

Giới thiệu Cục Cung Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi

Cục Cung Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi là tác phẩm ngôn tình đặc sắc của Tà Nhi Thiên. Truyện nói về đêm tân hôn của cô, em gái cô - con gái của mẹ kế cô đã tặng cho cô một món quà, đó là sắp hình khiêu dâm giữa cô ấy và chồng sắp cưới của cô, mẹ kế của cô lại tặng cho cô một món quà, đó là lấy mất đi tất cả tài sản của cô, họ còn âm mưu muốn giết luôn cả cô; Tôi nay, cô muốn phóng túng bản thân mình, cô muốn ở quán bar này kết thúc sự trong trắng của mình. Do ham vui nhất thời, cô liền xoay người đi lên chuyến máy bay tới nước pháp. Năm năm sau, cô là chủ tịch của tập đoàn FL, cô dắt theo một bé trai bốn tuổi đẹp như hoa nhưng rất lạnh lùng xuống máy bay, lần này, cô sẽ đem món nợ mà họ đã nợ cô đòi lại gấp trăm ngàn lần. Từ đó kế hoạch báo thù liền bắt đầu. Liệu rằng kế hoạch này có thành công? Cùng theo dõi truyện để tiếp tục tìm hiểu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Tôi nay, tôi là của anh. . . . ." Liên Hoa xinh đẹp quỳn rũ dựa lên thân hình người đàn ông, lười biếng nói.

Tôi nay, vốn là đêm tân hôn của cô, em gái cô - con gái của mẹ kế cô đã tặng cho cô một món quà, đó là sắp hình khiêu dâm giữa cô ấy và chồng sắp cưới của cô, mẹ kế của cô lại tặng cho cô một món quà, đó là lấy mất đi tất cả tài sản của cô, họ còn âm mưu muốn giết luôn cả cô;

Tôi nay, cô muốn phóng túng bản thân mình, cô muốn ở quán bar này kết thúc sự trong trắng của mình.

Do ham vui nhất thời, cô liền xoay người đi lên chuyến máy bay tới nước pháp.

Năm năm sau, cô là chủ tịch của tập đoàn FL, cô dắt theo một bé trai bốn tuổi đẹp như hoa nhưng rất lạnh lùng xuống máy bay, lần này, cô sẽ đem món nợ mà họ đã nợ cô đòi lại gấp trăm ngàn lần.

Từ đó kế hoạch báo thù liền bắt đầu.

Bảo bối nhìn chăm chăm vào tổng giám đốc nói: "Ông dám giành mẹ của tôi? Dám cướp người phụ nữ của tôi. Hừ, ông nhất định sẽ chết!"

=====

002 hôn lễ hạnh phúc

"Liên Hoa, tân hôn vui về!"

"Chúc bạn trăm năm hạnh phúc nha!"

"Ha ha, Liên Hoa, chúc bạn sớm sinh quý tử, nhớ cho tôi làm mẹ nuôi đó nha!"

. . . . .

Cô dâu đang ở phòng chờ của khách sạn, nhóm bạn của cô đang tụm lại để chúc phúc cho cô, tiếng nói chuyện ồn ào huyền ảo.

Cô gái này chỉ mới hai mươi tuổi, mặc chiếc áo cưới màu trắng, đeo bộ trang sức cao cấp rủ xuống trước ngực, mái tóc xoắn dài của cô được búi cao lên, gương mặt của cô được trang điểm rất tinh xảo, cực kì cực kì đẹp mắt.

Cô dâu của buổi lễ hôm nay là cô Liên Hoa, trong không khí náo nhiệt như vậy trong cô có vẻ rất cô đơn, giữa người và vật trái ngược với nhau hoàn toàn.

Có một vài đôi tay vỗ nhẹ lên bả vai Liên Hoa, tất cả các cô đều là bạn bè tốt nhất của cô ấy, các cô đang mặc quần áo của cô dâu phụ, liền vội vàng trấn an Liên Hoa.

Tần Mẫn dịu dàng nói: "Liên Hoa, chúng tôi đến đây là để chúc mừng đám cưới của bạn, chúc mừng bạn bước vào lễ đường đám cưới, bạn buồn cái gì? Mình biết bác trai mới qua đời nên bạn rất khổ sở, nhưng bạn cũng đến lúc phải tỉnh rồi! Bạn xin nghỉ ở nhà để đau lòng, bạn có biết hay không giáo sư rất lo lắng cho bạn? Mọi người đều rất lo lắng cho bạn!"

Uyển Nhu cười nói: "Liên Hoa, bạn cười một cái xem nào, bạn là một cô gái xinh đẹp nhất của ngày hôm nay! Bạn gả cho người đàn ông mà bác trai đã đích thân lựa chọn đó là Đỗ Yến Thừa, các bạn đều là người có gia thế hiển hách, là trai tài gái sắc, bạn còn muốn gì nữa? Đám cưới của bạn làm cho biết bao nhiêu người ghen tị, bạn còn cố tình bày ra vẻ mặt ưu buồn, bác trai ở thế giới bên kia sẽ không hi vọng bạn vì bác ấy mà đau lòng đâu!"

Liên Hoa cười gượng, cô lại làm cho bạn bè của mình lo lắng cho cô rồi. Đúng vậy, để làm cho cha yên lòng, cô phải gả cho thanh mai trúc mã của mình là Đỗ Yến Thừa, cô nên vui mừng mới đúng, chứ không phải là đau buồn.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng kể từ khi cha cô qua đời, trong lòng cô vẫn rất lo lắng, mặc dù cha cô đã qua đời được năm tháng rồi, nhưng nỗi lo lắng đó càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Liên Hoa vuốt tim mình, cuộc hôn lễ này, làm cho cô cảm thấy mệt mỏi.

Cô thích Đỗ Yến Thừa, cô là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Liên thị, cô và đại thiếu gia của nhà họ Đỗ là thanh mai trúc mã, hai người là trai tài gái sắc, cho dù cha cô không gặp chuyện, thì trước sau gì cô cũng phải gả cho anh.

Nhưng vì cái gì trong lòng của cô lại không vui, cô mới có hai mươi một tuổi, phải gả cho người đàn ông đó sao. . . . .

"Liên Hoa? Mẹ đi vào được không?" Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, đó là giọng nói dịu dàng của một người phụ nữ trung niên.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Hôn Lễ Hạnh Phúc

"Liên Hoa, tân hôn vui về!"

"Chúc bạn trăm năm hạnh phúc nha!"

"Ha ha, Liên Hoa, chúc bạn sớm sinh quý tử, nhớ cho tôi làm mẹ nuôi đó nha!"

. . . . .

Cô dâu đang ở phòng chờ của khách sạn, nhóm bạn của cô đang tụm lại để chúc phúc cho cô, tiếng nói chuyện ồn ào huyền ảo.

Cô gái này chỉ mới hai mươi tuổi, mặc chiếc áo cưới màu trắng, đeo bộ trang sức cao cấp rủ xuống trước ngực, mái tóc xoăn dài của cô được búi cao lên, gương mặt của cô được trang điểm rất tinh xảo, cực kì cực kì đẹp mắt.

Cô dâu của buổi lễ hôm nay là cô Liên Hoa, trong không khí náo nhiệt như vậy trong cô có vẻ rất cô đơn, giữa người và vật trái ngược với nhau hoàn toàn.

Có một vài đôi tay vỗ nhẹ lên bả vai Liên Hoa, tất cả các cô đều là bạn bè tốt nhất của cô ấy, các cô đang mặc quần áo của cô dâu phụ, liền vội vàng trấn an Liên Hoa.

Tần Mẫn dịu dàng nói: "Liên Hoa, chúng tôi đến đây là để chúc mừng đám cưới của bạn, chúc mừng bạn bước vào lễ đường đám cưới, bạn buồn cái gì? Mình biết bác trai mới qua đời nên bạn rất khổ sở, nhưng bạn cũng đến lúc phải tỉnh rồi! Bạn xin nghỉ ở nhà để đau lòng, bạn có biết hay không giáo sư rất lo lắng cho bạn? Mọi người đều rất lo lắng cho bạn!"

Uyển Nhu cười nói: "Liên Hoa, bạn cười một cái xem nào, bạn là một cô gái xinh đẹp nhất của ngày hôm nay! Bạn gả cho người đàn ông mà bác trai đã đích thân lựa chọn đó là Đỗ Yến Thừa, các bạn đều là người có gia thế hiển hách, là trai tài gái sắc, bạn còn muốn gì nữa? Đám cưới của bạn làm cho biết bao nhiêu người ghen tị, bạn còn có tình bày ra vẻ mặt ưu buồn, bác trai ở thế giới bên kia sẽ không hi vọng bạn vì bác ấy mà đau lòng đâu!"

Liên Hoa cười gượng, cô lại làm cho bạn bè của mình lo lắng cho cô rồi. Đúng vậy, để làm cho cha yên lòng, cô phải gả cho thanh mai trúc mã của mình là Đỗ Yến Thừa, cô nên vui mừng mới đúng, chứ không phải là đau buồn.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng kể từ khi cha cô qua đời, trong lòng cô vẫn rất lo lắng, mặc dù cha cô đã qua đời được năm tháng rồi, nhưng nỗi lo lắng đó càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Liên Hoa vuốt tim mình, cuộc hôn lễ này, làm cho cô cảm thấy mệt mỏi.

Cô thích Đỗ Yến Thừa, cô là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Liên thị, cô và đại thiếu gia của nhà họ Đỗ là thanh mai trúc mã, hai người là trai tài gái sắc, cho dù cha cô không gặp chuyện, thì trước sau gì cô cũng phải gả cho anh.

Nhưng vì cái gì trong lòng của cô lại không vui, cô mới có hai mươi một tuổi, phải gả cho người đàn ông đó sao. . . . .

"Liên Hoa? Mẹ đi vào được không?" Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, đó là giọng nói dịu dàng của một người phụ nữ trung niên.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Mẹ Kế Ôn Ngữ

"A! Liên Hoa, mẹ kế của bạn đến rồi!" Tần Mẫn nói cho Liên Hoa nghe, cô ấy đi ra mở cửa, ngoài cửa là một phu nhân mặc một bộ lễ phục màu tím, "Ôn bá mẫu, cô dâu đã chuẩn bị xong rồi, Đồ Yến Thừa còn chưa tới sao?!"

"Hôn lễ vẫn còn đang chuẩn bị, chú rể đang bận rộn!" Vị này là mẹ kế của Liên Hoa gọi là Ôn Ngữ, đã bốn mươi tuổi, nhưng được chăm sóc tốt nhìn qua chỉ khoảng 34-35 tuổi. Bà cười dịu dàng, sau đó bà chào hỏi những người ở trong phòng, "Hôm nay là hôn lễ của Liên Hoa, cảm ơn mọi người đã tới đây giúp vui, trong phòng không được thoáng, mọi người đi bên ngoài uống chút thức uống, để cho Liên Hoa nghỉ ngơi chút lát!"

"Ồ!" Một nhóm người đi ra khỏi phòng, căn phòng rộng lớn như vậy chỉ còn lại có hai người.

"Liên Hoa, con cảm thấy sao rồi?" Ôn Ngữ đi lên trước hỏi.

"Dạ." Liên Hoa ngẩng đầu lên nhìn người mẹ kế mà cha cưới vào được năm năm rồi, nhưng cô vẫn chưa quen với bà ấy.

"Liên Hoa, nhìn con không có tinh thần như vậy, có phải hôm qua con ngủ không ngon phải không?" Ôn Ngữ ngồi xuống bên cạnh Liên Hoa, nhìn cô, bà khẽ thở dài nói, "Cha con biết con kết hôn, không biết ông ấy sẽ vui mừng biết chừng nào, ai, đáng tiếc là cha con và mẹ con đã đi rồi. . . . ."

Lòng Liên Hoa liền đau đớn, cha mẹ ruột cũng cô đã không còn nữa, họ không thể nào nhìn cô lập gia đình được, không cách nào nhìn thấy cô tiếp quản sự nghiệp của dòng họ, đây gọi là con muốn đường mà cha mẹ không chờ, loại đau đớn này có hồi hạn đi nữa cũng không thể bù đắp lại được.

Nước mắt lặng lẽ rơi, trong lúc nhất thời, suy nghĩ của cô loạn thành một đoàn.

"Đừng khóc, đều do di, ngày vui của cô mà đi lại nói lời đau buồn. . . . . Thấy con lập gia đình, đi lại nghĩ đến em con, nó chỉ nhỏ hơn con một tuổi thôi, ngày nào đó di cũng sẽ chứng kiến nó lập gia đình." Ôn Ngữ ngẩng đầu lên, nụ cười vừa hiền vừa ôn nhu, bà lấy ra một sấp tài liệu, đưa cho Liên Hoa nói, "Đây là đơn đăng ký kết hôn của con và Yến Thừa, con ký tên đi, di sẽ kêu người đi đăng ký."

Tranh tay cô bị nhét vào cây bút, bên cạnh để con dấu và hộp mực, cô mơ hồ không nhìn rõ được tập tài liệu, chỉ nghe giọng Ôn Ngữ thúc giục.

Tất cả mọi hành động của cô đều do Ôn Ngữ dẫn dắt, Ôn Ngữ kêu cô ký tên thì cô ký, Ôn Ngữ kêu cô đóng dấu thì cô đóng.

Đây là đơn đăng ký kết hôn của cô và Đồ Yến Thừa, nếu là nguyện vọng của cha, cô sẽ nghe theo cha an bài. Liên Hoa quyết định, cô sẽ gả cho anh.

Nhưng cô không phát hiện, nụ cười dịu dàng ôn nhu của Ôn Ngữ lại mang theo một tia hiểm độc.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chị, Cứu Em!

Sau khi Liên Hoa đem tất cả các giấy tờ ký xong, vẽ mặt Ôn Ngữ tươi cười gấp tài liệu lại.

Ôn Ngữ cười đến trên mặt như trẻ thêm năm tuổi: "Được rồi Liên Hoa, đi đem những giấy tờ này đi ra ngoài đăng ký, để cho con một mình yên tĩnh ở trong này. Gần một tiếng nữa hôn lễ mới bắt đầu, con đừng nôn nóng!"

Ôn Ngữ nhẹ nhàng đóng cửa phòng, nhìn sấp tài liệu trong tay, ánh mắt bà hiện lên tia mừng rỡ, đôi tay bà run rẩy kịch liệt, hai tay bà ôm chặt nó vào lòng, giống như bà sợ làm rơi nó vậy.

Liếc nhìn cánh cửa phòng đóng kín, bà lặng yên suy nghĩ: "Liên Hoa, đừng trách chúng tôi, muốn trách thì hãy trách cha cô, đều là lỗi của ông ấy, là ông ấy không cho mẹ con tôi con đường sống. . . . ."

Giống như ô-m bão vật trên quý nhất thế gian, Ôn Ngữ nhanh chóng rời khỏi phòng.

Liên Hoa nâng cằm lên, nhìn khắp căn phòng.

Kết hôn, hôm nay cô muốn kết hôn, kể từ khi cha qua đời, cuộc sống của cô vẫn tiếp tục đi theo quỹ đạo đã được định sẵn. Gả cho Đỗ Yến Thừa, tiếp tục học đại học thiết kế, sau đó cô sẽ làm vợ của Đỗ Yến Thừa và tiếp quản sự nghiệp của Liên thị.

Liên thị không phải là một công ty lớn, cha của cô là nhân viên đứng mũi chịu oai, ông rất giỏi trong lĩnh vực nghệ thuật, mỗi một thiết kế của Liên thị đều rất hoàn mỹ, đều là độc nhất vô nhị, toàn thế giới cũng không tìm được tác phẩm giống như vậy.

Điều này làm cho vô số người tiêu dùng nhìn nhận Liên thị là nơi nhìn mặt gửi vàng, cha cô là một chỗ dựa vững chắc cho công ty. Nhưng từ khi cha qua đời, mọi người đều nhìn xem cô làm được gì, một cô gái như cô làm sao tiếp nhận được công ty Liên thị đang huy hoàng này, nhìn xem cô có làm cho Liên thị xuống dốc hay không.

Liên Hoa sờ sờ mặt thờ dài.

Có nhiều gánh nặng đang đè lên vai cô, thay vì ở chỗ này chần chờ gả hay không gả, thì chẳng thà cô đem tâm huyết của mình làm cho công ty Liên thị càng thêm phát triển hơn.

"Àm!"

Cửa phòng bị người bên ngoài dùng sức mạnh mở ra, tạo ra tiếng động đinh tai nhức óc.

Liên Hoa sợ tới mức nhảy dựng lên, vội ngẩng đầu nhìn cửa phòng, là người nào xông vào?

Nhìn người trước mắt, Liên Hoa cau mày hỏi: "Như Cảnh, em làm gì vậy?" Người đến là con gái của mẹ kế cô tên là Như Cảnh, có thể coi như là em gái cô.

"Chị, em cầu xin chị, chị phải cứu em, chỉ có chị mới cứu được em thôi!"

Ôn Như Cảnh quỳ xuống dưới chân cô, gương mặt trắng nõn của cô tràn đầy nước mắt, một đôi mắt to đẫm lệ nhìn cô, giọt nước mắt như trên châu chấu xuống không ngừng, về mặt điểm đậm đáng yêu của cô làm cho người ta phải yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Có Chuyện Gì?

"Như Cảnh, em sao vậy, em muốn chị làm cái gì giúp em, em đứng lên trước đi rồi từ từ nói." Gương mặt của cô trong rất mê mang, cô không biết là Như Cảnh xảy ra chuyện gì mà tại sao cô ấy lại khóc thành như vậy?

Lúc cha cô còn sống, Ôn Như Cảnh rất ít nói, hiền lành và lễ phép. Mặc dù là hai chị em, nhưng hai người không có tình cảm ruột thịt, Ôn Như Cảnh là được mẹ kế dẫn vào, hai người sống chung trong năm năm qua, rất ít tiếp xúc với nhau.

Cha cô luôn luôn đối xử công bằng với cô và Ôn Như Cảnh, nhưng vì địa vị của cô và Ôn Như Cảnh khác nhau nên mọi người xung quanh không thiện cảm với Ôn Như Cảnh.

Mà hiện giờ Ôn Như Cảnh quỳ dưới chân cô khóc lóc cầu xin tha thứ, làm cho cô rất bất ngờ, không thích ứng kịp.

Hình như là kể từ khi cha qua đời, Ôn Như Cảnh liền thay đổi hoàn toàn, hôm nay cô mới nhìn kĩ cô em gái này, cô ấy luôn luôn dịu dàng, mà bây giờ cô ấy giống như một người khác vậy, một người phụ nữ chanh chua, không hiểu lẽ nghĩa?

Ôn Như Cảnh trong ấn tượng của cô là một người con gái dịu dàng ngoan ngoãn, bất luận xảy ra chuyện gì, cô ấy đều giải quyết nhẹ nhàng, chưa bao giờ xuất hiện tình cảnh như ngày hôm nay.

Điều này làm cho cô rất tò mò, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mới làm cho Ôn Như Cảnh ở trong lễ đường của cô khóc thét lên như vậy, mà chỉ có mình cô mới có thể giúp được.

"Chị, chị phải giúp em, chỉ mình chị mới giúp được em thôi. . . . ." Mắt và mũi Ôn Như Cảnh khóc đến đỏ bừng, nhìn rất đáng thương.

"Em muốn chị giúp em chuyện gì, em đứng lên đi chẳng lẽ em muốn quý mãi ở đây cho đến khi hôn lễ của chị kết thúc? Ngày hôm nay chị rất vội, chị là cô dâu của buổi lễ hôm nay, em có chuyện gì thì mau mau nói đi, chị rất bận." Liên Hoa muốn đỡ Ôn Như Cảnh lên, nhưng cô ấy vẫn quý trên mặt đất, Liên Hoa nhẹ giọng nói.

Ôn Như Cảnh nghe xong, dùng sức hít hít mũi, mới miễn cưỡng ngồi dậy.

"Em nói đi?" Mắt Liên Hoa nhìn xuống Ôn Như Cảnh, nhìn chằm chằm cô hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hình Khiêu Dâm

Ôn Như Cảnh nhìn xuống, cô không dám nhìn Liên Hoa, giọng nói run rẩy nghẹn ngào: "Chị, em xin lỗi chị, em tưởng sự việc kia không ai biết được, nhưng hôm nay, nhưng hôm nay em lại nhận được. . . . . Nhận được một sấp hình, chị chị phải giúp em. . . . ."

Liên Hoa nhủ mảy, cô không ngờ rằng em gái cô lại có thiên phú làm tiểu thuyết gia như vậy, cô ấy làm cho người ta có cảm giác rất tò mò, muốn biết cô ấy sẽ nói gì tiếp theo.

Trong mắt của Liên Hoa, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được em gái của cô cũng biết cách bày kế như vậy, lúc này Ôn Như Cảnh nhất định là muốn cô hỏi tiếp để cô ấy có thể nói ra, nhưng cô có một dự cảm, những lời mà cô ấy nói ra, là những lời mà cô không muốn nghe nhất.

"Hả? Sau đó thì sau? Chị chắc chắn với em những tấm hình đó không phải là của chị gửi, sự việc đó không liên quan gì tới chị." Liên Hoa nở nụ cười nhạt, cô cố ý muốn nói sang chuyện khác, cô bước ra ngoài cửa, "Chị muốn đi ra ngoài xem khách tới đông đủ chưa, ngồi ở đây lâu chị cảm thấy không thoải mái, chị đi xem Đỗ Yến Thừa chuẩn bị tới đâu rồi, hôn lễ đã sắp bắt đầu !"

Mặc dù cô rất muốn biết Ôn Như Cảnh tới đây để nói chuyện gì với cô, nhưng cô làm ra vẻ cô không muốn biết chuyện gì cả! Từ nhỏ cha cô đã dạy cô rằng vào thời khắc quan trọng nhất tuyệt đối không để buồn vui hiện lên khuôn mặt.

"Chị, không được, chị không được kết hôn, ngàn vạn lần không được kết hôn!" Vẻ mặt Ôn Như Cảnh kinh hoàng, nước mắt không ngừng rơi xuống, bùm... cô lại quý xuống mặt đất, tay run rẩy từ trong túi lấy ra một sấp hình, đưa cho Liên Hoa, "Chị, tất cả đều là lỗi của em, người sai là em. . . . . Chị muốn mắng thì cứ mắng, muốn đánh thì cứ đánh. . . . ."

Liên Hoa nhận lấy sấp hình, nhìn những tấm hình trên tay làm cho hơi thở của cô trở nên chậm lại, mỗi một tấm hình đều như chiếc gai nhọn hung hăng đâm vào tim cô.

Ngón tay run lên, những tấm hình rơi trên mặt đất, đập vào trong ni mắt của cô là hình ảnh bản thủ. . . . .

Hai người đang lỏa thể, người con gái không một mảnh vải che thân, thân hình mềm mại như rắn nước quấn lên trên người đàn ông, người đàn ông thân hình rắn chắc mồ hôi chảy ra đầm đìa, hai người đang quấn quýt trên miền với nhau, hoan ái kịch liệt, lửa nóng kích thích cơ hồ muốn nhảy ra khỏi tấm hình.

Ánh mắt Liên Hoa buồn bã, trong những tấm hình ảnh khiêu dâm đó, người phụ nữ là người đang quý trước mặt cô và cũng là con gái của mẹ kế cô Ôn Như Cảnh, mà người đàn ông đó là thanh mai trúc mã của cô, là chồng sắp cưới của cô Đỗ Yến Thừa!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Không Chỉ Có Hình. . . . .

Ôn Như Cảnh không dám nhìn mặt Liên Hoa, cô rơi lệ đầy mặt, khóc không thành tiếng: "Chị, tối hôm qua, tối hôm qua anh Yến Thừa mở party ở khách sạn để chúc mừng lễ kết thúc đời sống độc thân của anh ấy, em cũng đi chúc mừng anh ấy, ai biết. . . . . Ai biết chúng em uống say. . . . . Uống say rồi làm ra chuyện như vậy. . . . . Sáng sớm hôm nay tỉnh lại, em rất sợ, nên em đã rời khỏi khách sạn từ rất sớm, không nói lời tạm biệt với anh Yến Thừa. Em biết chị với anh Yến Thừa là một cặp đôi trời sinh, cho nên chuyện tối hôm qua em coi như chưa từng xảy ra. . . . . Nhưng hôm nay. . . . . Hôm nay em nhận được một sấp hình này, hơn nữa còn uy hiếp em sẽ đem những tấm hình này công bố ra ngoài. . . . . Là ai bày kế hãm hại muốn cho

gia đình của chúng ta và gia đình của Đỗ gia thân bại danh liệt. . . . ."

Liên Hoa cảm giác được máu trong người dường như đông lại, thân thể của cô dần dần mất đi nhiệt độ, toàn thân cô đều lạnh lẽo.

Nhưng mà trên mặt cô vẫn nở một nụ cười dịu êm, cô dùng đôi tay lạnh băng của mình lau đi nước mắt trên mặt Như Cảnh, cố làm bình tĩnh nói: "Như cảnh, đây là người ta cố tình hãm hại chị, muốn thử lòng chị? Yến Thừa không phải là người như vậy, chị sẽ không bị những tấm hình này lừa gạt đâu! Đừng quên, em đừng quên ngành chị học là ngành gì, tùy tiện photoshop sẽ ra được những tấm hình này, họ không tốn nhiều công sức đâu. Như Cảnh, nhanh đi nói với người đó, bí mật đã bị chị phá rồi!"

Cô tự nhủ thầm, nhất định Yến Thừa sẽ không làm chuyện như vậy, Như Cảnh nói vậy, đúng, những tấm hình này không phải là sự thật, đây là do những người bạn muốn chơi xấu cô!

Cho dù cô nói như vậy, nhưng lòng cô đang dao động, lúc này cô có nhìn qua tấm hình, cô không thấy dấu vết bị photoshop, có lẽ những tấm hình này là thật, hoặc kỹ thuật của người này quá cao siêu, nhưng những người có kỹ thuật vượt qua cô, cô chưa từng gặp qua. . . . .

"Chị!" Ôn Như Cảnh nghe Liên Hoa nói vẫn khóc thút thít không ngừng, cô không ngờ chứng cứ xác thật như vậy, mà Liên Hoa cũng có thể phủ nhận được. Như vậy sao được, kế hoạch của cô không thể thất bại như vậy, cô còn muốn gả cho Đỗ Yến Thừa, cô không cho cô ấy cướp của cô!

Ôn Như Cảnh hạ quyết tâm, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, mở lên một đoạn video, cô đưa lên cho Liên Hoa nhìn: "Không chỉ có hình, người kia còn gửi tới cho em một đoạn băng video, em không biết tại sao họ lại có món đồ này. . . . . Chị, em không biết mọi chuyện sẽ thành ra như thế này, đều là lỗi của em, là em làm cho nhà mình mất hết mặt mũi. . . . ."

Màn hình của điện thoại rộng 3.5', trên màn hình đang chiếu một đoạn phim ân ái nóng bỏng, thân thể người phụ nữ dưới thân một người đàn ông không ngừng uốn éo rên rỉ, vẻ mặt của hai người đều đang rất hưởng thụ, lửa nóng lan tràn.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ghê Tởm

Tiếng thờ dóc và tiếng rên rỉ không ngừng vang lên, từ trong điện thoại truyền ra bên ngoài, chân tay hai người quấn chặt vào nhau, họ đang thực hiện hành động tối nguyên thủy nhất của loài người, họ giống như một bộ phim đang quay chậm, lửa nóng lan tràn khắp màn hình.

"Ác ——" Liên Hoa rất muốn nôn, cô không kiềm chế được nữa nôn ra ngoài.

Liên Hoa che miệng, cô không thể phun, tuyệt đối không thể luống cuống trước mặt Ôn Như Cảnh!

Nhưng cô không cách nào không chế được bản thân mình, giờ khắc này, cô chỉ cảm thấy cái điện thoại giống như một loại hoa độc, bay ra mùi hôi thối, nó nhìn như đang khiêu khích cô! Cô chưa bao giờ hận chiếc điện thoại như bây giờ, màn hình to như vậy, làm cô nhìn thấy được hình ảnh trong đó rất rõ ràng!

Xấu xí, bẩn thiu, ghê tởm, cảm giác khó chịu đó lan tràn khắp toàn thân cô.

Cô không có lý do gì để phản bác nữa, Ôn Như Cảnh lấy ra không chỉ là hình mà còn là video nữa! Đây là hôn lễ của cô và Đỗ Yến Thừa, mà chồng sắp cưới của cô lại ở cùng em gái cô, họ cùng nhau phản bội cô!

Liên Hoa không ngờ, người luôn giữ mình như cô, người luôn dịu dàng lễ phép như cô mà gặp tình cảnh này, hai người yêu nhau nhiều năm rồi, mà cô không dám vượt qua cảm kích với Đỗ Yến Thừa, nhưng hôm nay, trong hôn lễ này, em gái cô lại đưa cho cô bằng chứng phản bội của hai người!

Tại sao, tại sao lại là cô ấy, tại sao hẳn không tìm một người phụ nữ khác, mà lại là người trước mặt cô, người này ngoài mặt là cầu xin cô nhưng trên thực tế là cô ấy đến đây khoe khoang!

Một cây làm chẳng nên non, rượu say làm bấy, cái gì mà không hiểu tại sao lại làm như vậy, nếu không phải Đỗ Yến Thừa muốn phóng túng, nếu không phải Ôn Như Cảnh cố ý quyến rũ, nhất định là tối hôm qua họ sẽ không xảy ra chuyện gì!

Ôn Như Cảnh bày mưu rất tốt, cô ấy biết nếu như bây giờ cô ấy đi tìm người nhà Đỗ gia phụ trách, họ nhất định sẽ phong tỏa tin tức, vẫn cử hành hôn lễ bình thường; nên cô ấy mới đi tìm cô, ở trước mặt cô nói lời xằng bậy, cô ấy muốn làm cô tức giận, vì tức giận cô sẽ từ bỏ hôn lễ này!

"Chị, nề tình chúng ta sống chung trong thời gian qua, chị hãy giúp em, nếu như chuyện này được phơi bày, anh Yến Thừa và em sẽ rất xấu hổ, Liên thị và Đỗ gia sẽ mất mặt!" Ôn Như Cảnh nhìn sắc mặt biến đổi của Liên Hoa, trong lòng của cô liền vui vẻ, cô không tin bằng chứng như vậy mà Liên Hoa lại không tin!

Xem đi, đại tiểu thư của Liên thị lại bị người đàn ông mình yêu phản bội, ngay trong hôn lễ của mình thì sẽ bị đã kích như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cút Ra Ngoài!

Ôn Như Cảnh cực kì đặc ý, trước kia cô đi theo mẹ vào Liên gia, cô tưởng rằng tiến vào nhà giàu sẽ được hưởng hạnh phúc, nhưng ai biết được con gái duy nhất của Liên gia lại xuất sắc đến vậy, luôn luôn áp đảo cô, làm cô không dám ngẩng đầu nhìn ai, chỉ có thể chặt chẽ bám sát vào Liên gia, cô không dám lên tiếng vì cô sợ người ta nói cô là một người không hiểu chuyện và là một đứa con gái của mẹ kế không giỏi chút nào. Cô theo mẹ tiến vào Liên gia, là nhị tiểu thư được mọi người thừa nhận, nhưng tại sao trong mắt mọi người chỉ nhìn thấy đại tiểu thư của Liên gia là Liên Hoa, mà họ chưa từng để cô vào mắt!

Trước kia bố dượng cô còn sống cô còn im hơi lặng tiếng, hiện tại bố dượng cô đã qua đời, mà lão già đó chỉ để lại cho cô và mẹ cô một trăm vạn, tất cả tài sản còn lại đều để cho Liên Hoa, kể cả công tu Liên thị!

Điều này làm cho cô và mẹ cô đều không phục, cô muốn cướp tất cả của Liên Hoa, tiền tài, danh vọng và cả địa vị của cô ấy! Cô muốn làm cho hôn lễ của Liên Hoa, trở thành một chuyện đau khổ nhất trên đời này!

"Cút, cút ra ngoài!" Giọng nói của Liên Hoa run rẩy, âm thanh gào thét từ cổ họng, cô không muốn nhìn Ôn Như Cảnh khoe khoang, cô không muốn cô ấy chà đạp lòng tự trọng của cô!

"Chị, chị hận em đi, đều là lỗi của em. . . . ." Ôn Như Cảnh yếu đuối ôm lấy chân Liên Hoa, cúi đầu làm bộ khóc không ngừng, "Chị muốn làm gì em cũng được, em sẽ chịu tất cả, nhưng chị đừng trách anh Yến Thừa, anh ấy không biết gì cả, anh ấy là vô tội. . . . ."

"Tôi nói lại lần nữa, mang theo điện thoại của cô cút ra ngoài vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!" Liên Hoa mang đôi giày cao gót 10 cm đá văng cánh tay cô ra khỏi chân mình, cô lạnh lùng quở trách, giọng nói cực kì âm lãnh, giống như muốn đem căn phòng đóng băng vậy.

"Chị ——" Ôn Như Cảnh còn muốn nói nữa, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt của Liên Hoa, cô sợ run người, cắn cắn môi, nhặt lên những tấm hình khiêu dâm trên mặt đất, cúi thấp đầu đi ra ngoài.

Đi tới cửa, Ôn Như Cảnh cười nụ cười tươi như hoa cũng giống như Ôn Ngữ mới vừa cười vậy. Liên Hoa, đại tiểu thư của Liên gia, cô là một người con gái kiêu ngạo, tôi sẽ chờ xem khi cô mất đi tất cả, lúc đó cô có còn kiêu ngạo được nữa không!

Liên Hoa thấy cửa phòng đóng lại, cô liền ngã ngồi trên mặt đất, đuôi áo của cô giống như một cánh quạt, uốn lượn che phủ tất cả những tấm hình khiêu dâm mới vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: Thay Đổi Quần Áo

Theo bản năng cô nở một nụ cười lạnh, lúc cô đau khổ nhất, cô cần phải tỉnh táo, lúc cô thảm hại nhất, cô cần phải cười thật tươi.

Cô không khóc, nếu như trường hợp này rơi vào người khác, thì người đó sẽ rất đau khổ và tuyệt vọng, còn đối với cô, cho dù cô có cười khổ hay cười lạnh, thì cô cũng muốn dùng nụ cười của mình để tiếp đón tương lai!

Một lúc sau, cô cảm thấy chân mình đang tê, cô liền đứng dậy.

Khép hờ mắt, cô cúi đi bộ quần áo cưới hoa lệ trên người, thay vào một bộ quần áo bình thường, cô xoa tóc xuống, một đầu tóc xoắn dài như thác nước chảy xuống.

Cô lấy hai tay vỗ vỗ vào mặt mình, cô mặc kệ tối hôm nay giữa Như Cảnh và Đỗ Yến Thừa có xảy ra chuyện gì hay không, cũng mặc kệ những tấm hình đó có phải được chụp hay là chính cô ấy thiết kế nên, hôm nay ngày hôn lễ, sẽ không được cử hành.

Trong mắt cô không cho phép có một hạt bụi, cô ghét nhất là người phản bội, nếu Đỗ Yến Thừa dám làm ra chuyện này, anh đừng hi vọng có thể cưới được cô! Cho dù đây là người cô yêu, hấn ở trong mắt mọi người là con rẻ vàng đi chẳng nữa, hay chỉ là do hấn nhất thời kích động, cô cũng tuyệt đối không tha thứ, cô vĩnh viễn cảm thấy Đỗ Yến Thừa là người ghê tởm!

Đây là lần đầu tiên Liên Hoa biết được Ôn Như Cảnh cũng là người rất lợi hại, cô ấy là một con rất độc nhưng lại biết nguy trang thành một người hiền lành, dịu dàng, ít nói! Trong tay Ôn Như Cảnh có những tấm hình và cuộn băng video kia, chỉ cần cô ấy tiết lộ ra ngoài, mọi người mà biết được sẽ làm cho hai nhà trở thành trò cười trong thiên hạ! Anh rẻ lên giường với em vợ, lúc đó cả hai nhà Liên gia và Đỗ gia đều không có mặt mũi nào nhìn ai!

Việc cấp bách nhất là cô phải cho ngừng hôn lễ lại, không làm cho chuyện này lan rộng hơn, sau đó cô sẽ kêu người của hai nhà ngồi lại, bàn bạc chuyện kết giao của hai nhà, mặc dù Ôn Như Cảnh không có quan hệ ruột thịt với Liên gia, nhưng Ôn Như Cảnh cũng là nhị tiểu thư của nhà Liên gia, nếu Đỗ Yến Thừa đã làm ra chuyện như vậy, thì hấn sẽ phải nhận lấy hậu quả thôi.

Liên Hoa nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng nghỉ của cô dâu, đi tới một căn phòng khác, cô không vào mà chỉ đứng ở ngoài, tân khách đi qua đi lại, nói cười ríu rít nhưng không ai nhận ra Liên Hoa, mặc dù họ cũng có một chút giao tình với nhà cô. Vì bọn họ nghĩ, giờ lành chưa tới, cô dâu hiện đang trong phòng nghỉ mặc bộ lễ phục nên cô sẽ không bước ra ngoài tân bộ.

Liên Hoa cứ như vậy đi nghênh ngang trong khách sạn, cô tìm kiếm bóng dáng của Đỗ Yến Thừa, chuyện đã tới nước này, cô phải đi hỏi hấn rõ ràng, tại sao hấn lại làm như vậy, hấn tính toán xử lý chuyện này ra sao. Nếu như hấn đã thích Như Cảnh, thì cần gì phải chờ đến ngày hôm nay?

Một khe cửa mở rộng, trong đó có tiếng khóc của cô gái truyền ra bên ngoài, làm cho bước chân của cô dừng lại, thanh âm này là của Như Cảnh, cô vội vàng nghiêng lỗ tai vào vách cửa, lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Gian Phu Dâm Phụ

"Đồ đại ca, em muốn đem chuyện ngày hôm qua của anh và em giữ bí mật, em không muốn phá hư hôn lễ của anh và chị dâu, nhưng mà em không biết tại sao lại bị người khác chụp được những tấm hình này, họ muốn uy hiếp em . . . . ."

Thanh âm mảnh mai yếu điệu của Ôn Như Cảnh mang theo tiếng khóc nức nở, Đỗ Yến Thừa cũng ở bên trong! Liên Hoa dám khẳng định, cô ấy đang bày ra một bộ dáng đáng thương, làm cho Đỗ Yến Thừa phải thương cảm.

"Như Cảnh —— Anh . . . . . Tới hôm qua thì ra là em!" Âm thanh Đỗ Yến Thừa tràn ngập giấy giữa và khổ sở, "Tối hôm qua anh uống quá nhiều rượu, anh tưởng đó chỉ là giấc mơ, sáng nay thấy mình nằm ở khách sạn, nhìn lên giường anh thấy dấu máu (lạc hồng), anh mới biết đó không phải là một giấc mơ. . . . . Thì ra là em, tại sao hai chúng ta say rượu có thể làm nên những chuyện như vậy. . . . ."

Trong khe cửa, sắc mặt đẹp trai của Đỗ Yến Thừa trở nên vẩn vơ, nhìn Ôn Như Cảnh vì dưới mặt đất khóc thút thít. Trên mặt của Đỗ Yến Thừa đã nói lên tâm trạng của anh, có hối hận, có bình lặng, có kinh hoàng, còn có hưng phấn.

Liên Hoa ở ngoài cửa cười lạnh, thật là một đôi gian phu dâm phụ mà!

Đỗ Yến Thừa khi ra đời đã ngậm thìa vàng trong miệng, chưa bao giờ xảy ra chuyện đau buồn gì, bây giờ lại thỉnh linh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm cho anh do dự, không quyết đoán được, đó là khuyết điểm lớn nhất của anh. Cô và anh đã từng yêu nhau, nên cô biết được, anh là người rất lẳng mạn, nhưng cũng là người rất đa tình.

Đỗ Yến Thừa nhìn thấy mỹ nhân nhu thuận hiền lành quỳ dưới chân anh, người đó còn là đối tượng tình một đêm của anh; nhìn bộ dáng đáng thương, yếu đuối của Ôn Như Cảnh, làm cho lòng tự tôn của đàn ông trong hấn càng thêm mãnh liệt. Trong đầu hấn liền lướt qua một ý nghĩ, hấn muốn lấy luôn cả chị lẫn em!

"Không, Đồ đại ca, đều tại em. . . . . Là em say rượu nên hồ đồ, làm liên lụy tới anh . . . ." Ôn Như Cảnh giống như lá rách trong gió, thân thể run rẩy nói: "Những tấm hình này em không muốn cho ai biết đến, nếu em đã làm nên chuyện này thì em phải một mình gánh lấy hậu quả, ai có thể ngờ. . . . ."

Đỗ Yến Thừa cúi người xuống ôm lấy Ôn Như Cảnh, để cho thân hình mảnh mai của cô dựa vào hấn, tự lảm bảm nói: "Nếu như không phải mới vừa rồi anh đụng vào em thì những tấm hình này sẽ không rớt ra ngoài, như vậy anh sẽ không thấy được nó, vậy thì anh đã bỏ lỡ cơ hội bù đắp cho em. Chuyện như vậy anh sẽ không để cho một mình em gánh chịu, em đừng khóc, chúng ta nhất định sẽ có biện pháp giải quyết. . . . ."

Ôn Như Cảnh nghe vậy khóc càng lớn tiếng hơn: "Đồ đại ca, em nhất định phải xin lỗi chị của em, mới vừa rồi, mới vừa rồi em không cẩn thận để cho chị em thấy được những tấm hình này, chị em giận dữ mắng em, còn đánh đuổi em ra ngoài, chị ấy —— chị ấy sẽ không tha thứ cho em. . . . . Vậy chúng ta làm sao, làm sao có thể giải thích với chị em. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Buồn Cười!

"Đừng khóc, em đừng khóc. . . . ." Đỗ Yến Thừa lấy tay lau nước mắt cho cô, tay chân luống cuống không biết an ủi ra sao, "Liên Hoa ngoài mặt là như vậy, nhưng cô ấy rất thương người, anh và cô ấy có tình cảm lâu như vậy, cô ấy nhất định sẽ tha thứ cho chúng ta! Anh đi tìm cô ấy, cử hành hôn lễ xong, chúng ta mới bàn bạc đến chuyện này. . . . ."

Đỗ Yến Thừa nhìn Ôn Như Cảnh trong ngực mình, đây là cô em gái hắn yêu thương nhất, thế nhưng trời xui đất khiến sao hắn lại đoạt đi lần đầu tiên của cô!

Hắn không biết tình cảm trong lòng mình là gì, chuyện xảy ra trước mắt ngoài khả năng dự đoán của hắn, nhưng hắn biết, nếu như hắn vạch trần chuyện này ra, gia tộc nhất định sẽ không tha thứ cho hắn, gia tộc đã nhận định Liên Hoa là con dâu, hắn nhất định phải làm theo kế hoạch là cử hành hôn lễ với Liên Hoa.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có cảm giác hư vinh, hắn và Liên Hoa là tình cảm thuần khiết, đêm qua hắn và Ôn Như Cảnh thân mật như cá gặp nước, đó là lần đầu tiên của hắn. Nghĩ đến những hình ảnh ngày hôm qua, làm cho hắn miệng đắng lưỡi khô, da thịt Ôn Như Cảnh trắng nõn mịn màng, đáng người có lỗi có lỗi, đặc biệt là âm thanh mê người của cô đều đi vào lòng hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn hoàn toàn quên mất người hắn yêu là Liên Hoa, quên mất cô ấy mới là người vô tội nhất.

"Đồ đại ca. . . . . Tính mạng của em đều nằm ở trong tay anh rồi, anh nhất định phải cứu em, với cá tính của chị em, chị ấy nhất định sẽ thay thứ cho anh, nhưng chị ấy sẽ hận em đến chết mất. . . . ." Ôn Như Cảnh đem mặt mình vùi sâu vào trong ngực Đỗ Yến Thừa, níu lấy vạt áo của hắn khẩn cầu.

"Anh nhất định sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương đến em, em nhất định sẽ không có chuyện gì hết. . . . ." Ánh mắt của Đỗ Yến Thừa đang mê mẩn dần dần trở nên kiên định, ôm Ôn Như Cảnh vào lòng, hắn cam đoan.

Khóe miệng Liên Hoa nở một nụ cười châm chọc, cho tới hôm nay, cô mới biết được là cô đã nhìn lầm Ôn Như Cảnh!

Nhìn Ôn Như Cảnh giả bộ đáng thương, bộ dáng cực kì thuần thực, nhìn cô ấy giả họa cho cô đây giống như là thật, qua lời nói của cô ấy, người chị như cô đây là người độc ác nhất, mọi ánh mắt thương cảm, đồng tình sẽ tập trung lên người cô ấy.

Nghe lên xong, Liên Hoa cảm thấy không cần phải nói chuyện với Đỗ Yến Thừa nữa. Ý nghĩ của hắn cũng chính là ý nghĩa của Đỗ gia, bọn họ muốn cô làm con dâu của họ đó tất cả đều vì quyền thừa kế của cô ở Liên thị, tuyệt đối sẽ không cho cô thay đổi hôn lễ. Hôm nay cô cô độc như một chiếc bóng, không cha, không mẹ, không có anh chị em là chỗ dựa, nếu như trường bối của Đỗ gia ra uy hiếp cô, cô sẽ không có đường nào trốn thoát. . . . .

Buồn cười, Liên Hoa cô là người dễ dàng bị khi dễ như vậy sao!

Cô có tài, có sắc đẹp, có bạn bè, có Liên thị là chỗ dựa, nếu như không phải cha cô trước khi cha giao cô cho Đỗ Yến Thừa, làm sao cô mới có hai mươi mốt tuổi đã chịu lép gia đình! Tính cách của Đỗ Yến Thừa rất mềm yếu, làm sao có thể xứng đôi với cô!

Mùi chân nhẹ nhàng di chuyển, Liên Hoa lặng yên không tiếng động đi ra khỏi hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tài Sản Đầu Là Của Chúng Ta!

Cô phải thừa dịp bây giờ không có người phát hiện, nhanh nhanh đi ra khỏi chỗ này.

Việc đã đến nước này, hôn lễ sẽ không có cách nào tiến hành được nữa, cô có cái nhìn khác về Đỗ Yến Thừa rồi, có lẽ về sau sau khi cô tiếp quản Liên thị, trừ trên phương diện làm ăn ra, cô sẽ không lui tới với Đỗ gia nữa. Mấy năm nay, hai nhà có tình cảm rất tốt, nếu không hai nhà đã kết thành thù rồi.

Liên Hoa rón rén chạy ra ngoài, cô đi quanh co vòng quèo, cô muốn đến quầy bar cầu khách sạn. Ở trong đại sảnh của khách sạn, đột nhiên cô nhìn thấy mẹ của Ôn Như Cảnh —— Ôn Ngừ đang núp ở phía sau cây kiềng, nhỏ giọng gọi điện thoại.

Cô thấy khả nghi, cô không tin Ôn Như Cảnh làm ra chuyện đó lại không có sự giúp đỡ của Ôn Ngừ, có thể dạy ra được loại con gái như vậy, Ôn Ngừ nhất định có dã tâm rất lớn!

Cô lại gần nghe lên cuộc điện thoại của Ôn Ngữ, cô muốn che dấu ánh mắt của mọi người, làm bộ như đang làm gì đó?

Trong tai truyền đến tiếng nói của Ôn Ngữ, làm cho cô biến sắc.

"Thủ tục làm xong chưa? . . . . . Không được chia cho Liên Hoa một đồng nào cả! . . . . . Những thủ tục kia không có sơ hở gì chứ. . . . . Đã có hiệu lực? ! Tất cả tài sản của Liên thị đều thuộc về ta và Như Cảnh đúng không? ! Liên Hoa tuyệt đối không lấy được? Tốt tốt!"

Ôn Ngữ nói xong lời cuối cùng, âm thanh hưng phấn cũng quên đề thấp xuống, bà cười hả hê, trên mặt bà không còn bộ dáng của một quý phụ phu nhân tao nhã.

Nhớ tới cái gì, bà bỗng nhiên nhỏ giọng lại, dằn dờ đầu dây điện thoại bên kia: "Liên Hoa cái gì cũng không có, nhưng con bé ấy còn sống, ta và Như Cảnh sẽ không được yên thân! Người tìm thêm cho ta vài người, tạo một chút tình huống, làm cho con bé ấy bỏ mạng, sau đó dựng hiện trường ngoài ý muốn, tất cả đều à ý trời!"

Nói tới đây, đôi môi Liên Hoa hoàn toàn biến sắc, sắc mặt tái nhợt so với tình cảnh Đỗ Yến Thừa phản bội cô, còn khó coi hơn.

Ôn Ngữ sẽ không bao giờ có ý gạt người, cô liền suy nghĩ đây là lời nói thật của bà ấy.

Tại sao bà ấy lại nói Liên thị là của bà ấy và Như Cảnh, cái gì gọi là thủ tục không có sơ hở, cái gì gọi là cô tuyệt đối không lấy được? ! Cha không phải đem Liên thị giao cho cô sao, tại sao bây giờ lại nằm trong tay hai mẹ con ác độc Ôn Ngữ và Ôn Như Cảnh!

Nơi nào xảy vấn đề? Tại sao cô lại không cẩn thận đi vào bẫy của bà ấy chứ? !

Đúng, nhất định là trong phòng nghỉ cô đã kí những tài liệu kia! Những tài liệu kia căn bản cũng không phải là đơn đăng kí kết hôn!

Ôn Ngữ thừa dịp cô mất hồn, đã đổi đơn đăng kí kết hôn thành sấp tài liệu kia, Ôn Ngữ lừa cô kí giấy từ bỏ quyền thừa kế tài sản, hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn bà ấy làm cho những giấy tờ kia có hiệu lực!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hai Bàn Tay Trắng

Liên Hoa cảm nhận được trái tim cô đang đau đớn, nếu như những lời Ôn Ngữ nói đều là sự thật, thì cô rất có lỗi với cha mình, cha cô đã đem tâm huyết cả đời mình giao vào tay cô, vậy mà cô lại dễ dàng bị mẹ kế lừa gạt như vậy, khiến cho Liên thị phải đổi chủ. . . . .

Liên thị nếu giao vào trong tay hai mẹ con không có thiên phú về nghệ thuật kia, nhất định sẽ thảm bại!

Mà hai mẹ con đó lại âm mưu hãm hại cô, muốn cho cô vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này!

Tại sao họ có thể ác độc với cô như vậy chứ! Ôn Như Cảnh dùng những thủ đoạn bẩn thỉu nhất để cướp đi chồng sắp cưới của cô, Ôn Ngữ lại dùng phương pháp vô sỉ nhất cướp đi tất cả tài sản của cô, họ còn âm mưu muốn giết luôn cả cô!

Sắc mặt Liên Hoa trắng bệch, cô nghĩ không ra, cha cô cư xử với mẹ kế cô và con gái bà ấy đều hết lòng chăm sóc, cô cũng rất hiếu thảo với mẹ kế và xem con gái bà ấy như em gái của mình, nhưng vì cái gì mọi chuyện lại thành ra như vậy. . . . .

Ôn Ngữ gọi điện thoại sắp xong, cô liền vội vàng bước đi, mặc kệ lời nói của Ôn Ngữ là thật hay giả, cô tuyệt đối không thể lộ diện trước mặt Ôn Ngữ.

Đi trong khách sạn một lúc lâu, cô dùng sức cắn cắn môi, cô muốn đi ra khỏi chỗ này, chạy trốn khỏi hôn lễ, trốn đi hai mẹ con Ôn gia, cô phải tự mình dò tìm chân tướng, lúc đó cô mới biết tiếp theo mình nên làm cái gì.

Liên Hoa lẩn vào đám người phục vụ trong khách sạn, theo họ đi ra ngoài. Cô thuận tay gọi một chiếc taxi, đọc lên địa danh mà cô muốn đến, sau đó chiếc taxi dần dần đi xa.

Ngồi trên xe taxi, cô vội vàng gọi điện thoại cho luật sư của Liên thị.

"A lô, luật sư trần sao? Tôi là Liên Hoa." Liên Hoa hỏi thẳng, "Tôi muốn biết, phần di sản của cha tôi tiến hành tới đâu rồi?"

Trong điện thoại đi động truyền đến âm thanh trong trẻo lạnh lùng của luật sư Trần: "Liên tiểu thư, cô đã kí giấy chuyển nhượng tài sản, tất cả giấy tờ đều hợp lệ, nửa tiếng trước đã có hiệu lực rồi, Liên tiên sinh để lại cho cô tất cả tài sản, toàn bộ đã được chuyển giao cho Ôn phu nhân và Ôn tiểu thư. Tất cả thẻ tính dụng trong ngân hàng và bất động sản của cô đều đã được đóng băng."

Mặc dù trong lòng cô đã có sự chuẩn bị trước, nhưng nhất thời cô mất đi tất cả, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay của mình, để cho mình giữ được tỉnh táo, Liên Hoa mờ mịt cúp điện thoại, thì ra tất cả đều là thật, cha lưu lại tất cả tài sản cho cô đều thuộc về người khác, tất cả tâm huyết của cha đều bị người khác cướp đi!

Mà cô, trong một lúc bất ngờ, cô đã không còn gì nữa, cô bị buộc phải đi tới đường cùng, nhưng hai mẹ con Ôn gia vẫn không buông tha cho cô. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Là Lỗi Của Cô

Khỏe mỗi Liên Hoa nở lên một nụ cười cay đắng, hôm nay là ngày tốt nhất để kết hôn, nhưng lại là ngày xui nhất của cô!

Vào hôm nay, một người xuất sắc kiêu ngạo như cô, đã thành một người không có nhà, ăn bữa nay lo bữa ngày mai. Cô không còn gì cả, người thân duy nhất của cô đã qua đời rồi, ngay cả công ty Liên thị mà cha cô xây dựng lên nay cũng đã biến mất trong tay cô. . . . .

"Tiểu thư, tiểu thư?" Tài xế dừng xe, quay đầu lại kêu Liên Hoa, "Tiểu thư, đã đến nơi rồi, cô không sao chứ?"

Liên Hoa mờ mắt, vẻ mặt nữ tài xế lo lắng nhìn cô, cô ấy đưa khăn giấy cho cô, cô sờ lên mặt mình, thì ra cô đã khóc, hai hàng lệ lăn dài trên gò má.

"Cám ơn cô." Liên Hoa nhận lấy khăn giấy từ trong tay tài xế, dùng sức lau chùi nước mắt, sau khi cha qua đời, cô cho tới bây giờ chưa từng khóc qua, nhưng hôm nay, cô rốt cuộc cũng không thừa nhận được một đã kích nặng nề, ở trước mặt một tài xế xa lạ khóc nức nở.

Nhìn tài xế cô nặng ra một nụ cười miễn cưỡng, Liên Hoa hỏi: "Xin hỏi bao nhiêu tiền?"

"45 đồng. Tiểu thư, cô thật sự không có sao chứ?"

Liên Hoa lắc đầu, tìm trong quần áo, móc ra tờ 100 đồng đưa cho tài xế.

Mở cửa, xuống xe taxi, Liên Hoa mờ mịt nhìn xung quanh, cô không biết bây giờ cô đang ở nơi nào?

Liên Hoa ngẩng đầu, nhìn số nhà quen thuộc làm cho cô cảm thấy ấm áp, thì ra cô nói ra địa chỉ ngôi nhà mà mẹ cô để lại cho cô, chỗ này là chỗ bí mật thuộc về gia đình cô, sau khi mẹ qua đời, hằng năm cha cô sẽ dẫn cô đến nơi này, hiện tại nơi này lại là chỗ che nắng che mưa cho cô.

Liên Hoa quen thuộc đi lên lầu cuối cùng, ở phía sau cửa chống trộm có một cái khe, cô lấy chìa khóa ra, mở cánh cửa đầy bụi ra.

Bên trong nhà tất cả các vật dụng hằng ngày đều được bao lại. Nhìn căn phòng rất ấm áp, giống như có mẹ kề bên vậy, mẹ mở rộng vòng tay ra ôm cô vào lòng.

Liên Hoa tung người nhào vào khoảng không trong phòng, cửa phòng đóng chặt ngăn cách phía ngoài, cô co rút nằm trên sàn nhà, trong ngực ôm tấm hình chụp chung của ba người, cô không hề không được tiếng khóc nức nở truyền ra bên ngoài.

Tình thân, tình yêu, sự nghiệp, cô đã từng nắm trong tay tất cả nhưng bây giờ cô chỉ còn hai bàn tay trắng, thậm chí ngay cả tính mạng của cô, cô cũng chưa chắc giữ được, Ôn Ngữ kêu người muốn giết cô, bà ấy muốn lấy đi tính mạng của cô.

Là cô quá ngu quá hay quá đơn thuần, thừa dịp cô thương tâm nhất. họ đã bày mưu tính kế cướp đi hết tất cả của cô; cô thấy mình rất có lỗi với cha mẹ, để cho bọn họ ở thế giới bên kia vẫn còn lo lắng cho an nguy của cô; là lỗi của cô, cô làm cho mình phải rơi vào hoàn cảnh này. . . . .

Khóc không biết bao lâu, chỉ thấy sắc trời bên ngoài đều tối sầm, Liên Hoa mới đứng lên, lần này, trong mắt mắt cô không có chút chần chừ và đau khổ, thay vào đó, cô muốn dùng hai bàn tay trắng của mình làm nên tất cả, để trả thù cho những gì cô đã mất hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quyết Tuyệt

Liên Hoa lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại gọi cho thầy: " Giáo sư Chữ thầy khỏe chứ, em là Liên Hoa. Em muốn hỏi thầy, lần trước thầy nói với em muốn cho em đi du học ở Pari, bây giờ em muốn đi được không thầy? Thật tốt quá, vẫn còn ạ! Vậy thầy giúp cho em đăng kí được không ạ? Em quyết định em không buông tha cho giấc mộng của mình, em sẽ đi nước Pháp du học, dạ, ngày mai em sẽ đi ạ, thầy muốn đưa vé máy bay cho em sao? Vậy được không thầy? Đúng 8h30 bay hả thầy, dạ, cảm ơn thầy, hẹn gặp lại thầy!"

Liên Hoa cúp điện thoại, cô thở phào nhẹ nhõm, cũng may chuyện học hành của cô rất tốt, giáo sư muốn tạo điều kiện cho cô, để cho cô có thể đạt thành mong muốn của mình.

Cô quyết định phải đi xa một thời gian, rời khỏi K. thị đi nước ngoài du học, một mặt là muốn né tránh sự hăm hại của Ôn gia, mặt khác là cô muốn bắt đầu từ con số 0 để quay về trả thù, cha cô có thể làm được, cô nhất định cũng sẽ làm được.

Cha đưa Liên thị cho cô, chính tay cô làm mất nó, thì cô nhất định sẽ đoạt lại! Và cô cũng sẽ không bỏ qua cho hai người bọn họ!

Hiện tại cô là hai bàn tay trắng, dù muốn dù không cô cũng không đầu hại hai mẹ con Ôn gia, nhưng đợi đến khi cô đứng vững ở nơi đất khách quê người, cô nhất định sẽ trả lại món nợ mà hai mẹ con họ đã nợ cô!

Trong mắt cô đã bị thù hận xâm chiếm, cả người Liên Hoa để lộ ra một loại quyết tuyệt và tín niệm, cô tin tưởng trong tương lai, cô sẽ dùng toàn bộ con người cô để báo thù!

Cô hận Ôn Ngữ và Ôn Như Cảnh họ đã lừa gạt và phản bội cô, cô hận Đỗ Yến Thừa vì anh cũng giống như bọn họ!

Nếu như không phải sự việc của hai mẹ con Ôn gia đã bại lộ, thì tối hôm nay sẽ là đêm động phòng của cô và Đỗ Yến Thừa, nghĩ đến Ôn Như Cảnh lấy ra những tấm hình khiêu dâm đó, Liên Hoa liền cảm thấy chán ghét.

Ha ha, mình thủ thân như ngọc(giữ thân trong sạch) vì cái gì, ngày hôm nay cô phải hiến tặng lần đầu tiên của mình cho người khác, đó mới là dấu hiệu thay da đổi thịt của cô.

Xoay người đi về phòng tắm, sau khi tắm xong, cô trang điểm cho gương mặt của mình, tối hôm nay, cô sẽ dùng vẻ dụ hoặc của mình đi quyến rũ đàn ông.

Cô tìm quần áo của mình trước kia để ở chỗ này ra thay, mang theo trên người hộ chiếu và các giấy tờ liên quan, giờ phút này cô cực kì may mắn, trước kia cha cô đã từng căn dặn cô, bất kể chuyện gì cũng phải cầm theo những thứ này ở bên người, cho nên cô đem toàn bộ giấy tờ đều để ở đây, cho nên cô ra đi mới có thể dứt khoát như vậy.

Lại tìm tất cả các chi phiếu mà mẹ để lại, bên trong có mấy ngàn đồng, đó là tất cả tài sản của cô.

Ăn mặc xong, Liên Hoa đứng ở trước cửa phòng, lưu luyến nhìn vào trong nhà, cô nhìn vào tấm hình ba người đang cười hạnh phúc.

"Ba, mẹ, con đi đây, chờ con trở lại, con nhất định sẽ đem cả vốn lẫn lời trả lại cho bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Quán Bar Ngân Dục

Đêm khuya, bên trong quầy Bar Ngân Dục, ánh đèn mờ hồ che lấy không gian mập mờ bên trong.

Một nữ cực kì xinh đẹp và quyến rũ đang đi vào quán bar này, quán bar này là nơi sang trọng nhất trong tất cả các quán bar của K. thị.

Cô là một cô gái cực kì quyến rũ và vô cùng xinh đẹp. Vừa vào cửa, hai mắt của tất cả bọn đàn ông ở đây đều tỏa sáng.

Cô gái có ngũ quan tinh xảo, đôi mắt thanh thúy, sống mũi cao thẳng, lông mày lá liễu, đôi môi đỏ mọng, hơi thở gợi cảm mê người. Chân cô mang đôi giày cao gót 8cm, làm cho thân hình của cô càng thêm thon dài, cô mặc chiếc áo đầm hở vai màu đỏ, vừa đủ che được phần hông, lộ ra một đôi chân dài miên mang, một đầu tóc quần dài xoắn trước ngực, làm cho con người sinh ra dục vọng.

Liên Hoa nheo mắt cười khê, mọi người nhìn như vậy, cô rất hài lòng. Cô giống như đóa hoa hồng diễm lệ, không kiêng kỵ gì cô đi đến trước quầy bar, khê hé mở đôi môi đỏ mọng nói với người pha chế rượu: "Lam sắc Margaret, cảm ơn." Âm thầm lười biếng mỉa hoặc làm cho tất cả đàn ông đều mềm yếu.

Người pha chế rượu vô ý liếc nhìn cô mấy lần, mới cúi đầu tiếp tục pha chế. Người pha chế âm thầm suy đoán, theo ánh mắt nhìn người của hắn, vị mỹ nữ xa lạ này mặc dù trang điểm thành thực quyến rũ, nhưng thực tế tuổi đời chỉ khoảng 20 mà thôi.

Liên Hoa ngồi ở trước quầy bar, nâng cằm lên chờ đợi, hai tay gõ nhẹ lên lớp đá thạch anh trên quầy bar, đường cong phần lưng hoàn mỹ cực kì hấp dẫn người.

"Tiểu thư, đây là rượu của cô, tiên sinh ngồi ở bàn số 5 đã giúp cô tính tiền rồi, đây là ta đưa thêm trái cây cho cô." Người pha rượu rất nhanh bưng lên ly rượu của cô, cũng đưa thêm cho cô một mâm trái cây cắt hình con thỏ.

"Cám ơn." Liên Hoa gật đầu, "Nói với mọi người, không cần phải đưa rượu cho tôi nữa."

Người pha chế rượu gật đầu, xoay người tiếp tục phục vụ những vị khách còn lại. Vị tiểu thư này muốn cự tuyệt tất cả những ai mời rượu mình, nhìn cô tới quán bar Ngân Dực chắc là tôi chỉ giải sầu thôi.

Liên Hoa uống ly rượu mình đã gọi, một dáng vẻ tùy ý buông lỏng tâm tình. Nhưng tiếng tim đập của cô đã để lộ ra, cô đang rất khẩn trương, thả ra một hơi, Liên Hoa kiên định quyết tâm của mình.

Ánh mắt của cô liên tục đảo qua vị trí của tất cả những người đàn ông.

Lần đầu tiên cô tới quán bar Ngân Dực, quán bar này là quán bar cao cấp và có tiếng nhất ở K thị, ở chỗ này, cô mới có thể đạt thành mục đích của mình.

Tầm mắt quét về một góc khuất trong quầy rượu, góc khuất đó rõ ràng rất tối, nhưng ánh mắt của cô vẫn không dời khỏi được.

Cô nhìn thấy gò má của người đàn ông, chỉ là gò má của người đàn ông mà đã tỏa ra sức hút mãnh liệt đến như vậy, mới liếc có một cái, làm cho tim cô lỡ mất hết mất nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lời Mời Mập Mò

Nhìn gương mặt của anh giống như là được điêu khắc ra, một gương mặt hoàn mỹ không tùy vết, mày kiếm sắc bén, mắt sáng như sao, tóc đen như mực, môi mỏng nhẹ nhàng nở rộ một đường cong mê người, mang theo một tia nhàn nhã và tùy ý, cũng lộ ra một tia giễu cợt. Ngón tay anh thon dài lác lác ly rượu màu vàng kim, từng cử động đều là tác phong nhanh nhẹn.

Từ quầy rượu nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy anh mặc một cái áo sơ mi trắng trên người, vô cùng đơn giản và màu sắc vô cùng đơn thuần, dưới ánh đèn lò mờ, lại mơ hồ để lộ ra vóc người khỏe mạnh, và khí chất cao ngạo lạnh lùng không lẫn vào đâu được. Cô khí thế kia ngăn cách ánh mắt nóng rực của tất cả các cô gái trong quầy rượu, không một ai dám đến gần anh.

Đó là người đàn ông có sức quyến rũ nhất mà cô đã từng gặp qua, cô là người rất kén chọn cái đẹp mà cũng phải rung động trước anh, cái loại rung động đó giống như cô đã từng say mê pho tượng《David》, người đàn ông đó có sức hấp dẫn kì lạ, giống như là một tác phẩm nghệ thuật, làm cô không thể nào dứt ra được!

Khỏe môi Liên Hoa nâng lên một nụ cười, cô quyết định, người đàn ông đó sẽ là người đàn ông của cô!

Cô bưng ly rượu của mình, ưu nhã đi ra khỏi quầy rượu, trực tiếp đi đến góc khuất người đàn ông đó đang ngồi.

Càng đến gần, Liên Hoa càng cảm nhận được người đàn ông đó có lực hấp dẫn trí mạng. Trên người anh toát ra sự lạnh lùng, cự tuyệt người đến gần, mức độ lạnh thấu xương, làm cho bước chân mọi người như đóng băng. Đó là người khác, còn cô, cô không muốn lùi bước, anh không thể nào ngăn cản được bước chân cô, cô muốn dốc toàn sức lực để chinh phục anh.

"Em mời anh uống một ly rượu được không?" Liên Hoa tao nhã ngồi đối diện với người đàn ông đó, uống một hớp rượu trong tay, sau đó nhẹ nhàng đẩy ly rượu về phía anh. Ly rượu này, đại biểu cô muốn mời, em người đàn ông này có tiếp nhận hay không?

Khỏe miệng Liên Hoa nở một nụ cười quyến rũ và hấp dẫn, đây là lần đầu tiên cô quyến rũ đàn ông, lại là một người đàn ông cực kì đẹp trai, cô không có tự tin cô có thể thành công nắm giữ được người đàn ông này hay không.

Triển Thiệu Khuynh sững sờ trong giây lát, nhìn ly rượu màu xanh để trên bàn, muốn mời anh tiếp nhận ly rượu mà cô ấy đã uống, anh đương nhiên biết,

đây là muốn hỏi anh có đồng ý tình một đêm hay không. Nhưng người trước mặt này là ai, anh đã lạnh lùng cự tuyệt rồi, tại sao người này lại có can đảm như vậy, dám khiêu khích uy nghiêm của anh, lại còn hỏi anh nữa chứ?

Ngẩng đầu lên, Triển Thiệu Khuynh cẩn thận đánh giá cô gái đang ngồi đối diện mình, giống như anh đang đánh giá hàng hóa vậy, quan sát Liên Hoa từ đầu đến chân.

Đây là một cô gái cực kì xinh đẹp, cô rất tự tin, rất nhiệt tình, rất tùy tiện, chân mày khéo mắt đều là trêu đùa, đầu ngón tay xoay xoay loạn tóc nhìn rất lẳng lơ. Một cô gái tự động dâng đến miệng như vậy, căn bản là tất cả đàn ông đều sẽ không cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đáp Lại

Triển Thiệu Khuynh dĩ nhiên không phải một loại đàn ông đó, mặc dù anh chỉ mới hai mươi sáu tuổi, có lẽ lúc mười lăm tuổi anh đã tiếp quản công ty của gia tộc, nên anh đã thành thực chuẩn chặc hơn mọi người rất nhiều, mỹ nữ hấp dẫn, tiền tài hấp dẫn, với anh mà nói đã quen lắm rồi, anh không có hứng thú nữa.

Nhưng cô gái trước mặt này, lại làm cho anh không thể ly khai tầm mắt. Không biết có phải là ảo giác của anh hay không, anh nhìn cô gái yêu mị tận xương tủy này, thấy có sự thuần khiết và kinh hoàng trong mắt cô, trong đó còn có vẻ đơn thuần.

Triển Thiệu Khuynh muốn cười thật to rồi, cô gái này muốn mời người đàn ông tình một đêm, thì làm sao có thể đơn thuần, thuần khiết được?

Nhưng tay anh giống như không nghe theo suy nghĩ của bản thân, quỹ thần xui khiến sao anh đưa tay cầm lấy ly rượu lên, ngón tay thon dài cầm lấy ly thủy tinh trong suốt, hình ảnh đó giống như bức tranh hoa lệ (đẹp đẽ và rực rỡ).

Liên Hoa rót cuộc thờ dài một hơi, cô sợ người đàn ông trước mặt này cự tuyệt cô, hiện tại anh đã cầm ly rượu lên đáp lại cô, khiến cho cô mơ hồ hưng phấn.

Cô đi đến bên cạnh người đàn ông này, tản ra hơi thở xinh đẹp và quyến rũ dựa lên thân hình người anh, lười biếng nói: "Đêm nay, tôi là của anh. . . . ."

Triển Thiệu Khuynh nhếch môi thoải mái cười, đưa tay ôm lấy thân hình mềm mại của cô vòng lòng. Đêm nay, anh liền buông thả chính mình, người tình ta nguyện thoải mái một lần, có cái gì không được chứ?

Hai người dắt tay nhau đi ra khỏi quán bar Ngân Dục, lái xe đi tới khách sạn 5 sao, Triển Thiệu Khuynh đi tới đặt phòng, hai người cùng nhau lên phòng.

"Tôi đi vào phòng tắm bên trái tắm, cô đi bên phải." Triển Thiệu Khuynh cời nút áo sơ mi, âm thanh trầm thấp khàn khàn vang lên.

Giống như là chợt nhớ tới cái gì, Triển Thiệu Khuynh nói: "Cô nhớ đem quần áo trang sức đều cởi ra, là cởi tất cả đấy!"

"Đó là đương nhiên ~" Liên Hoa nhú mày nhìn anh tung ra cái mị nhãn, cong lên đôi môi đỏ mọng, gương mặt, điệu bộ đều vô cùng xinh đẹp.

Triển Thiệu Khuynh mi tâm nhíu lại, đáng chết, nhìn gương mặt yêu mị này, mặc dù anh không có tình cảm với cô, mặc dù anh trong một thời gian dài không có tìm phụ nữ phát tiết, nhưng rốt cuộc anh bị làm sao, lại chấp nhận tình một đêm với cô gái này!

Này rõ ràng cô ấy đến quán bar tìm đàn ông mà, kì xảo quyến rũ đàn ông lại luyện thuần thực đến như vậy, loại quyến rũ đàn ông này, chắc cô ấy đã làm rất nhiều lần rồi!

Anh cũng không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, anh cố gắng áp chế lửa giận ở trong lòng, Triển Thiệu Khuynh xoay người đi vào phòng tắm.

Tối hôm nay anh cho phép mình buông lỏng một chút, liền thuận theo tự nhiên luôn, đem sự tình tối hôm nay xem như là điểm ngũ, chỉ hy vọng cô gái này có thể lộ ra diện mạo thật sự của mình.

Triển Thiệu Khuynh bắt đầu mong đợi, chân mày khéo mắt đều thể hiện phong tình, là một người con gái nóng bỏng, xinh đẹp, anh muốn xem bước tiếp theo của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cô Có Thể Làm Được

Nhìn cửa phòng tắm bên trái đóng chặt, nụ cười quyến rũ trên mặt Liên Hoa biến mất.

Thì ra là làm một người phụ nữ xấu cũng không phải dễ dàng, thì ra muốn quyến rũ đàn ông, phải bỏ ra nhiều công sức như vậy.

Từ từ đi vào phòng tắm bên phải, Liên Hoa cũng đóng cửa lại, nhìn mình trong gương, một đôi mắt được trang điểm tỉ mỉ, đôi môi màu đỏ mọng, là cô, mà cũng không phải là cô.

Hôm nay, là ngày kết hôn của cô, tối nay, là đêm động phòng của cô. . . . .

Nhưng hôm nay lại là ngày cô mất đi tất cả, tối nay, cô quyết định phóng túng chính mình, tìm một người đàn ông khai phá thân thể của mình. . . . .

Cô lấy nước lạnh lau gương mặt của mình.

Chuyện phát sinh đến thời điểm hiện tại, Liên Hoa biết, cô đã không còn đường lui. Cô đã đi đến khách sạn này, thì cô nhất định phải thực hiện theo kế hoạch của mình, mà ngày mai, cô sẽ lên máy bay đi du học, cô phải tìm mọi cách để trả thù bọn họ.

Có lẽ, cô phải kết thúc sự thuần khiết của mình, thì lúc đó cô mới quyết tâm được.

Ít nhất, cô đã chọn được một người đàn ông rất đẹp, tối hôm nay, cô đã không bỏ lỡ cơ hội động phòng hoa chúc của mình.

Cô nghiêm túc lau sạch sẽ lớp trang điểm trên mặt, tắm rửa xong xuôi, cô lấy khăn tắm bao lại thân thể của mình, rồi nhìn vào gương.

Ở trong gương, gương mặt trắng nõn xinh đẹp động lòng người, ngũ quan cực kì tinh xảo, dưới khăn tắm đáng người như ẩn như hiện, xương quai xanh lộ ra rõ ràng.

Có lẽ hôm nay cô đã chịu đã kích quá lớn, nên người trong gương nhìn có vẻ yếu đuối và đáng thương, ánh mắt hiện ra vẻ lo lắng và luống cuống.

Giống như cừu non chờ đem đi hiến tế, đối với sự việc phát sinh tiếp theo càng thêm hoảng sợ.

Cô tự nói với mình, dù có chuyện gì mình cũng không được lùi bước.

Yên lặng nhắm mắt lại, Liên Hoa nặng nề hít thở sâu, lần nữa mở mắt ra, cô nhìn gương luyện tập ánh mắt trên đùa, đôi môi rực rỡ cười, được rồi, về mặt như vậy mới thuộc về một người phụ nữ lãng mạn.

Liên Hoa nhìn người trong gương nghiêm túc nói: "Cố gắng lên Liên Hoa, cô có thể làm được mà."

Mở cửa phòng tắm ra, Liên Hoa kinh ngạc khi nhìn thấy người đàn ông đó đang ngồi lau khô tóc, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hấp Dẫn

Cả người anh chỉ được bao quanh bởi cái khăn tắm màu trắng, thân trên để trần tạo ra sức quyến rũ kinh người, cơ bụng sáu múi cực kì đẹp, cả người anh giống như một pho tượng vậy, ở trong mắt cô, anh giống như là một bức tranh chiếu sáng lấp lánh!

Gương mặt của anh cũng giống như ở quán bar rất lạnh lùng, mỗi một nơi đều làm cho người ta có cảm giác áp bách. Toàn thân anh tản ra một loại khí thế bức người, không có quần áo chống đỡ, làm cho lòng người càng thêm sợ hãi.

"Tôi tưởng cô ở bên trong chuẩn bị một đêm chứ." Triển Thiệu Khuynh cũng quan sát Liên Hoa, rút đi lớp phấn trên mặt, gương mặt cô lộ ra nét đẹp tự nhiên, thanh thuần, chỉ là người phụ nữ trước mắt này giống như một đóa sen lửa, làm cho người ta không rời mắt được.

"Đêm xuân ngắn ngủi, tôi sao lại dám lãng phí một đêm chứ?" Liên Hoa đi lên phía trước, ngón tay thon dài nâng cằm người đàn ông này lên, tạo ra một kiểu dáng mập mờ.

"Cô. . . . . Cô trưởng thành chưa?" Triển Thiệu Khuynh nhìn cô, đột nhiên hỏi. Tháo đi lớp hóa trang trên mặt, nhìn cô rất trẻ, anh sẽ không trêu đùa vị thành niên.

"Dĩ nhiên rồi!" Liên Hoa thì thầm, hơi thở giống như chổi lông phớt qua môi người đàn ông, "Chúng ta còn không bắt đầu sao?"

Cô đem đôi môi đỏ mọng của mình dán lên đôi môi mồng của người đàn ông, đưa tay đèn trong phòng, hai cánh tay của cô quấn lên gáy người đàn ông, đẩy anh ngã xuống giường lớn.

Gian phòng chỉ còn lại ánh đèn mờ mờ, một mảnh đen kịt, mập mờ không rõ.

Liên Hoa chủ động hôn người đàn ông, cái lưỡi liếm quanh viền môi của anh, người anh như một tác phẩm nghệ thuật, cô đến gần anh, làm cho cô cảm nhận được sức hút từ anh.

Đầu lưỡi xâm nhập, cô chủ động quấn quanh chiếc lưỡi trong miệng anh, môi lưỡi hai người quấn chặt vào nhau, hai người dán sát vào nhau cực kì thân mật.

Chưa đủ, cô muốn tối hôm nay, hai người phải càng thêm thân mật hơn nữa!

Cô sử dụng tất cả vốn liếng của mình để khiêu khích người đàn ông này, giống như hầu hạ vua chúa, cởi ra khăn tắm bao bọc thân thể của chính mình, đem thân hình hoàn mỹ của mình dán sát vào lồng ngực trần của anh.

Hai tay nhỏ bé vuốt ve từ gáy xuống phía dưới, như có như không tại trên người anh đốt lửa. Liên Hoa trút bỏ tất cả xấu hổ và không lưu loát, cô giống như cao thủ tình trường, phong tình vạn chủng, cảm dỗ và trêu đùa.

Triển Thiệu Khuynh mặc cho người phụ nữ này ôm lấy mình, mặc cho cô chủ động tạo nên lửa nóng trong người anh, anh tỉ mỉ thưởng thức đôi môi ngọt ngào của cô, nhìn cô thuần thực bỏ đi khăn tắm, cảm thụ thân nhiệt của cô dán lên người mình.

Đường cong thân thể của cô sẽ làm cho người ta nổi điên, hai người dán sát vào nhau, nơi mềm mại của cô dán sát vào anh, anh có thể cảm nhận được đôi gò bồng đảo của cô đang ma sát dựa vào lồng ngực cứng rắn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phản Kích

Hai bàn tay cô không ngừng dao động từ từ xuống dưới lưng anh, hai tay như chuồn chuồn lướt nước làm anh miệng đắng lưỡi khô, anh chưa bao giờ có cảm giác huyết mạch sôi trào như thế này, làm anh không cách nào không chế được.

Hai tay Liên Hoa càng ngày càng rờ, tay trái đụng vào tóc của anh, vuốt ve những lọn tóc còn ẩm ướt của anh, mà tay phải không ngừng giảm xuống, ruốt cuộc đi đến khăn tắm bên hông anh.

Động tác Liên Hoa hơi chậm lại, người đàn ông này vẫn còn nhìn được sau? Dưới khăn tắm lửa nóng của anh không cách nào che dấu được nữa, anh rõ ràng đã động tình, còn có thể tiếp tục bình tĩnh để cho cô làm càng?

Được rồi, cô chưa ăn thịt heo, nhưng đã xem qua heo chạy, trước kia cô đã từng dùng ánh mắt nghệ thuật của mình xem phim tình cảm “con heo”, nên cô biết bước tiếp theo mình phải làm cái gì, chỉ là người đàn ông trước mắt này so với người đóng phim còn uy mãnh hơn.

Triển Thiệu Khuynh ý thức được người phụ nữ này bắt đầu thăm dò vào bên trong khăn tắm của anh, nắm lấy phân thân của anh, anh rút cuộc mở hai tròng mắt ra nhìn cô.

Được rồi, anh thừa nhận, người phụ nữ này giống như loài hoa anh túc có độc, làm cho thân thể của anh cực kì thoải mái.

Nghĩ vậy anh liền hành động, anh nhanh chóng bắt được ngón tay của cô, xoay người đè cô xuống dưới thân thể của mình.

Phản kích, bắt đầu.

Môi lưỡi anh nhanh chóng công thành chiếm đất trên môi cô, anh dùng môi mình miêu tả cánh môi cô, trêu đùa đầu lưỡi thom tho của cô, lần xuống dưới mút vào xương quai xanh mềm người của cô.

Khăn tắm bao quanh thân thể của anh, bị anh ném xuống đất, hai thân thể dính chặt vào nhau giống như trời sinh một đôi, mọi động tác của hai người phối hợp đều rất hoàn mỹ.

Nhìn người phụ nữ trong lòng mình, bởi vì động tác của mình mà mềm nhũn. Trong lòng Triển Thiệu Khuynh mơ hồ hiện ra cảm giác thỏa mãn.

Anh hưng hăng hôn cô, hôn khắp thân thể cô, ở mỗi một nơi anh đều hạ lên ấn kí của mình. Ngón tay giống như là có ma lực, ở trên thân thể của cô khảy đàn, khảy lên một điệp khúc chỉ thuộc về hai người.

Mặc kệ cô có bao nhiêu đàn ông, tối hôm nay, cô chỉ có thể thuộc về một mình anh, chỉ có thể thân phục dưới thân anh!

Trong miệng Liên Hoa tràn ra thanh âm khó nhin, trời à, cô chưa bao giờ biết, chân thật hoan ái so với trong sách và phim còn kích thích hơn, người đàn ông này, quả thật có thể tìm ra những chỗ nhạy cảm trên thân thể cô. . . . .

"A ——" Mong đợi đã lâu, anh đâm thủng vào lớp màng mỏng của cô, Liên Hoa hét lên một tiếng, đáng chết, loại đau này so với những gì cô biết còn tăng thêm gấp bội!

"Cô!" Triển Thiệu Khuynh sững sờ, mới vừa rồi, khi anh đâm vào có một màng ngăn cách, đây tuyệt đối không phải là ảo giác của anh! Chẳng lẽ, người phụ nữ dưới thân anh là lần đầu tiên? !

Liên Hoa cau mày, cô biết sự việc mới vừa rồi đã làm anh nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Sur—Prise

"Khoa học kỹ thuật như vậy phát triển như vậy, chỉ là một tiểu phẫu sur—prise?" Liên Hoa nắm lấy cẳng cổ anh, cứng rắn đè xuống cảm giác tê liệt giữa hai chân, cười nói ở bên tai anh.

Đây chẳng qua chỉ là tình một đêm, cô không muốn cho đối phương phụ trách, lớp màng kia trong mắt đàn ông là cực kì phiền toái, cô không coi trọng, cô cũng không cần người khác coi trọng.

Hạ thân hơi bắt đầu động tác, cảm thụ lửa nóng không lồ của đối phương đang dâng trào như lửa, đau đớn giống như là thủy triều cuốn lấy, nhưng cô không thể ngừng.

Liên Hoa thăm mắng trong lòng, tại sao vũ khí của người này lại lớn đến như vậy, để cho cô lần đầu tiên phải chịu tội! Càng đáng chết hơn là, cô phải làm như mình rất vui vẻ!

Trong lòng Triển Thiệu Khuynh lóe lên hoài nghi nhưng rất nhanh thân thể vui sướng đã quên đi nghi ngờ mới vừa rồi, người phụ nữ này như tơ lụa mềm mại và khít khao vô cùng làm cho anh muốn phát điên, cô chủ động luật động, để cho anh cảm giác được mãnh liệt hơn.

Không đủ, chưa đủ!

Mạnh mẽ, một lần lại một lần, Triển Thiệu Khuynh càn rỡ đắm chìm trong trong cơ thể cô, để cho hai người không ngừng đi lên tột cùng của khoái hoạt, chưa bao giờ có người phụ nữ nào lại phù hợp với anh như vậy, để cho anh khó có thể khống chế thân thể của mình, chỉ muốn tận tình hưởng thụ và chạy nước rút.

Bóng đêm, vì vậy trở nên nóng bỏng hơn. . . . .

. . . . .

"Hô ——" Tối hôm nay Triển Thiệu Khuynh không biết đã chạy nước rút bao nhiêu lần rồi, mồm mống của anh đều phun vào trong thân thể của cô, tham lam nhiệt độ thân thể của cô, anh không muốn rút ra ngoài.

"Mệt quá —— anh dậy đi, tôi muốn đi tắm——" Liên Hoa đẩy thân thể của anh qua một bên, thở hổn hển, nũng nịu nói.

Sắc trời bên ngoài đã hơi sáng, Liên Hoa cố gắng bình phục nhịp tim kịch liệt mới vận động vừa rồi. Bây giờ đã là ngày thứ hai rồi, cô không thể ở lại trên

giường, nếu như cùng anh làm thêm một lần nữa, cô sẽ trẻ đi kế hoạch của mình.

Cô kéo thân thể của anh qua một bên, Liên Hoa đứng dậy xuống giường, nhặt lên khăn tắm dưới giường, khoác vào đi tới phòng tắm.

Nước ấm chảy ra cọ rửa thân thể của cô, cũng rửa đi những đau xót giữa hai chân cô.

Cô không dám tin tưởng, cô đã mất đi lần đầu tiên đồng thời còn mất đi lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, thứ n lần. . . . . Càng về sau, sáng khoái đã vượt qua khổ sở, để cho cô lặp đi lặp lại nhiều lần bị anh kéo vực sâu của dục vọng.

Cô chọn người đàn ông này quả nhiên không tệ mà, ít nhất lần đầu tiên cô thể nghiệm cảm giác hết sức vui vẻ, bởi vậy mới nói, ánh mắt nhìn người của cô rất chính xác.

Đơn giản thu thập chính mình, Liên Hoa mặc lại quần áo, rón rén đi ra khỏi phòng tắm, cô không tiếng động đi tới trước giường.

Trên giường người đàn ông đã mệt mỏi vô cùng, đang ngủ thiếp đi, anh hoạt động cả đêm, tới rạng sáng mới ngủ, mệt mỏi cũng là chuyện bình thường.

Liên Hoa nghiêng đầu nhìn anh ngủ, trên mặt anh mang theo nụ cười thoải mái, trên lưng tràn đầy vết cào của cô lưu lại, cả đêm kịch liệt, đôi lông mi thon dài của anh giống như cánh quạt, theo hồ hấp run lên, treu chọc tiếng lòng của Liên Hoa.

Người đàn ông trước mắt này ít đi vẻ lạnh lùng, ít đi sự uy nghiêm, còn nhiều thêm một chút tính khí của trẻ con, tại sao người đàn ông này lại làm cho cô cảm thấy hấp dẫn như vậy?

Có lẽ sau này, bọn họ sẽ không có cơ hội gặp lại nhau.

Hôm nay cô đi ra nước ngoài, nơi đó cách K thị rất xa. Thế giới lớn như vậy, bọn họ cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, không hẹn ngày gặp lại mà thôi.

Liên Hoa từ trong ví tiền lấy ra tất cả số tiền mặt của cô, đếm, chỉ là 5000 đồng.

Nhún nhún vai, Liên Hoa đem 50 tấm tiền mặt màu hồng đặt ở bên gối, cô không biết “Ngư Lang” này giá bao nhiêu, số tiền này không nhiều nhưng cũng không ít, cô chỉ có bao nhiêu đó.

Tối nay hoan ái, cô dùng tiền của cô nhân làm một chuyện, nghĩ như vậy, cô sẽ cảm thấy không ai nợ ai.

Không quay đầu lại liếc mắt nhìn, Liên Hoa xoay người rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Điện Thoại

Sáng sớm, ánh mặt trời dịu dàng xuyên qua cửa sổ sắt đất của khách sạn, chiếu lên chiếc giường trong phòng.

Triển Thiếu Khuynh không muốn mở mắt ra, cả đêm hưởng thụ còn sót lại cảm giác thỏa mãn, hình như còn chưa đã ngửa. . . . .

Anh đưa tay sờ bên cạnh, thân thể cô gái đêm qua cực kỳ phù hợp với anh, anh còn muốn xem bộ dạng của cô ở dưới ánh mặt trời ra sao. Nếu hai người ăn ý và cực kì hưởng thụ như vậy, anh không ngại cùng cô tiến thêm một bước phát triển nữa, dù sao, chưa có cô gái nào làm anh thỏa mãn như vậy.

Anh đưa tay sờ lên nơi lạnh lẽo bên cạnh, không thấy thân thể trắng nõn, xinh đẹp đâu cả.

Đột nhiên anh mở lớn hai mắt, Triển Thiếu Khuynh chời người dậy, cau mày nhìn khắp phòng.

Không có, không có, nơi nào cũng không có bóng dáng của cô.

Đáng chết, cô rút cuộc chạy đi nơi nào!

Trên chiếc giường trắng tinh có vết máu đỏ thắm làm người ta chói mắt, chân mày anh nhíu chặt hơn.

Tối hôm qua, lúc anh đắm vào gập giường ngại vật, cô liền kêu lên. . . . .

Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên của cô ấy? !

Nhưng bộ dáng ngهنh hợ, luật động thuần thực và vẻ mặt hưởng thụ đó, tuyệt đối không giống như là lần đầu tiên. . . . .

Triển Thiệu Khuynh phiền não nắm tóc, người phụ nữ đáng chết này, để lại cho anh nhiều bí ẩn lớn như vậy, còn mình thì lại biến mất không thấy tăm hơi!

Bỗng dung, khóe môi tràn ra một nụ cười tà ác, Triển Thiệu Khuynh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

Cũng may, tối hôm qua trước khi anh đi ngủ, còn nhớ rõ thân thể của cô rất phù hợp với anh, nên anh đã lưu lại số điện thoại của cô, để tiếp tục liên lạc. Anh phải bắt được cô, bây giờ cô đi rồi, cũng tuyệt đối không thoát khỏi bàn tay của anh!

Người phụ nữ đáng chết này, cô tốt nhất nên cho anh một lời giải thích, tại sao cô lại chạy trốn và ẩn nấp ở trên giường là gì!

Điện thoại rất nhanh thông qua, Triển Thiệu Khuynh có chút lo lắng chờ đợi đối phương trả lời.

Lúc này ở phi trường Thiên Vũ thành phố K thị, trong phòng chờ máy bay.

Liên Hoa cầm tờ báo tùy ý lật xem, mặc dù cả đêm kịch liệt vận động không ngủ, thân thể của cô còn mơ hồ đau nhức, nhưng sắc mặt của cô cũng không tệ lắm.

Tiếng chuông chợt vang lên, cô nghi ngờ lấy điện thoại di động ra, màn hình điện thoại hiển thị số lạ, là ai gọi điện?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tốt Nhất Cô Cho Tôi Một Lời Giải Thích!

Vì tránh né bạn bè hỏi cô việc đào hôn, nên số điện thoại của cô hiện giờ là số khác, chỉ dùng nó để liên lạc với giáo sư Chử, bàn về việc du học và giao vé máy bay cho cô, ngoài ra, không ai biết cả.

"A lô?" Liên Hoa chân chờ một lúc rồi nhận.

"Bây giờ cô ở nơi nào!" Âm thanh nóng nảy quả thật đỉnh tai nhức óc, "Tại sao bây giờ mới nhận điện thoại, tại sao mới sáng sớm liền rời đi!"

"A ~ là anh a ~" Liên Hoa cau mày lấy điện thoại di động ra nhìn, cô mới nói đáng chết, người đàn ông tối hôm qua tại sao lại biết số điện thoại của cô!

"Này, tối hôm qua cô. . . . Không phải lần đầu tiên chứ?" Mang theo bảy phần chần chờ, ba phần mong đợi, anh buồn buồn hỏi.

"Ha ha. . . . ." Liên Hoa cười, "Tại sao anh lại nghĩ như vậy? Anh cứ nói đi?"

"Trên giường——" Triển Thiệu Khuynh tiếp tục ép hỏi.

"Ai nha, hình như là đi cả tôi tới. . . . . Anh hiểu không?" Liên Hoa sững sờ, quả nhiên là lần đầu phạm án không có suy tính chu toàn, sao cô lại có thể quên ra giường chứ!

"Nha. . . . .Ồ!" Trong lòng Triển Thiệu Khuynh nói không ra cảm giác gì, cau mày nói, "Tôi muốn nói tối hôm qua chúng ta đều rất hưởng thụ, có muốn hay không tiếp tục qua lại?"

"Tôi muốn ra nước ngoài nghỉ phép, có chuyện gì chờ tôi trở lại rồi hãy nói. . . . . A! Tôi còn đưa đồ cho anh ~ anh không nhìn thấy sao?" Liên Hoa loay hoay móng tay của mình, cực kỳ mong đợi phản ứng của đối phương, "A, tôi để trên đầu giường đó, anh nhận đi."

Triển Thiệu Khuynh nhìn về phía đầu giường, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào xấp tiền trước mặt, trong mắt không ngừng dâng lên ngọn lửa. Anh muốn đem những tờ tiền đó xé thành từng mảnh nhỏ, người phụ nữ đáng chết này, nếu như đứng trước mặt anh, anh sẽ đem cô xé thành từng mảnh!

"Đáng chết, người phụ nữ này, tại sao cô để lại 5000 đồng, tốt nhất cô hãy cho tôi một lời giải thích!" Thanh âm người đàn ông cực kì áp bức, dù cho đã xuyên qua điện thoại, vẫn làm cho người ở bên này chấn động không thôi.

"Giải thích cái gì, tình một đêm, chẳng lẽ tối ngày hôm qua anh không có hưởng thụ sao? Hay là anh chê tiền ít? Còn thiếu bao nhiêu, tôi trở lại sẽ đưa cho anh?" Liên Hoa nhìn thời gian chuẩn bị lên máy bay, lười biếng nói.

"Cô!" Người đàn ông nổi đóa, cắn răng nghiêng lợi hận nói: "Không, ngược lại, tiền này quá nhiều, tôi còn nợ cô nhiều lần nữa! Cô nhất định phải nhớ đòi lại nha!"

"Được." Liên Hoa cười nói, "Chờ tôi trở lại, tôi sẽ đòi tới đòi ~"

"Cô nhớ cho tôi, cô chạy trốn đến chân trời góc biển, tôi đều sẽ tìm cô trả nợ!" Triển Thiệu Khuynh rống giận, cúp máy.

Liên Hoa nghe tiếng bít, cô đã thật sự chộc giận người đàn ông này rồi, chỉ là, nhìn người đàn ông này tức giận chắc chắn rất đáng yêu.

Nhưng đáng tiếc, giữa hai người bọn họ không có duyên. . . . .

Liếc mắt thấy tới giờ lên máy bay, đem điện thoại ném vào thùng rác, ngẩng đầu bước đi tới lối vào máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Năm Năm Sau

Năm năm sau.

Sắp tới phi trường Thiên Vũ ở thành phố K, trong khoang hạng nhất của chiếc máy bay d-283, một bé trai khá ái, đẹp như hoa đang đẩy cánh tay của cô gái bên cạnh: "Mẹ, Mẹ mèo lười? Máy bay sắp hạ cánh rồi, mẹ mau thức dậy đi!"

Cô gái dụi mắt, mờ mịt nhìn bảo bối lãnh khốc trước mặt, bé năm nay mới bốn tuổi, da thịt mềm mại trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, mặc áo t shirt và quần cụt đơn giản, hấp dẫn ánh mắt của những người trong khoang hạng nhất, để cho mọi người hận không thể ôm về nhà nuôi.

"Tiểu Bạch ~" Đôi tay ôm bảo bối vào trong ngực, đôi môi mềm mại đỏ thắm hôn lên gương mặt bé, "Làm sao con lại đáng yêu như vậy, mẹ thật sự muốn đem con giấu đi, không để cho bất luận kẻ nào thấy a ~"

"Mẹ Liên Hoa!" Bảo bối nhú lỗ mũi, chu miệng lên, lau nước miếng trên mặt, "Bản quá, con không phải là tiểu Bạch ! Còn nữa, con tên là Liên Tĩnh Bạch, không cần kêu con là Tiểu Bạch!"

Liên Hoa cố tình ôm Tiểu Bạch không muốn buông tay, cô làm nũng đem gương mặt của mình cọ cọ vào da thịt của bé, "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, mẹ chính là muốn gọi con là tiểu Bạch. . . . ."

"Mẹ, chúng ta bây giờ không phải ở nhà!" Tiểu Bạch bắt đầu dĩ, ở bên tai Liên Hoa nhắc nhở, "Hình tượng của mẹ, mẹ phải chú ý hình ảnh nha. . . . ."

"Khụ khụ. . . . ." Liên Hoa buông bé con trong ngực ra, rốt cuộc tỉnh táo lại, nhưng vẫn si diện trước mặt con trai nói, "Có quan hệ gì, nơi này không có ai biết chúng ta, hình tượng của mẹ sẽ không bị sụp đổ. . . . ."

Tiểu Bạch bắt đầu dĩ nhú mày lại, mẹ bé ở nước Mĩ được xưng danh hiệu là "Linh hồn người sáng tạo của thế kỉ hai mươi mốt" Chủ tịch tập đoàn FL! Mỗi lần mẹ không tỉnh táo đều ôm bé làm nũng, ai có thể nghĩ rằng ở công ty mẹ bé là người lãnh huyết vô tình, dùng quyền lực áp bức thuộc hạ! Cô ấy là người phụ nữ hai mặt. . . . .

Liên Hoa nháy mắt, phong cách, thần thái liền thay đổi hoàn toàn, đáng vẻ mới vừa rồi hoàn toàn biến mất, cô trở nên trầm tĩnh, mắt lóe sáng, giống như nhìn thấu tất cả.

Ôm con trai, Liên Hoa nhìn ra phong cảnh bên ngoài, máy bay đang từ từ hạ xuống, cô cách xa thành phố K càng ngày càng gần.

Năm năm rồi, cô đã rời đi năm năm rồi, thời gian trôi qua khiến cô thành thực và đạt được rất nhiều thứ, cô có đủ năng lực để gánh chịu tất cả, có đủ tài năng để phát huy sự nghiệp, còn có đủ tư cách để bảo vệ người nhà cô. Những người đã phản bội cô năm năm trước, cô chưa bao giờ quên, hiện tại, cô muốn đòi lại tất cả.

Máy bay rốt cuộc đã hạ xuống, cửa mở ra, Liên Hoa dắt theo con trai, bước tới cổ hương của mình.

Tôi đã trở về, các người, phải chuẩn bị nghênh đón sự trả thù của tôi?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Mục Thần

Đại sảnh của sân bay, một cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy tơ tằm thời thượng màu vàng nhạt đang chậm chậm đi ra, mái tóc dài xoắn xoắn ở sau lưng, trên sống mũi đeo chiếc kính mắt màu trà, che đi ngũ quan xinh đẹp, quyến rũ. Trong tay cô dắt theo một cậu bé bốn tuổi đáng yêu đến phách lối càn rỡ, giống như vật phát sáng bình thường thu hút tầm mắt của người đi đường.

"Liên Hoa?" Lướt qua một số hành khách, một người đàn ông cao lớn đột nhiên xoay người, ngập ngừng kêu lên với bóng lưng của hai người.

Liên Hoa dừng bước, khẽ cau mày rồi quay đầu nhìn lại, cô không có nói chuyện cô về nước cho bất cứ kẻ nào, ai nhận ra cô?

Người đàn ông khoảng hai mươi ba hoặc hai mươi bốn tuổi, khí chất như ánh mặt trời tung bay, ngũ quan sắc sảo như tượng tạc, tóc đen, mắt màu xanh dương biểu lộ anh ta là con lai, hơn nữa bộ dáng được trời ưu ái, tuấn mỹ tà mị làm cho không có người nào dám nhìn thẳng.

"Thật sự là cô? !" Người đàn ông thấy rõ bộ dáng của Liên Hoa, vui mừng nở nụ cười, con người màu xanh nước biển mê người đến tột cùng, "Tôi biết cô là người Trung Quốc, sao chưa từng nghe qua chuyện cô phải trở về nước?"

"Mục tổng, trùng hợp thật!" Liên Hoa tháo kính mắt xuống, kinh ngạc nhìn người trước mắt, một trong những khách hàng hợp tác mật thiết FL, Mục Thần - tổng giám đốc của tập đoàn Moon ở nước Mỹ, sao khéo như vậy vô tình gặp anh ta ở sân bay Thiên Vũ?

"Tiểu Bạch, chào con, càng ngày càng đáng yêu!" Mục Thần định sờ đầu Tiểu Bạch, lại bị Tiểu Bạch nghiêng đầu tránh thoát.

Mục Thần cũng không để bụng, ánh mắt nhìn chằm chằm Liên Hoa, giọng điệu ân cần hỏi: "Cô mới vừa xuống máy bay sao? Cô là đi du lịch, hay là ở lâu dài để khảo sát thị trường? Đúng lúc tôi phải đến chi nhánh của công ty tại thành phố K để kiểm tra công việc, không ngờ có thể gặp được cô."

"Đều có, ra nước ngoài hơn năm năm, rốt cuộc cũng trở về rồi." Liên Hoa mỉm cười khách sáo, cũng không tiết lộ mục đích thật của mình.

"Tổng giám đốc, thời gian máy bay. . . . ." Trợ lý bên cạnh tiến lên nhắc nhở, giọng nói vội vàng.

Mục Thần nghiêng mi thoảng nhìn mọi người, uy nghiêm ra lệnh: "Máy bay sẽ lập tức cất cánh, tôi không tiễn các người, tất cả công việc chờ tôi đến nước Mỹ sẽ bàn lại, tôi còn muốn tiếp tục ở lại thành phố K khảo sát một chút!"

Cả đám cấp dưới sững sờ trong chốc lát, mới theo sự hướng dẫn của trợ lý, rồi rít xoay người tiếp tục đi vào sân bay.

Thấy cấp dưới của mình đã ra về, Mục Thần làm động tác khom người mời Liên Hoa: "Cô thật lâu chưa có trở về, cũng không có thông báo ai tới đón sao? Nếu như không có, có thể cho tôi một cơ hội làm thân sĩ phong độ, đưa Liên Hoa tiểu thư và Tiểu Bạch thiếu gia về nhà hay không?"

"Mẹ, con đói rồi!" Bỗng dưng, Tiểu Bạch ôm lấy chân Liên Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, lớn tiếng hét lên, "Mẹ, muốn ăn cơm, muốn ăn thật là nhiều cơm!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đều Là Người Xấu

Mục Thần lúng túng một hồi, cứng ngắt ngồi thẳng lên, toét miệng muốn sờ đầu Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch thiếu gia, không cho chú Mục mặt mũi thật sao? Chú dẫn con đi ăn có được không?"

Tiểu Bạch vui mặt ở trên người Liên Hoa, nhất định có chút ăn vạ mè nheo nói: "Không được không được, con chỉ ăn cơm với mẹ~"

Bất đắc dĩ Liên Hoa liền ôm lấy con trai, áy náy nói với Mục Thần: "Mục tổng, thật xin lỗi, Tiểu Bạch không hiểu chuyện. Tôi vẫn còn rất quen thuộc với thành phố K, chúng tôi sẽ không lạc đường, ý tốt của anh tôi nhận. Dù sao sau này chúng ta vẫn ở thành phố K, nếu có thời gian thì thường liên lạc thôi."

Mục Thần bất đắc dĩ thở dài: "Bạch thiếu gia quan trọng hơn, tôi hiểu rõ. Nhưng mà chúng ta hợp tác nhiều năm như vậy, có thể không gọi tôi là Mục tổng, gọi tên tôi không được sao?"

Lấy danh thiếp từ trong túi ra, anh nghiêm túc đưa cho Liên Hoa, "Đây là cách liên lạc với tôi ở thành phố K, cuối tháng tập đoàn thâm nhập thâu đáo ở thành phố K, tôi nghĩ nếu như cô phát triển sự nghiệp ở chỗ này, tôi có thể giúp cô giới thiệu."

Cha mẹ của Mục Thần một là người Mỹ, một là người Trung Quốc, tập đoàn Moon ở nước Mỹ là của cha anh, còn lại công ty Mộ Nguyệt là mẹ anh kế

thừa, cha mẹ anh là thần tiên quyền lực nên đã sớm giao lại trọng trách cho anh rồi đi du lịch khắp nơi, anh đành phải vất vả quản lý hai tập đoàn ở hai nước. Trước kia anh oán trách cha mẹ bao nhiêu, thì hiện tại, từ trong thâm tâm Mục Thần lại cảm ơn bọn họ bấy nhiêu, nếu không sao anh sẽ đơn độc gặp được Liên Hoa ở đây?

Liên Hoa vui vẻ nhận lấy danh thiếp, cũng đưa danh thiếp mới của mình: "Mục Thần, hi vọng được hợp tác với anh ở thành phố K, vui vẻ như ở nước Mĩ"

Mục Thần cẩn thận cất kỹ tấm danh thiếp trắng nõn số điện thoại trong nước của cô, biết điều xoay người rồi đi.

"Tạm biệt chú Mục!" Tiểu Bạch vẫy chào với bóng lưng của Mục Thần, trong mắt là hưng phấn vì trò đùa dai thành công.

"Nhóc con hư hỏng, con không thích chú Mục như vậy sao?!" Liên Hoa nắn nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, "Lúc ở nước Mĩ con rất hiền hòa với anh ta, mẹ nghĩ là con vẫn tương đối yêu mến Mục Thần đấy."

"Hừ!" Khoé miệng Tiểu Bạch khểnh nhìn qua, "Khi đó là con tuổi còn nhỏ, không nhìn ra dã tâm của chú ấy! Chú ấy và những người đó đều cùng một loại, càng ngày càng không che giấu được ánh mắt sắc lang đối với mẹ! Đều là người xấu!"

"Tiểu Bạch, mẹ muốn bắt đầu giới hạn việc xem TV của con rồi, những lời này học từ nơi nào!" Liên Hoa bật cười, "Mẹ làm việc với rất nhiều cấp trên, cùng nhau xã giao, con phải tập làm quen nha."

"Cũng phải sống cùng người khác sao? Mẹ có Tiểu Bạch còn chưa đủ sao? Chúng ta không thể vĩnh viễn ở chung một chỗ sao?" Hiếm khi Tiểu Bạch làm nũng, tròn to hai mắt, nỉ non giống như cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Mẹ Do Con Bảo Vệ!

Liên Hoa sưng sốt, điểm nhẹ chóp mũi của con trai dí dỏm nói: "Mẹ sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ cùng với Tiểu Bạch, chỉ cần con là đủ rồi!"

Tiểu Bạch thấy mưu kế đã đạt được liền nở nụ cười: "Mẹ, mẹ phải nhớ kỹ những lời này nha! Mẹ chỉ có thể là người phụ nữ của con, không cho bất luận kẻ nào giành!"

"Đồ quỷ tinh ranh!" Liên Hoa yêu thương hôn Tiểu Bạch một cái, tiếp tục ôm bé đi đến phía ngoài cửa sân bay.

Đứa bé này là thiên tài, vừa thông minh lại thương, lại vừa rất kì quặc, bé luôn sợ mất đi cô, dùng cách này để biểu đạt ham muốn độc chiếm của bé, cô chỉ có thể làm như không thấy bé khó chịu.

Đứa bé này quá độc lập, người làm mẹ như cô nhân tiện làm nũng nhiều hơn một chút với bé, dù sao ở trước mặt con trai buông thả ăn vạ, cũng không có mặt mặt đi.

Tiểu Bạch cong mặt cười, bập môi hôn lên mặt Liên Hoa một cái, tò mò hỏi: "Mẹ, chúng ta đi đâu?"

"Chúng ta đi gặp ông bà ngoại, mẹ dẫn con đi gặp bọn họ, tới bây giờ bọn họ còn chưa gặp con, nhất định rất nhớ." Dáng vẻ Liên Hoa tối sầm lại, từ từ giải thích với con trai.

Ở trước sân bay kêu xe taxi, Liên Hoa lên xe rồi nói địa điểm, hai mẹ con đi về thành phố K sau trạm thứ nhất.

Xuống xe, Liên Hoa nghiêm túc chọn một bó hoa, nghiêm trang dắt con trai, từ từ đến gần mộ bia ở giữa những mộ bia san sát nhau.

Bọn họ sóng đôi dừng lại trước hai tấm bia đá, Liên Hoa khom người đặt hoa ở trước mộ bia: "Bảo bảo, gọi ông ngoại và bà ngoại."

Liên Hoa nhìn nét mặt vui mừng của cha mẹ trên tấm bia đá, trong mắt là một mảnh chua xót.

"Chào ông ngoại, bà ngoại." Tiểu Bạch khéo léo kêu lên, bàn tay nhỏ bé mềm mại lau đi nước mắt của Liên Hoa, "Mẹ ngoan, đừng khóc."

Liên Hoa ôm Tiểu Bạch, thất thần nhìn cha mẹ, nhỏ giọng sám hối với bọn họ vì mình bất hiếu.

Vừa rồi đi đúng năm năm, cô chưa từng trở lại quét dọn, chăm sóc họ, để bọn họ nóng ruột nóng gan lo lắng cho cô; cô khiến cha mẹ lưu tâm, Liên thị đổi chủ, những năm này tình hình ngày một xấu đi không còn huy hoàng như trước nữa; cô chưa lập gia đình đã sinh con, lại tới bây giờ mới đem cháu ngoại của bọn họ cho bọn họ nhìn thấy. . . . .

Cuối cùng, Liên Hoa thấp giọng thề: "Ba mẹ, lần này con trở lại, sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời, hai người yên tâm đi."

Liên Hoa đứng lên, nhẹ giọng thở dài nói: "Tiểu Bạch, chúng ta đi."

Tiểu Bạch ngược nhìn hai tấm hình, hạ thấp âm thanh để Liên Hoa không nghe được nhanh chóng đảm bảo nói: "Ông bà ngoại, con là Liên Tình Bạch – con trai của mẹ, nhũ danh là Tiểu Bạch, con sẽ bảo vệ mẹ, con đối xử với mẹ vô cùng tốt, hai người yên tâm đi!"

"Tiểu Bạch? Đi!" Liên Hoa quay đầu, ngoác tay với Tiểu Bạch.

"Được!" Tiểu Bạch trả lời một tiếng, chạy tới nhanh như chớp, ngẩng đầu lên yếu ớt nói, "Mẹ, lần này con thật sự đói bụng. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Về Nhà

"Đồ quý tham ăn! Đi, chúng ta về nhà." Liên Hoa ôm Tiểu Bạch vào trong ngực, "Trở về chỗ ở trước kia của mẹ, mẹ tự mình nấu cơm cho con ăn được không?"

Tiểu Bạch liên tục gật đầu, cười đến vô cùng đáng yêu.

Liên Hoa yêu thương hôn lên trán con trai một cái, lần này cô về là vì báo thù, nhưng bây giờ trong lòng của cô ngoại trừ báo thù, còn lại đều là tràn đầy tình thương sâu nặng của người mẹ, cô dốc xuống toàn bộ trên người Tiểu Bạch.

Trong lòng là con trai của cô – Liên Tình Bạch, sinh mệnh nhỏ này cùng với cô huyết mạch tương liên, là một đêm phóng túng ngoài ý muốn vào năm năm trước, cũng là báu vật trân quý nhất của cô trong năm năm nay, sinh mạng nhỏ từ một viên trứng thụ tinh lớn lên đến bây giờ đã là đứa bé bốn tuổi, bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu cũng mang cho cô động lực sung sướng và hi vọng.

Điều này làm cho cô dù gặp khó khăn cản trở, chết cũng không cúi đầu, để cho cô chịu đựng khoảng thời gian khó khăn nhất ở nước Pháp, nhanh chóng hoà hợp vào hoàn cảnh để hoàn thành việc học. Trong một trăm ngày, cô chuẩn bị quà tặng cho Tiểu Bạch là một màn kịch xúc động ngắn «ba-by bai» thành khởi đầu sự nghiệp của cô, làm cho cô giành giải thưởng và nổi tiếng, "Bách Bảo" trở thành phổ biến toàn cầu, kiểu người Anime, càng làm cho cô nhân cơ hội này, đầu tiên sáng lập tập đoàn FL ở nước Mỹ, từ đó sự nghiệp thành công.

Là Tiểu Bạch cùng tập đoàn FL làm cho cô không hoàn toàn rơi vào cảnh tối tăm giống như lúc đầu nghĩ rồi đi, dù sao, cô thân là mẹ, chủ yếu nên vì Tiểu Bạch mà sống, thân là tổng giám đốc của mấy ngàn công nhân viên, cô cũng muốn không bận lòng về sự nghiệp mà nhìn rõ mọi việc, chỉ huy cấp dưới làm ra tất cả thiết kế, không để cho bất kỳ khách hàng nào thất vọng.

Những thứ này cũng làm cho cô vì báo thù mà đòi hỏi phải tạo ra vốn liếng vững vàng, cho nên, năm năm sau cô mới trở về, con trai bốn tuổi của cô đủ thông minh để hiểu chuyện, tập đoàn FL đã có thể trở thành chỗ để cô dựa vào muốn làm gì thì làm, hiện tại cô muốn toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần để báo thù!

Liên Hoa xuống xe taxi, sau khi đến siêu thị một phen, dắt Tiểu Bạch đi đến căn phòng của mẹ cô lưu lại, nhẹ nhàng nhấn chuông cửa, cửa rất nhanh mở ra.

"Liên tiểu thư, cô khỏe chứ." Một phụ nhân khoảng bốn mươi tuổi, gương mặt thật thà, hiền lành mở cửa phòng, nhận lấy vật trong tay Liên Hoa, cười nói, "Vị này là Tiểu Bạch đi, mời vào! Biết hôm nay cô xuống máy bay, căn phòng đã được quét sạch sẽ và trang trí mới lại."

"Cảm ơn." Liên Hoa nhẹ nhàng gật đầu, nói với Tiểu Bạch: "Gọi di Ngô, từ nay về sau bà ấy là bảo mẫu, khoảng thời gian này mẹ rất bận, bà ấy sẽ chăm sóc con."

Ở nước Mỹ thì cô đã dự định mướn bảo mẫu, chuẩn bị quét dọn căn phòng và chăm sóc Tiểu Bạch. Sau khi về nước cô sẽ rất bận, mặc dù Tiểu Bạch thông minh hiểu chuyện, nhưng đứa bé bốn tuổi làm cho cô không yên tâm, di Ngô là ứng cử viên được nhất trong một ngàn người, trải qua video phỏng vấn, kiểm tra đánh giá tầng tầng lớp lớp, Liên Hoa mới chịu nhận bà, ở nơi này hai mươi bốn giờ để chăm sóc Tiểu Bạch.

Bên trong gian phòng đã được di Ngô quét dọn không còn một hạt bụi, hình như thời gian 5 năm không có lưu lại bất kỳ dấu vết gì ở nơi này, Liên Hoa thuần thục nấu một bàn thức ăn, hai mẹ con ăn một bữa, lên lên giường nghỉ ngơi thật sớm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chưa Có Bạn Gái Đi Cùng

Mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai, Liên Hoa mới từ từ tỉnh lại, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức một chút, sờ sờ cái trán có chút choáng váng, cô gắng gượng chống đỡ mà ngồi dậy.

Cô không thể ngủ tiếp nữa, thời gian trong kế hoạch chỉ có một ngày, sau này đều là chính sự. Cô muốn trong thời gian ngắn nhất, tốc độ nhanh nhất, đẩy lên một trận gió tanh mưa bão ở thành phố K.

Bắt đầu từ bây giờ, hai mẹ con Ôn Ngữ và Ôn Như Cảnh phải tự cầu phúc nhiều!

Hôn Tiểu Bạch còn đang ngủ say một cái một cái, Liên Hoa rời giường rửa mặt rồi thay quần áo, từ từ đi tới phòng khách, nói di Ngô bắt đầu nấu cơm, mới bấm gọi điện thoại hỏi thăm tình hình mới nhất của công ty, sắp xếp tất cả những việc theo thứ tự điều lệ.

Trong lòng tính toán một hồi, cô lấy ra tấm danh thiếp Mục Thần đưa cho cô ngày hôm qua, nhẹ nhàng nhấn dây số, một hồi chuông dễ nghe vang lên.

Tiếng chuông chỉ vang mấy tiếng, truyền đến âm thanh vui vẻ của đối phương: "Liên Hoa? Hoàn thành nhanh như vậy sao? Tôi cho là cô đến ngày mai mới có thể thích ứng được với thời gian trong nước đây."

Liên Hoa cười nói: "Cũng may, hình như tôi thích ứng với thời gian và thời tiết ở thành phố K nhanh hơn so với tưởng tượng, bây giờ tinh thần đã sáng khoái rồi."

Mục Thần cầm điện thoại di động, nghe giọng nữ trong trẻo ở trong loa, cong mắt màu xanh dương, không khỏi bật cười một tiếng: "Thích ứng là tốt rồi, thành phố K là một trong những thành phố phát triển và xinh đẹp nhất của Trung Quốc, nơi này cũng coi như là nửa quê hương của tôi, không biết khi nào thì tôi được ưu tiên, cho phép tôi vinh hạnh mời cô đi du lịch một phen?"

"Thành phố K cũng là quê hương của tôi, tôi còn cần anh dẫn dắt?" Liên Hoa khuấy đều cháo nhỏ của di Ngô bụng tôi, nhẹ giọng nói: "Chỉ là rời đi lâu như vậy, quả thật có rất nhiều nơi quen thuộc, tôi nghĩ muốn tìm hiểu những công ty ở thành phố K một chút, nếu anh thuận tiện, có thể giới thiệu giúp tôi một chút không?"

Âm thanh của Mục Thần ngừng một lát, khàn khàn, mập mờ mời nói: "Ừ. . . . . Vừa đúng lúc, tối hôm nay tập đoàn Triển thị có tổ chức một buổi tiệc rượu lớn, công ty được coi là ở thành phố K đều có thể tham dự, bạn gái của tôi vẫn chưa có, Liên Hoa tiểu thư có bằng lòng hạ mình đảm đương hay không?"

Liên Hoa cười giảo hoạt giống như hồ ly: "Dĩ nhiên, có thể làm bạn gái của Mục thiếu gia, là vinh hạnh của tôi, buổi tối anh đến đón tôi." Sau đó, cô nói địa chỉ của mình.

"Vậy thì không gặp không về." Mục Thần cúp điện thoại, hưng phấn nắm chặt tay như là lần hẹn hò đầu tiên, ngũ quan tuần mĩ như thần trần đầy vui vẻ.

Hắn yên lặng suy nghĩ Liên Hoa xinh đẹp động lòng người, cô phóng khoáng bình tĩnh và kinh tài tuyệt diệu, người phụ nữ chói mắt như vậy liền vững vàng hấp dẫn tầm mắt của anh ngay từ lúc bắt đầu.

Liên Hoa, duyên phận để cho anh đơn độc gặp cô ở thành phố K, không có một bầy ong bướm và Hộ Hoa Sứ Giả ở nước Mỹ, anh muốn độc chiếm tầm mắt của cô.

Lần này, xin cho tôi yêu em, cũng xin em yêu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Triển Thị

Ban đêm, màn đêm mờ mịt bao phủ lấy thành phố K, tòa Bất Dạ Thành phồn hoa càng mỹ lệ hơn vào ban đêm.

"Xin chào công chúa, kỵ sĩ ở phía trước sẽ nghênh đón ngài!" Toàn thân Mục Thần mặc âu phục đi xuống chiếc xe thể thao Rolls-Royce của mình, bộ mặt dịu dàng khom người hành lễ với Liên Hoa, "Liên Hoa công chúa, tối nay ngài thật đẹp!"

Liên Hoa mặc một bộ váy hở vai, lộ ra đường cong thon thả, làm nổi bật lên vóc người hoàn mĩ. Phía trên là một tầng trang sức trang nhã mỏng manh,

làm cho khuôn mặt cô xinh đẹp hơn hoa thơm cỏ lạ.

Liên Hoa bị Mục Thần chọc cho nghiêng đầu cười to: "Mục Thần, dựa vào mức độ quen thuộc giữa chúng ta, lời khen ngợi kiểu này có vẻ tốt già!"

Vẫn nhớ lần đầu tiên gặp Mục Thần, vừa vặn mới thành lập FL, cô vì bút case quan trọng mà bận một ngày đêm, nửa tháng cả người không có chải đầu rửa mặt, quần áo lôi thôi; mà khi đó Mục Thần mới vừa tiếp nhận tập đoàn Moon ở Mĩ, tìm kiếm thiết kế sư thiết kế sản phẩm mới đóng kiện đến sứt đầu mẻ trán.

Hai người chật vật không chịu nổi hình như là cùng cảnh ngộ, vừa thấy mặt như là sắp chết vọt được phao thì chọn ký hợp đồng, một lần hợp tác sản phẩm sau lại trở thành thiết kế vòng điển hình, từ đó tập đoàn thiết kế FL mới nổi tiếng, bắt đầu hợp tác lâu dài với tập đoàn Moon.

"Công chúa, thật ra thì mỗi lần gặp cô, trong lòng tôi đều vui mừng." Mục Thần khoa trương lấy tay xoa ngực, giống như thờ dài nói.

Một đôi dép nho nhỏ hung hăng dẫm lên giày da thủ công đắt giá của Mục Thần, Tiểu Bạch ngẩng đầu, cong môi dạy bảo Mục Thần: "Tối nay tạm thời cho chú mượn mẹ, chú nhất định phải chăm sóc mẹ thật tốt!"

Mục Thần nhanh tay nhanh mắt sờ tóc Tiểu Bạch: "Tuân lệnh, Vương Tử Điện Hạ, công chúa để ta bảo vệ, xin hãy yên tâm."

"Được rồi, không nói nữa, chúng ta đi nhanh." Liên Hoa cúi người hôn Tiểu Bạch, "Con trai ngoan, mẹ đi công việc, ngoan ngoãn ngủ cùng với dì Ngô."

Xe thể thao vội vã đi, Liên Hoa ở ghế phụ âm thầm mất hồn, yên lặng đùa nghịch ngón tay, câu được câu không tán gẫu với Mục Thần.

Tối nay, sẽ có một trận chiến ác liệt, chỉ hy vọng tất cả nhân viên diễn xuất nhất định phải theo kịch bản mà tiến hành!

Triển thị tổ chức tiệc rượu ở phía sau khu ngoại ô thành phố K, xe rất nhanh đến nơi, dừng ở một chỗ trước cung điện xa hoa tráng lệ kiểu biệt thự, Liên Hoa và Mục Thần cùng nhau xuống xe, người làm tiến lên đưa xe vào bãi đậu xe và dẫn đường.

Liên Hoa tao nhã đi vào sân, tỉ mỉ nhìn xung quanh biệt thự Triển thị, quả nhiên là hao tâm tốn trí tổ chức, mặc dù giàu có xa hoa, khắp nơi lại độc đáo tinh xảo vô cùng, trải qua gian nan vất vả mới tích tụ kĩ lưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Là Em Sao?

Mục Thần nhẹ nhàng giới thiệu: "Liên Hoa, mặc dù cô đều phát triển sự nghiệp ở Mĩ, nhưng chắc cũng nghe nói tập đoàn Triển thị, kinh doanh tất cả các ngành, ở mục sản phẩm lại đứng đầu, đã trở thành tập đoàn lớn nhất và gia tộc truyền kỳ trong nước, một trong những tập đoàn đứng đầu trên toàn thế giới. Gần đây Triển thị muốn mở rộng sản phẩm mới, chính là muốn thảo luận cùng thiết kế sư, bây giờ Triển lão gia đã hơn sáu mươi tuổi, một lát tôi có thể giới thiệu hai người biết nhau."

Liên Hoa khoác tay Mục Thần, gật đầu cười nói: "Vậy thì làm phiền Mục Thần ký vĩ đại rồi...!"

Cánh tay Mục Thần run lên, cánh tay nhuyển ngọc ôn hương bên cạnh trực tiếp kề sát tay anh, truyền tới hương thơm có chút mát, quả thật làm cho anh có chút vui mừng lại có chút lo sợ.

Liên Hoa không có chú ý tới sự khác thường của Mục Thần, tiếp tục kéo anh đi tới phòng khách, khoe miệng cô mang theo tia kiêu ngạo cùng nụ cười hưng phấn, chỉ có một mình cô biết, kế tiếp sẽ là một vở kịch hay như thế nào, một lát, cô bắt đầu vở kịch trả thù.

Cùng lúc đó, tại một căn phòng trong biệt thự, truyền đến âm thanh nóng nảy, gầm thét: "Ai cho bọn họ bước vào phòng của tôi, các người muốn đem tôi là làm trò cười phải không! Để cho bọn họ biến, cắt cho tôi!"

Người làm ở một bên ôm mặt khóc: "Thiếu gia, lão gia quyết định ở chỗ này tổ chức tiệc rượu, khách mời đều đã tới. . . ."

"Bọn họ không đi phải không!" Một người toàn thân hủ bại nóng nảy như người đàn ông ma quỷ đẩy mạnh xe lăn, hung ác gào thét, "Vậy tôi đi, tự tôi đi!"

Việc xen giữa này không làm bất kì khách mời nào chú ý, khi Liên Hoa và Mục Thần đi vào biệt thự thì tiệc rượu còn chưa chính thức bắt đầu.

Đồ trang trí của đại sảnh được đổi mới hoàn toàn là vỏ bọc hình ảnh thơm ngon, khách nam và khách nữ quần áo sang trọng bùng một ly rượu, trên mặt là nụ cười khách sáo chào hỏi lẫn nhau. Mấy khách hàng quen với Mục Thần vừa thấy anh đi đến, lập tức đi tới trước mặt anh, nhiệt tình chào hỏi.

"Tiểu thư bên cạnh Mục tổng thật xinh đẹp, không biết quan hệ như thế nào với Mục tổng?" Tổng giám đốc Tề – Tề Thiên ngành bất động sản mập mờ nhìn Liên Hoa, toan tính dò xét quan hệ của hai người.

Mục Thần mở miệng giới thiệu: "A, tiểu thư này ở Mĩ l . . . . ."

"Tôi là Liên Hoa, mới từ Mĩ về và muốn gây dựng sự nghiệp ở thành phố K, sau này phải nhờ Tề tổng chiều cố nhiều hơn." Liên Hoa trách móc Mục Thần, nháy mắt một cái ra ám hiệu, cô không muốn để lộ chuyện mình là tổng giám đốc tập đoàn FL sớm như vậy.

"Liên Hoa, là em sao?!" Một giọng nam ngập ngừng hỏi, người nọ nhìn bóng lưng của Liên Hoa, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Liên Hoa ưu nhã xoay người, nhìn thấy một đôi nam nữ dựa sát vào nhau, gương mặt người đàn ông như trước dịu dàng cùng khôi ngô tuấn tú, lưu luyến si mê nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô không rời mắt; khuôn mặt của người phụ nữ được trang điểm vô cùng tinh xảo, ngọn lửa trong mắt như muốn phun thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Kịch Hay

Rốt cuộc trong mắt của Liên Hoa cũng lộ ra nụ cười thật lòng, đến đây, người cô chờ cuối cùng đã tới!

"Thì ra là Đỗ thiếu gia và Ôn tiểu thư, chào hai người." Liên Hoa nâng ly rượu lên tỏ ý, "Không ngờ lại gặp lại người quen cũ ở chỗ này, năm năm nay có khỏe không? Đỗ thiếu gia, ... Không đứng, cũng phải xưng một tiếng Đỗ phu nhân phải không?"

"Như Cảnh không phải Đỗ phu nhân, chúng tôi không có kết hôn." Đỗ Yến Thừa không tự chủ buông Ôn Như Cảnh ra, bước lên hỏi, "Liên Hoa, em trở về khi nào, năm năm nay đi đâu, chúng ta. . . . ."

"Chị, những năm gần đây không thấy, hình như chị sống rất tốt." Ôn Như Cảnh cũng bước lên phía trước, cười đến ngọt ngào nhìn Liên Hoa và Mục Thần đứng sòng đôi, "Chị, Mục tổng là bạn trai chị sao?"

Cô ta chợt lỏm kéo Liên Hoa đi tới một bên, nhẹ giọng, vô cùng ân cần và đau đớn nói: "Chị, mặc dù sau khi ba mất chị bỏ lại Yến Thừa và Liên thị rồi mất tích không thấy, nhưng dù sống không tốt cũng nên tới tìm em! Làm sao chị có thể không thương tiếc mình như vậy, Mục tổng nổi danh hoa hoa công tử, đối phụ nữ so với đối xe còn nhiều hơn, chị cùng anh ta. . . . . Sẽ không có kết quả tốt. . . . ."

Mặc dù âm thanh của Ôn Như Cảnh nhỏ, nhưng những người xung quanh lại có thể hoàn toàn nghe được, cô ta là cố ý, cố ý nhắc nhở mọi người, Liên Hoa chính là một vật chơi đùa được đàn ông nuôi dưỡng!

Bỗng nhiên thấy Liên Hoa hăm hở xuất hiện ngay trước mắt, Ôn Như Cảnh bị dọa sợ, nếu năm đó Liên Hoa mất tích ở trong hôn lễ, nên cũng không cần trở lại! Nhưng bây giờ Liên Hoa lại có ngọn núi lớn là Mục Thần làm chỗ dựa, có phải cô ta trở về là muốn đối phó với mẹ con cô hay không? !

"Liên Hoa, thật sự em và Mục tổng là loại quan hệ này?" Đỗ Yến Thừa nhú mày, tức giận mà lớn tiếng, "Liên Hoa, làm sao em có thể bán mình, em đặt vị hôn phu là tôi ở chỗ nào!"

"Chị, chị chính là đại tiểu thư của Liên thị, nếu để truyền đi sẽ làm cho người ta nghĩ sao về ba đã qua đời ý. . . . ." Ôn Như Cảnh uyển chuyển khuyên nhủ, chữ chữ như khóc như tố cáo.

Liên Hoa kinh tởm nhú mày một chút, Ôn Như Cảnh lại dám nhắc tới ba, làm sao cô ta có thể ở trước mặt cô!

Đẩy tay một cái, cô linh hoạt đẩy ra Ôn Như Cảnh bên cạnh, sức lực không lớn lại làm cho Ôn Như Cảnh nặng nề ngã xuống đất như bị đập thật mạnh, một thân lễ phục trắng tinh bị rượu dính vào thật nhếch nhác.

Đỗ Yến Thừa vừa nhìn bạn gái của mình, sắc mặt xanh lét kinh người: "Liên Hoa, tôi không nhớ rõ chú Liên đã dạy cô đối với em gái mình như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Giương Cung Bạt Kiếm

"Chú không có dạy cô phải đối xử với em gái mình như vậy!"

"Tôi cũng vậy, không nhớ rõ ba đã dạy tôi đối với kẻ thù mềm lòng, nhất là cướp đoạt tài sản của tôi, phản bội tình cảm của tôi!" Liên Hoa liếc Đỗ Yến Thừa và Ôn Như Cảnh một cái, thần nhiên nói. Tôi nói này "em gái", cô cứ tiếp tục nguy trang yếu đuối như vậy đi, bây giờ cô càng già bộ đáng thương sau này sẽ thật càng đáng thương!

"Cô!" Đỗ Yến Thừa nhất thời thẹn quá hoá giận, bị kích động liền giơ bàn tay lên cao.

Liên Hoa không trốn cũng không tránh, ngược lại liếc mắt khiêu khích nhìn anh ta, khoe môi nhếch lên nụ cười châm chọc, bản thân cũng không giận.

Việc này càng kích thích Đỗ Yến Thừa, vui mừng trong lòng anh khi gặp lại Liên Hoa xa cách đã lâu muốn chuyển hoá thành tức giận và xấu hổ vì cô không để ý danh dự mà bản mình, lời nói của Liên Hoa càng thêm lộ chân tướng anh trước hôn nhân tư thông cùng Ôn Như Cảnh, Đỗ gia và mẹ con Ôn Như Cảnh thù oán Liên thị, làm cho anh có một cảm giác si nhục vì việc riêng tư bị vạch trần giữa nơi đông người.

Tại đại sảnh tiệc rượu đột nhiên phát sinh tình huống im lặng không một tiếng động, phần đông nhân vật nổi tiếng mê muội nhìn về phía góc, dò xét xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Mặt mũi Đỗ Yến Thừa càng thêm không nhịn được, vốn là bàn tay còn có chút do dự chớp nhoáng liền vỗ qua mặt Liên Hoa.

Cùng lúc đó, tại lầu ba của biệt thự.

"Thiếu gia, nơi này có gió, ngài nên trở về phòng!" Người làm nhìn thiếu gia toàn thân áo đen dao động xe lăn ở trước cửa sổ sát đất, cực kỳ lo lắng khuyên nhủ.

"Cút!" Một đôi mắt xuyên thấu nhìn qua cửa sổ mở một nửa, vốn là anh bị tân khách đi tới chỗ này chọc giận muốn rời khỏi đây, nhưng ánh mắt của anh như chết không có cách nào lấy lại được từ trên người người phụ nữ ở trong đại sảnh.

Trong đại sảnh đang hoàng tuyết đẹp nổi lên một hồi gương cung bật kiếm, một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt điểm đứng ở giữa bão táp, cười cười dừng cảm đối mặt với cái tát, hình như nụ cười trên mặt cô có thể ngăn cản tất cả gian khổ.

Triển Thiếu Khuynh mắng một tiếng, đáng chết, chính là gương mặt kia, anh vẫn không có quên gương mặt làm anh nhớ mong!

Chính là người phụ nữ năm năm trước! Việc ấy làm cho anh chờ đợi nửa năm vẫn như cũ không có liên lạc gì của người phụ nữ đáng chết đó! Tại sao cô lại đột nhiên xuất hiện!

Anh lỡ tay một lần duy nhất là ở bụi hoa vào năm năm trước, bị một người phụ nữ cho leo cây, sau đó xảy ra sự cố biến thành bộ dáng ma quỷ, thành công một đêm cùng cô hoan ái một lần vào năm năm trước!

Cô vẫn bộ dáng xinh đẹp điểm lệ giống như năm năm trước, một dạng tự tin cuồng ngạo, không, hiện tại cô càng thêm tự tin phóng khoáng, quả thực là điên cuồng ngạo mạn! Bàn tay của người đàn ông kia đã muốn tới mặt cô, cô vẫn cười vui, tại sao cô lại không tránh ra!

Triển Thiếu Khuynh cơ hồ là phản xạ có điều kiện liền muốn đứng lên đi cứu cô, nhưng chân không có cảm giác làm anh lực bất tòng tâm, thân thể đông đưa phịch một tiếng từ trên ghế phụ té xuống. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rở Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hết Sức Căng Thẳng

Mặt của anh muốn đập vào cửa sổ sát đất trước, bản năng của thân thể nhanh chóng đưa ra đôi tay, khung cửa sổ kim loại sắc bén quét qua một cái đâm bị thương bàn tay anh, máu đỏ tươi nhanh chóng nhuộm đỏ bàn tay của anh.

Nhưng Triển Thiếu Khuynh lại không có cảm nhận được thân thể bị thương, tròn mắt của anh như cũ nhìn chăm chăm bộ cửa sổ của đại sảnh, vẻ mặt đúng là không thể đi được mà phần hận.

"Thiếu gia, thiếu gia!" Người làm bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng tiến lên giữ chặt Triển Thiếu Khuynh, "Thiếu gia, ngài bị thương! Tôi đi gọi bác sĩ, ngài đừng động đây!"

Bác sĩ nhanh chóng chạy tới xử lý, "Thiếu gia, miệng vết thương của ngài cần lập tức xử lý, xin ngài nghe theo sắp xếp của chúng tôi."

"Tôi không sao, cút hết cho tôi! Tôi không cần các người tới nhúng tay!"

Bác sĩ không để ý Triển Thiếu Khuynh giãy giụa, lập tức kéo anh lên xe lăn, đẩy tới phòng khám và chữa trị để băng bó vết thương.

Ở dưới phòng khách đông đảo tân khách lại hoàn toàn không biết trên lầu xảy ra chuyện, tất cả lực chú ý của bọn họ đều ở Đỗ Yến Thừa và người phụ

nữ xinh đẹp xa lạ kia, rốt cuộc cái tát này có thể đánh xuống?

Khoé miệng Liên Hoa cười đến tụy tiện, cô nhìn bàn tay của Đỗ Yến Thừa càng ngày càng sát mình, nhìn Ôn Như Cảnh quỳ trên mặt đất khắp người nhếch nhác lại len lén lộ ra ánh mắt sắp thực hiện được âm mưu, cô cười tự tin như cũ.

Rang giới chớp nhoáng, chọt bàn tay của Đỗ Yến Thừa bị một bàn tay khác kiên cố chặn lại, không khí nặng nề lại hết sức căng thẳng.

Mục Thần nặng nề che chắn ở trước người của Liên Hoa, mặt của anh màu đen muốn dọa người, bóng dáng cao lớn làm cho Đỗ Yến Thừa cảm giác bị áp bức mười phần, khuôn mặt tựa con lai anh tuấn của anh chèn ép gương mặt nhỏ nhắn của Đỗ Yến Thừa tối tăm không có ánh sáng.

Mục Thần chặn lại bàn tay của Đỗ Yến Thừa, "Dám đụng vào một sợi tóc của cô ấy, Mộ Nguyệt sẽ làm công ty Hành Không không còn thấy được ánh mặt trời vào ngày mai!" Âm thanh tức giận nổi lên quả thật chính là uy hiếp.

Trong mắt Đỗ Yến Thừa một trận sợ hãi, Hành Không là công ty trụ cột của Đỗ gia, mười mấy năm kinh doanh cuối cùng cũng trở thành công ty quảng cáo đứng đầu thành phố K, có thể so với tập đoàn Mộ Nguyệt vang danh toàn thế giới thì Hành Không thật sự là con voi dưới chân con kiến. . . . .

Hắn không nghi ngờ, giờ phút này, tổng giám đốc tập đoàn Mộ Nguyệt – Mục Thần thật sự là nguyện ý làm ra chuyện điên cuồng vì Liên Hoa!

Thật không nghĩ đến, thế nhưng Liên Hoa có thể mê hoặc Mục Thần như vậy, tại sao cô có thể không biết liêm sỉ như vậy, được đàn ông bao nuôi sau đó có ý khoe khoang, dựa vào bề ngoài hầu hạ có thể có kết quả gì tốt!

Mắt Ôn Như Cảnh vừa động, ni tâm nhỏ bé nhũn lại không thể nhận ra, cô rũ mắt chốc lát, mới điềm đạm đáng yêu đứng lên, ngẩng đầu lên, trong mắt nén lệ, : "Chị, Yến Thừa là vì lo lắng cho em nên mới có thể mất khống chế, anh ấy không phải có ý đối xử với chị như vậy. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vu Oan

"Chị, năm đó dù sao thiếu chút nữa hai người sẽ phải kết hôn, nể tình nhiều năm tình cảm, đừng trách Yến Thừa, anh, anh ấy cũng là không kim lòng nổi. . . . ."

Sắc mặt của Mục Thần càng trở nên khó coi, trong mắt màu xanh dương đầy lửa giận.

Nhất thời tân khách xung quanh liên hiểu, hoá ra là tình tiết vở kịch cầu huyết như vậy! Bạn gái hiện tại của tổng giám đốc Mục từng là vợ chưa cưới của tổng giám đốc Đỗ, người cũ gặp nhau, rốt cuộc ai mới đội nón xanh của ai đây?!

"Ôn tiểu thư, tiếng chị này của cô tôi làm không nổi, cô cũng không nên tùy tiện nhận thân thích, phải biết, càng thân thích, càng dễ dàng phản bội cô." Liên Hoa và Mục Thần sống đôi dựa vào nhau, lời nói không thêm đề ý chút nào.

Ôn Như Cảnh cũng có tiến bộ trong những năm này, tìm tòi học hỏi mức độ lòng người càng ngày càng dày công tôi luyện. Nhưng nếu thật sự Mục Thần bị cô làm liên lụy, lời này của Ôn Như Cảnh tuyệt đối sẽ làm trong lòng của Mục Thần rối rắm, vướng mắc mà lạnh nhạt với cô, nói cho cùng tiếp nhận một người phụ nữ cúi đầu ngẩng đầu lại gặp người, là một người đàn ông sẽ không chịu được, chủ ý của Ôn Như Cảnh là muốn cô đánh mất núi dựa là Mục Thần.

Nhưng đáng tiếc, cho tới bây giờ bọn họ còn chưa biết con át chủ bài của cô, cho tới bây giờ cũng không nhìn thẳng vào thủ đoạn của cô.

Nhất thời Ôn Như Cảnh giống như bị hung hăng đá kích, nước mắt uất ức, điềm đạm đáng yêu rơi xuống.

"Liên Hoa, vừa rồi anh thất lễ, xin lỗi em" Đỗ Yến Thừa biết co biết cúi nói xin lỗi, xoay chuyển lời nói, nói ra lời nói thành khẩn, "Nhưng năm đó chú Liên giao em cho anh, anh không thể để cho em lạc lối được. Em theo anh về nhà, có khó khăn gì cũng có thể nói ra, em không cần coi rẻ chính mình như vậy!"

Lửa giận của Mục Thần rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, "Đỗ Yến Thừa, tốt nhất anh nên thu lại những lời nói đó cho tôi! Liên Hoa muốn làm cái gì, anh cũng muốn đánh giá sao? Bản thân mình là ai thì tự biết đi, mà trước tiên anh nên quản tốt người phụ nữ hèn hạ bên cạnh mình đi!"

Anh không nhịn được, cũng không nhịn được đôi trái gái trước mắt tùy ý vu oan cho Liên Hoa! Rốt cuộc bọn họ và Liên Hoa là kẻ thù truyền kiếp gì, muốn ở trước nơi đông người bôi nhọ cô như thế!

Làm sao anh không biết Liên Hoa là hạng người gì?

Ở nước Mĩ đàn ông vây quanh, thèm thuồng cô đầu dưới mười người, nhưng cho dù khó khăn lại tiếp khó khăn, cô cũng chưa bao giờ phải đổi chác bán mình, từng bước từng bước cô đều phải trải qua gian khổ mà người thường khó có thể tưởng tượng được, rốt cuộc mới công thành danh toại. Tại sao tới thành phố K, cô lại bị đôi trai gái này nói thành người phụ nữ tuý tiện bán thân để đổi lấy vinh quang trước mặt toàn bộ nhân vật nổi tiếng!

Quá khứ của Liên Hoa căn bản không quan trọng, vừa mới bắt đầu anh cũng biết cô có một đứa con trai bảo bối, nhưng tuyệt đối hấp dẫn người nhất là con người cô. Thật may là cô không có kết hôn với người thối nát như vậy, bằng không cô mới là người đầu óc choáng váng!

"Tổng giám đốc? Thật sự là tổng giám đốc Liên Hoa? Vậy mà hôm nay ngài đã đến thành phố K rồi, tại sao không cho chúng tôi biết một tiếng? Công ty vẫn luôn đợi ngài trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thịnh Thế Liên Hoa

Ánh mắt mọi người men theo giọng nói nhìn sang, người đến là hai mỹ nhân trẻ tuổi mỹ lệ, cũng là một đôi chị em thanh danh vang dội gần hai ba năm nay ở thành phố K ——Thi Hoan và Thi Nhạc. Họ tuy chỉ là Tổng giám, lại dùng thủ đoạn mạnh mẽ nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường thiết kế ở thành phố K, năm đó sau khi tổng giám đốc Liên thị qua đời liền xuống dốc, nhường chỗ ngồi cho nhân tài chói mắt nhất xuất hiện, khiến tất cả lão nhân trên thương trường cũng ca ngợi một tiếng kẻ sau ắt hơn kẻ trước một bậc.

Nghe được lời nói của Thi Hoan và Thi Nhạc, tất cả mọi người lộ rõ vẻ mặt giật mình ngay tại chỗ, chẳng lẽ tổng giám đốc đứng sau lưng tổng giám ở nơi này, lại là người phụ nữ trong bão này?!

"Tôi cũng không biết lại gặp phải hai người ở chỗ này, vốn chỉ là kính nể Mục Thần dẫn tôi tới đây làm quen với các vị tổng giám đốc ở thành phố K, ai biết hai người cũng tới." Liên Hoa cười nói với Thi Hoan và Thi Nhạc.

"Các vị tổng giám đốc, tôi xin chính thức tự giới thiệu mình." Liên Hoa đi tới trước mặt họ, cười riu rít nói với mọi người, "Tôi là Liên Hoa, tổng giám đốc của Thịnh thế Liên Hoa, lần đầu tiên gặp mặt, về sau, xin chăm sóc nhiều hơn!"

Đầu tiên trong mắt Mục Thần là cả kinh, lập tức chuyển thành ánh sáng thoải mái buông lỏng thương thức. Thịnh thế Liên Hoa, công ty thiết kế đứng đầu gần hai năm nay, tiếp nhận các hạng mục thiết kế, rất không có phong thái suy bại của Liên thị. Mộ Nguyệt cũng có liên hệ nghiệp vụ, cũng là lần đầu tiên anh biết, Thịnh Thế Liên Hoa cũng công ty của Liên Hoa.

Anh đã nói mà, làm sao Liên Hoa sẽ đánh mà không có nắm chắc trận chiến, nếu như không có chuẩn bị vẹn toàn, cô sẽ không mang theo Tiểu Bạch tới thành phố K.

Đỗ Yến Thừa mang theo vẻ mặt không thể tin nhìn phong thái rạng rỡ của Liên Hoa, mà sắc mặt của Ôn Như Cảnh quả thật chính là như gặp phải thiên lôi, thân phận Liên Hoa biến chuyển cũng không khỏi quá nhanh rồi, để cho lúc trước cô châm chọc chế nhạo thành chuyện cười!

"Thì ra là Liên tổng, thất kính, thất kính, về sau công ty chúng ta quảng cáo thiết kế, còn phải nhờ Liên tổng quan tâm." Công ty qua lại thân thiết với Thịnh thế Liên Hoa lập tức tiến lên chào hỏi.

Nhìn thấy thương trường thay đổi, các lão nhân lại nhạy cảm có cảm giác người phụ nữ này có năng lực, tuổi trẻ mà lập nên sự nghiệp như thế, lại quan hệ tốt với tổng giám đốc của Mộ Nguyệt, xem ra, thời tiết ở thành phố K sẽ có biến đổi.

Ôn Như Cảnh chợt ngừng đầu lên, trong mắt hiện ra độc ác. Cô nhân lúc mọi người không chú ý, hung hăng đẩy người phục vụ bưng ly rượu, khảy rượu đỏ tràn đầy tràn đầy nhanh chóng nghiêng đổ xuống, nhiễm toàn bộ lên quần áo của Liên Hoa, cô rất nhếch nhác, mất hình tượng.

"A!" Thi Hoan cùng Thi Nhạc thét chói tai, "Liên tổng, tôi có mang quần áo dự bị, chúng ta nhanh đi xử lý một chút!"

Mục Thần nhanh chóng lấy áo khoác xuống, đắp lên bộ quần áo ướt đẫm bởi vì rượu nhiễm đỏ mà trong suốt, một đôi mắt sắc bén nhanh chóng quét nhìn toàn trường.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Phục vụ gấp đến độ mặt đều đỏ, "Trên lầu có phòng chuẩn bị, mời tiểu thư đi theo tôi!"

Liên Hoa yên lặng liếc mắt nhìn Ôn Như Cảnh, mới xoay người đi theo người hầu bàn lên lầu. Cho dù cả người nhếch nhác, nhưng nụ cười ở khoé miệng chưa bao giờ biến mất, Ôn Như Cảnh, cô chỉ có chút thủ đoạn này thôi phải không?

"Thiếu gia, ngài không thể động, vết thương của ngài không thể lộn xộn!"

"Nói cho tôi biết rốt cuộc phía dưới xảy ra chuyện gì, hiện tại người phụ nữ kia thế nào!"

Chương 39: Cảm Ơn Đã Phối Hợp

"Thiếu gia, ngài đừng kích động, máu lại bắn ra ngoài!" Bác sĩ vội vàng đề Triển Thiếu Khuynh lại, hắn tuyệt đối là bệnh nhân không nghe lời nhất trên thế giới! Vừa cầm tay hắn vừa cầm máu hỏi, "Người phụ nữ nào, ngài nói người phụ nữ nào?"

"Người phụ nữ ở dưới lầu, vừa nhìn cũng biết là người phụ nữ xinh đẹp nhất, độc ác nhất!" Triển Thiếu Khuynh bị bốn, năm vị bác sĩ giữ chặt, bị bao vây chặt chẽ ở trên giường, chưa bao giờ hắn hận hình dáng tàn phế của mình, bắt đầu từ khi nào, hắn muốn chạy tới trước mặt người phụ nữ kia nhưng lại làm không được, muốn cứu một người cũng lực bất tòng tâm!

"Thiếu gia, tôi đi xem, ngài đừng có lộn xộn, tôi lập tức đi xem một chút cô ấy như thế nào!" Sắc mặt người làm trắng bệch lập tức lên tiếng, chỉ cần thiếu gia nguyện ý bình tĩnh, hiện tại muốn hắn đi gặp Diêm Vương hắn cũng nguyện ý!

Thấy có người đi dò xét, Triển Thiếu Khuynh mới dừng giãy giụa, lòng hắn nóng như lửa đốt, người phụ nữ đáng chết kia có bị đánh hay không? Nếu như tối nay thật sự có người động thủ với cô, dám động thủ với người phụ nữ của hắn, hắn nhất định sẽ làm cho người kia vĩnh viễn biến mất ở thành phố K!

Mục thần thấy Liên Hoa lên lầu, đi tới bên người Ôn Như Cảnh, nhìn cô chăm chăm âm trầm nói: "Cô nên cảm thấy may mắn khi tôi chưa đánh phụ nữ bao giờ, nhưng nếu như cô còn dám ra tay với cô ấy, tôi không ngại đánh vỡ giới hạn cuối cùng!"

Nặng nề uy hiếp, khiến mặt của Ôn Như Cảnh thoáng chốc tái nhợt.

Liên Hoa đến phòng nghỉ ở lầu hai, lúc Thi Hoan và Thi Nhạc đến thay đổi quần áo, luôn miệng nói xin lỗi: "Liên tổng, là chúng tôi không có bảo vệ tốt cho cô, khiến Ôn Như Cảnh ngấm ngầm làm hại, rõ ràng chúng tôi đứng ở bên cạnh cô. . . . ."

"Được rồi, cũng không phải là lỗi của hai người." Liên Hoa đi vào phòng thay đồ để thay quần áo, "Là tôi nên cảm ơn hai người báo tình hình thực tế và phối hợp, mới làm cho trận này diễn xuất sắc như vậy!"

Thi Hoan và Thi Nhạc là thân tín một tay cô bồi dưỡng, cô vẫn điều khiển, chỉ huy phát triển Thịnh Thế Liên Hoa, đối với thay đổi ở thành phố K cô rõ như lòng bàn tay. Mặc dù cô đang ở nước Mỹ, nhưng đã sớm giấu giếm người xâm nhập vào thành phố K.

Buổi trưa hôm nay lúc Thi Hoan và Thi Nhạc nói tiệc rượu của Triển thị với cô, nói Đỗ Yến Thừa và Ôn Như Cảnh nhất định sẽ tham gia, cô mới có thể nhờ Mục Thần mang cô tới nơi này, trước hết để cho Đỗ Yến Thừa và Ôn Như Cảnh cảm thấy cô dễ khi dễ, nếu để cho Thi Hoan và Thi Nhạc ra sân công bố thân phận của cô, xếp đặt vở kịch này, trước tiên chìm xuống sau đó đưa lên cao. Vừa có thể đá kích Ôn Như Cảnh, vừa có thể ở trước mặt trùm buôn bán ở thành phố K lưu lại ấn tượng khó quên.

Cô muốn, chính là bắt đầu rầm rầm rộ rộ như vậy, bị thương nặng cũng không chừa đường lui!

"Hai người đi xuống mau lên, thuận tiện nói với Mục Thần, kết thúc tiệc rượu trở lại gặp tôi...tôi sẽ không đi xuống." Liên Hoa nói với hai người, mở một trận đánh ác liệt, tối nay cô không muốn lại đi khách sáo xã giao trước mặt các lão thủ trên thương trường.

"Nhưng Triển lão gia còn chưa tới, cô không phải gặp ông ấy một chút. . . . ."

"Có quan hệ, tôi không phải đến vì Triển thị, thời điểm tự nhiên sẽ thấy ông ta trên thương trường." Liên Hoa đi ra, bộ mặt buông lỏng đẩy hai chị em ra ngoài.

Khóa cửa phòng, thân thể của cô vốn không có nghỉ ngơi tốt nên cảm thấy mệt mỏi, không khống chế được tê liệt ngã xuống trên ghế sa lon mềm mại, mí mắt nặng nề khép lại, không cần một hồi liền ngủ mất rồi.

Cửa chợt bị đẩy mở khe khẽ, âm thanh máy móc nhỏ không thể nghe thấy chậm rãi tới gần ghế sa lon. . . . .

Chương 40: Thụy Mỹ Nhân

Triển Thiệu Khuynh cẩn thận dùng tay của mình đẩy xe lăn chạy bằng điện, chỗ ngồi phía dưới tiêu hao số tiền khổng lồ chế tạo xe lăn riêng cho hắn, tập hợp kỹ thuật khoa học đứng đầu Triển thị, khiến cho dù hắn không dựa vào bất cứ cái gì cũng có thể đi được, nhưng những năm này hắn chỉ sống trong phòng của mình, làm cho đưa đón và tới tăm tàn phá bữa bãi, khôn khổ ở ngôi biệt thự này không thấy ánh sáng mặt trời.

Hôm nay, là lần đầu tiên hắn muốn nhanh chóng tới một chỗ như vậy, cho dù hoạt động làm đôi tay bị thương đau đến thấu xương, hắn cũng không để ý đến lời bác sĩ khuyên mà đi đến lầu hai, đi tới bên cạnh người phụ nữ đáng chết kia!

Nghe được tin tức của người làm, Triển Thiệu Khuynh không thể chờ đợi một giây nào nữa. Người phụ nữ kia chỉ một chút nữa sẽ bị đàn ông đánh, dù được cứu, rồi lại bị phục vụ làm đổ rượu đỏ lên người, quả thật là cô càng ngày càng làm cho người khác tức giận rồi!

Bây giờ cô đang trong phòng nghỉ ngơi, nhất định hắn phải tự mình đi xem, nhất định phải hỏi cô năm đó trẻ hèn!

Quản gia nghe lệnh cầm cái chìa khóa mở khoá cửa phòng nghỉ ngơi, ánh mắt sắc bén của Triển Thiệu Khuynh quét qua một cái, quản gia lập tức biết ý mà rời đi. Kể từ sau khi thiếu gia gặp tai nạn xe cộ, đây là lần đầu tiên cậu ấy đồng ý gặp phụ nữ, mặc dù hình như Liên tiểu thư làm cho thiếu gia tức giận, nhưng ông cũng chỉ có thể im lặng cầu phúc, thiếu gia không thể đi được chắc cũng không làm ra chuyện gì đi. . . . .

Triển Thiệu Khuynh lái xe lăn vào cửa phòng, liếc nhìn cảnh tượng đủ để cho hắn hơi chậm lại.

Dưới ánh đèn dịu dàng, Thụy mỹ nhân nằm ngửa ở trên ghế sa lon màu vàng nhạt, tóc dài như thác nước như muốn buông xuống sát trên sàn nhà, làm cho người ta vừa yêu vừa hận, người đang ngủ say yên tĩnh giống như em bé, đánh mất phòng bị yên ả dịu dàng, cô xinh đẹp như lửa nhưng quảng thâm trên mặt nói rõ cô đang một mình, ngủ được làm cho người ta không đành lòng làm phiền.

Thấy cô ngủ, gánh nặng trong lòng của Triển Thiệu Khuynh được gỡ bỏ, vốn lúc kích động mới xông vào cửa phòng, thật không biết nếu như đối với gương mặt thanh tịnh của cô thì phải mở miệng như thế nào. Có lẽ năm năm trước cô đã sớm quên hắn, hắn với cô chỉ như người lạ, nhưng nếu cô chưa quên, lấy niềm kiêu ngạo của hắn, hắn cũng không đồng ý để bộ dáng như quý này của mình mà xuất hiện trước mặt cô. . . . .

Làm cho tiếng của xe lăn hết sức nhỏ, hắn chậm rãi tới gần ghế sa lon, ngủ thiếp đi cũng tốt, hắn có thể lẳng lặng nhìn người phụ nữ này, suy nghĩ thật kỹ, là bởi vì năm đó cô ném tiền xuống làm cho hắn nhục nhã và trẻ hèn lâu như vậy mà muốn bóp chết cô, hay vì tới nay cô tự mình liều lĩnh mà lớn tiếng trách mắng cô dừng lại.

Hắn đóng cửa phòng lại, phía sau mờ mịt, không có ánh sáng nhưng ánh mắt hắn vẫn như cũ, hắn quen thuộc với bóng đêm còn hơn cả ban ngày, từ lâu ánh mắt đã mờ mịt, hình dạng này ở trong bóng tối, hắn mới có cảm giác an toàn và bảo vệ.

Ánh mắt miêu tả tỉ mỉ dung nhan của cô lúc ngủ, so với năm năm trước cô càng đẹp hơn, loại chừng chạc và thành thực này qua nhiều loại kinh nghiệm mới tích lũy được, để cho cô không còn tinh khiết, ngây thơ như năm đó nữa, lại càng nguy hiểm hơn khi làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

"Này, cô tên gì?" Giọng nói nhẹ nhàng, thanh thoát như châu ngọc của Triển Thiệu Khuynh hỏi, "Tôi vẫn chưa biết tên cô đấy. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chạy Trối Chết

Dĩ nhiên cô đang ngủ không thể nào biết mà trả lời, Triển Thiệu Khuynh nhìn cô đến mê mẩn, ở tiệc rượu dưới lầu cô làm xuất hiện tin tức, nhất định hiện tại đã nổi danh ở tầng lớp thượng lưu ở thành phố K, nếu như hắn muốn biết tên cô, chỉ cần kêu người làm đi hỏi là được nhưng hắn không làm như vậy.

Hắn hi vọng chính miệng của cô nói tên của mình, mà không phải nghe được từ người khác.

Triển Thiệu Khuynh yên tĩnh lắng nghe tiếng hít thở của cô, nhìn về mặt lúc ngủ của cô, cổ cô như sáng lên trong bóng tối, theo cổ nhìn xuống, hắn không khỏi dắc ý, vóc người được giấu trong quần áo của cô có còn hoàn mỹ như trong kí ức của hắn hay không. . . . .

Bỗng dưng, Triển Thiệu Khuynh chau mày, áo khoác trên người cô là của đàn ông sao? Áo khoác tinh xảo, xa hoa cực kì chói mắt, tại sao cô có thể ôm y phục của người đàn ông khác mà ngủ!

Bộ mặt hung ác của Triển Thiệu Khuynh nổi lên bốn phía, tay lấy áo khoác ném trên đất.

Liên Hoa cảm thấy lạnh lạnh, rụt cổ một cái, đôi tay không tự chủ ôm lấy vai, lại một mình không muốn tỉnh.

Triển Thiệu Khuynh dừng lại, cảm thấy cô lạnh, hắn nhẹ nhàng cầm tấm thảm mỏng đắp lên người cô, cẩn thận vụng về phủ thêm cho cô.

Ngón tay như có như không đụng vào da thịt tinh tế của cô, da trắng nõn nà, cảm giác tốt đẹp khi sờ vào làm cho lòng bàn tay của Triển Thiệu Khuynh

đều nóng lên.

Ma xui quỷ khiến, Triển Thiếu Khuynh nhô người ra phía trước, môi mỏng của mình từ từ chạm lên đôi môi đỏ mọng hoàn mỹ, khát vọng trong lòng hắn, khát vọng với cảm giác hoàn mỹ khi chạm vào vào năm năm trước, khát vọng với cô. . . . .

Đôi môi chạm nhau như chuồn chuồn lướt nước, hắn cẩn thận sợ làm cô tỉnh giấc, nhưng quả thật đôi môi của cô vô cùng ngọt ngào hấp dẫn hắn, làm cho hắn không khống chế mà tham lam đòi hỏi, môi mỏng đè lên, đầu lưỡi đưa vào khoang miệng không thể phản kháng của cô lượn quanh mà khiêu khích, cướp đoạt, xâm chiếm.

Triển Thiếu Khuynh lập đi lập lại như bỏ phí kỹ thuật hôn đang luyện tập, thân thể của hắn nhớ cô rất rõ, nhớ từng chỗ nhạy cảm trong môi cô, nhớ cô nhấp nhàng thờ dốt, nhớ sự nhiệt tình mê người của cô, thân thể cảm dục mấy năm của hắn kêu gào muốn cô, muốn cô!

Liên Hoa cảm thấy mình như lọt vào lò lửa, lửa nóng rực bắt đầu thiêu đốt cô, sáng khoái tê dại ùn ùn kéo đến. . . . .

"A. . . . . Nóng quá. . . . ."Giọng nói lười biếng phát ra từ miệng của Liên Hoa.

Triển Thiếu Khuynh đang vui đầu vào cổ cô sững sờ, làm cho dục vọng trong đầu nhất thời biến mất, khi nào thì hắn bụng đói ăn quàng như vậy, ra tay lúc cô ngủ!

Lông mi của người nằm trên ghế sa lon khẽ run, mi mắt nhắm chặt sẽ từ từ mở ra.

Người phụ nữ này sắp tỉnh!

Phản ứng đầu tiên của Triển Thiếu Khuynh là ngồi thẳng người, rất không tình nguyện rồi quyết định đổi hướng xe lăn.

Không, hiện tại không thể gặp cô, hiện tại thân thể tàn phế không thể gặp cô! Tuyệt đối hắn không để ai thấy bộ dạng tàn phế của mình, mặc kệ người đó là ai!

Triển Thiếu Khuynh nhanh chóng lái xe lăn, gấp rút chạy phía cửa phòng, bóng tối trong căn phòng sẽ che dấu bóng dáng chạy trốn chết của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Xin Từ Biệt

Liên Hoa chống ghế sa lon ngồi dậy, cảm giác ngủ thiếp đi một lúc rồi tỉnh, thật sự là không tốt.

Cô nhớ hình như mình bị lửa thiêu đốt trong giấc mộng, bị động vật to lớn liếm láp lại nóng đến khó chịu, cảm giác mới vừa rồi chẳng lẽ là bị bóng đè?

Mây Liên Hoa nhăn lại, quả nhiên là không phải chỗ quen thuộc nên ngủ không được, vậy mà lại mơ thấy bị hôn, thật là buồn nôn!

Nhẹ nhàng vén thứ đồ đang đắp trên người mình, cảm xúc vào tay làm cô sững sờ, cô nhớ mình đắp là áo của Mục Thần, nhưng bây giờ trong tay là gì?

Bên trong mờ ảo làm cho cô nhìn không rõ đồ trong tay, Liên Hoa vừa đứng dậy mở đèn, vừa nhỏ giọng thì thầm, chẳng lẽ trước khi ngủ cô tắt đèn? Thế sao cô không nhớ rõ chứ?

Vừa bật công tắc, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu cả căn phòng, mắt cô nhìn tấm thảm trong tay và cái áo rơi xuống dưới ghế sa lon, nghĩ mãi cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, không hiểu như thế nào lại có chiếc thảm này, tại sao chiếc áo lại ở dưới đất, chẳng lẽ cô quá mệt mỏi mà quên mất cái gì?

"Liên Hoa, cô ở trong phòng này sao? Có thể vào không? " Ở ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói lo lắng của Mục Thần hỏi.

"Đến đây" Liên Hoa để thảm lông xuống, không quan tâm chuyện khó hiểu kia, đứng dậy mở cửa, cười nói

"Mục Thần, tôi để Thi Hoan nói cho anh biết là không phải lo lắng cho tôi, còn bỏ khách khứa đến đây làm gì?

Mục Thần đi vào phòng, thấy gương mặt bình yên vô sự của cô, mới thở phào nhẹ nhõm "Tôi sợ mảnh vỡ của ly rượu làm cô bị thương, không tự mình nhìn xem, làm sao tôi có thể yên tâm".

Liên Hoa cười một tiếng: "Anh thật đúng là nhớ lời nói của Tiểu Bạch, bé chỉ là thuận miệng nhờ anh chăm sóc tôi, tôi có thể bảo vệ mình tốt".

Mục Thần giả bộ bất đắc dĩ lắc đầu: "Tôi sợ phụ lòng giao phó của vương tử Tiểu Bạch, kỵ sĩ đã nói sẽ bảo vệ tốt cho công chúa đại nhân, nếu cô bị

thuuwong, tôi liền mở bụng tự tử xin tội”.

"Ừ, Kỵ Sĩ Đại Nhân, nhìn thấy tôi không có việc gì, anh có thể an tâm" Liên Hoa khẽ nhắc váy giống như lễ tiết cung đình, lập tức cười, "Không giỡn nữa, anh đi tiếp khách khứa đi, không cần để ý tới tôi”.

“Triển lão gia vừa mới đến nơi bắt đầu tiệc rượu, ở trước mặt chủ nhân tôi thoáng qua một chút, bây giờ xin từ biệt” Mục Thần nhìn chăm chăm Liên Hoa “ Cho nên, tôi đến đây để đón công chúa đại nhân về nhà”

Liên Hoa sững sờ, tưởng hần muốn tiếp tục xã giao, nhìn ánh mắt nghiêm túc của Mục Thần, cô liền nuốt lời khuyên vào, hợp tác với mục Thần nhiều năm nay, cô hiểu rõ hơn ai khác hần cô chấp lên sẽ đáng sợ cỡ nào.

Gọi điện báo cho Thi Hoan và Thi Nhạc một tiếng, Liên Hoa đi theo Mục Thần ra nhà xe của biệt thự, xe vững vàng khởi động, chạy ra quốc lộ thoát khỏi tiệc rượu xa hoa của Triển thị.

Cô vẫn không biết, ở trên lầu hai của biệt thự, vẫn có một đôi mắt nhìn theo cô, từ lúc cô vào nhà, mãi cho đến khi vượt ra khỏi tầm mắt. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Không Làm Người Ngoài

Mục Thần nghiêm túc lái xe, Liên Hoa ngồi ở vị trí kế bên cầm chiếc áo của hần, áy náy nói: “Cám ơn chiếc áo của anh, thật đáng tiếc là đã bị tôi làm bẩn, chờ tôi giặt sạch sẽ trả lại cho anh”.

Mục Thần buồn buồn nói: "Không cần để ý, với giao tình của chúng ta, còn khách sáo sao? Tại tôi không biết Đỗ Yến Thừa sẽ đến, làm cho tôi nay cô không vui như vậy, còn khiến người phụ nữ kia đạt được mưu kế, là tôi suy tính không cẩn thận”.

Liên Hoa sững sờ, lòng ni nhắm lại rơi vào trầm tư, sau đó hết sức chân thành nói: “Mục Thần, tôi nay. . . . Là tôi nên nói một câu cảm ơn, còn thật xin lỗi”.

"Cám ơn cái gì, thật xin lỗi cái gì?" Mục Thần quay đầu liếc nhìn cô, bị vẻ mặt của cô hù dọa, “Liên Hoa, cô không cần dùng vẻ mặt nghiêm túc như vậy, tôi nay cô không có sao chứ?”

"Cám ơn anh ra tay cứu tôi, cảm ơn anh cho mượn áo khoác, cảm ơn anh giúp đỡ. Tôi thật xin lỗi chuyện. . . . Anh có thể làm như không có việc gì, mà tôi không thể làm như không có gì xảy ra.”Liên Hoa nghiêm túc thẳng thắn mà nói “Thật ra tôi nay là tôi lợi dụng anh, tôi đã sớm biết Đỗ Yến Thừa và Ôn Như Cảnh sẽ đến, mới thiết kế kịch bản như vậy, Thi Hoan và Thi Nhạc cũng diễn kịch giống như trong kế hoạch, tôi giấu anh, thành thật xin lỗi”.

Lấy mức độ nhạy cảm của Mục Thần mấy năm lẫn lộn trên thương trường, hần sẽ nhận ra tâm tư của cô, hai người hợp tác nhiều năm, Liên Hoa không hi vọng vì việc riêng của mình mà phá hư quan hệ của Moon và FL. Không nói cho Mục Thần biết trước là vì phản ứng chân thật nhất mà sáng lập, mà sau đó, nhất định cô phải chân thành nói xin lỗi.

"Cô không tránh bàn tay của Đỗ Yến Thừa, có thể tin tưởng tôi sẽ giúp, tôi rất vui mừng” Khoé miệng của Mục Thần khẽ nhếch lên “Cô không cần tìm người khác giúp cô, có thể nghĩ đến ‘lợi dụng’ tôi đầu tiên, tôi cũng rất vui vẻ. Nếu như tôi nay cô tìm người khác giúp cô, ngược lại tôi sẽ cảm thấy mấy năm nay chúng ta hợp tác không tốt đâu. Chẳng qua nếu như cô nói cho tôi biết Công ty quảng cáo Hành Không của Đỗ thị và cô có thù oán, tôi sẽ đề phòng họ hơn, sẽ không có chuyện cô bị người ta làm đổ rượu lên người”.

"Thật ra thì cũng không thể nói như vậy được, cuối cùng vẫn là tôi không đúng. . . .” Liên Hoa đùa nghịch ngón tay, càng chân thành xin lỗi, nghiêng đầu hỏi, “Ách. . . anh thấy rất rõ ràng tôi và nhà họ Đỗ có thù oán sao?”

"Không rõ ràng lắm, chỉ là người có mắt đều nhìn ra được thôi.” Mục Thần cười khê “Tôi chưa từng thấy cô kích động với người nào như vậy, trở về lần này là đối phó với bọn họ sao? Bọn họ từng đối xử không tốt với cô sao? Hiện tại có kế hoạch nhất định không, có cần tôi giúp một tay không?”

Liên Hoa lắc đầu: “Tôi và Triển thị cũng không có thâm cừu đại hận gì, mà là có oán giận thật lớn với người khác, chỉ đơn thuần là ân oán cá nhân, tự tôi có thể giải quyết. Đến lúc cần anh giúp một tay, tôi sẽ không khách khí. Đến lúc đó kính xin tổng giám đốc Mục giúp đỡ nha.”

"Được." Mục Thần chạy chậm lại, nghiêng đầu nói với Liên Hoa, “Không cần xem tôi là người ngoài, nếu có thể, suy nghĩ một chút làm vợ tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tôi Thật Nghiêm Túc

Liên Hoa sững sờ, ánh mắt loé lên sự lúng túng, cười cười phá vỡ cục diện bế tắc, “Ha ha, Mục Thần, tôi vẫn nghĩ anh là nửa người Trung Quốc, không ngờ còn chưa hiểu rõ văn hoá của người Trung Quốc! Lời nói không thể nói loạn, may là nói với tôi, nếu như nói lời này với người phụ nữ khác, nhất định sẽ làm họ hiểu lầm.”

“Là tôi nghiêm túc.” Mục Thần dứt khoát dừng xe, “Tôi hiểu rõ ý tứ của ‘vợ’, thật lòng tôi mong em có thể nghiêm túc suy nghĩ.” Hai mắt màu xanh dương thâm tình và nghiêm túc của hắn đủ để giết hết phụ nữ trên thế giới.

Liên Hoa không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, không có dũng khí nghiêng đầu sang chỗ khác: “Chúng ta là hợp tác làm bạn, là bạn bè hiểu rõ nhau nhất, Mục Thần, tôi hi vọng anh chỉ là nói giỡn.”

Mục Thần đưa tay xoay đầu của cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn: “Nếu như tôi không nói giỡn? Nếu như tôi hết sức nghiêm túc muốn biết đáp án của em?”

Ánh mắt Liên Hoa loé lên, không dám nhìn thẳng vào gương mặt vô cùng mê người của Mục Thần, sau một hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Đừng đùa Mục Thần, hình như tôi đã gặp qua rất nhiều bạn gái của anh, đều là mỹ nhân thanh thuần như hoa Bạch Liên, không phải là mỗi người có tư chất bình thường, phụ nữ anh nhìn trổng đều có điểm giống nhau, mẫu người anh thích tuyệt đối không giống như tôi. Chúng ta làm bạn cũng rất tốt, nhưng thứ khác. . . . Không thích hợp đâu. Anh còn trẻ nên chưa xác định được định hướng của mình, tình cảm vẫn còn chưa rõ ràng, có thể chơi thêm một thời gian nữa.”

Mục Thần nóng nảy, cầm tay Liên Hoa, thề thốt giải thích: “Tôi biết tuổi tôi không đủ chín chắn mà còn nhỏ hơn em, tôi biết thanh danh phong lưu, hoa tâm bên ngoài, tôi cũng biết em hiểu tất cả, chuyện bừa bãi trước kia tôi không thể che giấu, mà lần này là tôi. . . . Thật lòng nghiêm túc! Em như một đoá sen hồng nở rộ, xinh đẹp, kiều diễm, bởi vì bị em hấp dẫn, tôi mới có thể tìm những phụ nữ nhu nhược như hoa Bạch Liên, tôi muốn từ bỏ em, không ngờ lại càng lún sâu...”

“ . . . . .” Liên Hoa trầm mặc một lúc, cô rất quen với đàn ông theo đuổi, cô quý trọng tình bạn hơn, Mục Thần và cô là cùng nhau đi tới quan hệ bạn bè, ở trong mắt cô, hắn không phải là người đàn ông theo đuổi cô.

Bất luận như thế nào cô cũng không tin là hắn thích cô, hắn từng có rất nhiều bạn gái, tình cảm là vui chơi phóng khoáng, mà Tiểu Bạch nói người xấu muốn giành mẹ với bé, làm sao hắn sẽ thích cô chứ?

“Mục Thần, bây giờ tôi chỉ có thể nói là. . . . . Tất cả tâm trí của tôi đều đặt lên người của Tiểu Bạch, FL và Thịnh Thế Liên Hoa, không có bất kỳ chỗ hở cho ai cả.” Liên Hoa nghiêm túc nhìn Mục Thần, nói gần từng chữ.

“Ý tứ là tôi nhất định không có cơ hội?” Mục Thần thờ dài, u oán rũ lông mi dài xuống, sau một lúc mới ngẩng đầu lên, khôi phục lại nụ cười y hệt câu hồn trên mặt, “Liên Hoa, ý của em là ai cũng có thể cạnh tranh công bằng chứ? Nếu vậy, nhất định tôi sẽ không thua.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Không Có Tương Lai

“Cái gì sẽ không thua, anh cho rằng là giành giật món đồ chơi sao?” Liên Hoa không vui nói.

Giờ phút này, cô chỉ có thể cười đùa như vậy để chấm dứt đề tài. Nếu như tại đây cô nói với Mục Thần câu gì đó, có lẽ sẽ là thời điểm chấm dứt quan hệ của hai người, dù sao cũng là bạn bè hợp tác bốn năm, cô thật không hi vọng hai công ty sẽ ở giữa hận thù bởi vì tình cảm cá nhân.

“Đúng, hơn nữa còn vì món đồ chơi đó mà chiến đấu với vạn người” Mục Thần bị lời nói đùa giỡn của Liên Hoa làm ử rù, không có ý chí chiến đấu, “Hừ, bất quá tôi sẽ cố gắng chiến thắng, sẽ không thua bất cứ ai. Tôi không có nói đùa, Tiểu Bạch cũng được, FL cũng được, Thịnh Thế Liên hoa cũng được, tôi đều có ý đồ với bọn họ”

Mục Thần tràn đầy tự tin đá lông nheo với Liên Hoa, khề cười nói: “Liên Hoa, mặc dù em làm như không nghe thấy lời của tôi, nhưng bây giờ không nên nói bất cứ chuyện gì, chúng ta đều không biết trước được tương lai, em thấy thế nào?”

Liên Hoa cười gật đầu một cái, thả lỏng nói, “Tôi không dự tính cho tương lai, giống như anh cũng không cần phải đặt ra tương lai, ngày mai có rất nhiều khả năng, lúc nào anh cũng có thể thay đổi ý định. Mặc kệ là như thế nào, tôi hi vọng anh có được hạnh phúc, hạnh phúc có nghìn vạn khả năng, à, có câu nói như thế nào. . . . .Ồ! Hiện tại anh không tìm được người đàn ông mình yêu trước, nên anh cứ nghĩ là mình thích phụ nữ. . . . Ha ha!”

Mục Thần lấy tay búng trán Liên Hoa một cái: “Tôi không biết em nói khéo như vậy, lấy những lời như vậy ra đùa giỡn, tôi chặn tôi phải không? Mặc kệ em tin hay không, tôi biết tôi nên làm cái gì, không cần giả dụ thay tôi, tôi suy nghĩ tình cảm của mình rất rõ ràng trong ba năm qua, nhân tiện theo đuổi sau mười năm kéo dài.”

“Muốn theo đuổi ai vậy? Coi người khác là con mồi đúng không, không có ai rời sanh cần người quan trọng tới chăm sóc nha.” Cơ thể Liên Hoa ngồi xong, tiếp tục nói châm chọc một hồi cười nói, “Mặc dù dội nước lạnh vào anh, nhưng tôi vẫn nói, nếu không may tôi là con mồi, thì tôi và anh là không có khả năng đấy!” Những lời này không phải đùa giỡn, ít nhất Mục Thần không thể nào qua được cửa ải của Tiểu Bạch, cô không thể tiếp nhận một người Tiểu Bạch không thích

“Ai biết được, tôi cũng không dễ dàng buông tha cho em, tôi là người rõ ràng nhất.” Mục Thần khởi động xe lần nữa, “Không nói chuyện này nữa, tối nay, tôi biết rõ chuyện này có ích với tôi, cũng không được gì.” Ít nhất, cô không có động lòng với ai, nếu như cạnh tranh công bằng với bất cứ ai, hẳn vẫn tự tin chiếm ưu thế.

Mục Thần nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, em bắt đầu sáng lập Thịnh Thế Liên hoa khi nào? Vẫn luôn lừa chúng tôi, cũng vì đang đối phó với kẻ thù của em sao? Quản lý đồng thời công ty ở nước Mĩ và ở thành phố K, tôi hiểu rõ hai nơi như vậy rất mệt mỏi, thì ra vài năm nay em phân tâm rất vất vả”

“Ách. . . . . Thịnh Thế Liên Hoa cũng mới thành lập được gần hai năm, tôi đều giao cho thị Hoan và Thị Nhạc quản lý, không có bận tâm lắm. Ai cũng không bỏ qua thị trường Trung Quốc, tôi cũng suy tính một chút, không phải chỉ vì trả thù.” Liên Hoa thấy chuyện sang đề tài, mới lộ vẻ mặt thả lỏng nói, “Đây là lần đầu tiên tôi trở về thành phố K sau mấy năm, anh chạy tới lui hai nơi Mĩ và Trung Quốc mới cực khổ.”

“Sớm biết Thịnh Thế Liên Hoa là công ty của em, Mộ Nguyệt sẽ không còn phiên chuyện thiết kế và quảng cáo sản phẩm. Em giấu giếm làm cho tôi thật khổ” Mục Thần cố ý trách cứ nói, “Đơn đặt hàng của FL xếp thành hàng, không phải em đồng ý hợp tác lâu dài với Mộ Nguyệt sao, chẳng lẽ em cũng không đồng ý để Thịnh Thế Liên Hoa và Mộ Nguyệt hợp tác với nhau?”

Liên Hoa lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: “Không phải là tôi không muốn mà là điều kiện không cho phép.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tiểu Bạch Phát Uy

“Thịnh Thế Liên Hoa không phải là một tay tôi bồi dưỡng lớn mạnh như FL, nó vẫn còn rất kém cỏi, không thể hợp tác lâu dài với Mộ Nguyệt.” Liên Hoa công bằng bình luận, “Tôi lấy thân phận là bạn anh đề nghị, nếu như là thiết kế trong thời gian ngắn, thì tìm Thịnh Thế Liên Hoa cũng được, nhưng nếu là thiết kế trong thời gian dài, anh phải suy nghĩ cẩn thận, không thể làm việc theo cảm tính.”

Mục Thần suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý: “Cuối cùng cũng biết khi em tinh táo sẽ mạnh mẽ đến cỡ nào rồi, việc làm ăn đến trước mặt còn đẩy ra ngoài. . . . Nhưng nếu em trở lại thành phố K, tôi sẽ đợi Thịnh Thế Liên Hoa phát triển, đợi đến lúc nó đầy đủ trình độ thì em sẽ không cự tuyệt hợp tác chứ?”

“Dĩ nhiên.”

Hai người thuận miệng tán gẫu, giống như việc lúng túng vừa rồi chưa từng xảy ra, xe chạy một mạch, chậm rãi dừng ở trước cửa.

Thân sĩ Mục Thần sau khi xuống xe liền mở cửa xe cho Liên Hoa, tạm biệt cô: “Ngủ ngon, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừ.” Liên Hoa vẫy tay, xoay người đi vào cửa.

“Liên Hoa!” Mục Thần vẫn nhìn bóng lưng của cô, chợt kêu lên, “Bất luận như thế nào, ít nhất chúng ta vẫn là bạn chứ?”

“Vẫn là bạn, luôn luôn là bạn.” Liên Hoa mỉm cười, nhìn vẻ mặt vui mừng của Mục Thần, lại vẫy tay một lần nữa, đi vào trong nhà.

Nghe bên ngoài tiếng động cơ bắt đầu chuyển động, âm thanh xe hơi đi mất, Liên Hoa bắt đắc dĩ thờ dài, làm sao biết được, Mục Thần, tại sao lại thổ lộ với cô?! Rõ ràng hẳn biết cô mang theo đứa bé, biết rất rõ hẳn hấp dẫn phụ nữ cỡ nào, hai người hợp tác lâu dài như vậy, tuyệt đối không nên sinh ra tình cảm đặc biệt.

Liên Hoa cau mày đi vào phòng, di Ngô còn chưa nghỉ ngơi, thấy cô liền nhẹ giọng nói Tiểu Bạch đã ngủ, mới xoay người đi chuẩn bị thức ăn khuya.

Liên Hoa từ từ đi về phía phòng của Tiểu Bạch, xoa xoa mi tâm, về đến nhà cũng không cần suy nghĩ những chuyện bức mình kia, Tiểu Bạch nhạy cảm như vậy, nếu như cảm thấy cô phiền muộn cũng sẽ lo lắng, con trai bảo bối của cô nhất định phải vui vẻ, hạnh phúc mà lớn lên.

Không tiếng động đẩy cửa phòng của Tiểu Bạch trong bóng tối, Liên Hoa vừa mới ngồi xuống giường, muốn đắp kín mền cho Tiểu Bạch, ngay lập tức nghe được giọng nói giòn giã rõ nét: “Mẹ?”

“Quý nhỏ, đã trẻ thế này còn chưa ngủ!” Liên Hoa bắt đắc dĩ mở đèn ở đầu giường, xoa xoa tóc của cái đầu nhỏ trên giường, “VẬY mà học được giả bộ ngủ, không phải nói con không cần đợi mẹ về sao?”

Tiểu Bạch dụi mắt, lấy mền ra nhào vào trong ngực Liên Hoa: “Mẹ, con không có giả bộ ngủ, con tỉnh sau khi mẹ về!”

Đôi tay ôm lấy cổ Liên Hoa, gương mặt Tiểu Bạch cợt cợt cúi lên trên người cô, bắt chợt, lỗ mũi bé ngửi ngửi, đầu lông mày thanh tú nhíu lại: “Mẹ, trên người mẹ, có mùi vị của người khác!”

Liên Hoa sững sờ, cúi đầu nhìn mình, có ý gì, mùi vị của người khác?

Tiểu Bạch tỉ mỉ nhìn Liên Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn kiên quyết nghiêm túc, tiếp tục hỏi: “Mẹ, bộ đồ buổi tối mẹ mặc không phải đồ này, lúc đó trên người mẹ cũng không có mùi vị khác, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, không được nói dối con!”

Trên trán Liên Hoa chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cứu mạng, Tiểu Bạch phát uy!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tiểu Bạch Tức Giận

"Tiểu Bạch, mẹ rất ngoan ngoãn, không hề làm gì cả, thật thật!" Liên Hoa giải thích.

"Hừ, trẻ con ba tuổi mới có thể tin mẹ!" Miệng của Tiểu Bạch cong lên, “Nhất định là có người đàn ông nào làm cái gì với mẹ, mùi vị trên người mẹ là của người khác! Ngay cả quần áo cũng đổi, mẹ, mẹ đừng làm con sợ, ai làm hư đồ của mẹ? Có phải là Mục Thần bại hoại không?”

Tiểu Bạch nghĩ tới đây, quả thật phát điên, gào tới gào lui ở trên giường: “A a a! Con biết ngay mà, hần là tên bại hoại! Tại sao con có thể giao mẹ cho hần chứ, tạm thời cũng không được! Ở Mĩ, lúc ôm người phụ nữ khác cũng nhìn lên mẹ, huống chi bây giờ là ở một mình với mẹ! Ở sân bay, rõ ràng hần muốn đi, nhìn thấy mẹ liền không nhúc nhích, liều chết ở lại, việc này đã xảy ra chuyện!”

"Tiểu Bạch!" Liên Hoa thấy con trai càng nói càng quá đáng, những từ ngữ kia không nên toát ra từ miệng của một đứa bé, cuối cùng cũng thét lên, “Chú mục không làm gì cả, một chút thiệt thòi cũng không có, con không cần suy nghĩ loạn lên nữa!”

"Mẹ, vậy mẹ phải bảo đảm với con, không động lòng với bất cứ kẻ nào, không được đổi với người khác, càng không thích Mục Thần bại hoại!" Mắt to của Tiểu Bạch nhìn chăm chăm, ngay cả nháy mắt cũng không có.

Liên Hoa liên tục bảo đảm: “Được được, mẹ bảo đảm, chỉ có một người là Tiểu Bạch.”

"Như vậy con sẽ không tin, tất cả sách đều nói, phụ nữ đối với chuyện tình cảm sẽ trở nên ng ngốc và quên hết không biết mình nên làm cái gì!"

Bất đắc dĩ kéo đầu Tiểu Bạch lên gối xong, Liên Hoa vắn vắn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai: “Sẽ không, mẹ có Tiểu Bạch là đủ rồi!”

"Nhưng . . . ."

Trong mắt Liên Hoa đã là vẻ mặt nghiêm túc: “Hả? Liên Tinh Bạch, con còn muốn nói gì nữa? Nhanh lên một chút rồi ngoan ngoãn đi ngủ!”

Tiểu Bạch gối đầu ở trên gối chu môi, khi mẹ nói đầy đủ tên của bé thì không có đường thương lượng. Gương mặt của bé biến thành hình bánh bao, giọng nói mềm mại giận giữ la lên: “Độc tài! Bạo chúa! Không nghe ý kiến của con, mẹ sẽ hối hận!”

Liên Hoa tắt đèn, hôn nhẹ lên má hồng hào của con trai: “Tiểu Bạch đừng sợ, mẹ vĩnh viễn là của con, ngoan ngoãn ngủ đi!”

Cho đến khi nghe tiếng hít thở vững vàng của Tiểu Bạch, Liên Hoa mới nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Cả đêm ngủ tốt, sáng sớm cô rời giường rửa mặt, vẻ mặt tinh thần sáng khoái, bữa sáng đi Ngô đã chuẩn bị tốt, hai mẹ con cùng nhau ăn sáng.

"Tiểu Bạch ngoan ngoãn ăn cơm, mẹ muốn đi công tác!" Tặng cho Tiểu Bạch nụ hôn gió, Liên Hoa cầm túi xách lên, chạy tới xe của Thịnh Thế Liên Hoa đón cô.

Tiểu Bạch ai oán nhìn bóng lưng của cô, đôi đũa trong tay nặng nề đâm trúng ốp la, tức giận hừ một tiếng, bé đẩy bữa ăn sáng xuống, chạy về phòng tiến hành kế hoạch của bé.

【 từ trên luật pháp mà nói, hôm nay ăn tết =||, vì vậy canh ba ~ bảo bảo tới phát uy, cầu xin cất giấu ~】

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Bách Bảo Trả Thù

"Liên tổng, đây là bản báo cáo tài vụ của nửa năm nay, xin ngài xem qua."

"Liên tổng, đây là bước đầu phương án thiết kế lọc trong veo đã nghĩ ra, xin ngài phê chuẩn."

"Mười một giờ đại diện tổng giám đốc của Điền thiếu chuẩn bị bàn bạc hợp tác với ngài, ngài muốn gặp hần sao?"

. . . . .

Ở Thịnh Thế Liên Hoa, Liên Hoa loay hoay không ngừng nghỉ, ở công ty cùng Tổng giám, nhà thiết kế, chủ quản tài vụ chính thức tiếp xúc, quen thuộc tiến hành các công việc của công ty, bất tri bất giác, đã qua buổi trưa."

Điện thoại chợt vang lên, Liên Hoa vừa đọc thiết kế quảng cáo nhanh như gió trên máy tính, vừa nghe: "Xin chào"

"lo-tus?" Một chuỗi anh văn bắt đầu vang lên trong điện thoại, giọng nói lộ ra tình thế khó xử, "Đã xảy ra chuyện, Tiểu Bạch cho chúng tôi một vấn đề không nhỏ. . . ."

"Daniel?" Liên Hoa cũng đổi anh văn lưu loát, "Thế nào? Tiểu Bạch hành hạ các người như thế nào?"

"Trời ơi!" Giọng nói của Daniel chính là phát điên, "Bé viết nội dung vở kịch cho《ba-by bai》nhưng phần mới thật sự quá đáng!"

"Bách Bảo? Tôi nói rồi, Bách Bảo là Tiểu Bạch, chỉ cần ý tưởng và phạm vi ý nghĩ của bé hợp lý, có thể nghe bé. Hai năm qua không phải đều hưởng ứng rất tốt sao? Lần này bé làm cái gì?" Liên Hoa bật cười, không nhìn máy vì tính nửa cẩn thận hỏi.

Năm đó kỷ niệm 100 ngày "Bách Bảo" thành một Anime minh tinh, FL liên sáng lập ngành quản lý sản nghiệp chuyên môn này. Tiểu Bạch hai tuổi liền hiểu chuyện, Liên Hoa liền giao Bách Bảo cho Tiểu Bạch, để bé phát huy trí tưởng tượng vô tận và sức sáng tạo thiên tài, trẻ con mới hiểu trẻ con, "baby bai" thuộc về Tiểu Bạch mới có thể thành thần thoại lâu dài. Chỉ có điều người phụ trách bộ người Anime là Daniel thường phát điên, cái thiên tài giám sát kia hình như không bắt được ý nghĩ của Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch mới vừa giao một bức tranh đơn giản và dàn ý, từ trước đến giờ thế giới của Bách Bảo chưa từng có tai nạn, lại ăn thịt người vào lúc trăng sáng và tàn sát rừng rậm bữa bãi, phủ xuống các loại khủng bố. . . ." Daniel cầu cứu, "Tôi đảm bảo, nếu như kịch bản mới là như thế này, các trẻ em sẽ sợ hãi với sản phẩm trắng sáng, cha mẹ các bé sẽ không mau sản phẩm liên quan. . . . Căn bản là bé muốn FL kết thù với Moon!"

Liên Hoa không nói được gì, lực ảnh hưởng của Bách Bảo ngày càng lớn, cô không nghi ngờ lời nói của Daniel sẽ trở thành sự thật, tập đoàn Moon cũng được mà tập đoàn Mộ Nguyệt cũng tốt, dấu hiệu rõ ràng nhất của họ chính là ánh trăng sáng khê cong, công ty của Mục Thần nhất định sẽ hứng chịu tất cả.

Tiểu Bạch là thật, bé muốn mượn Bách Bảo mà ra tay trả thù Mục Thần!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Perfect!

Liên Hoa bắt đầu xem xét lại chính mình, chẳng lẽ cô quan tâm con trai không đủ, khiến cho Tiểu Bạch không có cảm giác an toàn như vậy? Hay thái độ của mình là si mê trẻ con thông minh, làm cho bé luôn luôn lo lắng mẹ bé sẽ bị người khác bắt cóc?

Chắc là không phải chứ?

Cô tự đánh giá mình tuyệt đối đặt huyết mạch tương liên với mình là Tiểu Bạch lên vị trí đầu, mấy năm nay ngoài Tiểu Bạch và sự nghiệp, cô chưa bao giờ nói chuyện tình cảm với bất kì người đàn ông nào. Thứ nhất là phải bận lòng và mệt mỏi, thứ hai là đến bây giờ cũng không có người đặc biệt nào có năng lực làm cho cô cảm động, hiện tại cô cảm thấy gương mặt của Tiểu Bạch là hoàn mỹ mê người nhất, cho dù là bộ mặt con lai tuần mã của Mục Thần, cũng không có cách nào lọt vào con mắt nghệ sĩ sắc bén, hà khắc của cô.

Haizz, Liên Hoa thở dài, có lẽ là chuyện tối hôm qua làm cho Tiểu Bạch cảm thấy khủng hoảng, tự mình phiền não sau khi Mục Thần tỏ tình, bị Ôn Như Cảnh đổ rượu lên người cần phải thay một bộ quần áo khác, cũng khiến bé nhạy cảm nhận ra cái gì đó.

Nhưng mà cái ‘Mùi hương của người khác’ trên người mình để cho Tiểu Bạch tức giận, rốt cuộc là mùi gì? Căn bản hôm qua cô không có đến rất gần người nào nha?

"Lo-tus? Are you Ok?" Daniel ở bên kia thấy lâu mà cô không nói gì, thúc giục hỏi, "Cuối cùng làm như thế nào? Nếu như làm theo Tiểu Bạch, chính là gây hận thù sâu sắc, nếu như bỏ lời nói, Điện hạ ác ma Tiểu Bạch nổi giận mà chúng ta sẽ không chống đỡ nổi. . ."

Liên Hoa xoa xoa mi tâm, nhẹ giọng dặn dò: "Tôi giao Bách Bảo cho Tiểu Bạch, giao cho bé quyền quyết định cao nhất, cũng không để cho bé thấy không đủ quyền lực, nên cứ theo ý bé mà làm! Kịch bản mới chia bài trên dưới, bài trên là ánh trăng tối tàn sát bùa bãi kinh khủng, bài dưới là ánh trăng sáng hiện ra, đánh bại thể lực ác trở thành anh hùng. Nếu như vậy, Tiểu Bạch sẽ cảm thấy các người nghe lời, Moon cũng có công bằng. . . . Trước đó tôi sẽ đi thông báo cho Mục Thần, các người yên tâm đi làm"

"Oh, That's perfect!" Daniel hoan hô, cúp điện thoại đi chuẩn bị bộ phim truyền hình mới.

Liên Hoa cười khẽ nhìn gương mặt đáng yêu của Tiểu Bạch trong màn hình điện thoại di động trên mặt bàn, con trai nhà mình, không phải là quá rảnh rỗi chứ? Ở Mỹ, bé lấy lý do hiểu rõ hết chương trình học để không đi học, nhưng sau khi về nước, nhưng bé chỉ biết nói tiếng Trung Quốc, sẽ không biết viết và biết đọc, cuối cùng cô nên để cho bé đi học để làm quen với văn hoá Trung Quốc một chút chứ?

N ngón tay vừa động, Liên Hoa bấm số điện thoại của Mục Thần, nói rõ kịch bản mới cho Bách Bảo là ý tưởng đột nhiên của Tiểu Bạch, nên nói xin lỗi vì có thể Moon và Mộ Nguyệt sẽ có tổn thất, tất nhiên, vì sao Tiểu Bạch lại nhắm vào chuyện hoàn toàn biến mất của hấn.

"Ồ, nếu như là vậy, tôi còn muốn cảm ơn Tiểu Bạch chứ, coi như ‘Baby bai’ quảng cáo cho Moon, bao nhiêu tập đoàn chen chúc, không tiếc theo đuổi cũng không có vinh hạnh đặc biệt như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đổi Khẩu Vị

Mục Thần khẽ cười: "Vậy nhất định tôi phải đưa cho Tiểu Bạch một món quà lớn, cảm ơn bé! Gần đây em có rảnh rỗi hay không, tôi chính thức đón tiếp em và Tiểu Bạch tới thành phố K?"

Lời nói cảm ơn của hấn tuyệt đối không phải là lời nói xã giao, Bách Bảo phổ biến toàn thế giới, lực ảnh hưởng không thể nào đoán được, công ty quảng cáo nguyện ý tham gia vào đó nhiều không đếm xuể, kịch bản ánh trăng sáng, tối xoay ngược lại, sẽ làm cho Moon và Mộ Nguyệt trở nên vô cùng nổi tiếng.

Liên Hoa liếc qua lịch làm việc của mình, áy náy nói: "Gần đây không được, tôi phải tự mình chấn chỉnh lại Thịnh Thế Liên Hoa, thời gian gần đây sẽ rất bận, còn phải ra sức làm thiết kế mới của tập đoàn Triển thị, sẽ không có thời gian đâu."

Cô sẽ dùng hết sức hợp tác với Triển thị, là một cơ hội tốt vừa phát triển Thịnh Thế Liên Hoa, vừa vì Công ty quảng cáo Hành Không của nhà họ Đỗ và mẹ con nhà họ Ôn chiếm đoạt Liên thị ---- bây giờ đã đổi tên thành Ôn thị, đơn đặt hàng này là tình thế bắt buộc của bọn họ, có cái gì công kích bọn họ tốt hơn với cướp được thiết kế đâu?

"Được, vậy thì chờ tới lúc em hết bận thôi." Mục Thần dịu dàng cướp điện thoại, nụ cười trên mặt cũng không giảm.

Một nữ thư ký trẻ tuổi dịu dàng gõ cửa đi vào, giọng nói ngọt ngào báo cáo: "Tổng giám đốc, chào ngài, phân phó lúc sáng của ngài toàn bộ đã được thực hiện hết, Mộ Nguyệt và Moon hoàn toàn chấm dứt hợp tác với Đỗ thị, tiền bạc đầu tư vào Ôn thị cũng đã thu hồi lại hết." Cô rụt rè nhìn Mục Thần, "Tổng giám đốc, ngài có hài lòng không. . . ."

Mục Thần nhìn người phụ nữ trước mắt tràn đầy mong đợi, thanh thuần, trắng nõn nà, e lệ rụt rè, không phức tạp, bộ dạng của cô là thư ký chuẩn mực mà hấn chỉ định, nếu là lúc trước, hấn vô cùng thích thú trêu chọc thư ký nhỏ, thậm chí cũng có thể yêu đương với cô.

Nhưng bây giờ, hấn chỉ cảm thấy không nhện được, nhìn tìm mình rõ ràng, biết mình thích không phải là loại mềm mại nhu nhược như hoa Bạch Liên, hấn thích là thiên tài khôn khéo tự tin nhưng không mất đi vẻ đẹp và nữ công gia chánh của người phụ nữ, phải nhìn rõ là người phụ nữ hi vọng phụ thuộc vào chồng mình, Mục Thần cũng nói không nổi một tia thương hoa tiếc ngọc trong lòng.

"Bắt đầu từ hôm nay, cô chuyển đến phòng kế hoạch, không cản trở lại tầng cuối." Mục Thần lại cúi đầu xem tài liệu, lạnh nhạt ra lệnh, "Nhân tiện kêu trợ lý Lỗ vào đây"

Trong mắt tiểu thư ký giật mình lúng túng một hồi, bị quyết định chuyển đến tầng chót, ý của tổng giám đốc là không hài lòng với biểu hiện của cô. . . . Nước mắt của cô đảo quanh hốc mắt, lại cứng rắn cắn môi không dám khóc lên, chỉ gật gật đầu, liền rơi lệ chạy ra ngoài.

"Mục Thần, sao lại chọc con gái của người ta khóc?" Lỗ Vi Hiên bị kêu vào, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi bạn cũ lâu năm, "Cô bé kia là loại người cậu thích,

sao lại đối xử như thế với người ta hả?”

“Vi Hiên, mình đối khẩu vị, sau này mình sẽ một lòng với một người” Mục Thần nhẹ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Hẹn Ước

"Cậu đối tính?! Thật muốn thu tâm? Có phải là Liên Hoa nữ vương không? Cậu thật vì một đoá sen mà bỏ cả vườn hoa sao?" Lỗ Vi Hiên giật mình trừng mắt lớn hơn, "Mục Thần, hôm nay cậu uống thuốc chưa, hay bị người nào nhập vào?!"

"Cậu mới là người đối tính! Mình chuẩn bị giúp cậu lộ trình đối tính ở Thái Lan đây đủ!" Mục Thần đánh kẻ xấu không nói ra được lời tử tế của bạn tốt, "Cuối cùng mình cũng thông suốt, cuối cùng cũng tìm được bạn đời, cuối cùng cũng kết thúc cuộc đời phong lưu rồi!"

Lỗ Vi Hiên liên tục lắc đầu: "Quả nhiên nhà các người đều là chuyên gia tình ái, nhu tình và tình tủy của bác trai dành cho bác gái cậu đều học được. . . . ." Lời của hắn lộ ra tia hâm mộ, "Lêu lổng nhiều năm như vậy, cuối cùng cậu cũng tìm đúng người, chúc mừng cậu! Yên tâm, có việc gì muốn mình giúp đỡ cứ nói, nếu chỗ ấy cậu không tự mình giải quyết được mình sẽ giúp cậu. Nếu cậu tìm được mục tiêu, liền hết sức ra trận đi!"

"Mình tìm cậu là có việc muốn cậu giúp một tay. Cậu tra rõ giúp mình, chuyện quá khứ của Liên Hoa khi còn ở thành phố K, quan hệ của cô và Đỗ Yến Thừa của Đỗ thị là như thế nào, là ai đối xử không tốt với cô để cô ghi hận. . . . ."

Mục Thần nghiêm túc nói, hắn muốn biết rõ tất cả về cô, quá khứ và suy nghĩ của cô, kẻ thù và người yêu của cô, hắn muốn biết toàn bộ. Cha hắn phải mất năm năm mới theo đuổi được mẹ hắn, hắn không ngại dùng thời gian gấp hai ba lần như vậy, nhất định phải ôm nữ về!"

Liên Hoa nhảy mũi hai cái, hít hít mũi, là ai nói xấu cô?

"Liên tổng, có tin tức mới nhất của Triển thị!" Thi Hoan gõ cửa, sau khi được cô cho phép liền báo cáo cho cô, "Nghe lời của cô, tôi đã hẹn trước với Triển thị, Triển lão gia rảnh vào lúc hai giờ chiều ngày hôm kia, Liên tổng muốn đoạt lấy thiết kế của Triển thị, muốn tự mình đi giới thiệu một chút về Thịnh Thế Liên Hoa sao?"

Thi Hoan đi tới phía sau, bình tĩnh phân tích nói: "Tốt nhất chúng ta hãy thể hiện thực lực của chúng ta, khiến ông cụ kêu gọi người mua sẽ nghiêng về phía Thịnh Thế Liên Hoa, cũng không lo thiết kế sẽ bị bỏ!"

Liên Hoa gật đầu một cái, nhờ thư ký điều chỉnh lại lịch làm việc, để trống hai giờ buổi chiều ngày kia.

Lịch trình hai ngày nay của cô luôn đầy ắp, Liên Hoa áy náy gọi điện thoại cho Tiểu Bạch, nói với bé mấy ngày nay cô sẽ không về nhà, nũng nịu lừa dối bé, dặn dò bé nghe lời di Ngô, mới yên tâm tập trung vào công việc.

Chiều ngày thứ ba, sau khi xe tới đoạn đường phồn hoa của cao ốc Triển thị ở phía Tây, đã là một giờ rưỡi. Liên Hoa xuống xe, nói rõ có hẹn trước với tổng giám đốc, liền bị dẫn đến tầng chót của cao ốc.

Liên Hoa và Thi Hoan cùng Thi Nhạc yên lặng ngồi trong phòng nghỉ ngơi, uống trà, liếc mắt nhìn tài liệu giới thiệu sản phẩm mới của Triển thị, Liên Hoa kiên nhẫn chờ đợi, nhưng Triển lão gai vẫn chưa xuất hiện.

"Cạch cạch ——" Cửa phòng bị đẩy ra, Thi Hoan và Thi Nhạc vui mừng nhìn qua, hai người đồng thời nhắm mắt khi thấy người tới, ý tứ phòng bị đứng dậy chắn trước người của Liên Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đùng Đóng Kịch

"Chị?" Ôn Như Cảnh sững sờ, cô thật không ngờ sẽ gặp Liên Hoa ở triển thị, không phải bọn họ đồng thời hẹn với Triển thị chứ?

"Thì ra là Ôn tông." Liên Hoa sóng lớn vẫn không sợ hãi khẽ cười khẽ, "Trùng hợp như thế, hôm nay cô cũng tới Triển thị, thật là cuộc đời bất tương phùng."

Thịnh Thế Liên Hoa có thể biết được hiện tại Triển lão gia rảnh rồi mà hẹn trước, như vậy người khác biết cũng rất bình thường, Ôn Như Cảnh nóng lòng muốn lấy được thiết kế của Triển thị nên sẽ tìm đủ mọi cách để nhệch Triển lão gia, Thịnh Thế Liên Hoa có thể biết được Triển lão gia từ hiện tại có rảnh rồi hẹn ông ấy, hoàn toàn trong dự đoán của Liên Hoa. Chỉ là không nghĩ sẽ trùng hợp như thế, thời gian hẹn của cô và Ôn Như Cảnh lại trùng nhau

Thư ký thấy hai người quen biết, im lặng đưa thức uống lên, xoay người rời đi: "Bây giờ tổng giám đốc còn đang bận, xin hai vị chờ một chút, tôi sẽ nhắn cho tổng giám đốc biết hai người đã tới."

Khẽ đóng cửa, kính ngạc trên mặt Ôn Như Cảnh hoàn toàn bị che dấu sạch sẽ, cô tiến tới bên cạnh Liên Hoa, lấy lòng cười nói: "Chị, em và mẹ biết chị trở về, vẫn luôn muốn gặp mặt chị, hôm nay gặp ở chỗ này, thật là quá tốt!"

"Thì Hoan, Thì Nhạc, hai người đi xử lý công việc trước đi, tôi ở chỗ này một mình là được rồi." Liên Hoa nhẹ giọng ra lệnh với hai người cấp dưới, xem ra ngày hôm nay là ngày cô và Ôn Như Cảnh chính thức đấu, cô không biết Ôn Như Cảnh sẽ nói ra bao nhiêu chuyện riêng liên quan đến cô, cấp dưới không cần ở chỗ này.

Liên Hoa chờ Thì Hoan và Thì Nhạc rời đi, mới khẽ ho một tiếng: "Khụ khụ, Ôn Như Cảnh, cô muốn giả bộ diễn chị thân thiết em kính cần bao lâu, cô và Ôn Ngữ thật sự cho rằng hoàn toàn gạt được tôi sao?"

Khoé mắt Ôn Như Cảnh lập tức dâng lên nước mắt: "Chị, em biết đột nhiên năm đó xảy ra chuyện, bởi vì em và Yến Thừa sai lầm để cho chị tức giận mà bỏ hôn lễ, mặc kệ bỏ lại Liên thị, bắt đắ dĩ em và mẹ mới tiếp nhận. . . . Em không biết chị còn giận đến bây giờ, nhưng chị mất tích ở thành phố K, Liên thị không thể không ai quản lý. . .

Liên Hoa giận quá hoá cười: "Vậy tôi đã về, cô trả lại Liên thị cho tôi đi."

Ôn Như Cảnh không nói gì, Liên Hoa lạnh lùng nhìn cô ta: "Cô đừng giả bộ! Phải nói cô là bắt đắ dĩ mới quyến rũ chồng chưa cưới của tôi, nói Ôn Ngữ là bắt đắ dĩ mới gạt tôi kí tài liệu sang nhượng tài sản, nói hai người là bắt đắ dĩ mới tìm người chuẩn bị giết tôi, nói hai người bắt đắ dĩ mới đổi tên Liên thị thành Ôn thị, dù công việc tôi mày tôi mặt nhưng nắm chặt trong tay, không cho bất kỳ ai thu mua nó, không cho nó đổi chủ!"

Về mặt của Ôn Như Cảnh không ngừng biến hoá, cô thật không nghĩ chuyện gì Liên Hoa cũng biết! Cô vẫn cho là Liên Hoa tức giận vì cô cướp lấy Đỗ Yến Thừa, tức giận vì hai mẹ con cô tiếp quản Liên thị mà giương cung bạt kiếm ở tiệc rượu, cô có thể giải thích bởi vì tình thế bất buộc cô mới có thể làm như vậy, nhưng bây giờ Liên Hoa lại trực tiếp vạch trần hai mẹ con cô là cố ý âm mưu hại người, để cho cô không thể giả bộ trốn đi đâu được!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Vạch Mặt

Ôn Như Cảnh bị hù dọa, âm mưu của cô và mẹ vào năm năm trước không thể che vào đâu được, ngay cả Đỗ Yến Thừa cũng không biết những thứ kia là cố ý sắp xếp, nhưng tại sao Liên Hoa biết được?

"Ôn Như Cảnh, không cần để cho tôi thấy khuôn mặt tươi cười dối trá như hoa Bạch Liên kia của cô, nào là chị em em, tôi không có người nhà như vậy. Chúng ta vĩnh viễn là kẻ thù, tốt nhất cô và Ôn Ngữ nên lấy bộ mặt thật ra mà đón tiếp thủ đoạn của tôi đi!" Liên Hoa chính thức khiêu chiến, cô không để ý đến mặt mũi của Ôn Như Cảnh, không che giấu nồng nặc chiến đấu của mình chút nào.

"Làm sao cô biết. . . .Chúng tôi, không có chỗ nào chúng tôi tính toán không chu đáo. . . ." Ôn Như Cảnh lắp bắp hỏi, hung ác trong mắt của cô ta cuối cùng cũng lộ rõ, "Bất luận là chuyện của Yến Thừa, còn chuyện thay đổi vị trí của Liên thị, chúng tôi sẽ không để lộ sai lầm. . . ."

"Đó là tự các người nghĩ vậy thôi, trên thế giới không có bức tường nào có thể ngăn được gió, chuyện tôi muốn biết, tuyệt đối sẽ tra ra được" Liên Hoa ôm cánh tay, tà mị cười. Cô bắt đầu cảm thấy một loạt trùng hợp vào năm năm trước, vừa cận cô nghe Ôn Như Cảnh kể khổ với Đỗ Yến Thừa, nghe được Ôn Ngữ gọi điện xác nhận tài sản, cô tìm được luật sư là bạn tốt của ba tìm hiểu sự việc, mới biết Ôn Ngữ thật sự lừa cô kí vào cái tài liệu kia, hai mẹ con cô ta âm mưu đã lâu!

"Liên Hoa, muốn trách thì phải trách cha của cô, cho dù ông ta có chết cũng không chừa cho mẹ con tôi một đường sống!" Mặt Ôn Như Cảnh lộ vẻ điên cuồng, "Chúng tôi cũng là vợ con ông ta, tại sao ông ta lại để lại tất cả cho cô, chúng tôi lại không có gì!"

"Là lòng tham của hai người không đáy, tài sản của cha để lại cho hai người cũng đủ để hai người an nhàn không lo, hai người lại âm mưu muốn nhiều hơn!" Liên Hoa lạnh lùng nhìn Ôn Như Cảnh, "Bây giờ tôi đã trở về, tốt nhất cô làm Liên thị trở về nguyên vẹn, chờ khi tôi lấy lại nó mà thiếu một phần

tôi sẽ làm cho hai người đau gấp đôi!”

"Ha ha, Liên Hoa, cô vẫn kiêu căng tùy tiện như vậy!" Ôn Như Cảnh cười nhạo, "Cô còn tưởng rằng mình vẫn là đại tiểu thư của Liên thị sao? Bây giờ Ôn thị sùng sững không ngã, quan hệ của tôi và Yến Thừa đã được nhà họ Đỗ thừa nhận, nhà họ Đỗ đề ép cũng đủ làm cho Thịnh Thế Liên Hoa chết một trăm lần! Công ty nhỏ nhỏ của một mình cô, sao dám lấy trúng chọi đá!"

"Có dám hay không không quan trọng, có thể hay không mới là quan trọng, khó khăn cản trước mặt tôi, tôi sẽ quét sạch toàn bộ."

"Giọng điệu thật lớn! Chẳng lẽ cô cấu kết với Mục tổng của Mộ Nguyệt rồi sao? Hừ, tôi cần phải nhắc nhở cô. . . tuổi của cô sắp già không xa đâu!"

Tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt bão to gió lớn bên trong, thư ký áy náy nói với hai người: "Triển tổng có việc bận đột xuất, không thể gặp hai người được. Ông ấy nhờ tôi chuyển lời cho hai người, biết hai người đến vì sản phẩm mới thiết kế, tổng giám đốc chỉ nói hai người một câu, sản phẩm mới của Triển thị là do người quan trọng nhất của tổng giám đốc chủ trì phát hiện ra, quảng cáo của thùng hàng là tình nghĩa, cảm động lòng người mới là thiết kế tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đi Thăm Hỏi Hoàng Tử!

Liên Hoa và Ôn Như Cảnh cùng lúc dừng cãi vã, nghiêm túc lắng nghe lời nói của thư kí, chờ thư kí xoay người rời đi, Liên Hoa tỉ mỉ hiểu được lời nói của Triển lão gia, sản phẩm mới Triển thị theo đuổi là cái gì, nó muốn truyền đạt gì?

"Người quan trọng nhất của Triển tổng phát hiện ra sản phẩm?" Liên Hoa lẩm bẩm, "Lẽ nghĩa? Cảm động lòng người?"

Ý nghĩ loé lên trong đầu, Liên Hoa cảm thấy mình đã phát hiện ra cách giải quyết tốt, nếu như cô nghĩ không sai, trong lời nói của Triển lão gia để lộ ra rất nhiều tin tức, lão hồ ly oai phong trên thương trường mấy chục năm tuyệt đối sẽ không tùy tiện nói bậy, ý nghĩ của cô nên đi thử nghiệm một lần!

Ôn Như Cảnh cũng cau mày trầm tư, lúc cô ta ngẩng đầu lên, thấy Liên Hoa chạy ra khỏi cửa phòng, cô vội vàng đuổi theo: "Cô đi đâu? Đây, chuyện của chúng ta còn chưa giải quyết xong mà!"

Liên Hoa không quay đầu lại, đi thẳng vào thang máy: "Ôn tổng, tôi có việc bận, đừng theo tôi"

Một mình Liên Hoa vào thang máy, cửa thang máy đóng lại, Ôn Như Cảnh tức giận dậm chân một cái, cũng cắn răng ấn thang máy, đi theo Liên Hoa xuống lầu.

Trong thang máy Liên Hoa nghĩ lại sản phẩm Triển thị mới giới thiệu, đó toàn bộ đều là trí tuệ và khả năng của sản phẩm điện tử, thể hiện cách dùng mới nhất trong khoa học kỹ thuật và sinh hoạt hằng ngày, có thể dễ dàng cho cuộc sống của mọi người càng thêm nhiều thiết kế hoàn mỹ, cho dù là thân thể tàn tật cũng có thể dễ dàng sử dụng khoa học kỹ thuật, chức năng và bề ngoài của bọn họ vô cùng phù hợp với công trình, quả thật như là tác phẩm nghệ thuật.

Sản phẩm cực kỳ tuyệt vời, làm cho người ta cảm thấy ý nghĩ và vô cùng đẹp, đây cũng là một người thiết kế rất dịu dàng, ấm áp chứ? Ít nhất, nhất định trong lòng người kia là khát vọng ánh dương ấm áp.

Liên Hoa vừa xuống lầu nhanh chóng gọi điện thoại: "Thi Hoan, Triển lão gia có người nhà không? Hả, có một đứa con trai? Bây giờ tra về hân giúp tôi một chút, hân ở đâu, bây giờ tôi muốn đến đó. Biết rõ chuyện của hân, hân giữ gìn hạng mục thiết kế, mang tài liệu cần kè gửi đến cho tôi"

"Triển Thiệu Khuynh? Một thiên tài bị tai nạn xe cộ mà lặn khỏi giới kinh doanh? Mấy ngày trước ở trong ngôi biệt thự cử hành tiệc rượu?" Liên Hoa lặp lại một lần nữa, cúp điện thoại.

Liên Hoa cười đi ra khỏi toà nhà của Triển thị, lên xe thật nhanh, cô nói với tài xế: "Tiểu Phi, chúng ta đến biệt thự đen tối ở ngoại ô, đến thăm hỏi hoàng tử nhốt mình trong lâu đài đi"

Xe rất nhanh khởi động, Liên Hoa tin tưởng vào trực giác của bản thân, người trẻ tuổi này đối với Triển lão gia mà nói, ông ấy nói người thiết kế là người quan trọng nhất của ông, nhất định là người nhà của ông ấy, có gì so với thăm hỏi người thiết kế mà có thể hiểu rõ sản phẩm khắc sâu vào lòng người đây?

Cô muốn đi thăm hỏi người kia, một là bởi vì lời nói của Triển lão gia, mặt khác cũng là người thiết kế này gợi lên hứng thú của cô, nhất định đó là một người có tính nghệ sĩ có cảm xúc mãnh liệt, mới có linh cảm kích động phát minh ra cái này, làm cho trong lòng cô mơ hồ chờ mong vì cô không ngừng theo đuổi cái đẹp.

Tài xế Tiểu Phi chột nói: "Liên tổng, xe phía sau vẫn đi theo chúng ta, làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Cảm Động Lây

Liên Hoa cau mày, nghiêng đầu liếc mắt nhìn, bóng người phía sau tay lái phụ làm cho cô cười lên: “Không cần để ý cô ta, chúng ta cứ đi đường của chúng ta.”

Liên Hoa không để ý Ôn Như Cảnh ở phía sau, thay vì đi đường vòng để cắt đuôi cô ta, thì nên quang minh chính đại đi làm việc. Nhất định là Ôn Như Cảnh không nghĩ tới biện pháp này, mới có thể theo cô xem cô làm gì, Ôn Như Cảnh không có hình dáng độc đáo cũng không có thiên phú kinh doanh, cũng chỉ có thể đi theo bước chân của người khác.

Liên Hoa lại muốn mượn cơ này làm cho Ôn Như Cảnh biết, cho dù biết được kế hoạch của cô, cũng không thể thắng được. Muốn lên lút đánh cắp gì đó, căn bản là Ôn Như Cảnh không thể học được.

Tư liệu điều tra về Triển Thiếu Khuynh rất nhanh được Thi Hoan gửi đến, từ trước đến giờ con của ông trùm thương trường không có tiết lộ bất kì thông tin gì, Liên Hoa chỉ có thể nghiêm túc liếc nhìn cuộc đời của hắn, trong lòng từ từ phác họa hình dáng của hắn.

Triển Thiếu Khuynh, con trai duy nhất của Triển lão gia ba mươi bốn tuổi mới có, năm nay ba một tuổi, tốt nghiệp hai học vị là quản lí kinh doanh và tiến sĩ khoa học kĩ thuật. Mười tám tuổi bắt đầu theo Triển lão gia xử lí công việc ở công ty, cho mọi người thấy tài năng khiến người người hâm mộ và sợ hãi, năm hai mươi bảy tuổi bị một tai nạn xe cộ lớn, ở bệnh viện suốt một năm rưỡi, mới hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm từ cửa địa ngục, nhưng hai chân lại bị tàn tật, từ đó mai danh ẩn tích ở thương trường thành phố K. Triển lão gia không thể khuyên hắn tích cực hồi phục và làm ăn, không còn cách nào khác là lớn tuổi rồi vẫn còn vất vả, nghe nói ông ấy muốn vứt bỏ hắn, không được yêu chiều nữa.

Liên Hoa không khỏi thở dài một tiếng, từ con cung của trời rơi xuống, cô hiểu rõ cảm động lây bao nhiêu, năm đó cô cũng là hai bàn tay trắng, nhưng thật may là cô hoàn toàn khỏe mạnh và mục tiêu báo thù, tiếp lại có Tiểu Bạch và FL làm động lực, cuối cùng cô cũng thoát khỏi bóng tối. Nhưng Triển Thiếu Khuynh lại bi thảm hơn một chút, một người đàn ông mạnh mẽ, mưu lược lớn ở khắp nơi mất đi thân thể khỏe mạnh, không khác nào sấm sét giữa trời quang, thân thể như vậy và áp lực trong lòng đồng thời áp bức mới làm cho hắn thất bại hoàn toàn.

"Không được yêu thương? Hoàn toàn buông tha?" Liên Hoa liếc nhìn tài liệu cuối cùng đủ loại đồn đại trên thương trường, lắc đầu một cái yên lặng lắm lắm, “Sẽ không, lần nữa đến xem sản phẩm, hắn còn có mong đợi và tâm chí mạnh mẽ, sẽ không vĩnh viễn ẩn núp; từ câu người quan trọng nhất của Triển lão gia, Triển Thiếu Khuynh vẫn là người duy nhất được chọn thừa kế đấy.”

Tiểu Phi vững vàng dừng lại xe: "Liên tổng, đã đến."

Liên Hoa đẩy cửa bước xuống xe, Ôn Như Cảnh ở phía sau cũng dừng xe, phản ứng đầu tiên khi vừa nhìn thấy chỗ, biệt thự sang trọng là sững sờ, sau đó tiến lên giễu cợt nói: “Tôi còn tưởng cô có sáng ý gì, nhưng lại đến đây, chủ động chạm vào người kiên quyết! Liên Hoa, cô rời đi quá lâu, không biết nhiều chuyện ở thành phố K rồi.”

Cùng lúc đó, tại biệt thự lâu ba, Triển Thiếu Khuynh đang cúi đầu gõ gõ cái laptop trên đầu gối, tiếng gõ cửa vang lên, quản gia cẩn thận đi vào báo cáo: “Thiếu gia, mấy người lúc trước và vị tiểu thư kia đang ở trước cửa biệt thự. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cô Làm Xong Rồi Sao?

"Bụp!"

Laptop mất thăng bằng, rơi xuống từ trên đầu gối của Triển Thiếu Khuynh, mặt màn ảnh màu xanh đen vẫn chạy soạt soạt soạt, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng báo lỗi.

Quản gia cảm thấy mồ hôi trên trán toát ra, thiếu gia đang thử điều chỉnh chương trình, bây giờ ông đem chuyện nhỏ này tới quấy rầy hắn không phải sai sao?

Nhưng mấy ngày trước thiếu gia hết sức chú ý tới vị tiểu thư kia, không tiếc bị thương muốn gặp cô, hiện tại cô tới thăm hỏi, thông báo cho thiếu gia một tiếng chắc cũng không sai đâu. . . . .

"Đi ra ngoài, lập tức." Triển Thiếu Khuynh khom người nhặt máy tính lên, liếc nhìn quản gia, lạnh nhạt nói.

Quản gia lập tức xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, cuối cùng cũng thở ra, sau mấy năm chăm sóc thiếu gia, thiếu gia không có tức giận, biểu thị chính là hắn rất hài lòng với thông báo của ông, có lẽ ông nên nói cho lão gia, vị tiểu thư ở bên ngoài làm cho thiếu gia rất có hứng thú?

Nhưng mà thiếu gia không có hạ lệnh, bọn họ cũng không thể mở cửa đón tiếp, thiếu gia vẫn không muốn thấy người ngoài!

Triển Thiếu Khuynh thấy cửa phòng đóng lại, mới linh hoạt gõ bàn phím, ấn phím tổ hợp vài cái, mặt mã màu xanh biến mất, ngược lại là mấy cái camera theo dõi, hắn phóng đại hình ảnh ở cửa biệt thự, quả nhiên xuất hiện khuôn mặt làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

"Em tới làm gì, là nhớ tới tôi, hay còn những nguyên nhân khác?" Triển Thiếu Khuynh vuốt ve khuôn mặt trong máy tính, nhẹ giọng hỏi, "Mà bộ dáng bây giờ của tôi, có thể gặp ai được. . . . ."

Trong màn hình truyền tới giọng nói mơ hồ, người phụ nữ kia và người phụ nữ khác đang tranh luận cái gì, Triển Thiếu Khuynh chính âm thanh tốt, lời nói trong máy vì tính truyền tới làm cho hắn lập tức đen mặt, nổi lên ngàn vạn sóng lớn.

Ôn Như Cảnh cười nhạo nói: "Không có tin tức ở Triển tổng, liền muốn tới Triển thiếu gia dò xét, cô chẳng qua cũng như thế sao ~ chỉ là cô tìm nhầm người rồi, từ sau tai nạn xe cộ Triển thiếu gia hoàn toàn sa sút tinh thần không muốn gặp người khác, có vô số người đến nơi này thăm hỏi, nhưng đều bị liệt vào danh sách đen, chưa từng có kết quả tốt!"

"Ôn tổng, chó khôn không cắn đường, cô nói xong rồi sao? Có thể tránh ra chưa?" Liên Hoa đẩy Ôn Như Cảnh, không thèm để ý lời nói của cô.

Ôn Như Cảnh nhất quyết không tha: "Tôi nể tình cảm trước kia mà tốt bụng nhắc cô. . . cô phải phân biệt tốt xấu! Mấy ngày trước ở tiệc rượu cô đi trước, cho nên mới không thấy Triển thiếu gia nổi điên, hắn ném bàn ghế và bình hoa ở lầu ba xuống, căn bản không chú ý tới nhóm người trong đại sảnh ở dưới lầu! Triển tổng vốn định tổ chức tiệc rượu ở nơi Triển thiếu gia ở, kích thích hắn trở lại thương trường, ai biết liền làm cho hắn không vui. Hừ, cô là không nhìn gương mặt nổi điên của ông ấy, hoàn toàn buông tha cho Triển Thiếu Khuynh rồi, cho dù là con trai duy nhất, chẳng lẽ còn lưu lại một tai hi vọng? Cũng chỉ có cô đến đây thăm hỏi hoàng tử, muốn nói chuyện làm ăn với kẻ điên!"

Sắc mặt Triển Thiếu Khuynh cực kì khó coi, người phụ nữ đó nói chuyện, tại sao lại nói xấu hắn trước mặt cô!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ánh Sáng

Cũng không phải hắn điên thật rồi, cho dù đêm hôm đó, hắn không để ý đến mặt mũi của cha, tia ý thức cực kém ném tất cả đồ đạc, cũng không có bất kì dấu hiệu điên nào. . .

Triển Thiếu Khuynh khó chịu đùa nghịch máy tính, ngày đó hắn giận cô vì cô rời đi với người đàn ông khác, mới có thể không tỉnh táo gây ra chuyện đó, hắn chỉ bị tàn một đôi chân, mà tuyệt đối không phải tinh thần!

Người phụ nữ xa lạ đáng chết kia, lại ở trước nhà hắn nói xấu hắn!

Liên Hoa cau mày nhìn Ôn Như Cảnh không ngừng nói chuyện, lạnh nhạt liếc qua nói: "Nói xong? Có thể tránh ra? Tôi muốn làm cái gì, không cần cô xen vào"

Ôn Như Cảnh tức giận dậm chân, tiếp theo kinh hãi thét lên: "A! Chẳng lẽ cô muốn quyến rũ Triển thiếu gia? Chẳng lẽ cô không biết hắn bị tàn phế? Triển Thiếu Khuynh hoàn toàn điên sau tai nạn xe cộ rồi, cô cho rằng hắn còn là thiên tài oai phong lẫm liệt trên thương trường như mấy năm trước? Trước không nói đến tinh thần tốt hay không tốt, chỉ bằng cái chân tàn phế kia, khả năng sinh lí có thể không bình thường!"

Lời nói của Ôn Như Cảnh ác đến cực điểm "Chị, chẳng lẽ Mục tổng còn chưa thỏa mãn chị, vì kinh doanh, chị nguyện ý leo lên giường một người tàn phế. . ."

"Ôn Như Cảnh, bây giờ cô nói, chỉ làm tôi nghĩ đến một từ, người đàn bà chanh chua độc ác." Sắc mặt Liên Hoa cũng trầm xuống, "Tôi hiểu rõ tình trạng của Triển Thiếu Khuynh, tàn phế thì sao, tôi đã thấy vô số người còn bị thảm hơn vậy, chân vẫn ở trên người hắn, đã tốt hơn nhiều người rồi, tuy lúc hắn đều có thể đứng lên! Không có người cư xử bình thường như thế, tôi có thể thấy rõ ánh sáng trên người của Triển thiếu gia, nhưng trong mắt cô tất cả đều là chán ghét, đương nhiên bất cứ lúc nào cũng là hình tượng ghê tởm bản thi!"

Triển Thiếu Khuynh chỉ cảm thấy tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mình, cô nói, cô biết hắn bị tàn phế, cô nói, cô không quan tâm đến một người có tàn phế hay không, giọng nói và dáng vẻ của cô, tất cả đều có ý, tuyệt đối không ghét bỏ một người bị liệt hai chân. . .

Trong giờ phút này, Triển Thiếu Khuynh cực kỳ kích động, giống như động lại trong bóng tối thật lâu cuối cùng cũng được chiếu sáng, giống như là lộ ra tia sáng mặt trời sau cơn mưa dài, người phụ nữ kia, cô nói hai chân hắn tàn phế, tựa như con thằn lằn đứt đuôi, bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu cũng có thể khỏe mạnh, không có gì đáng lo.

Hình ảnh trên máy tính không ngừng thay đổi, trước cửa biệt thự cài đặt rất nhiều camera theo dõi truyền đến hình ảnh của cô, Triền Thiểu Khuynh nở nụ cười đã lâu không xuất hiện, cuối cùng hần cũng hiểu rõ trái tim mình. Người phụ nữ kia, người phụ nữ hần còn chưa biết tên, thì ra lại ảnh hưởng đến hần như vậy, làm cho vui buồn của hần bị cô điều khiển.

Năm năm trước, cô lưu lại mầm mống trong lòng hần phong thái linh tự tin, giờ phút này, cuối cùng nó cũng nảy mầm.

Hần muốn cô!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Lần Đầu Thăm Hỏi

Triền Thiểu Khuynh nhấn hai cái nút ở trên xe lăn, nổi được nói chuyện với quản gia: “Quản gia Tôn, ông mở cửa mời người phụ nữ kia vào, sau đó đuổi người phụ nữ còn lại ra khỏi khu vực Triền thị.” Hần tin quản gia Tôn có thể biết hần muốn mời người nào, đuổi người nào.

"À? A, Dạ!" Trên mặt quản gia là sững sờ, sau đó trả lời bằng giọng đầy vui mừng, đây, đây là lần đầu tiên thiếu gia chủ động gặp người ngoài? Vị tiểu thư phía ngoài kia quả thật là quan trọng với thiếu gia.

Tiếp tục hỏi thiếu gia: "Vậy có liệt tiểu thư khác vào danh sách đen của Triền thị. . . ." Đương nhiên qua camera theo dõi ông cũng nghe được lời nói đầy độc ác của Ôn Như Cảnh, dám nói thiếu gia nhà ông như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua!

"Không cần, tự cô ấy sẽ xử lý với cô ta." Triền Thiểu Khuynh nhẹ nhàng mỉm cười, người phụ nữ kia có ân oán với cô, cô tuyệt đối muốn tự mình xử lý cô ta, không cần hần giúp đỡ.

Ở ngoài cửa Liên Hoa và Ôn Như Cảnh vẫn giương cung bạt kiếm, cô không thấy được Triền Thiểu Khuynh nhưng lại thương thức sản phẩm mới do hần thiết kế, nhưng mà không phải đơn giản như lời nói của Ôn Như Cảnh, mấy câu ác độc vừa rồi cũng đủ làm cho mặt mũi của Ôn Như Cảnh mất hết, vậy mà vẫn mạnh miệng không ngừng nói xấu.

Bỗng nhiên cửa chính của biệt thự khắc hoa nghệ thuật mạnh như sắt mở ra, một người đàn ông nghiêm túc đi ra, nói với Liên Hoa: “Tiểu thư cô khỏe không, tôi là quản gia của ngôi biệt thự này, thiếu gia nói tôi mời cô vào, xin mời cô.”

Liên Hoa liếc mắt nhìn Ôn Như Cảnh, không muốn lãng phí thời gian trên người cô ta, xoay người đi theo quản gia.

Ôn Như Cảnh ngăn người nhìn quản gia và Liên Hoa đi vào, không nghĩ ngợi cũng đi theo vào biệt thự, trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ, chẳng lẽ lời đồn đãi về Triền thiếu gia trên thương trường mấy năm nay đều là giả? Rõ ràng là hần nguyện ý gặp người ngoài?

Một người bảo vệ khác ngăn cản Ôn Như Cảnh: “Tiểu thư, tôi cảnh cáo cô lập tức rời khỏi biệt thự với phạm vi 500 mét, nếu không, Triền thị sẽ kiện cô xâm nhập nơi ở của người khác bất hợp pháp!”

Động tác của Ôn Như Cảnh chậm lại, trở mắt nhìn Liên Hoa đi vào biệt thự, mà mình bị ngăn lại, không cho đi vào!

Tức giận cắn môi, cô xoay người ra xe, ở lại chỉ có thể rước lấy nhục nhã, cô không có nhất thời nóng lòng, muốn đối phó Liên Hoa, cô nên tìm Đỗ Yến Thừa.

Liên Hoa một mạch đi vào biệt thự, quản gia dẫn cô đến chỗ ban công ngắm cảnh, ánh nắng nhẹ nhàng, nói xin chờ liên xoay người rồi đi, người làm đưa trà bánh lên, cô cũng an tâm ngồi xuống chờ đợi.

Một hồi lâu, quản gia tới nói: "Tiểu thư, thiếu gia tới."

Liên Hoa vội vàng đứng lên, muốn xoay người nghênh đón vị thiên tài trong tin đồn kia, hô một tiếng, trong khoảnh khắc tiếng hô vừa mới nói, liền nghe được giọng nói khàn khàn: “Cô đừng cử động, tôi có lời muốn hỏi cô”

Thân thể Liên Hoa cứng đờ, lại không dám xoay người, cô rất hiểu người bị tàn tật cũng có bóng ma trong lòng, mà vị Triền thiếu gia này lại không muốn gặp người khác.

Cô bình tĩnh xoay người lại ngồi xuống, tự mình giới thiệu: “Xin chào, Triền thiếu gia, tôi là Liên Hoa, tổng giám đốc của Thịnh Thế Liên Hoa, lần đầu thăm hỏi, xin chiếu cố nhiều hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59: Gặp Nhau

Triển Thiệu Khuynh nhú mảy, thầm nhớ tên cô trong lòng, Liên Hoa, Liên, Hoa, tên cũng như người, cô chính là một hoa sen màu đỏ nở rộ đầy nhiệt huyết.

Hình như cô không biết hắn là ai! Không biết năm năm trước tình một đêm với cô là hắn, không biết hắn là Triển Thiệu Khuynh, nhưng cô lại nguyện ý vì hắn mà giải thích, không quan tâm hắn là một người đàn ông tàn phế.

Triển Thiệu Khuynh ra hiệu bằng mắt với quản gia, tất cả mọi người đều lui ra khỏi đài ngắm cảnh, không gian rộng lớn như vậy phút chốc chỉ còn lại hắn và Liên Hoa.

"Tại sao cô lại đến đây, tìm tôi có chuyện gì?" Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Liên Hoa cảm thấy giọng nói của Triển thiếu gia rất quen thuộc, chẳng lẽ cô đã nghe qua giọng nói của hắn.

Lắc đầu một cái để phủ nhận cái ý nghĩ này, cô vì việc chung nói: "Tôi là vì sản phẩm mới nhất của Triển thị mới đến đây, Thịnh Thế Liên Hoa đang tranh thủ đóng gói một loạt sản phẩm đưa vào hoạt động quảng cáo, tôi nghĩ, không có gì thăm hỏi nhà thiết kế để có thể hiểu rõ sản phẩm."

"Làm sao cô biết tôi là nhà thiết kế?" Triển Thiệu Khuynh sững sờ, "Cô hiểu rõ sản phẩm nói cái gì?" Sao cô lại biết cái này? Hắn một mực ở sau lưng giữ gìn sản nghiệp của Triển thị, nhưng trừ cha hắn và mấy người tin cậy biết, tuyệt đối sẽ không bị người ngoài biết.

Liên Hoa nhẹ nhàng mỉm cười, "Tôi ngoài là một người kinh doanh, tôi còn là một nhà nghệ thuật, thiết kế của Triển thiếu gia ôn hoà và thoải mái, tôi đều cảm nhận được. Đây sẽ đem lại thuận tiện cho mười nghìn sản phẩm khoa học kỹ thuật, Thịnh Thế Liên Hoa vô cùng thích thiết kế này, chúng tôi rất chân thành mong muốn hợp tác với Triển thị." Biết tình hình thân thể của Triển Thiệu Khuynh, Liên Hoa càng thận trọng phần hiểu rõ sản phẩm mới, trong lòng hắn vẫn ngập tràn hi vọng có ánh mặt trời, dù cho hai chân bất tiện, sản phẩm thiết kế của hắn lại tích cực quan tâm người khác.

Triển Thiệu Khuynh chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, cô hiểu hắn, chỉ cần sản phẩm, là có thể hiểu ý của hắn. Mà người phụ nữ này, đúng là người hắn muốn!

Mặc kệ bên cạnh cô có người đàn ông nào không, mặc kệ cô có nhận ra hắn hay không, hắn nhất định muốn cô!

Nhẹ nhàng di chuyển xe lăn, Triển Thiệu Khuynh chậm rãi tới gần chỗ ngồi của cô, hắn gần như có thể nghe tiếng tim mình đập, trong lòng dâng lên một tia mong đợi.

Cô, nếu như nhìn thấy hắn, cô sẽ phản ứng như thế nào?

Liên Hoa nghe tiếng xe lăn đè ép sàn nhà, cảm thấy Triển Thiệu Khuynh chậm rãi tới gần, cô vẫn bất động, không biết Triển thiếu gia muốn làm gì.

Khi một bóng dáng đến trước mặt cô, anh tuấn như một vị thần đập vào mắt cô, Liên Hoa chết lặng.

Thời gian dài trong đầu trống rỗng, trong đầu Liên Hoa lẩn quẩn ba chữ đen tối, hết! Trúng! Rồi!

Tiểu Bạch, vấn đề bây giờ không phải là ai muốn giành mẹ với con, mà vấn đề bây giờ là có người muốn giành con với mẹ. . . . .

Cha con xuất hiện. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chết Máy

Mặt Triển Thiệu Khuynh đầy hứng thú nhìn Liên Hoa, vẻ mặt của cô liên tục thay đổi, kinh ngạc, khiếp sợ, khủng hoảng, luống cuống, không có cô đơn, ghét bỏ và khinh thường.

Nhìn hắn, cuối cùng cô nghĩ tới một điều, sao lại giống máy tính chết máy, lộn xộn lung tung chứ?

Liên Hoa thẳng tắp nhìn chăm chăm gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của Triển Thiệu Khuynh, thậm chí quên cả nháy mắt, dường như đại não không ngừng tuần hoàn "xong đời" làm cho không thờ được.

Cô vốn không nhớ bộ dáng của người đàn ông trong một đêm kia, nhưng sau đó Tiểu Bạch lại ra đời, vô số lần cô dựa vào bộ dáng của hắn để tưởng tượng bộ dáng của Tiểu Bạch đáng yêu, đẹp trai, tưởng tượng sau khi lớn lên vóc người và dung mạo của Tiểu Bạch vô cùng hoàn mỹ, hình tượng của hắn càng ngày càng sâu rồi. Nhưng trước mặt cô so với năm năm trước càng sâu sắc, mang theo bi thương và thành thực, quả thật mê người đến hồn xiêu phách lạc!

Hắn, hắn sẽ không biết mình trộm con của hắn chứ?! Nếu hắn biết, có muốn cướp Tiểu Bạch không?!

Sợ mất đi bảo bối duy nhất, sợ Tiểu Bạch rời đi, tất cả lí trí và kế sách của Liên Hoa cũng không có cách nào phát huy, dường như trong phút chốc cô có thể nghe âm âm, cô ngốc.

Này này! Làm sao hắn sẽ xuất hiện! Làm sao sẽ gặp lại hắn! Gặp người đàn ông năm năm trước cô anh dũng trao thân, gặp phải cha ruột của con trai cô!

Ở thành phố K mấy ngàn người, tại sao cô vừa về sẽ gặp lại hắn chứ! Sao hắn lại là con trai độc nhất của Triền lão gia, là Triền Thiếu Khuynh tàn phế hai chân, để tự mình đi gặp hắn!

Thế giới không khỏi quá nhỏ đi, cô cũng không khỏi quá ngu ngốc đi. . . .

Triền Thiếu Khuynh đi chuyển xe lăn, đối mặt với cô, vẫy tay trước mặt cô: “Có khoẻ không? Bình thường rồi hả?”

"A!" Liên Hoa bị dọa sợ thiếu chút nữa mà kêu lên, chột lui về ghế sofa ở phía sau. Cô sợ, cô sợ hắn biết được chuyện của Tiểu Bạch! Nhưng lúc nào thì hắn đứng gần như vậy, cô mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở của hắn!

Triền Thiếu Khuynh nhủ mảy, không để lại dấu vết dòi ánh mắt, thừa thắm dò: “Liên Hoa, cô là Liên Hoa? Cô còn nhớ rõ. . . . nhớ rõ tôi sao?”

Liên Hoa sững sờ, lập tức tỉnh táo, đúng rồi, hắn là Triền Thiếu Khuynh thì sao, quan trọng là hắn không biết chuyện của Tiểu Bạch!

Năm năm trước hắn chỉ là tình một đêm của cô, nhiều năm nay hai người đều là người xa lạ, ai biết đối phương có chuyện gì! Cô vừa mới dẫn Tiểu Bạch về, trừ Mục Thần biết mẹ con cô, ở thành phố K không có người nào biết cô có con trai?! Hơn nữa lời đồn Triền Thiếu Khuynh không gặp người ngoài, tuyệt đối không xuất hiện trên thương trường, chuyện cô và Tiểu Bạch không thể nào tới tai hắn được!

Thở ra một hơi, trên mặt Liên Hoa khôi phục lại sóng lớn không sợ hãi lạnh nhạt cười: “Thì ra anh chính là Triền Thiếu Khuynh, Triền thiếu gia, lần đầu tiên chính thức gặp nhau, tôi nghĩ chúng ta nên vứt bỏ quá khứ, lần nữa quen biết nhau”

Triền Thiếu Khuynh ép hỏi: “Vứt bỏ quá khứ? Quá khứ có gì để vứt bỏ, lần nữa biết đối phương?” Ý của cô là nhớ chuyện của năm năm trước? Một đêm kia còn để lại cho cô ấn tượng?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Thiếu Nợ

Liên Hoa cau mày: “Ách. . . Triền thiếu gia, anh hỏi cái gì. . . .”

Liên Hoa bắt đầu thấp thỏm không yên, vừa rồi chỉ là lời nói tùy ý của cô mà thôi, cô cũng sẽ không cho là Triền Thiếu Khuynh có thể nhớ cô cùng hắn hoan ái một đêm, loại đàn ông phong lưu như hắn chắc sẽ không nhớ chuyện này chứ? Triền Thiếu Khuynh muốn hỏi gì, ‘trước kia’ là muốn nói gì?!

“Cần tôi nói rõ?” Triền Thiếu Khuynh tham lam lại gần cô, dưới ánh mặt trời, cô đẹp đến không thể nào bắt bẻ được, loại hương vị hấp dẫn quyến rũ và thành thực tự tin, hấp dẫn hơn năm năm trước gấp trăm lần, “Ví dụ như năm năm trước. . .”

Nhất thời Liên Hoa lưu luyến, hắn nhớ! Làm sao hắn lại nhớ chuyện năm năm trước, nhớ cô!

Không phải là hắn vẫn hận chuyện cô dùng tiền mua một đêm của hắn chứ, nhưng sao cô biết hai người sẽ gặp lại! Trong thế giới rộng lớn, cả đời bọn họ không nên qua lại với nhau. . .

"A! Thì ra là nói cái này!" Liên Hoa vội vàng lên tiếng, ngăn lời nói sắp ra khỏi miệng của hắn: “Ha ha, chuyện năm đó tạm thời bỏ qua đi. . . . Triền thiếu gia cô đơn ở quán rượu, tôi còn trẻ phóng đảng, năm năm trước xảy ra chuyện rối loạn, hình như cũng không thể thiếu chuyện hoang đường. Bất luận là với Triền thị hay Thịnh Thế Liên Hoa cũng không phải là ấn tượng tốt gì. Lần này tôi đại diện công ty đến đây, hi vọng Triền thiếu gia không cần mang chuyện tình cảm vào.”

"Cô!" Triền Thiếu Khuynh nổi giận, vì một đêm đó mà hắn bận tâm một năm, bây giờ lại vì cô mà liên tục phá vỡ quy tắc, nhưng trong lòng cô, đêm đó là chuyện hoang đường! Chính là vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời của bọn họ, phải lập tức quên đi!

Làm sao cô lại càng chọc hấn giận hơn năm năm trước vậy!

Nhìn người phụ nữ vừa yêu vừa hận trước mặt, Triển Thiếu Khuynh đè nén lửa giận, hung ác hừ lạnh: “Liên Hoa, cô còn nhớ rõ 5000 của năm năm trước sao! Cô còn nhớ rõ tôi nợ cô nhiều lần sao!”

Liên Hoa sững sờ, đảo mắt một vòng, cô buồn cười liếc hấn một cái, nhìn hấn ngồi xe lăn, nhún vai mỉm cười: “Triển thiếu gia, ít nhất anh phải ‘đứng lên’, lại nói chuyện thiếu nợ”

Ánh mắt mập mờ không rõ nhìn từ phần eo của hấn trở xuống, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Ôn Như Cảnh, cô muốn đã kích hấn một chút. Năm năm trước cô để lại 5000 làm cho hấn tức giận mà cúp điện thoại, nếu như bây giờ hấn tức giận đứng lên, vậy cũng coi như cô không phụ lòng tâm quan trọng sinh lí của cha Tiểu Bạch rồi.

"Cô! Cô chờ đó cho tôi! Không bao lâu, tôi sẽ cho cô biết tôi có thể đứng lên hay không!!" Triển Thiếu Khuynh vỗ xe lăn, gào lên.

Người phụ nữ đáng chết, cô dám cười nhạo hấn là đàn ông hùng dũng! Hấn chỉ tàn phế đôi chân, mà không phải để cho cô ‘tính phúc’ bộ phận này.

Hấn quyết định, bây giờ hấn muốn hồi phục! Cho dù chỉ là bắt người phụ nữ này lên giường, hấn cũng muốn khoẻ mạnh! Sau đó kéo cô lên giường, để cô có thể tự mình kiểm tra, rốt cuộc hấn có đứng lên được không?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chinh Phục

"Vậy thì chờ đến ngày đó thôi." Liên Hoa từ chối, theo như mức độ bị thương của Triển Thiếu Khuynh, muốn đứng lên phải là chuyện của một năm sau, đến lúc đó, cô không tin hấn trải qua quá trình hồi phục hơn mức bình thường vẫn có thể nhớ loại chuyện nhỏ này, mà xem như hấn nhớ, cô cũng không ở đây để hấn tìm thấy.

"Ngày đó sẽ đến rất nhanh" Triển Thiếu Khuynh cực kì giận dữ nói, giọng nói hấn chưa từng nói.

"Chuyện riêng của chúng ta xong rồi, có thể đến việc công không?" Liên Hoa cười yếu ớt nói sang chuyện khác, "Tôi cho là, dựa vào thân phận của chúng ta bây giờ, chuyện công ty quan trọng hơn. Triển thiếu gia, chúng tôi có kế hoạch ban đầu với sản phẩm mới, hi vọng có thể cho Triển thị thấy thành ý hợp tác của Thịnh Thế Liên Hoa." Ngón tay thon dài đưa qua một quyển tài liệu, Liên Hoa ép buộc cô phải đối mặt với hấn.

Triển Thiếu Khuynh buồn bực nắm chặt tay, người phụ nữ này muốn lãng đi chuyện năm năm trước, chẳng lẽ ngày đó với cô là kinh khủng sao?

"Công ty hợp tác với sản phẩm mới của Triển thị, tôi càng chọn lựa kĩ." Con mắt của Triển Thiếu Khuynh lạnh lẽo khiến người, hơi thờ ơ hiếp quá mức đè ép lộ ra, nhìn chằm chằm Liên Hoa giống như nhìn con mồi của mình, "Tôi tự chủ trương kêu gọi nhà đầu tư, lực chọn công ty thích hợp ở thành phố K. Nếu như Thịnh Thế Liên Hoa muốn được chọn, cô phải đưa ra thành ý, cho tôi xem bản lãnh của cô"

Liên Hoa chống lại ánh mắt của hấn, tròn mắt sáng rỡ run lên, người đàn ông này cho dù bị bệnh tật hành hạ ba năm, cho dù giam lỏng mình không ra ngoài, dường như vẫn mê hoặc lòng người như trước. Ánh mắt của cô năm đó cũng đâu có tệ, dù sao ngoài Tiểu Bạch ra, hấn đã từng làm cho cô rung động.

"Chúng tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ, xin Triển thiếu gia yên tâm" Liên Hoa tặng cho hấn một nụ cười tự tin, trong mắt đầy định liệu kĩ lưỡng trước, "Hôm nay vội vàng thăm hỏi, làm chậm trễ thời gian của anh, bây giờ cũng nên tạm biệt. Tin rằng ở buổi họp kêu gọi nhà đầu tư, Triển thiếu gia sẽ lựa chọn thích hợp nhất. Hi vọng có thể hợp tác vui vẻ với Triển thị." Cô tin tưởng bất kể là người nào, cũng sẽ chọn Thịnh Thế Liên Hoa, cho dù là Triển Thiếu Khuynh muốn gây khó dễ cho cô.

"Vậy chúng tôi mời mắt chờ mong" Khoé miệng Triển Thiếu Khuynh nhẹ nhàng cong lên, hấn nhận lấy khiêu khích của cô, cô tự tin với công ty của mình như vậy, vậy nhất định hấn phải nhìn kĩ năng lực của cô. Dùng bất bẻ cực hạn với các công ty dự thầu.

Không khỏi, một loại muốn cảm giác muốn chinh phục dâng lên. Xa cách thương trường đã lâu, mưa gió xáo quyết trên thương trường, hấn cũng muốn hiểu rõ hợp tác với cô sẽ có mùi vị gì. Ở phương diện chinh phục cô, có thể làm cho cô hoàn toàn thuộc về hấn không?

Triển Thiếu Khuynh nhìn Liên Hoa rời khỏi biệt thự qua cửa sổ, mới kêu quản gia: "Quản gia Tôn, ông gọi điện nói với cha, tối nay, tôi có việc muốn nói với ông ấy, nói ông ấy nhất định phải tới"

Đúng lúc hấn phân chấn, hấn muốn rèn luyện để mau chóng hồi phục, hấn muốn tiếp quản Triển thị, giao tiếp với thương trường, hấn càng muốn làm cho người đàn bà làm cho người ta vừa yêu vừa hận kia cúi đầu, bất luận là thương trường hay tình trường!

Chương 63: Con Sẽ Lớn Lên Rất Nhanh

Bước chân Liên Hoa vững vàng xuống lầu, ngừng đầu bước vào xe, nói một câu với tài xế Tiểu Phi: “Tôi về nhà, không về công ty.” Nói xong, cô nhẹ nhàng ngồi vào ghế sau tấm màn che.

Sau tấm màn che, gương mặt bình tĩnh lạnh nhạt của Liên Hoa lập tức xụ xuống, cô ngồi co quắp ở phía sau, ngón tay dài khẽ run, tình cảm đè nén từ khi nhìn thấy Triền Thiều Khuynh cũng không kiềm chế được nữa.

Cô sợ đôi co với Triền Thiều Khuynh mà lộ ra chuyện của Tiểu Bạch, mới có thể nói sang chuyện khác chọc tức hắn, mà bây giờ, cô phải lập tức trở về để gặp Tiểu Bạch, đã mấy ngày cô không thấy bảo bối, xác nhận bé thuộc về mình, xác nhận vĩnh viễn sẽ không có người nào cướp bé đi.

Đến cửa nhà, Liên Hoa dặn dò Tiểu Phi mấy câu, lập tức mở cửa bước vào, cô cuống quýt hỏi di Ngô: “Bây giờ Tiểu Bạch đang ở đâu?”

“Tiểu Bạch chơi ở trong phòng, Liên tiểu thư, cô. . . .”

Không nghe hết lời nói của di Ngô, Liên Hoa một mạch chạy đến phòng của Tiểu Bạch, nhanh chóng mở cửa, Liên Hoa vội vàng nhìn vào.

Tiểu Bạch đang nằm vẽ tranh ở trên bàn học, nghe được tiếng động ở cửa, quay đầu nhìn người mới tới, ánh mắt của bé sáng lên, để lại giấy bút vội chạy tới: “Mẹ! Hôm nay mẹ không tặng ca à, về sớm vậy?”

Liên Hoa dang hai tay ra, ôm Tiểu Bạch chạy như bay vào ngực, ôm bé thật chặt, không ngừng hôn lên trán của bé: “Tiểu Bạch, buổi chiều công ty của mẹ không có việc gì, toàn bộ thời gian mẹ sẽ ở với con. . . .”

Quả thật Liên Hoa muốn khóc, thật tốt, cô trai của cô đang ở trong ngực cô, sẽ không bị người khác cướp đi, sẽ không có người giành với cô, cô là người thân duy nhất, cô là huyết mạch tương liên của tâm can bảo bối, mẹ là rất yêu con. . .

“Được ạ!” Tiểu Bạch cười đến rạng rỡ, ôm ngược Liên Hoa mà hôn cô, “Mẹ không nên quá mệt mỏi, tặng ca như vậy thì phải nghỉ ngơi một chút! Con sẽ lớn lên rất nhanh, đến lúc đó Tiểu Bạch sẽ giúp mẹ làm thêm, mẹ có thể ngủ tốt!”

“Tiểu Bạch ngoan nhất, mẹ không có mệt mỏi chút nào. . . . .” Ánh mắt của Liên Hoa không rõ, cô có con trai thông minh, đáng yêu nhất thế giới, sao lại bằng lòng cho người khác chứ!

Tiểu Bạch lắc đầu một cái: “Hiện tại Tiểu Bạch đã bốn tuổi, nên chỉ có thể quản lý giúp mẹ ‘Bách Bảo’, chờ con lớn thêm một chút, nhất định sẽ giúp mẹ nhiều hơn”

Bé nghĩ đến cái gì, kêu lên một tiếng, thoát khỏi lồng ngực của Liên Hoa, chạy tới bàn học cầm lấy tờ giấy vẽ tranh của bé, y như hiến của quý cho Liên Hoa: “Mẹ, đây là kịch bản mới của ‘Bách Bảo’, nghe Daniel nói không tệ, con lại tiếp tục vẽ chuyện cũ, rất đẹp mắt!”

Liên Hoa nắm tay Tiểu Bạch, mắt liếc mấy bản nháp kia, phía trên là hình tượng của Bách Bảo ----- một cái bánh bao bạc non nót, đáng yêu hoạt bát bay lên, đây là bức tranh cô vẽ Tiểu Bạch năm đó, hiện tại cũng là Tiểu Bạch vẽ nhân vật rất thuần thực.

Chuyện xưa mới tiếp nối tình tiết vở kịch ánh trắng đen, nói ‘Bách Bảo’ đối phó với ánh trắng đen bại hoại ở trong rừng, tập hợp các trò đùa dai ác liệt mà Tiểu Bạch có thể nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 64: Không Nên Nhìn Con Như Vậy!

Liên Hoa bật cười, Tiểu Bạch thật sự kết thù oán với Mục Thần!

“Được, mẹ sẽ đưa cho Daniel chế tạo, nhất định sẽ rất đẹp!” Liên Hoa khẽ cười nói, tạm thời cô không cần nói cho Tiểu Bạch, nói vốn là kịch bản đã được thay đổi nho nhỏ, nhân vật phản diện ánh trắng đen đổi thành ánh trắng sáng, dù sao bây giờ cũng chưa thu hoạch được hoạt hình ánh trắng sáng. . . Cùng lắm thì cô nói Daniel chế tạo Bách Bảo và ánh trắng đen chung một chiến tuyến, cùng nhau chiến thắng cũng tốt.

"Hi hi!" Tiểu Bạch há hê ngẩng đầu lên, "Mẹ, buổi chiều muốn làm gì, có đi ra ngoài?"

"Không." Liên Hoa lắc đầu một cái, "Mẹ ở nhà chơi với con, chỉ chơi với con. Đến đây, nói cho mẹ nghe, hai ngày nay con có ngoan không, có nghe lời di Ngô không, ăn ngủ cũng như cũ sao?"

Liên Hoa ôm Tiểu Bạch lên giường, hai mẹ con ngồi thủ thủ một hồi, thỉnh thoảng cười rộ lên, di Ngô mang trái cây và nước uống lên, liền biết điều không quấy rầy mẫu tử tình thâm của mẹ con các cô.

Nói hết tâm tình gần đây với nhau, hai mẹ con yên lặng dựa sát, làm chuyện của mình. Tiểu Bạch chơi trò chơi, Liên Hoa đọc thiết kế mới nhất của tuần sau, tiếp thu quan điểm và ý kiến thịnh hành.

Lật vài tờ sách, Liên Hoa ôm đầu vai mượt mà của Tiểu Bạch, yêu thương hôn lên tóc bé, buổi chiều này, cô chỉ nguyện ý ở cùng với con trai, hưởng thụ thời gian của hai mẹ con.

Ánh mắt của cô luôn ở trên người Tiểu Bạch, sau khi thấy cha bé là Triền Thiếu Khuynh, cô càng thêm thương yêu không thể bỏ Tiểu Bạch, lòng tin kiên quyết dâng lên, bất kể là người nào, vĩnh viễn đừng nghĩ cướp Tiểu Bạch từ cô.

"Vút Vút, Vút Vút. . . . ." Tiểu Bạch dựa trên người Liên Hoa, cầm ipad chơi trò chơi, vừa dùng ngón tay vạch lên màn hình, vừa theo động tác nhẹ giọng lòng tiếng, giọng nói trẻ con mềm mại như sợi lông vũ, làm cho lòng Liên Hoa cũng trở nên mềm nhũn.

Chỉ có lúc ở bên cạnh cô, Tiểu Bạch mới có thể thu lại khí thế người lớn, hoàn toàn phù hợp với bộ dáng của đứa bé bốn tuổi. A, sao con trai của cô lại đáng yêu như thế, hình dáng và bộ dạng quả thật chính là trẻ con đáng yêu, mọi hành động đều là vô địch làm nũng.

Bộ dáng càng thêm nhu hoà, ánh mắt của Liên Hoa nhu hoà như biển rộng, im lặng không nói gì nhìn Tiểu Bạch.

Nếu như có thể, cô rất muốn vĩnh viễn giấu Tiểu Bạch đi. . . . .

Tiểu Bạch không tự chủ rút vai một cái, nhạy cảm cảm nhận được ánh mắt của mẹ, mười phần cung chiêu làm cho bé có cảm giác lạnh sống lưng không khỏi rung mình một cái.

"A! Cát đạm! Thiếu chút nữa liền phá kỉ lục!" Tiểu Bạch lơ tay một cái, vừa lòng tuyên bố trò chơi kết thúc.

Bé dứt khoát không chơi, vứt bỏ ipad, lật người ôm cổ của Liên Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc hỏi, "Mẹ, nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mẹ có gì đó không đúng, con không phải là kem, sẽ không đột nhiên mà biến mất, mẹ không cần nhìn con như vậy được không?"

Ánh mắt Liên Hoa mờ nhạt, chột dạ giống như là mới gây án mà bị bắt được.

Cô cũng biết, nhất định không lừa được Tiểu Bạch. . . . .

Liên Tĩnh Bạch nhà cô cũng không khỏi quá nhạy cảm đi, bé có thể dùng nói trúng tim đen như vậy được không, đúng là cô sợ bé biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rở Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Nếu Hấn Xuất Hiện Con Liền Phế Đi Hấn

"Mẹ, mẹ là muốn tự mình khai, hay để cho con tra hỏi?" Tiểu Bạch hai tay ôm ngực, học tư thế ngẩng đầu trên TV nhìn Liên Hoa, bé đã cảm thấy có cái gì không đúng, sao mẹ lại vô duyên vô cớ không dành một buổi chiều cho bé, mới vừa rồi ánh mắt chỉ sợ bé biến mất, tất cả đều biểu thị nhất định đã xảy ra chuyện gì đó!

"Không có. . . . . Không có việc gì. . . . ." Ánh mắt của Liên Hoa mơ hồ, không muốn chống lại con người trong suốt của Tiểu Bạch. Cô không muốn nói cho Tiểu Bạch về chuyện của cha bé, nhưng dưới sự uy hiếp của đôi mắt tinh khiết kia, cô cũng không có cách nào nói ra lời lừa gạt bé.

"Hả?" Tiểu Bạch trừng cặp mắt mèo thật to, mơ hồ lộ ra một cổ khí thế bá đạo, "Không có việc gì? Dáng vẻ của mẹ giống như không có việc gì? Mẹ nói đi, hôm nay là thế nào?"

Liên Hoa ngẩn ngơ, bộ dáng này của Tiểu Bạch thật giống cha bé. . . . .

Nghĩ đến Triền Thiếu Khuynh tàn tật, nghĩ đến chuyện cô dấu sự tồn tại của hai cha con bọn họ, Liên Hoa liền cực kỳ chột dạ, cười gượng: "Tiểu Bạch, mẹ yêu con nhất rồi, thật sự là không có chuyện gì."

"Mẹ, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị nha" Giọng nói của Tiểu Bạch mềm mại, ngọt ngào nhưng lúc này giống như đang bức cung vậy, không ngừng bức bách Liên Hoa, "Mẹ đã nói tuyệt đối sẽ không nói dối con đấy!"

Nội tâm giằng giụa một hồi, Liên Hoa nghĩ Tiểu Bạch có lẽ cũng rất tò mò về cha ruột của bé, cô vừa giấu giếm vừa bảo hộ, Tiểu Bạch thấy những đứa bé khác có đầy đủ cả cha lẫn mẹ, nhưng bé chỉ có mẹ, chắc trong lòng bé sẽ có cảm giác thiếu hụt tình thương và hâm mộ những đứa trẻ khác. Có lẽ cô nên nhân dịp này dò xét thái độ của Tiểu Bạch đối với ba bé là như thế nào?

"Nếu, mẹ chỉ nói là nếu thôi nha." Liên Hoa cẩn thận nhìn sắc mặt con trai của mình, "Nếu cha của con bỗng nhiên xuất hiện, nếu hẳn thương yêu con, cưng chiều con, chăm sóc con, Tiểu Bạch sẽ vui mừng sao?"

"Cha? Mẹ nói một người đàn ông xa lạ khác?" Lòng mảy của Tiểu Bạch khê rung, sống lưng cứng ngắt "Nếu có người như vậy, hẳn muốn dùng danh nghĩa cha đến gần chúng ta, thừa dịp cướp đoạt mẹ, con liền phết hẳn!" Tiểu Bạch tức giận ném ipad xuống đất, hận ý nồng đậm tuyệt đối không phải là đùa giỡn.

Ném đồ cho hả giận, cặp mắt to sáng ngời của bé thoáng chốc tràn đầy nước mắt, vũng vàng vùi đầu vào người của Liên Hoa bắt đầu khóc: "Con không có cha, con chỉ muốn một mình mẹ! Hu hu. . . . . Mẹ, mẹ nói, rốt cuộc tại sao hỡi như thế, chẳng lẽ mẹ muốn tìm cha sao, mẹ không cần Tiểu Bạch nữa sao!" ,

"Không có, không có, tuyệt đối không có người kia! Mẹ chỉ là tùy tiện nói một chút, mẹ là sợ con sống thiếu thốn tình thương của một người cha, Tiểu Bạch đừng sợ, mẹ yêu con nhất, mẹ chỉ là có một mình con đây!" Liên Hoa vội vàng ôm sát Tiểu Bạch, vừa dỗ lại vừa liên tiếp bảo đảm

Liên Hoa vỗ trán, sao cô lại làm cho Tiểu Bạch loạn như vậy? Cô làm sao có thể để Tiểu Bạch đi theo một người đàn ông xa lạ, cho dù người đó chính là cha của bé!

Vốn cô nên nghĩ đến mức độ không muốn rời xa cô của Tiểu Bạch , bé sẽ cảm thấy cha ruột của mình xuất hiện là vì muốn cướp đi mẹ bé, bé sẽ giống với một người bình thường mà đi đối phó với cha bé!

Được rồi, cô hoàn toàn yên tâm, cho dù hiện tại Triển Thiếu Khuynh xuất hiện tại nơi này, Tiểu Bạch cũng sẽ không chút để ý nào mà phản kháng hẳn, không chút do dự lựa chọn cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Dâng Trào

Bóng đêm mờ mịt vừa mới phủ xuống, hoàng hôn nhẹ nhàng rút đi, ở trong khu biệt thự xa hoa của vùng ngoại ô thành phố K lại biểu lộ ra không khí khảm trương khác hẳn với bình thường.

"Quản gia Tôn, mười lăm phút sau tổng giám đốc sẽ đến biệt thự, Triển tổng muốn ông chuyển lời cho thiếu gia, hi vọng lần này không phải là trò chơi ‘ sói đến đây’"

"Trợ lý Lãnh, lần này thiếu gia thật không giống với những lần trước, tôi bảo đảm, thiếu gia tìm lão gia bàn bạc nhất định là có chuyện cực kỳ quan trọng!" Quản gia Tôn bảo đảm với trợ lý Lãnh ở đầu dây điện thoại bên kia, dù hai năm qua, thiếu gia đều vì những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà gọi lão gia trở về giằng vò, nhưng hôm nay, ông xác định thiếu gia sẽ không để cho lão gia thất vọng.

"Ông chứng kiến thiếu gia lớn lên từ nhỏ, ông có thể xác định như vậy, tôi sẽ nhắc nhở cho tổng giám đốc có thể ôn hi vọng." Trợ lý Lãnh nghiêm túc gật đầu nói, trên khuôn mặt dãi gió dầm mưa của ông ta hơi nở nụ cười, ông và quản gia Tôn là những người đã phục vụ Triển thị qua nhiều thế hệ, nguyện vọng duy nhất chính là thiếu gia có thể đứng lên .

"Hừ, lời nói của thằng nhãi ranh đó ta sẽ không bao giờ tin nữa !"Triển lão gia hừ lạnh một tiếng, ông ngồi ở bên cạnh trợ lý Lãnh nên ông nghe rất rõ ràng cuộc đối thoại của hai người "Trợ lý Lãnh, tôi trở về biệt thự cũng không phải là vì nó, cậu thông báo với ông ta làm gì!"

"Tổng giám đốc, là tôi nhiều chuyện."Trợ lý Lãnh cúi đầu nhận lỗi. Ông hiểu rõ hai cha con này, đều có cá tính quật cường, tinh thần không khuất phục, gặp nhau liền biểu hiện như kẻ thù truyền kiếp. Dù Tổng giám đốc yêu thương thiếu gia, vì một câu nói của thiếu gia mà đẩy tất cả công việc xuống, trong miệng cũng không một câu thừa nhận

Một chiếc BMW màu xám bạc vững vàng dừng ở trước cửa biệt thự, một hàng người làm yên lặng nghênh đón lão gia đến, Triển lão gia chỉ khoát khoát tay để cho bọn họ đi làm việc của mình, liền nóng lòng theo quản gia Tôn lên lầu, dù ông mạnh miệng nhưng bây giờ trong lòng của ông nhớ đều nhớ thương đứa con trai duy nhất, rốt cuộc Thiếu Khuynh muốn nói chuyện gì với ông?

"Nhãi ranh, trời đã tối rồi, sao lại không bật đèn?" Vừa bước vào cửa phòng, ông liền cau mày, nó vẫn còn giấu mình ở trong bóng tối sao?

Dùng tay bật đèn, cảnh tượng trước mắt khiến bước chân của ông loạng choạng, suýt nữa đứng không vững mà té ngã trên đất.

Ông vội vàng vịn vào vách tường, đưa tay lên dụi dụi mắt, ông không có nhìn lầm đi, ánh mắt của ông không có giả đến nỗi sinh ra ảo giác chứ!

Dưới ánh đèn, Triển Thiếu Khuynh giống như là một gốc cây cổ thụ, thẳng tắp kiên định, trầm ổn, bình tĩnh.

"Thiếu . . . . . Thiếu Khuynh, là con sao, cha không nhìn lầm à. . . . ." Thân thể Triển lão run rẩy không cách nào khống chế, một đôi tay nắm chặt vách tường, móng tay bám chặt lòng bàn tay.

Con ông, ông đã từng kiêu ngạo vì sự xuất sắc của con trai ông, Triển Thiếu Khuynh vì gặp sự cố ngoài ý muốn mà tinh thần sa sút, hiện tại đang đứng vững vàng ở giữa căn phòng.

Anh không có dựa vào xe lăn, không có chống gậy, anh dựa vào sức lực của mình đứng ở đó!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Đau Lòng

Bước chân của Triển lão gia lão đảo, chậm rãi đi đến phía trước

Đứng ở bên trong căn phòng đứng thật là con trai của ông, di truyền tất cả ưu điểm của ông và vợ ông, bộ dạng không thể nào chê được; ông cũng xác định chắc chắn hai chân của Triển Thiếu Khuynh còn bất tiện không cách nào đi lại được, mỗi ngày bác sĩ trong biệt thự đều báo cáo tình trạng của con trai ông, theo thường lệ đi kiểm tra chưa bao giờ đoán ra Triển Thiếu Khuynh có dấu hiệu hồi phục

Đã như thế, vậy bây giờ cảnh tượng ông thấy là cái gì?

Nghĩ tới điều gì đó, tâm ông run lên, Triển lão gia liền bắt đầu cao giọng mắng: "Con khỏe rồi sao? Vậy gắng gượng đứng lên làm gì! Thằng nhãi, con lại cậy mạnh cái gì, không muốn thân thể của mình nữa sao!" Con ông không phải muốn ông đến nhìn liên tục làm khổ mình đi

"Cha, con có thể đứng." Triển Thiếu Khuynh rút cuộc cũng mở miệng, "Mấy năm này, chính con cũng có luyện tập đứng lên đi lại tại trong phòng mình, còn chưa đi được nhưng đứng lên như vậy, đã không sao." Nói xong, Triển Thiếu Khuynh cắn răng cố gắng hoạt động hai chân, nhưng đau nhức truyền đến, một chân vô lực, Triển Thiếu Khuynh vốn là bởi vì đứng mà khuôn mặt tái nhợt, khổ sở vụn vụn một hồi, thân thể cao lớn sẽ tê liệt mà ngã xuống.

"Thiếu Khuynh!" Triển lão gia bị dọa sợ đến trái tim đều muốn nhảy ra, bước nhanh về phía trước đỡ anh, ông vừa đỡ anh đến xe lăn, vừa nhỏ giọng trách cứ, "Ồ đồ! Nếu con muốn hồi phục, hi vọng mình khỏe mạnh, tại sao cứ trốn luyện tập! Là con lợi hại hay là bác sĩ lợi hại, người chuyên nghiệp mới có thể làm cho con không thương tổn chính mình!"

Triển lão gia nhất thời tỉnh ngộ, giận đến râu dựng đứng, mắt trợn trắng: "Chẳng trách bác sĩ luôn nói trên đùi và trên người con sẽ có vết thương do va chạm, thì ra đều là tự con liều lĩnh luyện tập làm bị thương! Thằng nhãi, có phải con ngại mình còn sống quá lâu không? Hành hạ mình như vậy làm cái gì! Có phải con chê ta quan tâm con chưa đủ đúng không?

Ông không khỏi nghĩ đến bộ dáng con trai mình yên lặng luyện tập, trong lòng đau đến không thở được. Triển Thiếu Khuynh kiêu ngạo với tự ái, anh sẽ không cho phép mình biểu lộ nhản mặt, cho dù đối phương là bác sĩ hay là chuyên gia, anh cũng sẽ không vì thất bại mà ngã xuống trước mặt bọn họ, vì vậy chỉ có thể tự mình không ngừng thử nghiệm.

Không có bất kỳ một người nào giúp đỡ hướng dẫn, Triển Thiếu Khuynh phải té bao nhiêu lần mới có thể vịn bánh xe phụ để đứng lên, lại phải giống như mới vừa rồi, cố gắng đến tê liệt ngã xuống, bị thương bao nhiêu lần, phải gần như đến mức độ hoàn toàn tuyệt vọng, mới có thể làm cho anh thừa nhận mình còn không đi lại được. . . . .

"Con sai lầm rồi, cha, con xin lỗi vì tất cả những việc làm của con trong quá khứ, là con tự mình nghĩ không thông, lại làm cho tất cả mọi người chịu giày vò theo" Triển Thiếu Khuynh kéo tay Triển lão gia, "Cho nên, cha, con muốn nói cho người biết, con muốn đi khỏi ngôi biệt thự này, con muốn đối mặt với ánh mặt trời, con sẽ dốc lòng hồi phục, con sẽ thừa kế Triển thị, con sẽ lần nữa trở thành đứa con xuất sắc nhất của cha, con cũng sẽ không sa sút mà gục ngã!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chờ Đầu Hàng Đi

Khi tai của Triển lão gia nghe được những lời đó, từng chữ đơn giản gom góp thành một câu, trong chốc lát lại làm cho ông không cách nào hiểu rõ. Mất

nhất thời hoảng hốt, ông không xác định rốt cuộc mình có phải là đang nói chuyện với con trai hay không?.

Không phải là ông nhìn thấy ảo giác, cũng không phải là ông ở trong mộng chứ? Từ trước đến nay, những lời này ông chỉ dám ảo tưởng một chút ở trong mộng, chưa bao giờ có thể ôm hy vọng chính tai nghe được . . . .

"Cha, cha không có nghe lầm, con quyết định mau chóng bình phục. Tối nay, con chỉ muốn nói chuyện này với cha." Triền Thiếu Khuynh xấu hổ nắm chặt tay Triền lão gia, rốt cuộc anh làm cho cha anh thất vọng bao nhiêu lần, mới không thể tin được lời của anh. . . . .

Triền lão gia nhìn gương mặt nghiêm túc của con trai, toàn thân ông hình như đã mất đi cảm giác, một câu kia cứ lặp đi lặp lại trong đầu "Con quyết định mau chóng bình phục", rốt cuộc ông cũng đợi đến cái ngày này, ông biết con ông không thể nào vĩnh viễn yên lặng!

"Được, được, không hổ là con trai của ta! Thiếu Khuynh, con có thể đứng lên lần nữa, cuộc đời này cha cũng không có bất cứ đòi hỏi nào. . . . ." Trên khuôn mặt già nua của Triền lão gia thể hiện rõ vẻ mặt vui mừng, nói đến xúc động, hai mắt của ông cũng ươn ướt, "Thiếu Khuynh, con yên tâm, nhất định cha sẽ mời chuyên gia tốt nhất cho con, nhất định làm con bình phục khoẻ mạnh như trước! Con không cần lo lắng cho Triền thị, chuyện thương trường đều có cha, con chỉ cần nghe lời của bác sĩ hồi phục thật tốt, cha còn chưa có già, chống đỡ thêm vài năm nữa cũng không thành vấn đề!"

Ánh mắt của Triền Thiếu Khuynh cũng mờ hồ, nghĩ tới mấy năm u ám, mờ mịt của mình khiến cha anh đã qua tuổi 60 mà vẫn phải vất vả vì Triền thị, còn phải bận lòng chú ý tới cuộc sống hằng ngày và tình trạng vết thương của anh, bị đủ loại tính khí của anh giày vò, thật không dễ dàng. Anh ngang ngạnh càn rỡ vô số lần, bao nhiêu ngày đêm khép kín tinh thần sa sút của chính mình, chỉ là khiến cha anh đau lòng và thất vọng hơn. . . . .

"Cha, sẽ không, con sẽ không bao giờ giống với quá khứ nữa. . . . ." Triền Thiếu Khuynh ôm thật chặt Triền lão gia, anh ở bên tai ông nghiêm túc bảo đảm "Người đừng lo lắng, con sẽ rất nhanh hồi phục, sẽ đi lại như người bình thường, con cũng muốn thay người san sẻ, chuyện của Triền thị khiến cho con bất hiếu quá lâu rồi, giờ phải gánh chịu một phần chứ. Vậy cũng là lao động kết hợp với vui chơi, ở trên đường hồi phục hành hạ, khổ sở, con phải tìm chút giải trí. . . . ."

"Được, được, chỉ cần con nói, cha đều đồng ý với con. . . . ." Cuối cùng Triền lão gia cũng kéo con trai ra khỏi bóng tối, nước mắt xúc động vung vẩy, chỉ lo gạt đầu đồng ý liên tục, giờ phút này, cho dù để ông chết đi, ông cũng không có câu nào oán hận.

Triền Thiếu Khuynh cảm quyền, trên thế giới này, chỉ có chuyện anh không muốn làm, không có chuyện anh không làm được. Năm năm trước anh tiếp quản Triền thị cũng chỉ là giải trí, mà bây giờ, ở trên đường tiếp quản Triền thị cũng chỉ là việc cón con.

Thương trường, xa cách cái thế giới kia đã lâu, Triền Thiếu Khuynh lại trở về rồi!

Cha, xin yên tâm, con sẽ không bao giờ để cho cha thất vọng nữa!

Liên Hoa, người phụ nữ đáng chết, cô chờ đầu hàng đi!

Bạn đang đọc truyện *Cực Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chỉ Số Thông Minh Thấp

"Liên tổng, đây là phương án thiết kế đã sửa đổi." Thi Hoan vào đưa tài liệu, cũng mang đến một li sữa nóng, "Liên tổng, mấy ngày trước Triền thị thông báo kêu gọi nhà đầu tư, mười ngày sau mới cử hành đại hội đấu thầu, cô cũng không cần nắm chặt chuyện phương án đấu thầu như vậy, nên nghỉ ngơi ăn gì đó một chút chứ?"

"Tôi xem xong sẽ đi ăn." Liên Hoa nhận lấy giấy in, nghiêm túc lật đi lật lại mấy lần, lắc đầu, kí tên trên thiết kế, "Không được, thiết kế này chưa được, không thích hợp với tiêu chuẩn của chúng ta, lại càng không thể làm Triền thị hài lòng. Màu sắc ở đây không được hài hoà, phải đổi. . . ."

Tìm Thi Hoan không khỏi đập nhanh, đây là lần thứ ba tổng giám đốc Liên phản đối phòng thiết kế rồi! Cô và em cô đắc tội với công ty FL ở nước Mỹ, cuối cùng cũng làm cho các thiết kế sư ở Thịnh Thế Liên Hoa ném mìn rồi!

Chủ nghĩa hoàn mỹ của tổng giám đốc Liên lại bộc phát, bị cô xem trọng thiết kế, mỗi lần đều bị phòng thiết kế phản đối, làm cho cả ngành thiết kế kêu vang khắp trời. Mặc dù kết quả cuối cùng là không chê vào đâu được, FL trở thành công ty thiết kế vang danh, nhưng đối với những nhà thiết kế luôn bị phản đối mà nói, thật sự là một thất bại.

Nhà thiết kế phụ trách thiết kế này, xin chia buồn. . . . .

"Tốt lắm, đem về để cho bọn họ sửa, ngày mai đưa cho tôi phương án tốt nhất." Rốt cuộc Liên Hoa cũng đóng dấu đối tốt phương án." Liên hoa rút cuộc dấu hiệu xong, đưa cho Thi Hoan, "Cực khổ rồi, giúp tôi tiếp sức cho phòng thiết kế một chút. Cô biết, yêu cầu của tôi luôn luôn cao, cũng vì sự nổi tiếng của Thịnh Thế Liên Hoa, chúng ta muốn thiết kế khiến Triền thị ai nấy đều kinh ngạc thì không thể làm qua loa."

Thi Hoan gật đầu một cái, chuẩn bị đi an ủi những người đã làm thêm giờ mấy ngày nay, nhân viên phòng thiết kế vô cùng tự tin về phương án thiết kế

này, lại bị tổng giám đốc bỏ nhiều như vậy, bọn họ không thể không sụp đổ!

Sau khi Thi Hoan đi, Liên Hoa nhúc nhúc đầu nhủu mị, làm một người lãnh đạo mệt hơn nhiều so với nhà thiết kế bình thường, hiện tại cô bận rộn quá nhiều, chuyện lãnh đạo FL và dẫn dắt Thịnh Thế Liên Hoa đi vào quỹ đạo, để cho căn bản cô không có thấy thiết kế của bản thân mình vô ích.

Hàng năm cô chỉ có thời gian thiết kế ra năm, sáu thứ, hợp tác cùng FL mấy ngàn thiết kế phải đủ phân lượng, cô mới tự mình thiết kế. Mà sản phẩm mwsos của Triển thị, rõ ràng không có vị trí đến mức này.

Điện thoại di động chợt vang lên tiếng nhạc, giọng trẻ con ngọt ngào mềm mại, đây là ca khúc chủ đề mới nhất của Bách Bảo.

"Này? Tiểu Bạch, con có ngoan không?" Liên Hoa bắt máy điện thoại, dịu dàng hỏi, "Đã đi học ngày thứ hai, thích nơi đó sao?"

"Hừ, mẹ không tốt, mẹ không nghe con chút nào, con không thích nhà trẻ. . . ." Tiểu Bạch lẩm bẩm, "Ai muốn học cùng một chỗ với đám trẻ con đó, đi theo một người phụ nữ ngu ngốc bày trò chơi, quả thật là làm chỉ số thông minh của con thấp lại!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Không Chịu Nổi Tổng Giám Đốc!!

"Ha ha ——" Liên Hoa cười ra tiếng, sau ngày nói chuyện cùng với Tiểu Bạch về cha bé, cô liền bị con trai nhìn chằm chằm, bé thật sự sợ cô tìm một người đàn ông khác.

Cuối cùng làm cho cô dở khóc dở cười, cuối cùng cũng quyết định đưa con vào nhà trẻ, lấy lý do là giúp bé học tốt chữ Hán, nhưng sự thật là không cho Tiểu Bạch rảnh rỗi như vậy, mọi việc giám sát cô của bé thật sự rất kinh khủng!

"Mẹ còn cười! Từ khi về nước mẹ liền không tốt!" Tiểu Bạch dậm chân, "Cứ coi như mẹ muốn con học tập, cũng muốn con học tiểu học, giống với những đứa trẻ khác, thật sự rất mắc cỡ!"

"Tiểu Bạch, con phải học tập với bạn cùng lứa tuổi, cùng nhau chơi đùa, nếu không cuộc đời của con sẽ rất nhàm chán." Liên Hoa khuyên giải, "Mẹ biết con là thiên tài nhỏ, hiện tại học tiểu học cũng không có vấn đề, nhưng con phải hưởng thụ thật tốt tuổi thơ. Nhà trẻ có rất nhiều thười gian thả lỏng, mẹ nhất định muốn con học hết nhà trẻ! Chờ khi con sáu tuổi lễ học tiểu học sẽ được nhảy lớp, đến lúc này con muốn nhảy đến đại học cũng được!"

". . . . . Được rồi, con nghe mẹ ." Tiểu Bạch thấy Liên Hoa cố chấp như vậy, đành phải妥协 hiệp, "Chỉ là con muốn giờ tan học mẹ phải đích thân đón con, nhất định phải dẫn con đi ăn ngon đó!"

"Được, chỉ cần con ngoan ngoãn." Liên Hoa hôn đầu dây một cái, cúp điện thoại, tiếp tục chui vào đồng hồ tài liệu trên bàn. Khoé miệng cô cong lên, tâm tình một mối bởi vì trò chuyện điện thoại với con trai mà bay mất.

Điện thoại cố định trên bàn vang lên, biểu thị người điện tới là thư kí bên ngoài của tổng giám đốc, cô dè xuống nút nghe, vừa phê văn kiện vừa hỏi: "Thế nào?"

Giọng nữ lo lắng hoảng sợ nói: "Tổng giám đốc, có người muốn xông vào phòng làm việc của ngài! A --- đừng giành, chỗ này ----- a!"

Trong loa truyền đến âm thanh cãi vã va chạm, thư kí Lương hét lên một tiếng, hình như bị người khác lấy điện thoại.

"Này? Thư kí Lương, cô làm sao vậy, không sao chứ?" Liên Hoa cảm ứng nghe lên, cau mày hỏi.

"Này!" Bên đầu điện thoại kia là giọng nữ rất nóng nảy "Cô là tổng giám đốc mới? Tôi đại diện toàn thể nhân viên phòng thiết kế hỏi cô, rốt cuộc cô có biết thiết kế không, muốn giày vò chúng tôi tới khi nào! Tôi sẽ tìm cô ngay bây giờ, cô tốt nhất nên giải thích tốt, phương án Triển thị còn chỗ nào không tốt! Nếu không biết thì đừng chỉ huy, Thịnh Thế Liên Hoa là quyết tâm của rất nhiều người!"

Điện thoại bùm... một tiếng, bị cắt đứt, Liên Hoa cảm ứng nghe, bắt đầu dĩ nhiên vai.

Lại là cục diện thế này, bất luận là Thịnh Thế Liên Hoa hay FL, cơ hồ mỗi nhà thiết kế đều tìm tới cửa chất vấn cô, chỉ là có hoà bình cũng có tức giận, người tới hôm nay là loại người nóng nảy kia.

Hình như tất cả nhà thiết kế đều khó có thể chấp nhận việc thiết kế bị tổng giám đốc loại bỏ, cho dù tổng giám đốc chuyên nghiệp hơn bọn họ rất nhiều. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 71: Bạn Cũ

"Rầm!"

Cửa bị đá văng mạnh mẽ, giọng nữ nóng nảy khàn khàn quát: "Tôi đi vào, tổng giám đốc, cô không cần phải tìm chúng tôi, cho tôi một lí do hợp lí ngay lập tức!"

Liên Hoa nhẹ nhàng chuyển động ghế, ngẩng đầu nhìn người vừa tới, cô vẫn còn đang trầm tư suy nghĩ nên làm như thế nào để không tổn thương đến lòng tự trọng của các nhà thiết kế, chỉ ra cái sai của bọn họ, nhưng vừa thấy người phụ nữ nóng nảy bước vào, cô liền quên hết tất cả.

"Liên ... Liên Hoa!" Người phụ nữ cũng ngẩn ngơ, dùng sức dụi mắt, mới giật mình nói, "Là cậu sao, Liên Hoa, thật sự là cậu!"

"Uyển Nhu? !" Liên Hoa đứng lên, không dám tin nói, "Uyển Nhu! Sao lại là cậu?"

"Liên Hoa, mấy năm nay cậu biến đi đâu!" Uyển Nhu chạy tới ôm Liên Hoa, "Năm năm trước cậu bỏ trốn ở trong hôn lễ, để cho những dẫu phụ chúng tớ lo gần chết, cuối cùng cũng không có tin tức của cậu. . . . Cưới cũng không xong, học cũng không tới, sự nghiệp cũng không lo, ngay cả bạn bè cũng không liên lạc, hiện tại cậu xuất hiện từ nơi nào đấy!"

"Uyển Nhu, mấy năm nay tớ rất nhớ cậu. . . ." Liên Hoa xúc động không thôi, năm đó sợ Ôn Ngữ thuê sát thủ giết cô, cô xin Chử giáo sư không cần tiết lộ hành tung của cô, từ đó cô cũng không liên lạc với bạn cũ. Những năm này, vì con trai và sự nghiệp, chưa bao giờ về nước cũng chưa từng chủ động liên lạc cho Uyển Nhu, làm cho các bạn cũ nhớ

"Hừ, thì ra mấy năm nay cậu xây dựng sự nghiệp! Thật may, tớ với Mẫn Mẫn đều làm ở công ty cậu. . . ." Uyển Nhu hả giận dùng sức ôm Liên Hoa, "Nhớ năm đó, tớ với Mẫn Mẫn nói muốn tới Liên thị làm trâu làm ngựa cho cậu, thì ra quanh đi quẩn lại, chúng tớ vẫn là thù hạ của cậu!"

"Mẫn Mẫn? Tàn Mẫn mẫn cũng ở đây Thịnh Thế Liên Hoa?" Về mặt Liên Hoa mừng rỡ đúng là bạn tốt trùng phùng, "Mau gọi cậu ấy lên đây, chúng ta cùng ôn chuyện cũ!"

Uyển Nhu cay cú vừa bấm điện thoại vừa trách mắng:" Rõ ràng tớ đi lên là để hỏi chuyện, sao lại thành nói chuyện phiếm rồi. . . . Cũng chính là cậu chọn phương án thiết kế lỗi của tớ, tất cả cái khác không còn! Sớm biết tổng giám đốc tên là Liên Hoa, tớ cũng không đến nỗi tìm đến đây, còn bị nữ thiết kế thiên tài chỉ ra cái sai, tớ nên cảm ơn. . . ."

"Uyển Nhu, cậu thật là một chút cũng không thay đổi, rời khỏi tụi cậu lâu như vậy, xem ra các cậu vẫn như cũ, thật sự là quá tốt!" Liên Hoa cảm tay bạn tốt, nhẹ nhàng cười, "Đường như chúng ta vẫn ở thế giới của năm năm trước, chưa xảy ra chuyện gì. . . ."

"Hừ hừ, chờ Mẫn Mẫn tới, tớ sẽ cùng cậu ấy bức cung, hiện tại cậu có thể bắt đầu suy nghĩ, kể ngày xưa xảy ra chuyện gì, cậu phải đào hôn rồi hoàn toàn biến mất!" Uyển Nhu uy hiếp liếc xéo cô, "Nói mấy năm nay cậu đi đâu, sống như thế nào, nói vì sao Liên thị lại bị mẹ kế của cậu biến thành Ôn thị, vị hôn phu Đỗ Yến Thừa cũng thành vị hôn phu của em cậu, cuối cùng xảy ra chuyện gì?"

Liên Hoa cười khò, chuyện mấy năm nay, một câu hai câu sao nói hết được. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Giới Thiệu Trai Đẹp

Tàn Mẫn Mẫn đến phòng làm việc rất nhanh, Liên Hoa gặp lại hai người bạn tốt, chuyện lúc này chuyển sang ngày mai, năm năm giữa các cô nói không hết chuyện, tình bạn không có phai màu theo thời gian.

Thời gian ăn cơm các cô cũng lướt tiếc, ở văn phòng cùng nhau ăn cho nhanh gọn, Liên Hoa với Uyển Nhu và Mẫn Mẫn liên tiếp bức cung và khước từ, chất vấn và cầu xin tha thứ. Thật sự không chuyển được chủ đề, Liên Hoa mới nói sơ về tình huống, cô không muốn vì tình cảm riêng tư của mình mà ảnh hưởng tới tình bạn của các cô, nhưng vài câu liên lụy ra mọi chuyện, sẽ làm cho Uyển Nhu và Tàn Mẫn Mẫn giận không kiềm chế được.

"Tên khốn khiếp Đỗ Yến Thừa kia, dám đi trăng hoa trước hôn lễ, còn bị tiện nhân Ôn Như Cảnh dụ lên giường, thật là mất bị mù!" Uyển Nhu nóng nảy lập tức mắng, "Khó trách cậu muốn đào hôn, gả cho hần ta không bằng gả cho heo! Đàn ông như vậy không dựa dẫm được rồi!"

"Hiện tại Liên thị bị mẹ con Ôn Ngữ hoàn toàn nắm trong tay, Liên Hoa, cậu nhất định muốn đòi lại chứ?" Tàn Mẫn Mẫn nhẹ nhàng phân tích, "Mặc dù bây giờ danh tiếng của Liên thị không còn như trước nữa, nhưng nó quan hệ mật thiết với nhà họ Đỗ, dựa vào loại quan hệ đó rất khó lung lay, cậu lấy lại

công ty của bác trai nhất định phải tiến hành theo tuần tự mới được.”

“Được, tớ đã biết.” Liên Hoa cười yếu ớt, cô còn chưa nói Ôn Ngữ dùng thủ đoạn hèn hạ đoạt lấy Liên thị, không nói hai mẹ con cô ta âm mưu hại cô, những thứ ô uế của hào môn, không nên làm ảnh hưởng đến thế giới của hai người bạn tốt.

Nắm chặt đôi tay, Liên Hoa nhờ vả: “Đơn case cùng với Triển thị lần này là bước phản kích đầu tiên của Thịnh Thế Liên Hoa, cho nên hai vị tiểu thư Uyển Nhu và Tần Mẫn Mẫn sẽ cực khổ hơn rồi...”

“Yên tâm, đảm bảo ở trên người chúng tớ!” Uyển Nhu chính nghĩa phóng khoáng, “Coi như phương án muốn đòi 100 lần, tớ cũng không oán hận một câu! Nếu mẹ con nhà họ Ôn mà thắng thầu, tên tớ liền viết ngược!”

“Cảm ơn, có các cậu ở bên cạnh tớ, tớ cảm thấy chắc chắn hơn nhiều.” Liên Hoa nhìn đồng hồ, bất tri bất giác cô cùng với Uyển Nhu và Mẫn Mẫn tâm sự cả buổi chiều, lập tức tới thời gian Tiểu Bạch tan học, “Hôm nay tớ mời khách, giới thiệu cho các cậu biết một người đẹp trai, cùng đi ăn cơm đi

“Hoan hô!” Uyển Nhu reo lên, “Có thể được Liên Hoa nổi tiếng khó tính khen đẹp trai, nhất định là cực phẩm nhân gian, tớ rất muốn đi!”

Tần Mẫn mẫn cũng cười nói: “Có thể bóc lột tổng giám đốc, tôi sẽ không khách khí!”

Bởi vì tạm thời Liên Hoa không có mua xe, cho nên Tần Mẫn Mẫn đi vòng qua nhà xe lấy xe, Liên Hoa và Uyển Nhu tay trong tay xuống lầu, hội ý xem ăn gì.

Bước vào đại sảnh của công ty, mắt Liên Hoa bỗng dưng quét qua bóng của hai người, lông mày không tự chủ nhú lại, sao lại là họ, ngón tay cũng vì tức giận mà nắm chặt lại, bọn họ đến công ty của cô làm gì!

Uyển Nhu nhạy cảm nhận thấy sức lực của Liên Hoa, nhìn theo ánh mắt của cô, cũng chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Vứt Bỏ Ân Oán Lúc Trước?

Uyển Nhu nhẹ nhàng cầm tay trấn an Liên Hoa, tiếp theo liền muốn xông lên phía trước: “Đáng ghét, vừa nói Đỗ Yến Thừa cận bã, bây giờ hắn đã tới cửa!”

Liên Hoa kéo Uyển Nhu tính khí nóng nảy, cười nhạt nói: “Tớ còn chưa tức giận, cậu tức giận cái gì. Để tớ tới đó, nếu không ngăn được để cậu ra tay được không?”

Nói xong, Liên Hoa ưu nhã đi đến đại sảnh, đi tới trước Đỗ Yến Thừa trang nhã tuấn tú và Ôn Ngữ quần áo đắt tiền đằng sau, lạnh lùng hỏi: “Hai người đến công ty của tôi làm gì?”

Đỗ Yến Thừa và Ôn Ngữ cùng quay đầu lại, Ôn Ngữ cười dịu dàng và từ ái: “Liên Hoa, cái đứa bé này, trở lại thành phố K cũng không liên lạc với di, nên đi cùng với Yến Thừa đến công ty tìm con, mới có thể nhớ chúng ta là người nhà phải không?”

Mặt Liên Hoa lập tức trầm xuống: “Tôi không cần loại người như bà quan tâm! Tôi còn muốn sống lâu, hai người có chuyện gì nói thẳng đi!”

So sánh với Ôn Như Cảnh già tạo thiếu nữ nhu nhược như hoa sen trắng, Liên Hoa càng hận Ôn Ngữ trước mắt, bà ta đã là người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi dịu dàng, từ ái, nhưng không biết bà ta lại dùng thủ đoạn lừa gạt lấy tài sản của Liên thị, còn muốn đưa cô vào chỗ chết! Con gái nhà họ Ôn lại đi quyến rũ người đàn ông mà cô yêu nhất, mẹ cô ta mới chính là lòng lang dạ sói, lấy đi thứ quan trọng nhất của cô là Liên thị! Bây giờ vẫn không biết xấu hổ tìm cô diễn tiết mục mẹ hiền con thảo!

“Liên Hoa, di nghe Như Cảnh nói con với mọi người có hiểu lầm, di có thể giải thích. . . . .” Ôn Ngữ dịu dàng nói.

“Đủ rồi, nếu như không có chuyện gì, tiễn khách!” Liên Hoa cắt ngang, quay đầu đi.

“Chúng tôi đi thăm em, Liên Hoa, em làm sao lại nói chuyện với di như vậy!” Đỗ Yến Thừa chặn trước người Liên Hoa, “Dựa vào tình cảm của chúng ta trong quá khứ, hoàn toàn không cần phải đối chọi gay gắt như vậy, chúng ta không thể ngồi xuống từ từ nói chuyện sao?”

Liên Hoa nhú mày, Đỗ Yến Thừa có thể nói như vậy, đối với đại thiếu gia của nhà họ Đỗ mà nói đã là ăn nói khép nép lắm rồi, hôm nay hắn tìm cô, không lẽ nhà họ Đỗ đã xảy ra chuyện.

“Không cần, Thịnh Thế Liên Hoa và nhà họ Đỗ không dính dáng tới nhau, tôi với anh và mẹ con nhà họ Ôn không có gì để nói” Liên Hoa nhún vai, bỗng chốc đoán được cái gì, cô cười lạnh, “Dĩ nhiên, nếu như các người tìm tôi để nói chuyện về thiết kế với Triển thị, nghĩ muốn thăm dò phương án của chúng tôi, tôi chỉ có một câu, không thể trả lời”

Mặt Ôn Ngữ âm trầm, kéo Liên Hoa thì thầm: “Liên Hoa, trên thương trường chưa từng có đối thủ và bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn. Di, Như Cảnh, Yến Thừa và con đều biết rõ, bây giờ vứt bỏ ân oán trước kia, chúng ta hợp tác không tốt sao? Con về, mọi người có thể cùng nhau kiếm tiền, xưng bá thị trường thiết kế ở thành phố K!”

“Tôi chỉ biết, trên thế giới này có kẻ thù vĩnh viễn, đến chết cũng không bỏ kẻ thù!” Liên Hoa trào phúng, “Hợp tác với các người, tôi sợ không biết mình chết lúc nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hắc Hoá

Đỗ Yến Thừa nhủ mảy: “Liên Hoa, lần này tôi là người đại diện cho công ty Hành Không muốn nói chuyện hợp tác với em, không phải câu đánh giá? Tôi không biết em và Mục Thần có quan hệ như thế nào, nhưng thật lòng tôi hy vọng em không mất đi tính cách riêng của mình, đi phụ thuộc và người khác. Hầu hạ bằng nhan sắc, chắc chắn sẽ có một ngày bị vứt bỏ như dép cũ!”

“Ai đang nói xấu tôi?” Xa xa, một giọng nam phẫn khởi truyền đến, “Nói tôi giống như người không có mắt, sẽ vứt bỏ con cá có ánh mắt như trân châu?”

“Mục Thần? Sao anh lại ở đây?” Liên Hoa nâng trán, chuyện gì xảy ra, hôm nay là ngày mấy, như thế nào người không nên tới cũng tới rồi!

“Em luôn nói bận công việc, hôm nay tôi có ý đến đây!” Mục Thần bảo hộ Liên Hoa ở phía sau, kinh tởm nhìn Ôn Ngữ và Đỗ Yến Thừa, “Nếu không làm sao nghe được có người nói xấu sau lưng!”

Đỗ Yến Thừa vội vàng mở miệng giải thích: “Mục tổng, tôi không có ý này! Anh tới vừa đúng lúc, tôi đang muốn tìm anh nói chuyện, mấy năm nay chúng ta hợp tác rất tốt, đột nhiên Mộ Nguyệt rút vốn, có phải có nguyên nhân sâu xa gì không?”

Liên Hoa cười: “Tại sao không hỏi mình nguyên nhân là từ đâu? Mấy năm nay Hành Không và Ôn thị có được bản lĩnh gì? Thương trường như chiến trường, người thắng chắc sẽ không dây dưa, tôi và các người, cho tới bây giờ đều không phải là người cùng chiến tuyến.”

“Liên Hoa, cô là châm dầu vào lửa, là muốn đem công ty cha cô lưu lại hoàn toàn bị phá hủy sao! Tại sao ông ấy lại có đứa con gái như cô chứ!” Ôn Ngữ không để ý đến hình tượng kêu la, tùy tiện bôi nhọ Liên Hoa

Bà cũng không có cách nào, hiện tại công ty đang gặp chèn ép khổng lồ, người duy nhất có thể tìm là Liên Hoa, nên bà và Đỗ Yến Thừa mới cùng nhau đi đến nơi này, bà bỏ hết mặt mũi, ai biết lại không dừng bị chế nhạo!

Lông mày của Mục Thần nhíu lại, nhìn Đỗ Yến Thừa và Ôn Ngữ nói: “Đỗ tổng và Ôn phu nhân, người phụ nữ của tôi không mượn các người nhọc tâm! Nếu như thật sự quá rảnh rỗi, hay là các người xem cổ phiếu của Hành Không và Ôn thị quan trọng hơn, đừng giống như mấy ngày trước rớt xuống, tôi nghĩ Đỗ lão gia phải đi khám chữa bệnh rồi!”

Nói xong, Mục Thần và Liên Hoa cùng nhau đi, lưu lại bóng lưng hai người trai tài gái sắc làm cho vô số cô gái mơ mộng ghen chết.

Trong mắt Đỗ Yến Thừa có sáng lấp lánh, đôi bích nhân ngọt ngào kia làm đau nhói tim hần, lần đầu tiên hần nghĩ tới có phải năm năm trước hần làm sai hay không.

Là hần bỏ qua thiên tài xinh đẹp Liên Hoa, nhìn cô phát ra ánh sáng chói mắt, nhìn dáng vẻ của cô kiêu ngạo cùng tự tin, năm đó trẻ tuổi lông bông dễ bị Ôn Như Cảnh quyến rũ, có phải vì vậy mà đem trân châu và ngọc nhân lẫn lộn. . .

Bờ môi Ôn Ngữ run rẩy, bà cũng biết, sai lầm lớn nhất của bà là năm đó không có tiêu diệt Liên Hoa hoàn toàn! Người kia ác động nhớ thù cũ, hiện tại trở về tìm bà tính sổ! Liên Hoa sẽ đoạt đi tất cả của bà và con gái bà, sẽ quấy nhiễu cuộc sống tốt đẹp của bọn họ đến hỗn loạn mới thôi!

Không được, hiện tại mọi thứ của bà và Như Cảnh đều do tự kinh doanh mà đến, vô luận là ai cũng không thể cướp đi! Năm đó là bà thất thủ, nhưng lần này, bà sẽ làm cho Liên Hoa hoàn toàn biến mất!

Trên mặt Ôn Ngữ cao quý đã là u ám, màu sắc đen sì cứ chiếm cứ lòng bà.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Nuôi Nhốt

Liên Hoa và Mục Thần trực tiếp đi ra đại sảnh, đi đến chỗ Uyển Nhu đang đợi, Uyển Nhu quan sát toàn bộ quá trình cũng đã sớm không kiềm chế được, xông lên mạnh mẽ khen ngợi Liên Hoa: “Liên Hoa, không cần khách khí với những người như bọn họ, không thể để cho bọn họ có sắc mặt tốt! Ôi, thật may chúng tớ là bạn của cậu, làm kẻ thù của cậu thật là không may mắn! Xem cậu có thực lực chiến đấu như vậy, chắc về sau cũng không cần chúng tớ ra tay trợ giúp!”

Nhìn sang Mục Thần cao lớn, anh tuấn, Uyển Nhu cười trộm vỗ vai cô, nói nhỏ ở bên tai cô: “Người này là trai đẹp mà nguoi nói tới? Thật là cực phẩm! Chỉ là đẹp trai nhưng sắc mặt không tốt, người ta đặc biệt tới mời cậu đi ăn cơm, chúng tớ không đi làm gì dè cản mũi đầu. Phá hư tình yêu của người khác sẽ bị lừa đá, Mẫn Mẫn cũng sẽ thông cảm cho cậu có bạn trai quên bạn thân!”

“Không phải, không phải như vậy -----” Liên Hoa mệt mỏi giải thích, “Mục Thần là tớ-----”

“Đừng bảo là, tôi sẽ giải thích đấy!” Uyển Nhu trừng mắt nhìn, đẩy Liên Hoa vào người Mục Thần: “Trai đẹp, chăm sóc tốt Liên Hoa nhà chúng tôi, buổi tối tận tình đi chơi, cũng có thể khi dễ!”

Mục Thần đỡ lấy Liên Hoa, thấy Uyển Nhu thức thời liền tán thưởng cười: “Dĩ nhiên!”

Uyển Nhu cười cười chạy đi, không cho Liên Hoa cơ hội giải thích.

“Thật là, cũng không cho mình nói xong.” Liên Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, “Mục Thần, Uyển Nhu là bạn tốt của tôi, nói chuyện còn tùy tiện, anh không cần để ý.”

Mục Thần không nhịn được nở nụ cười: “Không sao.” Cái anh muốn chính là tất cả mọi người đều hiểu lầm như vậy, vững vàng nuôi nhốt Liên Hoa vào lãnh địa của mình, không không có nghĩa vụ miễn vào, người khác chớ giành!

Chỉ chỉ đồng hồ đeo tay, Mục Thần nhắc nhở: “Đã là giờ này, bạn của em đều đã đi, cuối cùng có thể cho anh cơ hội để mời em đi ăn chứ?”

Liên Hoa cúi đầu nhìn thời gian, nắm tay Mục Thần hô lên: “A! Nhanh, chúng ta nhanh đi đến nhà trẻ! Em muốn đón Tiểu Bạch!” Ánh sáng hỗn loạn, làm sao lại quên chuyện đón và đi ăn với Tiểu Bạch!

“Nhà trẻ tư nhân Quý tộc ở thành phố K? Đã hiểu!” Mục Thần và Liên Hoa lập tức lái xe đến nhà trẻ, anh rất rõ ràng, đối với đứa con trai này Liên Hoa vô cùng để ý và nhớ mong, cô có thể nhân nhượng mọi chuyện vì Tiểu Bạch, cho nên anh nhất định phải làm cho Tiểu Bạch thích anh.

Tới cửa, tiếng chuông tan học vừa vang lên. Liên Hoa giọng điệu thờ ơ, cô không có tới trễ, chỉnh sửa lại quần áo, cô nhanh chóng xuống xe.

Giữa một đám trẻ đi ra từ nhà trẻ, Liên Hoa liếc mắt liền thấy một thân sĩ tốt cùng mặc áo sơ mi ca rô, con trai của cô ở trong đám củ cải, vẫn là đáng yêu nhất, nổi bật nhất, môi hồng răng trắng như hoa như ngọc, làm cho không ít phụ huynh đưa đón con mình nhìn trộm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đầu Nhỏ Đùng Nghĩ Nhiều

“Bảo bối!” Liên Hoa vỗ tay, gọi Tiểu Bạch, “Ồ đây!”

Trên mặt bé hiện ra tí ánh sáng, ở đây cả buổi chiều nghĩ mẹ có bớt tí thời gian đến đón bé không, giờ mẹ tới, cuối cùng cũng không làm cho bé thất vọng.

“Mẹ!” Tiểu Bạch nhào vào trong ngực Liên Hoa, cười tit mắt, má lúm đồng tiền trên gương mặt vô cùng đáng yêu, “Mẹ đến rồi, hi hi, chúng ta đi ăn cái gì?” Đôi mắt to, sáng ngời nhìn về những đứa trẻ xung quanh, xem đi, mẹ ta xinh đẹp nhất!

“Chúng ta lên xe trước, con muốn ăn cái gì?” Liên Hoa ôm Tiểu Bạch lên xe của Mục Thần, nhan sắc hai mẹ con hấp dẫn vô số ánh mắt của các bậc phụ huynh khác, xem nhan sắc của mẹ người ta, khó trách mình nuôi không ra một đứa bé thông minh lanh lợi như vậy.

Tiểu Bạch đường đường chính chish chôn trong ngực Liên Hoa, mắt to làm nũng chớp chớp, thấy xe thể thao xa lạ, lông mày hơi nhíu lại, chiếc xe này không phải xe của công ty mẹ à?

“Xin chào, Tiểu Bạch, tan học chú Mục tới đón con, con muốn ăn cái gì?” Mục Thần đợi Liên Hoa lên xe, lập tức quay đầu cười hỏi Tiểu Bạch, “Hôm nay chú mời khách, muốn ăn cái gì cũng được, không cần ngại đâu!”

Toàn bộ ý cười trên mặt Tiểu Bạch biến mất hết, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nổi lên nghiêm túc, khoe miệng hơi rử xuống, “Mẹ, mẹ còn chưa nói còn có người khác. . . . .”

Liên Hoa hôn nhẹ con trai: “Thấy chú Mục con không vui sao? Nhưng chsinh xác là mẹ tới đón con đi ăn cơm, con cũng không nói là không được có thêm người?”

“Tiểu Bạch, cho chú Mục chút mặt mũi được không. . . . .” Mục THần làm mặt quỷ, cố ý làm cho Tiểu Bạch vui vẻ.

Tiểu Bạch tức giận siết chặt quả đấm, giận dữ mằn mẽ miệng, có thể thấy được tình hình không thể nào sửa đổi, bé hất cằm, cười nói với Mục Thần: “Con muốn đi ăn KFC!” Hừ, nhìn quần áo hàng hiệu xa xỉ của hần, không ngại đi ăn vặt sẽ bẩn sao!

“OK!” Mục Thần hớn hờ đồng ý, “Ngồi đi, chúng ta đi!”

Không khí bên trong xe nhất thời lúng túng, Liên Hoa và Mục Thần không ngừng làm cho Tiểu Bạch vui vẻ, chỉ là để cho khuôn mặt xị như bánh bao trở lại bình thường.

Đến nơi, thừa dịp Mục Thần đi gửi xe, Liên Hoa nheo gò má của con trai: “Tiểu Bạch, không có lễ phép! Hôm nay chỉ là ăn cơm bình thường, đầu nhỏ đừng nghĩ nhiều!”

“Thật?” Tiểu Bạch nghi ngờ, ánh mắt của Mục Thần bại hoại rõ ràng là vô cùng bất chính! Chỉ có mẹ ngốc mới không thấy được!

Rất nhanh Mục Thần trở lại, cười xấu xa ôm lấy Tiểu Bạch, đem bé để trên vai mình, bước tới quầy thức ăn: “Đi nào, chúng ta chọn món!”

“A a a!” Tiểu Bạch hét chói tai một hồi, tay chân đấm đá loạn xạ, lại bị Mục Thần gắt gao đè lại, không thể làm gì khác là giả ngốc ngồi trên vai Mục Thần ngấm cảnh

“Mục Thần, đừng dọa Tiểu Bạch! Chờ tôi một chút!” Liên Hoa không yên tâm nên vội vàng đuổi theo, “Anh chậm một chút, Tiểu Bạch đừng lộn xộn!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Một Nhà Ba Người

Trước quầy, Mục Thần vũng vàng ôm lấy Tiểu Bạch, hỏi Liên Hoa đang đứng một bên: “Muốn ăn cùng một phần, hay muốn ăn riêng một mình? Tiểu Bạch thích ăn cái gì?”

“Thà con xuống, con muốn tìm mẹ!” Tiểu Bạch vẫn chưa bỏ ý định giãy giụa, tay chân đánh đấm lung tung nhưng vẫn không cách nào tránh thoát, còn không phải vì ở trên vai Mục Thần sao.

“Tiểu Bạch trừ thích ăn cơm chiên dương châu, chính là thích cái mới, không biết KFC ở trong nước và ở nước ngoài có gì khác nhau?” Liên Hoa vừa trấn an Tiểu Bạch, vừa nhìn thực đơn nói.

Mục Thần hỏi phục vụ: “Gần đây có món mới à, có thể giới thiệu một chút không?”

“Quý khách, bây giờ chúng tôi có phần món ăn mới nhất, vừa đủ cho ba người” Nhân viên phục vụ trẻ tuổi nhìn một nhà ba người, trong mắt toát lên ánh nhìn hâm mộ, cha anh tuấn đẹp trai, mẹ xinh đẹp kiều diễm, con trai càng thêm đáng yêu, thật là đẹp mắt chết người!

“Vây thì mang một phần thử chút.” Mục Thần quyết định, “đem một phần cơm chiên dương châu cho Tiểu Bạch, một món ăn ngọt, đủ chưa?”

“Đủ” Liên Hoa gật đầu, “Trước những thứ này đi, quá nhiều cũng không ăn hết”

Phục vụ nhận tiền Mục Thần đưa, thật nhanh cầm lấy thực đơn, thấy ba người phải đi, vội vàng kêu lên: “Phu nhân, bây giờ chúng tôi làm hoạt động, có quà cho người bạn nhỏ!”

Cô lấy ra một cái huy hiệu con mèo, đưa cho Tiểu Bạch, giọng nói ngọt ngào: “Cháu tên là Tiểu Bạch phải không? Cháu thật đáng yêu! Ba mẹ cháu đều rất thương cháu, cháu phải ngoan ngoan nha!”

Vừa dứt lời, cô gái đã cảm thấy sau lưng lạnh cả người, người bạn nhỏ khá ái làm như không thấy phôi mai, sắc mặt trở nên âm trầm không tốt, mà Mục Thần cười tươi như hoa, thay Tiểu Bạch nhận lấy món đồ chơi, lễ phép nói cảm ơn.

Cười gượng hai tiếng, phục vụ lập tức nghiêng đầu, cô điên rồi chắc, một phút kia sao lại cảm thấy tiểu thái thái bốn năm tuổi muốn giết cô! Áo giáp, nhất định là vậy!

Khoé miệng Mục Thần cười không ngừng, thì ra hẹn với Tiểu Bạch và Liên Hoa sẽ làm cho người ta cảm thấy ba người là người một nhà rất hào thuận, “Ba mẹ và con trai”, đây là vui mừng nhất của anh.

Đang vui mừng, Mục Thần thấy cô đưa đống, móng tay Tiểu Bạch hung hăng bấu trên cổ anh, da thịt yếu ớt không chịu nổi móng tay cứng rắn, Mục Thần cảm thấy đau đớn khó nhịn.

“Tiểu Bạch, chú làm con không thích phải không? Chúng ta nói chuyện một chút đi nào?” Mục Thần định gỡ tay Tiểu Bạch trên vai, ngăn cản ánh mắt của Liên Hoa, nói nhẹ nhàng bên tai Tiểu Bạch, “Con hi vọng người phục vụ lại nói chuyện chúng ta nữa à. . . . .”

“Sao vậy?” Liên Hoa nghi ngờ hỏi, sao lại có mùi thuốc súng nồng đậm giữa hai người này?

Trong mắt Tiểu Bạch giận giữ, ở trong ngực Mục Thần không nể nang đâm đá một phen, tránh thoát xuống đất, âm thầm đá Mục Thần một cái, Tiểu Bạch cúi đầu nhào tới bên cạnh Liên Hoa.

“Mẹ, con đói!” Lại ngược đầu lên, Tiểu Bạch cười, “Làm phiền chú Mục đi tới quầy lấy thức ăn, chúng ta tìm chỗ ngồi nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Anh Chèn Ép Bọn Họ?

Tiểu Bạch nở nụ cười hiền lành. Ngập tràn hi vọng nhìn Liên Hoa và Mục Thần, thấy Mục Thần cười gượng nói ra lời từ chối, thấy anh chỉ sờ mũi rồi rời đi.

Tiểu Bạch kéo Liên Hoa tránh ra, chút ý định nhỏ trong lòng không ngừng quay cuồng, nhất định không để Mục Thần đến gần mẹ nhiều, bé không cho người đàn ông khác cùng bé tranh giành người mẹ duy nhất!

Hừ, cũng không phải là Mục Thần không có mẹ, sao phải giành với bé!

“Đi thôi, chúng ta đi rửa tay, rồi ăn cơm!” Liên Hoa có chút nhứt đầu với thái độ thù địch của con trai đối với Mục Thần, giữa hai người, cô tự nhiên nghiêng về Tiểu Bạch, chỉ sờ đầu và thuận theo ý của bé.

Không biết có phải Mục Thần đang dùng nữ nam kế với phục vụ hay không, rất nhanh anh đã bụng bữa ăn tối bàn, để làm việc tiện hơn, tay áo sơ mi trắng kéo lên, mở ra hai nút áo, bắp thịt màu mật ong như ẩn như hiện, vốn là anh xuất sắc đến cực điểm giờ lại đầy hấp dẫn.

“Đến rồi, Tiểu Bạch đến ăn cơm..!” Mục Thần nhanh nhẹn ngồi xuống, lấy món ăn phân chia thật tốt đưa cho hai mẹ con hai người trước mặt, giống như không đem thái độ thù địch của Tiểu Bạch ở trong mắt.

“Mục Thần, anh cũng bận rồi, cũng ăn đi.” Liên Hoa vừa nói cảm ơn Mục Thần, vừa nêm nếm đồ ăn cho con trai, “Tiểu Bạch, nếm thử hương vị của thức ăn trong nước một chút.”

“Mẹ cũng ăn đi!” Tiểu Bạch gần như áp sát vào trong ngực Liên Hoa, giờ tay nhỏ bé đưa cánh gà cho Liên Hoa, đại nhân nói, “Nói ‘a’, cắn một cái!”

“Tốt” Liên Hoa vui vẻ cuối đầu nhận tâm hiếu thuận của con trai, dặn dò bé phải ăn cơm, mới nói với Mục Thần, “Anh có thể ăn cơm ở đây không? Thật ra thì thỉnh thoảng ăn một chút thức ăn nhanh có điều chỉnh, cũng có thể.”

“Không biết, nơi này vô cùng tốt.” Về mặt Mục Thần thoải mái, hình như không có chút nào không vui với tiếng người ồn ào ở KFC, “Thật ra thì chỉ cần ăn cơm với em, ăn ở đâu cũng được.”

“Hừ!” Tiểu Bạch xì mũi một cái, người đàn ông ngọt ngào!

“A, đúng rồi!” Liên Hoa uống nước ngọt, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, “Tôi muốn hỏi anh ... anh đã làm gì Hành Không và Ôn thị? Anh đang chèn ép bọn họ sao?”

Mục Thần nhẹ nhàng gõ bàn, nói lảng sang chuyện khác: “Anh không có chèn ép bọn họ, chỉ là không hợp tác như bình thường, tuyệt đối không phải là vì em, em không cần suy nghĩ nhiều.”

Anh bị lỗ là vì điều tra được chuyện cũ, thì ra mẹ con nhà họ Ôn và nhà họ Đỗ từng làm tổn thương Liên Hoa như vậy! Anh sẽ báo thù cho cô, khiến Mộ Nguyệt chèn ép Hành Không và Ôn thị, nhưng anh không ngờ Đỗ Yến Thừa và Ôn Ngữ sẽ tìm Liên Hoa, để cho việc làm của anh chưa thành công hoàn toàn liền bị cô biết.

Tiểu Bạch nhìn Liên Hoa một chút, rồi lại nhìn Mục Thần, mắt mở lớn, nghĩ nghĩ, bé cảm thấy bây giờ mẹ đang nói chuyện rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tuyên Chiến

“Mục Thần, anh cho rằng tôi sẽ tin anh sao?” Liên Hoa khẽ cau mày, “Chúng ta là bạn bè, nhưng không cần làm việc theo tình cảm. Chuyện của tôi, tôi sẽ tự giải quyết, lúc trước, anh cũng đã đồng ý với tôi là không ra tay mà. Nếu anh không tin vào năng lực lãnh đạo của tôi, vậy thì anh đã sai lầm rồi?”

“Không, anh không có. . . .” Mục Thần cứng họng một lúc, “Được rồi, anh sẽ ngừng lại, sẽ không cố ý nhắm vào bọn họ nữa, chuyện của bọn họ đều do em quyết định, là anh tự làm theo ý mình, không có suy nghĩ tới cảm xúc của em.”

“Vậy thì tốt.” Liên Hoa cười gật đầu

Mục Thần buồn đũa: “Chẳng qua anh chỉ nói là sẽ không cố ý gây khó khăn cho bọn họ, nếu là kí hợp đồng bình thường, có thể không đồng ý thì sẽ không đồng ý.”

“Đó là đương nhiên.” Liên Hoa rót thêm coca cho Mục Thần, “Sau này hợp tác vui vẻ, chúng ta mãi là bạn tốt.”

“Không chỉ là bạn trên sự nghiệp, anh còn hi vọng có thể hiểu trên các lĩnh vực khác!” Mục Thần cười, hai người chạm li, ngăm hiểu nhau, uống cạn một hơi.

Tiểu Bạch nghiêng đầu, nâng đầu lên nhìn hai vị thương nghiệp đang bàn chuyện buôn bán, bé chỉ hứng thú với mấy câu lúc đó về Hành Không và Ôn thị, bọn họ rất quan trọng với mẹ sao?

Ăn được một nửa, Liên Hoa mới rời đi nghe điện thoại.

Tiểu Bạch chờ Liên Hoa đi xa, đặt đũa xuống, nhìn chằm chằm Mục Thần hỏi: “Ôn thị và Hành Không là cái gì? Quan hệ với mẹ như thế nào?”

Mục Thần sờ đầu Tiểu Bạch: “Trẻ con đừng quan tâm chuyện người lớn, không đáng yêu chút nào.”

Tiểu Bạch cau mày tránh bàn tay của anh: “Tại sao chú có thể biết chuyện của mẹ, còn con lại không thể biết.”

Mục Thần cười: “Tiểu Bạch, chờ khi con lớn như chú, mẹ sẽ không gạt con bất cứ cái gì.”

Tiểu Bạch tức giận vỗ bàn một cái, tuyên chiến với Mục Thần: “Hừ, đừng giả bộ trước mặt con! Rốt cuộc chú muốn làm gì mẹ con!”

“Tiểu Bạch, con cứ nói thử?” Mục Thần buồn cười nhìn Tiểu Bạch, sao lúc trước anh không phát hiện ra đứa bé này tính tình độc chiếm đây?

“Dáng vẻ say mê của chú, chắc không phải là ý tốt! Con cho chú biết. Con không có đùa đâu!” Tiểu Bạch nhìn Mục Thần, “Chú tuyệt đối không được giành mẹ với con!”

“Tại sao vậy?” Mục Thần tò mò, sao Tiểu Bạch lại dám khẳng định như vậy?

“Không nói tới việc con không thích chú, mẹ con cũng sẽ không thích chú!” Tiểu Bạch kiêu ngạo ngẩng đầu lên, “Chú xem, con lớn lên có giống với người ngoại quốc sao? Căn bản mẹ không thích người ngoại quốc, chú đã sớm bị loại!”

“Loại hay không loại, chú nghĩ, mẹ con nói mới có giá trị.” Ánh mắt Mục Thần trầm xuống, tập trung nhìn Tiểu Bạch, thề nói, “Chú đối với mẹ con, vừa gặp đã yêu!”

Nhất thời Tiểu Bạch giận đến mặt mũi đỏ rần.

Bé biết, bé biết Mục Thần là con sói xám, nhìn chằm chằm chuẩn bị ăn thịt mẹ!”

Hừ, muốn cướp mẹ, chết chắc

Chương 80: Không Thể Không Trở Về

Chờ Liên Hoa trở lại, chỉ thấy Tiểu Bạch và Mục Thần như nhau, tràn ngập mùi thuốc súng, cô thờ dài, con trai của mình lại gây chuyện nữa. . . .

“Mẹ, con muốn về nhà!” Tiểu Bạch đánh đòn phủ đầu ôm vấy Liên Hoa, lắc lắc năn nỉ, “Con muốn về nhà làm bài tập, chữ Hán đều rất khó học!”

“Đi thôi, anh đưa mẹ con em về.” Mục Thần ga lăng mở miệng, “Tiểu Bạch nếu như có khó khăn, con có thể hỏi chú! Năm đó, chú cũng lao vào học chữ Hán, chúng ta có thể trao đổi kinh nghiệm một chút.”

“Không cần đâu!” Tiểu Bạch nghiêng đầu, nhìn cũng không nhìn Mục Thần một cái.

“Mục Thần, Tiểu Bạch bị tôi chiều hư, đừng so đo với đứa bé, anh thông cảm cho nó. . . .” Liên Hoa bắt đầu dĩ nhiên, phải làm sao đây, Tiểu Bạch bắt chước tất cả bảo vệ cô, lớn lên sao có thể làm! Có phải bé có quá ít bạn bè mới có thể đề ý một mình cô đây? Quả nhiên, nên để cho bé đi nhà trẻ!

Mục Thần cười cười, cẩn thận lái xe đưa mẹ con hai người về nhà, trước cửa nhà, Liên Hoa ra lệnh cho Tiểu Bạch nói tạm biệt với Mục Thần, Tiểu Bạch không cam lòng vẫy vẫy tay, sau đó chạy về phòng như một làn khói, khoá chặt cửa lại.

Liên Hoa nâng trán, trời ạ, Tiểu Bạch bốn tuổi còn khó hơn lúc mang thai nữa! Một đứa con thiên tài như vậy, còn nhỏ đã không trong sáng có biện pháp dạy dỗ của cô, chuyện bé quyết định thật là khó thay đổi. . . .

Cuối cùng, Liên Hoa quyết định, có lẽ hôm nay bé phản ứng thái quá chỉ vì vẫn hoài nghi Mục Thần, nếu bọn họ không gặp mặt nữa, chuyện này có thể tốt hơn. . . . . chứ?

Dặn dò di Ngô chăm sóc Tiểu Bạch cẩn thận, đề ý tới nhất cử nhất động của bé nhiều hơn, Liên Hoa tiếp tục chuyện của Thịnh Thế Liên Hoa. Triển thị kêu gọi nhà đầu tư càng ngày càng gần, bước đầu phương án Uyển Nhu phải nhanh hoàn thiện một chút, lúc này là lúc quan trọng, cô không thể không phân ra chút lòng cho sự nghiệp đang trên đà phát triển ở thành phố K.

“Liên tổng, Mục tổng của Mộ Nguyệt điện thoại, ngài muốn nhận không?” Thư ký Lương thông báo, hiện tại cả công ty đều bán tán tổng giám đốc của các cô và tổng giám đốc Mục không phải quan hệ đơn giản, nên với điện thoại của Mục Thần, thư ký Lương hết sức chú ý.

“Nói máy qua đây đi.” Liên Hoa xem xét kỹ lưỡng phương án mới nhất, cảm ổng nghe lên hỏi, “Mục Thần? Sao vậy, tìm tôi có việc?” Từ lúc ăn cơm đến nay đã qua một tuần, cô nhận lời mời của Mục Thần, cuối cùng cũng không dám mang Tiểu Bạch theo. Nhưng hình như sắc mặt của Mục Thần ngày càng kém, đã xảy ra chuyện gì?

“Tạm thời anh muốn rời khỏi thành phố K, công ty ở Mĩ có một số việc nhất định phải có anh giải quyết, nên anh không thể không về.” Mục Thần không vui nói, “Anh vẫn muốn ở lại thành phố K, không biết ai đã bày ra cạm bẫy với Moon. . . . Không muốn về. Anh đã không quen với thời tiết ở Mĩ rồi. . .”

Chương 81: Tiểu Bạch, Con Làm Cái Gì?

“Anh bao nhiêu tuổi rồi, còn tuý hứng như vậy?” Liên Hoa bắt đầu dĩ nhiên, “Công ty quan trọng hơn, trước kia anh cũng hay qua lại ở hai nơi, hiện tại sao không quen?”

“Trước kia em ở Mĩ. . . .” Mục Thần nói nhỏ, “Ai biết trong lúc anh rời đi chuyện gì sẽ xảy ra. . . .”

“Anh nói cái gì?” Liên Hoa kí tên ở bản thiết kế, không nghe rõ ràng lời nói của anh, “Không yên tâm việc hợp tác giữa Mộ Nguyệt và Thịnh Thế Liên Hoa? Đừng lo lắng, mặc dù mấy đơn case không phải tôi tự làm, nhưng sẽ không xảy ra vấn đề.”

“Không có việc gì, anh không có lo lắng. . . .” Mục Thần ừ ừ, anh theo đuổi liên tục Liên Hoa cũng không đáp lại, vậy có phải sau khi anh đi sẽ càng không cách nào lấy được trái tim người đẹp?

“Vậy thì tốt.” Liên Hoa cười nói, “Chúc anh lên đường may mắn, giải quyết vấn đề bên kia sớm một chút! Cần giúp đỡ, anh có thể tìm Lena bên FL là

được, phần lớn công việc cô ấy đều có thể làm chủ, nếu như có vấn đề lớn, nhất định phải nói cho tôi biết!”

“Anh có thể tự lo, em không cần lo cho anh, cứ yên tâm xử lý công việc ở thành phố K là tốt rồi.” Mục Thần có chút gấp gáp cắt lời Liên Hoa, “Nói chuyện lâu như vậy, làm phiền em làm việc rồi, chờ anh trở lại sẽ gặp lại thôi.”

Liên Hoa cúp điện thoại, nghỉ ngơi xem lại thời gian, đây là lần đầu tiên Mục Thần muốn cúp điện thoại trước? Bọn họ cũng không có nói chuyện nhiều.

Chẳng lẽ cô nói sai cái gì rồi? Hay Mục Thần hi vọng cô không can thiệp vào sự nghiệp của anh?

Lắc đầu một cái, Liên Hoa nhìn tài liệu chất đống, tạm thời quăng việc này ra sau đầu, khoảng cách Triển thị kêu gọi đầu tư chỉ còn có ba ngày, mặc dù phương án của Uyển Nhu rất hoàn mỹ, nhưng nếu như hoàn thiện hơn thì càng tốt.

Điện thoại di động chợt vang lên, dãy số hiện trên màn hình khiến Liên Hoa vội vàng bắt máy: “Dì Ngô? Có việc gì sao?” Sao cô người làm lại gọi điện tìm cô? Không phải là xảy ra chuyện gì chứ?

“Liên tiểu thư, hôm nay bỗng dưng Tiểu Bạch nói không thoải mái, không muốn đi nhà trẻ, nhưng bé cũng không đi bệnh viện. . . .” Dì Ngô lo lắng nói, “Bé nói bé không có việc gì, không cần báo cho cô, nhưng cuối cùng tôi không yên tâm, suy nghĩ vẫn nên báo cho cô một tiếng.”

“Gần đây bé có cái gì không giống bình thường không?” Liên Hoa vội vàng hỏi, “Ăn nhiều không, có vui không?”

“Ăn uống bình thường, chỉ là sau khi về nhà liền nhốt mình trong phòng, không biết làm gì, gọi cách nào bé cũng không ra.” Dì Ngô trả lời

“Tôi biết rồi, tôi sẽ về liền!” Liên Hoa cúp điện thoại, vội vàng về nhà

Dọc đường đi, cô vừa lo lắng tự trách, mỗi ngày đều muốn gặp con trai, sao cô lại không biết Tiểu Bạch không vui? Chỉ hi vọng lần này bé không có việc gì, mà không phải cố gắng chống đỡ.

Về đến nhà, Liên Hoa chạy tới phòng Tiểu Bạch, lấy chìa khoá nhẹ nhàng mở cửa, nhẹ nhàng đi vào.

Cảnh tượng bên trong phòng làm cô sợ ngây người, mắt không chớp nhìn bóng lưng của Tiểu Bạch một lúc, Liên Hoa xông lên phía trước rút điện.

“Liên Tĩnh Bạch, con làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Đều Lỗi Tại Mẹ

Tiểu Bạch bị tác máy vì tính và giọng nói rống giận dọa cho hết hồn, bé quay đầu nhìn người mới tới, một đồng lửa giận bị dập tắt, kinh ngạc hồi lâu chưa hoàn hồn lại.

“Mẹ. . . . . mẹ. . . . .” Tiểu Bạch gấp tai nghe lại, ngập ngừng hỏi, “Sao mẹ lại về. . . . .”

“Nếu như mẹ không về, có thể thấy con giờ trò sao?!” Liên Hoa rất giận, đi lên nắm lỗ tai của Tiểu Bạch hỏi, “Con làm cái gì? Dữ liệu vừa rồi của công ty nào?”

“Hi hi, mẹ nhìn làm thôi. . . .” Tiểu Bạch xin tha thứ gắng sức nhõng nhẽo, “Đó là trò chơi, là trò chơi của con!”

“Con cho là mất mẹ mờ rồi hả? Cảm thấy mẹ không biết chữ nào trong máy vì tính sao?” Liên Hoa ép hỏi, “Vay dữ liệu của ai?! Con xâm nhập nội bộ như thế nào, muốn làm gì?”

Liên Hoa nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, chính là sợ, con trai gần bốn tuổi của cô không chơi đồ chơi, ngược lại ôm máy vi tính xâm nhập vào kho dữ liệu quan trọng của người khác! Trên màn hình vi tính, từng con số từng ghi chú, tất cả đều chứng minh Tiểu Bạch xâm nhập vào một công ty vô cùng lớn, vô số buồn bán cơ mật hiện ra từng cái một, Tiểu Bạch tùy ý kéo con chuột lên xuống, vừa rồi nếu cô không nhanh tay tắt điện, sợ Tiểu Bạch sẽ đánh cắp dữ liệu của người ta!

“Mẹ, sao cái gì mẹ cũng biết vậy. . . . .” Tiểu Bạch làm đuôi chó, ôm chân Liên Hoa, “Thật là lợi hại, dữ liệu quan trọng của FL cũng có mẹ tham gia thiết kế sao?”

“Đó là đương nhiên! Đừng đánh trống lảng!” Liên Hoa không có bị con trai mê hoặc, “Ngoan ngoãn thẳng thẳng đi, đó là công ty nào? Con xâm nhập như thế nào? Con đã làm bao lâu?”

“Đó là . . . . . là Moon ở Mĩ, ai da!” Tiểu Bạch bị Liên Hoa gõ vào đầu một cái, uất ức ôm lấy đầu, “Đây là lần đầu tiên. . . . .thật thật!”

“Nói, vì sao nhắm vào chú Mục! Lòng của con khi nào lại nhỏ như vậy!” Liên Hoa gõ đầu con trai một cái, làm cho Tiểu Bạch uất ức nhăn mũi.

“Mẹ còn nói, đều lỗi tại mẹ!” Tiểu Bạch cong miệng, “Sao Bách Bảo từ kịch tình lại đổi sang trắng sáng tối đều xuất hiện! Chính là mẹ đau lòng người kia, không muốn thấy hấn gặp khó khăn, muốn đổi lại kịch bản của con! Mẹ sẽ tìm cha mới cho con, nhưng con lại không muốn. . . . .”

“Không phải mẹ nói anh ta sẽ không tranh giành cái gì với con sao? Đầu nhỏ của con muốn cái gì?” Liên Hoa nhếch miệng, thì ra là do cô thay đổi kịch bản, cùng với mấy ngày trước Tiểu Bạch và Mục Thần tràn ngập mùi thuốc súng, khó trách con trai phản ứng thái quá như vậy.

Nhưng cho dù như vậy, Tiểu Bạch cũng không thể học cái xấu được!

Vừa cúi đầu, cô nghiêm túc hỏi con trai, “Dù là con đi nữa cũng không thể làm ra các hành động pháp pháp này, là ai dạy con!” Con trai của cô không thể tự biết được, không có ai dạy cho, sao bé có thể xâm nhập vào dữ liệu quan trọng của tập đoàn Moon được!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Lá Gan Lớn Quá Phải Không?

“Phải, là quen biết trên mạng. . . .” Tiểu Bạch cúi đầu, không dám nhìn Liên Hoa, “Anh ta là J, một hacker chuyên nghiệp, cũng là một nhà kinh doanh ngu ngốc. Anh ta đầu tư vào Wall Street bị thất bại, con cảm thấy người này được, liên lạc với anh ta ở trên web, thỉnh thoảng giúp anh ta đầu tư cổ phiếu. Để báo đáp lại, anh ta giúp con chuyện xấu của Mục Thần, bôi nhọ hình tượng của Moon, làm bẽ rất nhiều việc làm ăn. . . .”

“Con. . . .con. . . .” Nhất thời Liên Hoa nổi giận, “Gần đây con trốn ở trong phòng liên lạc với anh ta? Hôm nay con trốn học cũng là muốn ở nhà tìm cách đối phó với Mục Thần sao?”

Tiểu Bạch nhắm mắt nói: “Mẹ, J phát hiện rất nhiều chứng có trắng hoa, cũng sửa đổi một chút dữ liệu buôn bán của bọn họ, những thứ này làm cho giá cổ phiếu của Moon rớt xuống, con thấy ngứa tay, liền hỏi J muốn phần mềm, muốn tự mình thử một chút, hình như xâm nhập kho dữ liệu của bọn họ cũng không khó lắm. . . .”

Liên Hoa nhất thời nhận ra, khó trách Mục Thần nói Moon gặp phải vấn đề, nếu như cô để ý, nhất định sẽ phát hiện ra nhiều tin tức bất chính, cái lời bàn có hại. Có thể làm cho Mục Thần chủ động cúp điện thoại tránh nói tiếp, con trai của mình thật làm khổ người mà!

“Lá gan con lớn lắm phải không?” Liên Hoa vừa lo lắng vừa tức, “Thứ nhất, con không nên làm như vậy, bởi vì làm vậy rất ác độc, con quên năm đó chú Mục đối xử tốt với con như thế nào sao? Thứ hai, con không nên tìm người khác giúp con xử lý chuyện riêng tư, phải biết, để cho người khác biết được nhược điểm, nói không chừng lúc nào đó sẽ làm hại con! Thứ ba, coi như con oán giận, cũng không nên tự mình làm, con sẽ xóa sạch dấu vết sao, sẽ che dấu được địa chỉ IP sao? Con phải đảm bảo an toàn của mình mới quan trọng, lộ nơi mình ở rất nguy hiểm, là hành động ngu ngốc nhất!”

“Con sai lầm rồi. . . . mẹ, mẹ đừng tức giận. . . .” Tiểu Bạch ngoan ngoãn nghe giáo huấn, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, “Con sẽ không làm vậy nữa, cũng sẽ không. . . .”

“Haizz. . . .” Liên Hoa thở dài, “Tiểu Bạch, con không còn nhỏ nữa, có mưu lược và chủ kiến rất tốt, nhưng con phải học thêm suy tính kỹ càng. Có thể không làm chuyện xấu, có thể không đánh mà vẫn thắng là cách giải quyết vấn đề hay nhất, nhưng dù có làm chuyện xấu, cũng phải hết sức cẩn thận, giả bộ bệnh để trốn học như vậy, nếu mẹ không để ý, sao có thể biết con làm việc xấu?”

Liên Hoa không ngại truyền cho con trai một chút mưu lược, Tiểu Bạch không phải đoá hoa trong nhà kính, sau này bé sẽ đứng trên thương trường tiếp nhận FL, còn liều mạng giống vậy, sao có thể được.

“Con đã nói với di Ngô không cần nói cho mẹ, con có chuẩn bị. . .” Tiểu Bạch liếc mắt, bị Liên Hoa trách mắng vô cùng có lý nên không nói lại được, chỉ nặn ra câu đó phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Quả Nhiên Di Truyền Sẽ Không Nói Dối

“Tiểu ngốc, di Ngô lấy tiền của mẹ, tự nhiên sẽ đứng về phía mẹ. . . .!” Liên Hoa ôm thân thể mềm mại của con trai, nhìn ánh mắt của bé nói, “Mẹ sẽ dạy con một chuyện, gây khó dễ, như người bạn kia của con vậy, anh ta muốn lấy tiền từ con, mới giúp con, nhưng nếu như mẹ yêu cầu anh ta, anh ta sẽ

không đồng ý.”

Tiểu Bạch như tỉnh ngộ: “Là như thế à. . . .con hiểu rồi.”

“Thật sự đã hiểu? Vậy còn không sửa sai!” Liên Hoa nheo mắt con trai một cái, “Con nói với bạn con ngừng xâm nhập vào Moon lại, chờ chú Mục trở về, con tự đi xin lỗi, con trai của mẹ không phải là người dám làm mà không dám nhận, nghe chưa?”

“Dạ!” Tiểu Bạch cười, “Mẹ không giận là được rồi, con nhận sai, là thật!”

Tiểu Bạch rất nhanh học được những kiến thức được Liên Hoa truyền cho, hừ, thật vất vả mới làm ra động tĩnh ở Mĩ khiến cho Mục Thần quay về, muốn trở lại bên cạnh mẹ cũng khó khăn! Mẹ cũng chỉ nói ngừng xâm nhập, bé khiến J làm chuyện trước kia tồi tệ hơn, đây không tính là thất hứa chứ? Nhưng mà lần này bé sẽ ngồi ở phía sau, giao tất cả cho J làm là được, hừ, Mục Thần không về được, bé sẽ xin lỗi ai?

“Được, nhớ giữ lời hứa.” Liên Hoa không biết con trai ích kỷ, chỉ ôm lấy cánh tay, càng thêm nghiêm nghị ép hỏi Tiểu Bạch, “Chúng ta tính toán một khoản sổ sách khác đi, hai năm qua con làm cái gì với Wall Street, tiền lời đầu tư như thế nào, nói cho mẹ người? Nếu như không phải con lỗ miêng, mẹ cũng không biết con mẹ lại có nhiều tiền khiến người ta bán mạng như vậy!”

“À?!” Tiểu Bạch tròn mắt, bé có nói những điều này sao?”

Bị Liên Hoa ép hỏi, Tiểu Bạch ngay ngay thật thật mở ra tài khoản ngân hàng của mình, mở ra các khoản tiết kiệm từ quỹ đầu tư vào thị trường chứng khoán, nhìn một chuỗi con số 0 bên trong làm Liên Hoa cảm thấy thế giới sụp đổ.

Cô đem cổ phần của cô ở Bách Bảo chuyển cho Tiểu Bạch để bé hưởng huê hồng hằng năm, đã hứa bé có thể đầu tư quản lý tài sản và đầu tư nếu hợp lý, hiện tại tiền của Tiểu Bạch cũng quá nhiều đi, đủ để sánh với cô tự mình nhận một case rồi!

Chẳng lẽ buồn bán ngoài dự tính đều như vậy? Tại sao không có nhận ra thời gian, có thể đoán được thị trường chứng khoán dao động để đầu tư, kiếm lấy lợi ích? Theo như tài năng của Tiểu Bạch bây giờ, đề bạt một vài người dưới quyền của mình là quá dễ dàng, khó trách vị quản lý tài sản ngu ngốc J kia lại vâng lời Tiểu Bạch.

Liên Hoa không tiếng động vỗ vai con trai một cái, chỉ nặn ra một câu cố gắng lên rồi xoay người rời đi.

Ở hàng làng, Liên Hoa thở dài, không hổ là con trai của cô và Triền Thiếu Khuynh, gien nhan sắc và gien kinh doanh đều là trình độ cao nhất, hoàn toàn kế thừa toàn bộ ưu điểm hoàn mỹ của cô và Triền Thiếu Khuynh, Tiểu Bạch thật là tương lai rộng mở.

Chỉ là xem bé và Mục Thần gặp gỡ, tốt nhất là cô không thể cho Tiểu Bạch gặp Triền Thiếu Khuynh, bé đều nghi ngờ đàn ông bên cô đều có ý giành mẹ với bé nên bé không từ thủ đoạn, vậy với cha ruột của bé, có phải như lời bé nói, nhìn thấy liền phé đi anh.

Ừ, nhưng Triền Thiếu Khuynh xem như bị phé, không biết nếu thật sự có một ngày kia, Tiểu Bạch có thể hạ thủ lưu tình không. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rõ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Xuống Tay Với Cô

Mấy ngày kế tiếp, phương án cho Triền thị kêu gọi đầu thầu ngày càng hoàn thiện, công việc của Liên Hoa chưa từng bận như vậy, cô tự mình dạy dỗ Tiểu Bạch, chăm sóc bé ăn, mặc, đi, ở, tự mình đưa đón bé đi học và tan học, hai mẹ con giờ vô cùng thân thiết. Nhưng Liên Hoa không phát hiện Tiểu Bạch vẫn liên lạc với J để đối phó với Mục Thần, Tiểu Bạch âm thầm vui mừng, càng dính vào người Liên Hoa những nhẻo, một bộ dáng đứa con ngoan .

Rất cuộc, ngày Triền thị kêu gọi đầu thầu cũng tới, Liên Hoa tự mang theo tài liệu có giá trị, ngồi trên xe riêng, đi nhanh đến cao ốc Triền thị xử lý công việc.

Dọc đường đi, Liên Hoa tiếp tục kiểm tra phương án, mặc dù cô tự tin phương án này có thể thắng được tất cả công ty thiết kế, ở trên sự nghiệp theo đuổi ý nghĩ hoàn mỹ, cũng âm thầm suy đoán những công ty tham gia đầu thầu, sẽ làm ra phương án gì.

Dĩ nhiên, cô càng tò mò hơn là công ty quảng cáo Hành Không của Đỗ Yến Thừa và Ôn thị của Ôn Như Cảnh, lúc trước hai người bị Mục Thần bức đến vách núi, lúc này sẽ nhất định kiếm đủ mọi cách để giành lấy đơn case của Triền thị, cũng không biết sẽ giở trò quỷ gì đây?

“Liên tổng, thắt dây an toàn, cẩn thận!” Tiểu Phi chọt lên tiếng nhắc nhở Liên Hoa, chờ Liên Hoa chuẩn bị xong, tốc độ xe chọt nhanh, thay đổi hướng, chuyển sang con đường khác.

Liên Hoa đem sách đầu thầu cất xong, quay đầu nhìn về phía xe, thì ra là bọn họ đã đi đến khu vực tương đối vắng vẻ rồi, xuyên qua kính chiếu hậu, cô thấy rõ một chiếc xe toàn thân màu đen đuôi theo.

Liên Hoa hừ một tiếng, bình tĩnh hỏi: “Ai vậy, có thể nhìn được không?”

“Bản số xe bị che rồi, chỉ là chiếc xe kia đã sớm mai phục ở cửa quẹo rồi, chờ chúng ta tới đây.” Tiểu Phi nhanh nhẹn đổi tay lái, tay lái linh hoạt như con thoi, “Dựa vào địa hình ở đây, trước mặt cũng sẽ có mai phục, chẳng qua tôi đã gọi người, sẽ ngăn cản bọn chúng, Liên tổng yên tâm.”

“Chuyện anh làm tôi rất yên tâm, tiên phong giữ tròn khí phách quân nhân, giúp tôi an toàn là chuyện dex như trở bàn tay. Nhớ dặn người của anh nghiêm túc thẩm tra xem ai là người đứng sau bọn họ, nếu có thể có được chứng cứ mẹ con nhà họ Ôn mua sát thủ giết người, bây giờ tiền thuê thêm ba phần.” Liên Hoa cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói.

Liên Hoa liếc mắt nhìn chiếc xe hơi vẫn không biết mình sắp chết, người ở thành phố K xuống tay với cô, cũng chỉ có như vậy.

Sau bao nhiêu năm đầu óc Ôn Ngữ cũng không lớn lên nổi, năm năm trước chuẩn bị bắt chấp thủ đoạn đối phó với cô, năm năm sau vẫn không thay đổi, cũng không nhìn xuất thân của mình, chẳng lẽ Ôn Ngữ tìm mấy tên lưu manh có thể chế nhạo và làm cô bị thương? Nếu cô đã biết dã tâm của hai mẹ con Ôn Ngữ, sao cô lại không sớm tính toán!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Kẻ Thù Của Kẻ Thù

"Được." Tiểu Phi lờ đi mà ý nhiều trả lời, hướng về bộ đàm trên cổ áo somi nói vài câu ám ngữ, truyền đạt ý tứ của vị cố chủ Liên Hoa này.

Liên Hoa cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, giật mình nói: "Tiểu Phi, tôi không rảnh đây đưa theo chân bọn họ, tôi muốn anh cắt đuôi họ, để người khác đối phó người phía sau, tôi muốn đến cao ốc Triền thị đúng giờ."

Có lẽ lần này Ôn Ngữ bọn họ cũng chỉ muốn làm trễ nải thời gian của cô, làm cho cô không kịp đến hội nghị đấu thầu. Thịnh Thế Liên Hoa thanh danh vang dội đăng kí chuẩn bị hạng mục của người đứng đầu Triền thị, không tham gia đấu thầu, đối với danh dự của cô tổn hại cực lớn, cũng sẽ lưu lại ấn tượng không tốt với nhiều công ty, cô tuyệt sẽ không để Ôn Ngữ đạt được mưu kế.

"Hiểu, ngồi vững!" Tiểu Phi liếc mắt nhìn hướng dẫn, giảm mạnh chân ga, chiếc xe đã được cải tiến đặc biệt tốc độ đủ để sánh ngang với đua xe, tài lái xe của anh rất giỏi, trong nháy mắt liền kéo gần khoảng cách với xe phía sau.

Một đường chạy như bay, cuối cùng đến khu náo nhiệt, Tiểu Phi xua tan báo động, nói cho Liên Hoa biết không có ai theo dõi, có thể yên tâm.

Bất luận là ai có bao nhiêu năng lực, cũng không dám ở thành phố K cố ý mưu tài sát hại tính mệnh trên phố ngựa xe như nước, nơi này cả nước đều chú ý, một chút chuyện nhỏ đều lên tin tức trung tâm kinh tế, ở nơi đông người có chuyện cũng sẽ thu lại.

Rất nhanh, cao ốc Triền thị cao vút trong mây hiện ra, Liên Hoa nhẹ nhàng xuống xe, Thi Hoan và Thi Nhạc đã sớm chờ ở nơi này lập tức tiến lên tiếp đón, một mặt hướng dẫn cô đi đến đại sảnh đấu thầu, một mặt hướng Liên Hoa báo cáo về xí nghiệp Triền thị.

"Chỉ có sáu công ty?" Nghe được Thi Nhạc báo cáo, Liên Hoa nhíu mày, "Thế nào ít như vậy? Thành phố K nói ít cũng có trăm công ty thiết kế, sao chỉ có ngần này?"

"Đúng vậy, chúng tôi cũng cảm thấy kỳ lạ." Thi Hoan khe khẽ nói, "Hơn nữa rất kỳ lạ là, giữa sáu công ty hoặc là công ty lớn thực lực hết sức mạnh, hoặc là công ty mới còn non trẻ, khác biệt vô cùng lớn. Càng kỳ lạ là, lần này là Hành Không cùng Ôn thị hai nhà hợp tác đưa ra một phần văn kiện đấu thầu, gần như năm công ty khác cùng nhà họ Đỗ có mối quan hệ đối đầu thủy hỏa bất dung (nước lửa không hợp)."

"A, thì ra là thế, tôi đại khái đã biết." Liên Hoa cười khê, cục diện này nhất định là bởi vì nhà họ Đỗ tạo áp lực đối với công ty thiết kế khác, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa(*), dù cho cổ phiếu ngâm nước, mấy đời Đỗ thị kinh doanh mạng lưới quan hệ vẫn còn, chèn ép đối với một số công ty mới nổi, truyền tin đối với một số đối tác, bọn họ đều nể mặt Đỗ lão gia, vì vậy công ty dám đến Triền thị tham gia đấu thầu ít đi rất nhiều.

*Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa: dù lạc đà có gầy gò, nhưng khung xương của nó vẫn lớn hơn con ngựa. Ý nói: dù gia đạo có sa sút trở thành gia đình bình thường thì so ra vẫn hơn những gia đình vốn đã bình thường.

"Đi thôi, tôi đi gặp qua tổng giám đốc của năm công ty kia, gặp nhau trên thương trường, vẫn nên chào hỏi." Liên Hoa trên mặt như nghĩ tới cái gì, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, năm công ty này cùng nhà họ Đỗ và Ôn thị công ty đối chọi gay gắt, có lẽ sẽ trở thành trợ lực không nhỏ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Dục Tốc Bất Đạt

“Bác sĩ Trần, Thiếu Khuynh đâu? Không phải nó nói nó muốn đích thân tới đầu thầu sản phẩm sao? Sao chưa tới?”

Triển lão gia quát bác sĩ Trần bên kia điện thoại, nóng lòng nhìn đồng hồ, lo lắng không thôi.

Đây là lần đầu tiên Thiếu Khuynh chính thức làm việc trên thương trường, ông đã sớm mong con trai xuất hiện, nhưng chờ đợi mãi mòn cũng chưa thấy con trai lộ diện, hay tiểu tử thối đó lại quên mất!

“Triển tổng, tôi đang muốn gọi điện cho ông!” Bác sĩ Trần cũng nóng nảy, “Triển thiếu gia còn đang ở trong phòng khôi phục sức khỏe, mấy ngày nay không biết vì sao, mỗi ngày cậu ấy đều gia tăng lượng luyện tập, nếu hôm nay không nghỉ ngơi chỉ sợ chân sẽ bị thương! Ngài nên khuyên cậu ấy một chút đi.”

“Cái gì? Rốt cuộc, nó đang nghĩ cái gì?” Triển lão gia lo sợ một hồi, vội vàng đồng ý, “Được, tôi sẽ đi!”

Ông cụ và trợ lý Lãnh đi lên thang máy, nhanh chóng chạy tới tầng cuối của cao ốc Triển thị, nơi đó có con trai của ông đang luyện tập khôi phục sức khỏe, giờ phút này ông không giống trên thương trường nhìn xa trông rộng, toàn bộ đều là lo lắng cho thân thể con trai có bị thương không?

Đề nghị xây dựng phòng khôi phục sức khỏe ở cao ốc Triển thị, ông cụ nghe Thiếu Khuynh nói muốn khôi phục, một mối gần đây, nhưng chưa từng nghĩ tới con trai lại nóng lòng muốn hồi phục, ngay cả nghỉ ngơi cũng không muốn nữa! Chẳng lẽ nó không biết dục tốc bất đạt, mài dao cũng phải để ý đến lý thuật đốn củi sao?

Đi tới căn phòng hồi phục chiếm một nửa diện tích tầng lầu, ông cụ mở cửa liền mắng: “Tiểu tử thối, có phải hôm nay con quên là ngày đầu thầu không? Không phải con nói tự mình tìm đối tượng hợp tác, không muốn chính thức trở lại thương trường phải không?”

Trong phòng, động tác vận động của Triển Thiếu Khuynh mồ hôi như mưa đang nằm ở trên dụng cụ hồi phục dừng lại, có chút ừ ừ nhìn đồng hồ, một tiếng thờ dài nhờ đến mức không thể nghe.

“Cha, con biết rồi, con đi thay quần áo ngay đây!” Động tác của Triển Thiếu Khuynh ngừng lại, bảo mẫu vội vàng nắm xe lăn, đẩy anh vào phòng tắm tắm rửa.

“Tiểu tử thối, không để ta yên tâm một ngày!” Ông cụ thở phào nhẹ nhõm, miệng vẫn không ngừng lầm bầm.

Trợ lý Lãnh đưa cho ông một ly nước, an ủi ông cụ nói: “Tổng giám đốc, đừng nóng, thiếu gia chỉ muốn sớm hồi phục, luyện tập một tí quên thời gian, ngài dặn dò cậu ấy mấy câu, thiếu gia nhất định sẽ nghe lời ngài. Trước ngài nên ngồi nghỉ ngơi một tí, chớ nóng giận dễ bị bệnh.”

“Haizz, tôi vì nó bỏ ra bao nhiêu tâm cũng được!” Ông cụ cầm ly nước, một đường chạy như bay tới, thân thể hơn sáu mươi tuổi của ông đã sớm mệt mỏi.

Thừa dịp con trai đi thay đồ, ông cụ nhìn quanh phòng luyện tập, hỏi bác sĩ Trần: “Bác sĩ, hôm nay Thiếu Khuynh mệt mỏi như vậy không sao chứ? Sau này hồi phục có ảnh hưởng không? Anh xem nơi này thiếu cái gì, cứ nói!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Cô Ấy Đến Là Tốt.

Thực ra, trong phòng phục hồi chức năng có đầy đủ các thiết bị máy móc hiện đại cao cấp. Người hướng dẫn phục hồi sức khỏe là bác sĩ Trần, đây là bác sĩ chuyên gia đứng nhất nhì trên thế giới về chuyên khoa chỉnh hình có uy tín cùng kinh nghiệm chuyên môn, có phương pháp điều trị độc đáo để giúp bệnh nhân phục hồi sức khỏe nhanh chóng đạt đến mức kinh người 80%. Triển lão gia không tiếc số tiền lớn, không để ý đến sĩ diện, tìm mọi cách để mời bác sĩ Trần cùng đội ngũ y tá giỏi nhất túc trực 24 giờ giúp con trai phục hồi chức năng. Cố gắng giúp Triển Thiếu Khuynh đạt được kết quả luyện tập tốt nhất. Chỉ là đáng thương cho tấm lòng của các bậc làm cha mẹ trong thiên hạ, ông vẫn rất lo lắng cho con trai mình có gì chưa đầy đủ.

"Triển thiếu gia là người có nghị lực tốt nhất mà tôi đã từng gặp qua, tổng giám đốc Triển yên tâm đi, về sau chỉ cần cậu ấy luyện tập theo kế hoạch của tôi, sẽ thuận lợi không xảy ra vấn đề gì." Bác sĩ Trần cười an ủi Triển lão gia, "Tôi nghĩ không bao lâu nữa, thiếu gia có thể thoát khỏi xe lăn, tôi xin chúc mừng Triển Tổng trước".

Triển lão gia cao hứng cười tươi như một đóa hoa, sắp tới lúc đưa con trai độc nhất giống như đại bàng giương cánh bay một cái vọt lên trời cao, bởi vì

ngoài ý muốn bị gãy cánh, chuyện này vẫn để trong lòng ông tiếc nuối cùng hối hận. Trước kia ông đối với Triền Thiệu Khuynh suy sút sa đọa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng hiện tại con trai đã nguyện ý phản chấn trở lại bắt đầu luyện tập phục hồi, ông lại sợ hãi bởi vì Thiệu Khuynh luyện tập phục hồi chức năng quá khổ cực mà chính mình nhất thời mềm lòng sẽ phá hủy cuộc sống sau này của con trai. Cho nên, chưa bao giờ ông dám để bản thân đến giám sát động viên, lúc này thấy bác sĩ Trần càng thêm tán dương, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Trong lúc nói chuyện, Triền Thiệu Khuynh đã thay xong bộ tây trang đứng chuẩn, trừ bỏ phải ngồi xe lăn đi ra ngoài, vẫn là khí phách hiên ngang, 'rồng trong biển người'.

"Ba, con đã chuẩn bị tốt rồi, chúng ta cùng nhau đi xuống đi." Triền Thiệu Khuynh giờ tay mời cha mình, "Ngày con trở lại thương trường, muốn cho ba tận mắt chứng kiến."

"Tốt, tốt, chúng ta đi!" Triền lão gia một hồi cảm động, tự mình tiến lên phụ giúp Triền Thiệu Khuynh ngồi vào xe lăn, cùng nhau đi xuống lầu hướng đại sảnh hội nghị đầu thầu.

Trợ lý Lãnh ở một bên hướng Triền Thiệu Khuynh báo cáo quá trình đầu thầu: "Thiếu gia, lần này hội nghị đầu thầu dường như có chút không thuận lợi, chỉ có bảy công ty đăng ký tham gia hội nghị, chất lượng lại tốt xấu lẫn lộn, ngài thật sự quyết định ngay tại hôm nay quyết định công ty trúng thầu sao?"

Triền Thiệu Khuynh quay đầu lại hỏi: "Chú Lãnh, Thịnh Thế Liên Hoa có tới tham gia sao?"

"Có, thiếu gia đối với công ty này rất chú ý?" Lãnh Trợ Lý hỏi.

Khóe môi Triền Thiệu Khuynh hơi hơi nhếch lên: "Cô ấy đến đây là tốt rồi, hôm nay nhất định có thể tìm ra thiết kế hoàn mỹ từ buổi đầu thầu cạnh tranh. " Còn nhớ rõ ngày đó cô ấy đối với công ty của mình tràn đầy tự tin, hôm nay hãy để cho anh nhìn xem một chút, rốt cuộc cô chuẩn bị phương án gì, có thể làm cho anh kinh ngạc lập tức muốn hợp tác cùng Thịnh Thế Liên Hoa hay không?

Không hiểu sao, anh tin tưởng đóa sen kiều diễm rực lửa kia sẽ không kiêu căng, ngạo mạn, cô ấy nhất định có tài năng thật sự, anh chờ mong được hợp tác cùng cô.

Cho nên, hôm nay sẽ là cuộc đối đầu chính thức cho cả hai, anh mới bắt đầu mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Số Bốn

Triền lão gia phụ giúp con trai đi vào văn phòng bên cạnh phòng họp, căn dặn anh: "Thiếu Khuynh, trình tự đầu thầu vẫn giống như trước đây, phương án thiết kế của bảy công ty đầu thầu đã đặt ở bên trong, con đi xem đi, con tuyển chọn một phương án vừa ý nhất không cần để ý đến lợi ích của toàn cục. Mặc dù, đây là vụ làm ăn đầu tiên khi con chính thức quay trở lại, nhưng cũng không cần phải thông qua Triền thị. Nếu toàn bộ không vừa ý thì đầu thầu hôm nay thay đổi cũng không có vấn đề gì."

Triền lão gia vỗ vỗ bả vai con trai để cho anh thả lỏng, liền rời khỏi phòng đi chào hỏi mọi người, để cho anh đi chọn phương án.

Để bảo đảm sự công bằng trong đầu thầu, Triền thị đều có sẵn thể thức cho mỗi lần đầu thầu. Đầu tiên thư ký kiểm tra hồ sơ đầu thầu, hồ sơ đầu thầu hợp lệ dựa theo cách thức thống nhất giấy có đóng mộc, phía trên không thể có bất kì dấu hiệu hoặc ám chỉ. Công ty tham gia đầu thầu chia nhau bốc thăm đánh số cho phương án của mình. Như vậy, khi phương án đó đưa đến trước mặt Triền Thiệu Khuynh chỉ có đánh số, các văn kiện không khác biệt nhau. Tại đây, anh không cách nào phân biệt được trong bảy phần phương án thiết kế là của công ty nào, lựa chọn ra phương án thích hợp nhất, tuyệt không có khả năng gian lận.

Nghiêm túc lật xem phương án, trên mặt từng cái đều đính kèm bản vẽ phác thảo ban đầu. Triền Thiệu Khuynh liên tục xem vài phương án, đều liên tục lắc đầu, loại phương án này có quá nhiều chỗ sơ suất cũng dám đem đến Triền Thị đầu thầu, chẳng lẽ trình độ của bảy công ty thiết kế hôm nay cũng chỉ có vậy?

Đột nhiên, trước mắt anh sáng lên nhìn hồ sơ đầu thầu cầm trong tay, bản vẽ thiết kế màu sắc hài hòa, một loại hơi thở điềm đạm bao phủ hoàn toàn cảm giác sâu sắc. Chỉ một bản vẽ phác thảo đã làm cho tim anh rung động mãnh liệt, trong đầu không ngừng kêu gào, chính là nó, có thể phù hợp với sản phẩm mà anh tự mình thiết kế, chính là nó!

Không do dự, Triền Thiệu Khuynh nắm chặt hồ sơ đầu thầu trong tay, mặc kệ phần phương án này có đúng là thiết kế của công ty Liên Hoa hay không, anh cũng sẽ không do dự lựa chọn.

Di chuyển xe lăn đến trước cửa, Triền Thiệu Khuynh mở cửa liền nhìn thấy cha trông chừng ở trước cửa.

Triền lão gia thấy con trai nhanh như vậy đã đưa ra lựa chọn, cũng giật mình một hồi: "Xem xong rồi? Phương án có sai sót không? Nếu như vẫn chưa vừa ý, chúng ta cũng có thể lựa chọn lại." Hôm nay chỉ có bảy công ty, ít sự lựa chọn như vậy, Thiệu Khuynh có thể chọn ra thiết kế vừa ý sao?

"Đã chọn xong rồi." Triền Thiếu Khuynh vẩy vẩy hồ sơ đấu thầu trong tay, "Chính là nó, cho dù có hơn một trăm công ty đến đấu thầu, con cũng sẽ lựa chọn phần này."

"Như vậy là tốt rồi, vậy chúng ta đi gặp những người đó đi. Thiếu Khuynh, con đã chuẩn bị tốt chưa?" Triền lão gia cười, vỗ vỗ tóc con trai giống như đối với đứa trẻ bình thường, bản thân âm thầm ủng hộ.

"Đi thôi, con đã chuẩn bị tốt rồi." Triền Thiếu Khuynh đưa hồ sơ đấu thầu phương án số bốn cho trợ lý Lãnh, hít một hơi thật sâu nói.

Anh đã có khả năng đi đôi mắt với công chúng, anh càng mong đợi thời khắc công bố kết quả, rốt cuộc phương án số bốn có phải là tác phẩm của Liên Hoa không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Sắp Xếp Thỏa Đáng

"Lão Lãnh, tất cả đều sắp xếp thỏa đáng rồi hả?" Triền lão gia cũng hỏi trợ lý Lãnh một câu, nhìn thấy ông gật đầu cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng phụ đẩy xe lăn, đi về phía đại sảnh hội nghị.

Đây là lần đầu tiên con trai xuất hiện trước mắt mọi người sau khi chân bị thương. Ông không giúp được Thiếu Khuynh ứng phó ánh mắt của những người khác, cũng không giúp được anh hiểu rõ thương trường người lừa ta gạt lần nữa, con đường sau này phải tự anh bước đi. Thân là con trai của Triền Dục, Thiếu Khuynh phải cố gắng tự mình vượt qua bước khó khăn đầu tiên! Ông đã vì con trai tạo vị thế tốt, đầy đủ nhất, anh có thể ngồi lên vị trí cao hay không thì phải dựa vào chính anh.

Đến gần phòng họp, Triền Thiếu Khuynh ngược lại có chút khần trương đứng lên, khẽ nhúc nhích ngón tay, nắm chặt tay vịn xe lăn. Anh mang theo thương tật của mình lần đầu tiên xuất hiện trước mắt người khác, khó tránh khỏi bối rối trong lòng, nhưng thêm một chút thất vọng và tiếc hận, chán nản với kế hoạch ban đầu không thể thực hiện được.

Gần đây anh tăng cường luyện tập, chính là hy vọng xa vời hôm nay có thể đứng lên đi trên hội nghị đấu thầu, nhưng quả nhiên anh đã đánh giá cao chính mình, trong khoảnh khắc trước khi tiến hành đại hội đấu thầu, anh vẫn không thể bước ra một bước chân hoàn chỉnh.

Lại nhìn thấy Liên Hoa một lần nữa, anh còn không có biện pháp đường đường chính chính đứng lên .....

Chờ ở trước phòng họp, thư ký nhìn thấy tổng giám đốc giúp thiếu tổng đi tới, vội vàng đi vào, thông báo trước các vị tổng giám đốc cạnh tranh đấu thầu, nói Triền lão gia đã đến.

Trong phòng hội nghị đủ sức chứa trăm người, không gian trống rỗng chỉ có mười mấy người ngồi. Tổng giám đốc cùng trợ lý của bảy công ty đấu thầu ngồi thành hai phe cánh rõ ràng: một bên là Đỗ Yến Thừa cùng với Ôn Như Cảnh lãnh đạo công ty Hành Không, một bên là Liên Hoa, cùng với cô là năm công ty khác 'mạnh vì gạo bạo vì tiền' thiết lập cùng chung một chiến tuyến. Vì vậy, Ôn Như Cảnh ở bên kia tình cảnh vắng vẻ trống trải, bị mọi người cô lập đến sắc mặt khó coi, mà Liên Hoa bên này nói cười ríu rít, trò chuyện với nhau không ngừng.

Thư ký vừa tiến đến thông báo, mọi người trong phòng không hẹn mà cùng nhỏ giọng, Liên Hoa cùng mấy vị tổng giám đốc bên cạnh nhỏ giọng thảo luận đề tài còn chưa xong, đợi Triền lão gia tiến vào tự mình chủ trì đại hội đấu thầu.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, đầu tiên truyền vào cửa phòng chính là vật nặng ma sát sàn gỗ phong phát ra tiếng két két, tiếp đó đi vào là một chiếc xe lăn, một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi ngồi yên ổn trên xe lăn có đôi mày kiếm, mắt sáng ngời đầy sức quyến rũ, mà ở phía sau giúp đẩy xe lăn chính là Triền lão gia mái tóc đã bạc trắng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 91: Tạo Thế

Liên Hoa nhú mày cười, quả nhiên, Triền Thiếu Khuynh bị cô kích thích muốn đích thân lựa chọn công ty thiết kế cho đơn hàng này. Quả nhiên, rốt cuộc anh cũng bước ra khỏi biệt thự, rồi bắt đầu tiếp xúc với mọi người, và trở lại thương trường. Với tính cách của Triền Thiếu Khuynh, nhất định cũng đã bắt đầu tiến hành hồi phục sức khỏe, hướng về mục tiêu khỏe mạnh đi tới.

Cái này xem như cô báo đáp cho anh năm đó đưa Tiểu Bạch cho cô đi, với tư cách là người đàn ông cung cấp một nửa huyết thống cho Tiểu Bạch, Triền Thiệu Khuynh tuyệt không thể suy sút sa đọa, cô không cho phép trên người Tiểu Bạch chảy dòng máu của một người đàn ông ngã một cái không thể gượng dậy!

Liên Hoa đang nghĩ đến việc này, khi cô phục hồi tinh thần lại thì thoáng kinh ngạc.

Phòng họp to như vậy, thế nhưng rất nhiều chính trị gia, doanh nhân cùng phóng viên, truyền thông mạnh mẽ đi vào, làm cho mấy trăm ghế ngồi chật kín, mà Triền lão gia cùng Triền Thiệu Khuynh đã ngồi trên bàn chủ tịch.

Triền lão gia hướng về mọi người nói: "Các vị, trong lúc cấp bách đã nể mặt tôi đến đây tham dự đại hội đấu thầu của Triền thị, tôi vô cùng cảm kích. Hôm nay, không chỉ là đấu thầu thiết kế cho sản phẩm khoa học kỹ thuật mới của Triền thị, cũng là tuyên bố với các vị một sự kiện, ở đây, tôi muốn một lần nữa giới thiệu một người cho các vị biết."

Triền Thiệu Khuynh thuận thế di chuyển xe lăn, đi đến bên cạnh cha, anh tiếp nhận micro cười nói: "Xin chào các vị, tôi là Triền Thiệu Khuynh, bởi vì điều dưỡng chân bị thương mà rời khỏi thương trường. Hiện tại, tôi đã trở lại. Các vị tiền bối, các vị lão sư, về sau xin hãy chỉ bảo cho tôi đôi điều."

Thoáng chốc, trong đại sảnh xôn xao, chính trị gia, doanh nhân, các lão hồ ly từng trải đều tròn mắt há mồm, bọn họ vẫn còn nhớ rõ Triền Thiệu Khuynh. Lúc vị Triền lão gia kia thông báo con trai xuất sắc bị thương nặng trong tai nạn xe cộ ở thành phố K, thì bọn họ đã từng vừa tiếc nuối khi mất đi một thiên tài, vừa may mắn Triền thị mất đi một người nối nghiệp, làm cho công ty khác chưa đến nỗi không có đường sống.

Nhưng hiện tại Triền Thiệu Khuynh có thể phản chấn lại một lần nữa, đã trở lại sau bốn năm không xuất đầu lộ diện.

Không riêng gì một ít người già năm đó kinh ngạc, cho dù là đời thứ hai, đời thứ ba trẻ tuổi vừa tiếp nhận công ty của gia tộc, đều đối với đại danh của Triền Thiệu Khuynh như sấm bên tai. Cái tên này tưởng chừng như ác mộng tuổi thơ của họ, luôn luôn được cha mẹ, người lớn giắt bên khóe miệng khen ngợi, hoàn toàn để cho người oán hận, "con nhà người khác" cái gì cũng toàn năng! Hiện tại, anh quay lại thương trường, chẳng lẽ vẫn cứ trở thành ánh trăng treo cao trên bầu trời, làm cho tất cả bọn họ đều như vụn vì sao mờ.

"Hả?!" Chấn động hơn nữa là bảy công ty đến đây đấu thầu, Liên Hoa khẽ cau mày, dù cho cô biết hôm nay Triền Thiệu Khuynh xuất trường, nhưng không ngờ rằng khi anh trở lại làm việc sẽ có trận thế lớn như vậy. Mấy vị Tổng giám đốc của công ty khác không ngừng biến đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tin Tức Chấn Động

Liên Hoa đưa mắt nhìn đám người Đỗ Yến Thừa ở đối diện, chỉ thấy các ngón tay của Đỗ Yến Thừa căng thẳng nắm chặt lại, vừa ao ước vừa ganh tỵ nhìn người trên đài, mà ánh mắt Ôn Như Cảnh nhìn về Triền Thiệu Khuynh si mê sững sờ kinh ngạc đến cực điểm. Tất cả phụ nữ có ở đây đều giống như nhau, họ gần như là hoa si nhìn chăm chăm Triền Thiệu Khuynh giống như vị thần.

Ở hội trường vui mừng nhất là các ký giả cùng biên tập báo có mặt ở đây, bọn họ cũng đã từng nghe từ lớp người đi trước nói đến người con trai thiên tài độc nhất của Triền lão gia, cũng biết bởi vì anh bị tai nạn xe bị thương mà sống ẩn. Hôm nay anh chính thức trở lại làm việc, theo dõi phản ứng của những người đứng đầu giới kinh doanh và giới chính trị trong hội nghị, có thể xác định đây là tin tức chấn động!

Triền lão gia đến tìm bọn họ, trước đó cũng nói ngày hôm nay cho phép công bố một tin tức lớn nhất, không cần kiêng nể bất luận điều gì! Lần này bọn họ nhất định có cơ hội hãnh diện, in hình của Triền Thiệu Khuynh lên trang đầu tờ kinh tế tài chính, chắc chắn lượng tiêu thụ tăng lên rất nhiều, để cho họ có thể được khá nhiều tiền thưởng!

Tờ kinh tế chính trị không thu hút người đọc bằng tờ giải trí vì thiếu cái gì? Không phải là trai tài gái sắc, chọc cười khoa trương lại giả tạo sao! Nhưng mấy đại gia tộc chân chính tích lũy mấy đời, những cô bé, cậu bé phần điều ngọc mài vốn không thiếu!

Chẳng qua là đại gia tộc trong giới kinh doanh bảo vệ người thừa kế rất nghiêm mật, hoàn toàn không cho truyền thông tiết lộ một chút gì về con cái nhà mình cho dù là tư liệu hình ảnh. Đây là quy tắc thỏa thuận ngầm trong nghề nghiệp, chỉ có đến khi nào con cái của họ chính thức tiếp quản xí nghiệp mới chấp thuận đưa tin, làm cho các ký giả cũng đành phải trái chọn phải nhặt những tổng giám đốc, chủ quản đang thi hành nghĩa vụ quân sự trong vô số các xí nghiệp ở thành phố K, mới khó khăn tìm ra mấy chục người có diện mạo nổi trội, đưa tin nhiều lần. Trước kia họ nâng Đỗ Yến Thừa của nhà họ Đỗ đến tận trời, nói lên tướng mạo xuất thần của hắn đều có thể thuyết phục mọi người, nhưng chỉ là tài hoa thực lực đứng đầu, làm cho rất nhiều người cũng không phục.

Nhưng hôm nay Triền Thiệu Khuynh chính thức làm việc trở lại, tướng mạo khí chất cùng tài hoa tuyệt đối là không ai nói được câu phản bác nào, dù tiến vào giới giải trí tài nghệ cũng sẽ đứng đầu. Chỉ bằng dáng người, dung mạo, tài sản, xuất thân của anh, đi đâu tìm được người đẹp trai giàu có điển hình như vậy chứ! Cho dù bây giờ anh hoạt động bất tiện, thân tàn tật ý chí kiên cường cũng là một loại đề tài, càng có thể khiến cho các cô gái trẻ tởn ra bản năng người mẹ, một lòng theo đuổi đối với người đàn ông chịu quá nhiều thương tổn như vậy.

Các ký giả sôi nổi chỉnh camera vừa quay vừa chụp rất nhiều hình ảnh, bản thân cũng điên cuồng hỏi Triền Thiệu Khuynh. Hôm nay là lần đầu tiên Triền

Thiếu Khuynh đối mặt với truyền thông đại chúng, những bức ảnh cùng những câu hỏi phỏng vấn lần này đều có thể sử dụng đưa tin sau này. Chỉ cần anh có thể đạt được thành tựu, những thử thách này đều có thể trở thành rất nhiều chuyện dễ!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ghét Bỏ Ông Già Như Tôi

Triển lão gia thấy tình cảnh nhất thời khó có thể kiểm soát, vội cười lớn giảng hòa nói: "Các vị bạn bè giới kinh doanh, giới chính trị, các vị ký giả trẻ, mọi người có vấn đề gì thì nán lại một chút đề hỏi tôi, đừng luôn luôn đuổi theo hỏi Thiếu Khuynh nhà chúng tôi, các người chỉ biết ghét bỏ lão già lớn tuổi vô dụng như tôi thôi. Nhớ năm đó, tôi thế nhưng xuất sắc hơn so với nhóc con thối tha này!"

Tiếng cười vang cả phòng họp, hiếm khi gặp được người đức cao vọng trọng chú trọng hình tượng như Triển lão gia trêu ghẹo vui đùa, mọi người bị nói xong liền thu lại, không hề đặt câu hỏi với Triển Thiếu Khuynh nữa.

"Phong thái diện mạo của cha năm đó, con không có duyên được tận mắt nhìn thấy, thật sự là một chuyện đáng tiếc, con lại cực kỳ ngu dốt, làm sao bì kịp được với tư thái phong độ của cha." Triển Thiếu Khuynh cũng cười nói, "Chỉ là tôi có thể đoán được tại sao cha phải xin mọi người tha cho tôi, hôm nay việc chính chưa làm xong, các công ty đầu thầu mất bình tĩnh rồi, tôi sao có thể để giọng khách át giọng chủ cướp đi nổi bật đây?"

Lúc này, sắc mặt của bảy công ty đầu thầu ngồi ở phía trước mới tốt lên. Vừa mới bắt đầu bọn họ vô cùng khó hiểu khi thấy xuất hiện nhiều người như vậy, sau lại khiếp sợ đối với tin con trai độc nhất của Triển lão gia trở lại làm việc, lại đến vừa rồi ký giả hướng về phía Triển Thiếu Khuynh hỏi lên loạn thành một đoàn. Ngoại trừ Liên Hoa, bọn họ đều cho rằng công ty của mình làm bối cảnh cho việc Triển Thiếu Khuynh trở lại làm việc, hội nghị đầu thầu lần này chính là công dã tràng, bọn họ làm việc vất vả hao tâm tổn trí là vô ích.

Nhưng Triển Thiếu Khuynh đã kéo trọng tâm đề tài về cuộc đấu thầu, cuối cùng bọn họ cũng an tâm, hôm nay các phóng viên tạp chí đứng đầu trong giới kinh doanh đều tề tựu tại Triển thị, cho dù bọn họ không trúng được thầu, nhưng cũng lộ mặt trước mọi người, ít nhiều cũng lưu lại ấn tượng tốt hơn.

Liên Hoa quan sát toàn bộ hành trình, cũng nắm chặt bàn tay, cô thần phục mức độ yêu quý con trai của Triển lão gia, thật là thương cho tâm lòng cha mẹ trên thế giới.

Triển lão gia triệu tập mấy trăm người đứng đầu giới kinh doanh chính trị cùng mạng lưới ký giả biên tập, chính là vì tạo vị thế cho Triển Thiếu Khuynh trở lại làm việc. Quả nhiên, gừng càng già càng cay, hành động này Triển Thiếu Khuynh lập tức khiến cho thành phố K khiếp sợ, chuyện của anh sẽ truyền khắp hàng triệu hộ gia đình. Có lẽ nhất định sẽ là một loạt những từ khen ngợi như tài hoa kinh người, vượt trội hơn hẳn mọi người, anh tuần phóng khoáng.

Về sau đúng là thiên hạ của Triển Thiếu Khuynh rồi, ông cụ đã đào tạo được Triển Thiếu Khuynh như vậy, đột ngột tuyên bố thanh thế con trai độc nhất trở về giới kinh doanh, nhất định là có ý tứ nhường lại chức vị. Mang Triển thị to như vậy giao vào trong tay Triển Thiếu Khuynh, xem chừng hướng gió thành phố K nên thay đổi.

Trong ánh mắt chờ mong của toàn hội trường, trợ lý Lãnh cầm văn kiện đấu thầu trình trọng tiến lên, ông mở ra phong bì văn kiện được dán kín ở trước mặt mọi người, thần nhiên tác động đến lòng hiếu kỳ của mọi người, ai sẽ thắng thầu đây?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 94: Giống Như Bị Chồng Bắt Gian

Trợ lý Lãnh đảo qua dưới đài, mới gần từng chữ tuyên bố: "Người thắng thầu, phương án số bốn!"

"Hả!" Thi Hoan, Thi Nhạc nhất thời cao hứng nhảy dựng lên, "Liên tổng, là chúng ta!"

Toàn trường cũng vang lên một tràng vỗ tay, rồi rít bàn luận phương án trúng thầu là của công ty nào. Liên Hoa khẽ gật đầu, cảm thấy kết quả này quá bình thường, cũng không có hưng phấn giống như Thi Hoan, cô chỉ nhìn một chút Ôn Như Cảnh cùng Đỗ Yến Thừa ở đối diện, sắc mặt hai người kia gần như tái mét rất vừa lòng cô, có cái gì thú vị hơn so với kẻ thù gặp khó khăn đâu?

Hành Không cùng Ôn thị vất óc tìm mưu tính kế không chừa thủ đoạn, cuối cùng không có dựa được vào ngọn núi lớn Triển thị này. Gần đây bọn họ bị Mục Thần chen ép sự nghiệp bấp bênh gần như không có khởi sắc. Về sau cô càng phải kiệt liệt đối phó với Ôn thị làm cho nó ngày càng xuống dốc, chỉ có như vậy cô mới có thể ở thời điểm mẹ con nhà họ Ôn cùng đường, đoạt Liên thị của cha về.

Đột nhiên, Liên Hoa cảm giác được một tầm mắt nóng rực, cô theo cảm giác nhìn qua, chỉ thấy hai mắt Triền Thiểu Khuynh sáng rực nhìn chăm chăm cô, nét mặt của anh thật sự không xem là đẹp mắt.

Ách.....Liên Hoa nhủ mày, cô không có làm cái gì chứ? Tại sao Triền Thiểu Khuynh dùng loại ánh mắt này nhìn cô? Giống như cô hồng hạnh vượt tường bị chồng bắt gian, Triền Thiểu Khuynh tức cái gì?

Nghênh đón ánh mắt của anh, Liên Hoa tao nhã hào phóng cười một tiếng, gạt đầu một cái, rồi dời tầm mắt đi.

Triền Thiểu Khuynh cau mày lại, cô gái chết tiệt, lại dám quay đầu đi! Vừa rồi rõ ràng cô nhìn chăm chăm Đỗ Yến Thừa nhà họ Đỗ không rời mắt, hướng về phía Đỗ Yến Thừa thân nhiên mỉm cười liếc mắt đưa tình, nhưng thế nào mà cứ đối với anh chỉ sợ tránh né không kịp.

Chết tiệt, anh xuất hiện cô vẫn xem nhẹ, anh trở lại thương trường cũng không hề kinh ngạc, cũng không có một chút hưng phấn, anh rõ ràng là bị cô kích thích trở lại thương trường, tại sao cô có thể để mình anh sống lòng sôi sục!

Muốn thoát khỏi tầm mắt của anh? Nghĩ giống như năm năm trước biến mất không thấy nữa? Tưởng đoạn tuyệt toàn bộ quan hệ với anh trong lúc đó?

Hơi nhếch khóe môi, Triền Thiểu Khuynh nhìn cô mỉm cười, cô đừng hòng!

Từ ý cười rạng rỡ như ánh dương của Liên Hoa, anh liền biết cô đã đạt được ước nguyện, như vậy xem ra, anh lựa chọn phương án số bốn này quả nhiên là thiết kế của cô, về sau Triền thị muốn cùng với Thịnh Thế Liên Hoa tiến hành hợp tác thời gian tương đối dài đây...

"Các vị, tôi nghĩ tất cả mọi người rất tò mò công ty nào trúng thầu, hiện tại chúng tôi xin mời tổng giám đốc của công ty này lên đài!" Triền Thiểu Khuynh vỗ tay đầu tiên, anh nhìn chăm chăm Liên Hoa, miệng nở nụ cười tà ác lại mê người.

Anh càng muốn mời cô đi lên đài, càng muốn làm cho quan hệ của hai người kéo dài hơn, càng muốn để cho cô không thể trốn đi đâu được!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Mượn Thế

Triền Thiểu Khuynh nhìn Liên Hoa, cô gái nhỏ này nhất định sẽ là của anh, thân là đàn ông, anh hẳn là nên lợi dụng tình thế hiện tại bắt đầu giúp đỡ người phụ nữ của mình tạo tiếng tăm. Anh đã khẳng định cô hoàn toàn có thực lực, nhưng mùi rượu còn sợ hèm sâu, trên thương trường anh không cho phép bất luận kẻ nào coi thường người phụ nữ anh đã nhận định.

Liên Hoa cả kinh, tuy rằng cô tự tin phương án đấu thầu của Thịnh Thế Liên Hoa sẽ không chút khó khăn đánh bại các công ty khác, trúng thầu chỉ có thể là Thịnh Thế Liên Hoa, nhưng cô cũng biết nhân vật chính hôm nay là Triền Thiểu Khuynh, bất luận là ai cũng không thể đoạt đi danh tiếng của anh. Cô chỉ cần Thịnh Thế Liên Hoa trúng thầu là tốt rồi, đợi đến khi phương án chính thức hoàn thành đưa vào thị trường, mới chân chính là thời khắc hào quang nở rộ của Thịnh Thế Liên Hoa.

Nhưng Triền Thiểu Khuynh tài giỏi đến như vậy, mời cô đi lên trước đài mặt hướng về giới truyền thông đứng đầu của thành phố K, làm cho những thương nhân chính trị gia cùng mạng lưới ký giả có mặt tại hội trường cho vào danh sách khi nhìn thấy sự nổi lên của Thịnh Thế Liên Hoa, có lẽ hoàn toàn ngoài dự kiến của cô. Triền Thiểu Khuynh là muốn dốc sức tạo thế diện lớn cho cô, để cho cô mượn tình thế hôm nay, đưa thương hiệu Thịnh Thế Liên Hoa xâm nhập cắm rễ đi vào lòng mỗi người ở thành phố K.

Tuy nhiên, đây có cái gì là không thể?

Liên Hoa mỉm cười ưu nhã đứng dậy, một thân thanh lịch phóng khoáng lại không mất sự giỏi giang, những đường kẻ hoa văn trên váy tôn lên vẻ kiêu diễm như hoa của cô, bước chân đi vững vàng đều đặn hướng lên đài, cô không luống cuống chút nào bước lên đài, nhìn vào ánh mắt Triền Thiểu Khuynh, cười nói: "Triền công tử quá khách khí, Thịnh Thế Liên Hoa cảm ơn sự tán thành của Triền thị đã lựa chọn phương án của chúng tôi."

Liên Hoa tiếp nhận micro trợ lý bên cạnh đưa qua, hướng về mấy trăm người dưới đài hào phóng nói: "Xin chào các vị, tôi là Liên Hoa tổng giám đốc của Thịnh Thế Liên Hoa, công ty chúng tôi vừa mới khởi nghiệp, phương án thiết kế còn hạn chế có thể được Triền thị xem trọng, thật sự là vinh hạnh đến cực điểm, về sau, xin các vị tiền bối trong giới kinh doanh cùng các bạn bè giới truyền thông chiếu cố nhiều hơn."

Hội trường nhất thời sôi nổi, Triền Thiểu Khuynh đã là mẫu đàn ông cực hạn, không nghĩ tới công ty thắng thầu vậy mà có một nữ tổng giám đốc cực kỳ xinh đẹp! Tuấn nam mỹ nữ đứng chung một chỗ, lực chấn động đúng là trực tiếp phá tan khuôn mẫu!

Mắt của các vị tổng giám đốc trẻ tuổi trong hội trường đều sáng rực, thương trường vĩnh viễn là thiếu mỹ nữ, bọn họ có rất nhiều thời gian để lại săn tìm cái đẹp, ánh mắt của một số người đã bắt đầu nhìn chăm chăm Liên Hoa như hồ rình mồi.

Các phóng viên cũng nhanh chóng bấm máy camera không ngừng, thì ra hôm nay bộc phát nhiều tin tức lớn như vậy, nữ tổng giám đốc xinh đẹp của

Thịnh Thế Liên Hoa cạnh tranh đấu thầu vừa mới được Triển thị lựa chọn, chỉ bằng đăng ảnh của Liên Hoa, có thể viết được mấy trang báo!

"Tổng giám đốc Liên Hoa khiếm tốn rồi, cần gì khách khí như vậy." Triển Thiếu Khuynh di chuyển xe lăn, đi tới bên cạnh Liên Hoa, "Tôi trở lại thương trường, bởi Thịnh Thế Liên Hoa chịu trách nhiệm vụ làm ăn đầu tiên của tôi, thật sự là cực kỳ hoàn hảo. Phương án đấu thầu của Liên tổng cùng ý tưởng của tôi tâm ý tương thông, về sau mong Liên tổng đối với người mới bước vào thương trường như tôi không xa không rời, làm cho Triển thị và Thịnh Thế Liên Hoa phải cùng nhau sát cánh bay lên!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Phá Vỡ Ảo Tưởng

Liên Hoa hơi chậm lại, trong lòng thầm nghĩ Triển Thiếu Khuynh nham hiểm, anh rõ ràng là loại trình độ cáo già, còn không biết ngượng nói mình là lính mới.

Anh thế này là giết người không thấy máu, dùng giọng điệu mập mờ không rõ như vậy tuyên bố trước hội trường, chẳng lẽ muốn mượn cơ hội báo thù sao.

Liên Hoa cảm hận đến nghiêng rằng, ai cùng anh ta sát cánh bay lên, ai cùng anh ta tâm ý tương thông, ai cùng anh ta không xa không rời! Nói những lời này làm cho người ta hiểu lầm, chẳng lẽ Triển Thiếu Khuynh hi vọng mọi người nghĩ Thịnh Thế Liên Hoa sử dụng thủ đoạn sau lưng để thắng thầu, muốn làm cho hình tượng của cô hồng bét, hi vọng đồn đãi những chuyện giữa cô và anh truyền đi nhiều tiếng xấu sao.

Trước những người khác hiểu lầm không nói, sau lại nghĩ cô như thế nào, Liên Hoa chỉ biết là, những lời đồn đãi kiểu này lọt vào tai Tiểu Bạch, nhất định là hậu quả hết sức kinh khủng!

Âm thầm liếc Triển Thiếu Khuynh một cái, tâm tư của Liên Hoa xoay chuyển rất nhanh, không thể để mọi người ôm cái ý nghĩ sai lầm về mối quan hệ giữa cô cùng Triển Thiếu Khuynh.

Nở nụ cười hoàn mỹ, Liên Hoa mở miệng nói: "Triển công tử nói đùa rồi, Tôi mới từ Mỹ trở về không bao lâu, làm sao dám đương nổi những lời như thế. Thịnh Thế Liên Hoa đối với Triển thị cần phải dốc hết toàn lực, đây là một công ty chuyên nghiệp dạy công tu dưỡng. Mọi người đều biết buổi đấu thầu của Triển thị tuyệt đối không có cơ hội thông đồng gian lận, có thể được chọn làm cho chúng tôi vừa mừng lại vừa lo. Thịnh Thế Liên Hoa là công ty nhỏ, về sau còn muốn phát triển nhiều hơn trong sự mong đợi của Triển thị, mong Triển công tử giúp đỡ nhiều hơn mới được."

Lời nói mang hương vị mạnh mẽ chính thức truyền ra, trong nhất thời đánh vỡ suy nghĩ mơ màng của mọi người dưới đài, cũng là, vừa nhìn thấy khuôn mặt xa lạ này đã biết cô gái xinh đẹp đó mới trở về từ nước ngoài, mấy năm chân Triển Thiếu Khuynh lại bị thương đóng cửa từ chối tiếp khách, trong lúc đó hai người làm sao có thể kết giao?

Triển thị công khai đấu thầu lại nổi tiếng công bằng, công ty Hành Không của nhà họ Đỗ đến đây cạnh tranh hạng mục cũng là ngôi sao sáng trong giới thiết kế, cô gái xinh đẹp này đã đánh bại nhà họ Đỗ, nhất định cũng có tài năng học vấn thiên phú.

"Hừ, tiện nhân, thông đồng với Mục Thần còn chưa đủ, chẳng lẽ còn leo lên giường Triển công tử!" Ôn Như Cảnh lại thầm xé nát vô số giấy tờ, cô ta lặng lẽ nhỏ giọng phỉ nhổ, dựa vào cái gì hiện tại Liên Hoa là trung tâm được vạn người chú ý, không phải cô đã mất hết cả sao, dựa vào cái gì hiện tại làm cho Mục Thần và Triển Thiếu Khuynh đều là rỗng phượng trong biển người cũng đối với cô mập mờ không rõ.

"Liên Hoa..." Đỗ Yến Thừa vừa cao hứng vừa thất vọng đứng lên, cao hứng là vì Liên Hoa giải thích quan hệ giữa cô cùng Triển Thiếu Khuynh, nói rõ không liên quan tới thái tử của Triển thị, nhất định là tâm của cô không có gút mắc, còn thất vọng là vì sao năm đó chính mình lại vứt bỏ Liên Hoa tài năng tướng mạo vẹn toàn, làm cho cô không bao giờ nguyện ý trở lại trong ngực của anh ta nữa....

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Không Phải Trộm Không Có Tội

Liên Hoa nhìn thoáng qua Ôn Như Cảnh cùng Đỗ Yến Thừa dưới đài, nhìn sắc mặt khó coi của hai người bọn họ, cô liền quyết định muốn làm một chuyện để sắc mặt của bọn họ càng xanh hơn.

Liên Hoa quẹo rừ mê người cười: "Các vị, có lẽ mọi người đối với tôi đều chưa quen thuộc, nên trước tôi xin tự giới thiệu một chút. Tuy rằng chưa từng chính thức tham gia vào việc kinh doanh ở thành phố K, nhưng có lẽ mọi người đều có chút ấn tượng với cha tôi, ông là người khởi nghiệp Liên thị Liên

Thanh Sông, có thể ở đây một số tiền bối đã từng chiếu cố làm ăn với cha tôi. Về sau, xin mọi người hãy nâng đỡ Thịnh Thế Liên Hoa nhiều hơn, tôi sẽ vô cùng cảm kích. Về phần Liên thị của cha, một ngày nào đó tôi sẽ từ trong tay người khác đoạt lại, làm cho tên tuổi của Liên thị một lần nữa được tôn lên...."

Mọi người càng thêm xôn xao một hồi, Tổng giám đốc Liên Hoa của Thịnh Thế Liên Hoa lại là con gái của Liên Thanh Sông.

Phần lớn trong số họ vẫn còn nhớ rõ năm đó Liên thị giống như mặt trời ban trưa, nhưng tổng giám đốc Liên Thanh Sông đột ngột mất không lâu, Liên thị liền đổi tên là Ôn thị, được vợ sau và con gái riêng của Liên Thanh Sông thừa kế, nhưng mà không còn huy hoàng của năm đó nữa.

Tất cả mọi người là người thông minh mưu tính sâu xa quen thuộc thương trường, nghe qua đôi lời của Liên Hoa liền đoán được bảy tám phần chân tướng, mọi người kinh ngạc mắt nhìn về phía tổng giám đốc Ôn thị Ôn Như Cảnh trong góc phòng, xem ra, vị Ôn tổng này và vị Liên tổng kia là quan hệ thù địch như nước với lửa.

Thoáng chốc sắc mặt Ôn Như Cảnh trắng bệch, Liên Hoa làm sao dám, làm sao dám ở trước công chúng nói ra những lời như thế. Đây thực sự là Liên thị muốn phá hủy hoàn toàn cả cô và mẹ cô, thật sự dám ở nơi đông người xuống tay tàn nhẫn làm cho bọn cô đẹp mặt.

"Chị nói bậy." Ôn Như Cảnh bị ánh mắt mọi người nhìn xem giống như kim đâm, cô ta run rẩy đứng lên, tràn đầy nước mắt xông lên đài quát Liên Hoa, "Chị, tại sao chị có thể vu oan hãm hại em và mẹ em như vậy! Rõ ràng là chị đột nhiên mất tích, làm cho Liên thị của cha không có người thừa kế, em và mẹ mới không thể không gánh vác trách nhiệm Liên thị. Chị, tuy chúng ta không có quan hệ máu mủ, nhưng đều cùng kính yêu cha, là em và mẹ giúp ba hoàn thành nguyện vọng, sao chị có thể gạt mọi người như vậy!"

Cô mang dáng vẻ đáng thương nhận hết oan ức, gương mặt tái nhợt bị thương làm cho mọi người sinh lòng thương xót, như lá rụng đưa trong gió, tức giận Liên Hoa đến run lấy bậy.

"Ôn tiểu thư, tôi có nói gì sai? Tôi có vu oan hãm hại tổn thương đến cô sao? Tôi lại nói dối mọi người chuyện gì?" Liên Hoa giả vờ nghi ngờ hỏi, "Tôi nghĩ Ôn tổng đã suy nghĩ nhiều rồi, vừa rồi tôi chỉ là tự giới thiệu về mình, cũng không nói xấu điều gì về Ôn tổng? Cô nói những lời như vậy là sao? Không phải trộm, vì sao có tội?"

"Chị!" Ôn Như Cảnh bị chặn không nói nên lời, cô biết Liên Hoa đã tra xét rõ ràng chuyện năm đó, nhưng cô nghĩ Liên Hoa sẽ vì thể diện mà che giấu, tuyệt đối sẽ không mang bí mật này nói ra trước mặt mọi người, nhưng sao bây giờ rơi vào cục diện này.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Kẻ Thù Khóc Thì Em Nên Cười

Đúng, Liên Hoa cái gì cũng chưa nói, hết thảy trong lời nói của cô làm cho người ta tự do suy nghĩ, tùy ý biến đổi ý nghĩ, những người đứng đầu giới kinh doanh, giới chính trị có mặt ở đây trải qua sương gió có thể đại khái đoán được sự thật, về sau sẽ dùng ánh mắt khác nhìn về phía Ôn thị, về phía mình và mẹ, nhưng đó tối đa cũng là suy đoán, là chính cô tức giận đứng lên cùng Liên Hoa sảng giọng, bị Liên Hoa dán lên cái mác có tật gậy mình, làm cho mọi người có thể khẳng định sự tình quả nhiên như họ đoán từ trước....

Trong nháy mắt nước mắt của Ôn Như Cảnh rơi xuống, cô sợ đến phát run, lần này nước mắt không phải nguy tạo, là cô thật sự sợ.

Lần đầu tiên cô cảm thấy sợ Liên Hoa, không phải từ việc đánh giá của người khác, không phải từ lời đồn bên ngoài, là cô tự mình thể nghiệm mưu lược của Liên Hoa, từng bước đào sẵn một cái giếng, khiến cô chủ động từng bước một bước vào vực sâu vạn kiếp bất phục*!

*Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không thể trở lại, quay lại được

Đỗ Yến Thừa bên cạnh tức giận nắm chặt nắm đấm, hấn giận Ôn Như Cảnh thiếu kiên nhẫn như vậy, chủ động nhảy ra thừa nhận bản thân chột dạ, hấn càng giận Liên Hoa vô tình, Như Cảnh là em gái của cô, từ lúc nào cô bắt đầu không để ý đến tình thân tùy ý làm càn như vậy!

Hấn hoàn toàn không chú ý Ôn Như Cảnh điềm đạm đáng yêu chan hòa nước mắt, chỉ là hấn đang suy nghĩ một chuyện.

Liên Hoa đối với chuyện Như Cảnh cướp đi Liên thị hận như thế, vậy hấn phản bội tình yêu của cô, giúp Như Cảnh thừa kế Liên thị, không phải là cô cũng hận hấn giống như vậy chứ.....

Liên Hoa nhìn Ôn Như Cảnh khóc không nói thành lời, chẳng qua là trong lòng không ngừng cười lạnh, cô thật sự xem trọng chỉ số thông minh của Ôn Ngừ và Ôn Như Cảnh, nhìn Ôn Ngừ tới tới lui lui vẫn là tiết mục thuê người ám sát, Ôn Như Cảnh hết lần này đến lần khác hơn hết vẫn là tìm lí lo thoái thác, hai người này còn có thể làm ra thủ đoạn khác hay lý do khác để đối phó với cô sao?

Liên Hoa không khoi thở dài một tiếng, lúc trước làm thế nào để bản thân bị hai mẹ con Ôn Ngừ cùng Ôn Như Cảnh không có bao nhiêu chỉ số thông minh tính kế thành công chứ! Năm đó, nếu không phải cô bởi vì chuyện cha qua đời đau lòng quá mức, tính cảnh giác giảm quá nhiều, có phải là cơ hội thuận tiện để hai mẹ con này đoạt hết tất cả!

Một cảm giác hồi hận cùng hổ thẹn xông lên mũi, đôi mắt của Liên Hoa ửng đỏ, nước mắt đã ướt mi.

Đột nhiên một đôi tay nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô, xúc cảm ấm áp thoải mái truyền đến, Liên Hoa kinh hãi, nhìn về hướng bàn tay, sợ đến mức suýt nhảy dựng lên.

"Đừng khóc, em không thích hợp để khóc." Triển Thiếu Khuynh vừa nắm tay của Liên Hoa một chút vừa lưu luyến, ngón tay thon dài tinh tế nằm trong bàn tay to của anh, làm cho anh có một loại cảm giác thỏa mãn bành trướng.

Triển Thiếu Khuynh kiềm chế xúc động muốn đặt bàn tay ngọc lên môi hôn, nhỏ giọng an ủi cô nói: "Em hẳn là nên cười khi kẻ thù khóc"

Anh không hy vọng người phụ nữ của mình nước mắt ràn rụa, vẫn là Liên Hoa cười tự tin kiêu hãnh đẹp nhất, nếu cô khóc, anh sẽ cảm thấy đau lòng. Vừa rồi trong ánh mắt của cô có một chút bi thương cùng đau khổ, cũng làm trái tim của anh đau đớn càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Ôn Tổng Vẫn Tự Lo Cho Mình Đi

"Cám ơn." Liên Hoa không dấu vết rút ngón tay lại, cô lặng lẽ nhìn bốn phía, cũng may, không ai để ý việc nhỏ này, nếu không cô lại phải làm rõ với Tiểu Bạch.

Triển Thiếu Khuynh cảm nhận được Liên Hoa vội vàng né tránh, mi tâm nhíu lại, lại cố ý không buông tay, cố ý cầm ngón tay nhỏ trắng như ngọc của cô, bức bách nhìn cô: "Liên Hoa, em trốn cái gì? Chẳng lẽ không muốn cùng anh tiếp xúc? Có chuyện không cần nhắc tới, mà có thể làm cho sự thật không xảy ra. . ."

"Triển thiếu gia, xin buông tay!" Liên Hoa cau mày, chợt cô rút ngón tay ra, từ từ cách xa Triển Thiếu Khuynh bên cạnh, nhỏ giọng trách mắng, "Chẳng lẽ Triển thị đều đối xử với đối tác như vậy sao? Chẳng lẽ Triển thiếu gia rời khỏi thương trường quá lâu, quên công và tư phải rõ ràng? Bây giờ đang là làm việc, không cần nhắc đến chuyện riêng tư!"

Cô sợ Triển Thiếu Khuynh nhắc tới quan hệ giữa hai người, trừ một đêm kia vào năm năm trước, cơ hồ giữa hai người không có giao tình nào, lúc anh nổi ở thương trường thì cô vẫn đang nép dưới cánh của cha làm học sinh, không quen nhau cũng chưa bao giờ gặp mặt. Cho dù bây giờ, số lần cô thấy Triển Thiếu Khuynh cũng đếm trên đầu ngón tay, lại cứ cùng anh làm ra chuyện thân mật, lại có máu mủ là Tiểu Bạch, thật là vừa quen thuộc vừa xa lạ. . .

Cô không hi vọng Triển Thiếu Khuynh nói đến quan hệ mật thiết của hai người, hình như anh vẫn chưa quên chuyện cũ, nhưng bọn họ có là cái gì đây? Cũng chỉ coi như tình một đêm?

Đang nói chuyện, Ôn Như Cảnh lại đứng lên.

Cô ta lau sạch sẽ nước mắt, ngẩng đầu đối diện với Liên Hoa tuyên bố, "Bây giờ Ôn thị là công ty của tôi, là kế thừa tài sản hợp pháp của cha. Liên tổng, thương trường như chiến trường, mặc dù tình cảm của chúng ta sâu đậm, nhưng Ôn thị chính thức cùng cô cạnh tranh ở thành phố K. Tôi nhắc nhở cô một câu, không cần làm theo ý nghĩ của cha, bản quyền thiết kế năm đó của Liên thị đều ở trong tay của Ôn thị, cô phải cẩn thận nếu không lại sao chép lại thiết kế của Ôn thị."

Liên Hoa kiêu ngạo nâng cằm, đáp trả khiêu khích của Ôn Như Cảnh: "Cám ơn Ôn tổng nhắc nhở, chẳng qua tôi từ hai bàn tay trắng đến giờ, nếu như xảy ra việc sao chép, tại sao có thể để cho tôi thiết kế đây? Ôn tổng vẫn là lo lắng cho công ty của mình đi, rầm rộ đến hiện tại bây giờ, nếu Ôn thị xảy ra chuyện sao chép, giống như sẽ thua một ván bài rồi."

Ôn Như Cảnh mỉm môi thật chặt, không nói thêm câu nào nữa, giống như con chim nhỏ nép bên người Đỗ Yến Thừa.

Cô hiểu một chuyện, tranh cãi với Liên Hoa miệng lưỡi bén nhọn, bắt luận như thế nào người thua cũng là cô, nhưng lấy tài nghệ của Ôn thị, đối đầu với Thịnh Thế Liên Hoa là không có chút phần thắng nào.

Cô muốn dựa vào người đàn ông bên cạnh, chỉ có nhà họ Đỗ mới có thể che chở mẹ con cô. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Loại Cảm Giác Này Không Tệ

Dưới đài các tổng giám đốc quản lý cao cấp quen biết nhau nhỏ giọng nói chuyện với nhau, nhìn Liên Hoa trên đài, lại nhìn Ôn Như Cảnh ở một bên, bọn họ lắc đầu, đây thật sự là một cuộc đối kháng không công bằng, hai người chênh lệch quá lớn!

Hồ phụ vô duyên nữ, nhìn con gái ruột người ta Liên Hoa Liên tổng diện mạo gì, tài cán gì, xem con riêng Ôn Như Cảnh kinh doanh Liên thị một đường xuống dốc, mẹ con Ôn thị này như thế nào không biết xấu hổ tu hú chiếm tổ chim khách đối kháng với Liên Hoa đây?

"Ha ha, xem mọi người bộ dáng hào hứng bùng bùng, lão già tôi đây vốn không nên ngắt lời làm mất hứng." Lúc này, bỗng nhiên Triển lão gia mở miệng cười, "Có điều là, tôi chỉ muốn hỏi mọi người một câu, đã một chưa? đối bụng không? Ăn cơm trước được không, các vị cấp lãnh đạo nể mặt đến Triển thị, dù sao vẫn để cho hai cha con chúng tôi cố gắng hết sức làm người chủ nhà tận tình mới phải!"

Người dưới đài nể tình gật đầu nói phải, đều ở lại dùng cơm. Kỳ thực bây giờ chủ đề đã muốn thăm dò vào bí mật riêng tư gia đình, sẽ làm rất nhiều người cảm thấy khó xử, Ông cụ đã cho mọi người mượn cái thang đi xuống lầu dùng cơm xã giao, tạm thời đem chuyện này bỏ qua, nhưng mà có lẽ bọn họ chờ mong kịch hay về sau.

"Đi thôi, chúng ta cũng đi ăn cơm." Triển Thiếu Khuynh vươn tay mời, hướng về Liên Hoa nói.

Ánh mắt Liên Hoa tối sầm lại, đang trước nơi đông người, nếu hôm nay không nể mặt nhân vật chính, có vẻ vô cùng thất lễ vô cùng đối lập, mà nếu cùng Triển Thiếu Khuynh dắt tay cùng ăn, lại càng nói không rõ.....

Cô chuyển bước nhẹ nhàng, đi tới sau lưng Triển Thiếu Khuynh, tay giúp đẩy xe lăn, cười nói: "Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn cơm."

Triển Thiếu Khuynh nhất thời nghẹn lời, nghiêm mặt được Liên Hoa đẩy đi, anh không hy vọng dưới sự giúp đỡ của phụ nữ mới có thể đi lại, nhưng lời nói cự tuyệt vẫn không thể thốt ra khỏi miệng, cô thì đứng ở phía sau anh, cả hai nện bước tốc độ như giống nhau hướng về mục đích giống nhau, có thể nghe thấy hơi thở chân thành, có một loại ý vị vợ chồng già giúp đỡ lẫn nhau.

Cảm giác này, dường như không tồi?

Rất nhanh, bọn họ đã đến phòng ăn được bố trí đặc biệt của Triển thị, tiệc đứng mỹ vị phong phú bày biện trên bàn, Các vị đứng đầu giới kinh doanh, giới chính trị đã bắt đầu nâng ly sôi nổi đứng nói chuyện xã giao.

Triển Thiếu Khuynh chỉ bụng đồ uống lên trong nháy mắt, bóng dáng Liên Hoa đã không thấy tăm hơi, nhìn về phía xa cũng không thấy bóng dáng của cô, anh oán hận nắm chặt cái ly chân dài, người phụ nữ đáng ghét kia, thế nào thì nhân cơ hội chạy trốn như vậy!

Lúc này ông cụ bỗng nhiên lôi kéo vài người bạn tốt sang đây: "Thiếu Khuynh, đến đây, chú Tề của con bọn họ vẫn thường nhắc đến con, hôm nay rất vinh hạnh đến đây, con phải kính vài ly!"

"Đương nhiên, các chú, về sau xin chiếu cố cháu nhiều hơn, còn nhiều chỗ mới lạ, kính xin hãy vui lòng chỉ giáo!" Triển Thiếu Khuynh lập tức thu lại vẻ mặt tức giận lo lắng, anh đã đưa ra vẻ nguy trang hoàn mỹ, bắt đầu bụng rượu lên tiến vào bên trong xã giao.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Diễn Lại Trò Cũ

Liên Hoa nhập dịp né tránh Triển Thiếu Khuynh, cùng với Thi Hoan Thi Nhạc mạnh vì gạo, bạo vì tiền (*) chào hỏi phòng ăn, cô nhìn chỗ của Triển Thiếu Khuynh xa xa mà tránh anh, khó có được cơ hội ở một chỗ với những người tai to mắt lớn, lúc biết cô là tổng giám đốc ở biệt thự Triển thị liền tiến lên chúc mừng, Thịnh Thế Liên Hoa thảng thâu, làm cho bọn họ càng thêm thương thức vị tổng giám đốc tài mạo này.

(*): phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả.

Cùng xã giao với khách hàng quan trọng một chút, có thể không kể con của thương nhân giới chính trị tiến đến, khoe khoang trên chốc đòi theo đuổi cô, Liên Hoa cực kỳ chán ghét, dưới sự che dấu của Thi Hoan và Thi Nhạc, không dấu vết đi tìm một chỗ bí ẩn, rốt cuộc mới thoát khỏi đám ong bướm kia.

Một ông cụ tóc trắng xoá đang cảm khái nói với Triển Thiếu Khuynh: "Thiếu Khuynh, thiện hạ này về sau là của những người trẻ tuổi các cháu, Triển thị có cháu, tiền đồ rộng mở!"

"Đâu có đâu có, Triển thị phát triển phải dựa vào cha, như ông Tôn vậy, gừng càng già càng cay chứ." Triển Thiếu Khuynh mỉm cười xã giao với ông ta, ánh mắt dời đi, chợt thấy Liên Hoa lặng lẽ ẩn nấp.

Cô núp ở rèm cửa sổ, ngẩng đầu ngắm quang cảnh ngoài cửa sổ, nhưng lại không biết nhất cử nhất động của mình, đã trở thành quang cảnh cho người khác.

Triển Thiệu Khuynh nói mấy câu liền tạm biệt tổng giám đốc Tôn, di chuyển xe lăn đến bàn rượu đổi một ly rượu màu xanh, anh nhẹ nhàng đổi hướng đi, đi tới chỗ Liên Hoa.

"Sao lại trốn ở chỗ này, Triển thị tiếp đãi không chu đáo, làm cho em bất mãn sao?" Triển Thiệu Khuynh đi tới bên cạnh Liên Hoa, nhẹ giọng nói.

Liên Hoa sững sờ, sao ánh mắt của Triển Thiệu Khuynh lại sắc bén như thế, cô trốn ở chỗ này, vẫn bị bắt được!

Nhún nhún vai, Liên Hoa khẽ cười nói: "Không có nha, chỉ là giao chuyện xã giao cho người khác, tôi sẽ được rảnh rồi thôi."

Cô lén giấu thân thể sâu hơn, cố buông lỏng hỏi Triển Thiệu Khuynh: "Triển thiếu gia không đi xã giao với các tiền bối sao, gạt bọn họ, sẽ không bị ảnh hưởng gì chứ?" Nên anh nhanh nhanh đi một chút, hai người trừ hợp tác, ngàn vạn lần không nên có quan hệ.

"Anh cũng lấy được rảnh rồi một chút, học Liên tổng hưởng thụ một hồi." Triển Thiệu Khuynh di chuyển xe lăn tới gần Liên Hoa, thấy Liên Hoa không thể trốn đi đâu được, anh cười yếu ớt bụng ly rượu kia, giờ lên môi uống một cái, sau đó đưa cho Liên Hoa, "Mời em một ly, có thể nể mặt anh hay không?"

Liên Hoa sững sờ, này ----- đây là phiên bản một đêm kia vào năm năm trước, sao anh có thể diễn lại trò cũ!

Năm đó, chính cô bụng một ly Margaret màu xanh dương đến gần Triển Thiệu Khuynh, dùng cách này mời anh và làm tình một đêm . . . . .

Trời ơi, ai có thể tẩy hoàn toàn trí nhớ của hai người! Ai có thể làm cho Triển Thiệu Khuynh hoàn toàn quên chuyện trước kia, không cần luôn nhắc nhở cô Tiểu Bạch là con anh, không cần nhắc nhở cô năm đó cô cuồng vọng tự đại thế nào, hằng hái làm đầu óc cha ông vắng tìm một người đàn ông xa lạ làm tình một đêm!

"Sao vậy, không phải năm đó em rất chủ động sao?" Triển Thiệu Khuynh hỏi tưởng nheo mắt lại, "Bất luận là một đêm phối hợp, sau lại còn ném tiền xuống, đều là hào phóng kiên quyết, sao hôm nay uống một ly rượu cũng không dám? Sợ anh hạ độc?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Mèo Vờn Chuột

"Ách..." Liên Hoa không ngừng hối hận, quả nhiên, năm đó cô không nên ném lại tiền chơi anh, nhất định là số tiền này làm tổn thương lòng tự trọng của Triển Thiệu Khuynh rất sâu, năm năm rồi làm cho anh nhớ mãi không quên, khiến anh nhất định phải tìm cô báo thù!

Loại hình tượng giống Triển Thiệu Khuynh các phương diện ưu việt phong lưu giàu có, phụ nữ trên giường như nước chảy, nếu không phải cô làm quá mức quá cực đoan, Triển Thiệu Khuynh làm sao nhớ rõ cô từ cách đây năm năm.

Cố gắng chân tình tận tâm, Liên Hoa hé mở đôi môi đỏ mọng, nỉ non kêu gọi nói: "Đương nhiên không phải, có thể uống ly rượu này, nhưng mà phải có điều kiện."

Liên Hoa ôm ngực nhìn xuống Triển Thiệu Khuynh, cơ hồ nhẹ giọng giống như mê hoặc nói: "Anh không cần nhắc nhở tôi sự việc năm đó như vậy, tôi nói rồi, chờ ngày anh có thể đứng lên, chúng ta lại nói đến chuyện bồi thường khoản nợ thịt. Tôi không muốn khi dễ người tàn tật, chờ anh trở thành người bình thường, tôi mới uống ly rượu này để trả lễ lại, tốt hơn đòi nợ trước."

Hiện tại Liên Hoa chỉ cầu có thể kéo dài bao lâu liền kéo dài bấy lâu, ly rượu này của Triển Thiệu Khuynh nhất định là có dụng ý, bởi ngày trước ở quán bar cô dùng cách thức này mời anh, cô không muốn dùng cách tương tự đáp ứng một đêm như vậy, mời tình!

Thiệu Khuynh, sao cháu lại ở chỗ này!" Bỗng nhiên sau lưng hai người có một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đi tới, từ xa trông thấy Triển Thiệu Khuynh, lớn tiếng cười nói, "chúng tôi đều đang tìm cháu, cháu lại trốn ở đây!"

"A, là Hách tổng của Chính Dương tìm tới, Triển thiếu gia mời tùy ý, tôi tùy tiện là được rồi, anh cứ nhanh đi tiếp đãi tân khách đi." Liên Hoa thờ phào nhẹ nhõm, cười nhạt hướng Triển Thiệu Khuynh nói. Đi nhanh đi nhanh, anh khẩn trương rồi đi lúc này!

"Cô...cô chờ đó cho tôi!" Triển Thiệu Khuynh liếc Liên Hoa một cái thật sâu, dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói rõ, nhưng chỉ than nhẹ một tiếng, tiếp theo anh chuyển hướng xe lăn, cùng với Hách tổng đi xã giao.

Liên Hoa trấn an trái tim đang đập kịch liệt một chút, lợi dụng khoảng cách này mang theo Thi Hoan và Thi Nhạc tạm biệt rồi đi.

"Tiểu Phi, chúng ta đi." Liên Hoa lên xe, hỏi Tiểu Phi, "Người của anh có hỏi ra được kết quả gì không, bọn họ có cung cấp manh mối gì về mẹ con Ôn

thì?" Ở tiệc rượu Liên Hoa cố ý quan sát, căn bản Ôn Như Cảnh cùng Đỗ Yến Thừa đều không có ở lại, vẫn là, sau khi cô nói ra thân phận của mình, sắc mặt của hai người này so ra còn đen hơn đất nòi, trong ánh nhìn của mọi người, sao bọn họ không biết xấu hổ ở lại đây.

"Không có, bọn họ nói là chỉ muốn giữ chân Liên tổng làm cho cô lỡ mất việc tham gia đấu thầu, chưa hề nghĩ muốn mưu tài hại mạng, hơn nữa trên người cũng không có hung khí gây thương tích, cho dù muốn kiện cáo cũng không có đủ chứng cứ." Tiểu Phi một lần nữa kể lại quá trình chặn đường kẻ theo dõi, có chút thờ dãi không thể một lần nhỏ cỏ tận gốc.

"Không sao, tôi cũng không có ý định một lần đã đùa chết họ." Liên Hoa bắt đầu gõ ngón tay, "Mèo vòn chuột, đây đúng là trò chơi thú vị nhất! Khiến cho họ lúc nào cũng sống trong sợ hãi, mỗi ngày không thể ngủ mới tốt." Ít nhất, ở trước mặt mọi người cô đã nói ra những lời như vậy, sẽ làm mẹ con nhà họ Ôn lo lắng một thời gian.

"Liên tổng, bây giờ về công ty hay là đi nơi nào?" Tiểu Phi cười nhạt, đánh tay lái hỏi.

Liên Hoa nhìn đồng hồ, quyết định nói: "Quay về công ty, còn có thể xử lý một chút sự vụ. Lúc bốn giờ anh đến đón tôi, tôi tự mình đi đón Tiểu Bạch tan học."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Hoa Anh Thảo

Trước nhà trẻ cao quý, theo tiếng chuông tan học vang lên, Tiểu Bạch chạy như bay ra cổng trường, nhìn thấy người mình mỗi mắt chờ mong xuất hiện, nụ cười của Tiểu Bạch càng đáng yêu.

Nhào vào trong ngực Liên Hoa, Tiểu Bạch ngọt ngào nói: "Mẹ, không phải hôm nay mẹ đi tham gia đấu thầu sao, thế nào lại đến đón con? Hi hi, mẹ, hôm nay con rất ngoan, mẹ phải dẫn con đi chơi đó!"

"Tiểu Bạch là tốt nhất rồi, là đứa trẻ ngoan nhất thế giới! Hôm nay mẹ dẫn con đến một cửa hàng hội đó mẹ thích ăn nhất, để cho con cũng nếm được mùi vị mẹ thích năm đó." Liên Hoa hôn nhẹ Tiểu Bạch, có chút hoài niệm nói, "Rời khỏi thành phố K năm năm, mẹ vẫn luôn muốn nếm hương vị của cửa hiệu lâu đời đó, hôm nay công ty mẹ ở cuộc đấu thầu toàn thắng, cho nên chúng ta cùng nhau ăn mừng!"

"Được, mẹ thích, nhất định con cũng sẽ thích!" Tiểu Bạch tán thành cả hai tay, "Đi thôi, đi thôi!"

"Tiểu Phi, đi hoa anh thảo ở đường Chấn Hưng, tôi đặt chỗ ngồi rồi. Anh muốn đi ăn cùng hay không, nếm thử thức ăn ngon chính gốc của thành phố K?" Liên Hoa cười hỏi tài xế.

"Không cần, trong hợp đồng thuê không bao gồm ăn cơm, không nên làm trái quy định. Tôi sẽ dò xét xung quanh, chờ Liên tổng là được rồi." Tiểu Phi nghiêm túc nói, vòng một cái liền đi về phía cửa hiệu lâu đời tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố K.

"Haizz, tôi cũng không ép anh, anh cũng tìm gì ở xung quanh ăn đi, tôi sẽ trả cho anh." Liên Hoa khẽ cười nói, không hề khách sáo với Tiểu Phi. Lính đặc biệt trời sinh đều một bộ dáng kiêu ngạo, nói chuyện cũng không vòng vo, muốn mời cũng không được, chỉ bằng nói rõ ngay từ đầu.

"Được." Tiểu Phi tập trung tinh thần lái xe, rất nhanh, đã đến đường Chấn hưng.

"Đến sao! Tiểu Bạch con xem, ba chữ kia chính là 'hoa anh thảo', viết không tệ!" Liên Hoa nhìn thấy tấm bảng hiệu xa xa, chỉ cho Tiểu Bạch thấy ba chữ rồng bay phượng múa.

"A ----" Tiểu Bạch kéo dài âm thanh, bé đang cố học tiếng Hán, mỗi chữ bé đều hiểu kỳ.

Chợt Liên Hoa nhớ tới chuyện khác, nghiêm túc dặn dò Tiểu Bạch: "Mẹ nói trước, ngon cũng không cho ăn nhiều, về sau thì có thể được, nhưng hôm nay quan trọng!"

"Mẹ mới ăn không ngừng, con không phải là Trư Bát Giới ăn không biết no!" Tiểu Bạch xì mũi, chợt như tỉnh ngộ chỉ vào Liên Hoa nói, "A, con hiểu! Hi hi, chẳng lẽ lúc trước mẹ ăn cơm ở đây, no đến nỗi đi không được?"

". . . ." Liên Hoa im lặng, thật là có, năm đó lần đầu tiên cha mẹ dẫn cô tới nơi này ăn cơm, cô thiếu chút nữa nuốt luôn đầu lưỡi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Ngày Tận Thế

Nhưng mà kia dường như là ký ức của nhiều năm trước, thời điểm đó, mẹ và ba vẫn còn sống, một nhà ba người đầm ấm ngọt ngào đến Hoa Anh Thảo dùng cơm, mà bây giờ, cô cũng lặp lại hành động của cha mẹ, mang theo con của mình đến đây.

"Tiểu Bạch, con còn cười, thật sự rất buồn cười sao!" Liên Hoa giả vờ tức giận, uy hiếp gãi ngứa con trai.

"Ha ha! ha ha. . . . .mẹ, con không phải cười mẹ. . . .mẹ thừa nhận cũng không quan trọng, ha ha ha!" Tiểu Bạch cười lẩn lộn trên ghế ngồi phía sau, giọng trẻ con giống như chuông bạc vang khắp trong xe.

"Cười đi cười đi, về sau mẹ cũng sẽ đem chuyện con tè ra quần cười thật to. . . . ." Liên Hoa bóp cái mũi nhỏ của con trai, vừa yêu vừa hận cắn răng nói.

"Liên tông, đến rồi, có thể xuống xe." Tiểu Phi cho xe dừng lại ở trước Hoa Anh Thảo, mới cắt ngang hai mẹ con đang đùa giỡn.

"Được, tôi đưa Tiểu Bạch đi vào, đến khi nào chúng tôi dùng cơm xong, tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho anh." Liên Hoa hướng Tiểu Phi nói, "Hắn là sẽ mất thời gian rất dài, anh có thể đi dạo xung quanh đây."

Liên Hoa xuống xe trước, vịn cửa xe giang hai tay, chờ Tiểu Bạch nhảy xuống xe ôm vào trong ngực: "Đến đây, xuống xe thôi!"

Bỗng nhiên, sau lưng có một giọng nam quen quen thuộc truyền đến: "Liên Hoa?"

Liên Hoa quay đầu lại, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Chết không được từ tế, dĩ nhiên là Triền Thiếu Khuynh! Hắn đang ngồi trên xe lăn, được một người trợ lý đẩy từ cửa chính Hoa Anh Thảo đi ra, chỉ cách cô khoảng mười mét!

"Thật là em. . .A, lại bị tôi bắt được." Triền Thiếu Khuynh xác nhận đúng là Liên Hoa, khẽ cười lên.

Anh quay mặt về trợ lý phía sau dùng tay ra hiệu, lập tức xe lăn trượt thẳng về phía Liên Hoa, thật là cuộc đời ở nơi nào cũng không gặp, đôi khi không tìm ra để cho cô trong buổi tiệc trốn thoát, nhưng lại trốn cũng trốn không khỏi tầm mắt của anh!

Đột nhiên nhịp tim của Liên Hoa đập lên tới 800, rốt cuộc hiện tại là tình huống gì, rốt cuộc cô làm thế nào bây giờ!

Hiện tại, Triền Thiếu Khuynh đang đi tới, ngồi trong xe là Tiểu Bạch, cha con hai người đều cách cô chỉ có năm mét.

Giây tiếp theo, Triền Thiếu Khuynh đi đến bên cạnh cô nhìn thấy Tiểu Bạch, giây tiếp theo, Tiểu Bạch sẽ nhảy xuống xe nhào vào trước ngực cô. . . . .

Giây tiếp theo, chính là nội trong năm năm hai cha con không biết sự tồn tại của nhau lần đầu tiên gặp mặt, chính là cô sợ muốn chết tình cảnh này, không phải Triền Thiếu Khuynh cướp Tiểu Bạch bên cạnh cô, mà là Tiểu Bạch tìm cách phế bỏ cha bé. . . . .

Giây tiếp theo, chính là ngày tận thế Sao Hỏa đụng Địa Cầu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Có Người Ở Trong Xe?

Mau mau lên xe chạy trốn?

Nhưng như vậy sẽ làm Triền Thiếu Khuynh hoài nghi cô! Tại sao vô duyên vô cớ, cô thấy anh lại bỏ chạy, nhất định là trong lòng có quỷ, càng làm cho Triền Thiếu Khuynh nghi ngờ trong xe có giấu giếm cái gì. . . . .

Đem giấu Tiểu Bạch đi?

Nhưng thời gian không đủ, hai người sẽ phải gặp lại, cô có thể giấu Tiểu Bạch ở đâu? Hơn nữa làm như vậy, nhất định sẽ làm cho Tiểu Bạch thấy kì lạ, sẽ không ngừng hỏi rõ ngọn nguồn, cô có thể giải thích thế nào. . . . .

"Liên tông?" Triền Thiếu Khuynh thấy này giờ Liên Hoa không nói gì, vừa đến gần cô vừa hỏi, "Sao vậy, chẳng lẽ mất hứng khi thấy anh?"

Nhìn xe lăn của Triền Thiếu Khuynh ngày càng gần, trong đầu Liên Hoa dứt khoát, cô sử dụng toàn bộ sức lực, "Phanh" một tiếng đóng cửa xe lại.

“Mẹ, sao vậy?” Tiểu Bạch vừa định bước xuống xe, bị hành động của Liên Hoa hù dọa đến nghi ngờ, vội vỗ cửa xe hỏi.

“Bảo bối ngoan, tạm thời con đừng nói chuyện!” Liên Hoa nháy mắt cực nhanh với Tiểu Bạch, sau đó làm động tác với tài xế, bắt ngờ hiểu ra gật đầu, cửa xe lập tức khoá kín, nhốt Tiểu Bạch ở trong xe.

“Ồ, Triền thiếu gia, trùng hợp thế, anh cũng ở đây . . . .” Lúc này Liên Hoa mới quay người lại, vững vàng ngăn cách ở trước cửa sổ xe, không để cho Triền Thiếu Khuynh có bất kì một cơ hội nào nhìn vào trong xe, không để cho anh thấy con trai bảo bối, cô cười gượng nói, “Thật khéo, Triền thiếu gia. . . .”

“Em sao vậy?” Triền Thiếu Khuynh đã tới bên cạnh Liên Hoa, ánh mắt nhìn xuyên thấu qua kính xe nhìn vào bên trong, “Trong xe có cái gì?”

Thân thể Liên Hoa vững vàng ngăn được ánh mắt của anh, Triền Thiếu Khuynh khẽ cau mày, ngẩng đầu nhìn Liên Hoa mồ hôi rũ rượi, nụ cười cứng ngắc của cô vô cùng chướng mắt, trực giác nói cho anh biết, cô đang giấu giếm cái gì đó.

Nhưng cụ thể là cái gì, anh cũng không rõ, anh chỉ biết, Liên Hoa vĩnh viễn tự tin phần khởi chưa từng luống cuống, cho dù là đối mặt với kẻ địch vu oan, cô cũng lạnh nhạt từ trên cao nhìn xuống.

“Không có . . . không có, sao có thể? Ha ha . . . .” Liên Hoa vội mở miệng phủ nhận, “Triền thiếu gia thật biết nói đùa, tôi tới đây một mình, trong xe trừ tài xế còn có thể có ai. . . . .”

Lau sạch mồ hôi rịn trên trán, Liên Hoa sửa lại vẻ mặt luống cuống của mình, hít sâu một cái mới nâng mặt, nhìn Triền Thiếu Khuynh nói: “Bên ngoài hơi nóng, năm nay mùa hạ quá nóng, đến tối sao nhiệt độ lại cao như vậy.”

“A, đúng vậy, mùa hè vẫn luôn nóng. Em tới nơi này ăn cơm?” Triền Thiếu Khuynh tin cô . . . ., nhìn lướt qua tấm bảng hiệu hoa anh thảo, hỏi cô: “Sao lại không vào? Đứng ở đây làm gì?”

“Tôi vốn định tới đây dùng bữa tối, chỉ là hình như không có chỗ ngồi, đang chuẩn bị đi về đây.” Cái khó ló cái khôn, Liên Hoa cười nói, hỏi ngược lại Triền Thiếu Khuynh, “Sao Triền thiếu gia lại ở chỗ này, mới ăn cơm ở hoa anh thảo nên đi ra ngoài sao?”

“Không, không phải tôi để ăn.” Triền Thiếu Khuynh cười một tiếng, “Hoa anh thảo là buôn bán của Triền thị, anh tới đây kiểm tra một chút. Chỉ là không ngờ lại trùng hợp gặp em. Còn muốn vào ăn cơm không, anh tìm chỗ ngồi cho em, chúng ta cùng nhau nói một chút chuyện hợp tác?”

“Không, không, không. . .” Liên Hoa vội vàng lắc đầu, nhưng thấy Triền Thiếu Khuynh nhíu mi tâm lại nổi lên lòng nghi ngờ, liền lập tức giải thích, “A, tôi không có ý gì cả, chỉ là tối hôm nay có việc, không có thời gian rảnh. Tôi đến hoa anh thảo cũng chỉ muốn ăn cơm xoàng, không cần làm phiền Triền thiếu gia.”

Sắc mặt Triền Thiếu Khuynh tốt lên một ít, suy nghĩ một chút nói: “Không cần làm phiền, nếu em không kịp thời gian, có thể đổi một loại phương thức khác, để cho em có thể nếm hương vị, lại hợp thời gian.”

Triền Thiếu Khuynh quay đầu nhìn trợ lý, từ từ phân phó: “Luu Vũ, đi nói quản lí chuẩn bị năm món ăn, kêu hắn lập tức mang tới đây.”

Liên Hoa sững sờ, đây là tình huống gì, cô chỉ vô tình gặp Triền Thiếu Khuynh, định nói nhảm vài câu, sau đó đuổi anh đi, nhưng sao bây giờ lại kéo dài thời gian, phải đợi có thức ăn rồi?

Theo cô biết, năm năm trước hoa anh thảo chưa từng phục vụ tận nơi, theo danh tiếng và mức độ thịnh vượng, năm năm sau cũng không thể phục vụ tận nơi! Triền Thiếu Khuynh không cần cho cô cái đặc quyền này đi, chờ đợi như vậy, sẽ làm Tiểu Bạch chờ ở trong xe bị khoá chặt, nhất định không được a. . . . !

“Triền thiếu gia, thật không cần phiền toái như vậy!” Liên Hoa vội vàng đi lên, kéo tay Triền Thiếu Khuynh, “Không cần, tôi nói thật, thật sự có chút làm phiền anh, không cần như vậy! Lần sau tôi tự mình mời, lần sau đi, bây giờ thật tôi phải về!”

Triền Thiếu Khuynh cầm bàn tay Liên Hoa chủ động đưa tới, kẹp bàn tay lại, đem tay cô nắm chặt, bàn tay mềm mại như ngọc vừa vịn sát độ cong tay anh, giống như trời sinh phù hợp.

“Không cần bao nhiêu thời gian, anh cùng em, sẽ không để cho em nhàm chán.” Triền Thiếu Khuynh rất kiên trì nói, phụ nữ của anh nếu như ở trong quán ăn của anh không có cơm ăn, thật làm anh thấy thất bại, chẳng lẽ anh sẽ để phụ nữ của mình đói bụng sao?!

Liên Hoa tro mắt nhìn trợ lý Triền Thiếu Khuynh chạy như bay vào hoa anh thảo, lúc này nói gì cũng không kịp, nói quá nhiều sẽ lộ ra cái gì đó, điều duy nhất cô có thể làm bây giờ là tiếp nhận ý tốt của Triền Thiếu Khuynh.

Khó chỉ có Tiểu Bạch, bé bị mẹ khoá cửa nhốt ở trong xe, nhất định là không biết làm sao, định mời bé tới đây ăn cơm cũng không cách nào thực hiện, đều do Triền Thiếu Khuynh đột nhiên xuất hiện!

Không biết Tiểu Bạch có làm ầm ĩ trong xe hay không, có thể buồn bực hay không, giữa mùa hè, Tiểu Bạch có thể nán lại trong xe bao lâu. . . .

Haizz, đợi sau khi cô lên xe, đối mặt với Tiểu Bạch như thế nào đây? Cô phải giải thích như thế nào lại không cho bé xuống xe, không để cho bé ra ngoài! Rõ ràng lúc ở Mỹ, cô hào phóng mang theo con trai xuất hiện gặp tất cả mọi người. . . .

Cô tuyệt đối không thể nói thật với Tiểu Bạch, nói thẳng cho bé, cái chú trước mặt này thật ra là cha bé, đây không thể nghi ngờ là cha con tương tàn! Nhưng cô cũng đã đồng ý với bé là tuyệt đối không nói dối bé, làm sao mới có thể làm cho bé tin vào lí do của cô đây. . . . .

Buồn rầu còn để lại di chứng, nhất thời Liên Hoa không có phát giác tay của mình còn bị Triển Thiếu Khuynh nắm lấy, hơn nữa đang bị anh mang đến chỗ ghế dựa của hoa anh thảo.

Chờ Liên Hoa hồi phục tinh thần, cô đã ngồi trên ghế đá, Triển Thiếu Khuynh ngồi xe lăn lẳng lặng đi theo cô, hai người sóng vai nhau ngồi dưới gốc cây, một bộ tư thái hài hoà mỹ mãn.

“Liên Hoa” Chợt Triển Thiếu khuynh mở miệng gọi cô.

“A? Sao vậy?” Trong lòng Liên Hoa còn đang suy tư, Triển Thiếu Khuynh gọi làm cô giật mình, “Anh nói cái gì, lặp lại lần nữa được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Sói Tính

"Em ở đây ngăn người? Ở cùng một chỗ với anh, làm cho em nhàm chán đến xuất thần?" Triển Thiếu Khuynh chăm chú nhìn Liên Hoa hỏi, cô vẫn xụ mặt không biết trầm tư cái gì, anh cảm thấy ngọt ngào ủy khuất thất bại. Chẳng lẽ người phụ nữ nhỏ này đối với anh không có một tia hứng thú, không muốn liếc nhìn anh một cái sao!

Rõ ràng năm năm trước cô nhìn ánh mắt của anh mê mẩn say đắm, một đêm triền miên kiều diễm như thế, cô cùng với anh hài hòa phù hợp không chê vào đâu được .....

Liên Hoa lắc đầu: "không có, chỉ là đang suy nghĩ một chuyện, tôi không có thấy nhàm chán."

Triển Thiếu Khuynh nhếch khóe môi, rõ ràng vẫn cảm thấy Liên Hoa trả lời anh cho qua chuyện, hay là do nguyên nhân chân của mình bị thương, lực hấp dẫn mới có thể giảm xuống?

Người làm nghệ thuật dường như cũng là người cầu toàn, cô kiên trì như vậy là muốn anh hồi phục đứng lên, là vì cô không thích người sa ngã không đứng lên được, hi vọng anh phấn chấn hăm hở tiến lên?

Nắm chặt tay, Triển Thiếu Khuynh tin chắc suy nghĩ trong đầu, anh muốn gắng sức tăng cường thời gian, chờ thời điểm anh hồi phục khỏe mạnh, xem cô còn có thể trốn đi hướng nào!

Liên Hoa sừng sốt, ngón tay bị nắm thật chặt cảm giác thể này nhanh chóng truyền đến đại não, cô cúi đầu nhìn bàn tay của hai người đan xen nhau, ngây người.

Sao lại là cảnh tượng này, cô cùng Triển Thiếu Khuynh thế nào lại giống như người yêu bình thường tay nắm tay vai kề vai ngồi trên ghế! Rốt cuộc khi nào thì cô cùng Triển Thiếu Khuynh mười ngón tay đan xen nhau!

Liên Hoa vội vàng nhìn khắp xung quanh, cô sợ Tiểu Bạch nhìn thấy cảnh tượng này, sẽ tức giận dùng mọi thủ đoạn phá hư mọi thứ bên trong xe để chạy đến, sau đó dùng mọi cách để hành hạ Triển Thiếu Khuynh. Con trai bảo bối của cô đối với bất kì thứ gì tiếp cận cô, người đàn ông có quan hệ thân thiết nắm tay của cô một chút liền công kích không phân biệt!

Triển Thiếu Khuynh nhìn theo tầm mắt của Liên Hoa: "Em đang nhìn gì vậy, có cái gì ở trong xe làm em không yên tâm sao? Có muốn đi lấy lại đây không?"

Lấy, lấy lại đây? Mang Tiểu Bạch đến đây? Đó mới là tự tìm chết không phải sao!

Liên Hoa nhanh chóng rút tay mình ra, kéo cảm ra về nghi ngờ hỏi: "Tôi chỉ nhìn xem trợ lý sao còn chưa đến, thời gian chờ rất lâu rồi."

"Cũng không có bao lâu, đợi không được?" Triển Thiếu Khuynh mỉm cười, "Sẽ đến nhanh thôi, hay là chúng ta tùy tiện tán gẫu, thời gian sẽ qua nhanh hơn." Anh nghĩ muốn hiểu rõ cô, Về tất cả những gì của cô.

"Ừ, được." Liên Hoa gật đầu, "Triển thiếu gia còn lo lắng chuyện hợp tác cùng Thịnh Thế Liên Hoa? Xin yên tâm, hợp đồng này là tôi tự mình nắm, cung cấp cho Triển thị thiết kế đẳng cấp quốc tế, tuyệt đối sẽ không làm cho anh thất vọng."

"Ai muốn nói chuyện làm ăn công sự . . ." Triển Thiếu Khuynh mệt mỏi, "Không thể nói chuyện khác sao, em cũng nói chuyện về công việc với bạn bè sao?"

Liên Hoa nghiêng đầu: "Nhưng tôi cùng Triển thiếu gia lại không tính là bạn bè, ngoại trừ nói chuyện hợp tác hạng mục, còn có đề tài gì để nói đâu?"

"Em! Thật đúng là trước sau như một em phải chộc anh tức giận!" Triền Thiểu Khuynh xoa mi tâm, cùng Liên Hoa nói chuyện quả thực đúng là tôi luyện sức nhẫn nại của anh, nếu có thể, anh rất muốn lập tức đè ép cô, xé nát cô, làm cho cô lập tức khuất phục dưới thân anh cầu xin tha thứ, xem cô còn có thể ức hiếp anh hay không!

Sau một lúc lâu Triền Thiểu Khuynh mới mở miệng, anh cắn răng hỏi Liên Hoa: "Vậy nói chuyện làm ăn, em chừng nào rảnh đi đến Triền thị, chúng ta bàn bạc cụ thể một chút thực hiện phương án, những phần rất nhỏ cũng phải thập toàn thập mỹ, sản phẩm của anh cần thiết kể tốt nhất."

Liên Hoa từ chối bình đến tướng chặn: "Ồ, Triền thiếu gia có lẽ còn chưa biết tiến triển của sự việc, phương án không cần nói lại. Buổi chiều thời điểm kết thúc tiệc rượu, Thịnh Thế Liên Hoa đã cùng Lãnh trợ lý ký kết hợp đồng. Ông ủy nhiệm chuyên gia đến giám sát thiết kế phương án, tuyệt đối sẽ không làm Triền thiếu gia thất vọng, xin anh yên tâm"

Triền Thiểu Khuynh nhất thời nghẹn lời: "Anh biết rồi. . ."

Triền Thiểu Khuynh yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, Liên Hoa vẫn không nói lời nào có vẻ tốt hơn, đến cùng vì cái gì mỗi một câu cô nói ra đều làm cho anh tức giận đuối lý nghẹn họng, đều làm anh không thể nói được lời nào!

Anh dường như một quyền đánh vào bông(bông vải), đối diện Liên Hoa toàn thân không có tinh thần, lời của cô không có bất cứ vấn đề gì, sắp xếp toàn bộ và lập kế hoạch đều không sai mooth chút nào, lại cố tình làm cho anh lúng túng tức giận. Liên Hoa sao cô có thể xem anh như những đối tác trước đây, luôn luôn khách sáo giải quyết việc chung.

Anh muốn tình cảm chân thành của cô, muốn cô thật lòng thật dạ! Triền Thiểu Khuynh anh nhất định phải trở thành người đàn ông độc nhất vô nhị trong lòng cô, trở thành người trong cuộc đời cô yêu nhất!

Liên Hoa không tự giác rút lại thân mình, mới vừa rồi sự nham hiểm và kiên quyết trong mắt Triền Thiểu Khuynh làm cho cô cảm thấy nguy hiểm, cái loại tình thế bất buộc này nghiêm túc không chết không ngừng, cái loại ánh mắt sói tính hung tàn nhìn về phía con mồi, Liên Hoa chỉ có thể im lặng nói tiếng bảo trọng vì Triền Thiểu Khuynh vừa ý con mồi, con mồi là không có khả năng chạy mất, vẫn là chủ động khoanh tay chịu trời tốt hơn.

Năm năm trước cô chỉ biết, anh là một con sói nguy hiểm lại tao nhã, có bề ngoài hoàn mỹ nhất khí thế ôn hòa, nhưng khi sự độc ác tàn nhẫn thức dậy sẽ dốc sức nhào tới cắn đứt cổ đối thủ. Những năm gần đây anh bị thương, thu lại sói tính, nhưng bây giờ anh trở lại rừng rậm lấy mạnh hiếp yếu, bản tính đè nén thật lâu có thể sẽ bộc phát một lần, con mồi bị anh nhìn chằm chằm tình cảnh thật sự đáng lo ngại.

Lúc này, trợ lý nâng một chồng hộp tiện lợi cẩn thận chạy tới, anh ta khom người đưa cho Triền Thiểu Khuynh: "Thiếu gia, chỗ này là các món ăn nổi tiếng nhất của Hoa Anh Thảo, đầu bếp còn đặc biệt lựa chọn thậm chí còn làm lạnh nhưng cũng không làm thức ăn mất đi mỹ vị, của ngài đây ạ!"

Triền Thiểu Khuynh đón lấy, nhìn thoáng qua Liên Hoa làm cho anh vừa hận vừa yêu, đưa cho cô nói: "Cho em, mang về ăn."

Liên Hoa nhận lấy: "Cảm ơn ý tốt của Triền thiếu gia, tôi mà từ chối thì bất kính rồi. Làm phiền Triền thiếu gia đã lâu, bây giờ cũng nên đi rồi, Cảm ơn."

Khóe môi Triền Thiểu Khuynh hiện ra một chút ý cười, chuyển động xe lẩn, "Anh tiễn em."

Ánh mắt Liên Hoa rung động, anh có thể có chừng có mực hay không, hai người từ biệt như vậy không được sao, như vậy giữ khoảng cách một chút, anh muốn đưa cô đến bên xe làm gì!

Đang lúc ngây người, trợ lý Triền Thiểu Khuynh đã giúp anh đi về hướng chiếc xe, thấy Liên Hoa không có đi theo, anh quay đầu nghi hoặc hỏi: "Không phải đang vội sao, sao không đi?"

"A, ừ!" Liên Hoa vội vàng bước nhanh đuổi kịp, "Thân thể của anh hẳn là không thể mệt nhọc, hôm nay đã bận rộn đến bây giờ, anh vẫn là nên về sớm một chút để nghỉ ngơi đi, tự tôi lên xe là được rồi, không cần tiễn!"

Một bên Triền Thiểu Khuynh được trợ lý phụ giúp tiếp tục đi về phía trước, một bên quay đầu nhìn Liên Hoa chằm chằm, nhìn thẳng thấy cả người cô sợ hãi, mới thân nhiên nói: "Liên Hoa, em cho là có thể trốn anh đến khi nào? Tuy rằng không biết tại sao em kháng cự lại như vậy, nhưng em phải nhớ kỹ, năm năm trước đây em không chạy được. . ."

Thân thể Liên Hoa cứng ngắc chỉ có thể đi theo, nhìn đã tới gần xe trong gang tấc, nghĩ đến Tiểu Bạch đang ở trong xe, cô lạnh nhạt vuốt lông mày, khôi phục bình thường lại sự bình tĩnh cơ trí.

Cô nhìn lại Triền Thiểu Khuynh: "Triền thiếu gia lại nói đùa rồi, tôi làm sao có thể cố ý trốn tránh anh chứ. Cùng hợp tác với nhau, về sau nhất định không thể không tiếp xúc với Triền thiếu gia, Xin Triền thị sẽ quan tâm công ty nhỏ của chúng tôi nhiều hơn

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Mẹ Nuôi Chú Ấy Đi! (Phần 1)

Liên Hoa cười nhạt đi về phía trước xe, mở cửa tay lái phụ, vẫy tay với Triển Thiếu Khuynh nói: "Cám ơn bữa tối của Triển thiếu gia, tôi xin tạm biệt trước."

Triển Thiếu Khuynh nhìn Liên Hoa chuẩn bị lên xe, khẽ gọi cô lại: "Đợi chút, anh còn có chuyện muốn nói. Hôm nay xem Liên tổng quan tâm chuyện công ty như vậy, để cho tôi cảm thấy phải có chút dụng tâm. Tuy rằng đã có chuyên gia giám sát quá trình, có lẽ không thể làm phiền Liên tổng, mỗi tuần đến Triển thị trình bày một chút về sự tiến triển của phương án thiết kế cho tôi, đảm bảo sẽ không bại lộ cái gì chứ?"

Biểu cảm trên khuôn mặt anh cũng không vội vã, khỏe mỗi hơi nhếch lên, núi không đến dựa mình, mình phải đi dựa núi, đối với Liên Hoa người phụ nữ lẳng nhẳng này, anh tuyệt đối không để cô sờ mũi dẫn đi, nhất định phải tận lực phản kích!

Sóng mắt Liên Hoa lưu chuyển, gật đầu nói: "Đây là sự chuyên nghiệp của Thịnh Thế Liên Hoa, nên vì Triển thị cung cấp phục vụ tốt nhất, có điều là liên quan đến thời gian, rất không có khả năng mỗi tuần một lần, một tháng gặp mặt tiến hành họp báo, như vậy có thể chứ?"

"Nửa tháng, nửa tháng em đến một lần." Triển Thiếu Khuynh chăm chú nhìn Liên Hoa, anh không thể dồn ép cô thật chặt, nhưng nửa tháng là anh đã nhẫn nại đến mức cực hạn.

"Được, quyết định như vậy đi." Liên Hoa ngồi vào tay lái phụ, kéo xuống cửa kính vẫy tay tạm biệt Triển Thiếu Khuynh, "Tôi đi Trước, Triển thiếu gia xin tự nhiên."

Tiểu Phi từ từ khởi động xe, chậm rãi chạy ngang qua bên cạnh Triển Thiếu Khuynh, sau đó càng chạy càng xa, cuối cùng quẹo cua, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của anh.

Liên Hoa thở dài một hơi, vội vàng nói Tiểu Phi dừng xe, cô từ tay lái phụ xuống xe, nhanh chóng chạy đến ghế ngồi phía sau.

"Bảo bối, mẹ làm sai, mẹ không nên khóa con ở trong xe. . . . ." Liên Hoa mở cửa xe bước chậm vào, cúi đầu không dám nhìn sắc mặt con trai, chỉ cầu xin bé tha thứ, "Tiểu Bạch con đừng tức giận, có lời gì đều nói ra được. . . . ."

Liên Hoa lo sợ bất an, vừa rồi cô cùng Triển Thiếu Khuynh tiếp xúc không biết có bị Tiểu Bạch nhìn thấy rõ hay không, nếu bị bé nhìn thấy, con trai bây giờ nhất định là tức giận đến đỏ mặt! Hơn nữa Tiểu Bạch bị khóa ở trong xe không thể di chuyển, có phải càng thêm tích tụ lửa giận hay không, biến mình thành thuốc nổ nhồi vào bánh bao?

Hiện tại cô chỉ hi vọng con trai có thể phát tiết ra ngoài, vậy là một trận mưa bom bão đạn ngay tại chỗ, nếu mà Tiểu Bạch vẫn còn buồn, vậy nhất định sẽ biến thành vũ khí hạt nhân, độc sức hủy diệt toàn bộ đoàn người!

Nhưng Tiểu Bạch không có một chút dấu hiệu tức giận, chính là bé nằm ở phía sau nhìn phong cảnh phía sau cửa sổ xe, thấy Liên Hoa lên xe, bé quay đầu nhìn về phía mẹ, tò mò hỏi: "Mẹ, người vừa rồi là ai?"

Liên Hoa ngẩng đầu, xác nhận con trai không có bất mãn nổi giận, vẫn cân nhắc cẩn thận từ ngữ nói: "Ách. . . . Anh ấy là người hợp tác làm ăn với công ty của mẹ, chính là vừa rồi nói một chút chuyện làm ăn. . . . ."

"Mẹ, người vừa rồi kia không tồi, mẹ có muốn cân nhắc thu chú ấy làm trợ lý hay không?" Tiểu Bạch ngẩng cái đầu nhỏ lên, đặc biệt nghiêm túc nói với Liên Hoa.

Liên Hoa bị hoảng sợ, không thể nào, Tiểu Bạch chỉ nhìn thoáng qua Triển Thiếu Khuynh cách cửa kính như vậy, đã cảm thấy cha của bé không tồi!

Chẳng lẽ là phụ tử liên tâm như trong truyền thuyết? Tiểu Bạch luôn luôn bài xích đối với những người đàn ông trẻ tuổi đến cực hạn nhưng cho phép cô tiếp nhận cha của bé, đây không phải là máu mủ tình thâm trong truyền thuyết sao?

"Tiểu Bạch, vì. . . . Vì sao, mẹ không thiếu trợ lý. . . . ." Liên Hoa lắp bắp hỏi, cô sợ Tiểu Bạch sẽ nói ra một câu như là vừa nhìn thấy chú ấy là thích, nói có cảm giác chú ấy rất quen thuộc. . . . Mặc kệ Tiểu Bạch là vui thích hay là chán ghét Triển Thiếu Khuynh, cô đều tuyệt đối sẽ không để con trai lao vào vòng tay của người khác!

"Người đó thật thú vị! phải ngồi trên cái ghế dựa chạy đi kia, con rất thích! Mẹ lại không nuôi mèo cũng không nuôi chó, về sau con đi học, vốn không có nhiều thời gian ở cùng mẹ, mẹ có thể nuôi người làm sủng vật!" Đôi mắt to đen như mực của Tiểu Bạch sáng long lanh nhìn Liên Hoa, nghiêm túc cân nhắc, biểu tình trên mặt cũng xấu xa, "Bộ dạng của chú ấy cũng không tệ lắm, ừ, đương nhiên không đẹp trai bằng con, chú ấy có thể cùng mẹ nói chuyện làm ăn lâu như vậy, hẳn là năng lực làm việc cũng không kém? Với lại chú ấy rất buồn cười, Ngồi cái ghế dựa chạy tới chạy lui, nếu mẹ nuôi chú ấy quả thật là rất thú vị."

Nhất thời Liên Hoa dở khóc dở cười, cô chỉ biết không thể dùng ánh mắt của người bình thường nhìn con trai bảo bối của mình, tất cả trong đầu Tiểu Bạch đều khác hẳn người thường tâm tư kín đáo suy nghĩ tuyệt diệu, tất cả đều là suy nghĩ cổ quái hiếm lạ!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Chương 107: Mẹ Nuôi Chú Ấy Đi! (Phần Cuối)

Bé nhìn thấy Triển Thiếu Khuynh sau đó chỉ bình phẩm người kia rất thú vị thôi sao? Bé thích cái xe lăn công nghệ mà Triển Thiếu Khuynh ngồi, mà không có phản ứng gì với Triển Thiếu Khuynh? Tại sao Tiểu Bạch có thể thuyết phục cô làm chuyện nuôi người thành sùng vật, huống chi người kia là cha của bé!

Tiểu Bạch nghĩ nghĩ, lại ôm lấy cổ Liên Hoa cam đoan: "Mẹ có thể nuôi chú ấy chơi, nhưng chỉ có thể chơi trong giờ làm việc ở công ty thôi, với lại chú ấy tuyệt đối không thể giành mẹ với con được, người đàn ông mẹ yêu chỉ duy nhất một người là con Liên Tinh Bạch!"

"Tiểu quý!" Trong nháy mắt Liên Hoa gõ gõ cái trán nhỏ của con trai, "Con nuôi người khác thành chú hề sao, ai dạy con không tôn trọng người khác như vậy? Ngoại trừ con ra, sao mẹ phải nuôi người khác chứ? Không được ăn nói lung tung, về sau cũng không cho con gặp người vừa rồi, để tránh con nói lung tung khi nhìn thấy chú ấy!"

"Hi hi. . . .mẹ." Tiểu Bạch làm nũng trong lòng Liên Hoa, "Người ngồi xe lăn kia rất thú vị a, có rất nhiều rất nhiều công năng chơi rất vui, con thật sự rất thích, mẹ có thể cầu xin chú ấy cho con chơi một chút?"

"Lại nói lung tung, xe lăn có thể tùy tiện chơi sao, thân thể của người đó không tốt, mới bắt buộc phải ngồi, chẳng lẽ con còn hâm mộ?" Liên Hoa kéo kéo lỗ tai nhỏ của con trai, "Về sau không cho phép nói những lời không lễ phép như vậy, cô chú bị khuyết tật thật sự bất tiện lại không được vui vẻ!"

"Ồ. . .Con chỉ nói như vậy với mẹ thôi." Tiểu Bạch kéo dài giọng điệu trả lời, nghiêng đầu, bé nhìn ra ngoài cửa sổ xe cảnh đường phố bên ngoài không ngừng lui về phía sau, nghi ngờ hỏi, "Chúng ta không đi ăn cơm? Sao từ Hoa Anh Thảo đi về vậy?"

Liên Hoa cảm qua hộp tiện lợi, vỗ nhẹ nhàng: "Người vừa rồi kia là ông chủ của Hoa Anh Thảo, chú ấy trực tiếp gói đồ ăn đưa tới cho chúng ta, cho nên không cần đi vào!" Liên Hoa xúc động, giai cấp đặc quyền đúng là tốt, tuy rằng cô đã đặt chỗ ở Hoa Anh Thảo, nếu mà không gặp được Triển Thiếu Khuynh, dựa theo tốc độ bình thường của phục vụ bếp ở nhà hàng Hoa Anh Thảo, cô cùng Tiểu Bạch không biết khi nào mới có thể ăn được bữa cơm đây.

"A!" Tiểu Bạch thuận tiện đoạt lấy, mở ra sau đó hít một hơi dài: "Oa, thơm quá!" không kịp chờ đã đưa bàn tay nhỏ vào trong hộp.

"Bốp!" Liên Hoa nhanh tay lẹ mắt đánh rụng tay con trai, "Con cái nhà ai không lễ phép như vậy, về nhà rồi ăn!" Liên Hoa cất kỹ hộp tiện lợi, nói với lái xe, "Tiểu Phi, chúng ta về nhà!"

Về nhà, Liên Hoa đặt đồ ăn phong phú vào lò vi sóng hâm nóng, sau khi bùng ra, Tiểu Bạch không ngớt lời tán dương, nhìn bộ dáng con trai ăn như lang thôn hổ yết(*), chẳng biết tại sao trong đầu Liên Hoa xuất hiện một suy nghĩ, hộp cơm này có được tính chính là vật Triển Thiếu Khuynh hối lộ Tiểu Bạch không? Cho dù Tiểu Bạch nhất định sẽ chán ghét Triển Thiếu Khuynh, nhưng hiện tại lại mười phần yêu thích đồ mà anh mang tới.

(*) Lang thôn hổ yết: ăn ngấu nghiến.

Nhất thời Liên Hoa cảm thấy áp lực rất lớn, cha con hai người còn chưa chính thức gặp nhau, trái lại cả hai đều hòa thuận, có thể cân bằng tương lai, cô vẫn còn gánh nặng đường xa. . . . .

Buổi tối, Triển Thiếu Khuynh vừa trở lại biệt thự, chợt nghe thanh âm phóng khoáng càng già càng dẻo dai của cha truyền đến: "Thiếu Khuynh đã về phải không? Bây giờ ở đâu đây, sao bây giờ mới về!"

Triển Thiếu Khuynh di chuyển xe lăn, đi qua lên tiếng trả lời: "Ba, con ở đây."

Ông cụ nhìn kỹ Triển Thiếu khuynh, lo lắng nói: "Buổi chiều kết thúc tiệc rượu bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu, lão Lãnh nói con đi ra ngoài, người trợ lý kia có chăm sóc tốt cho con không? Trẻ như vậy con chưa về, ba lo chết rồi!"

"Ba, con chỉ đi thị sát Hoa Anh Thảo một chút, chậm trễ chút thời gian ở trên đường, mới trở về trễ một chút." Triển Thiếu Khuynh nhìn thoáng qua đồng hồ, kim đồng hồ vừa mới chỉ vào tám giờ rưỡi, cha đã bắt đầu lo lắng.

Ông cụ vui mừng nhìn con trai: "Thiếu Khuynh à, tuy rằng vài năm nay con không bao giờ ra khỏi cửa, nhưng biểu hiện hôm nay vẫn là không thể chê vào đâu được, con xem, không hề đề ý chân của con, họ đều khiếp sợ khi con quay lại thương trường, cũng vì sợ tài năng của con. . . Có điều Thiếu Khuynh, con cần phải từ từ đừng nên nóng lòng, trước hết khôi phục tốt thân thể, cố gắng phục hồi sức khỏe là việc quan trọng nhất, việc công ty chỉ giải trí thôi, đã hiểu chưa?"

Triển Thiếu khuynh cảm động gật đầu: "Con biết, ba, con sẽ chú ý thân thể."

"Ừ." Ông cụ cười, chớp mắt ranh mãnh hỏi, "Thiếu Khuynh à, hôm nay vị tổng giám đốc kia của Thịnh Thế Liên Hoa, gọi là Liên Hoa phải không, ba nghe Tôn quân gia nói con rất chú ý cô ấy? Ở trên hội nghị đầu thầu, con nhìn cô ấy bằng ánh mắt không bình thường, không bỏ sót dù là động tác nhỏ của cô ấy, nhưng đừng nghĩ có thể giấu được lão già đây! nói với ba một chút, có phải con có tình ý với người ta?"

Triển Thiếu Khuynh thu lại ánh mắt, trên mặt chợt ửng hồng, quả nhiên cha có đôi mắt tinh tường, một động tác nhỏ cũng chạy không khỏi ánh mắt nham

hiểm dãi dầu sương gió của ông, Triển Thiếu Khuynh nhất thời chợt dạ bị nói trúng tim đen.

Sau lại ngẩng đầu, anh nghiêm túc nhìn cha nói: "Cô ấy là người phụ nữ của con, ba, ba phải chuẩn bị tâm lý, con đã định cô ấy!"

Ông cụ khẽ nhú mày, "Con thật sự nghiêm túc? Không phải càn quấy như trước kia?"

"Chưa từng có nghiêm túc qua." Triển Thiếu Khuynh gật đầu, khóe môi treo nụ cười, đời này kiếp này, cô nhất định phải thuộc về anh!

Triển lão gia không nói gì thêm, chỉ là vui mừng vỗ vỗ vai con trai. Hôm nay ông mười phần để ý chuyện này, đặc biệt nhìn bản vẽ thiết kế của Thịnh Thế Liên Hoa, quả thật là tài hoa hơn người không thể soi mói, buổi chiều ông cũng nghiên cứu lịch sử khởi nghiệp của Thịnh Thế Liên Hoa, đưa ra kết luận là: ánh mắt con trai mình chọn phụ nữ cũng giống như trên thương trường, vẫn tỉnh chuẩn như vậy!

Liên Hoa kia là một người phụ nữ tài năng xứng đôi với Thiếu Khuynh, tự tin thông tuệ(**), xinh đẹp cởi mở, mọi phương diện đều làm ông rất hài lòng.

(**) Thông tuệ: thông minh sáng suốt

Nửa ngày sau, ông mới mở miệng: "Cố lên con trai, nhất định phải mang con dâu của ba đuối tới tay!"

"Nhất định!" Triển Thiếu Khuynh cùng cha vỗ tay tán thưởng, tuyên bố tràn đầy tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: 108: Cha Con Là Ai

Kết thúc đấu thầu, nhờ danh tiếng nổi trội của Triển thị ở thành phố K làm cho tiếng tăm Thịnh Thế Liên Hoa càng vang dội, sự nổi tiếng và các đơn đặt hàng tăng lên theo cấp số nhân, gần đây hoàn thành một số hạng mục thiết kế, Thịnh Thế Liên Hoa phổ biến cùng các công ty hợp tác hoàn mỹ kết hợp phương án, danh tiếng càng chấn động lớn.

Công ty đi lên theo quỹ đạo, công việc của Liên Hoa giảm đi rất nhiều, ngoại trừ tự mình quan sát thiết kế của Triển thị ra, cô nhiều nhất cũng chỉ điều hành FL cùng chủ trì phương hướng tính quyết sách của Thịnh Thế Liên Hoa, cách thời gian phải báo cáo công việc với Triển Thiếu Khuynh còn một chút thời gian, chuyện kia cô cũng không lo lắng, thời gian rảnh rất nhiều, cô có càng nhiều thời gian dành cho Tiểu Bạch.

Hôm nay, bảy giờ tối, trong phòng nhà hàng Tây cao cấp ở thành phố K, một giọng trẻ con mềm mại lú lú nói không ngừng.

Tiểu Bạch chống cằm, ánh mắt to tròn long lanh nước tò mò hỏi: "Mẹ, mẹ nói hôm nay có khách đến cùng ăn cơm, là ai vậy? là nam hay nữ? con có quen biết không?"

Liên Hoa cười nhưng không nói, thật sự không lay chuyển được con trai cứ kéo vấy cô làm nũng, mới thần thần bí bí nói: "sẽ biết ngay thôi, dù sao không phải người đáng ghét!"

Tiểu Bạch nhăn mặt nhăn mũi, cái miệng nhỏ nhắn giống như cánh hoa phấn nộm cong lên: "A, con đương nhiên biết không phải là Mục Thần đại phôi đàn, nhưng rốt cuộc là ai, vì sao không cho con biết? Là ai muốn quấy nhiễu bữa tối dưới ánh nến của hai mẹ con mình, đến đây làm bóng đèn?" Tiểu Bạch suy nghĩ cẩn thận cười trộm. Bây giờ Mục Thần đại phôi đàn còn đang ở nước Mỹ xử lý một đồng tin tức tiêu cực kia mà, những việc liên tiếp xảy ra do J truyền ra thật sự là khá phấn khích!

"Đợi một chút con sẽ biết là ai, kiên nhẫn một chút thôi!" Liên Hoa xoa bóp hai má hồng hồng của con trai, hết sức mong chờ phản ứng của người khách đến sau khi nhìn thấy Tiểu Bạch.

Đang nói chuyện, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, ánh mắt Liên Hoa sáng lên, nhẹ bước tiến lên mở cửa.

Cửa vừa mở ra, hai người bên ngoài đã bắt đầu oán giận cô: "Liên Hoa đại tiểu thư, cậu sao có thể chọn ăn cơm ở đây, để cho bọn tớ thiếu chút nữa ở trên đường bị kẹt xe chết! Nếu không phải cậu mời khách mặc cho chúng tớ bóc lột, khó có được ngày nghỉ không có đơn hàng, chúng tớ mới không muốn buông tha cho cái giường êm ái, trời quá nóng lại chạy đến đây!"

"Được được, là tớ không đúng, nhưng là do các cậu nói muốn đến nhà hàng sang trọng nhất, tớ buộc lòng đặt chỗ ở đây. . ." Liên Hoa mỗi tay một người kéo cánh tay của hai người ở bên ngoài vào, nháy mắt mấy cái, cô thần bí nói: "Mẫn Mẫn, Uyển Nhu, lần trước tớ muốn giới thiệu vị soái ca với các cậu, hôm nay hẳn tới rồi!"

"Thật sự?" Uyển Nhu và Mẫn Mẫn liếc nhau, trong mắt đều là ý vị hào hứng dạt dào, "Hi hi, soái ca và cậu có quan hệ như thế nào, là người đàn ông của cậu sao!"

"Đi vào nhìn thì biết!" Liên Hoa lôi kéo hai người bạn tốt đi vào, trong mắt tràn đầy ý cười.

Uyển Nhu dẫn đầu vọt vào, không đợi nhìn thấy hình dáng đối phương, thanh âm cao hứng bồng bồng của cô bắt đầu chào hỏi: "Hello, Soái ca, anh là gì của Liên Hoa nhà chúng tôi, là của cậu ấy. . ."

Thanh âm thoảng chốc dứt rồi, Uyển Nhu trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Bao Tử đang ngồi trên ghế, bảo bảo nảy sinh kích thích khuôn mặt phần điều ngọc mài đáng yêu kia đang kéo cái cằm nhỏ, nháy nháy mắt, tò mò nhìn người vừa đến.

Nghe được cô nói hello, tiểu bảo bảo cũng vẫy vẫy tay nhỏ bé, giọng anh ngữ lưu loát lễ phép nói: "hello!"

"Uyển Nhu, làm sao vậy?" Lúc này Mẫn Mẫn mới tiến vào, kỳ quái hỏi, "Sao không nói tiếp. . ."

Tần Mẫn Mẫn nhìn thấy Tiểu Bạch ở đây cũng là ngu ngơ, cô giữ chặt Uyển Nhu, nhỏ giọng hỏi: "Cậu không phải là cũng nhìn thấy một Tiểu Bao Tử, Tiểu Bao Tử này chính là soái ca Liên Hoa nói sao. . ."

Đúng vậy, Tiểu Bạch lại đây chào đi!" Liên Hoa thỏa mãn nhìn phản ứng của Uyển Nhu và Mẫn Mẫn, cười hi hi ngoắc con trai lại, "Tiểu Bạch, đây là bạn tốt của mẹ, đi Uyển Nhu và đi Mẫn Mẫn; Uyển Nhu, Mẫn Mẫn đây là con trai của tở Liên Tinh Bạch!"

"Con trai cậu!" Uyển Nhu và Mẫn Mẫn há to miệng kinh ngạc, "Thật là con trai cậu!"

"Chào đi Uyển Nhu, chào đi Mẫn Mẫn." Tiểu Bạch thuần chất thân sĩ chủ động chào hỏi, "Con là con trai ruột của mẹ, các đi không cần hoài nghi a!"

Uyển Nhu nhìn Tiểu Bạch vẫy tay chào hỏi, lại ngẩng đầu nhìn Liên Hoa thân nhiên mỉm cười, phút chốc nhảy dựng lên quát: "Liên Hoa, rốt cuộc cậu sinh con trai khi nào!"

Mẫn Mẫn thì tiến tới bên người Tiểu Bạch, ngồi xổm người xuống dịu dàng hỏi bé: "Dì là dì Mẫn Mẫn, con gọi là Liên Tinh Bạch phải không? Dì có thể giống mẹ con gọi con là Tiểu Bạch không? Con thật đáng yêu, hiện tại mấy tuổi rồi?"

Uyển Nhu càng tức giận hơn: "Mẫn Mẫn, cậu quá không kiềm chế, đừng thấy bảo bảo xinh đẹp liền nhìn không rời mắt! Bây giờ chúng ta cùng nhau bắn phá Liên Hoa, ai biết cậu ấy còn gạt chúng ta bao nhiêu chuyện!"

"Được rồi, được rồi, chúng ta ngồi xuống trước đã." Liên Hoa ôm lấy Tiểu Bạch, cười nhìn đáng vẻ phát điên của hai cô bạn tốt, "Đại gia đến gọi món, vừa ăn vừa nói được không?"

Uyển Nhu và Mẫn Mẫn bất đắc dĩ liếc nhau, thuận thế ngồi vào chỗ ngồi phía trước.

Điểm tâm món ăn đều mang đến sau, Uyển Nhu không buông tha nhìn chòng chọc Liên Hoa, thúc giục cô giải thích nhanh lên một chút, Mẫn Mẫn theo sát Tiểu Bạch mặt tràn đầy đảo tâm, dưới sự đe dọa của Uyển Nhu, cũng không thể không sáng giọng với Liên Hoa.

Tiểu Bạch thấy mẹ có phần không thể chống đỡ được, vội vàng mở miệng giúp mẹ giải vây: "Các đi đừng đuổi theo mẹ con hỏi nữa, muốn hỏi gì thì hỏi con đi! Năm nay con bốn tuổi, vừa cùng mẹ trở về từ Mỹ, hiện tại đang học ở nhà trẻ Thánh Y, mẹ là tổng giám đốc của Thịnh Thế Liên Hoa, các đi là bạn tốt của mẹ, những chuyện khác hẳn là đã biết hết rồi chứ? Vâng, cứ như vậy đi!"

"Ngoan quá, Tiểu Bạch thật đáng yêu a." Tần Mẫn Mẫn lập tức cảm thấy choáng váng, "ngoan quá, ngoan quá!"

Uyển Nhu lại càng nghiêm túc hỏi: "Dì chỉ muốn hỏi một câu, Tiểu Bạch, Cha của con là ai?"

Liên Hoa chau mày, cự tuyệt trả lời vấn đề này: "Dùng đề tài này, con trai tở không thích hỏi vấn đề này." Dùng ánh mắt uy hiếp nhìn về phía Uyển Nhu, vấn đề này là tử huyệt, người nào chạm vào người đó chết!

"Uyển Nhu, không nên hỏi, nhìn Tiểu Bạch rất đáng yêu, khó được đi ra ngoài ăn cơm, đừng làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng làm gì." Mẫn Mẫn dịu dàng khuyên nhủ, cẩn thận sờ sờ tóc Tiểu Bạch, "Ngoan quá ngoan quá, Uyển Nhu, cậu xem con trai của Liên Hoa đáng yêu cỡ nào!"

"Được rồi được rồi, tở không làm mất hứng, "Uyển Nhu bất đắc dĩ xin tha thứ, "Dù sao nhìn Tiểu Bạch xinh đẹp xuất sắc như vậy, nhất định không phải là của loại người thối nát Đỗ Yến Thừa, như vậy là tốt rồi!"

Liên Hoa vỗ đầu Uyển Nhu, ra vẻ tức giận nói: "Trước mặt con trai tở, không được đề cập vấn đề này! Nếu như nhất định bóc vết sẹo của người ta, Uyển Nhu, hừ, những chuyện trước kia của cậu. . ."

Tiểu Bạch nghiêng đầu, nhìn mẹ và hai người bạn tốt của mẹ, đối với Đỗ Yến Thừa mà đi Uyển Nhu nói có chút hiếu kỳ, một mặt chuẩn bị trở về điều tra lai lịch của hắn, một mặt nghiêm túc nghe mấy người họ nói chuyện lý thú trước kia. Trong lòng bé không ngừng ngạc nhiên, hóa ra trước kia mẹ là người có dáng vẻ như vậy, cùng hiện tại không giống nhau!

Bữa ăn hòa thuận vui vẻ hơn phân nửa, Liên Hoa đi đến phòng hóa trang trang điểm lại, trên đường trở về, cô bỗng nhiên bị một người phục vụ chặn lại: "Liên tiểu thư, có một vị khách muốn mời cô đến nói chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: 109: Thuyết Khách

Khuôn mặt Liên Hoa ngưng trọng, người phục vụ ngăn cản ở trước mắt cô này là chịu sự nhờ vả của ai, là ai sau lưng anh ta muốn mời cô?

Liên Hoa mở miệng hỏi: “Là ai bảo anh đến?”

Phục vụ cung kính chỉ chỉ lầu hai: “Tiểu thư, ở nơi này.”

Liên Hoa thuận thế nhìn theo, ở gần lầu hai phía trong cửa sổ vị trí yên tĩnh, người đàn ông nâng ly rượu, khẽ gật đầu với cô.

Ánh mắt Liên Hoa tối sầm, sao lại là hắn, từ khi cô trở về, còn không có thăm hỏi người này, sao hôm nay lại đụng mặt. . . .

Phục vụ khom lưng hỏi: “Liên tiểu thư, cô có muốn đi lên không? Hay là muốn từ chối vị khách kia?”

“Tôi đi gặp hắn, anh dẫn đường đi.” Liên Hoa bước lên lầu, hôm nay Tiểu Bạch cùng Uyển Nhu và Mẫn Mẫn chơi rất vui, nếu họ có thể chăm sóc Tiểu Bạch tốt, cô liền rảnh một chút, đi gặp người trên lầu kia một chút thôi.

Dọc đường đi, vòng qua đồ trang trí xanh lá tinh xảo, rốt cuộc Liên Hoa cũng tới cái kia vị trí tầm mắt tuyệt hảo thần bí, từ đây nhìn xuống, có thể đem tất cả chỗ ngồi trong đại sảnh nhìn rõ ràng, khó trách hắn sẽ chọn chỗ này.

“Con đến rồi.” Người đàn ông thấy Liên Hoa tới, nhẹ nhàng để ly rượu xuống mỉm cười, “Liên Hoa, mới vừa rồi thấy con ở dưới lầu, chú (*) liền cho người mời con lên đây, cũng biết con sẽ cho chú một chút thể diện.”

(*) Chú: vì trước đây Liên Hoa và Đỗ Yến Thừa là người yêu nên Liên Hoa gọi cha của Đỗ Yến Thừa bằng bác trai, còn bây giờ hai người là người xa lạ nên gọi chú hay hơn gọi bác đó mà -_-

Phục vụ nghiêm túc kéo ghế ra cho Liên Hoa ngồi, mang trà lên, cúi người chào liền xoay người rời đi.

Liên Hoa nhìn người đàn ông ưu nhã đang ngồi trước mặt, hắn khoảng năm mươi tuổi, chăm sóc hết sức tỉ mỉ, tóc trắng đen pha tạp chái loạn, da mặt có chút tái nhợt già yếu, lại như cũ đáng vẻ tôn quý sống trong nhung lụa. Trên mặt hắn mỉm cười mang theo chút mưu tính sâu xa, hiển nhiên không vì tiếng đồn xấu của công ty mà nóng nảy, lo lắng.

Liên Hoa mở miệng hỏi người kia: “Chú Đỗ tốt, trùng hợp như thế, chú cũng dùng cơm ở đây. Qua nhiều năm như vậy, chú vẫn thích ngồi ở phía ngoài, ở chỗ ngồi tốt nhất có thể nhìn thấy vui buồn của người khác.”

“Ha ha, thói quen bao nhiêu năm, không đổi được. Ngồi xuống đi, giúp con gọi trà sữa Bá Tước mà trước kia con thích nhất, ném chút hương vị của tiệm này xem được hay không?” Ông cụ Đỗ nhìn Liên Hoa, từ ái nói.

Liên Hoa nhanh nhẹn ngồi xuống, ưu nhã bưng lên ly trà xanh, uống một ngụm sau đó thở dài: “Chú Đỗ, chú còn nhớ rõ sở thích của con, mùi vị nơi này cùng trước kia là một dạng, con thích.”

Ông cụ Đỗ gật đầu, cầm bình trà lên rót vào chén: “Con thích là tốt rồi, Liên Hoa, nhiều năm không thấy như vậy, con về cũng không thăm lão già ta một chút, thật là uống phí năm đó chú thương con, làm cho chú đau lòng. . . .”

Liên Hoa cười lạnh một tiếng, rũ mắt nhàn nhạt nói: “Chú, con cho rằng các người sẽ không thích con tới thăm hỏi. Chuyện này vì quan hệ tới cha con cũng không nói, cũng không có nghĩa là cái gì cũng chưa có xảy ra. Chú, chú có thời gian hãy tới chỗ này uống trà suy nghĩ, không bằng đi cải tạo người nhà một chút, ví dụ như con dâu tương lai Ôn Như Cảnh. . . .”

“Tiểu Liên Hoa, con dâu duy nhất trong lòng chú là con, Như Cảnh tính là gì. . . .” Ông cụ Đỗ thở dài một tiếng, vẻ mặt tiếc nuối, “Là Đỗ Yến Thừa năm đó trẻ người non dạ còn ngu ngốc, thật xin lỗi con vì phá hủy giao tình của hai nhà, hai đứa mới là cặp đôi trời định trai tài gái sắc.”

Liên Hoa giận đến nắm chặt bàn tay, quả thật thiếu chút nữa cô không nhịn được kính trên nhường dưới, muốn lấy ly trà tạt vào mặt ông cụ!

Cô tốt bụng lên đây xem hắn muốn tìm cô làm gì, thật tâm gọi hắn một tiếng chú Đỗ, nhưng hắn lại có lời nói như vậy, bây giờ còn giải thích giúp Đỗ Yến Thừa, nói Đỗ Yến thừa còn trẻ nhất thời sai lầm bị Ôn Như Cảnh quyến rũ!

Vị họ Đỗ này thật sự là từ chối trách nhiệm, năm đó cha và hắn có quan hệ thân thiết nhiều năm, nhưng năm năm qua, rõ ràng hắn dung túng Đỗ Yến Thừa giúp đỡ Ôn Như Cảnh, làm cho Liên thị phụ thuộc vào Đỗ thị! Vô số thiết kế của công ty Hành Không đều là của cha cô năm đó, hắn lại có thể mang bộ mặt giả dối ra về đạo mạo, lời nói lại đau đớn!

“Chú Đỗ, tôi gọi chú một tiếng chú, nên hi vọng chú nói những điều trưởng bối nên nói.” Liên Hoa cực lực áp chế lửa giận, lạnh lùng nói, “Bây giờ tôi nói thẳng, tôi đồng ý gặp chú, là nể tình tình cảm của chú và cha tôi năm đó, nhưng những lời chú nói, thật sự là không chột dạ sao? Chú xứng đáng được cha tôi thật lòng tin cậy, không phụ lòng tôi nhiều năm qua đã gọi chú một tiếng chú? Chẳng lẽ chú cho rằng tôi là người dễ lừa gạt, bởi vì những lời này

của chú xoá hết mọi vấn đề sao!”

“Tiểu Liên Hoa, chú cũng xấu hổ không chịu nổi, cảm thấy có lỗi với Thanh Sông, có lỗi với tâm ý giao con gái cho Đỗ Yến Thừa nhà chú. . . . .” Ông cụ thờ dài, “Bây giờ nó và Như Cảnh ở cùng một chỗ, chính là tự nó nguyện ý, hiện tại chú đã già, cũng không cần biết chuyện con cái, con tức giận hận chú, chú đều hiểu. . . . Nhưng mà Liên Hoa, con phải tin, con dâu chú nhận định chỉ có mình con, năm năm trước hôn lễ cử hành không thành công, chú giận Yến Thừa rất lâu. . . . .”

“Chú tìm tôi có chuyện gì, có thể nói thẳng?” Liên Hoa không nhịn được cắt đứt lời ông cụ, “Nếu không có chuyện gì, tôi liền đi về.”

Cô tin lời nói của lão hồ ly này mới là lạ! Trải qua các loại sóng gió nắm giữ Đỗ thị ở giới chính trị, hẳn nói láo so với uống nước còn đơn giản hơn, bây giờ ở trước mặt cô nói những lời này, không nghĩ ngờ chút nào là nước mắt cá sấu!

Ông cụ nhếch miệng, nhìn Liên Hoa nói: “Vậy chú nói thẳng, hôm nay trùng hợp gặp con ở đây, liền muốn gặp nói nói chút chuyện. Liên Hoa, làm việc không cần kích động như vậy, gặp nhau ba phần tình, con và Như Cảnh quan hệ chị em mấy năm, có gì mà kẻ thù truyền kiếp, làm cho các người làm loạn không thể gỡ ra được?”

“Chú tìm tôi để làm thuyết khách sao?” Liên Hoa giương lông mi, thấy ông cụ Đỗ vẫn là khuôn mặt cao cao tại thượng giảng dạy, không khỏi chán ghét một hồi, “Ôn Như Cảnh lay động Đỗ Yến Thừa, để cho hắn mời chú ra tay? Ha ha, chú vừa nói câu kia không nhận cô ta làm con dâu, thật sự là tát vào mồm!”

“Tiểu Liên Hoa, chú chỉ là quan tâm con, lời nói thật khó nghe, cá không ăn muối cá ươn.” Ông cụ không buồn không giận, vẻ mặt bình tĩnh nói, “Thật sự là Yến Thừa năn nỉ chú đi gặp con, nhưng hôm nay chỉ là trùng hợp gặp phải con, chú làm trưởng bối cảnh báo với con mấy câu. Lời nói xin tha thứ không phải vì Như Cảnh, chú là vì Liên Thanh Sông cha của con, hẳn sẽ hi vọng chị em tương tàn sao? Hẳn có thể an lòng ở thế giới bên kia?”

“Cha nhất định càng không nguyện ý nhìn thấy Liên thị một tay ông sáng lập bị Ôn gia chiếm đoạt, đem tâm huyết của ông huy trong chốc lát!” Liên Hoa vỗ bàn một cái, tức giận quát.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Ở Góc Tường Nghe Trộm

Liên Hoa hướng về ông cụ Đỗ thẳng thắn nói: "Cha sẽ ủng hộ bất kì sự lựa chọn nào của cháu, Ông vĩnh viễn sẽ đứng bên cạnh cháu! Việc làm của hai mẹ con nhà họ Ôn đối với nhà cháu, chẳng lẽ chú không hay biết gì, chẳng lẽ bọn họ không có tìm chú giúp đỡ? Tất cả nhà họ Đỗ cũng đều đồng lõa, hiện tại chú nói những lời này, là vì không nỡ vứt đi những thứ nắm trong lòng bàn tay, không nỡ từ bỏ những thiết kế độc quyền đó của Liên thị, không nỡ từ bỏ việc tiếp tục hút máu Liên thị?"

Mặt ông cụ Đỗ thoáng chốc cứng ngắt đứng lên: "Liên Hoa, cháu nói chuyện như vậy với trưởng bối sao? Năm năm trước cháu rõ ràng là đứa nhỏ hiểu chuyện, tại sao thù hận biến cháu trở nên xấu như vậy!"

"Bởi vì thù hận chạm đến chỗ hiểm của tôi, để cho tôi tuyệt đối không thể tha thứ! Hôm nay nếu đã gặp chú Đỗ ở đây, tôi cũng nói rõ ràng tất cả: cả đời tôi đây cùng mẹ con nhà họ Ôn không đội trời chung, dám can đảm chiếm đoạt sản nghiệp của cha, dám can đảm chà đạp tâm huyết của cha, sự căm phẫn của tôi hẳn là chú hiểu, tôi chiến tranh cùng với hai người bọn họ, nhất định không chết không ngừng!" Liên Hoa đứng dậy ngay ngắn, "Vì vậy, bất cứ người nào đứng bên phía kẻ địch, cũng đều là kẻ địch. Trước kia là tôi sợ ngộ nhờ không nể mặt, sẽ thật có lỗi mấy chục năm giao tình của chú và cha, cho nên nơi tôi công khai nhắm vào chính là Ôn thị, cho tới bây giờ đều giữ lại một chút thể diện cho nhà họ Đỗ, nhưng hôm nay chú dường như cả một chút tình cảm và thể diện cuối cùng cũng không muốn giữ lại, vậy tôi cũng đành nói một câu xin lỗi, quan hệ thân thiết của nhà họ Đỗ và nhà họ Liên, đến đây chấm dứt! Lần sau gặp lại, tôi sẽ không lưu tình."

Liên Hoa nhìn xuống ông cụ tóc đã điểm bạc, lạnh lùng nói: "Chú Đỗ, chú vẫn thích ngồi ở vị trí này ngắm phong cảnh, đi xem công ty khác trình diễn các loại kịch hay, về sau chú cũng trở thành một thành viên trên sân khấu này, hi vọng trái tim của chú đủ cường tráng, có điều là nghe nói trước đó vài ngày bởi vì cổ phiếu của Đỗ thị sụt xuống nên chú bị bệnh phải nhập viện, về sau có thể có những trò càng kích thích hơn càng mãnh liệt hơn so với lần này nữa, xin bảo trọng thân thể!"

Sau khi nói xong, Liên Hoa cầm lấy hóa đơn trên bàn com gờ gờ lên: "Chú Đỗ, lần này coi như tôi mời chú, tạm biệt." Vừa dứt lời, cô liền nhanh xoay người rời đi.

Ông cụ Đỗ mắt thấy Liên Hoa từng bước một đi xa, rốt cuộc ngồi co quắp tê liệt trên ghế, vẻ mặt lạnh nhạt sự bình tĩnh trong mắt đã dần dần biến mất. Ông thờ dài, lấy điện thoại di động ở dưới áo ra, đặt ở bên tai dưới mái tóc hoa râm nói: "Yến Thừa, con đều nghe được rồi? con bé căn bản là không có bản khoản bất cứ chuyện tình cảm gì. . . ."

Một bên cửa mở ra, Đỗ Yến Thừa chậm rãi đi tới. Hắn tắt điện thoại trong tay, giúp cha rót ly nước, khuôn mặt thanh nhả lộ ra sự thất vọng cùng thất bại, lắp bắp tự nói: "Là con sai lầm sao. . . ."

"Bây giờ biết sai lầm rồi, năm đó sao con vứt bỏ Liên Hoa đi chọn Như Cảnh!" Ông cụ tức giận đến mặt đỏ bừng. "Không quan tâm chúng ta ngăn cản cũng rắn muốn ở cùng một chỗ với Như cảnh, bây giờ hối hận có ích lợi gì! Con đều nghe được, Liên Hoa là muốn tới phá hủy chúng ta, hôm nay may mắn chỉ là ngẫu nhiên gặp cô ấy dò xét một chút, cha cũng không nói ra tâm tư của con, sao con còn có mặt mũi muốn cha tới cầu cạnh, muốn cùng cô ấy hòa giải!"

"Ba. . .ba đừng tức giận. . ." Đỗ Yến Thừa luống cuống lấy thuốc ra, cẩn thận cho cha uống, hấn nhỏ giọng nhận sai, "Đều là con sai, ba, ba đừng nổi giận, về sau con sẽ không như vậy. . ."

Đỗ Yến Thừa trong lòng một mảnh chua xót, hấn tưởng rằng Liên Hoa vẫn còn tình cũ với hấn, hấn dự định giúp Như cảnh và Liên Hoa giải quyết và hòa giải mâu thuẫn phía sau, rồi cùng cô ta chia tay, sau đó cùng Liên Hoa gương vỡ lại lành bắt đầu lại một lần nữa, thế nhưng Liên Hoa căn bản xem hấn là kẻ thù thiên địch, không có một chút nhớ nhung chuyện tình cảm.

Đã quá muộn rồi sao? Đã từng yêu nhau mấy năm cùng Liên Hoa là thanh mai trúc mã, đến bây giờ lại chỉ có thể giống như kẻ thù đối chọi gay gắt, không có bất cứ cơ hội xoay chuyển?

cảm giác bị thương đánh úp tới, khung cảnh trong mắt Đỗ Yến Thừa cũng mờ nhạt. . .

Liên Hoa giọng điệu tức giận bước nhanh rời khỏi ông cụ Đỗ, mới vừa tới chỗ rẽ lầu hai, một giọng nói mềm mại quen thuộc truyền đến, cô bỗng nhiên xoay người, theo tiếng gọi đi qua xem.

"Mẹ?" Tiểu Bạch giống như con mèo bình thường mềm mại kêu to, bé ở sau một cái bàn nhô đầu ra, "Mẹ!"

"Tiểu quý, tại sao là con, con ở trong này nghe lén bao lâu rồi!" Liên Hoa sừng sốt, tiến lên vặn lỗ tai nhỏ của con trai, "Mẫn Mẫn và Uyển Nhu không có trông con sao, ai cho con lén đi ra!"

Liên Hoa khóc không ra nước mắt, khi lên lầu cô nhìn bốn phía xung quanh, rõ ràng nơi gần chỗ ông cụ Đỗ không có người khác nào khác, cho nên cô mới dám trực tiếp sừng giọng với ông, nhưng Tiểu Bạch ẩn nấp ở chỗ cách ông cụ Đỗ rất gần, vừa rồi nhất định có thể nghe thấy, hiểu biết rõ ràng những lời cô nói!

Rốt cuộc Tiểu Bạch nghe được bao nhiêu, những bí mật mà cô nói ra, tại sao đều bị con trai nghe được đây. . .

"Mẹ, con là tới tìm mẹ. . ." Lập tức Tiểu Bạch ra sức ôm chặt chân Liên Hoa, "Mẹ đã lâu còn chưa trở về, con thật lo lắng."

Liên Hoa ôm lấy Tiểu Bạch: "Đứa bé hư ở góc tường nghe lén, ngộ nhờ nghe được những lời nói không nên nghe, sẽ rất nguy hiểm con có biết hay không! Về sau không được như vậy!"

"Được! Nhưng mà mẹ cùng ông cụ kia nói chuyện, con đang đợi mẹ, cho nên mới phải nghe lén. Nếu như là người khác, con mới mặc kệ bọn họ đang nói chuyện gì." Tiểu Bạch liên tục gật đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Liên Hoa thở dài: "Đều nghe được cái gì, con có gì muốn hỏi?" cô thà rằng con trai hỏi ra hết thắc mắc, mà không phải dùng đầu nhỏ của bé suy nghĩ lung tung, để con trai tự do suy nghĩ, nhất định sẽ làm sự việc tệ hơn.

Đầu nghiêng ngả, Tiểu Bạch ôm cổ Liên Hoa, cau mày hỏi: "Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết, những lời nói vừa nãy là có ý gì, nhà họ Đỗ cùng nhà họ Ôn đã làm chuyện gì rất quá đáng sao? Di Uyển Nhu nói Đỗ Yến Thừa có quan hệ gì? Bọn họ là qua lại làm việc không tốt sao? Mẹ trở về tìm ai báo thù, có muốn Tiểu Bạch giúp đỡ không?"

"Tiểu Bạch ngoan, không cần con làm chuyện gì, sự tình này không phải mẹ muốn giấu con." Liên Hoa ôm con trai đi xuống lầu trở về, "Chẳng qua là muốn cuộc sống của trẻ con hoạt bát đơn thuần một chút, mẹ không hi vọng cho con biết nhiều thứ đen tối của những người trưởng thành quá sớm, con chỉ cần đi học cái gì đó mà con thích là tốt rồi, một mình mẹ có thể đối phó với kẻ xấu."

Tiểu Bạch chán nản bĩu môi: "Thật sự không thể nói sao, Nhưng ngay cả Mục Thần đại phiêu dân, di Uyển Nhu, di Mẫn Mẫn bọn họ cũng đều biết, chỉ có mình con cái gì cũng không biết. . . Mẹ, con không phải là trẻ con, con là người đàn ông của mẹ, mẹ phải học cách dựa vào con nha!"

"Tiểu Bạch bảo bối, sao con lại đáng yêu như vậy a." Liên Hoa nhìn không được hớn lên mặt con trai, con trai còn nhỏ lại nhướng mày lên nói những lời như vậy, làm cho cô vừa cảm động vừa vui mừng, Liên Hoa lo lắng một hồi, mở miệng lộ ra một ít chuyện cơ bản với Tiểu Bạch, "Nhà họ Ôn có hai mẹ con, họ là mẹ kế và em gái của mẹ, sau đó họ làm chuyện ác độc nhất đối với ông ngoại con, làm cho mẹ thống hận đến cực hạn, lần này trở về sẽ tìm bọn họ báo thù, mà Đỗ Yến Thừa là con trai của ông cụ vừa rồi, hấn là kẻ đồng lõa, cũng làm ra rất nhiều chuyện có lỗi với mẹ."

"A. . . ." Tiểu Bạch cúi đầu trầm tư một hồi, bỗng nhiên rất nhanh nắm góc áo Liên Hoa, có chút sợ hãi hỏi, "Mẹ. . . Trước kia mẹ kế cùng em gái có phải có ý xấu đối với mẹ không đánh thì mắng, không cho mẹ ăn cơm, không cho mẹ quần áo mặc, sau cùng còn vì người tình mưu hại ông ngoại, cướp đoạt tài sản? Những chuyện này diễn ra rất bình thường, họ có phải cũng là người xấu như vậy không. . ."

Liên Hoa nghe Tiểu Bạch nói như vậy làm cho sững sờ, nếu dựa theo những bậc tiêu chuẩn này, Ôn Ngữ và Ôn Như Cảnh dường như được xem là mẹ kế và em gái tương đối lương thiện rồi. . . ngoại trừ cướp đoạt tài sản ra, hai mẹ con này cũng không có làm cái gì, trước kia Liên Hoa là đại tiểu thư của nhà họ Liên chứng tình phùng nguyệt(*), ai cũng không dám liếc mắt coi khinh cô, cha qua đời là già yếu tự nhiên, không phải bị ai có ý mưu sát.

(*) Chứng tình phùng nguyệt: Vì sao xung quanh trắng sáng

"Tiểu Bạch, bây giờ là xã hội pháp chế, nếu còn có người làm ra chuyện như con nói, liền kiện cho họ chết! Hai người nhà họ Ôn kia chỉ làm một chuyện sai lầm, cũng là chuyện làm cho mẹ hận đến cực hạn!" Liên Hoa lắc đầu, cô không thể bởi vì Ôn Ngữ chưa đủ xấu xa, mà cảm tạ ân đức của bọn họ đã nhân từ nương tay! hai mẹ con người kia làm tổn hại Liên thị của cha không còn hình dáng, ở ngày hôn lễ của cô cho cô một đả kích lớn như vậy, đời này cũng đừng nghĩ thoát khỏi sự báo thù của cô!

Liên Hoa lại dặn Tiểu Bạch: "Đã nói qua không được xem phim truyền hình lúc tám giờ, con không nghe lời phải không? Về sau không cho phép xem!"

"Được. . . ." Tiểu Bạch ủ rũ nói.

"Hôm nay con nghe lén loại chuyện sai này, mẹ phải phạt con! Hôm nay trở về phải học hơn mười chữ hán, có thể làm được không?" Liên Hoa nghiêm túc nói, cho tới bây giờ cô đối với con trai đều thưởng phạt phân minh không quá mức cưng chiều, Tiểu Bạch cần biết làm sai sẽ bị trừng phạt.

"Dạ, con biết lỗi, con sẽ hoàn thành. . ." Tiểu Bạch gật gật đầu, trong lòng lại âm thầm vạch ra kế hoạch, hay là bé có thể cho J chuyển hướng gió không cần chỉ nhắm vào Mục Thần đại phiêu dân, bé cũng nên tận một phần lực lượng của mình vì mẹ báo thù. . . .

"Đang suy nghĩ gì, còn chăm chú như vậy!" Liên Hoa liếc mắt một cái đã nhìn ra mưu tính nhỏ của con trai, phá vỡ gương mặt nghiêm túc của con trai: "Liên Tĩnh Bạch, cam đoan với mẹ, tuyệt đối không được làm ra chuyện gì nguy hiểm, nói con tuyệt đối sẽ không vi phạm nguyện vọng của mẹ, tự mình đi điều tra chuyện nhà họ Đỗ và Ôn thị!"

Cô có thể tuyên chiến đối chọi gay gắt với nhà họ Đỗ và Ôn thị, nhưng Tiểu Bạch tuyệt đối không thể lộ diện, nếu sau này kẻ thù thành chó nhà chết chủ, phát điên đối phó Tiểu Bạch, thật sự sẽ đánh trúng yếu điểm của cô. Cô có thể dùng tất cả đối lấy con trai an toàn, bé tuyệt đối không thể đặt mình vào trong nguy hiểm!

"Mẹ, con sẽ không." Tiểu Bạch hôn lên mặt Liên Hoa, giọng thẳng thắn cam đoan nói, "Con thề, tuyệt đối không đến làm loạn! Mẹ của con là giỏi nhất, nhất định có thể đánh bại được những người xấu kia!"

"Thế này mới ngoan, Tiểu Bạch, mẹ yêu con nhất, bất luận lúc nào, con nhất định phải bảo vệ tốt bản thân mình, đây là cách thức con yêu mẹ. . ." Liên Hoa sờ sờ đầu con trai, nhẹ giọng ní non, "Cho nên, những lời nói hôm nay con chôn ở trong lòng, chỉ cần tự mình biết là được rồi. Bây giờ chúng ta đi về tìm Mẫn Mẫn và Uyển Nhu, mọi người cùng nhau ăn cơm vui vẻ. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Chương 111: Mời

Sau khi nghiêm túc cảnh báo Tiểu Bạch, hai người lại trở về phòng, giống như chưa từng xảy ra việc gì, cùng Uyển Nhu và Mẫn Mẫn vui đùa như cũ.

Thời gian tốt đẹp qua đi rất nhanh, sau một đêm kia, Liên Hoa dặn dò di Ngô phải chú ý quan sát hành động của Tiểu Bạch một chút, nếu không thích hợp phải báo ngay cho cô. Nhưng mấy ngày chú ý, con trai Liên Tĩnh Bạch không có bất kì phản ứng khác thường sau ngày nghe được đó, cô xác định Tiểu Bạch đã nghe lời cô không thêm quan tâm chuyện của Ôn thị và nhà họ Đỗ, cô mới hoàn toàn yên tâm.

Liên Hoa yên lặng suy nghĩ, có lẽ ở trong ý thức của Tiểu Bạch, cô không chỉ là mẹ bé, càng thêm là người phụ nữ duy nhất trong sinh mệnh của bé, đáng về tuyên bố độc chiếm cao, ngăn cản bất cứ người đàn ông nào cướp đi "người phụ nữ" của bé. Tiểu Bạch không thể mất đi cô, trời sinh bé cảnh giác với bất kì người đàn ông nào tới gần cô, đối với những chuyện khác, con trai cô cũng có thể yên tâm tin tưởng mẹ, nghe lời sẽ không làm bậy.

Như vậy là tốt rồi, chỉ cần Tiểu Bạch khoẻ mạnh bình an, cô vốn cũng không tính toán tìm cha cho bé, Tiểu Bạch sẽ không cần sợ, bé có thể vĩnh viễn độc chiếm cô.

Tài xế Tiểu Phi nhẹ nói: "Liên tổng, đã đến cao ốc Triển thị."

"Ừ!" Suy nghĩ của Liên Hoa đột nhiên bị cắt đứt, cô từ từ mở mắt, quả nhiên ngoài cửa xe là cao ốc cao ngất tầng mây của Triển thị, trong lúc vô tình, mục đích đã đến.

Liên Hoa vừa cầm tài liệu bên cạnh, vừa nói với Tiểu Phi: "Tôi ở Triển thị bàn bạc dự tính là một giờ, nếu như ra sớm hơn, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô."

Nửa tháng hẹn ước với Triển Thiếu Khuynh còn chưa tới, nhưng Triển thị liên lạc với cô nói Triển Thiếu Khuynh muốn tìm cô thảo luận phương án, cho nên hẳn nói lần này nói với hân phương án tiến triển. Chỉ là Thịnh Thế Liên Hoa và Triển thị vẫn thực hiện tốt đẹp không thiếu sót, Liên Hoa suy đoán hôm nay quá trình tiến hành sẽ rất thuận lợi, cho dù phải đối mặt với Triển Thiếu Khuynh, công ty kia muốn phương án tốt hơn cũng không thay đổi nhiều.

Tiểu phi gật đầu một cái: "Được."

Liên Hoa ưu nhã nhấc chân xuống xe, cánh tay thon dài cầm tài liệu, hiên ngang mạnh mẽ nhưng không mất phong tình quyền rũ đi vào đại sảnh của Triển thị.

“Liên tông, cô đã đến rồi.” Mới vào cửa, đã có người chào đón, phụ tá Lãnh giống như thân sĩ Anh, nho nhã lễ độ nghênh đón Liên Hoa, “Thiếu gia đang ở trên lầu chờ cô, mời cô theo tôi.”

Liên Hoa vội vàng nói cảm ơn: “Trợ lý Lãnh, ông quá khách khí, tôi tự đi vào là được rồi, làm sao phải tự mình chờ ở trước cửa đây.”

Vị trợ lý Lãnh hơn năm mươi tuổi này chính là người tài của giới chính trị, tên của ông là Lãnh Hồ, lúc còn trẻ theo Triền lão gia vào nam ra bắc khai phá thị trường, tài hoa xuất sắc, mưu tính sâu xa, lại yên phận làm một trợ lý bên người Triền lão gia. Giới ngoại giao nể phục ông gọi một tiếng trợ lý Lãnh, cho dù là Triền Thiếu Khuynh cũng phải nể ba phần, cô sao lại không biết xấu hổ để ông ấy tự mình dẫn đường.

“Liên tông khách khí, tôi tự mình dẫn đường là có nguyên nhân, có chỗ, không phải ai cũng có thể đi vào.” Trợ lý Lãnh ngẩng đầu nhìn Liên Hoa, lại có một tia quan sát và đánh giá, “Mời đi bên này.”

Liên Hoa gật đầu nói cảm ơn, không từ chối nữa: “Vậy thì cảm ơn ông.”

Trợ lý Lãnh dẫn đường ở phía trước, dẫn Liên Hoa tới thang máy chuyên dụng, thang máy từ từ lên cao, cô và ông thuận tiện tán gẫu. Nói chuyện với nhân, sắc mặt trợ lý Lãnh cũng biến thành hoà hoãn ấm áp, nói chuyện với Liên Hoa cũng có ý cười rất nhỏ.

“Trợ lý Lãnh, trên mặt tôi dính nhọ ư, sao lại nhìn tôi?” Trong thang máy, liên Hoa bị trợ lý Lãnh nhìn có chút sợ hãi, cái loại ánh mắt ý vị thâm thúy kia có ý gì, cô căn bản không có làm gì, rốt cuộc sao lại khiến trợ lý Lãnh chú ý!

“Không có, hôm nay Liên tông rất tốt.” Trợ lý Lãnh lắc đầu, quay mặt đi, ẩn sâu trong mắt chỉ có vui mừng và vui mừng.

Ông đã nghe Triền lão gia tiết lộ, vị Liên Hoa tiểu thư trước mắt này là người phụ nữ thiếu gia thích, là người thiếu gia đảm bảo với ông cụ sẽ đoạt về làm vợ. Ông cụ đã gật đầu, nhưng Lãnh Hồ hẳn nhìn thiếu gia lớn lên từ nhỏ, đối với nhân phẩm thiếu phu nhân tương lai sẽ hết sức bắt bẻ, giờ phút này ánh mắt mang theo chút xem xét tới kiểm tra Liên Hoa, để ý trong đôi câu của Liên Hoa tìm ra khuyết điểm. Nếu như cô không thích hợp với thiếu gia, Lãnh Hồ hẳn nhất định sẽ biểu đạt ý kiến ngăn cản hai người ở chung một chỗ, để tránh về sau thiếu gia sẽ đau lòng.

Nhưng kết quả ngược lại, Liên Hoa không tốt chút sức nào đã thành công qua cửa ải này, cô không chỉ có đáng vẻ xinh đẹp, càng có thêm nội tâm khác sâu tài hoa lỗi lạc, một cái nhìn mảy may hoặc một nụ cười tự nhiên cũng toát ra phong phạm hoàn mỹ, loại phụ nữ này quả thực là ngàn năm có một, ông không khỏi than nhẹ, quả nhiên ánh mắt thiếu gia phi thường!

Liên Hoa buồn bực sờ sờ mi tâm, cô không biết mình đã làm sai điều gì, khiến trợ lý Lãnh có vẻ mặt là lạ. Cô không giỏi cùng với người trung niên nói chuyện, không thể giống như lúc nhỏ đối với những chú quen sẽ làm nũng, cũng không thể giống như bạn bè nói về đề tài yêu thích, cô chỉ có thể chân thật bày ra chính mình, muốn nói gì thì nói, dùng chân tình để thay thế sáo ngữ (*) và lấy lòng.

(*) sáo ngữ: lời nói hoa mỹ

Thang máy “keng” một tiếng dừng lại, Liên Hoa theo trợ lý Lãnh ra ngoài, tới trước cửa điện tử khoa học công nghệ rất mạnh mới dừng lại.

Trợ lý Lãnh đề cửa điện mật mã vào, cửa phòng từ từ mở ra, ông mới ra dấu mời: “Liên tông, thiếu gia đang ở bên trong, mời cô vào.”

Liên Hoa khẽ cau mày, mặc dù vô cùng nghi hoặc, nhưng vẫn là giơ giày cao gót, chậm rãi đi tới bên trong.

Cô tò mò ở trong hành lang kiểm tra, trong lòng ngừng suy đoán, không gian thần bí toạ lạc tại tầng chót cao ốc Triền thị là nơi nào? Chẳng lẽ khu khai phá khoa học kỹ thuật cơ mật của Triền thị, Triền Thiếu Khuynh đang ở bên trong nghiên cứu thành quả chế tạo mới nhất?

Nhưng nếu như nơi này thật sự là nơi quan trọng nhất của Triền thị, sao một người ngoài như cô có thể vào? Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?

Trải qua lối đi hành lang dài, tầm mắt trước mặt chợt mở rộng, ánh sáng dịu dịu dưới ánh đèn, Liên Hoa giương mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, rung động không cách nào nhusch nhích.

Nơi này là một gian phòng xây dựng chừng nửa sân vận động, mười mấy người mặc áo trắng, quần áo bác sĩ ai có việc của người đó ở phòng bận rộn, trong phòng trưng bày các dụng cụ vận hành tự động, có thể gọi là máy chạy bộ, giường chữa bệnh, máy móc, vân vân, càng nhiều thiết bị xa lạ. Tại phòng này, có một mặt tường đều là gương, giống như phòng học khiêu vũ, khiến người đứng trước gương không thể giấu bất cứ động tác nào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Chương 112: Đánh Vào Tâm Hồn

Trước gương, vài vị chuyên gia phục hồi chức năng nghiêm túc nhẹ giọng nói chuyện, không ngừng sửa lỗi, hướng dẫn chuyên nghiệp nhất hữu hiệu nhất, mà Triền Thiếu Khuynh ở giữa đang bị bọn họ vây quanh, vuốt mồ hôi luyện tập tuôn như mưa.

Trên người anh quần đầy dây xanh xanh đỏ đỏ, được kết nối với các thiết bị điều trị ở một bên đang phát ra tiếng bíp bíp, anh ngẩng đầu đứng trên máy chạy bộ phục hồi chức năng chế tạo đặc biệt, cố gắng hết sức ổn định cơ thể, dùng sức nâng hai chân chuyển động, anh bước từng bước một.

Như là trẻ con tập đi, bước chân của Triển Thiếu Khuynh luôn không thể điều khiển, bước ra mỗi bước đều xiêu xiêu vẹo vẹo. Anh cau mày, dưới sự hướng dẫn của chuyên gia phục hồi chức năng liên tục chỉnh sửa lực đạo, liên tục thử nhắc chân bước đi, phản ứng đau đớn chân thực của cơ thể khiến khuôn mặt anh tái nhợt vô lực, làm cho người ta vừa nhìn đã biết rõ hai chân của anh đau đớn giống như dao cắt, đối với bệnh nhân phục hồi chức năng giống như một loại tra tấn dưới địa ngục, đau tận xương cốt mới có thể dục hòa trùng sinh(*).

(*) Dục hòa trùng sinh: dẫn thân vào biển lửa tự thiêu sau đó được sống lại (editor: cái này ta chỉ hiểu nôm na vậy thôi...)

Nhìn khuôn mặt tuần lãng của Triển Thiếu Khuynh đã tràn đầy giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, đã không còn một chút huyết sắc, nhưng đôi mắt sáng ngời lại lóe ra ánh sáng ý chí chiến đấu cố chấp, ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn chăm chăm con đường phía trước, ý chí chiến đấu vô tận đang bùng nổ phát tiết, quả thực anh dốc hết toàn lực, đang liều mạng nỗ lực khôi phục khỏe mạnh.

Liên Hoa nắm chặt ngón tay, trái tim đập kịch liệt, chính là hình ảnh này, chính là sức mạnh cùng mỹ cảm như vậy, cảnh tượng sống động như vậy giống như một tia chớp đánh vào tâm hồn cô.

Cô muốn vẽ, cô vô cùng khát vọng muốn mang cảnh tượng này về ra!

Đã lâu rồi chưa có xung động dâng trào nghệ thuật như vậy, rất lâu rồi trái tim không có đập vội vàng như thế, mỗi một tế bào trong cơ thể Liên Hoa đều thét lên chói tai, cô nhất định phải vẽ ra hình ảnh này!

Loại kết hợp sức mạnh cùng vẻ đẹp này! Loại mồ hôi cố gắng đấu tranh cùng vật lộn này! Mỗi một đường nét mạnh mẽ của cơ bắp đều là tư liệu photostatic sống! Từng giọt mồ hôi đều lóe lên bức tranh chói lọi!

Dựa vào vách tường, Liên Hoa thật nhanh lấy từ trong túi của mình tập phác họa và cây bút chì, đây là cô bắt đầu học vẽ tranh thì đã thành thói quen, luôn mang theo dụng cụ đơn giản vẽ tranh bên mình, tuyệt không để cho mỗi khi xuất hiện linh cảm mạnh mẽ mà không có dụng cụ vẽ lại, hiện tại, những dụng cụ vẽ tranh này bộc lộ tính hữu dụng của nó, cô nhất định thể hiện ra được tinh túy hiện tại của Triển Thiếu Khuynh.

Liên Hoa cầm bút chì nhanh chóng vẽ phác thảo trên tập phác họa, không cần nhiều thời gian, đường nét tung bay cùng ý cảnh sinh động liền được miêu tả ra, Liên Hoa vẽ xong thì bắt đầu từ tiếp theo, góc độ khác nhau tầm mắt khác nhau, động tác khác nhau biểu cảm khác nhau tất cả của anh đều sinh động trên giấy, chỉ vài nét bút pháp lại vô cùng sinh động.

Phác họa không biết bao nhiêu bức, cô giật mình phát hiện, Triển Thiếu Khuynh luyện tập phục hồi chức năng mỗi một động tác mỗi một thân thái có thể làm cho cô vẽ ba ngày ba đêm mà linh cảm không cạn, càng vẽ tiếp, cô càng có thể cảm nhận được sự vươn lên của sinh mệnh.

Cho dù là đau đớn, cũng vẫn reo hò như cũ muốn đấu tranh, muốn phản kích. . .

Bác sĩ Trần chuyên gia phục hồi chức năng nhìn chân Triển Thiếu Khuynh đã bắt đầu run run, lại nhìn các số liệu biểu thị trên máy, bệnh nhân đã vận động đến cực hạn, thấy Triển Thiếu Khuynh vẫn như cũ muốn tiếp tục rèn luyện, bác sĩ Trần vội vàng lên tiếng ngăn cản anh: "Tốt lắm, hôm nay mức độ luyện tập dừng ở đây thôi, cậu không thể liên tục luyện tập mạnh như vậy, dừng lại ngay!"

"Thêm năm phút, tôi chỉ đi năm phút. . ." Triển Thiếu Khuynh lau mồ hôi đầy đầu, tiếp tục cố gắng nhắc chân, "Thêm năm phút tôi có thể nhanh đi lại tốt hơn. . ."

"Muốn bị liệt vĩnh viễn thì tiếp tục đi!" Bác sĩ Trần nhíu mày, lớn tiếng trách mắng, "Chẳng qua cậu mới tiến hành luyện tập hơn nửa tháng, có thể đứng lên nhắc hai chân đi chuyển, đây đã như kỳ tích thần tốc rồi, cậu còn muốn nhanh hơn! Muốn hoàn toàn hồi phục phải nghe tôi, cậu xuống cho tôi!"

Tiến hành phục hồi sức khỏe mấy chục năm, bác sĩ Trần chưa từng thấy qua bệnh nhân nào có nghị lực có kiên nhẫn như Triển Thiếu Khuynh, thời gian khôi phục chức năng đau đớn dày vò, với anh giống như là nghiện thuốc thông thường, chưa bao giờ kêu đau không kêu mệt, mà là vui vẻ chịu đựng, không phải bác sĩ hồ lý nghiêm giọng ngăn lại, Triển Thiếu Khuynh mới chịu dừng lại!

Không phải những người chuyên gia phục hồi chức năng này muốn cố tình đã kích bệnh nhân phục hồi chức năng, mà là bọn họ tuyệt đối không thể để cho bệnh nhân vì phục hồi chức năng mà cạn kiệt sức lực, hôm nay mức độ huấn luyện của Triển Thiếu Khuynh đã đến cực hạn, nếu tiếp tục chính là làm nhiều công ít.

Vài vị chuyên gia phục hồi chức năng vội vàng tiến lên mang Triển Thiếu Khuynh trên máy chạy bộ xuống, để anh ổn định trên xe lăn nghỉ ngơi, bác sĩ tháo các dây theo dõi kiểm tra số liệu phục hồi chức năng, mà hộ sĩ thì gọn gàng lấy đồ uống và khăn mặt cho anh.

"Hiện tại còn chưa đủ, tôi muốn tiến bộ hơn nữa. . ." Triển Thiếu Khuynh tiếp nhận các thứ, ngửa đầu uống sạch đồ uống vận động, dùng khăn lau một chút mồ hôi trên người, kiên định nói.

Bác sĩ Trần cười: "Tôi không biết cậu muốn làm gì, tôi chỉ biết, hôm nay tuyệt đối cậu không thể huấn luyện. Còn có người khách của cậu đã đợi cậu rất lâu rồi, cậu nên đi gặp cô ấy." Một ngón tay của bác sĩ Trần chỉ về phía cửa phòng phục hồi chức năng.

Triển Thiếu Khuynh quay đầu nhìn qua, ngón tay buông lỏng, một chai nước đầy vung vãi rơi xuống, bùm. . . một âm thanh rơi xuống đất.

Ở đó, một người phụ nữ xinh đẹp điềm tĩnh tao nhã ngồi trên sàn nhà, cúi đầu chuyên chú viết cái gì đó. Xung quanh cô như tạo thành một thế giới riêng, không bị hoàn cảnh hỗn loạn trong phòng phục hồi chức năng ảnh hưởng. Cô chìm đắm trong thế giới của chính mình, động tác say sưa nghiêm túc trên giấy không ngừng, cả buổi đều không có ngừng đầu một cái.

"Liên Hoa? Hôm nay sao cô ấy lại đến Triển thị mà không nói cho tôi biết?" Triển Thiếu Khuynh tức giận đến đập xe lăn, vì sao không ai nói cho anh biết chuyện Liên Hoa đến nơi này! Rốt cuộc Liên Hoa vào lúc nào, chẳng lẽ toàn bộ đáng về đau đớn khó coi của anh khi tập phục hồi chức năng đều bị cô nhìn thấy, cô thấy được vừa kinh khủng vừa luống cuống?

Cuộc hẹn nửa tháng cùng với cô còn chưa tới, sao cô có thể đến. . . .

Bác sĩ Trần buông tay: "Ừ tôi nghe nói là Triển tổng cho người hẹn Liên tiểu thư, là trợ lý Lãnh dẫn cô ấy lên lầu. Cô ấy vào đây lâu rồi, vừa mới bắt đầu tôi nhìn thấy cậu luyện tập vô cùng nghiêm túc, vốn không có quấy rầy cậu, sau đó cô ấy vẽ tranh cũng rất chuyên tâm, cũng không có quấy rầy cô ấy."

"Ba và chú Lãnh đang làm cái quỷ gì!" Triển Thiếu Khuynh nhủ mày, tuy rằng anh rất muốn gặp Liên Hoa, cũng không hi vọng dưới tình huống hiện tại, thời điểm anh chưa hoàn toàn khôi phục tốt, hiện tại anh thì còn khập khiễng cực kỳ khó coi đang phục hồi chức năng!

Anh vẫn cố gắng luyện tập phục hồi chức năng, chính là hi vọng đến cuộc hẹn nửa tháng thì ở trước mặt cô sẽ có một mặt tốt. Cho đến lúc này, có lẽ anh đã có thể đi bộ rất tốt tiện hơn một chút, nhưng vì sao cha và chú Lãnh tự ý gọi Liên Hoa đến, còn để cô tận mắt nhìn thấy anh luyện tập trong phòng phục hồi chức năng!

Bác sĩ Trần giúp Triển Thiếu Khuynh đổi hướng xe lăn, "Tôi làm sao mà biết ý tứ của Triển tổng, tôi chỉ hỏi cậu, có muốn đi gặp cô ấy không? Có muốn tôi giúp cậu mời cô ấy đi ra ngoài không?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 113: Vẽ Xong

"Tự tôi đi!" Triển Thiếu Khuynh cắn răng, người con gái anh ngày đêm nhớ mong ở ngay trước mắt, anh không thể nào để cô trở về như vậy được. Dù sao quá trình khôi phục khó coi nhất cô cũng đã nhìn thấy, anh còn giấu cái gì nữa, chẳng lẽ dùng khí đi gặp cô cũng không có sao!

Trực giác nói cho anh biết, Liên Hoa sẽ không vì anh tàn tật mà ghét bỏ anh, nen sẽ không cảm thấy quá trình khôi phục của anh khó coi, cho dù mới vừa rồi anh té nhào, làm các trò hề trên đất, cô cũng không chán ghét anh, ở trong mắt của cô, những thứ này không khó coi.

Di chuyển xe lăn, Triển Thiếu Khuynh nhẹ nhàng đến bên cạnh Liên Hoa, cô vẫn cúi đầu, cô cũng không chú ý anh tới gần.

Đi tới bên cạnh Liên Hoa, Triển Thiếu Khuynh nghiêng người nhìn động tác của Liên Hoa, cô đang hết sức chuyên chú vẽ tranh, đường cong tinh tế trong bản nháp còn chưa nhìn ra cô vẽ cái gì, chỉ là nhìn ra giống như hình dáng của một người cao lớn.

Nhưng toàn tâm Liên Hoa đều tập trung tinh thần chuyên nghiệp mang cô hoàn toàn chìm đắm trong không gian của riêng cô, anh không dám lên tiếng quấy rầy, chỉ lẳng lặng ở bên cạnh cô, nhìn ngón tay như ngọc linh hoạt múa bút, mô tả tranh vẽ trên tờ giấy trắng nõn.

Chợt, tờ giấy màu trắng như con bướm tán lác trên đất làm hấp dẫn sự chú ý của anh, chậm rãi khom lưng xuống, Triển Thiếu Khuynh cảm lên mấy tờ giấy phác họa, nghiêm túc nhìn.

Phía trên đơn giản với vẻ ngoài nhân vật sinh động, bút pháp rất ít lại mang tinh thần phần khởi, có cau mày nhện đau, có động tác ngã nhào bò dậy, có kiên trì nhấc chân. . . .

Triển Thiếu Khuynh liếc nhìn từng tờ phác thảo một, khoé miệng tái nhợt lập tức nhếch lên thành một đường cong, hạnh phúc thoả mãn tràn cả khuôn mặt, giống như một đạo thanh tuyến truyền thẳng xuống đầu, làm cho lòng anh đầy bông hoa nở rộ.

Là anh, mặc dù trên giấy chỉ có hình dáng đơn giản, cho dù bản nháp chỉ phác họa đường cong, chính là Triển Thiếu Khuynh biết, những thứ cô vẽ đều là anh, là dáng vẻ anh lúc khôi phục sức khoẻ, là anh cố gắng thực hiện từng bước.

Bắp thịt mạnh mẽ, gân cốt chắc chắn, ánh mắt của người trong bức họa lộ ra tia hi vọng, đây là sự hăng hái không có gì sánh được, sức quyến rũ, dâng trào, rung động.

Lòng Triển Thiếu Khuynh lập tức mềm nhũn, thì ra là thời điểm anh hồi phục sức khoẻ lại truyền ra nhiều chuyện vậy, anh trong mắt cô, không chỉ không khó coi, ngược lại về mặt chói lọi như vậy. . . .

Nhẹ nhàng, anh hỏi Liên Hoa: "Bây giờ em đang vẽ tôi sao . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Chương 113.2

Liên Hoa mắt nhắm lại, bây giờ cô không nghe bất kì âm thanh nào cả, tất cả tinh thần đều tập trung ở bức họa này.

Lâu rồi cảm xúc của cô không phong phú như vậy, mấy chục tấm phác họa vừa rồi cũng không miêu tả được bản lĩnh của Triển Thiếu Khuynh, cô nhất định phải dốc hết sức để vẽ, mới có thể vẽ ra cái tư thái rung động đó, cô muốn vẽ ra mới vừa rồi nhìn lướt qua tinh túy và thăng hoa, tuyệt đối càng thêm rung động hoàn mỹ!

Tờ giấy đang vẽ này sinh động hơn, đường nét và bút pháp linh hoạt hơn, động tác, tư thái mạnh mẽ và ngoan cường, lòng Liên Hoa cũng bị cảm động, linh cảm của cô đã lâu không xúc động, sẽ vẽ bức họa ở nơi này!

Rốt cuộc, cuối cùng cũng kết thúc, Liên Hoa nhắm mắt lại, thở dài thoải mái.

Triển Thiếu Khuynh nhẹ nhàng cầm lên bản vẽ Liên Hoa vừa mới hoàn thành, trên tấm hình vẫn là anh, đường nét trắng đen rõ ràng sức tích không đơn giản, hình dáng của anh như đao khắc kiên cường, có nghị lực, toàn tâm toàn ý rèn luyện mà bắp thịt và xương cốt lộ ra tinh thần bất khuất, ngay cả mồ hôi cũng là trang sức hoàn mỹ, tôn lên thần thái của anh, đối thành cố gắng.

Tấm hình vẽ này không giống với vẻ mặt và động tác của mấy chục tấm ảnh khác, hội tụ tất cả một thân phong cách tinh thần phần chân, so với tất cả bản vẽ vừa rồi càng thêm mê người, càng thêm rung động, làm cho người ta không thể rời mắt, từ trong hấp thu sức sống và tinh thần mãnh liệt.

Lần đầu tiên anh biết, thì ra mình hồi phục thì đường cong và bắp thịt để lộ ra cố gắng vinh quang, vẻ mặt dường như sẽ sáng lên mang cho người ta ý chí chiến đấu!

Đột nhiên, ở bức họa đó, một dấu hiệu quen thuộc khiến Triển Thiếu Khuynh kinh ngạc, anh sững sờ chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn Liên Hoa, trong mắt tràn đầy không thể tả, chẳng lẽ là. . . . .

“A, Triển thiếu gia.” Liên Hoa mở mắt, thấy Triển Thiếu Khuynh ngồi bên cạnh cầm bản vẽ của cô không rời mắt, bị dọa sợ, có loại bị bắt tại chỗ chợt dạ, vội vàng nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, đó là bệnh nghề nghiệp. . . . . Không có sự đồng ý của anh, liền xem anh là người mẫu để vẽ, thật sự là bởi vì cảnh tượng vừa rồi quá mức hoàn mỹ, tôi nhìn không được nên vẽ ra. . . . .”

Liên Hoa vội vàng muốn đứng lên, nhưng chân ngồi lâu đã tê cứng, lúc đứng dậy cô sợ ý một chút, trực tiếp ngã nhào xuống xe lăn của Triển Thiếu Khuynh: “A a! !”

“Cẩn thận!” Triển Thiếu Khuynh nhanh tay lẹ mắt tiếp được Liên Hoa, bàn tay nắm eo nhỏ của cô, đem cô đặt trên đùi mình, đã lâu không ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, làm cho anh không nhịn được siết chặt tay, cách quần áo mỏng, vuốt ve da thịt cô.

Triển Thiếu Khuynh thấp giọng ní non bên tai Liên Hoa: “Em không sao có chứ? Có bị thương không?”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không sao!” Liên Hoa giống như bị điện giật lập tức nhảy lên, những năm này trừ ôm Tiểu Bạch, chưa bao giờ bị đàn ông ôm vào ngực như vậy, lồng ngực của Triển Thiếu Khuynh nóng như lửa, làm cho cô không có thói quen.

Liên Hoa thấp giọng nói: “Triển thiếu gia không sao chứ, tôi không có làm anh bị thương chứ? Thật xin lỗi, hôm nay vốn là tôi bàn bạc với anh về cách tiến triển phương án, lại làm nhiều chuyện thất lễ như vậy.”

“Em có thể nặng hơn một chút, hiện tại giống như cây bông vậy.” Triển Thiếu Khuynh lưu luyến chỗ vừa mới ôm, lại ngẩng đầu lên, nói với Liên Hoa, “Tôi đi thay đồ, nhân thời gian này, để bác sĩ tới kiểm tra xem em có bị thương không, một lát chờ ở phòng khách, chúng ta nói chuyện cụ thể về phương án.”

Liên Hoa từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý, Triển Thiếu Khuynh nắm chặt bản vẽ Liên Hoa mới vẽ xong, bị y tá đẩy đi.

Vừa đi ra khỏi phòng phục hồi, Triển Thiếu Khuynh cầm điện thoại di động lên, bấm số điện thoại trợ lý của mình: “Tôi có một chuyện muốn anh điều tra, về một dấu hiệu, về chiến công của một công ty, dùng tốc độ nhanh nhất điều tra, sau đó báo cáo kết quả cho tôi. . . . .”

Triển Thiếu Khuynh ra lệnh cho trợ lý, mới đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ mồ hôi, khi anh thay quần áo sạch sẽ ra, vừa đứng nhận được tư liệu của trợ lý gửi tới.

Anh nhìn kĩ những thông tin kia một chút, đường cong khoẻ miệng càng lúc càng lớn, ánh mắt nhìn tấm vẽ của Liên Hoa càng thêm dịu dàng nóng bỏng.

Quả nhiên, ý nghĩ của anh được chứng thật, sự thật, quả thế!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Anh Điều Tra Tôi!

Từ khi gặp lại Liên Hoa, vận mệnh thực sự bắt đầu chiếu cố anh, anh bắt đầu phấn chấn tinh thần quay lại thương trường, bắt đầu cố gắng tập luyện phục hồi chức năng khôi phục sức khỏe, hiện tại vận mệnh lại tự mình đưa cơ hội đến trước mắt anh, đóng gói cô mang tới bên cạnh anh!

Lại bấm một số điện thoại, Triển Thiếu Khuynh kiểm chế kích động trong lòng, nói với đầu dây điện thoại bên kia: "Ba? Ba đang làm việc sao? Con có việc muốn thương lượng với ba."

"Ha ha, con có nhìn thấy Liên Hoa không, chắc là đã gặp được rồi?" Ông cụ Triển cười ha ha, "Con trai, ba tự tạo cơ hội cho con, không gặp cô ấy phải theo đuổi người ta như thế nào, người phụ nữ xuất sắc như vậy bị người khác theo đuổi mất rồi làm sao bây giờ? Con cần phải tận dụng đầu óc như cha năm đó theo đuổi con dâu cha! Hôm nay lão Lãnh cũng nói ánh mắt của con tốt, Liên Hoa thật sự là người phụ nữ không thể bắt bẻ được, không cưới về nhà được thì đừng gọi ba là ba!"

"Con biết, con biết ánh mắt của con tốt." Triển Thiếu Khuynh mỉm cười, "Chuyện này ba cũng không cần quan tâm, con muốn nói là một sự kiện khác, ba, con muốn chính thức kế thừa Triển thị, ba có ý kiến gì không?"

"Bây giờ? Thiếu Khuynh, con không phải là quá sốt ruột chứ?" Ông cụ sừng sốt, "Ba không phải không muốn giao Triển thị cho con, bất cứ lúc nào Triển thị cũng là của con, con nguyên ý thừa kế, ba đương nhiên rất vui mừng rất cao hứng, chỉ là thân thể của con. . . Hiện tại con cố gắng phục hồi sức khỏe mới là trọng điểm, chuyện làm ăn không cần gấp như vậy. Hơn nữa con cũng biết, tập tục truyền lại quyền thừa kế Triển thị, nếu trước đó không có sự chuẩn bị đầy đủ hoàn hảo, sau khi con thừa kế sẽ rất vất vả!"

"Ba, cũng bởi vì tập tục đó, con nhất định phải thừa kế Triển thị. . ." Khóe môi Triển Thiếu Khuynh nhếch lên chứa đựng ý tứ thâm sâu cười, "Chờ ngày con chính thức kế thừa, nhất định thân thể phục hồi khỏe mạnh, cũng là ngày theo đuổi được Liên Hoa. . ."

"Nếu con xác định như vậy, đưa ra cam đoan như vậy, ba đương nhiên không có ý kiến." Ông cụ Triển nghiêm túc nói, "Con trai, ba tin tưởng con, ba đồng ý! Mạnh tay đi làm đi, con là con trai của Triển Dực, chỉ có trở học thầy mà giỏi hơn thầy!"

"Cám ơn, cảm ơn ngài ủng hộ. . ." Triển Thiếu Khuynh nhẹ giọng nói cảm ơn, "Ba, cảm ơn ba từ trước tới nay yêu thương, con tuyệt đối sẽ không làm ba thất vọng!"

Cúp điện thoại, tận đáy lòng Triển Thiếu Khuynh cảm kích người cha yêu thương anh, ông cụ làm lưng vắt và cả đời, đã không có quyền luyện gì đối với quyền vị thế lực, cha có thể vì anh bị thương sa ngã mà quay về quản lý Triển thị, cũng vì anh phấn chấn lên mà thân nhiên nhường địa vị. Đây là điều duy nhất mà con trai như anh có thể làm, chính là không phụ kì vọng của cha, cho ông cụ nhìn thấy thực lực của anh, làm cho ông ở lúc tuổi già nhàn hạ sống qua ngày ngâm kẹo vui đùa với cháu, nhìn ông được an hưởng hạnh phúc tuổi già.

Nhẹ nhàng chuyển động xe lăn, Triển Thiếu Khuynh tràn đầy tự tin đi đến phòng khách nhỏ bên cạnh phòng phục hồi chức năng.

Liên Hoa đã chờ ở đó, thấy anh đến, cô nhẹ nhàng đứng dậy gật đầu chào anh: "Triển thiếu gia, anh đến rồi."

"Ngồi, không cần khách sáo như vậy." Triển Thiếu Khuynh dừng lại xe lăn ở bên kia bàn trà, thư ký tiến lên thay anh rót trà, Triển Thiếu Khuynh phát phát tay, cả căn phòng chỉ còn lại hai người anh và Liên Hoa.

Anh cầm lấy tách trà, ngẩng đầu nhìn hai má kiêu diễm của Liên Hoa, nhẹ nhàng hỏi: "Vừa rồi không có bị thương chứ, bác sĩ có nói gì không?"

Liên Hoa lắc đầu: "Tôi không sao, vừa rồi chỉ là ngồi quá lâu chân đã tê rần, không có bất kì chuyện gì."

Nhẹ nhàng lấy văn kiện ra sửa sang lại cho tốt, Liên Hoa đưa cho Triển Thiếu Khuynh ở đối diện: "Triển thiếu gia, hôm nay anh tìm tôi là để trao đổi phương án, đây là tất cả các phần đã được hoàn thành, còn có kế hoạch phát triển trong thời gian tới, mời xem. Nếu có chỗ nào không thích hợp, xin anh nói thẳng, tôi trở về đốc thúc người của bộ phận thiết kế sửa chữa."

Triển Thiếu Khuynh tiếp nhận văn kiện, lẩm nhẩm sơ qua một lần, khép lại kẹp hồ sơ, anh chống cằm nói: "Liên tổng, hôm nay tôi tìm em không phải vì chuyện hạng mục này, tôi có chuyện quan trọng hơn việc làm ăn muốn nói với em."

"Mời nói." Liên Hoa chăm chú lắng nghe.

"Liên tổng, vẫn là tôi nên gọi em một tiếng Lotus?" Triển Thiếu Khuynh nhìn ánh mắt Liên Hoa, "Tổng giám đốc Thịnh Thế Liên Hoa, Liên Hoa, em cũng là tổng giám đốc FL ở Mỹ, đúng không?"

Trong mắt Liên Hoa xẹt qua giật mình, anh làm sao có thể biết, sau khi cô về nước chưa từng lộ ra thân phận cậu mình với ai, thời điểm ở Mỹ người biết thân phận của cô cũng chỉ có Mục Thần và Thi Hoan, Thi Nhạc, còn có con trai bảo bối nhà mình, bọn họ tuyệt đối không có khả năng nói cho người khác biết!

"Anh điều tra tôi?" chân mày Liên Hoa cứng lại, thần sắc có chút kích động đứng lên, nếu Triền Thiếu Khuynh thật sự điều tra cô đến cùng, đã biết tất cả lý lịch của cô, chuyện của Tiểu Bạch chẳng phải không giấu được anh sao!

"Không có, tôi sẽ không điều tra chuyện gì về em." Triền Thiếu Khuynh lắc đầu, đưa ra bức tranh vừa rồi của cô, đặt ở trước mắt của cô, "Là em quá mang tính biểu tượng, làm cho người ta xem qua khó quên. Trong bức tranh này, em vẽ ký hiệu hoa sen, đây là ấn ký thiết kế của tổng giám đốc Lotus trong công ty FL được xưng là 'linh hồn nhà thiết kế thế kỷ hai mươi mốt', tôi đã đối chiếu qua, đây là vốn là bút tích chính phẩm. Cho tới bây giờ, chẳng lẽ em còn muốn phủ nhận, nói em không phải Lotus?"

Anh cho trợ lý tra xét lịch sử FL, xác thực nó mới khởi nghiệp ở Mỹ vài năm gần đây, tổng giám đốc Lotus của FL là người phụ nữ xinh đẹp Hoa kiều, những thiết kế của cô thiết kế ra đều mang ký hiệu hoa sen ẩn tượng. Trước kia anh cũng từng gặp qua tác phẩm của cô, khắc sâu ấn tượng đối với ký hiệu kia, cho nên mới nhìn thấy cái ký hiệu kia trên bức tranh của Liên Hoa, trong lòng cũng giật mình kinh ngạc như thế!

Nhưng mà, lấy trình độ của bức tranh cùng thực lực đánh giá, ký hiệu kia không có khả năng làm giả, xác thực Liên Hoa chính là Lotus, cũng chỉ có nhà thiết kế thiên tài Lotus truyền kỳ mới có thể vẽ ra bức tranh kích lệ lòng người như vậy.

Vốn dĩ Liên Hoa là người có tài có thiên phú như vậy, là vận mệnh con cung được trời ưu ái như thế, nhất định là người phụ nữ của anh!

Liên Hoa thờ phào nhẹ nhõm, vốn dĩ cô có thói quen vẽ ký hiệu bí mật hoa sen lên bức tranh, chỉ là Triền Thiếu Khuynh không biết chuyện của Tiểu Bạch, chuyện kia cô không có sợ cái gì.

Nhẹ nhàng cười, Liên Hoa bình tĩnh tự nhiên nói: "Lúc đầu không nghĩ muốn nói ra, nhưng Triền thiếu gia đã nói đến mức độ này, dường như tôi muốn phủ nhận cũng không được. Vốn định muốn một mình một ngựa trở về cố hương khai thác thị trường, chỉ dựa vào cái tên Liên Hoa này, mà không phải là Lotus, ai ngờ Triền thiếu gia tuệ nhãn vẫn như trước, cái gì cũng không thể qua được ánh mắt của anh. Đúng vậy, tôi là Lotus, tổng giám đốc Lotus của FL."

"FL, là viết tắt của Firing Lotus? Thịnh Thế Liên Hoa, đây là dịch nghĩa của Trung văn, sao tôi lại không phát hiện ra sớm. . . . thế nhưng Triền thị cùng Liên tổng hợp tác làm ăn một phần nhỏ như vậy, thật sự là mai một tài ba của em.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Chương 115.1: Hấp Dẫn

Triền Thiếu Khuynh nhìn cô mỉm cười, "Liên tổng, em vẫn muốn gạt người thành phố K sao? Nếu như công khai thân phận này, so với hiện tại, tốc độ mở rộng của Thịnh Thế Liên Hoa nhanh gấp vạn lần." Có gì so được với công ty thiết kế đứng đầu quốc tế thành lập công ty con tại Trung Quốc, càng có thể hấp dẫn khách hàng? FL đã sớm là biển chữ vàng, có tổng giám đốc của FL – Lotus tự mình trấn thủ, Thịnh Thế Liên Hoa ở Trung Quốc sẽ nhận được case mềm tay.

Liên Hoa tán thành yêu cầu của Triền Thiếu Khuynh: "Tôi đến thành phố K là vì một chút lo lắng cá nhân, Thịnh Thế Liên Hoa này sẽ không dùng thủ đoạn bịp bợm, hi vọng Triền thiếu gia thông cảm, không nên nói chuyện này ra ngoài. Thịnh Thế Liên Hoa cũng không phải là công ty con của FL, nó là công ty tồn tại độc lập, về sau sẽ thống nhất cùng với những công ty khác. Chúng nó cùng nhau mở rộng, trở thành công ty thiết kế cao nhất, đó mới là sứ mạng của nó."

Triền Thiếu Khuynh hiểu rõ nhìn nhìn Liên Hoa, nhỏ giọng nói: "Em nói là muốn xác nhập với Liên thị? Em hoàn toàn không có chuẩn bị, không có FL làm chỗ dựa, em quyết tâm chỉ muốn dựa vào Thịnh Thế Liên Hoa, một người một ngựa đối phó với nhà họ Đỗ và Ôn thị?"

Liên Hoa chỉ cười không nói, không trả lời vấn đề này, một lát sau mới hỏi: "Triền thiếu gia, tôi nghĩ, hôm nay anh gọi tôi, không phải vì cái này đi? Anh có chuyện buồn bán muốn nói với tôi?"

Khoẻ môi Triền Thiếu Khuynh nâng lên đường cong mờ: "Tôi sắp phải chính thức tiếp quản Triền thị rồi, chẳng bao lâu nữa. Có thể em không hiểu rõ, thừa kế Triền thị có một quy củ, mỗi một lần thay đổi tổng giám đốc, cũng nhất định sẽ thay thế sản phẩm thiết kế, phương án quảng cáo, dấu hiệu phối đồ của một loạt đồ dùng phù hợp với phong cách thiết kế mới của chủ tịch, cho tới khi phong cách của Triền thị hoàn toàn mới.

"Hoá ra là vậy, tôi trước chúc mừng tổng giám đốc Triền! Phong tục này của Triền thị thật là thú vị, rất dễ dàng làm cho người ta khắc sâu ấn tượng với chủ tịch mới, cũng làm cho người ta chờ đợi thời khắc thay đổi." Liên Hoa khách quan đánh giá, "Chỉ là đây là một khiêu khích lớn cho công ty thiết kế, nếu như thiết kế mới không được công nhận, cũng sẽ bị phê bình vì kém hơn so với phương án kia, muốn vượt qua núi cao, là chuyện vô cùng khó khăn."

Liên Hoa khẽ nhếch miệng, nếu như cô không đoán sai, cô đã có thể biết kế tiếp Triền Thiếu Khuynh sẽ nói cái gì.

Trong mắt Triển Thiếu Khuynh mỉm cười: “Đúng vậy, đây là case vô cùng khó khăn, tôi và ba vẫn luôn đau đầu. Tổng giám đốc Liên, hôm nay nếu để cho tôi phát hiện thân phận thật của em, thân là tổng giám đốc tập đoàn FL đứng đầu quốc tế, thân là nhà thiết kế cao nhất, tôi không thể làm gì khác là nhân cơ hội nhờ em đơn case này rồi, đổi mới toàn bộ thiết kế của Triển thị, liền nhờ em rồi.”

“Triển tổng đã biết rõ thân phận của tôi, nếu như coi trọng FL, tôi cũng vậy không thể làm gì khác hơn là nắm lấy củ khoai nóng phỏng tay này. Anh yên tâm, FL sẽ nghiêm túc đối đãi case nét bút, sẽ vì Triển thị dốc hết toàn lực làm ra thiết kế thích hợp nhất.” Liên Hoa máy móc mỉm cười, quả nhiên, cô đoán trúng!

“Liên tổng, tôi nghĩ, là em không nghe rõ lời tôi.” Triển Thiếu Khuynh nhìn biểu tình của Liên Hoa ở đối diện, tà ác cười nói, “Case của Triển thị là giao cho tự tay em thiết kế! Tôi tiếp quản Triển thị cần nhập tất cả các thiết kế mới, công việc trọng đại như vậy, tôi chỉ tin tưởng nhà thiết kế bậc nhất, Liên tổng, chỉ có em tự mình thực hiện, mới có thể thỏa mãn yêu cầu của tôi!”

Lông mi Liên Hoa khẽ động: “Tôi nghĩ, là Triển tổng không hiểu rõ quy củ của FL lắm, không hiểu rõ tôi.”

Liên Hoa nhún mày, “Một năm tôi chỉ tự mình nhận cụ thể mấy đơn case, có thể làm cho FL làm rung động từ mấy vạn case đến toàn thế giới, nguyện ý tự mình đón nhận, tôi nổi danh bắt bẻ lựa chọn case.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 115.2

Triển Thiếu Khuynh chỉ thị Liên Hoa, cảm thán nói: “Nam Phi có thiết kế quý giá kim cương 10 ca-ra ‘đang say chí yêu’, Oscar giành giải thưởng điện ảnh 《tướng quân ca》 đặc hiệu 3D, trang web raindrop quảng cáo trang trí duy nhất nước Mỹ, siêu sao Hollywood Bì Nhĩ Tư đều định mua để lắp đặt thiết bị cho biệt thự ở quốc đảo. . . . . Có thể nói người làm cho em ra tự mình thiết kế quá nhiều, từng cái cũng có thể nói là ngàn cái mới được một, từng cái thành công đều đủ để trở thành lịch sử thiết kế kiệt tác.” (Tranh: nói thật em edit xong em cũng kh hiểu gì hết nên mọi người thông cảm cho em)

Triển Thiếu Khuynh nói như thuộc lòng bàn tay, đây là tài liệu trợ lí anh đưa tới, anh ta nhẹ giọng tổng kết sự nghiệp vĩ đại của tổng giám đốc Lotus của tập đoàn FL, nói đi nói lại, anh cũng không khỏi thở dài thương thức, trời sinh cô đã là một nhà thiết kế thiên tài, thế giới này không có gì mà cô không thể thiết kế!

Liên Hoa bị lời nói nhỏ nhỏ của Triển Thiếu Khuynh làm cho kinh sợ không nhỏ, ánh mắt khẽ động, cô ngẩng cằm lên hỏi: “Triển tổng thật là hiểu biết về tôi, vậy tôi cũng không khách khí hỏi một câu, Triển tổng cho là Triển thị cũng có sức quyến rũ như vậy sao?”

Triển Thiếu Khuynh dừng lại, mày kiếm nâng lên, tự tin nói: “Dĩ nhiên, tôi tự tin Triển thị cũng có sức quyến rũ như vậy! Tính Triển thị là tập đoàn quốc tế, thực lực sẽ không thua bất kì đối tượng hợp tác nào trước đó của em, còn lần này là case lớn truyền bá, kéo dài đến lúc tôi về hưu mới thôi, trong vòng mấy chục năm, cũng sẽ là thời khắc thiết kế của em sáng chói. Tôi có thể để cho em không cách nào cự tuyệt, hiện tại có thể cam đoan với em, trừ không thể sửa đổi giá bên ngoài, tôi cho em hoàn toàn tự do phát huy, để cho em tùy ý hành động! Bị tất cả đối tượng hợp tác bên ngoài ép buộc em, đối với hấp dẫn như vậy, thật sự em không động lòng?”

Triển Thiếu Khuynh đẩy xe lăn về phía trước, ở bên tai Liên Hoa dụ dỗ cô: “Biết nhà thiết kế thiết kế cho cha tôi là ai không? Là nhà thiết kế cao nhất đã qua đời, em không nghĩ em muốn vượt qua ông ấy à. . . . .”

Liên Hoa cắn môi, cô không thể không thừa nhận, thật sự cô bị lời nói của Triển Thiếu Khuynh dụ dỗ.

Giống như anh nói, cô chịu quá nhiều sự cản trở từ đối tượng hợp tác, cô có quá nhiều phương án bởi vì yêu cầu của đối phương, không thể không sửa đổi, hoàn toàn mất đi chủ ý của bản thân. Mặc dù cuối cùng thành quả vẫn là được khen ngợi là kiệt tác, nhưng cô luôn có chút tiếc nuối, giống như đứa con ruột thịt của mình, nhưng lại không thể được toàn quyền quyết định sửa đổi, sửa đổi sau cũng được mọi người khích lệ, nhưng không phải là đứa con mà cô thích nhất, cô chân chính không có cách nào hoàn toàn cởi trăn, một nhà thiết kế sư phải bị giới hạn bởi lòng kính hội họa.

Nhưng Triển Thiếu Khuynh cam kết cô có thể tự do phát huy hết khả năng, đây quả là hấp dẫn vô cùng!

Huống chi đơn case này là muốn vượt qua nhà thiết kế trước kia, khiêu chiến đại sư đã qua đời, vị kia là nhà thiết kế thiên tài cô vẫn ngưỡng mộ! Bởi vì hai người chưa bao giờ có cơ hội gặp mặt, ở tại Triển thị cách xa không gian như vậy giao thủ, khiến mọi người toàn thế giới làm trọng tài!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Chương 116: Nhượng Bộ Lẫn Nhau

"Anh. . . người kia không được phép sửa đổi cấu trúc là gì?" Liên Hoa hỏi

Cô động tâm, có thể lưu lại thiết kế của chính bản thân mình ở trong lịch sử công ty quốc tế hàng đầu Triền thị, biến nó trở thành một tượng đài to trong lịch sử, có thể vượt qua thiết kế neo (neo: tân tiến, mới hơn, hiện đại hơn), dùng thực lực chứng minh bản thân đúng cảm, cô đã bắt đầu phấn khởi mơ hồ đứng lên!

Triền Thiếu Khuynh khẽ mỉm cười giống như âm mưu đã thực hiện được: "Yêu cầu duy nhất, phương án của em nên tạo ra vì tôi, phù hợp với đặc điểm của tôi, có đặc sắc của tôi có nghị lực của tôi!"

"Vì sao chứ?"

"Vì sao. . ." Triền Thiếu Khuynh nhìn chằm chằm Liên Hoa, thì thầm nhấn mạnh từng chữ, " Vì tôi hi vọng có thể sớm chiều cùng em ở chung, tốt nhất là chuyển đến chỗ ở của tôi, chứng kiến cuộc sống hằng ngày của tôi, hiểu biết tôi chân thực nhất, chỉ có như vậy, mới có thể tạo ra thiết kế đặc điểm của tôi phù hợp nhất!"

Liên Hoa run rẩy một hồi, sao, sao Triền Thiếu Khuynh có thể đưa ra yêu cầu này!

Yêu cầu này quả thực là gây khó dễ! Làm sao cô có thể cùng Triền Thiếu Khuynh sớm chiều ở chung, làm sao có thể bỏ lại Tiểu Bạch của cô dọn đến ở cùng. . .

Chưa nói Tiểu Bạch có thể để cô rời nhà lâu như vậy không, một là Triền Thiếu Khuynh người này, cô đều không muốn cùng anh có tiếp xúc thân mật quá mức! Lúc trước còn trẻ không biết gặp phải người thợ săn thô bạo giảo hoạt này, Liên Hoa đã quá hối hận, năm năm sau, nàng sẽ không trên cùng một cột, trên cùng một người đàn ông nguy hiểm như vậy!

"Khó lắm hả? Tôi đã xem lý lịch của em rồi, trước kia đã từng hợp tác qua lại với đối tác có một giai đoạn tương hỗ và hiểu nhau lắm mà, đây chẳng lẽ không phải là chuyên môn của em sao?" Triền Thiếu Khuynh nhũn mày nhìn Liên Hoa, giả vờ không chút để ý nhắc tới.

Liên Hoa tiến thoái lưỡng nan, quả thật cô động tâm với hạng mục này, loại thách thức này như là móng vuốt của một con mèo giống như gọi lên cho cô thân là một nhà thiết kế mong muốn giành chiến thắng, nhưng mà nếu muốn cô rời khỏi Tiểu Bạch, 24 giờ cùng Triền Thiếu Khuynh chung sống hiểu biết, nhất định cô kiên quyết buông tha, loại lý trí và tình cảm rối rắm này làm cho cô nhất thời khó có thể trả lời anh.

"Nếu. . . Nếu Triền tổng muốn mang đơn hàng này ủy thác cho tôi, như vậy tôi cũng có một điều kiện." Liên Hoa nhẹ nhàng thoáng nhìn, thẳng thắn nói, "Tôi không thể chuyển đến ở cùng anh ngày đêm tiếp xúc, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi là dành nửa ngày để hiểu rõ về anh, nhưng chỉ duy trì nửa tháng, nửa tháng hẳn là đủ để tôi hiểu rõ tính cách của Triền tổng, để thiết kế ra phương án phù hợp với anh nhất!"

"Nửa tháng. . ." Triền Thiếu Khuynh dễ dàng suy nghĩ, ánh mắt sắc bén nhìn Liên Hoa áp bức, "Mỗi lần chỉ có nửa ngày, tương đương với bảy ngày mà thôi, thời gian quá ít, ngắn đến vậy dù là Liên tổng, tôi cũng không tin em có thể hoàn toàn nắm bắt được tính chất đặc biệt của tôi! Nếu không thì định thời gian thành một tháng, bằng không em chuyển đến chỗ tôi ở nửa tháng, đó cũng là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi!"

"Tôi có thể nhìn thấy bộ dáng anh tập phục hồi chức năng và xử lý công việc, có thể phản ánh chân thật biểu hiện của anh vào trong phương án?" Liên Hoa chần chờ hỏi. Vừa rồi chỉ là thoáng qua thấy anh tập phục hồi chức năng, khiến cho cô bộc phát linh cảm như thế, cô muốn dõi theo quá trình phục hồi chức năng của Triền Thiếu Khuynh trong thời gian dài, muốn sức sống hăng mạnh mẽ của một sinh mệnh bộc lộ ra, điều này cũng nằm trong phạm vi tính toán của cô.

"Không thành vấn đề, ngoại trừ tôi tắm rửa thay quần áo ra, toàn bộ quá trình em có thể xem" Khóe môi Triền Thiếu Khuynh nhếch lên, cho dù là tắm rửa thay quần áo anh cũng không sợ cô nhìn thấy, hướng chỉ là phục hồi chức năng và xử lý công việc.

Từ trong bức tranh của Liên Hoa, anh mới nhìn thấy được tinh thần của mình thể hiện ra khi cố gắng tập phục hồi chức năng, Liên Hoa chính là yêu thích cái loại nghị lực và vẻ đẹp này, hình ảnh của sự bó buộc và đấu tranh, đây là thời khắc tuyệt hảo mà anh hết sức bộc lộ ra sức quyến rũ của mình, những việc này anh còn sợ cô không nhìn nữa chứ.

Liên Hoa cắn răng kiên định nói: "Nếu không có vấn đề gì, tôi nguyện ý kéo dài thời gian đến 20 ngày, trong lúc này, có mười ngày là ban ngày, toàn bộ thời gian cùng Triền tổng tiếp xúc, mười ngày khác vẫn chỉ là nửa ngày cùng một chỗ với Triền tổng, nhưng buổi tối tôi không thể ngủ lại! Nếu anh đồng ý, bây giờ chúng ta có thể ký hợp đồng, nếu không được, vậy mời Triền tổng làm việc với người tài giỏi khác."

Đôi mắt Triền Thiếu Khuynh rũ xuống, trong chớp mắt liền ngẩng đầu lên, anh vươn tay phải về phía Liên Hoa: "Một lời đã định, tôi đáp ứng em."

Không thể dồn ép cô quá chặt, nếu chạm đến ranh giới của cô, cô thật sự sẽ quay đầu bước đi, chỉ có thể hai người cùng nhượng bộ lẫn nhau, mới có thể đạt được hòa thuận. Không phải anh muốn cá chết lưới rách, anh muốn vạch ra kế hoạch để cột chặt cô vào bên người, khiến trong khoảng thời gian này cô yêu anh, làm cho cô thật sự tiếp nhận chân tình!

Liên Hoa cũng xòe bàn tay ra, cùng bàn tay to của anh nắm chặt lại: "Hợp tác vui vẻ."

Triển Thiệu Khuynh mỉm cười, lông mi dài nheo lại giống như gió bão kịch liệt đang ngấm ngấm mưa tính, con cá mắc câu, anh chỉ chờ thu lưới, chờ người phụ nữ này hoàn toàn bị anh thu phục là tốt rồi!

Trong nhất thời Liên Hoa cảm thấy lạnh sống lưng, trước mặt Triển Thiệu Khuynh rõ ràng cười tựa như gió xuân ấm áp tốt đẹp, nhưng lại làm cho cô có cảm giác áp bức rất khó nói thành lời, giống như bị cái gì đó xem là bia ngắm, giống như lập tức sẽ có mũi tên nhọn xuyên tim.

Suy nghĩ một chút, Liên Hoa lại bổ sung một câu: "Tôi có thể bổ sung thêm một cái chú ý trong hạng mục công việc không? Cùng Triển tổng hợp tác chính là việc công, tuyệt đối không thể trộn lẫn ân oán cá nhân, tại tôi cùng với anh tiếp xúc tìm hiểu trong thời gian làm việc, không nói đến chuyện trước kia!"

Liên Hoa sợ rằng Triển Thiệu Khuynh sẽ đề cập đến chuyện năm đó cô dùng tiền mua một đêm của anh, nhưng còn chuyện anh thiếu cô vài đêm, nếu như Triển Thiệu Khuynh tiến hành mưu tính này, trong thời gian ở chung này kiên định khiến cô phải thu hồi khoản nợ này, chẳng phải cô tự mình đưa đến cửa ải cho anh báo thù cho hả giận!

"Tôi đương nhiên công tư rõ ràng, ngay cả điểm này Liên tổng cũng không tín nhiệm tôi?" Đôi mắt tuấn lãng của Triển Thiệu Khuynh híp lại, "Đang trong thời gian làm việc, đương nhiên tôi chỉ nói chuyện công." Nhưng mà ngoài thời gian làm việc ra, anh sẽ không bỏ qua cho cô, tuy rằng hợp đồng quy định buổi tối tuyệt đối không ngủ lại, nhưng đến thời điểm khó kiềm lòng nói, chẳng lẽ cô có thể về nhà hay sao. . . . .

"Vây là tốt rồi, tôi tin tưởng Triển tổng cũng phải có một số tố chất chuyên nghiệp." Liên Hoa thờ phào nhẹ nhõm, "Đơn hàng này là cá nhân tôi tiếp nhận, trở về tôi sẽ sắp xếp lịch trống thời gian, có thể sẽ là sau khi kết thúc toàn bộ phương án thiết kế với Triển thị. Khi đó, tôi sẽ sắp xếp tốt chuyện sự vụ của công ty, đến đây tập trung vào bản thiết kế này của Triển tổng!"

"Tôi đây rất mong chờ ngày đó đến sớm một chút." Triển Thiệu Khuynh thả dây dài câu cá lớn, "Liên tổng không cần vì phương án thiết kế của Thịnh Thế Liên Hoa đi đi về về bốn ba, đơn hàng nhỏ nhỏ kia đối với Liên tổng mà nói rõ là giết gà mà dùng dao mổ trâu, là đại tài tiểu dụng(*). Mọi thứ đều giao cho em, tôi tin tưởng trình độ chuyên nghiệp của em, Liên tổng thật sự muốn quan tâm sự ủy thác của tôi hôm nay, chỉ có tự bản thân em hoàn thành phương án thiết kế, tôi mới có thể chính thức tiếp quản Triển thị, tất cả đều phó thác cho Liên tổng!"

(*) Đại tài tiểu dụng: tài năng lớn bị sử dụng vào việc nhỏ.

"Đây là chức trách của tôi, Triển tổng quá lời rồi." Liên Hoa tự tin giải quyết việc chung nói, cùng Triển Thiệu Khuynh lại tiếp tục thảo luận phương án, rồi cô mới xoay người tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Chương 117.1: Good News

Ngồi lên xe để Tiểu Phi lái về công ty, Liên Hoa híp mắt, mặt mũi không nhúc nhích.

Cùng Triển Thiệu Khuynh ngui tới ta đi, làm cho Liên Hoa còn mệt hơn so với đánh một trận chiến, sau khiêu chiến cô phải chuẩn bị trước, phác thảo sơ lược hình tượng của Triển Thiệu Khuynh, trước đó trong nhận thức cô phải phác thảo anh ra ngoài, mới có thể hiểu rõ lẫn nhau.

Năm năm trước, anh ra ý chỉ chiến đấu phần chân sục sôi, khi đó, anh ta còn trẻ khi chất khiến cho người xem không thể quên được, một thân khí thế áp đảo, ở hộp đêm ánh đèn mờ mờ vẫn chói mắt; một đêm kia anh ta chinh chiến chiếm đoạt, công thành đoạt đất tập kích đàn áp cô, trời sinh dục vọng không chết không ngừng, thân thể anh nóng như lửa, tính tình nóng nảy, trong lòng của anh cất giấu núi lửa, khi bị người làm nô sẽ thành vô số nhiệt tình.

Năm năm sau, tinh thần anh sa sút nghiêm trọng, chân khó lành, tinh thần thất bại, trai qua mấy năm thân thể và tinh thần đồng thời hành hạ, anh càng trở nên thuần thực có thể chết người. Hiện tại Triển Thiệu Khuynh giống như hạt giống ở dưới nham thạch, bỏ lỡ một khoảng thời gian hoàn mỹ, tới mùa xuân sẽ đem hết toàn lực mọc rễ nảy mầm, cố gắng thoát khỏi áp bức.

Một lần nữa anh ta phần chấn nổi lên, trở về giới chính trị, bắt đầu hồi phục, cô tận mắt thấy về mặt và động tác hoà với khí chất tinh thần lúc anh khôi phục, quả thật là hình ảnh nghệ thuật, làm cho cô có cảm hứng ở mọi nơi, làm cho cô cảm động vô cùng, múa bút thành tranh. . . . .

"Tôi về!" Liên Hoa chợt nhớ tới, cô có phác thảo một vài bức hoạ, cuối cùng Triển Thiệu Khuynh lại không trả lại cho cô!

Liên Hoa cắn răng, cho dù cô chưa được sự đồng ý của Triển Thiệu Khuynh đã xem anh là người mẫu, nhưng cô cũng xin lỗi anh rồi, anh nên trả lại tâm huyết cho cô, nguyên bộ cô thiết kế cũng là giá trị xa xỉ! Lui lại mà nói, cho dù Triển Thiệu Khuynh thích tranh, ít nhất cũng phải nói với cô một tiếng chứ!

Đáng chết, cô khó có được cảm hứng phác thảo được một bức khiến cô hài lòng đấy!

Liên Hoa tức giận ngồi ôm gối, hừ, được bức hoạ kia quả là tiện nghi cho Triển Thiệu Khuynh rồi! Dù sao có rất nhiều cơ hội về sau, đợi đến thời khắc chung đụng hiểu rõ Triển Thiệu Khuynh, cô nhất định sẽ theo dõi quá trình anh ta hồi phục, cô sẽ đem toàn bộ dụng cụ vẽ tranh, nhất định có thể vẽ ra tác phẩm tốt hơn vạn phần so với bức kia.

Cùng lúc đó, Triển Thiếu Khuynh cảm tấm phác hoạ quang cảnh rõ ràng, cười mong mặt mày, Trong bức tranh này anh cảm nhận được người vẽ tranh thêm muốn tình cảm, từng đường nét đều nhồi vào toàn bộ tình cảm của tác giả, kia là loại tập trung tinh thần thấu đáo nội tâm, hoạ sĩ đang vẽ bức ảnh này là yêu người mẫu.

Quả nhiên, không phải cô hoàn toàn không có cảm giác với anh, cô còn mê luyện yêu thích thân thể anh, như vậy là tốt rồi, cho dù hiện tại cô chỉ yêu thích thân thể anh, có thể từ thân thể đến tâm hồn, cô sẽ yêu anh toàn bộ, tuyệt đối!

Bên mình Liên Hoa không có ước hẹn nữa tháng với Triển Thiếu Khuynh, về sau không phải đi báo cáo phương án với Triển Thiếu Khuynh, tinh thần liền thoải mái, trừ tiếp tục bám sát bộ phận thiết kế, tranh thủ ý nghĩ Triển Thiếu Khuynh nhờ, cô có nhiều thời gian nhàn hạ dùng trà với bạn bè và người nhà.

Cô thường tìm Uyển Nhu và Mẫn Mẫn đi chơi, mang theo Tiểu Bạch đi chơi ở khắp nơi ở thành phố K, đối với nhà họ Đỗ và Ôn thị trả thù, đã sớm bắt đầu trong lúc vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chương 117.2

“Liên tổng, mời cô dùng trà, còn có đây là bản tin tài chính và kinh tế, mời cô xem.” Mặt thư ký tươi cười sắp xếp lại tin tức mới nhất, nhấn mạnh nói, “Trước tiên có thể xem trang thứ tám, good news, tôi nghĩ cô sẽ thích.”

Vài ngày trước báo chí tài chính và kinh tế đưa tin về buổi họp đầu thầu của Triển thị, Triển thiếu gia trở lại là chuyện lớn, nhưng về tổng giám đốc Liên tàn nhẫn với kẻ thù, làm cho toàn bộ công ty trên dưới đều chú ý, tất cả mọi người và tổng giám đốc mỹ nhân cùng chung mối thù, trong lòng ôm thù hận với Ôn thị. Mà hôm nay, rõ ràng tin tức là tin tốt, sẽ làm tổng giám đốc Liên vui mừng.

Nháy mắt mấy cái, thư ký Lương xinh đẹp kiêu diễm rời khỏi phòng làm việc, tâm tình Liên Hoa không tệ nâng chung trà lên, lật tài liệu đến trang thứ tám, nếu như cô đoán không sai, có thể làm cho thư ký Lương nói tin tức sẽ khiến cô vui mừng, hẳn là an bài của cô có hiệu quả rồi.

Trên báo nét chữ to thêm nhìn thấy mà giật mình: “Mới phát thế lực PK của gia tộc lâu năm, quảng cáo Hành Không sắp hết thời?!”

Trên tin tức kể lại tỉ mỉ cuộc gió tanh mưa máu trong nửa tháng qua, giới thiết kế ở thành phố K đổi gió, Thịnh Thế Liên Hoa đơn độc nổi lên như một con lốc xoáy, với khí thế sắc bén liên tục cướp đi buôn bán của Hành Không, lại không ngừng đưa ra các phương án thiết kế làm người ta khen thưởng, dẫn tới các khách hàng kinh nghiệm lâu năm cũng không nịn được bỏ Hành Không chọn Thịnh Thế Liên Hoa. Hành Không cho dù vận dụng nhiều mối quan hệ xã hội, đều không ngăn được khách hàng bỏ đi, xí nghiệp Ôn thị phụ thuộc vào công ty quảng cáo Hành Không cũng là lúc ngày càng lụi bại, đã bị đủ loại phản đối làm liên lụy.

Ở dưới bài báo, thư ký Lương còn dán lên một tấm ghi chú nhỏ, chữ viết trong đối với các loại phê bình gần đây trên thương trường với nhà họ Đỗ, căn cứ Liên Hoa ở Triển thị bán ra dấu hiệu mà không ngừng suy đoán, nói là tổng giám đốc Liên trả thù ‘tu hú chiếm tổ’ Ôn thị, ai cũng biết Ôn thị hoàn toàn phụ thuộc vào nhà họ Đỗ, Liên Hoa muốn lật đổ Ôn thị lấy lại Liên thị, đầu tiên sẽ đối phó với nhà họ Đỗ trước, mà nhắm vào trọng điểm của nhà họ Đỗ là công ty quảng cáo Hành Không mà ra tay, càng thêm một kích tất trúng.

Liên Hoa cười khê, tờ báo nhỏ này là do ai viết, mặc dù là ngôn ngữ suy đoán, nhưng cơ hồ là hoàn toàn giống với sự thật.

Cô vẫn luôn thần không biết quỷ không hay cạy góc tường của Hành Không, thương trường trọng lợi, các nhà hợp tác lại không phải là người ngu, giống vậy, ở Thịnh Thế Liên Hoa sẽ có hiệu quả hoàn mỹ hơn, ai sẽ chọn lựa công ty Hành Không đây? Cô chính là đem từng cái từng cái cắn chết Ôn thị, khiến mẹ con Ôn gia không dám lên tiếng, làm cho các người tự giác đem trả Liên thị!

Chuyển tầm mắt một cái, Liên Hoa thấy được trên trang thứ chín của tin tức quốc tế, trên đó viết chuyện của tập đoàn Moon ở Mĩ, mặc dù cách viết mờ hồ bảo thủ, nhưng cô nhìn ra được, Moon vẫn bị ảnh hưởng bởi quan hệ bất chính của Mục Thần.

Chương 117.2

Cô vội lên trang web của tin tức tài chính và kinh tế nước Mỹ, tầng tầng lớp lớp tin đồn chiếm đầu trang báo, Liên Hoa kinh ngạc phát hiện, mọi người đối với tổng giám đốc vô địch đẹp trai con lai của Moon mà chỉ chỉ chờ chờ, phụ nữ yêu Mục Thần tăng lên gấp bội, nhưng danh tiếng và danh dự của Moon lại giảm xuống.

“Chẳng lẽ Tiểu Bạch lại gây ra chuyện gì, sao chuyện của Moon còn chưa dừng lại? Không biết, bé đã đồng ý với mình là không làm khó bạn bè. . . . .” Liên Hoa nghi ngờ, cô cũng không biết con trai bảo bối của mình chen vào chỗ sơ hở, J không tiếp tục đào bới lĩnh vực mới, lại đem chuyện trước kia ra nói, đôi lại biện pháp bắt con mắt của mọi người.

Liên Hoa lo lắng không dứt, tắt website, lấy điện thoại di động ra bấm số của Mục Thần.

Chương 122: Chương 118: Từ Lúc Đầu Tôi Thừa Nhận Yêu Em

Mục Thần là đối tác của cô nhiều năm, là người bạn rất quen thuộc của cô, sự việc của Moon là do con trai gây nên, cô nên sớm hỏi kỹ càng quan tâm anh một chút, nhưng tính tình của Mục Thần, nhất định anh không muốn cho cô biết chuyện này, cô chỉ có thể giả vờ như không biết, cũng không đi điều tra tin tức, để tránh một lúc nào đó thiếu kiên nhẫn liền hỏi tới.

Trong thời gian này, cô tưởng Mục Thần đã giải quyết vấn đề, nhưng bây giờ tin tức của Moon đã truyền vào trong nước, nhất định là huyền nào rồi bởi, bất luận ra sao, cô ắt phải gọi điện thoại hỏi thăm Mục Thần.

"Hello?" Mục Thần nhận điện thoại, giọng nói mệt mỏi khàn khàn trầm thấp.

"Mục Thần, là tôi, tôi là Liên Hoa." Liên Hoa nhẹ giọng nói, giật mình mới nhớ đến chuyện lệch múi giờ, "A. . . Tôi quên bây giờ ở Mỹ là rạng sáng, đã đánh thức anh rồi. . . Anh có khỏe không, dường như rất không có tinh thần, thân thể không thoải mái sao?"

"Liên Hoa?" Mục Thần ngạc nhiên, sau khi ho khan vài tiếng, cố gắng làm cho giọng nói trong hơn, "Tôi rất khỏe, vừa rồi không có ngủ, cho nên không tỉnh là đánh thức. Thế nào nhớ đến gọi điện cho tôi vậy, dạo này em cũng tốt chứ?"

"Tôi tốt lắm, là anh không tốt, còn khách sáo không chịu nói với tôi." Liên Hoa thờ dãi, "Tôi đã biết rồi, thấy bản tin của nước Mỹ, tạm thời anh đã không ứng phó nổi, còn cậy mạnh chống đỡ cái gì? sao không nói gì hết vậy. . . "

Mục Thần xoa xoa đôi mắt màu xanh đã hai ngày chưa được ngủ, nhỏ giọng uể oải nói: "Em đã biết rồi, chuyện phóng đăng trước kia của tôi em cũng biết. . . Vốn tưởng rằng là chuyện nhỏ, ai ngờ khó ứng phó như vậy, con sóng này chưa yên con sóng khác đã ập tới, có vẻ giống như không có một ngày yên bình. Nhưng cũng không quan trọng đến mức không thể chống đỡ được, tôi có thể đối phó, chỉ là cần thêm một ít thời gian nữa."

"Mục Thần, tôi muốn nói với anh thực xin lỗi, chuyện này đều là lỗi của tôi. . ." Liên Hoa suy nghĩ rất nhiều, vẫn quyết định ngả bài với Mục Thần, "Ảnh chụp và tin tức này của anh đều là Tiểu Bạch sai khiến người làm, là tôi dạy dỗ Tiểu Bạch không nghiêm, mới để Moon bị ảnh hưởng lớn như vậy. . . Tôi đã chỉ thị FL toàn lực trợ giúp Moon, xin anh đừng cự tuyệt cho tôi được chuộc lỗi, quan trọng là trong thời gian sớm nhất mau chóng thoát khỏi những tin đồn tiêu cực kia."

"Tiểu Bạch, là bé?" Mục Thần đột nhiên mở to đôi mắt màu xanh thẫm, có chút không dám tin hỏi lại, "Bé còn nhỏ tuổi, làm sao có thể làm được việc này! Có phải em nghĩ sai rồi không, chuyện của Moon có thể liên quan gì đến Tiểu Bạch?" Anh thả tin là Liên Hoa nghĩ sai rồi, mà không phải là do Tiểu Bạch đang gây rối. Nếu đây là sự thật, chẳng lẽ muốn anh thừa nhận mấy vạn nhân viên của Moon đều thua dưới tay một Tiểu Bao Tử bốn tuổi sao, đã kích lòng tự trọng của anh nghiêm trọng cỡ nào!

"Cụ thể những chuyện này không phải do Tiểu Bạch làm, bé làm quen thu mua được một cao thủ hacker, người đó ở nước Mỹ thực hiện việc này. . . Mục Thần, tất cả tổn thất tôi sẽ gánh vác, việc cấp bách trước tiên của Moon là mau chóng giải quyết mối quan hệ xã hội truyền thông. . ."Liên Hoa che mặt, vô cùng xấu hổ rồi.

Giải thích với Mục Thần là do con trai nhà mình có lòng thù địch với anh thật sự là đau khổ, quan trọng là không thể nói thẳng với anh, nói ra cũng sẽ không tin. Sao cô có thể nói với Mục Thần, Tiểu Bạch ghét bất cứ người đàn ông nào muốn cướp mẹ của nó, cả tinh thần và thể xác đối phó với tất cả những người có ý đồ bất chính, vì lý do này, có lẽ Tiểu Bạch thật sự sẽ hủy diệt trái đất. . .

"Thì ra là vậy, Tiểu Bạch thật sự là thiên tài thông minh, làm cho người ta không nói ra lời. . ." Mục Thần ngửa mặt ngồi phịch xuống ghế làm việc, bị đã kích ngay cả bụi cũng không chừa, tin tức tiêu cực quần quanh Moon trong thời gian dài, thế nhưng tất cả đều do một bảo bối bốn tuổi thao túng!

"Mục Thần, tôi đã nghiêm phạt Tiểu Bạch, nửa tháng trước bé đã ngưng tất cả hành động, tôi bảo đảm chuyện sau này đều cùng bé không liên quan, chờ anh trở về, tôi sẽ bắt bé trình trọng xin lỗi anh." Liên Hoa áy náy nói, "Anh có đối sách chưa, FL có thể làm gì để trợ giúp, miễn là việc có thể giúp, xin cứ nói!"

"Đừng trách Tiểu Bạch, năm đó là do tôi quá phong lưu quá phóng túng, buông thả khắp nơi, mới để người ta tùy tiện bắt được thóp." Mục Thần mở to mắt, gương mặt hiện lên sự ân hận, "Nếu lúc đầu tôi thừa nhận yêu em, không phản kháng chống lại, không đi tìm một đám mỹ nữ thanh thuần ăn chơi trác táng, có phải cũng không xuất hiện loại nguy cơ như bây giờ, sự sơ hở này không bị nắm được, có lẽ chúng ta đã sớm trở thành thân thuộc. . . "

Liên Hoa trầm mặc không nói, trên đời này vốn không có nếu, hậu quả chính là Mục Thần đã làm ra việc này, đối mặt với nguy cơ như vậy, nguyên nhân của hiện tại là hậu quả của năm đó, anh sẽ không có thêm một lần cơ hội, cũng không có thời gian hối hận.

"Liên Hoa, tôi sẽ cố gắng giải quyết vấn đề bên này, thực ra mấy ngày nay con sóng đã giảm đi rất nhiều, em yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng xử lý xong chuyện ở Mỹ, mau chóng trở về thành phố K, em đừng lo lắng, chắc chắn sẽ rất nhanh!" Mục Thần nắm chặt điện thoại di động, trước kia anh đã đi làm đường, có thể sau này tuyệt đối sẽ không giống như hôm nay cuối cùng phải hối hận! Anh yêu cô gái này thì đừng cảm theo đuổi, cố hết sức giữ chặt để không nuôi tiếc!

"Thật sự không cần hỗ trợ? Anh không cần khách sáo, có việc nhất định phải nói thẳng!" Liên Hoa nhận được sự đảm bảo của Mục Thần, đành bắt đầu đi cúp điện thoại.

Liên Hoa thờ dài cảm ly trà lên một hơi uống cạn, Mục Thần là một người lãnh đạo có năng lực rất xuất sắc, có thể gánh vác gánh nặng gầy dựng Moon cùng Mộ Nguyệt hai công ty cấp quốc tế, anh cũng đã nhiều lần trải qua sương gió, chỉ mong lần này thật sự giống như lời anh nói, Moon có thể nhanh chóng vượt qua phong ba này.

Liên Hoa tiếp tục xử lý công việc, đột nhiên, điện thoại trên bàn làm việc reo lên, cô nhấn nút hand-free: "Lương Phong, chuyện gì?"

"Liên tổng, Đỗ tổng của công ty Hành Không đã vào trước sảnh, anh ta nói muốn gặp ngài, có muốn tôi đuổi anh ta đi không?" giọng điệu của Lương Phong không tốt nói, buổi sáng cô vừa mang tin tức nhà họ Đỗ suy bại đến cho tổng giám đốc, bây giờ vị Đỗ tổng kia lại dám tìm tới cửa, thực sự là khó chịu!

Liên Hoa bình thản hỏi: "Anh ta đi cùng ai? Bên cạnh còn có ai?"

"Chỉ có một mình anh ta, ý của anh ta là muốn hẹn ngài cùng ăn bữa cơm tối." Lương Phong kinh ngạc hỏi, "Liên tổng, cô thật sự muốn gặp anh ta?"

Liên Hoa cân nhắc: "Có vấn đề gì sao? Cô giúp tôi giữ anh ta lại, nói lát nữa tôi sẽ xuống ngay."

Từ lúc nhìn thấy tin tức báo cáo, cô cũng đoán gần đây sẽ có người tìm tới cửa, thành phố K đang xôn xao truyền tin tức về nhà họ Đỗ, Ôn Như Cảnh hoặc là Ôn Ngự đã nên sớm thiếu kiên nhẫn tìm đến cửa sẵn giọng bới móc, hôm nay tới chính là Đỗ Yến Thừa, cũng làm cho cô kinh hãi một chút.

"Liên tổng!" Thư ký Lương Phong sốt ruột, "Là tổng giám đốc của nhà họ Đỗ đến, anh ta tìm tới cửa chẳng có chuyện gì tốt, Liên tổng phải cân nhắc a!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Chương 119: Dao Quang

"Được rồi, tôi tự có chừng mực." Liên Hoa cười nói, "Giúp tôi gọi Uyển Nhu và Mẫn Mẫn vào đây, tôi có việc cần nói với các cô ấy."

Thư ký Lương bắt đầu đi theo lời dặn dò của Liên Hoa, trong miệng lầm bầm: Liên tổng thật là ra tay nhân từ, người nhà họ Đỗ đến nhất định là vì chuyện của công ty mình xin tha thứ, Liên tổng sao lại có thể cho hãn cơ hội!

Rất nhanh Uyển Nhu và Mẫn Mẫn tới phòng làm việc của Liên Hoa, Liên Hoa cười lấy lòng nhìn bạn tốt khản cầu, vốn dĩ tối nay ba người hẹn cùng với Tiểu Bạch đến cửa hàng mới mở ăn cơm, tạm thời cô có chuyện, chỉ có thể khiến bạn tốt đi đón Tiểu Bạch giúp cô, buổi tối chăm sóc con trai cô một tí.

Mẫn Mẫn hưng phấn đồng ý, Uyển Nhu hỏi tới Liên Hoa, muốn tìm tòi nghiêng cứu mắt mũi của ai lớn hơn, đẹp trai hơn Tiểu Bạch, khiến Liên Hoa lại bỏ con trai mà đi gặp người khác.

"Bí mật!" Liên Hoa nháy nháy mắt, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tránh khỏi sự dây dưa của bạn tốt, vẫy tay tạm biệt hai người, "Minh sẽ gọi điện thông báo cho Tiểu Bạch, phải nhờ các cậu rồi."

Vừa nhanh chóng chạy vào thang máy, Liên Hoa vừa gọi điện cho Tiểu Bạch, cô luôn miệng nói xin lỗi với con trai vì đã thất hứa, mặc dù Tiểu Bạch thất vọng, nhưng có Uyển Nhu và Uyển Uyển bồi còn tương đối hài lòng. Giọng điệu Liên Hoa thờ dài, xuống thang máy, trực tiếp đi đến quầy tiếp tân ở lầu một, Đỗ Yến Thừa đang đợi ở đó.

"Liên Hoa, em đã đến rồi!" Đỗ Yến Thừa thấy cửa phòng mở ra, Liên Hoa thần nhiên đi vào, hai mắt không khỏi toả sáng, "Anh cho là em sẽ không muốn gặp anh, không thể nói chuyện với anh đấy!"

"Biết tôi không muốn gặp anh. . . không phải anh vẫn tới à." Liên Hoa cười khẽ, ngồi xuống ghế sofa, "Vì sao hôm nay Đỗ tổng đến đây, tại sao lần này lại không mang theo hai người Ôn Ngự và Ôn Như Cảnh?"

"Liên Hoa. . . ." Đỗ Yến Thừa bị Liên Hoa khiển trách cứng họng một hồi, "Em chính là như vậy, nói chuyện sắc bén như vậy. . . ."

"Tôi vẫn luôn như vậy, kết thân với người có mức độ tốt, đối với kẻ thù vô cùng xấu, anh nên rõ ràng." Liên Hoa nói: "Tôi cũng chỉ vì chỉ có một mình anh, mới nguyện ý xuống gặp anh, nói đi, rốt cuộc tìm tôi làm gì?"

Khuôn mặt thanh tú của Đỗ Yến Thừa lộ ra vẻ nghiêm túc: "Anh muốn mời em đi ăn cơm, từ lúc em trở về tới giờ, anh đều không có chính thức thăm hỏi em, tối nay có thể nể mặt anh, chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút?"

Ánh mắt Liên Hoa tối sầm lại, nâng lên nửa tròng mắt, cô cười nói: "Được, Đỗ tổng định đi đâu?"

Trước khi tan tằm Đỗ Yến Thừa mới đến đây, đại khái chính là muốn hẹn ăn tối với cô, cô cũng không phải vì Đỗ Yến Thừa mời mà bỏ bữa ăn tối với Tiểu Bạch, cô xác thực muốn là, có thể thám thính được động tĩnh của kẻ thù từ miệng của Đỗ Yến Thừa. Phải biết ý tưởng và mưu lược của Ôn Như Cảnh, cô cần hai người kia dựa vào Đỗ Yến Thừa mà ra tay.

Về mặt Đỗ Yến Thừa buông lỏng, cười nói: “Vậy thì tới Dao Quang đi, nơi đó vẫn không đổi đầu bếp, em còn nhớ rõ nơi đó chứ? Trước kia em thích điểm tâm ở Dao Quang nhất mà.”

“Tuỳ theo chủ thôi, vậy thì đi Dao Quang.” Liên Hoa không biết sắc gặt đầu, mỉm cười lên xe của hắn, đi đến Dao Quang.

Ở trên đường, Liên Hoa trầm mặc không nói, yên lặng suy đoán tâm tư của Đỗ Yến Thừa. Đây là hắn muốn đánh lá bài tình cảm? Dao Quang, đây chính là nơi mà lúc đó hai người thích nhau thường hẹn ước, nơi đó còn các kí ức vui đùa của hai người, hắn mang cô đến đó, là muốn nói chuyện gì đây?”

Chỉ là, thời điểm hiện tại người này trở thành kẻ thù, Đỗ Yến Thừa muốn gọi lại tình cảm ngày xưa, có phải xử trí quá mức cảm tính hay không, chắc ohari vậy? Thật sự nghĩ rằng cô là Ôn Như Cảnh, một chút xúc động liền mềm lòng, nước mắt liền miên, có thể dễ dàng bị đánh động như vậy! Bất luận hôm nay Đỗ Yến Thừa làm cho cô vui, cô đều sẽ không bỏ qua cho Ôn thị và Đỗ gia.

Xe dừng lại trước khách sạn, Đỗ Yến Thừa mở miệng nói: “Đến rồi, chúng ta vào đi.”

Ném chìa khoá cho phục vụ bãi giữ xe, Đỗ Yến Thừa và Liên Hoa cùng nhau đi vào Dao Quang, hắn dẫn cô đến chỗ ngồi gần cửa sổ, trên bàn chung hoa Hoả Liên Hoa trước kia cô thích nhất.

Hai người ngồi xuống, phục vụ mang thực đơn lên, Liên Hoa kinh ngạc một hồi, thực đơn cũng là đặc biệt chuẩn bị, phía trên cơ hồ đều là mấy món ăn năm đó cô thích nhất.

Liên Hoa khẽ nheo mắt lại, quả nhiên, Đỗ Yến Thừa đều đã có chuẩn bị. Lựa chọn nhà hàng Dao Quang, đến chỗ ngồi riêng trước kia bọn họ hay ngồi, còn có hao và thức ăn, đều là Đỗ Yến Thừa chuẩn bị trước đó, rốt cuộc tối nay hắn hẹn cô làm gì, đáng giá hạ mình như vậy?

“Liên Hoa? Không thích những thức ăn này sao, sao lại không chọn món?” Đỗ Yến Thừa ngẩng đầu hỏi, “Có muốn đổi khẩu vị khác không?”

“Không có, không cần.” Liên Hoa lấy lại tinh thần, “Là thấy mấy món ăn năm năm trước, tôi có chút xúc động thôi. A. . . . . Liên mấy món tốt lắm.”

Đem thực đơn giao cho phục vụ, Liên Hoa chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nơi này còn giống trước đây, tuy nhiên chúng ta đã già đi rất nhiều. Người và vật đã không còn, thời gian thật sự là trò đùa quái đản.”

“Đúng vậy, nếu như thời gian có thể dừng lại, vĩnh viễn không già đi thì tốt biết bao nhiêu. . . . .” Đỗ Yến Thừa cũng giống Liên Hoa nhìn ra cửa sổ, hai người nhất thời nhìn nhau chẳng nói gì.

Đỗ Yến Thừa nhìn ra ngoài cửa sổ, trên đường cái lúc tan tằm đã đông nghịt, người đi qua đi lại về mặt vộ vĩa, chạy trên đường về nhà. Ánh mặt trời chang vạng vẫn hơi hơi chói mắt, như dát kim quang lên sợi tóc của mỗi người.

Quay đầu lại, hắn nhìn Liên Hoa, ánh mặt trời xuyên qua rèm lụa mỏng ở cửa sổ, làm cho che lên gò má của cô moohh tăng tình xảo tuyệt mỹ, để cho cô xinh đẹp động lòng người.

Nhất thời Đỗ Yến Thừa si mê, cô thành thực, coi ra vẻ bề ngoài trong trắng đơn thuần, càng thêm sức quyến rũ mê người hơn năm năm trước, Cô vô cùng ưu tú, trên là nhà thiết kế thiên tài kiêm mỹ nữ, hắn luôn cho rằng, nhưng cho đến gần đây, cho đến khi Đỗ thị bị Thịnh Thế Liên Hoa liên tiếp chèn ép, hắn mới thực sự cảm nhận được cô là vô cùng kiên quyết.

Cô không đơn thuần là một nhà thiết kế, cô còn trở thành một người suy tính trước sau cho công ty mình, một người đã có chuyên nghiệp dày công tu dưỡng nhà thiết kế thiên tài, lại bày mưu lập kế với các tổng giám đốc ở giới chính trị, mấy năm nay Liên Hoa trở nên nguy hiểm như vậy!

“Hà? Nhìn tôi làm gì?” Liên Hoa vừa quay đầu lại, Đỗ Yến Thừa nhìn cô làm cho cô không thoải mái, “Trên mặt tôi có dính nhọ sao, Đỗ tổng nhìn chăm chăm tôi làm gì?”

Ánh mắt trong sạch của Đỗ Yến Thừa toát lên tia chấn động: “Liên Hoa, bây giờ là thời gian riêng tư, em không thể gọi tên anh sao? Nhất định khách sáo như vậy, vẫn muốn gọi tôi là Đỗ tổng. . . . .”

Liên Hoa mỉm cười: “Được, Yến Thừa, như vậy anh hài lòng chưa? Cô mới không muốn lãng phí thời gian cùng hắn cãi nhau vấn đề xưng hô, trước kia cô gọi hắn ‘Yến Thừa’, cái tên này vài chục năm, đổi lại không có gì vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 120: Đơn Thuần

Đỗ Yến Thừa thỏa mãn khoe môi cong lên: "Vây là được rồi, chúng ta không cần khách khí như vậy."

Đang nói chuyện, phục vụ mang thức ăn lên, từng món ăn mang đầy đủ màu sắc hương vị gọi cho Liên Hoa cảm giác thèm ăn, hương vị quê nhà này đã cách xa rất lâu, làm cho cô cảm thấy dường như nhớ lại thời tuổi trẻ, cho dù ngồi đối diện là người đàn ông mà cô không thích, cô vẫn như cũ ăn rất vui vẻ.

Đỗ Yến Thừa quan tâm gấp thức ăn cho Liên Hoa: "Nếm thử món này, anh đặc biệt dặn đầu bếp không cho rong biển vào, trước kia yêu cầu của em là vậy."

"Anh còn nhớ rõ à. . ." Liên Hoa cười khế, trong mắt lại ánh lên vẻ cười nhạo. Trước đây cô tự do kén chọn, tuyệt đối là không ăn rong biển, nhưng hiện tại, nuôi Tiểu Bạch nhất định cô phải làm gương tốt, vì không để Tiểu Bạch tập tính kén ăn, hầu như cái gì cô cũng ăn. Lẽ nào Đỗ Yến Thừa không biết, mỗi người ai cũng phải thay đổi một lần sao?

"Chuyện của em, anh đều nhớ rõ." Đỗ Yến Thừa lại nghĩ, anh làm cho Liên Hoa cảm động, giọng nói lắng xuống đa cảm thờ dài, "

Năm đó lúc Bác Liên còn sống, ba và bác Liên cùng mang chúng ta đến Dao Quang ăn cơm, thời gian vui vẻ khi đó là kỷ ức tốt đẹp nhất."

"Thời gian đó, à." Liên Hoa giả vờ uống trà để che giấu môi đang nở nụ cười lạnh, nhà họ Đỗ người ta nói những lời như thế, thật sự là cười chết người, sau khi chiếm đoạt Liên thị, Đỗ Yến Thừa thế nào còn có mặt mũi nhắc tới cha của cô!

Đỗ Yến Thừa mấp máy môi, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: "Liên Hoa, chẳng lẽ thật sự trong lúc đó chúng ta không có khả năng quay lại như trước kia sao, chúng ta mười mấy năm thanh mai trúc mã tình cảm thâm sâu, một chút cơ hội hợp lại cũng không có? Nhà họ Đỗ và nhà họ Liên mấy chục năm giao tình, vì sao mối quan hệ biến thành cứng nhắc như vậy, tranh đấu đối chọi gay gắt, làm cho người ta chê cười chúng ta. . ."

Liên Hoa nhú mày, chết tiệt, hôm nay Đỗ Yến Thừa muốn nói những lời như vậy không phải vì Đỗ thị cầu cạnh, vì nhà họ Ôn bảo đảm, mà hẳn càng muốn hợp lại với cô, sau khi hẳn làm nhiều chuyện có lỗi như vậy, thế mà Đỗ Yến Thừa vẫn còn mặt mũi ra yêu cầu hợp lại!

"Đây là ý tứ của bác Đỗ sao, kế hoạch của bác ấy là như vậy?" Liên Hoa không tin sau khi cô nói những lời như vậy, ông cụ còn có thể sắp xếp Đỗ Yến Thừa đến nói chuyện hợp lại.

"Liên Hoa, không phải, đây chỉ là suy nghĩ của anh. Hôm nay anh hẹn em đến đây, chính là muốn hỏi lại em một câu, tất cả mọi chuyện không có khả năng vẫn hồi sao. . . ." Đỗ Yến Thừa hơi khản trương, hôm nay cả nhà đi vắng, nên anh không thể kiềm chế xúc động đi gặp Liên Hoa.

Từ lúc cô trở về, hẳn nhìn cô so với năm năm trước càng đẹp hơn càng quyến rũ hơn, càng sát phạt quyết đoán, thần thái càng hơn người, trong lòng tình mệnh đã lâu lại cuộn cuộn yêu say đắm hơn. Cô là mối tình đầu của hắn, hai người trong mười mấy năm đó chung sống hiểu biết nhau, nếu hắn nói muốn hợp lại, ít nhất Liên Hoa cũng sẽ có chút xúc động nhớ lại hồi ức xưa?

Đỗ Yến Thừa đấu tranh tâm lý rất lâu, mới dám đến cửa hẹn Liên Hoa. Cho dù cô tuyên bố tranh giành đoạt lại với hai mẹ con nhà họ Ôn, cũng không nể mặt cha nói ra những lời nhẫn tâm, gần đây cô vẫn ra tay nhắm vào công ty Hành Không của nhà họ Đỗ, nhưng hắn vẫn chưa hết hy vọng, Liên Hoa đã từng hiếu thảo hiền lành vâng lời đối với nhà họ Đỗ như vậy, có chuyện gì không thể nói ra để hóa giải như sông tan băng, mà vì sao bây giờ muốn biến thành kẻ thù truyền kiếp!

Liên Hoa thả ly trà đang cầm trên tay xuống: "Gần đây anh không có mở to mắt nhìn, không có lỗ tai nghe? Chẳng lẽ anh đều không có cập nhật sự việc biến đổi, không biết rõ tất cả đã phát triển?"

Đỗ Yến Thừa vội vàng nói: "Liên Hoa, em không cần tin những lời nói gió bay trên thương trường đồn đãi, Bọn họ đều nói Như Cảnh chiếm đoạt Liên thị, nói nhà họ Đỗ âm mưu làm chuyện trái lương tâm chiếm đoạt Liên thị, những lời nói khó nghe đó. . . Chúng ta đều biết rõ, thật sự là sau khi em mất tích mẹ con bọn họ mới không thể không gánh vác gánh nặng Liên thị, bọn họ cô đơn một mình không có kinh nghiệm, khó tránh khỏi việc dựa một phần vào nhà họ Đỗ, chắc là em cũng hiểu được lý lẽ, đừng để tiểu nhân che mờ, khiến chúng ta tranh chấp trở thành trò đùa trong mắt người khác."

"Đồn đãi? Tin đồn?" Liên Hoa rất muốn cười ha ha, nhiều năm như vậy, Đỗ Yến Thừa sao vẫn ngây thơ như vậy, hắn chỉ cần cố tình nói sự thật chỉ là lời đồn, chỉ một câu đơn giản mà hắn nói ra là có thể mang mọi chuyện bỏ qua hết!

Cô nên biết mẹ con nhà họ Ôn diễn thật giỏi, trong năm năm vẫn có thể giấu diếm được Đỗ Yến Thừa đơn thuần, hay là nên nói ông cụ Đỗ dạy dỗ con trai xuất sắc, tất cả những mặt đen tối cũng không thể hiện ra cho Đỗ Yến Thừa biết? Trong lòng mỗi người trên thương trường này đều biết rõ sự tình, đều có thể gạt Đỗ Yến Thừa, làm cho hắn tưởng rằng nhà họ Ôn cùng nhà họ Đỗ là trong sạch không nhiễm bẩn như hoa sen trắng!

Liên Hoa cười lạnh: "Tôi nên làm thế nào, đương nhiên tôi có đạo lý của tôi, tất cả đều có nhân quả, miễn là tôi không hối hận, ai có thể quản được chuyện làm ăn hợp pháp bình thường của tôi đây! Tôi chỉ hỏi anh một câu, anh còn có lời gì muốn nói nữa không, anh không cần vì Ôn Như Cảnh biện giải, không cần vì nhà họ Đỗ xin tha thứ?"

"Liên Hoa, hôm nay anh không phải vì chuyện này, anh nghĩ chỉ muốn nói một câu, anh thích em, từ nhỏ đến lớn người trong lòng anh đều là em!" Đỗ Yến Thừa kích động nắm lấy tay Liên Hoa, "Anh yêu em, năm năm trước thiếu chút nữa chúng ta kết hôn rồi, tình cảm sao nói đoạn liền đoạn chứ! Chúng ta có nhiều năm hồi ức ngọt ngào như vậy, sau khi em trở về, thật không có một chút tưởng niệm chuyện trước đây sao!"

Liên Hoa thu ánh mắt lại, chậm rãi rút tay ra: "Anh nói những lời này, là muốn để Ôn Như Cảnh ở vị trí nào? Một màn ướm át năm đó đúng là bằng chứng vô cùng chính xác, tôi nhường chỗ cho cô ấy, thành toàn cho các người tình sâu nghĩa nặng trĩu, nhưng bây giờ anh thay đổi thất thường, xem cô ấy là gì, lại xem tôi là gì?"

"Cô ấy là do anh còn trẻ vô thức sai đường lạc lối, là anh bừa bãi phóng túng trẻ người non dạ! Năm đó là lỗi của anh, hết sức lòng bông vô thức bị cô ấy quyến rũ, làm ra chuyện như vậy khiến em tức giận bỏ đi. . . ." Đỗ Yến Thừa nhìn ánh mắt của Liên Hoa, "Nhưng cô ấy sao có thể so với em, em ở trong lòng anh, so ra không bằng một sợi tóc của em! Những năm gần đây, anh đã chịu đựng cô ấy dây dưa đủ rồi, người anh nhớ mãi không quên chỉ có một mình em!"

Liên Hoa nâng cằm lên, khẽ nhếch khóe môi: "Anh nên hiểu rõ về tôi, có cô ấy tồn tại, bị cô ấy cướp đi Liên thị, lúc đó chúng ta cũng đã là kẻ thù rồi, không có chọn lựa khác. Xin anh không cần nói như vậy nữa, giống như nhất định tôi phải cùng Ôn Như Cảnh tranh đoạt mọi thứ, Liên Hoa tôi cũng không phải không biết xấu hổ làm chuyện như vậy."

Đỗ Yến Thừa nghe trong lời nói của Liên Hoa giống như có ẩn ý khác, đây là cô đang ám chỉ hắn, chỉ cần đoạt tuyệt quan hệ với Ôn Như Cảnh, nhường lại Liên thị mà mẹ con nhà họ Ôn chiếm đoạt, hai người còn có cơ hội tốt quay lại?

Hắn nắm chặt nắm tay, trịnh trọng cam đoan nói: "Liên Hoa, anh hiểu được, anh trở về sẽ xử lý chuyện của Như Cảnh, Liên thị vốn là sản nghiệp của em, cô ấy và bác gái đã thay em xử lý nhiều năm, cũng đến lúc hoàn trả cho em rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Chương 121: Bày Cọc Ngâm

Liên Hoa chỉ cười không nói, nhưng cô cũng không nói gì, là tự Đỗ Yến Thừa hiểu những ý kia, cũng là tự hắn quyết định muốn làm, cô không có nói thêm gì, không có nói với hắn làm được chuyện này sẽ quay về, chính là hắn tự mình liên tưởng, liên quan gì tới cô.

Đỗ Yến Thừa hứng phấn nói: "Liên Hoa, em chờ anh, anh nhất định sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề này, em chờ anh!"

"Yến Thừa, tôi không hi vọng anh vì tôi làm gì, chuyện anh muốn làm cứ làm, chúng ta đã qua tuổi quyết định." Liên Hoa cúi đầu xem giờ, đứng lên nói, "Thời gian không còn sớm, tôi muốn về nhà."

"Anh đưa em về!" Mặt Đỗ Yến Thừa đầy nhu tình.

Liên Hoa cự tuyệt: "Tôi có tài xế, Yến Thừa, anh trở về nhà đi."

Bữa ăn tối kết thúc trong tình trạng ai theo đuổi tâm tư người đó, cự tuyệt Đỗ Yến Thừa đưa về, Liên Hoa trực tiếp rời khỏi Dao Quang, lên xe về nhà.

Trong xe, Liên Hoa mỉm cười, tối nay cô tương đối hài lòng. Mặc dù Đỗ Yến Thừa không nói tin tức nào hữu dụng, không có nghe ngóng được kế hoạch của Ôn Ngữ và Ôn Như Cảnh, nhưng cô đã đặt một quả bom hẹn giờ, hơn nữa còn là một quả bom hiệu quả kinh người.

Đỗ Yến Thừa vì cô nghĩ, vậy hãy để cho Đỗ Yến Thừa cùng Ôn Như Cảnh và ông Đỗ đầu đi, hắn nghĩ bỏ Ôn gia, phản kháng cha hắn, tuyệt đối sẽ đưa đến cho Ôn thị và nhà họ Đỗ một trận gió tanh mưa máu. Để xem Ôn Như Cảnh phản ứng ra sao khi bị Đỗ Yến Thừa vứt bỏ, để xem ông cụ Đỗ ở phía sau có khạc ra Liên thị hay không, để xem mẹ con hai người làm như thế nào tiếp tục dựa dẫm nhà họ Đỗ, nhất định là một cuộc chiến tranh đặc sắc.

Chỉ là, ai thắng ai thua đều là nhà họ Đỗ và nhà họ Ôn đầu, mà cô, an vị làm ngư ông đắc lợi.

Nhưng bọn họ không biết, ở phía sau chỗ hai người ngồi, một người đàn bà đeo kính mát hoàn toàn chinh chinh nghe được đoạn đối thoại của hai người, đã hận xé nát một hộp khăn giấy, cắn muốn nát môi.

Hai tay cô ta tức giận run rẩy, hận không thể tiến lên tát cho Liên Hoa không biết xấu hổ một cái tát! Tiện nhân, quả nhiên Liên Hoa là tiện nhân, cấu kết với tổng giám đốc Triền và tổng giám đốc Mộc còn chưa tính, bây giờ còn quyến rũ người đàn ông của cô!

Ôn Như Cảnh nắm chặt nắm đấm, cặp mắt tức giận toé lửa.

Cô đã cảm thấy gần đây Đỗ Yến Thừa có cái gì không đúng, tinh thần hoảng hốt, thường mất hồn, cho nên trong lòng cô sinh nghi, âm thầm theo dõi hắn, không ngờ cô thấy Đỗ Yến Thừa hẹn Liên Hoa ra ngoài, ở chỗ này giải thích với Liên Hoa, bày tỏ tâm sự đối với con tiện nhân kia, còn nói chưa quên được tình cũ, muốn quay lại!

Cô cũng biết, trời sanh Liên Hoa đối nghịch với cô, năm đó Liên Hoa đoạt đi danh tiếng và sủng ái thuộc về cô, để cho danh tiếng nhị tiểu thư Liên thị thùng rỗng kêu to, hiện tại lại trở về đối phó với mẹ cô, còn muốn cướp Đỗ Yến Thừa!

Trong lòng Ôn Như Cảnh một mảnh thê lương, lời nói của Đỗ Yến Thừa quả thật là tiếng sét giữa trời, tuổi thanh xuân của cô, đối với hắn chỉ như vậy

thôi sao, hấn vì nịnh bợ Liên Hoa, chê bai cô không còn gì, vì Liên Hoa mà vứt bỏ cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Chương 121.2

Năm năm qua, cô đối với Đỗ Yến thừa dụ dỗ có thừa, vẫn là cẩn thận thăm hỏi mọi người của nhà họ Đỗ, chỉ cần một tấm chân tình! Cô biết, mình và mẹ không có thiên phú, tất cả tương lai cô phó thác vào nhà họ Đỗ, chỉ có gả cho Đỗ Yến Thừa, cô mới có thể ăn sung mặc sướng. Cho nên Ôn thị hoàn toàn phụ thuộc vào công ty Hành Không, tất cả quyền lợi đều là cùng hưởng, cô đưa Ôn thị cho nhà họ Đỗ hưởng lợi, làm cho hai mẹ con cô bị người khác chỉ chỉ chỏ chỏ.

Những thứ này cô đều không thèm để ý, nhưng tại sao Yến Thừa lại nói với kẻ thù của bọn họ là Liên Hoa những lời như thế, hấn đặt tình cảm mấy năm này ở đâu, Liên Hoa trở về, hấn sẽ một cước đá văng cô.....

Vô thức liền về tới nhà, Ôn Như Cảnh đóng cửa lại liền ném đồ vật: “Liên Hoa, sao mày không chết luôn đi, tại sao không chết đi!”

Biệt thự nhà họ Liên trước kia đã thay thành tên của hai mẹ con cô, Ôn Như Cảnh ở tại phòng trước kia của Liên Hoa ----- căn phòng này là căn phòng có tầm nhìn tốt nhất biệt thự, nhưng trong phòng lại đầy mảnh vụn của bình hoa, tiếng đồ vỡ không ngừng truyền đến.

“Như Cảnh, con sao vậy, con làm gì ở trong vậy?” Ôn Ngữ hốt hoảng gõ cửa, “Như Cảnh, xảy ra chuyện gì, con tức giận cũng không cần giam mình lại ném đồ, mở cửa, con nói với mẹ đi!”

Ôn Ngữ gõ hồi lâu, Ôn Như Cảnh mới mở cửa, cô ta khóc đến mắt đỏ hoe, nhu nhược ngã vào ngực mẹ: “Mẹ, con hận Liên Hoa! Cô ta muốn cướp Ôn thị con chịu, nhưng bây giờ cô ta lại đang quyến rũ Yến Thừa! Yến Thừa nói hấn không cần con nữa, mẹ, con phải làm sao, con không thể không có Yến Thừa, con không thể. . . . .”

“Như Cảnh ngoan, không khóc không khóc. . . . .” Ôn Ngữ đau lòng ôm chặt con gái, liếc mắt nhìn căn phòng hỗn loạn, tất cả đồ dùng đều bị đập đến không còn hình dáng, bà thở dài một tiếng, kéo Ôn Như Cảnh đi về phòng mình, “Có chuyện gì nói cho mẹ nghe, mẹ làm chủ cho con, con nghe lời, Yến Thừa chắc chắn muốn con”

Được Ôn Ngữ quan tâm che chở, Ôn Như Cảnh đem chuyện hôm nay nghe được thuật lại đầu đuôi một lần, vừa nói vừa khóc, đến cuối cùng, Ôn ngữ đau lòng ôm Ôn Như Cảnh khóc.

“Tiện nhân, quả nhiên là khắc tinh của mẹ con chúng ta!” Trên khuôn mặt từ ái của Ôn Ngữ ác ý nổi lên bốn phía, “Như Cảnh con yên tâm, nó sẽ không được như ý! Liên Hoa thật cho là Thịnh Thế Liên Hoa có hiệu quả, chỉ là cướp mất mỗi làm ăn, nó còn quá non! Mẹ chờ thời điểm nó đắc ý, hừ, mẹ đã bày cọc ngầm, lập tức có thể thu lưới. Đợi đến thời điểm thân bại danh liệt, để xem nó kênh kiệu thế nào!”

“Mẹ, thật?” Ôn Như Cảnh vừa mừng vừa sợ, “Mẹ, mẹ làm chuyện gì, thật sự có thể hạ được Liên Hoa? Con thấy Yến Thừa có ý là Ôn thị đã hết giá trị, hấn sẽ vì Liên Hoa sửa lại thật tốt, mà vứt mẹ con chúng ta, nếu như mẹ đã có kế hoạch, ngàn vạn lần không thể giấu!”

“Con gái ngoan, con yên tâm, đợi thêm mấy ngày, chúng ta đợi thời điểm nó vui mừng nhất, làm cho nó xuống địa ngục. . . . .” Ôn Ngữ nhỏ giọng nói bên tai Ôn Như Cảnh, “Bây giờ yên tâm chưa? Rất nhanh mẹ có thể có chứng cứ, chúng ta chờ thời điểm bại lộ sự việc, nhất định làm cho Liên Hoa không chịu được! Đợi nó không còn gì cả, sao Yến Thừa sẽ bị nó câu mất!”

“Đạ!” Ôn Như Cảnh lau nước mắt, cười rộ lên ôm lấy mẹ mình, “Mẹ, vẫn là mẹ chu đáo! Hừ, Liên Hoa, dám cùng chúng ta đấu, đúng là tự tìm chết!”

Ôn Ngữ hài lòng ngạo nghễ cười, sắc mặt âm trầm quỷ dị, mẹ con hai người bàn luận xôn xao, không ngừng tìm mưu kế, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười gian.

Bên ngoài, trời thoáng chốc âm u.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chương 122: Buổi Họp Báo Tin Tức

Thời gian trôi quá nhanh, kể từ sau khi Liên Hoa chia tay Đỗ Yến Thừa, cũng không có đáp ứng qua lại với ai, cô muốn sớm một chút tiếp nhận sự ủy

thác riêng của Triền Thiếu Khuynh lòng dạ nôn nao như bị hàng trăm móng vuốt cào xé, cũng nắm chặt thời gian hoàn thành đơn hàng này cùng Triền thị.

cô chinh đồn lại Thịnh Thế Liên Hoa, dứt khoát thay đổi một số những quy định chế độ lỏng lẻo trong nước, lấy tiêu chuẩn đẳng cấp quốc tế yêu cầu nghiêm ngặt đối với toàn bộ nhân viên công ty, đặc biệt là bộ phận thiết kế, tự chính cô nắm bắt trọng điểm đưa ra nhiều phán đoán, cuối cùng tất cả hoàn thành đơn hàng này.

tuy rằng tất cả các nhà thiết kế tâm cao khí ngạo bị tổng giám đốc liên tiếp trả phương án về, vì sửa chữa phương án mà không ngừng kêu khổ, cuối cùng hoàn thành thiết kế hoàn mỹ, mọi người hận không thể roi nước mắt khóc nức nở, cuối cùng bọn họ cũng thoát ly biến khổ mà vui mừng, lại cảm nhận sâu sắc dụng tâm lương khổ của tổng giám đốc, thời gian hơn một tháng ngắn ngủi qua ở đây, tất cả mọi người tiến bộ rất nhanh, bất kể là khơi gợi linh cảm vẫn là toàn đội hợp tác, toàn bộ chất lượng các phương diện của công ty vượt bậc.

Hôm nay, là ngày Thịnh Thế Liên Hoa phát biểu phương án thiết kế, buổi họp báo tin tức tiến hành ở khách sạn cao cấp nhất thành phố K, mời rất nhiều truyền thông cùng các công ty đến tham dự. Liên Hoa là tổng giám đốc, lại tự tay cầm đơn hàng này, hiếm khi đích thân đến hiện trường, thế nhưng điều cô không ngờ là Triền Thiếu Khuynh cũng tới.

"Triền tổng, hôm nay chỉ là một buổi họp báo nho nhỏ, sao anh rảnh đến đây vậy?" Từ trước đến nay Triền Thiếu Khuynh chỉ ở sau hậu thuẫn, Liên Hoa ngạc nhiên tiến lên chào hỏi anh. Không phải là Triền Thiếu Khuynh bận phục hồi chức năng sao, Hôm nay chỉ là buổi phát biểu phương án một trong số ngàn vạn loại sản phẩm của Triền thị, cô nghĩ trợ lý Lãnh cũng không nhất định sẽ đến, ai biết Triền Thiếu Khuynh mà lại đích thân tới.

"Tôi không thể tới? Đây là tôi tự mình chủ trì mở rộng sản phẩm, cũng là đơn hàng đầu tiên khi tôi trở lại làm việc, đương nhiên phải càng thêm chú ý. Huống chi tôi cũng muốn nhìn thiết kế của Liên tổng, dĩ nhiên nhất định phải tự mình đến xem buổi họp báo." Triền Thiếu Khuynh ngồi trên xe lăn, ngăn đầu nhìn Liên Hoa ăn mặc trang phục lộng lẫy, cô đánh một lớp mỏng phấn trang điểm, quần áo trang nhã đúng mực không thể soi mói, vài ngày không thấy sao cô gái nhỏ này lại trở nên xinh đẹp hơn!

Liên Hoa cười Khẽ: "Là Triền tổng rất tin cậy tôi, còn chưa từng xem qua chúng tôi thiết kế cái gì, tôi còn chưa bao giờ trải qua thứ chúng tôi thiết kế ra, đối tác hoàn toàn mặc kệ tiền độ phương án của chúng tôi, không nhìn thành quả thiết kế không đề cập ý kiến nào. Nếu Triền tổng hiếu kỳ, bây giờ tôi mang đến cho anh."

Từ lúc Triền Thiếu Khuynh biết thân phận của cô, không chỉ tránh cho cô rắc rối giáp mặt báo cáo, ngay cả thông báo nhu cầu cần thiết cùng sửa chữa phương án của hai công ty đều hủy bỏ, anh trực tiếp tin tưởng chuyên môn của cô, cô thiết kế ra cái gì đều chấp nhận tất cả, nhất định là tốt nhất. Liên Hoa bắt đầu dĩ, chỉ có thể càng thêm tận tâm đôn đốc chặt chẽ người bộ phận thiết kế, để cho bọn họ tận khả năng làm ra bản thiết kế hoàn mỹ.

Triền Thiếu Khuynh đưa tay ngăn lại: "Không cần, từ đầu nếu tôi muốn nhìn thấy, cần gì phải đợi đến bây giờ? hôm nay đến hiện trường, tôi muốn cùng mọi người nhìn thấy thiết kế của em, chắc là sẽ không hề mong đợi của tôi tiêu tan chứ?"

"Đương nhiên!" Liên Hoa tự tin cười, cúi đầu xem giờ, cô chậm rãi nói, "Buổi thông báo lập tức sẽ chính thức bắt đầu, Triền tổng đi trước ngồi nghỉ ngơi một chút đi, lập tức sẽ công bố thiết kế của Thịnh Thế Liên Hoa, nhất định sẽ không để anh thất vọng."

Triền Thiếu Khuynh gật gù đầu, nhìn theo Liên Hoa giống như bướm bướm xuyên qua hoa bay vào trong đám đông, cô đi vào trong đó xác nhận sau cùng chi tiết quy trình của buổi thông báo, ánh mắt làm việc nghiêm túc đó, phong thái quyết định sách lược, làm cho anh không ngừng mỉm cười.

Rốt cuộc anh đợi cho đơn hàng này hoàn thành, kế tiếp, Liên Hoa sẽ bắt đầu bắt tay vào sắp xếp chuyện ủy thác của anh, muốn cùng anh sớm chiều ở chung hiểu biết lẫn nhau. . . .

Thị Hoan ôm một chồng tập tờ rơi, tiến lên báo cáo: "Liên tổng, đây là phải phát đi toàn bộ tài liệu, bây giờ liền phát xuống?"

Liên Hoa gật đầu: "Đúng, mỗi một đơn vị truyền thông và công ty đều phân phát một ít, chắc là cô không chuẩn bị thiếu chứ?"

Thị Hoan cười nói: "Đương nhiên chỉ có nhiều chứ không phải ít, ở phía sau còn rất nhiều rất nhiều, Liên tổng yên tâm." Nói xong liền cùng trợ lý đi phân phát tài liệu.

Lại có thư ký tiến đến xin chỉ thị: "Liên tổng, MC kết nối chương trình như thể liệu có đủ chặt chẽ không? Hay chúng ta nói. . ."

"Ừ, tôi xem một chút. . . ." Liên Hoa xử lý từng sự vụ một đầu vào đấy, hôm nay là buổi họp báo tin tức của Thịnh Thế Liên Hoa, là thời cơ công ty tuyên truyền tốt nhất, cô cần phải chuẩn bị tất cả hoàn hảo.

"Liên tổng!" Lúc này Thị Nhạc nhẹ nhàng đi tới, dùng ánh mắt ra hiệu Liên Hoa, cô có chuyện muốn nói.

Liên Hoa nói trợ lý cùng thư ký bên cạnh ra ngoài, đi theo Thị Nhạc vào nơi yên tĩnh: "sao vậy, có chuyện gì?"

Thị Nhạc nhẹ giọng nói nhỏ vào tai Liên Hoa: "Liên tổng, chúng ta vẫn chú ý hành động của người kia lúc sáng hôm qua, tôi đã dựa theo lời cô đi làm. . . Theo dõi hẳn chúng ta phát hiện hẳn đã đưa văn kiện ra ngoài, tôi nghĩ, hôm nay có lẽ sẽ có một trận sóng gió. . ."

Liên Hoa hơi sững sốt, khôi phục lại tinh thần, trong mắt cũng là vẻ mặt hưng trí dạt dào, cánh môi cô hơi nhếch lên: "Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, người đó đúng là nhất gan sợ phiền phức, cho tới bây giờ mới ra tay. . . chỉ là cuối cùng không để tôi đợi uống công, tôi còn sợ hẳn không ra tay chứ!"

Thị Nhạc cười nói: "Đúng vậy, người đứng sau hẳn là muốn cho chúng ta đẹp mặt, nhưng không biết chúng ta đã sớm chuẩn bị tốt, sẽ làm hẳn đẹp mặt!"

"Những thứ tôi muốn cô chuẩn bị tốt chứ? Những thứ đó có mang theo không?" Liên Hoa liếc mắt nhìn khách khứa bên ngoài, nhẹ nhàng hỏi, "Chờ lát nữa thật sự sẽ có kịch hay, tôi đều cần nhờ bọn họ để trở mình a. . ."

"Liên tông yên tâm, mọi thứ đều mang đến đủ hết, chỉ chờ cá mồi câu thôi!" Thi Nhạc gật đầu, trong lòng không ngừng thở dài thật đáng buồn đáng thương cho kẻ thù của Liên tông, người cùng Liên tông nhà mình đối đầu thật sự là tìm đường chết, nhất là người không có tài lại gốc nghề, nói không chừng bị Liên tông bán còn giúp cô ấy kiếm tiền chứ!

Liên Hoa phát phát tay: "Vậy là tốt rồi, cô đi làm việc đi. buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, cô cùng Thi Hoan chú ý động tĩnh bên ngoài, kiểm soát bầu không khí ở hiện trường, lát nữa hành động theo chỉ thị của tôi."

"Được." Thi Nhạc xoay người rời đi.

Họp báo sẽ bắt đầu chính thức lúc mười giờ, Liên Hoa theo MC cùng ra phía hậu trường, ánh đèn flash chói mắt nhấp nháy trước mặt, Liên Hoa hơi nheo mắt lại, cô không quen với ánh đèn bắt ngờ của truyền thông.

Quét mắt nhìn xuống dưới lễ đài, dường như Liên Hoa bị dọa bởi các công ty quản lý cao cấp cùng giới truyền thông ngồi đầy, thật sự hôm nay chỉ là một buổi phát biểu thiết kế nhỏ, làm sao lại có rất nhiều người đến đây như vậy, các phóng viên tin tức lớn nhỏ cùng tổng giám đốc công ty các phương diện, cô không có mời nhiều người đến như vậy đâu?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Chương 123: Quảng Cáo

Dưới khán đài, ký giả và máy ảnh liên tục chụp hình Liên Hoa, vị tổng giám đốc mỹ nữ này gần đây đang là tiêu điểm, có thể xinh đẹp như vậy, xích mích với Đồ gia và Ôn thị càng làm cho người ta chú ý tới, nhưng người đẹp lại không thường xuyên xuất hiện, hôm nay cô ấy tổ chức buổi họp báo, đương nhiên là bọn họ muốn làm hết sức, phỏng vấn Liên Hoa...!

Về phần những quản lý cấp cao của những công ty khác, trừ việc xem trình độ của Thịnh Thế Liên Hoa và chuẩn bị hợp tác với tổng giám đốc khác, nhiều hơn còn là phong lưu tới tán gái vì nhiệm vụ giàu có ba đời của mình. Trong những ngày đó, bọn họ trăm phương ngàn kế hẹn Liên Hoa nhưng không được, bọn họ không thể làm gì khác hơn là nhân dịp cô mở buổi họp báo mà đến nịnh bợ, biết bao nhiêu người muốn làm quen với người đẹp, nên phải tiếp tục đuổi theo trái tim mỹ nhân.

"Các vị nhà báo, bạn bè, các vị thiếu gia tiểu thư, hoan nghênh các vị đến với buổi họp báo đã đến buổi công bố thiết kế của Thịnh Thế Liên Hoa, mặc dù phần lớn mọi người vì yêu thích Liên tông mà đến, nhưng vẫn là cảm ơn mọi người!" Người chủ trì là mình tinh họ Thạch rực rỡ chói lọi như hoa sen, hần hơn bốn mươi tuổi, rất hiền hoà phúc hậu, cười ha ha, mới nói mấy câu làm không khí hào hứng hẳn lên, "Mỹ nữ ở bên cạnh tôi chắc không cần giới thiệu, tổng giám đốc Liên – Liên Hoa của Thịnh Thế Liên Hoa, vinh hạnh hơn là, Triền thiếu gia của Triền thị cũng tới, cũng đến xem xét thiết kế của Liên tông. Chúng ta đều biết, Thịnh Thế Liên Hoa và ông trùm của thành phố K là triền thị mạnh mẽ hợp tác, vẫn làm mọi người mong đợi, tôi cũng không nói nhiều nữa, biết mọi người đều đợi Liên tông lên tiếng, vậy bây giờ mọi người cùng vỗ tay chào đón Liên tông, để cho cô ấy công bố thiết kế với chúng ta!"

"Thạch lão sư khách sáo, rõ ràng mọi người thích nói chuyện với chú!" Liên Hoa cầm microphone khẽ cười, "Hôm nay trong lúc cấp bách mở buổi họp báo, tôi vẫn muốn nói tiếng cảm ơn mọi người. Nhưng hôm nay chủ đề chính là công bố thiết kế mới, tôi sẽ không dài dòng, lập tức công bố thiết kế mới hôm nay! Dưới khán đài Triền tông thế nhưng lại đặc biệt tới xem thiết kế mới của Thịnh Thế Liên Hoa có hợp ý không, một hồi, mọi người cần phải cho tôi mặt mũi, cho dù thiết kế không được, cũng đừng nói thẳng trước mặt Triền tông a!"

Hiện trường một mảnh tiếng cười, biết những lời nói này đều là Liên tông khách khí, trình độ của Thịnh Thế Liên Hoa đã lộ ra trong quá khứ, mà hôm nay lại làm theo yêu cầu của Triền thị mà thiết kế, nhất định là hoàn mỹ trong hoàn mỹ. Người ở đây trừ đến vì Liên Hoa, chính là muốn tận mắt thấy thiết kế đứng đầu của Thịnh Thế Liên Hoa, tận mắt chứng kiến công ty này nổi lên.

Ánh đèn hội trường tối đi, sau màn sân khấu, mấy chiếu mờ ra, cả hội trường mọi người lác mắt thành rạp chiếu phim, chờ đợi kịch hay.

Liên Hoa nhẹ giọng giới thiệu nội dung bộ phim: "Đầu tiên, đây là một đoạn quảng cáo đầy đủ xuất thần trên Internet, xin thương thức."

Trợ lý vàng lời bắt đầu chiếu phim, màu trắng trên sân khấu chợt biến đổi, từng đường cong xuất hiện, tạo thành hình dáng một căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Chương 123.2

Trong tiếng nhạc lơ mơ, cửa phòng mở ra, đi ra là một người con trai khoảng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt hình dáng tuấn tú, hai mắt vẫn đục ngầu vô thần, khiến cho người ta nhìn sơ cũng biết là hấn bị mù.

Chàng trai lần mò tìm kiếm đi vào phòng, thỉnh thoảng vấp phải đồ vật được đặt ở trong phòng, chàng trai mấy lần suýt ngã, bỗng nhiên, một đôi tay thon dài, trắng như ngọc từ cửa sau đưa ra, ngón tay trắng nõn, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của chàng trai.

Cánh tay kia mê người đến cực hạn, những người đàn ông phía dưới không khỏi nuốt nước miếng, trợn to hai mắt tiếp tục xem.

Hình ảnh trên màn ảnh chuyển động một cái, chủ nhân của cánh tay ngọc xuất hiện, đó là một cô gái tóc vàng mắt tím tuyệt sắc, trên người cô ấy không dính một tí bụi trần, thanh thuần thoát tục, nghịch ngợm nháy mắt với ống kính, cô dẫn chàng trai mù đi thẳng tới phòng ăn.

Trong phòng ăn, một người phụ nữ mặc váy dài màu bạc đang dọn thức ăn lên bàn, thấy cô gái kéo chàng trai đi vào, đôi mắt đẹp liếc nhìn, khuôn mặt cao quý lạnh lùng không thấy một nụ cười, chỉ tiếp tục cầm bát đĩa lên, tiếp tục dọn xong bữa ăn. Cô gái le lưỡi với bà ta, kéo chàng trai ngồi xuống, cười híp mắt nhìn anh ta ăn cơm.

Mọi người xem cũng nhếch lên, đây là cảnh một nhà hải hoà, tương trợ, yêu mến, vui tai vui mắt, chăm sóc khắp nơi, thật làm người ta hâm mộ. Các kí giả cũng không quên chụp hình những nhân vật xinh đẹp trên màn ảnh, đoạn quảng cáo này thế nhưng lại tụ hợp ba diễn viên tướng mạo phi phàm, trước tạm thời mặc kệ tình huống và nội dung, chỉ thấy tuấn nam mỹ nữ đã đủ xuất sắc, đây là yếu tố quan trọng khiến người đọc yêu thích.

Bên trong quảng cáo, rốt cuộc cũng xuất hiện tiếng người, vang trong tiếng nhạc, một tiếng đàn ông trung niên dễ nghe chậm rãi vang lên, tiếng của hấn càng lúc càng lớn, một người đàn ông cao lớn đi vào phòng ăn. Hấn gật đầu với người đàn bà và cô gái một cái, ngồi vào chỗ đối diện, cầm tờ báo lên bắt đầu đọc từng chữ, giải thích việc lớn việc nhỏ của ngày hôm nay cho chàng trai mù. Miệng người đàn ông đọc lên, lại giống như một cỗ ma lực, làm cho người ta không muốn nghe cũng phải lắng nghe.

Kế tiếp đoạn quảng cáo tạo thành một đoạn ngắn với tốc độ nhanh, có cô gái tóc vàng đi siêu thị mua đồ với chàng trai, có người đàn ông giảng giải kiến thức cho chàng trai, có người phụ nữ lạnh lùng đưa nước ép lên.

Mọi người mỉm cười, cho dù thân thể của chàng trai tàn tật, nhưng cuộc sống của anh ta vẫn muôn màu muôn vẻ, hành trình mỗi ngày, hoàn toàn không vì thân thể của anh ta tàn tật mà ảnh hưởng, có thể nhìn ra cuộc sống của chàng trai rất vui vẻ. Người nhà của anh ta cẩn thận chăm sóc cho anh ta, làm ánh mắt của anh ta thay anh ta nhìn toàn bộ thế giới, thật là tốt đẹp.

Rốt cuộc, trên quảng cáo tỏ rõ đồng hồ báo thức, thời gian đã đến mười một giờ đêm.

Chàng trai mù rửa mặt xong lên giường nghỉ ngơi, cô gái làm bạn với anh ta cả ngày, người phụ nữ và người đàn ông cũng ngáp một cái, khoát tay nhau, tản ra bốn nơi.

Khán giả khê thất vọng, tới thời điểm quảng cáo kết thúc, trọng điểm cần phải tuyên bố ở đâu, sản phẩm mới của Triển thị ở đâu? Chẳng lẽ Thịnh Thế Liên Hoa xuyên tạc ý tứ của Triển thị, đem quảng cáo sản phẩm đột xuất biến thành quảng cáo gia đình yêu thương?

Ánh mắt các kí giả ké chớp, nếu như Thịnh Thế Liên Hoa thật sự thất thủ, bọn họ cũng không phải lo không có tin mới, nếu như Liên tổng vẫn được chú ý thất thủ trước mặt mọi người, bị Triển thị Triển Thiếu Khuynh lớn tiếng trách mắng, cũng là điểm khiến người ta chú ý. . . . .

Chợt bùng tỉnh, hình ảnh trên màn ảnh kỳ quái, chặt chẽ khoá ánh mắt của mọi người lại!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Chương 124: Kết Hợp Hoàn Mỹ

Trong quảng cáo cô gái tóc vàng đi đến phòng khách, ánh sáng chợt lóe trên cơ thể, cơ thể cô từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một ánh sáng màu vàng nhạt xinh xắn, một người phụ nữ lạnh lùng xinh đẹp đi vào phòng bếp, thân thể cô thướt tha mềm mại biến đổi một hồi, biến thành một cái tủ lạnh màu bạc đứng im lặng bên tường, mà thân thể người đàn ông tóc đen mặc quần áo màu đen khoan khoái, biến thành cái TV màu đen, lẳng lẳng treo trên vách tường.

Trong chớp mắt, ba người trong nhà đi cùng chàng trai mù cả ngày, cuối cùng toàn bộ biến trở về nguyên hình, khôi phục biến thành đồ điện gia dụng thông minh!

hình ảnh tối sầm xuống, đêm đã khuya, trong phòng mọi âm thanh đều tĩnh lặng một màn tối đen, chỉ có công tắc điện đang chớp lóe, ba cỗ đồ điện gia

dụng đang lẳng lặng sạc điện, chúng nó cũng chìm vào giấc ngủ.

tin tưởng đến trời sáng, chúng nó lại biến thành hình người, lại phải bắt đầu một ngày mới bận rộn giúp người chủ như thế.

có nhiều vật luồng sáng ở giữa hình ảnh bay ra, trong đêm đen, tạo thành một câu quảng cáo xinh đẹp chói mắt: Triển thị sản xuất - máy móc gia dụng cũng có cảm tình!

Hết

Toàn trường yên tĩnh!

Đèn hội trường đã bật sáng, trên màn ảnh đã chiếu xong phim quảng cáo, nhưng người xem dưới đài còn chưa phục hồi tinh thần lại, mới vừa rồi còn ôm chế giễu trong lòng, mà đến sau cùng lại đảo ngược, bọn họ không tự chủ được bị chấn động làm rung động, tâm bị kích động thật lâu không thể bình ổn.

Thật đẹp, làm sao có thể đẹp như vậy!

Hóa ra đơn vị quảng cáo này muốn truyền đạt tình cảm này, đồ điện gia dụng cũng có thể như người nhà mà làm cho người ta dịu dàng chăm sóc, có thể thông minh như thế vì phục vụ cuộc sống theo tích cách của mỗi người! bất luận là cô gái xinh đẹp đáng yêu thanh mảnh biến hóa, từ lạnh biến ảo thành người phụ nữ lạnh lùng diễm lệ, hay là TV biến thành người đàn ông dịu dàng, họ không chỉ có vẻ ngoài cực kỳ xinh đẹp, tâm hồn lại hoàn mỹ không sót mẻ, khi đồ điện gia dụng lạnh lùng nhưng lại có sự dịu dàng, nếu trong quảng cáo vừa mới truyền đạt loại tình cảm ấm áp lòng người, mới có thể làm động lòng người. . . .

Đồ điện gia dụng cũng có cảm tình, một loạt sản phẩm này của Triển thị xác thực là chủ đề này, sản phẩm mới tận sức vì người khuyết tật cung cấp chất lượng cuộc sống nhanh hơn dễ dàng hơn. Không hề nghi ngờ, công ty Thịnh Thế Liên Hoa này quảng cáo hoàn mỹ kết hợp chủ đề sản phẩm, bút pháp thể hiện tính cách con người biến hóa quả thực là Thần lai chi bút!

Đây đâu phải là quảng cáo, quả thực là phim điện ảnh tạo hình tinh xảo, quả thực không thể soi mói nghệ thuật hoàn mỹ!

Các phóng viên xôn xao, trong đầu của mỗi người thoáng hiện ra tiêu đề tràn đầy sắc thái huyền ảo đặc sắc, "Công chúa đậu phụ đến gõ cửa - Triển thị cùng Thịnh Thế Liên Hoa đồng thoại đồ điện gia dụng, Khoa học kỹ thuật nhấn nhủ ôn tình, Đồ điện gia dụng đều có nhan như ngọc (khuôn mặt xinh đẹp như ngọc)" . . . . Rốt cuộc người nào có thể truyền đạt thiết kế rung động này?

Triển Thiệu Khuynh cảm thấy cảm xúc mênh mông, anh nhìn Liên Hoa trên đài, cô biết anh, tại sao cô có thể hiểu được ý tưởng của anh!

Đồ điện gia dụng cũng có cảm tình, sản phẩm lạnh lẽo công nghệ cao có thể vì tất cả gia đình cung cấp phục vụ chuẩn xác nhất, dụng tâm nhất, đây là ý tưởng duy nhất lúc trước anh thiết kế một loạt sản phẩm này. Nhưng anh cùng Liên Hoa không có bất kì khai thông tư tưởng, không có thời gian giải thích xét đoán, chính là Liên Hoa dựa vào xem báo cáo sản phẩm của Triển thị cùng nhóm đồ điện gia dụng sản xuất đầu tiên để dùng thử, thế nhưng thật sự giải thích hoàn mỹ toàn bộ suy nghĩ của anh! Hơn nữa làm được tốt hơn cả trăm lần so với tưởng tượng tốt nhất của anh!

Liên Hoa nhìn rất nhiều người xem dưới đài tinh thần hốt hoảng, không khỏi nhẹ nhàng mỉm cười đứng lên, cô cầm micro phá tan sự yên tĩnh của hội trường, cô ý hỏi: "Sao mọi người không nói lời nào, chẳng lẽ quảng cáo không được đặc sắc? Với tôi vừa rồi cảm ơn mọi người đã nể mặt tôi, cho dù không hay ít nhiều cũng phải có chút phản ứng a! Ngay trước mặt Triển tổng, mọi người cứ trực tiếp tỏ vẻ không thích phương án quảng cáo của Thịnh Thế Liên Hoa như vậy sao. . . ."

Triển Thiệu Khuynh chống lại ánh mắt của Liên Hoa, cất giọng nói: Tôi nghĩ tất cả mọi người cũng giống như tôi, xem đến ngây dại. Liên tổng quả là tâm tư tinh xảo, quảng cáo này suy nghĩ khéo léo như vậy, chẳng lẽ còn ai nói câu không hay?"

"Đúng vậy đúng vậy, Liên tổng, là quảng cáo hay đến nỗi chúng tôi nghèo từ rồi!" Thần trí của một vị phóng viên cũng trở về, lớn tiếng nịnh hót nói.

Một vị phóng viên khác cũng lập tức lên tiếng: "Đúng đúng, thật sự là hoàn mỹ, thật sự để cho chúng tôi khen ngợi đều sợ không tôn trọng thiết kế này!"

Đầu óc các tổng giám đốc ở hội trường xoay chuyển nhanh chóng nói đến chuyện làm ăn: "Liên tổng, quảng cáo hay như vậy thật sự là để cho chúng tôi mở rộng tầm mắt, sau này quảng cáo mới của công ty Thịnh Phong đều phò thác cho Thịnh Thế Liên Hoa! Chúng tôi không yêu cầu hoàn mỹ giống như Triển thị, chỉ cần đại diện không tệ là được!"

"Thiết kế của Quý Diệp chúng tôi cũng giao cho Liên tổng, Liên tổng nhất định phải chiếu cố nhiều hơn a!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Kết Hợp Hoàn Mỹ (Tiếp Theo)

Ngay tại chỗ có mười công ty quản lý cao cấp lên tiếng, bọn họ vô cùng tinh mắt bắt đầu đặt trước lịch trình với Thịnh Thế Liên Hoa. Thông qua một

đơn vị quảng cáo, đủ để nhìn ra Thịnh Thế Liên Hoa hoàn toàn có trình độ đẳng cấp quốc tế, công ty nhà mình trăm nghìn lần không thể để rơi vào những người phía sau, không đặt trong lịch trình của Liên tổng!

Dưới đài bạn công tử đời thứ hai, đời thứ ba giàu có tiểu khai cũng nhắc tay mời, tuy rằng bọn họ có dụng ý khác, tất nhiên cảm thấy hứng thú nhất là cô tổng giám đốc xinh đẹp của Thịnh Thế Liên Hoa, nhưng mà vì công ty tranh thủ tìm đối tác ưu tú nhất cũng không thể qua loa, bọn họ cũng được dày công tu dưỡng chuyên nghiệp, có thể đoán được Thịnh Thế Liên Hoa sắp bay cao phát triển.

Liên Hoa vội vàng mở miệng khuyên nhủ: "Các vị không nên gấp gáp, chỉ cần muốn cùng Thịnh Thế Liên Hoa hợp tác làm ăn, chúng tôi đều nhiệt tình tiếp đãi, hết sức hoàn thành ủy thác. Nhưng mà chuyện này vẫn nên để sau khi kết thúc hợp báo sẽ bàn lại, hiện tại vẫn chưa tuyên bố xong toàn bộ phương án thiết kế của Triển thị, tất cả mọi người nên để tôi giới thiệu xong với Triển tổng mới được a."

Mọi người gật đầu: "Đó là đương nhiên!"

Liên Hoa gật đầu tỏ lòng cảm ơn với mọi người, lúc này mới nói tiếp: "Phần vừa rồi là phiên bản quảng cáo internet đầy đủ của sản phẩm, thường trên TV là kết hợp những trích đoạn đặc sắc phiên bản hoàn chỉnh của đoạn quảng cáo, tôi sẽ không giải thích rõ từng cái, tiếp theo đây xin cho tôi giới thiệu với mọi người thiết kế bên ngoài của sản phẩm. Đồ điện gia dụng của Triển thị chia làm tám loại, sắc thái cùng tạo hình phối màu của những loại đó, tương ứng với nhu cầu khác nhau của gia đình. Ngoại trừ khai thác những loại dành cho người bình thường ra, còn thiết kế năm loại dành cho người khuyết tật, chúng là những sản phẩm chủ lực. Mời xem, dòng bạc được thiết kế dành cho người mù. . . "

Nghe Liên Hoa giới thiệu từng sản phẩm, trên màn hình trợ lý đánh ra những sản phẩm khuôn mẫu tương ứng, một loạt những sản phẩm điện gia dụng của Triển thị theo lối bình dân, theo sát nhu cầu hằng ngày của giai cấp tư sản, giá cả cũng tương đối thích hợp, lần này, Triển thị dựa vào giai cấp đông đảo tạo nên cuộc sống tốt đẹp hơn.

Những thiết kế bên ngoài của đồ điện gia dụng có tạo hình và phối màu độc đáo, tạo hình dựa theo công trình mô phỏng thân thể con người, có thể làm cho người sử dụng thể nghiệm thoải mái nhất, màu sắc phối hợp thân thiết vừa không tầm thường, đẹp nhưng cũng không khoa trương, sắc thái đều phối hợp hoàn mỹ nhất trong vật dụng hằng ngày, không có quá khen ngợi khoa học công nghệ, chỉ có âm áp cùng nhu tình, làm cho người ta không kiềm chế được muốn mang về nhà.

Liên Hoa điềm tĩnh thoải mái thuyết minh tất cả thiết kế, khép lại cười nhạt nói: "Được rồi, đây là công bố đầy đủ tất cả tám loại thiết kế của Thịnh Thế Liên Hoa, cảm ơn quý vị theo dõi. Triển tổng, đây là thiết kế của anh, mời anh lên đài cho lời bình, nếu thiết kế còn có vấn đề gì, trước khi chính thức đưa vào sản xuất tôi sẽ tiến hành sửa đổi lại?"

"Tôi lên đài sẽ không khách sáo, có nói, xác thực vẫn là cùng Liên tổng đứng chung một chỗ nói có vẻ tốt hơn." Triển Thiếu Khuynh mỉm cười gật đầu, anh chuyển động xe lăn, nhẹ nhàng rời khỏi chỗ ngồi đi lên bục chủ trì hội nghị.

Liên Hoa vốn nghĩ rằng sẽ có trợ lý giúp Triển Thiếu Khuynh lên đài, nhưng anh ngồi trên xe lăn ấn vài cái nút bí mật, xe lăn tự nhiên vững vàng trên bậc thang mà không tốn chút công sức, Liên Hoa ở phía trước nhìn thấy rõ ràng, trong lòng cũng hơi giật mình đứng lên.

Triển thị quả nhiên là công ty khoa học kỹ thuật ưu việt hơn hẳn, xe lăn Triển Thiếu Khuynh ngồi nhất định tập hợp rất nhiều kỹ thuật tân tiến, hay nó chính là toàn bộ nhà thiết kế giỏi nhất của Triển thị suy tính thân thể Triển Thiếu Khuynh làm theo yêu cầu, khó trách lần đầu tiên Tiểu Bạch nhìn thấy chiếc xe lăn này đã nhớ đến!

Liên Hoa thăm đánh giá, con trai nhà mình vô cùng soi mói, bé thích cái gì nhất định là đồ tốt, cá nhân Triển Thiếu Khuynh ủy thác cô một hạng mục khó khăn như vậy, cô có thể thương lượng lại với anh hay không, một phần thù lao đổi lấy xe lăn giống vậy, mang thứ quý giá đó về cho Tiểu Bạch. . .

Triển Thiếu Khuynh không biết Liên Hoa cùng Tiểu Bạch nghĩ đến xe lăn của anh, anh nhận micro từ trợ lý, uy nghiêm khí thế nói: "Về tất cả thiết kế Liên tổng đã trình bày, tôi chỉ có thể nói, cái này so với tưởng tượng tốt nhất của tôi còn tốt hơn, không sai sót gì cả, không có một chút lỗi nào, hoàn mỹ phù hợp với chủ đề của Triển thị, đủ để chinh phục những người khó tính! Cảm ơn Liên tổng đã cho mọi người thị giác thịnh yên (cái nhìn hết sức long trọng nồng hậu), hẳn là các vị cũng cảm nhận được thiết kế tư duy khéo léo của Thịnh Thế Liên Hoa, trước mặt các vị bạn bè giới truyền thông cùng những người đi trước của giới kinh doanh, tôi cũng múa rìu qua mắt thợ, không khách khí quảng cáo giúp Liên tổng một câu, chọn Thịnh Thế Liên Hoa, là không sai!"

Ngay lập tức dưới đài không hẹn cùng nhau vỗ tay, không biết phóng viên tòa soạn nào mở đầu, dĩ dõm hỏi Liên Hoa: "Liên tổng, xin hỏi linh cảm thiết kế lần này có phải trải qua cuộc sống đến không, truyện có hay không có nhân vật thật??"

Liên Hoa bình tĩnh tự nhiên cười đáp: "Đây là thành quả hợp tác của Thịnh Thế Liên Hoa thiết kế tất cả, tôi sẽ nhớ kỹ và giúp bạn hỏi họ một chút, có phải hay không căn cứ nhân vật có thật trong truyện sáng tác ra."

Lại một nhà truyền thông internet hỏi: "Liên tổng, có thể tiết lộ một chút hay không, sắp tới Thịnh Thế Liên Hoa sẽ có tuyên bố hạng mục quan trọng nào không? Đến lúc đó chúng tôi cũng được biết thêm một cái thiết kế rung động như vậy!"

Một phóng viên khác cướp lời hỏi: "Liên tổng, trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã, ngài vừa trở về từ nước Mỹ, xin hỏi, ngài cảm thấy công ty nước ngoài cùng công ty trong nước có gì khác biệt, có cần cải tiến chỗ nào không?"

Một vị tổng giám đốc khoảng hai mươi tám hai mươi chín tuổi ở phía trước cũng gờ tay: "Liên tổng, lúc nào thì có thể mời cô bàn chuyện làm ăn, hai công ty chúng ta cũng hoàn mỹ hợp tác một lần?"

. . . . .

Hiện trường âm thanh các câu hỏi rối loạn, lời khen ngợi cùng lời mời không dứt bên tai, bỗng nhiên bất ngờ một giọng nữ sắc bén hỏi: "Liên tống, có thể cho tôi đề cập một vấn đề được không?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Chương 131

Chương 131: Thiên Tài Cổ Quái

Triển Thiếu Khuynh cùng Liên Hoa chạm cốc, cũng uống một hơi cạn sạch: "Về sau vẫn còn có nhiều cơ hội hợp tác, Liên tống làm gì khách sáo như vậy. Hôm đó, các món ăn của Hoa Anh Thảo được chứ, quản lý nói chưa hề làm bán mang về, nên tôi vẫn lo lắng, em mang đồ ăn về bị nguội lạnh sẽ không ngon."

"Rất ngon, hương vị mà năm năm trước tôi ăn giống nhau như đúc, thật sự là không uống phí tôi nhớ nhiều năm qua. Vẫn là Triển thị có cách kinh doanh, Hoa Anh Thảo quả thật là tấm biển chữ chì của thành phố K." Liên Hoa không khỏi nhớ lại ngày đến đó, Tiểu Bạch và cô nóng nảy cùng nhau giành năm món ăn kia đáng vẻ thật sự là khôi hài đáng yêu, cô không tự chủ cười rộ lên.

Tiểu Bạch vô cùng thích đồ ăn ở Hoa Anh Thảo, vẫn quấy rầy cô, nói muốn đi nếm thử những món ăn khác, nhưng cô có chút sợ hãi sẽ gặp được Triển Thiếu Khuynh ở đây, làm hai cha con ngoài ý muốn gặp mặt. Trái tim cô yếu ớt có lẽ sẽ không chịu đựng nổi một vòng cáp treo nữa, bị kẹp giữa hai cha con, quả thực là rất dày vò, Tiểu Bạch nhất định phải tránh xa những nơi có thể gặp được Triển Thiếu Khuynh.

Triển Thiếu Khuynh cười nói: "Em thích là tốt rồi, trước khi muốn đến đó ăn cơm có thể báo cho tôi biết một tiếng, tôi giúp em đặt chỗ ngồi giúp em lên tiếng dặn dò, Triển thị không thể để khách quý bị chặn ngoài cửa được."

Liên Hoa lắc đầu: "Vẫn là không phiền hà Triển tống, đối tác lớn nhỏ của Triển thị khắp trên toàn cầu, hôm nay mở cho tôi một lỗ hổng, sau này sẽ rất khó khăn. Không hoạn quả mà hoạn không đều(*), các công ty khác sẽ nghĩ như thế nào? Tôi cũng không hi vọng về sau làm việc sẽ khó khăn."

(*) Không hoạn quả mà hoạn không đều: câu này ý nói Liên Hoa không thuộc diện khó khăn nên không cần ưu tiên...

"Em. . ." Em là người đặc biệt, chỉ có một mình em mới có thể có loại vinh hạnh đặc biệt này!

Nhưng Triển Thiếu Khuynh nhìn đáng vẻ nghiêm túc của Liên Hoa, cô cúi đầu cúi đôi mắt xuống ăn cơm, những lời nói trong miệng anh

cúi đầu rũ dãi mắt xuống ăn cơm, nhưng lời nói trong miệng anh cũng nghẹn ở cổ không thể nói ra. Qua lại với Liên Hoa nói chuyện tìm hiểu nhau vài lần, anh nhìn ra được, cô thật sự nói chuyện gì đó nghiêm túc thì không có biện pháp nào làm cho cô dao động. Anh cũng không hi vọng vì chuyện nhỏ này mà làm cho hai người tranh cãi ầm ỹ, dù sao, về sau thời gian còn dài, khi Liên Hoa trở thành chủ mẫu của Triển thị, trở thành bà chủ của Hoa Anh Thảo, xem cô còn có thể từ chối loại chuyện này hay không.

"Vâng? Anh muốn nói gì?" Liên Hoa ngẩng đầu, tò mò nhìn Triển Thiếu Khuynh, đôi mắt kia của anh giống như hàn tinh (sao lạnh: sao mờ trong đêm mùa đông) lóng lánh đang có chút xuất thần, dáng vẻ hoảng hốt lại mơ mơ màng màng hấp dẫn chết người, mà lại khiến cho tim cô đập nhanh một trận.

Liên Hoa thở dài, một chút động tác biểu cảm của anh dường như luôn làm cho cô trầm mê ngây ngất không có thuốc chữa, đây là nỗi xót xa của một nhà thiết kế, luôn không có sức kháng

cự với cái đẹp, năm năm trước cô bị cuốn hút bởi người này, đến năm năm sau vẫn làm cho cô cảm thấy tốt đẹp. . .

Triển Thiếu Khuynh lấy lại tinh thần, dịu dàng nhìn Liên Hoa, anh nhìn thấy được vẻ si mê trong mắt cô, cho dù cô chưa nhận ra, nhưng chắc chắn anh có vị trí đặc biệt trong lòng cô.

Ánh mắt càng thêm nhu hòa đầy cưng chiều, Triển Thiếu Khuynh thân sĩ chăm sóc vì Liên Hoa gấp thức ăn:

"Tôi phải nói em ăn nhiều một chút, làm người thiết kế đường như không ăn đầy đủ ba bữa, thường xuyên mất ăn mất ngủ làm việc, em gây thành như vậy, nhất định phải ăn nhiều một chút." Nhưng anh biết rõ hơn ai hết, cô có thân hình mảnh mai cao gầy, kỳ thật có đường cong hoàn mỹ nhất nóng bỏng nhất, năm năm trước chính anh đã từng chạm vào đo đạc qua vóc dáng thực tài thực liệu. . .

Liên Hoa tỏ lòng cảm ơn: "Cảm ơn, anh cũng ăn đi.

Lại nói tiếp, thật ra trước đây luôn bận rộn công việc mà không kịp ăn cơm, nhưng sau lại có Tiểu. . ."

Liên Hoa hung hăng cắn đầu lưỡi mình một cái, cô muốn nói là "Sau lại có Tiểu Bạch nghiêm khắc giám sát ba bữa cơm giấc ngủ của cô, cô cũng không bao giờ phải thức đêm quên ăn cơm, bắt đầu vượt qua cuộc sống bình thường", nhưng người đối diện cô là Triền Thiệu Khuynh, mà không phải là nhóm bạn bè của cô! Sao cô có thể thả lỏng đến mức độ này, thiếu chút nữa đã nói ra Tiểu Bạch!

"Nhỏ cái gì, Như thế nào không nói tiếp?" Triền Thiệu Khuynh kinh ngạc nhìn về mặt hồi hận tiếc nuối của Liên Hoa, là chuyện gì xảy ra?

"Là nhỏ. . . thư ký nhỏ, ha ha, nhóm thư ký trợ lý của tôi đều nghiêm túc nhắc nhở tôi chú ý thân thể, giám sát ba bữa cơm của tôi đúng giờ ăn cơm thật ngon. . . ." Liên Hoa vẫn nói tiếp, nhưng cô lại không dám tiếp tục đề tài này, vừa chuyển đề tài, bắt đầu cùng Triền Thiệu Khuynh bàn luận công việc, "Gần đây Triền tổng luyện tập phục hồi chức năng thế nào, có thuận lợi không? Lúc nào thuận tiện để tôi tìm hiểu cuộc sống hàng ngày của anh, vậy khi nào bắt đầu họp đồng iuy thác đây?"

Triền Thiệu Khuynh khẽ nhún mày, không biến sắc hỏi: "Chứng nào thì em rảnh, có sắp xếp kế hoạch tổng thể không?"

Liên Hoa lấy laptop của mình từ trong túi ra, mở xem bản ghi chép của mình, khẽ nhún mày nói với anh: "Gần đây tôi cũng đang lo lắng hạng mục này, nhưng phát hiện ra rất nhiều vấn đề cần nói rõ với Triền tổng, hơn nữa đều là những vấn đề khó giải quyết, tôi cảm thấy cần phải

thăng thân giải thích rõ ràng với Triền tổng, cùng nhau thương thảo một chút."

Triển Thiệu Khuynh dè xuống xúc động muốn đưa tay vuốt lại mi tâm cô đang nhàu chặt, dời đi lực chú ý, chuyên chú hỏi: "Có chuyện gì vậy, tôi có thể quyết định ở đây, em có việc nói đi?"

"Chủ yếu là một số vấn đề của tôi, tôi chuyên tâm tập trung tinh thần vào thiết kế thì nhất thiết sẽ có rất nhiều cố quái, tôi đang sợ nếu cùng ở chung với Triền tổng thì sẽ quấy rầy đến sinh hoạt của anh, mà nếu nhất quyết muốn tôi sửa thì có lẽ tôi không có cách nào tập trung đưa ra ý tưởng. . . " Liên Hoa có chút xấu hổ nói, "Tin tưởng tôi, tôi thật sự không phải muốn cố ý soi mói, chỉ là từ trước đến nay đây là phương pháp và thói quen cần thiết khi thiết kế. Tôi không phải cố ý làm khó dễ, Triền tổng cũng có thể đi hỏi, thực ra bất kì case nào cũng là do một mình tôi hoàn thành, nên nhất định phải như vậy. Nếu tiếp xúc cọ sát phối hợp trong thời gian ngắn, tôi cũng sẽ không nói chuyện đặc biệt này, nhưng dù sao cũng ở chung với Triền tổng trong thời gian dài, tôi cảm thấy cần phải giải thích trước một chút. . . "

Triển Thiệu Khuynh không chút do dự gật đầu: "Tôi tôn trọng sự chuyên nghiệp của em, cũng tôn trọng em giữ phương pháp chuyên nghiệp, em cứ việc nói ta những việc cần chú ý, tôi chắn chắn đảm bảo em được theo thói quen của mình khi ở đó." Thiên tài cổ quái là có thể thứ lỗi tất cả, huống chi đây còn là người phụ nữ của anh, anh sẽ vô điều kiện chịu theo thói quen của cô.

Liên Hoa thở một hơi nhẹ nhõm: "Cám ơn anh thông cảm, nếu trong 20 ngày tới không giữ thói quen, tôi có thể

cảm, nên trong 20 ngày tới không gửi email nữa, tôi có thể sẽ khô kiệt tất cả linh cảm, chỉ có duy trì tâm tình thật thoải mái, tôi mới có thể tìm ra linh cảm cuồng nhiệt mãnh liệt . . . Tôi trở về sẽ viết e-mail những việc chú ý gửi cho anh, anh cũng cần phân phó người trước để chuẩn bị tốt."

Liên Hoa tiếp tục mở bản ghi chép, lại nhớ đến một việc:
"A, còn có, tôi muốn xác định một chút, cùng Triển tổng giao ước tìm hiểu cơ sở phối hợp thời gian cả ngày và nửa ngày, đây nhất định là dựa theo thời gian nghỉ ngơi và làm việc của Triển tổng phối hợp, nhưng cụ thể thời gian như thế nào, cùng anh ở chung từ mấy giờ đến mấy giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Chương 125: Bằng Chứng Không Thể Chối Cãi

Mọi người đều quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, hóa ra là một người phụ nữ trên năm mươi tuổi đang đứng cuối hội trường, nhìn thẳng vào Liên Hoa, đả động sát khí hỏi.

Người phụ nữ một thân âu phục đẹp đẽ, khuôn mặt bảo dưỡng vô cùng tốt, ngũ quan dịu dàng trông vẻ ưa nhìn, nhưng ánh mắt kia lại lóe lên ác ý kiêu ngạo, sát khí tỏa ra bốn phía vô cùng khí thế.

Các phóng viên kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, hôm nay thật là vui mừng không thôi, các loại chuyện lớn nhỏ đều đủ hết, xem ai đến đây!

"Thì ra là Ôn phu nhân của Ôn thị cũng tới." Ánh mắt Liên Hoa chợt lóe, nhếch mép cười, "Ôn phu nhân đã đến, không ngần ngại đón từ xa, bà có việc gì cứ hỏi, tôi tự nhiên biết sẽ nói."

Liên Hoa vuốt mày, sự hưng phấn thu lại ở khóe mắt. Đến đây đến đây, cô luôn luôn chờ kịch hay bắt đầu diễn! May là Ôn Ngữ không để cô thất vọng, cô đúng là sợ Ôn Ngữ hoặc Ôn Như Cảnh vẫn không đến, không cho cô cơ hội ra tay chứ!

"Vây là tốt rồi, Liên tổng, đúng là có một vấn đề tôi rất tò mò, cô đã không ngại, tôi đây nhân tiện hỏi thẳng." Ôn Ngữ cao ngạo bước đến hỏi Liên Hoa, "Vừa rồi may mắn theo dõi quảng cáo thiết kế của Thịnh Thế Liên Hoa, quả thực là suy nghĩ độc đáo làm người ta tán thưởng, nhưng mà vì sao tôi có cảm giác giống như đã từng quen biết, không biết mọi người có đồng cảm không?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt trao đổi suy nghĩ, đây chính là thời khắc các phóng viên chuẩn bị ghi lại tình hình hiện trường. Ân oán tình cừ của Liên Hoa và Ôn gia toàn bộ thành phố K đều biết, Ôn Ngữ phu nhân đại diện pháp nhân của Ôn thị xuất hiện ở buổi họp báo của Thịnh Thế Liên Hoa này đã rất kỳ lạ rồi, Bây giờ bà đứng trước mặt Liên Hoa nói ra những lời này, hay quả thật bà muốn đến phá đám, nắm được nhược điểm gì của Thịnh Thế Liên Hoa, muốn đến vạch trần tại chỗ?

"Ôn phu nhân có lời gì cứ việc nói thẳng." Liên Hoa lạnh nhạt nói, "Không biết Ôn phu nhân cảm thấy thiết kế của Thịnh Thế Liên Hoa giống cái gì vậy?"

Ôn Ngữ cười bí hiểm: "Tôi nghĩ, sự thật thẳng hùng biện, giống hay không, nên để mọi người phán xét."

Đang lúc nói chuyện, trợ lý của Ôn ngữ đã mang laptop lên kết nối với máy chiếu ở hội trường, nhấn play trên máy tính, màn hình trước mặt dần chiếu lên hình ảnh.

Trên hình ảnh có cô gái xinh xắn mỹ lệ, có người phụ nữ cao quý điểm lệ, còn có một người đàn ông anh tuấn dịu dàng, ba người nói chuyện cười ríu rít vui vẻ tán gẫu với nhau, đáng vẻ cử chỉ hài hòa rợn rã. Ba người này đều vô cùng xinh đẹp, nhưng diện mạo của họ, lại giống ba người trong quảng cáo của Thịnh Thế Liên Hoa như đúc!

Nếu là như vậy, có lẽ Thịnh Thế Liên Hoa tìm cùng người mẫu đến quay phim, nhưng làm người ta ngạc nhiên là, diện mạo ba người trong hai đoạn phim khác nhau kia đều giống nhau, cả tính cách đặt ra, quần áo giọng điệu, ngay cả động tác nhỏ theo thói quen đều giống nhau như đúc!

"Hà!" Mọi người xôn xao, cho dù người mẫu giống nhau, nhưng về mặt chi tiết tính cách quần áo này nọ làm sao có thể cùng một công ty quảng cáo khác giống nhau hoàn toàn! Chẳng lẽ, Liên tổng thật sự làm loại chuyện sao chép lấy cấp bản quyền, loại hành vi xấu xa trong giới thiết kế bị người người kêu gọi chống lại!

Liên Hoa ôm cánh tay nhìn Ôn Ngữ, xem kỹ từ đầu đến chân người phụ nữ lòng dạ rắn rết này, cô đoán được Ôn Ngữ sẽ có hành động lớn, nhưng mà có chút kinh ngạc Ông Ngữ có thể chuẩn bị đầy đủ chứng cứ như thế.

Chỉ có một ngày mà Ôn Ngữ tìm được những tư liệu kia, lại có thể nhanh như vậy lục ra đoạn ngắn phù hợp, nhất định Ôn thị bị lỗ vốn, thế ngày hôm nay phải một kích giết chết cô đây!

Ôn Ngữ đắc ý hỏi: "Liên tổng, cô còn lời gì nói nữa không? Mười ngày trước đoạn phim ngắn vừa rồi đã chiếu ở nước ngoài, chẳng lẽ bọn họ sao chép thiết kế của cô, trước đó cô đã phát biểu tuyên truyền rồi?"

"Sao lại thế này? thực sự Liên tổng sao chép? Sự nghiệp của Thịnh Thế Liên Hoa đều không ngừng vững bước bay lên cao, tội gì cô làm ra loại chuyện phát sinh này là chuyện vạn kiếp bất phục(*). . . ." Mọi người dưới đài lùi thui thở dài thì thầm, bằng chứng đã không thể chối cãi, Liên Hoa phạm sai lầm bị nhà họ Ôn kẻ thù của cô nắm trong tay bằng chứng chính xác, nhất định là không có cơ hội trở mình rồi!

(*) Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không quay trở lại được.

"Liên Hoa!" Triền Thiệu Khuynh nhủu mày nắm tay Liên Hoa, muốn truyền sức mạnh cho cô. Anh sợ cô không ứng đối nổi nguy cơ này, ở thời điểm cô đắc chí vừa lòng bước lên đỉnh điểm, lại bị kẻ thù nắm được nhược điểm công kích như vậy, cô có thể sụp đổ không. . .

Ánh mắt sắc bén của Triền Thiệu Khuynh quét nhìn dưới đài, gấp gấp lớn tiếng nói với Ôn Ngữ: "Chuyện này Triền thị sẽ điều tra lại, về hạng mục công việc hợp tác giữa Triền thị và Thịnh Thế Liên Hoa, cũng không nhọc làm phiền Ôn phu nhân lo nghĩ!"

Ôn Ngữ bị Triền Thiệu Khuynh nói không chứa mặt mũi tức đến đỏ mặt: "Triền thiếu gia, đây cũng không phải đơn giản là chuyện Triền thị và Thịnh Thế Liên Hoa cùng hợp tác thiết kế sản phẩm như vậy, hiện tại liên quan đến thị hiếu của cả thành phố K, chúng tôi tuyệt đối không thể nhân nhượng việc sao chép lấy cấp bản quyền! Chúng có Thịnh Thế Liên Hoa sao chép vô cùng xác thực, tất cả mọi người đều là người làm chứng, hôm nay trước mặt mọi người phải nghiêm túc xử lý chuyện sao chép này, bằng không, cậu để cho giới thiết kế ở thành phố K về sau làm sao nghiêm túc chấp pháp(**), làm sao bảo vệ phượng án của mình không bị người khác sao chép!"

(**)Chấp pháp: chấp hành pháp luật.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Bằng Chứng Không Thể Chối Cãi (Tt)

"Bà. . . ." Triền Thiệu Khuynh còn muốn bảo vệ Liên Hoa, lại bị Liên Hoa nhẹ nhàng véo tay, anh quay đầu nhìn cô, nhìn đôi mắt tự tin trong sáng của cô, cô nhìn anh lắc đầu, không khỏi nuốt những lời nói lại vào.

Triền Thiệu Khuynh hỏi nhỏ Liên Hoa: "Em có thể ứng đối không? Người phụ nữ này lấy chứng cứ ra trước mặt mọi người, em đừng bị kích động!"

Lý trí nói cho anh biết, anh nên tin nhiệm Liên Hoa, cô đều không kích động cũng không lúng túng, anh nên tin tưởng cô có sách lược vẹn toàn; nhưng về mặt tình cảm, anh làm sao có thể để cô gái nhỏ của mình phơi bày trong mưa bom bão đạn, anh thân là đàn ông phải vì người phụ nữ che mưa cản gió, vì cô chống lại bất kì hỏa lực công kích nào!

"Yên tâm, tôi ổn!" Liên Hoa nháy nháy mắt, dùng sức nắm chặt tay Triền Thiệu Khuynh, cô rút tay ra khỏi bàn tay to rộng của anh, cười nhạt hỏi Ôn Ngữ, "Ôn phu nhân, có thể xin hỏi một chút không? Vừa rồi bà chiếu đoạn phim ngắn đó là thiết kế của công ty nào, ở nước nào, công ty nào phát hành vậy?"

"Hừ, cô sao chép lấy cấp bản quyền là sáng ý của công ty nào, còn cần hỏi tôi? Tôi thật không dám tin, cô lại có lá gan lớn như vậy, sao chép cũng sao đến công ty thiết kế đăng cấp quốc tế!" Ôn Ngữ nghĩa chính ngôn từ chỉ trích Liên Hoa, "Tôi giúp cô tuyên bố vậy, là tập đoàn thiết kế FL ở Mỹ, phim vừa rồi là quảng cáo thiết kế mới nhất của họ, thật không ngờ cô cũng dám rập khuôn không sai chút nào! Liên Hoa, cô còn gì để nói nữa, nếu không giải thích rõ ràng, tôi cần phải thông báo cho bộ pháp vụ(*) của FL, sẽ tiến hành khởi tố cô!"

(*) Pháp vụ: bộ phận chuyên xử lý các việc liên quan đến pháp luật.

"FL? là FL đó?" Tổng giám đốc các công ty ở đây kinh ngạc la lên, dĩ nhiên là công ty thiết kế đăng cấp quốc tế đó như sấm bên tai, công ty đó là công ty hàng đầu nhất nhì trên thế giới, bọn họ tới cửa thỉnh cầu đến cả lịch hẹn với FL cũng chẳng được sắp xếp! nếu đích thực Thịnh Thế Liên Hoa sao chép

của FL như vậy quả thực là vụ bê bối lớn nhất trong giới thiết kế, là hành vi tuyệt đối không thể tha thứ!

Triển Thiệu Khuynh nghe Ôn Ngữ liên tục chỉ trích, vốn là sừng sốt, sau lại thở một hơi dài nhẹ nhõm, tâm nhảy kịch liệt cũng bình tĩnh trở lại.

Dĩ nhiên là FL, là FL của Liên Hoa! Ôn Ngữ vậy mà tố cáo Thịnh Thế Liên Hoa sao chép của FL, cả hai công ty này rõ ràng là công ty của Liên Hoa a!

Nếu chân tướng vụ việc như thế, những phát sinh này có lẽ tất cả cũng trong dự liệu của Liên Hoa, hơn nữa có lẽ đây căn bản là vở kịch do Liên Hoa tự mình đạo diễn, làm cho Ôn Ngữ bọn họ chủ động nhận vai xin đi giết giết, khiến bọn họ cam tâm tình nguyện nhảy vào trong hố!

Triển Thiệu Khuynh cười lạnh, nhìn Ôn Ngữ không biết sống chết ở dưới đài.

Thật sự là buồn cười, sao trước đó Ôn Ngữ không tìm hiểu tình hình rõ ràng, đại thủy trôi long vương miếu(**), nhưng ngược lại cô muốn người một nhà không nhận người một nhà, dùng phương án một công ty khác của Liên Hoa đến tố cáo sao chép của một công ty khác, nhưng lại không biết tất cả bản quyền thiết kế đều là Liên Hoa nắm giữ trong tay. . . . Ôn phu nhân mất tất cả tinh lực dâng lên một trận thủy triều, thế nào cũng náo loạn chê cười một trận lớn thế này!

(**) Đại thủy trôi long vương miếu: nước lũ cuốn trôi miếu long vương. Ý nói đều là người nhà nhưng không biết mà hại nhau.

Ôn Ngữ vẫn đang vênh váo tự đắc hỏi: "Liên tổng, tôi xem cô cũng không thể nói cái gì được nữa, vậy mời cô chờ FL chế tài đi, nước Mỹ bảo vệ bản quyền đúng là quá nghiêm khắc!"

"Khoan đã, Ôn phu nhân, bà hẳn phải để cho tôi nói hết đã chứ." Liên Hoa hất cằm lên, khiêu khích hỏi lại Ôn Ngữ, "Xin hỏi, bà có biết tổng giám đốc FL tên gì không? Biết cô ấy trông như thế nào không?"

Ôn Ngữ cười nhạo nói: "Chẳng lẽ ngay cả Liên tổng cũng không biết? Ở trong giới thiết kế, có ai không biết tổng giám đốc FL là nhà thiết kế hàng đầu Lotus, nhà thiết kế thiên tài kia trăm nghìn người theo đuổi tán thưởng, được xưng là 'linh hồn người sáng tạo thế kỷ hai mươi mốt'! Về phần diện mạo của Lotus. . . . Cô ấy không hề tiết lộ ảnh chụp, cũng không nhận phỏng vấn của truyền thông, chỉ nghe đồn cô ấy là mỹ nữ tuyệt sắc, thiết giả khó phân biệt. Hừ, cô hỏi những chuyện này làm gì, chẳng lẽ có thể giúp cô giải thích rõ?"

Khỏe môi Liên Hoa nở một nụ cười xinh đẹp rực rỡ, hơi hạ thấp người, cô gật đầu nói với Ôn Ngữ: "Đương nhiên là có giúp. Cảm ơn Ôn phu nhân ca ngợi tôi, Liên Hoa thẹn không dám nhận, tất cả đều là mọi người đồn, cũng không thể tin hết, cũng không có quá nhiều lời ca ngợi như vậy."

Ôn Ngữ vẫn còn nghi hoặc: "Tôi vừa nói là tổng giám đốc FL Lotus, tôi đang nói những trải nghiệm cuộc sống của cô ấy, ai khen cô, cô không phải điên rồi chứ!" Bà nhìn Liên Hoa xinh đẹp tươi cười, Liên Hoa nhất định là điên rồi, vậy mà lúc này còn có thể cười được! Bà hận Liên Hoa còn không kịp, ai lại khen ngợi tán thưởng, lỗ tai nào của Liên Hoa nghe được ca ngợi!

"À! Ôn phu nhân, ngài không biết sao, thật là không khéo, tôi là Lotus, tôi chính là tổng giám đốc FL Lotus, vừa rồi bà chân thành nghiêm túc khen ngợi tôi như vậy, tôi cũng nên nói một tiếng cảm ơn."

Liên Hoa ngẩng đầu, giống như nữ vương kiêu hãnh thận trọng, vuốt cằm nhìn Ôn Ngữ dưới đài, "Ôn phu nhân, Cảm ơn bà hiểu biết về thành tích và vinh dự của tôi, cũng cảm ơn bà hiểu biết về thiết kế mới nhất của FL, tôi nghĩ, hôm nay bà đến đây là vì muốn mang lại cho mọi người một kinh hỉ, muốn tôi phải lộ ra thân phận khác mà tôi vẫn giấu kín? Ngài thật sự đã dụng tâm lương khô(***) rồi."

(***) Dụng tâm lương khô: muốn tốt cho người khác mà người khác không biết

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 134: Chương 126: Giành Người Phụ Nữ Của Anh Chết Chắc Rồi!

Liên Hoa đứng thẳng người, gương mặt hoàn mỹ lộ ra vẻ mặt trịnh trọng và nghiêm túc, cô cười nhẹ quay về hướng mọi người dưới hội trường nói: "Các vị, xin cho phép tôi được giới thiệu lại một lần nữa. Tôi là con gái của Liên Thanh Sông Liên Hoa, tên tiếng anh là Lotus, là tổng giám đốc của FL và Thịnh Thế Liên Hoa. Trong khoảng thời gian này được mọi người chiếu cố, tôi vô cùng cảm ơn, cũng xin các vị tha thứ cho tôi không để lộ ra thân phận khác. Mặc dù tôi đã nói qua không có lừa bất cứ ai, nhưng vì không để lộ ra thân phận khác nên đã tạo ra một chút hiểu lầm, tôi xin chân thành xin lỗi."

Ánh mắt Liên Hoa cười nhạo lại châm chọc nghiêng nghiêng nhìn Ôn Ngữ: "Thật sự rất xin lỗi, nhưng tôi cũng không nói mình không phải là Lotus, không nghĩ tới điều này làm bà hiểu lầm hai công ty sao chép của nhau. còn náo loạn trước mặt mọi người, bây giờ thân phận của tôi tiết lộ khắp thế giới, cũng khiến bà lãng phí thời giờ rồi. Chỉ là cũng không phải là lỗi của tôi, tôi chưa từng nói qua tôi không phải là Lotus, chưa từng lừa gạt bà, chính là bà không phát hiện ra thôi à."

Ánh mắt Liên Hoa hơi hột giống như là cọng rom cuối cùng áp đảo Lạc Đà, khiến khuôn mặt Ôn Ngữ thoáng chốc tái nhợt.

Trong nháy mắt, bà giống như già đi mười tuổi, cho dù môi thoa son xinh đẹp cũng không còn chút huyết sắc, cả người Ôn Ngữ run rẩy, dù muốn nói một câu cũng không nói nên lời.

Điều này sao có thể, nhà thiết kế Lotus truyền thuyết ở nước Mỹ chính là Liên Hoa, đây rốt cuộc là trò đùa của nước nào, trên đời còn có đạo lý không, năm năm trước Liên Hoa rõ ràng ra khỏi nhà không có gì cả, cô dựa vào cái gì có được một thành tựu đáng chú ý như vậy ở Mỹ.

Bà cũng biết, Liên Thanh Sông xem đứa con gái Liên Hoa này là tâm can bảo bối duy nhất, khi ông còn sống miệng khen không ngớt Liên Hoa có thiên phú về thiết kế, rất nhiều bạn bè thân thiết của Liên Thanh Sông đều khen ngợi Liên Hoa sẽ trở thành nhà thiết kế thiên tài, nhưng đây không phải là những lời khen tặng thôi sao, Liên Hoa làm sao có thể là nhà thiết kế đẳng cấp quốc tế đó được chứ! Năm đó Liên Hoa rời khỏi thành phố K không có một xu dính túi, dựa vào cái gì có thể sáng lập được tập đoàn xí nghiệp đẳng cấp FL này, bà nói loại đâm rỗng hang hồ này sao có thể là thật!

Triển Thiệu Khuynh hé môi mỉm cười, anh nhìn ánh mắt không thể tin được của mọi người dưới đài, nhẹ nhàng mở miệng, giúp cô xác nhận thân phận: "Các vị không cần hoài nghi, Liên Hoa thật là Lotus, chính là nhà thiết kế truyền thuyết Lotus của nước Mỹ. Mấy hôm trước trong lúc vô tình tôi mới biết được chuyện này, biết Liên tổng thâm tàng bất lộ(*). Triển thị có thể cùng tổng giám đốc của FL hợp tác một hạng mục nhỏ như vậy, trên thực tế là chúng tôi đã trèo cao rồi."

(*) Thâm tàng bất lộ: không để lộ tài năng

Tất cả nhân viên công ty Thịnh Thế Liên Hoa nhất thời kinh ngạc dừng mọi hoạt động, bọn họ đều là nhân viên thâm niên trong công ty, nhưng bọn họ cũng không hề biết, công ty của mình vậy mà cùng danh dương quốc tế FL có chung tổng giám đốc!

Khó trách Liên tổng yêu cầu bản thiết kế nghiêm khắc như vậy, khó trách cô liên tục trả lại phương án thiết kế nhưng lại làm cho họ không có lời nào để nói, bản thân cô chính là nhà thiết kế thiên tài siêu hạng! Bọn họ may mắn được Liên Hoa chỉ điểm, được cô đích thân thực hành điều chỉnh, chỉ bảo hơn một tháng, thảo nào có tiến bộ thần tốc như vậy!

Dưới đài các phóng viên và các vị tổng giám đốc nghe công bố thân phận của Liên Hoa, giật mình hít một ngụm khí lạnh, miệng mở to không thể khép lại được.

Liên Hoa lại là Lotus? Là tổng giám đốc của công ty quốc tế hàng đầu FL? Vị 'linh hồn người sáng tạo thế kỷ hai mươi mốt' kia vậy mà lại đến thành phố K thành lập công ty? Những điều này đều là sự thật? Hôm nay bọn họ không phải là vẫn chưa tỉnh ngủ, vẫn còn nằm mơ chứ!

Quá huyền hoặc rồi! Khó mà tin được! Vừa rồi trong lòng mọi người còn chỉ trích Thịnh Thế Liên Hoa sao chép thiết kế của FL, thế nhưng bây giờ Liên tổng lác mình biến thành tổng giám đốc chung của Thịnh Thế Liên Hoa và FL! Sự chênh lệch giữa thiên đường và địa ngục cũng chỉ có vậy, vậy mà cô giấu kín thân phận hiển hách chân động như vậy!

Đầu óc của các phóng viên nhanh chóng xoay chuyển đã bắt đầu suy nghĩ tiêu đề tin tức này, "FL bay đến giới thiết kế thành phố K - Liên Hoa chính là Lotus!" Hay là "Lotus và Liên Hoa, tịnh đế liên(**) đồng tổng giám đốc", hoặc là "Kinh thiên! Liên Hoa lại là 'linh hồn người sáng tạo thế kỷ hai mươi mốt!'" . . .

(**) Tịnh đế liên: đây là tên một loại hoa sen (trong câu ý chỉ Liên Hoa).

Mọi người hai mắt đều lóe sáng, hôm nay sẽ có vô số điểm tin chấn động, nhưng tin này nhất định là kinh hãi nhất, thậm chí đủ để trở thành dấu ấn không thể xóa nhòa trong lịch sử thiết kế trong nước! Thân phận cô gái thiên tài xinh đẹp là một bí ẩn, hôm nay công bố làm long trời lở đất!

Ánh mắt thanh niên trẻ tuổi chưa kết hôn dưới đài tỏa ra đảo tâm, thèm nhỏ dãi nhìn báu vật vô cùng xinh đẹp trên đài. Bọn họ vốn tưởng rằng Liên Hoa chỉ là người phụ nữ xinh đẹp, ai ngờ được, cô có xuất thân giàu có, bối cảnh hiển hách như vậy! Theo đuổi cô mới là vụ làm ăn một vốn bốn lời, cùng cô kết thông gia chỉ có trăm lợi mà không một hại, họ đồng thời có cả người đẹp, tiền tài cùng danh tiếng, không ai có thể kháng cự!

Giờ khắc này, các vị tổng giám đốc như hóa thân thành sói, nhìn chằm chằm chuẩn bị xuống tay!

Triển Thiệu Khuynh thoáng nhìn phân nửa hội trường đều là ánh mắt sói tính, cái loại hơi thở quen thuộc của thợ săn làm cay mắt của anh, Triển Thiệu Khuynh nhủ lại mi tâm, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Anh ngừng đầu, ánh mắt thô bạo như chim ưng nhớ kỹ bộ dáng từng người đàn ông này. Hừ, chỉ là một vài động vật giống đực tỉnh trùng lên não, cũng dám nhớ thương người phụ nữ của anh, thực sự là không biết sống chết!

Những người này chờ đi, anh sẽ làm cho những người rảnh rồi không có việc gì làm đến theo đuổi người phụ nữ của anh, không phải là rất rảnh rồi không có việc gì làm sao, bọn họ sẽ phải sức đầu mẻ trán vì việc công ty nhà mình, sẽ vì cổ phiếu ngã ngừng (hạn chế) không cần nghĩ đến chuyện ăn uống, để khách hàng chạy mất ăn ngủ không yên!

Dám thương nhớ người phụ nữ anh nhận định, người tuổi trẻ trên thương trường thật sự càng ngày càng không có mắt không có suy nghĩ, muốn cướp người phụ nữ của anh, đều chết chắc rồi!

Giờ phút này Triển Thiệu Khuynh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, quyết định xuống tay với những gã đàn ông đối với Liên Hoa thèm nhỏ dãi, nhưng thế nào anh đều không đoán được về sau sẽ có một ngày, có một người khác cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói với anh những lời giống như vậy. Người nọ lớn tiếng quát không được đoạt người phụ nữ của hắn, nói tất cả những người như thế này đều chết hết rồi.

Liên Hoa không chú ý mạch nước ngầm dưới đài bắt đầu tuôn ra, cô chỉ nhìn Ôn Ngữ, tiếp tục thêm dầu vào lửa đã kích Ôn Ngữ nói: "Kỳ thật, tôi phải rất cảm ơn Ôn phu nhân đã chú ý đến Thịnh Thế Liên Hoa và FL, bà có thể lấy tốc độ nhanh chính xác như vậy tra tìm điểm giống nhau thiết kế của hai công ty, thật sự là làm cho người ta cảm động! Bởi vì Ôn phu nhân nói đến mức độ đó, tôi cũng chỉ có thể thẳng thắn thành khẩn thân phận của mình, để bà tiết kiệm việc tố cáo lên tòa án. Dĩ nhiên, nếu thực lên tòa án, nguyên cáo và bị cáo đều cùng một người, nhất định sẽ làm cho ngài thẩm phán lãng phí thời gian."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chương 127: Thần Tượng Giả Thuyết

Người dưới đài phát ra từng tràng cười, ánh mắt của bọn họ nhìn Ôn Ngữ tràn đầy buồn cười cùng mỉa mai, thông qua chuyện hôm nay, bọn họ càng khẳng định ân oán giữa Liên tông và Ôn thị, lời đồn này quả nhiên không phải là bịa đặt, xem ra hôm nay Ôn phu nhân đến phá hội trường bộ đáng khi thế to lớn, bà thực sự hận Liên Hoa.

Chỉ là mẹ con Ôn thị có chút ngu dốt, trước đó đều không biết rõ ràng thân phận của Liên tông, cứ như vậy vọt tiến vào, trước mặt mọi người chỉ trích Liên tông một trận, nhưng kết quả, Liên tông nhân cơ hội Ôn phu nhân tạo ra bầu không khí căng thẳng liên công bố thân phận che giấu của mình, gây ra cho mọi người sự kích thích rất chấn động. Ai có thể lường trước được, lúc đầu nghĩ Thịnh Thế Liên Hoa sao chép thiết kế FL, nhưng hai công ty thế nhưng lại là công ty của Liên tông!

Còn nói sao chép gì chứ, tổng giám đốc người ta nguyện ý mang phương án của công ty ở Mỹ đến dùng cho công ty ở Trung Quốc, đồ của công ty mình dùng tương hỗ cho nhau, không phải là chuyện rất bình thường sao! Ôn phu nhân đúng là đá trúng một khối sắt rất cứng, thực không biết tự lượng sức mình tới cửa bói mớ, tự mình đụng đến bể dầu cháy máu!

Liên Hoa ưu nhã hào phóng tiếp tục nói: "Tôi nghĩ cần giải thích một chút, ba người giống nhau của phương án Thịnh Thế Liên Hoa cùng phim ngắn của FL, tuyệt đối không phải bịa đặt hoàn toàn không có ý nghĩa. Ba người nhân vật kia là thần tượng giả thuyết 3D của FL mới nhất đưa ra, giả thiết tính cách nhân vật của ba người bọn họ chính là như vậy. Ba người này là người mẫu phù hợp nhất đối với dòng ý tưởng sản phẩm của Triển thị, tôi cũng lười biếng, lôi kéo bọn họ đến làm khách mời quảng cáo, dường như có vẻ hiệu quả cũng không tệ lắm."

Vài vị tổng giám đốc công ty thiết kế ở hội trường nóng vội hỏi: "Liên tông, chẳng lẽ ba người kia không phải là người thật, mà là nhân vật giả thuyết sao?"

Liên Hoa gật đầu: "Đúng, trong quảng cáo người thiếu niên mù kia là người thật, mà ba người bọn họ là nhân vật thật thiết kế 3D của FL căn cứ vào hệ thống giả thuyết của viện nghiên cứu phát triển. Bọn họ ở trong hai đoạn phim của Thịnh Thế Liên Hoa và FL chỉ là khách mời thí nghiệm, tiếp theo ba người thần tượng ảo sẽ phát hành ra quảng cáo, phim điện ảnh, truyền hình, đĩa nhạc, vv. . . đồng bộ trên toàn thế giới. Đương nhiên, cũng sẽ không quên khán giả trong nước, đến lúc đó, còn muốn mời các vị bạn bè truyền thông giúp tôi tuyên truyền, tôi vô cùng cảm kích."

Liên Hoa trừng mắt nhìn, lại tiếp tục châm chọc Ôn Ngữ, cũng không để lại dấu tích làm hạng mục quảng cáo mới.

"Thần tượng giả thuyết 3D? Không phải người thật, so với người thật càng xinh đẹp sinh động hơn, càng tràn đầy hiểu biết. . . ." Người thạo nghiệp vụ dưới đài nhất thời ngạc nhiên kinh hô.

Hóa ra công ty đăng cấp cao nước ngoài đã nắm giữ kỹ thuật tiên tiến như vậy, có thể làm nhân vật 3D cùng dáng vẻ động tác người thật không sai một chút nào, cũng làm cho người ta không nhận biết được là mấy mớ kỳ dị, xen lẫn trong nhóm người thật cũng làm cho người ta khó có thể phát giác!

Chẳng lẽ đây là độ cao của kỹ thuật, là hàng rào ngăn cách giữa công ty bình thường và công ty đăng cấp. Bọn họ vẫn biết loại chênh lệch này, mà khi án lệ thực sự xảy ra trước mắt, bọn họ mới biết không ngờ loại chênh lệch này quá lớn. . . .

Triển Thiếu Khuynh lẩm nhẩm: "Vậy mà cũng không phải người thật. . ."

Lúc này anh mới sáng mắt, khó trách vừa rồi anh xem quảng cáo mặc dù là hài hòa mỹ mãn nhưng lại có cảm giác quái dị, dường như người phụ nữ cùng người đàn ông đều duyên dáng không chân thật, hóa ra là ba cái đồ điện gia dụng biến ảo là thành người, dĩ nhiên là hình ảnh thiết kế 3D công nghệ cao!

Triển Thiếu Khuynh nhìn không được vì Liên Hoa vui mừng, cô đưa ra hành động này, quả thực là quyết sách thắng được nhiều mặt!

Dựa theo ý tưởng quảng cáo, từ người biến hóa huyền ảo thành đồ điện gia dụng thông minh vốn không phải là người thật, sử dụng ba nhân vật ảo cho đoạn quảng cáo này Liên Hoa cũng đã mở đường từ xa, công ty FL đẩy ra sản phẩm mới đưa vào trong thị trường Trung Quốc tiến hành tuyên truyền, còn hết lần này đến lần khác đưa vào không dấu vết như vậy làm cho người ta thích quan sát.

Đây chính là đơn vị quảng cáo chắc chắn đi sâu vào lòng người, nhờ lực ảnh hưởng của quảng cáo, dù chỉ nhìn lướt qua ba người thần tượng giả thuyết kia cũng có thể nắm giữ được vô số trái tim con người, đợi các sản phẩm của ba người đó chính thức tiến vào Trung Quốc thì nhất định sẽ rất sôi động!

Sau khi Liên Hoa giải đáp thắc mắc nghi hoặc, về mặt giả vờ lo lắng hỏi Ôn Ngữ: "Ôn phu nhân, sắc mặt của bà sao khó coi như vậy? À, bây giờ bà còn muốn luật sư gửi văn kiện sao, cho dù là hướng về FL, hay là Thịnh Thế Liên Hoa, đều có thể trực tiếp giao cho tôi."

Hồi lâu Ôn Ngữ mới hồi phục tinh thần một chút, bà cố nặn ra vẻ tươi cười: "Cô . . . Ha ha, là tôi đã nóng vội bảo vệ trật tự giới thiết kế thành phố K, có gì không đúng thì không nhận được nói ra, làm việc có điểm nóng này . . . thế nhưng Liên tổng lại là Lotus, thất kính thất kính. . . chuyện vừa rồi tôi bày tỏ xin lỗi, xin Liên tổng không nên trách tội."

"Ha ha, dĩ nhiên tôi sẽ không đề chuyện này ở trong lòng, người không biết không có tội nha." Đôi môi Liên Hoa đỏ mọng cong lên, mang theo chút tà ác, chậm rãi nói, "Tuy rằng tôi không biết vì sao vừa công bố phương án, ở đó Ôn phu nhân cũng đã chuẩn bị đầy đủ hết đoạn phim ngắn tương ứng của FL, cũng không biết Ôn phu nhân đến đây chấp vấn tôi, suy cho cùng cũng không phải vì công bằng chính nghĩa, nhưng là chuyện này tôi cũng không để ý. Xem như Ôn phu nhân chỉ là phát động một trò đùa cho mọi người, là muốn tôi nói ra thân phận giấu kín."

"Sao có thể quên đi như vậy?" Triển Thiếu Khuynh đi chuyển xe lăn đến bên cạnh Liên Hoa, "Tôi thấy việc này không đơn giản, ngay cả tôi cũng mới nhìn thấy phương án của em, người khác làm sao có thể nhanh như vậy biết phương án là cùng giống quảng cáo kia? Liên tổng, lấy tư cách là đối tác của em, tôi cảm thấy cần phải nhắc nhở em, em cần chính đồn một chút về vấn đề an toàn trong công ty."

Anh lạnh lùng nhìn Ôn Ngữ, ánh mắt giống như Báo hung ác đi săn, sự lạnh lùng bất mãn tuyên cáo của anh, hôm nay Ôn Ngữ đã khiêu khích đến tính nóng nảy của anh rồi, anh không cho phép người phụ nữ của mình bị người ta mưu tính hãm hại như vậy, bất cứ lúc nào anh cũng có thể nhào tới cắn chết bà!

Liên Hoa hiểu rõ cười, mỉm cười với Triển Thiếu Khuynh nói: "Triển tổng quá lo lắng, mấy ngày nay tôi đều ở Thịnh Thế Liên Hoa chính đồn, hiện tại cơ bản đã sắp xếp công việc xong hết rồi. Aiz, thực ra sáng hôm nay đã phát hiện đề lộ bí mật chuyện phương án, chúng tôi cũng đã tìm được nội gián. Trộm văn kiện cơ mật của Thịnh Thế Liên Hoa là một người đàn ông tên Trần Thế, công ty cũng đã giao cho cơ quan luật pháp xử lý, hi vọng hẳn có thể thật thà khai ra người chủ mưu đứng phía sau, lấy công chuộc tội." Liên Hoa cùng Triển Thiếu Khuynh phối hợp không chê vào đâu được, tự nhiên mà chuyện đề tài nói đến chuyện nội gián. Cô cố ý thờ dài, hướng về Ôn Ngữ xem như chỉ cây dầu mắng cây hòe.

Cô không chỉ trích là Ôn Ngữ phá nội gián, luôn luôn ẩn núp vào Thịnh Thế Liên Hoa thừa cơ hành động, cũng không nói Ôn Ngữ trộm được phương án, mới chuẩn xác tìm được chứng cứ tố giác cô sao chép, Liên Hoa chính là muốn mọi người vận dụng sức tưởng tượng phong phú, nghĩ sự việc càng phức tạp càng đi sâu vào.

Cô muốn cho Ôn Ngữ và Ôn Như Cảnh càng bị nghìn người chỉ trích, khiến bọn họ mất hết danh dự, làm cho Ôn thị không nhận được hạng mục nào, cô muốn mẹ con nhà họ Ôn cùng đường, mang Liên thị của cha lẫn nữa trả lại!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Văn Kiện Luật Sư

Mặt Ôn Ngữ tức giận đến lúc đỏ lúc trắng, không biết trong lòng hận giết chết bao nhiêu lần.

Bà tổn bao công sức cài Trần Thế bên cạnh Liên Hoa làm sao lại vô dụng như vậy, chẳng những bị Liên Hoa phát hiện thân phận nằm vùng của hắn, mà còn bị bắt thăm vấn! Cái loại vô dụng nhu nhược đó, không biết có ở trong tù nói ra tất cả mọi việc là do bà sai khiến hay không!

Chắc là sẽ không. . . Ôn Ngữ tận lực thuyết phục bản thân, bà tuyệt đối không thể bị lời nói của Liên hoa dọa ngược lại, không có khả năng Trần Thế nói ra chân tướng, hẳn nhất định không dám!

Ôn Ngữ bà đối với Trần Thế có ơn tái tạo (cứu mạng), bản thân hẳn có vài phần thiên phú thiết kế, không hề thua kém người bình thường, ham mê nghiên cứu bạc mắc nợ rầu rĩ, suýt nữa bị bọn cho vay nặng lãi đuổi giết chết, là bà thay Trần Thế thanh toán sạch khoản nợ đó, cho nên hẳn mới cam tâm cho bà sở dụng (sở hữu sử dụng), ân tình này hẳn không thể xem nhẹ! Trần Thế cũng biết thủ đoạn của bà, bà có thể cứu mạng hắn, cũng có thể khiến họ chịu chết, cho dù vì tánh mạng người nhà của hắn, hẳn là Trần Thế cũng sẽ không can ngược lại bà!

Tự tẩy não bản thân mình nên tin tưởng nhân phẩm của Trần Thế, Ôn Ngữ tài giỏi cười nói: "Thì ra bên cạnh Liên tổng có nội gián, loại người như vậy cần phải công bố khắp nơi, để các công ty khác không thể mướn hắn. Ha ha, xem ra Liên tổng đã xử lý tất cả gọn gàng ngăn nắp, hiểu lầm trong lúc đó của chúng ta cũng đã hóa giải, tôi đây an tâm rồi. Thời gian không còn sớm nữa, tôi còn có việc, sẽ không quấy rầy Liên tổng tiếp tục buổi họp báo, tạm biệt."

Vừa dứt lời, Ôn Ngữ liền xoay người mang theo trợ lý rời khỏi, bà chịu đủ ánh mắt xem thường của mọi người, càng chịu đủ Liên Hoa ở trước mặt bà điều võ dương oai, bà không muốn ở lại hội trường này thêm một giây nào nữa, bà muốn lập tức rời khỏi đây.

"Ôn phu nhân dừng bước!" Liên Hoa nhìn bóng lưng có vẻ vội vàng của Ôn Ngữ, bỗng nhiên cất giọng gọi, "Ôn phu nhân, tôi vẫn chưa nói hết toàn bộ, bà sao có thể đi vậy?"

Sắc mặt Ôn Ngữ trắng bệch quay lại đối diện: "Còn có chuyện gì, vừa rồi không phải cô nói, chuyện hôm nay của chúng ta đều bỏ qua sao?"

"Tôi mới vừa nói là, hôm nay bà tới đây chấp vấn chuyện tôi sao chép không cần đề ý, nhưng còn có một chuyện quan trọng khác nữa." Liên Hoa cười

nhẹ nói, "Ôn phu nhân, hôm nay bà đến đây thật là khéo, giúp tôi giảm bớt thời gian đến nhà thăm hỏi. Chỗ này của tôi có một văn kiện luật sư Trương muốn chuyển giao cho bà, là mấy công ty liên hợp tố cáo Ôn thị sao chép, khởi tố Ôn thị dựa vào Hành Không bao che tiến hành sao chép quảng cáo. Các khoản cụ thể và chứng cứ đã viết ở trên, mời bà nhận lấy, trong kỳ hạn luật định, mời bà hoặc là lập tức đệ trình khiếu nại chuyện này, hoặc là chờ giấy gọi của tòa án, mọi người thông qua luật pháp, tiến hành xét xử công bằng."

"Cô! Cô nói vậy! Liên Hoa, cô dựa vào cái gì ngậm máu phun người, cô có chứng cứ gì?" Ôn Ngừ tức đến phát run, bà chỉ vào Liên Hoa quát, "Liên Hoa, không có chứng cứ, tôi có thể kiện cô tội phi báng!"

"Thi Nhạc!" Liên Hoa cất giọng gọi tổng giám của công ty mình, tiếp nhận tập văn kiện Thi Nhạc đưa lên, cô thán nhiên mở miệng, "Ôn phu nhân, đây đều là văn kiện của luật sư Trương, bao gồm FL trong đó có tám công ty thiết kế của Mỹ cùng tố tụng, phần trên liệt kê các mục xâm quyền rành mạch, bà có thể mang về cùng nhà họ Đỗ nghiên cứu, chỉ là tôi không có phi báng bà. Còn như căn cứ chính xác theo lời bà nói, chỗ này của tôi có một phần tư liệu hình ảnh, là so sánh các thiết kế quảng cáo của công ty Ôn thị làm cùng các phương án bị sao chép. . . ."

Thi Nhạc đã mang laptop kết nối tốt với máy chiếu, theo lời nói của Liên Hoa, cô nhấp vào hình ảnh bắt đầu chiếu.

Trên màn ảnh lớn như thế, thấy rõ hai nhóm hình ảnh, bên trái là tập hợp một số quảng cáo của Ôn thị phát hành, mà bên phải là một số đoạn ngắn khi trải qua quá trình biên tập lại, mức độ truyền phát tin của hai bên quảng cáo cùng nhau, điều khiến người ta giật mình là, sắc thái cùng ý nghĩ tình tiết hình ảnh của chúng trùng hợp giống nhau trên 80%!

Liên Hoa giảng giải cho mọi người: "Hiện tại mọi người đang xem hình ảnh, bên trái là quảng cáo của Ôn thị mọi người đã biết, bên phải đoạn phim ngắn này là tám công ty chúng tôi đều tự thiết kế quảng cáo giữa cất nối biên tập mà thành. Có thể nhìn ra, Ôn thị vài năm này có nhiều quảng cáo, hầu như rập khuôn thiết kế của tám công ty chúng tôi, chẳng qua là làm xáo trộn lại các phương án của tám công ty, tạo thành thiết kế của họ. Mặc dù so sánh thiết kế cùng một công ty vậy phương án hoàn toàn không giống nhau, nhưng ghép từng đoạn ngắn tương ứng của tám công ty chúng tôi gộp lại, tin rằng mọi người có thể nhìn thấy là sao chép ra!

Mọi người có mặt nhìn quảng cáo trên màn ảnh kinh ngạc, hết sức giật mình với chứng cứ Liên Hoa đưa ra, hóa ra không phải Thịnh Thế Liên Hoa sao chép của FL, mà là thiết kế quảng cáo của Ôn thị tiến hành sao chép!

Không cần nói nhiều lời, sự thật bày ra trước mắt, đánh bại tất cả biện giải! Ôn thị thậm chí có nhiều thiết kế sao chép đều trên tình tiết phát triển cùng hình ảnh sắc thái của công ty nước ngoài! Nếu không phải Liên Hoa đưa ra so sánh các phiên bản cẩn thận như vậy, ai có thể phát hiện công ty trong nước đều sao chép các thiết kế tiên tiến của nước ngoài!

Ôn phu nhân đúng là đá trúng một khối sắt quá cứng rắn, bà không tự biết lượng sức mình muốn tới cửa tìm gốc rễ của Liên Hoa, lại tự làm bản thân đâm vào bẽ đầu chảy máu! Vốn dĩ bà đến vạch trần Liên Hoa sao chép, đến cuối cùng, lại bị Liên Hoa đưa ra chứng cứ kiện lại bà sao chép!

Trong lòng tất cả mọi người ở đây chợt lạnh, nếu mình là đối thủ của Liên Hoa, có phải cũng sẽ bị cô tính kế chủ động bước chân vào cạm bẫy như vậy, ở thời điểm bản thân đắc ý nhất, từ trên trời rơi xuống vực thẳm (editor: nguyên văn là 'từ thiên đường rơi xuống địa ngục' nhưng đây là truyện hiện đại nên ta chém). . . .

Nước cờ chết của cô thế mà lại là điểm trí mạng, Liên Hoa đều vạch kế hoạch tất cả rõ ràng, tất cả tâm tư của cô là chờ đợi, mục đích cuối cùng là một kích giết chết Ôn phu nhân.

Liên Hoa có dáng vẻ rất xinh đẹp, lại là đóa hoa tàn nhẫn có thể chết người, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể đùa giỡn. Cô rất nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Văn Kiện Luật Sư (Tiếp Theo)

Người phụ nữ mưu tính sâu xa thủ đoạn độc ác như vậy, tuyệt đối không phải người đàn ông bình thường có thể khống chế, không cẩn thận, dễ đưa lửa không được còn bị đốt. . .

Dưới đài vốn là không ít đàn ông động lòng với Liên Hoa đều âm thầm rút lui, người quý ở chỗ tự mình biết mình, bọn họ sáng suốt phát giác chính mình sẽ không thích một nửa kia cơ trí thông minh như vậy, không thể nắm giữ Liên Hoa, những người này đều tự giác rút lui khỏi chiến trường.

Triển Thiếu Khuynh mỉm cười nhìn cô gái nhỏ nhà mình đang giương nanh múa vuốt, kiêu ngạo ương ngạnh tàn nhẫn xuống tay với kẻ thù, anh chỉ thấy thú vị đáng yêu.

Cô vốn là điều chôn giấu phục bút(1) ở đây, vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, rồi lại hợp tình lý ngoài dự đoán. Ôn Ngừ đắc ý dương dương tự đắc tiến lên tố cáo Liên Hoa sao chép, Liên Hoa lại nhân cơ hội tiết lộ thân phận của mình trước mặt bao người, biến bị động thành chủ động, có lý có cứ có lễ(2) lên án việc làm của Ôn thị, chỉ trích Ôn thị sao chép ý tưởng của công ty khác!

(1): Phục bút: đây là từ ngữ chuyên ngành, có nghĩa là những hình ảnh, việc làm hay thứ gì đó trước đó...(nên từ này chỉ có thể hiểu mình không biết dịch thế nào, nên giữ nguyên. mọi người muốn hiểu thêm nghĩa có thể lên google seach tìm hiểu thêm nhé).

(2): Có lý có cú có lẽ: có lý lẽ, có chứng cứ, có lẽ nghĩa phép tắc.

Cô không phải điềm đạm yếu đuối như chim Hoàng Yến, luôn luôn cần người quan tâm bảo vệ. Cô là một con Sư Tử uy phong lẫm lẫm ngạo nghễ bất khuất, vẻ ngoài xinh đẹp nhưng bên trong lại nguy hiểm. Cô sẽ xuống tay giết, cắn xé kẻ thù, sẽ phản kích không khách khí với kẻ thù, cũng không cần người khác bảo vệ.

Cô là một người phụ nữ sống độc lập, cường hãn, xinh đẹp, xuất sắc, không gì sánh được. Đây chính là người phụ nữ anh yêu, cũng đủ cường hãn cũng đủ uy nghiêm, cô không chấp nhận bất cứ ai khi dễ, cô có thể giới của mình, nơi đó là vùng đất xưng vương xưng bá.

Có lẽ rất nhiều đàn ông sẽ sợ một người phụ nữ như vậy, nhưng Triển Thiếu Khuynh anh không sợ phụ nữ mạnh mẽ, bởi vì anh tự tin, mình có thể mạnh hơn người phụ nữ, bất luận Liên Hoa tiến bộ trưởng thành đến mức nào, anh sẽ cố gắng mạnh mẽ hơn so với cô, cứ thế áp đảo cô!

Quá may mắn, Đời này anh có thể tìm được một người có thể cùng anh sống vai đứng ở nơi cao nhất bầu bạn, nếu cùng Liên Hoa nắm tay cả đời, sẽ đẹp biết mấy.

"Cô. . . Cô. . ." Ôn Ngữ nhìn thấy trên màn ảnh hình ảnh so sánh còn đang chiếu, không thờ được suất nữa đã bất tỉnh, vẻ mặt bà suy yếu tái nhợt, chỉ vào Liên Hoa, lại chỉ có thể cố gắng nặn ra được một chuỗi chữ "Cô".

Bà tức giận công tâm, hôm nay đã bị nhiều đã kích quá lớn, thân mình mềm nhũn, không có lúc nào là không bảo trì về cao quý tao nhã trong nhất thời biến mất hầu như không còn. Bà chỉ có thể tựa vào bên người trợ lý, mới không suy sụp ngã xuống đất, nhưng khuôn mặt của bà đã không còn trẻ lại càng hiển lộ ra vẻ già nua.

Liên Hoa lạnh lùng nhìn Ôn Ngữ, hôm nay đối với Ôn Ngữ mà nói, nhất định là một con ác mộng, nhưng so với năm năm trước đây, năm năm trước tại ngày hôn lễ đó cô đã chịu đã kích so với Ôn Ngữ hôm nay còn hung hiểm hơn, càng đau triệt nội tâm. . . .

"Đúng rồi, Ôn phu nhân hẳn là rất muốn biết nội dung văn kiện luật chứ? Tôi lập tức sẽ đưa cho Ôn phu nhân văn kiện luật của các công ty liên danh." Liên Hoa cố ý xuyên tạc ý tứ của Ôn Ngữ, cô càng muốn đồ thêm dầu vào lửa mang văn kiện luật đến trước mặt bà, "Ôn phu nhân, hôm nay tôi đã chuyển thư từ và tin tức cho bà, bà trở về có thể từ từ xem, nếu như không có gì ngoài ý muốn, trung tuần tháng sau (3) tòa án sẽ mở phiên tòa, trước đó, các người có đầy đủ thời gian nghiên cứu thảo luận thật tốt một phen, xin nắm chặt thời gian a."

(3) Trung tuần tháng sau: khoảng từ ngày 11 đến ngày 20 của tháng sau.

Ôn Ngữ mở to miệng thở hổn hển, vẫn chống đỡ không có ngã đi, bà được trợ lý đỡ đứng vững quay đầu nhìn Liên Hoa mặt tươi cười, cắn răng oán hận nói: "Liên Hoa, xem như cô lợi hại!"

Bà bị Liên Hoa kích thích quay đầu bước đi, dứt khoát kiên quyết nhanh chóng muốn rời đi.

Bà không thể trụ thêm một giây ở trong này, ánh mắt rét lạnh của cả phòng khinh thường chế nhạo, đáng về mọi người đều chê cười nhìn bà, khi nào bà chịu qua cách đối xử lạnh nhạt như vậy! Không cam lòng, thế nhưng bà lại thua trong tay Liên Hoa, thế nhưng lại trúng quỷ kế của tiểu tiện nhân, quá mất mặt trước mọi người!

"Áy, Ôn phu nhân, văn kiện luật của bà còn chưa lấy!" Liên Hoa cất giọng, nhưng Ôn Ngữ bước đi vội vàng đã rời khỏi hội trường, cô khẽ thở dài, "Đồ quan trọng như vậy sao có thể quên chứ, Thi Hoan, cô đuổi theo Ôn phu nhân, giao đồ này cho bà ấy!"

Thi Hoan lên tiếng trả lời đuổi theo ra khỏi hội trường, cửa lớn hội trường đóng lại lần nữa, tuyên bố việc phá rối của Ôn Ngữ đến đây chấm dứt.

Mọi người ở hội trường vẫn có chút chưa lấy lại thần trí, một loạt biến cố làm cho người ta hoa cả mắt, tuôn ra một chuỗi tin tức lớn chấn động, quả thực làm cho mọi người không có sự chuẩn bị, chỉ có thể theo sắp xếp của Liên Hoa nước chảy bèo trôi, thuận theo hi vọng ái ố của cô cảm động lây.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Chương 129: Hạnh Phúc

Trận sóng gió cứ như vậy mà kết thúc, đây là một buổi họp báo làm lòng người thay nhau run sợ, cơ hồ mỗi phút mỗi giây đều rung động, nếu giảm bớt đi một cái gì đó, đều đủ để lên trang đầu: Thịnh Thế Liên Hoa tuyên bố thiết kế hoàn mỹ, Ôn thị lên tiếng chỉ trích Liên Hoa sao chép, Liên Hoa tự phơi bày ra thân phận tổng giám đốc của FL – Lotus, Liên Hoa tố cáo ngược lại Ôn Thị sao chép thiết kế, muốn mang Ôn thị lên toàn án. . . . .

Toàn trường yên tĩnh, mọi người mới có thể tiêu hoá tin tức từ từ.

Dưới sân khấu, tâm tư mỗi người khác nhau, nhóm hồ ly dày dạn kinh nghiệm của giới chính trị chắc lười hít hà tài năng và mưu lược của Liên Hoa, âm thầm quyết định muốn hợp tác với Thịnh Thế Liên Hoa, bây giờ nó còn kém xa so với FL, nhưng sau lưng nó chính là một tổng giám đốc thiên tài cường hãn, lo gì Thịnh Thế Liên Hoa không trở thành FL thứ hai!

Thế hệ trẻ của giới chính trị lại do dự khó xử, bọn họ vừa thèm muốn vẻ đẹp và tài năng của Liên Hoa, muốn có tình cảm tốt đẹp với cô, rồi lại sợ hãi thủ đoạn và tâm cơ của cô, sợ mình không chiếm được tiện nghi của cô, ngược lại sẽ chôn thân dưới tay người phụ nữ nguy hiểm này.

Các ký gi còn lại đều đau đầu, hôm nay có nhiều tin tức như vậy, cuối cùng phải chọn cái nào lên trang đầu. . . . . Trước kia bọn họ đều vì tìm tin tức mà đau đầu, hôm nay một lần lại gặp được nhiều trọng điểm, cũng là khó chọn lựa a.

Liên Hoa nhìn vẻ mặt của mọi người dưới sân khấu một lần, lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của bọn họ: “Các vị, mặc dù xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng thật may là thiết kế hoàn toàn công bố, buổi họp báo hôm nay đến đây liền kết thúc, cảm ơn mọi người trong lúc gấp gáp bỏ ra chút thời gian quan tâm, nếu như không ghét bỏ, ở lại ăn bữa cơm trưa, để cho tôi biểu đạt lòng cảm ơn thôi.”

Lúc này mọi người dưới đài mới tỉnh táo. Các kí giả sau khi hoàn hồn lại, lập tức từ biệt Liên Hoa rời khỏi, tin tức có thời gian hiệu lực, bọn họ cần lập tức trở về viết bài, trong thời gian sớm nhất, đem tin tức buổi họp báo truyền ra cho quần chúng nhân dân biết, thời gian là vàng là bạc, chính là tiền thưởng của bọn họ.

Các tổng giám đốc có tuổi cũng rời rít nói lời chào rồi rời khỏi, cho dù Liên Hoa hết sức giữ lại cũng không được, trên người bọn họ còn chút căng thẳng và kiêu ngạo, cho nên mới không ở lại. Nhìn người thừa kế Triền thị Triền Thiếu Khuynh và Liên Hoa, nhìn hai người tuổi trẻ đã có thành tựu, haizz, bọn họ già thật rồi, giới chính trị thật sự là của người trẻ rồi, bọn họ cũng không dám cựa nhiều tuổi mà lên mặt để rước lấy nhục.

Nhóm người trẻ của giới chính trị cũng không ở lại dùng cơm, tình cảnh và tin tức hôm nay đối với bọn họ quá mức kinh sợ, có không ít người nhất thời cảm thấy mình hiểu biết nông cạn, giậm chân tại chỗ. Cho dù trong lòng còn lưu lại hi vọng, còn muốn kết giao với Liên Hoa, bọn họ vẫn là nên về nhà hỏi ông cụ nhà mình, bàn bạc chuyện ngày hôm nay với thế hệ trước một chút, mới có thể có quyết định sau này.

Đến cuối cùng, toàn trường không còn một tân khách nào, chỉ để lại nhân viên của Thịnh Thế Liên Hoa và Triền Thiếu Khuynh cùng trợ lý, Liên Hoa nhún nhún vai, không có ai ở lại cũng tốt, cô vừa mới đánh xong một trận chiến ác liệt, cũng không bình tĩnh đối trá xã giao ở bữa tiệc.

“Triền tổng, vậy mà chỉ còn lại hai người chúng ta thôi.” Liên Hoa nhìn Triền Thiếu Khuynh hỏi, “Triền tổng sẽ không cũng có chuyện quan trọng cần xử lí chứ, cũng không thể ở lại dùng cơm chứ?”

“Hôm nay tôi không có chuyện gì.” Triền Thiếu Khuynh cười nói, “Để cảm ơn Thịnh Thế Liên Hoa đã thiết kế vì Triền thị, cùng hôm nay buổi họp báo thành công tốt đẹp, đương nhiên là muốn đi ăn mừng một phen. Vì chờ Liên tổng mời cơm trưa, tôi mới đợi ở chỗ này.”

“Triền tổng khách khí, dĩ nhiên hôm nay tôi làm chủ, sẽ chiêu đãi anh thật tốt.” Liên Hoa nghiêm túc nói, “Tôi cũng đang muốn cùng Triền tổng bàn bạc về chuyện hợp tác, ở lại dùng bữa trưa, có thể bàn bạc với nhau một phen.”

Bây giờ cô có thể xem Triền Thiếu Khuynh là bạn bè hợp tác, hoàn toàn thân thiện đối mặt với anh. Dù sao mình cũng nhận uỷ thác của anh, còn muốn cùng anh tiếp xúc để hiểu rõ, nếu như cô mỗi lần đều sợ, đơn case này sẽ không hoàn thành tốt đẹp. Liên Hoa đã xây dựng lâu như vậy, rốt cuộc đã hoàn toàn không sợ hãi Triền Thiếu Khuynh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Chương 129.2

Dù sao giữa hai người cũng có tử huyệt là chuyện nợ nần nửa năm trước, cô chỉ muốn giấu kỹ Tiểu Bạch, không cho Triền Thiếu Khuynh biết sự có mặt của bé, là sự nguy hiểm lớn nhất; mà Triền Thiếu Khuynh còn chưa hoàn toàn mạnh khoẻ, cũng không thể nói đến chuyện nợ nần năm năm trước. Cho nên, bây giờ, cô không thể an toàn hơn, càng không nên lộ ra vẻ mặt chột dạ với Triền Thiếu Khuynh.

Triền Thiếu Khuynh nhàn nhạt mỉm cười: “Vậy cũng được, tôi cũng đang muốn hỏi một chút chuyện.”

“Liên tổng, nhân viên của Thịnh Thế Liên Hoa dưới sân khấu nói muốn gặp cô, muốn hỏi cô tại sao lại giấu giếm thân phận?” Lúc này, Thi Hoan len lén đi tới, ri vào tai Liên Hoa nói, “Tôi thấy cảm xúc của bọn họ không tốt, hình như bất mãn với chuyện này. . . . .”

“Thật sao?” Liên Hoa khẽ nhìn Thi Hoa, ánh mắt chợt loé lên, mở miệng nói, “Tôi sẽ đi giải quyết liền.”

Liên Hoa xoay người nói với Triền Thiếu Khuynh: “Hình như phía sau có chút chuyện cần xử lí, xin Triền tổng chờ một lát, một chút tôi sẽ quay lại.”

Triền Thiếu Khuynh thông cảm nói: “Em có việc cứ đi, chúng tôi chờ là được.”

Liên Hoa gật đầu một cái, cùng Thi Hoan đi xử lí chuyện ở phía sau sân khấu. Cô vừa đi vừa nghĩ, nhân viên của Thịnh Thế Liên Hoa muốn chất vấn cô chuyện gì?

Mặc dù che giấu một chút, nhưng mặc kệ cô là Lotus, FL và Thịnh Thế Liên Hoa có quan hệ hay không, những thứ này cũng không ảnh hưởng tới nhân viên bọn họ?

Khi cô đi tới phía sau sân khấu. Tất cả các nhân viên hôm nay đến giúp đỡ đều đã ở đây. Hơn mười người đứng thành hàng, thấy Liên Hoa đi vào, trông mặt mọi người sáng lấp lánh, trao đổi ánh mắt với nhau, mấy vị quản lí bình thường tiếp xúc khá nhiều với Liên Hoa đều tự giác dẫn đầu, luôn miệng chất vấn Liên Hoa.

“Liên tổng, nếu cô là tổng giám đốc của FL, nếu cũng là người đại biểu hợp pháp của Thịnh Thế Liên Hoa, nên lấy thân phận này ra, cô cũng biết chúng tôi trở thành cựu nhân viên của Thịnh Thế Liên Hoa, những thứ này cũng không dễ dàng gì, năm đó một người tay trắng lập nghiệp, rồi cuộc mới tạo ra con đường ở thành phố K. Thế nhưng bây giờ cô mới lấy ra thân phận vang dội, cô mang những khổ cực của chúng tôi năm đó để ở đâu, tại sao chúng tôi có chỗ dựa, lại phải ngày ngày làm việc, tất cả đều nghe theo.”

“Đúng vậy, hôm nay cô chột công bố thân phận và công ty khác, quả thật khiến cho chúng tôi vừa mừng vừa lo, xem như Liên tổng vẫn cần che giấu thân phận, cũng ít nhiều nói cho chúng tôi biết chứ? Để cho chúng ta giống như những kẻ ngu ngốc mất há mồm, thật sự có chút quá đáng!”

“Còn nữa, Liên tổng che giấu thân phận nhà thiết kế của mình, cô ở công ty không ngừng sửa lại phương án của chúng tôi, rõ ràng là lúc hướng dẫn chúng tôi, lại làm chúng tôi kích động, bỏ qua nhiều cơ hội học tập như vậy. . . .”

Sự việc này quả thật khiến Liên Hoa kinh ngạc, giọng điệu của bọn họ cũng không có bao nhiêu sự bất bình, ngược lại có chút muốn đùa với cô. Liên Hoa nhẹ nhàng quay đầu, làm bộ lơ đãng nhìn về phía Thi Hoan và Thi Nhạc, những lời này cũng giống như bọn họ oán trách, năm đó họ rời khỏi Mỹ để về thành phố K lập nghiệp, chính xác là hành hạ. . . . .

“A, các vị nhân viên của Thịnh Thế Liên Hoa, cho tới nay tôi che giấu thân phận, cũng làm FL và Thịnh Thế Liên Hoa không liên quan đến nhau, là tôi suy tính không chu toàn. Tôi hết sức cảm kích sự khổ cực của mọi người, thành khẩn bày tỏ áy náy ngày hôm nay. . . .” Liên Hoa không nấn nhá chút nào thật lòng cúi đầu xin lỗi, trong mắt đều là ý cười nói, “Cho nên, để chuộc tội, mọi người tìm nơi để chơi đi, hôm nay tôi cho mọi người nghỉ! Tất cả lệ phí ở khách sạn, tôi trả, xin mọi người tận dụng thưởng thức, tận tình vui mừng vì buổi họp báo vô cùng thành công của Thịnh Thế Liên Hoa ngày hôm nay!”

“Ya!” Mười mấy nhân viên lập tức gào thét chói tai, “Vậy chúng tôi sẽ không khách khí, Liên tổng nhất định phải ở lại, hoá đơn sẽ rất kinh người!”

Bọn họ cũng chỉ là được Thi Hoan Thi Nhạc cổ vũ tới nào động Liên Hoa, vốn là phương thức chất vấn, sẽ không bị tổng giám đốc ghi hận, ai biết thế nhưng tổng giám đốc lại hứa hẹn, để cho bọn họ hưởng thụ!

Nơi này chính là khách sạn năm sao cao cấp nhất, bất kì một hoạt động giải trí nào thì tiêu phí cũng làm bọn họ do dự, nhưng Liên tổng cam kết cho toàn bộ công ty thoải mái, cũng không tránh khỏi quá hào phóng đi!

“Mọi người không cần khách khí, buông lỏng người cho tốt, áp lực của tháng qua rất nhiều, nhưng tôi biết, gần đây các người mắng tôi tiểu nhân, hôm nay nhất định phải phát tiết ra ngoài! Nguyên tắc của tôi là thưởng phạt phân minh, mọi người có thành tích, tôi mời khách có gì quá đáng?” Liên Hoa phát tay, hào phóng đảm bảo, “Được rồi, được rồi, đi chơi đi, tôi không thích náo nhiệt, nếu như tôi đi các người sẽ mất vui.”

Ánh mắt Liên Hoa chợt trở nên thâm trầm, môi cô hơi cong, y hệt đầu độc bổ sung: “Chỉ là, các người nhất định phải chuốc say Thi Hoan và Thi Nhạc, lên nói cho các người biết một chuyện, hai người bọn họ vẫn luôn biết thân phận của tôi, là bọn họ gạt các người!”

Hừ, nhất định là chị em họ dục dục cho nhân viên chạy tới chất vấn cô, chẳng lẽ còn nghĩ là có thể lừa được cô, làm cô không biết sao? Để cho nhân viên đi đối phó với hai người họ, thủ đoạn mượn dao giết người, Liên Hoa cô phải dày công tôi luyện!

“Liên tổng, sao cô có thể nói vậy?” Thi Hoan Thi Nhạc lập tức hét lên muốn chạy trốn, tổng giám đốc thế nhưng là kẻ gây họa, dùng phương pháp này trả thù tội cô!

“Ồ! Liên tổng yên tâm, trợ lí Thi liên giao cho chúng tôi!” Âm thanh giảo hoạt xấu xa truyền đến, các nhân viên lập tức không khách khí vây quanh Thi Hoan và Thi Nhạc, gọi lớn bạn bè phụ họa đi ra khỏi sân khấu, càn rỡ chơi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Chương 130: Trà Xanh

Liên Hoa cười vẫy tay với bọn họ, cũng đi ra hậu trường, chuẩn bị đi dùng cơm với Triển Thiếu Khuynh, đồng thời trao đổi hợp tác.

Về mặt Liên Hoa áy náy, nở nụ cười đi đến bên cạnh anh “Triển tổng, đã để anh đợi lâu, chuyện bên trong đã xử lý xong rồi, chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi”

"Nhân viên của em đều tràn đầy nhiệt huyết, bình thường công việc cần phải thả lỏng chơi đùa mới thoải mái chứ?" Triển Thiếu Khuynh có phần hâm mộ nhìn một đám nam thanh nữ tú khỏe mạnh hưng phấn chạy ra hội trường, anh nghe được tất cả những gì Liên Hoa ở phía sau đài nói với nhân viên, môi nhẹ cong lên "Em đều cùng hòa mình với mọi người như vậy sao?"

"Làm thiết kế, cần phải giữ được tâm hồn tươi trẻ, điều này sẽ không ngừng tạo cảm hứng, mọi người chênh lệch tuổi không nhiều, rất dễ xảy ra chuyện." Liên Hoa nhìn theo bóng lưng các nhân viên rồi đi mỉm cười."Có điều mọi người làm việc cũng hết sức chuyên nghiệp tập trung tinh thần, chưa bao giờ đùa giỡn trêu chọc, tôi trả bản thiết kế lại cho họ thì họ lại trưng ra nét mặt đau khổ."

"Phải không, nhưng tôi thấy hình như bọn họ cũng rất thích được em phê bình, được em sửa lỗi, em có một đội ngũ cấp dưới rất giỏi." Triển Thiếu Khuynh không khỏi nhớ lại về mặt làm việc rất nghiêm túc của cô, anh biết rõ hơn ai khác, lúc đó cô xinh đẹp mẽ người thế nào, khi cô hết sức tập trung làm cho người ta kinh ngạc rung động.

Liên Hoa hơi nhếch khóe môi, cô đồng quan điểm nói: "Thực sự bọn họ đều rất khá, mặc dù còn chưa đạt tới trình độ đẳng cấp quốc tế, nhưng nếu có sự gọt dũa thì có thể thành viên đá sáng lấp lánh, tôi rất hứng thú tôi luyện bọn họ." Liên Hoa giật mình nhớ tới một chuyện, hỏi Triển Thiếu Khuynh: "Mấy vị trợ lý của Triển tổng đâu rồi, sao lại không thấy?"

"Tôi để cho bọn họ đi về rồi, tôi đã hẹn cùng ăn cơm trưa với Liên tổng, bọn họ ở lại cũng không làm gì, tôi bố trí bọn họ quay về công ty, để chuẩn bị tốt cho thiết kế ngày hôm nay được sớm đưa ra thị trường."

Liên Hoa áy náy nói: "Thì ra là như vậy, là tôi lãng phí thời gian. Chuyện đó không nên chậm trễ, chúng ta mau chóng đi ăn cơm đi. Triển tổng muốn đi đâu, thích hương vị như thế nào, có chỗ(nơi) nào đặc biệt không?"

"Tôi không kén ăn, khách tùy chủ tiện *, em quyết định là được rồi." Triển Thiếu Khuynh dịu dàng nhìn Liên Hoa, chậm rãi nói.

*Khách tùy chủ tiện : ý nói khách thuận theo ý chủ thì người chủ sẽ thuận tiện hơn.

Liên Hoa trầm ngâm: "Vậy không nên ở tại khách sạn này, bọn họ nhất định rất ồn ào . . . Ở gần đây. . . A! Tôi nghĩ đến một nơi, chắc anh sẽ thích."

Liên Hoa giúp đẩy Triển Thiếu Khuynh đi ra khách sạn, tài xế Tiểu Phi chờ hai người, theo chỉ thị của Liên Hoa đi đến một nhà hàng có tên là "Trà Xanh".

Hai người đi vào bên trong, diện tích nhà ăn cũng không lớn, khắp nơi đều được trang trí trang nhã bằng màu xanh, thật giống như trà xanh tươi mát hợp lòng người. Cách trang trí tuy không lộng lẫy nhưng lại âm ập tao nhã, làm cho người ta cảm thấy đầy lòng thoải mái cùng nhẹ nhàng, tâm tình không tốt liền buồn lòng xuống.

Liên Hoa đã đặt một phòng yên tĩnh tao nhã ở Trà Xanh, cây cối xanh biếc được cắt tỉa khéo léo nhà hàng trang trí màu xanh nhạt càng hợp hơn, ánh nắng rực rỡ chiếu qua cửa sổ sắt đất, giống như đang ở nhà làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Liên Hoa vừa đẩy Triển Thiếu Khuynh đi đến chỗ ngồi, vừa giải thích với anh: "Triển tổng, không nên xem thường nơi này nha, chỗ này ngoại trừ Hoa Anh Thảo ra, là nhà hàng tôi thích nhất. Ở lại đây anh có thể nếm thử thức ăn nơi này, đặc biệt nổi tiếng nhất là món điểm tâm và nước trà, sẽ không thua Hoa Anh Thảo nhiều lắm."

Triển Thiếu Khuynh ngồi xuống, tò mò nhìn quanh bốn phía: "Nhà hàng này có thể được em khen ngợi như vậy, nhất định là xứng với tên của nó, tôi đây cần phải thưởng thức một lần, so sánh một chút với Hoa Anh Thảo xem có ưu khuyết điểm gì không, Hoa Anh Thảo nếu không cố gắng cải thiện lại thiếu sót, nói không chừng không có cách nào xếp thứ nhất trong lòng em".

Liên Hoa bật cười: "Bản thân tôi đã quên Hoa Anh Thảo là của công ty Triển thị, tôi lại mang anh tới nơi này, có tính là đến để thám thính quân tình không?"

"Ừ, xem như vậy đi." Triển Thiếu Khuynh chớp mắt nhìn, cười nói.

Liên Hoa mỉm cười nói: "Nơi này cùng Hoa Anh Thảo hương vị khác nhau, không cần nói nghiêm trọng như vậy. Trà xanh giống như món điểm tâm nhẹ buổi trà chiều ấm cúng, có thể làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, vị trí hai nhà hàng khác nhau, Triển tổng không cần lo lắng sẽ bị đoạt mất làm ăn." Liên Hoa nhận thực đơn phục vụ đưa đến, rồi đưa cho Triển Thiếu Khuynh, "Gọi món ăn trước đi, đã hơn mười hai giờ, dân dĩ thực vi thiên(*), ăn cơm trước đã rồi nói chuyện sau."

*dân dĩ thực vi thiên : dân lấy ăn làm đầu

Triển Thiếu Khuynh đảo qua thực đơn, lại đưa cho Liên Hoa: "Liên tổng xem ra là khách quen của nơi này, vậy thì em giới thiệu mấy món ăn ngon đi, để cho tôi được ăn sướng miệng đi"

"Tôi đây không khách sáo nha, cho dù tôi chọn món ăn thiếu dinh dưỡng không hợp khẩu vị Triển tổng, cũng đừng trách móc." Liên Hoa nghe lời bắt đầu gọi món.

Phục vụ nhận lấy thực đơn, vào trong chuẩn bị món ăn, Triền Thiếu Khuynh tò mò hỏi Liên Hoa: "Chuyện ngày hôm nay có phải em đã chuẩn bị tốt kế hoạch? Buổi họp báo thay nhau xuất hiện nhiều tình tiết, không phải em nói muốn giấu điểm thân phận của mình sao, nói ra ngoài như vậy có sao không?"

"Mỗi người đều là một cá thể, tôi tự nhận là mình không có cách nào điều khiển bọn họ, chuyện ngày hôm nay không phải tôi sắp xếp đạo diễn, Triền tổng lúc nào cũng đánh giá cao tôi. Về phần thân phận kia của tôi. . . ." Liên Hoa thở dài, "Có những chuyện, ở thời điểm thích hợp nhất nói ra, mới có chấn động hiệu quả nhất, tôi nghĩ hôm nay cũng đã là thiên thời địa lợi nhân hoà ."

Hôm nay cô cũng không ép Ôn Ngữ đến phá rối, rõ ràng là Ôn Ngữ lòng dạ xấu xa, chuẩn bị vạch trần cô ở buổi họp báo lại vừa tố giác Thịnh Thế Hoa Liên sao chép, muốn hoàn toàn đánh bại phá hủy cô.

Ôn ngữ đến cửa, cô cũng không thể để Ôn Ngữ tùy tiện chửi bới, đành phải nói ra thân phận, ở trước mặt giới truyền thông và các tổng giám đốc chính thức nói ra sự thật, đây chẳng qua là bắt đắ dĩ phản kích thôi. Trước đó cô cũng chỉ chuẩn bị một chút cho bất cứ tình huống nào, hôm nay Ôn Ngữ không đến, không bức cô đến mức độ này, cô cũng sẽ không công khai trước mọi người bằng chứng vở kịch sao chép mà Ôn thị dựng nên

Triền Thiếu Khuynh hiểu rõ gậy đầu: "Thì ra là thế." Liên Hoa không thừa nhận chính là thừa nhận, hôm nay mọi thứ đều nằm trong dự liệu của cô ấy, cô ấy vậy mà lại mưu trí sáng suốt đến mức này.

Chỉ một lát sau, toàn bộ thức ăn đầy đủ sắc hương được dọn hết lên bàn, mùi thơm đậm đà cho người ta thèm thuồng , làm cho Triền Thiếu Khuynh không thể không tin tưởng sự đánh giá của Liên Hoa, thức ăn chỗ này xác thực có chỗ độc đáo.

Phục vụ rót trà ngon pha chế đặc biệt cho hai người , sắp xếp xong tất cả thức ăn, liền khom người rời đi, để lại không gian tao nhã cho hai người.

"Bữa trưa hôm nay, cũng là chúc mừng Thịnh thế Hoa Liên cùng Triền thị hợp tác thành công, coi như là tôi mời lại anh mấy ngày hôm trước chiêu đãi. Triền tổng giúp tôi ở Hoa Anh Thảo đóng gói thức ăn, tôi vô cùng cảm ơn" Liên Hoa nhẹ nhàng nâng tách, "Trà xanh nổi tiếng hơn rượu , từ lượng của tôi không tốt, Triền tổng cũng không tiện uống rượu, tôi ở đây lấy trà thay rượu, xin kính trước"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Chương 131: Thiên Tài Cổ Quái

Triền Thiếu Khuynh cùng Liên Hoa chạm cốc, cũng uống một hơi cạn sạch: "Về sau vẫn còn có nhiều cơ hội hợp tác, Liên tổng làm gì khách sáo như vậy. Hôm đó, các món ăn của Hoa Anh Thảo được chứ, quản lý nói chưa hề làm bán mang về, nên tôi vẫn lo lắng, em mang đồ ăn về bị nguội lạnh sẽ không ngon."

"Rất ngon, hương vị mà năm năm trước tôi ăn giống nhau như đúc, thật sự là không uống phí tôi nhớ nhiều năm qua. Vẫn là Triền thị có cách kinh doanh, Hoa Anh Thảo quả thật là tấm biển chữ chỉ của thành phố K." Liên Hoa không khỏi nhớ lại ngày đến đó, Tiểu Bạch và cô nóng nảy cùng nhau giành năm món ăn kia đáng về thật sự là khôi hài đáng yêu, cô không tự chủ cười rộ lên.

Tiểu Bạch vô cùng thích đồ ăn ở Hoa Anh Thảo, vẫn quấy rầy cô, nói muốn đi nếm thử những món ăn khác, nhưng cô có chút sợ hãi sẽ gặp được Triền Thiếu Khuynh ở đây, làm hai cha con ngoài ý muốn gặp mặt. Trái tim cô yếu ớt có lẽ sẽ không chịu đựng nổi một vòng cáp treo nữa, bị kẹp giữa hai cha con, quả thực là rất dày vò, Tiểu Bạch nhất định phải tránh xa những nơi có thể gặp được Triền Thiếu Khuynh.

Triền Thiếu Khuynh cười nói: "Em thích là tốt rồi, trước khi muốn đến đó ăn cơm có thể báo cho tôi biết một tiếng, tôi giúp em đặt chỗ ngồi giúp em lên tiếng dặn dò, Triền thị không thể để khách quý bị chặn ngoài cửa được."

Liên Hoa lắc đầu: "Vẫn là không phiền hà Triền tổng, đối tác lớn nhỏ của Triền thị khắp trên toàn cầu, hôm nay mở cho tôi một lỗ hồng, sau này sẽ rất khó khăn. Không hoàn quả mà hoàn không đều(*), các công ty khác sẽ nghĩ như thế nào? Tôi cũng không hi vọng về sau làm việc sẽ khó khăn."

(*) Không hoàn quả mà hoàn không đều: câu này ý nói Liên Hoa không thuộc diện khó khăn nên không cần ưu tiên...

"Em. . ." Em là người đặc biệt, chỉ có một mình em mới có thể có loại vinh hạnh đặc biệt này!

Nhưng Triền Thiếu Khuynh nhìn đáng vẻ nghiêm túc của Liên Hoa, cô cúi đầu rũ đôi mắt xuống ăn canh, những lời nói trong miệng anh cũng nghẹn ở cổ không thể nói ra. Qua lại với Liên Hoa nói chuyện tìm hiểu nhau vài lần, anh nhìn ra được, cô thật sự nói chuyện gì đó nghiêm túc thì không có biện pháp nào làm cho cô dao động. Anh cũng không hi vọng vì chuyện nhỏ này mà làm cho hai người tranh cãi ầm ỹ, dù sao, về sau thời gian còn dài, khi Liên Hoa trở thành chủ mẫu của Triền thị, trở thành bà chủ của Hoa Anh Thảo, xem cô còn có thể từ chối loại chuyện này hay không.

"Vâng? Anh muốn nói gì?" Liên Hoa ngừng đầu, tò mò nhìn Triền Thiếu Khuynh, đôi mắt kia của anh giống như hàn tinh (sao lạnh: sao mờ trong đêm mùa đông) lóng lánh đang có chút xuất thần, đáng về hoảng hốt lại mơ mơ màng màng hấp dẫn chết người, mà lại khiến cho tim cô đập nhanh một trận.

Liên Hoa thở dài, một chút động tác biểu cảm của anh dường như luôn làm cho cô trầm mê ngây ngất không có thuốc chữa, đây là nỗi xót xa của một nhà thiết kế, luôn không có sức kháng cự với cái đẹp, năm năm trước cô bị cuốn hút bởi người này, đến năm năm sau vẫn làm cho cô cảm thấy tốt đẹp. .

Triển Thiệu Khuynh lấy lại tinh thần, dịu dàng nhìn Liên Hoa, anh nhìn thấy được vẻ si mê trong mắt cô, cho dù cô chưa nhận ra, nhưng chắc chắn anh có vị trí đặc biệt trong lòng cô.

Ánh mắt càng thêm nhu hòa đầy cưng chiều, Triển Thiệu Khuynh thân sĩ chăm sóc vì Liên Hoa gấp thức ăn: "Tôi phải nói em ăn nhiều một chút, làm người thiết kế dường như không ăn đầy đủ ba bữa, thường xuyên mất ăn mất ngủ làm việc, em gầy thành như vậy, nhất định phải ăn nhiều một chút." Nhưng anh biết rõ hơn ai hết, cô có thân hình mảnh mai cao gầy, kỳ thật có đường cong hoàn mỹ nhất nóng bỏng nhất, năm năm trước chính anh đã từng chạm vào đo đạc qua vóc dáng thực tài thực liệu. . .

Liên Hoa tỏ lòng cảm ơn: "Cảm ơn, anh cũng ăn đi. Lại nói tiếp, thật ra trước đây luôn bận rộn công việc mà không kịp ăn cơm, nhưng sau lại có Tiểu. . ."

Liên Hoa hung hăng cắn đầu lưỡi mình một cái, cô muốn nói là "Sau lại có Tiểu Bạch nghiêm khắc giám sát ba bữa cơm giấc ngủ của cô, cô cũng không bao giờ phải thức đêm quên ăn cơm, bắt đầu vượt qua cuộc sống bình thường", nhưng người đối diện cô là Triển Thiệu Khuynh, mà không phải là nhóm bạn bè của cô! Sao cô có thể thả lỏng đến mức độ này, thiếu chút nữa đã nói ra Tiểu Bạch!

"Nhỏ cái gì, Như thế nào không nói tiếp?" Triển Thiệu Khuynh kinh ngạc nhìn về mặt hời hợt tiếu nuối của Liên Hoa, là chuyện gì xảy ra?

"Là nhỏ. . . thư ký nhỏ, ha ha, nhóm thư ký trợ lý của tôi đều nghiêm túc nhắc nhở tôi chú ý thân thể, giám sát ba bữa cơm của tôi đúng giờ ăn cơm thật ngon. . . " Liên Hoa vẫn nói tiếp, nhưng cô lại không dám tiếp tục đề tài này, vừa chuyển đề tài, bắt đầu cùng Triển Thiệu Khuynh bàn luận công việc, "Gần đây Triển tổng luyện tập phục hồi chức năng thế nào, có thuận lợi không? Lúc nào thuận tiện đề tôi tìm hiểu cuộc sống hàng ngày của anh, vậy khi nào bắt đầu hợp đồng ủy thác đây?"

Triển Thiệu Khuynh khẽ nhủ mảy, không biến sắc hỏi: "Chứng nào thì em rảnh, có sắp xếp kế hoạch tổng thể không?"

Liên Hoa lấy laptop của mình từ trong túi ra, mở xem bản ghi chép của mình, khẽ nhủ mảy nói với anh: "Gần đây tôi cũng đang lo lắng hạng mục này, nhưng phát hiện ra rất nhiều vấn đề cần nói rõ với Triển tổng, hơn nữa đều là những vấn đề khó giải quyết, tôi cảm thấy cần phải thẳng thắn giải thích rõ ràng với Triển tổng, cùng nhau thương thảo một chút."

Triển Thiệu Khuynh đề xuống xúc động muốn đưa tay vuốt lại mi tâm cô đang nhíu chặt, dò đi lực chú ý, chuyên chú hỏi: "Có chuyện gì vậy, tôi có thể quyết định ở đây, em có việc nói đi?"

"Chủ yếu là một số vấn đề của tôi, tôi chuyên tâm tập trung tinh thần vào thiết kế thì nhất thiết sẽ có rất nhiều cổ quái, tôi đang sợ nếu cùng ở chung với Triển tổng thì sẽ quấy rầy đến sinh hoạt của anh, mà nếu nhất quyết muốn tôi sửa thì có lẽ tôi không có cách nào tập trung đưa ra ý tưởng. . . " Liên Hoa có chút xấu hổ nói, "Tin tưởng tôi, tôi thật sự không phải muốn cố ý soi mói, chỉ là từ trước đến nay đây là phương pháp và thói quen cần thiết khi thiết kế. Tôi không phải cố ý làm khó dễ, Triển tổng cũng có thể đi hỏi, thực ra bất kì case nào cũng là do một mình tôi hoàn thành, nên nhất định phải như vậy. Nếu tiếp xúc cọ sát phối hợp trong thời gian ngắn, tôi cũng sẽ không nói chuyện đặc biệt này, nhưng dù sao cũng ở chung với Triển tổng trong thời gian dài, tôi cảm thấy cần phải giải thích trước một chút. . . "

Triển Thiệu Khuynh không chút do dự gật đầu: "Tôi tôn trọng sự chuyên nghiệp của em, cũng tôn trọng em giữ phương pháp chuyên nghiệp, em cứ việc nói ta những việc cần chú ý, tôi chắc chắn đảm bảo em được theo thói quen của mình khi ở đó." Thiên tài cổ quái là có thể thứ lỗi tất cả, hướng chỉ đây còn là người phụ nữ của anh, anh sẽ vô điều kiện chịu theo thói quen của cô.

Liên Hoa thở một hơi nhẹ nhõm "Cảm ơn anh thông cảm, nếu trong 20 ngày tôi không giữ thói quen, tôi có thể sẽ khô kiệt tất cả linh cảm, chỉ có duy trì tâm tình thật thoải mái, tôi mới có thể tìm ra linh cảm cuồng nhiệt mãnh liệt. . . Tôi trở về sẽ viết e-mail những việc chú ý gửi cho anh, anh cũng cần phân phó người trước để chuẩn bị tốt."

Liên Hoa tiếp tục mở bản ghi chép, lại nhớ đến một việc: "À, còn có, tôi muốn xác định một chút, cùng Triển tổng giao ước tìm hiểu cọ sát phối hợp thời gian cả ngày và nửa ngày, đây nhất định là dựa theo thời gian nghỉ ngơi và làm việc của Triển tổng phối hợp, nhưng cụ thể thời gian như thế nào, cùng anh ở chung từ mấy giờ đến mấy giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Chương 132: Nơi Công Tác

Triển Thiệu Khuynh chậm rãi nói: "Cuộc sống của tôi rất có quy luật, bảy giờ rời giường, tám giờ tới công ty, trước tiên luyện tập phục hồi trong hai giờ, từ mười giờ bắt đầu xử lý công việc, đến mười hai giờ thì dùng cơm và nghỉ ngơi, sau bữa trưa một giờ thì làm việc, sau đó tiếp tục tiến hành phục hồi chức năng, bốn giờ chiều về nhà, bắt đầu tập thể dục ở ngoài trời trong biệt thự, liên tục đến bảy giờ dùng bữa tối. Quy trình hàng ngày của tôi là như vậy, em cảm thấy khoảng thời gian nào là tốt nhất, để cho em làm việc đây?"

"Nếu cả ngày, đương nhiên từ tám giờ sáng đến bảy giờ tối, nếu chỉ là nửa ngày, cứ lấy mốc mười hai giờ trưa, buổi sáng hoặc buổi chiều, như vậy không có vấn đề gì chứ?" Thấy Triền Thiếu Khuynh gật đầu, Liên Hoa nhẹ nhàng ghi lại (lưu lại) thời gian trên laptop, ghi xong, cô mỉm cười khép lại laptop, "Tôi muốn nói chính là những nguyên tắc này, Triền tổng có chuyện gì khác cần thảo luận không, hôm nay chúng ta cùng nhau giải quyết?"

"Liên tổng, quả thực tôi có một việc, em . . . . . Chẳng lẽ không nghĩ tới một vấn đề rất quan trọng về 'thời gian'?" Triền Thiếu Khuynh khéo léo mở miệng, "Lần trước xác định hợp đồng case này thời gian kéo dài khoảng hai mươi ngày, nhưng thực tế chỉ tương đương mười lăm ngày, chẳng lẽ đây không phải vấn đề rất lớn sao? Nếu muốn làm cho tất cả các chi tiết đều chu đáo, hiểu rõ tất cả các tính cách của tôi, em không cảm thấy quá vội vàng à?"

Triền Thiếu Khuynh nhắc lại chuyện cũ, ngày đó thời điểm hai người độ sức không ai nhường ai, cũng mang theo chút tâm trạng tức giận lẫn nhau, hôm nay Liên Hoa nếu có thể đem bất kỳ chi tiết nào ra thảo luận lại một lần nữa, anh có thể mượn cơ hội này lại bắt chẹt cô thêm vài ngày? Anh vĩnh viễn sẽ không ngại hai người ở chung thời gian dài, còn nếu như cô có thể đồng ý thời gian hai người hiểu nhau là cả đời, vậy anh sẽ lập tức vui mừng nhảy dựng lên.

"Ách . . . ." Liên Hoa sững sờ suy nghĩ một lúc, mới cần môi khó khăn nói, "Thời gian. . . . . Đây là thời điểm khó khăn nhất để xác định vấn đề, ngày đó bước đầu xác định 20 ngày chỉ là đoán chừng, là giới hạn thấp nhất, hẳn sẽ cần nhiều thời gian hơn. . . . . Nhưng cuối cùng là muốn xác định thêm bao nhiêu ngày, tôi bây giờ là không có cách nào, nhưng tôi hứa, nếu đủ hai mươi ngày mà chính tôi cảm thấy ý tưởng chưa hoàn mỹ, nhất định sẽ chủ động tăng thêm. Tôi có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc đối với thiết kế của mình, nếu không đạt tiêu chuẩn của tôi trước, cho dù Triền tổng không muốn kéo dài thời gian, tôi hết sức cầu xin để có thể tiếp tục tìm hiểu thêm."

Cô bắt đầu có chút không nhìn thấu Triền Thiếu Khuynh, anh ngẫu nhiên toát ra vẻ dịu dàng thâm tình, lúc lơ đãng lại thoáng thấy chút phiền muộn tiếc nuối, những sự khác biệt của anh đều nằm trong nhận thức của cô. Cô vốn biết con người là phức tạp nhất, muốn hoàn toàn hiểu biết một người là một việc gian nan khôn khó, có người quen biết cả đời đều cũng không thể hiểu rõ nhau, thì trong hai mươi ngày có thể tìm hiểu được cái gì. . . . .

Có lẽ cô cần thời gian rất dài rất dài để mỗi ngày quan sát Triền Thiếu Khuynh, mới có thể chân chính thiết kế ra tính chất đặc biệt phù hợp với anh, mới có thể làm cho bản thân cô vừa lòng.

Chân mày và khóe mắt Triền Thiếu Khuynh đều mỉm cười: "Có những lời này của em, tôi an tâm rồi, nếu sau này còn có vấn đề chi tiết nào khác, chúng ta lại từ từ thảo luận."

Liên Hoa gật đầu: "Uhm, chuyện đó cứ quyết định vậy đi, bảy ngày có đủ thời gian để anh chuẩn bị? Nếu như không có vấn đề gì, bảy ngày sau tôi chính thức bắt đầu bắt tay vào làm sự ủy thác của anh, phải dựa vào toàn bộ lịch trình làm việc và nghỉ ngơi của anh, để cọ sát phối hợp tìm hiểu. Trong bảy ngày này, chúng ta cũng chia ra để chuẩn bị tài liệu cùng vật dụng đầy đủ để chuẩn bị cho lần thiết kế quan trọng này."

Triền Thiếu Khuynh nhìn Liên Hoa, vuốt cằm gật đầu: "Được, vậy bảy ngày sau, đến lúc đó Liên tổng trực tiếp đến Triền thị là tốt rồi." anh đã chờ lâu như vậy, còn chịu không nổi bảy ngày nữa sao. Mà dựa theo kế hoạch bác sĩ đến khám, bảy ngày sau, anh hẳn là có thể đạt được một số tiến bộ rõ rệt. . . . .

"Cạn ly, chúc cho hai người chúng ta hợp tác thành công tốt đẹp!" Triền Thiếu Khuynh rót đầy nước trà cho Liên Hoa, nâng tách trà, uống một hơi cạn sạch vị trà tinh khiết và thơm ngon. Thực ra anh là muốn chúc cho tình cảm của hai người viên mãn sớm thành chính quả, cô gái nhỏ này nhất định cũng phải nhanh nhanh yêu anh nha.

"Cạn ly." Liên Hoa cũng tao nhã nâng chén, uống cạn ly trà, trong lòng cô hoàn toàn suy nghĩ về công việc, làm thế nào để đáp ứng hợp đồng case này của Triền Thiếu Khuynh, cô cần phải làm thế nào suy nghĩ ra sao để có thể bắt tay vào làm vừa ý, một loạt việc chuyên môn rườm rà đã được lập kế hoạch trong đầu cô. Bảy ngày, bảy ngày sau, cô sẽ chính thức bắt đầu đón nhận thử thách này, cô thật chân thành hi vọng có thể công đức viên mãn.

Hai người cứ như vậy theo đuổi tâm tư của mình mà kết thúc bữa trưa, Liên Hoa từ chối không được chủ nghĩa đàn ông của Triền Thiếu Khuynh, nên cuối cùng anh vẫn là người trả tiền.

Cô giúp Triền Thiếu Khuynh đi ra nhà hàng trà xanh, còn không hài lòng, miệng không ngừng nói: "Rõ ràng tôi nói là mời anh ăn cơm, như thế nào kết quả vẫn là như vậy, thế này chẳng phải là tôi lại thiếu Triền tổng nhiều hơn một bữa cơm. . ."

"Có quan trọng gì đâu, còn nhiều thời gian mà." Triền Thiếu Khuynh nhếch khóe môi, anh ước gì Liên Hoa thiếu anh nhiều một chút, làm cho cô bận tâm cần phải mời lại anh vài lần nữa, như vậy cô vẫn nhớ đến anh. Huống chi, anh sao lại để cho phụ nữ mời cơm, đàn ông đương nhiên phải nuôi sống phụ nữ của mình, để phụ nữ hưởng lạc vô điều kiện.

"Vậy để lần sau vậy." Liên Hoa buông tay, xa xa thấy Tiểu Phi lái xe đang đứng trước cửa nhà hàng, cô hỏi Triền Thiếu Khuynh, "Triền tổng muốn đi đâu nữa không, tôi đưa anh đi?"

"Nơi này. . . Nơi này cách công ty của em hẳn là không xa?" Triền Thiếu Khuynh nhìn biển báo giao thông, ngừng đầu hỏi Liên Hoa, "Tôi có thể đi thăm công ty của cô một chút không? Nơi làm việc của Lotus, hẳn là sắp xếp bài trí rất nghệ thuật nha?"

"Anh có hứng thú với Thịnh Thế Hoa Liên? Quả thật nơi này cách công ty của tôi không xa, Triền tổng muốn đi đương nhiên không có vấn đề." Liên Hoa hơi giật mình, "Nhưng tôi vừa cho toàn thể nhân viên, hiện tại trong công ty chắc là không có ai, kỳ thật sẽ rất lạnh nhạt. . . ."

"Quả thật tôi rất hứng thú." chính là hứng thú với môi trường làm việc của cô chứ không phải hứng thú với Thịnh Thế Liên Hoa.

Liên Hoa gật đầu: "Được rồi, vậy đến Thịnh Thế Liên Hoa. Đến đó cũng tốt, chúng ta vừa vặn có thể đến công ty trao đổi một chút về vấn đề ký kết

hợp đồng, từ trước đến nay cùng Triển tổng thương thảo đầu lý luận suông về case, lại quên hợp đồng chính thức còn chưa có ký đầu."

Triển Thiếu Khuynh chỉ cười không nói, như vậy rất tốt, có hợp đồng này thì pháp luật sẽ bảo đảm và chấp nhận, anh sẽ hoàn toàn không sợ Liên Hoa bị anh dọa, giữa đường bỏ chạy. Cô nhất định phải cùng anh sớm chiều ở chung với nhau để hiểu nhau hơn, cô phải chủ động ở lại bên cạnh anh, phải yêu anh!

Lái xe rất nhanh chờ hai người đến trước cửa Thịnh thế Liên Hoa, Triển Thiếu Khuynh ngồi trên xe lăn, không tốn chút sức nào đi lên bậc thang.

Liên Hoa tò mò nhìn xe lăn dù ở bất cứ địa hình nào thì cũng như đi trên đất bằng, lại đã phát hiện nó vài cái chức năng mới. Cô mạnh mẽ áp chế mình muốn trao đổi với Triển Thiếu Khuynh ý nghĩ về một chiếc xe lăn khác giống như vậy, ừ, cô không thể cứng chiều Tiểu Bạch như vậy, không thể cứ bẻ thích cái gì thì cho bé cái đó, cô cho con trai một xe lăn làm gì? Rõ ràng thân thể khỏe mạnh, trong nhà lại đặt xe lăn, thật là cũng quá kỳ quái!

Triển Thiếu Khuynh ngơ ngác nhìn Liên Hoa, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy, sao không đi lên?"

"À, đến đây!" Liên Hoa lấy lại tinh thần, vừa bước nhẹ đến phụ giúp đẩy anh vào cánh cửa xoay tròn trong cao ốc, vừa vui vẻ nói, "Tuy rằng các nhân viên đều nghỉ, thật may nhân viên quản lý ở tầng trệt vẫn còn ở lại, nếu mà cao ốc đã khóa, chúng ta cũng không có cách nào vào được."

Triển Thiếu Khuynh theo Liên Hoa vào thang máy, không ngừng nhìn các con số nhấp nháy ở phía trước, nhẹ giọng hỏi: "Văn phòng của em ở tầng cao nhất à? Từ tầng cao nhất nhìn về phía xa, tầm nhìn từ chỗ này chắc là rất tốt?"

"Đi lên xem một chút thì biết" Liên Hoa cười đắc ý, "Không phải tôi khoe khoang, ở thành phố K này, nhất định chỉ có tại cao ốc này mới có thể nhìn thấy cảnh đẹp nhất, bản vẽ công trình và toàn bộ thiết kế của cao ốc này lúc trước là thành quả của bộ phận thiết kế FL, tuy rằng không thể so sánh cùng cao ốc rộng lớn của Triển thị, nhưng hẳn sẽ mang một phong vị khác, thời điểm lựa chọn địa điểm xây dựng cao ốc ở thành phố K, tôi ở Mỹ cũng rất chú ý, cũng luôn lo lắng tầm nhìn bên ngoài cửa sổ và trang trí, tôi muốn các nhà thiết kế của tôi ở bất cứ đâu đều phải có tâm tình tốt."

Đang lúc nói chuyện, thang máy đã dừng lại, Triển Thiếu Khuynh chuyển động xe lăn, chậm rãi đi vào nơi làm việc của Liên Hoa, khắp nơi phối màu tinh xảo và thoải mái, cách bài trí ấm áp và linh hoạt, nơi này rất đẹp, không phải cái loại xa hoa tráng lệ tinh xảo tuyệt vời, mà là dễ chịu yên tĩnh êm dịu giống như gương mặt của Phật Thanh Phong. Nơi này căn bản không giống như một cao ốc làm việc lạnh lẽo, mà lại làm cho người ta cảm thấy thể xác và tinh thần thả lỏng giống như ở nhà.

Triển Thiếu Khuynh dường như có thể ngửi được hơi thở của rất nhiều cây xanh, giống như hòa mình vào thiên nhiên, anh cũng không khỏi thả lỏng tinh thần: "Nơi này thật thoải mái, các nhân viên của em thật sự rất may mắn, có được môi trường làm việc tốt như vậy. Liên Tổng, có thể giúp Triển thị thiết kế một chút phong cách bài trí?"

Liên Hoa vội vàng rót nước cho Triển Thiếu Khuynh, nghĩ một chút lại từ chối nói: "Không thích hợp lắm, phong cách thế này sẽ không thích hợp với Triển thị. tôi cần nhóm nhà thiết kế được ở trong môi trường thả lỏng linh cảm tuôn trào, tâm trạng thoải mái thì sau đó công việc mới có thể đạt tới hiệu quả hoàn mỹ nhất; nhưng Triển thị ngành nghề chủ yếu là khoa học kỹ thuật và khai thác, ngành này cần nhất là tập trung tinh thần, cẩn thận tỉ mỉ không thể làm sai, nếu công việc nghiên cứu khoa học mà con người cũng thả lỏng tinh thần, chẳng phải là mọi chuyện đều lộn xộn sao?"

"Bản thân tôi không nghĩ nhiều như vậy." Triển Thiếu Khuynh mỉm cười, "Vậy khi nào thì, mời em giúp tôi thiết kế chỗ ở một chút, cái này sẽ không có vấn đề gì chứ?" Thiết kế này đương nhiên là của chung, trong nhà ông chủ là anh và bà chủ là cô, có một gia đình ấm áp thoải mái như vậy, anh chắc hẳn sẽ vui đến quên cả trời đất, không muốn đến công ty đi làm nữa.

"Việc này đương nhiên không có vấn đề, chờ tôi rảnh rồi, có thể giúp Triển tổng thiết kế sắp xếp trang trí trong nhà anh một chút, xem như là hợp đồng case này được mua một tặng một." Liên Hoa mang đến ly trà, "Bằng lương tâm mà nói, từ trước tới nay hợp đồng thiết kế này mới cho tôi cảm giác thách thức hứng thú cao nhất, nếu đến lúc đó có thể có kết quả hoàn mỹ, tặng thêm cho Triển tổng mấy bản thiết kế nhỏ có sao đâu, so sánh với bản case này, trang trí trong nhà chỉ là chuyện nhỏ, trong vòng 3 ngày tôi có thể trang trí cho anh một ngôi nhà hoàn mỹ."

"Tôi đây rất mong đợi, đến lúc đó, tôi hi vọng nhà của tôi sẽ xinh đẹp ấm áp nhất." Khóe miệng Triển Thiếu Khuynh chứa đựng nụ cười thỏa mãn, anh chỉ biết, trong lịch sử truyền thống của Triển thị, tân tổng giám đốc nhậm chức liền đổi mới toàn bộ thiết kế để làm mới như, cô nhất định sẽ mắc câu, hơn nữa là cam tâm tình nguyện, vô cùng nhiệt tình mắc câu. Anh vạch ra kế hoạch "Mua một tặng một", không phải là sau khi Liên Hoa hoàn thành công việc lại vì anh thiết kế hạng mục khác, thực sự là mua một tặng một, mà một khi kết thúc case này, Liên Hoa tự mình làm chiến lợi phẩm, ngoan ngoãn đưa lên cửa.

Ừ, về sau lại tính tiếp, mua một tặng một dĩ nhiên chỉ là kẻ bắt người lớn, tiếp theo lại tặng thêm một cái nhỏ (người nhỏ), cái này hoàn toàn không nằm trong dự liệu của Triển Thiếu Khuynh. . . . .

"Nào có vấn đề gì đâu, có nhiều loại phong cách mặc cho anh lựa chọn. Triển tổng trước tiên ở nơi này thường thức phong cảnh bên ngoài một chút, tôi đi lấy hợp đồng, trước tiên làm xong công việc, tôi lại dẫn anh đi thăm Thịnh Thế Liên Hoa một chút." Liên Hoa nhẹ giọng giải thích, xoay người rồi đi lấy tài liệu.

Triển Thiếu Khuynh chuyển động xe lăn, đi tới trước cửa sổ sát đất của văn phòng Liên Hoa, đập vào mắt đó là khoảng trời xanh mây trắng rộng lớn, màu sắc tinh khiết của bầu trời như là một bức tranh sơn dầu, làm cho không khí thư thái. Bên dưới bầu trời trong xanh ấy, là vài tòa nhà trong khu Thanh Sơn liền nhau ở ngoại ô thành phố K, từng mảng từng mảng lớn màu xanh biếc che khuất tầm nhìn, ánh mắt hơi buông lỏng, cảm giác cực kỳ thoải mái tươi mát. Xuống chút nữa, là các tòa nhà Cao ốc của thành phố K, trong tầm nhìn các tòa nhà ấy xếp hàng đầu vào đấy, các nhân công xây dựng các công trình nhưng trong tầm nhìn lại trở thành chấm bút vẽ mất rỗng, mà ngã tư đường giống như con sông uốn lượn, đoàn người như dòng nước chảy xuôi, không thấy chật trội bí bách, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng sung sướng.

Ở trong khung kính của cửa sổ sát đất này, anh luôn cho rằng công nghiệp mở rộng đến cực hạn, thành phố K đã đánh mất hơi thở tự nhiên, thế nhưng lại giống như bức tranh bình thường. Thiên nhiên cùng các công nhân tạo thành một bức tranh hấp dẫn xinh đẹp hài hòa, anh đây là chưa từng nhìn thấy phong cảnh này, lấy trời làm giấy, lấy đất làm mực, mang tự nhiên cùng con người an bài hợp lý thành hình ảnh bên trong, tất cả các nhân tố ấy đều ở bên trong lo lắng, làm cho người ta tự đẩy lòng sợ hãi kinh ngạc.

Triển Thiệu Khuynh tin, nơi này chính xác là địa điểm thưởng thức thành phố K tốt nhất, chỉ nơi này mới có phố cảnh xinh đẹp như thế, cũng chỉ có thiết kế của FL, mới có hiệu quả ngạc nhiên như vậy.

Nhìn say sưa thật lâu, cái cổ của Triển Thiệu Khuynh có chút cứng ngắc, giro tay duỗi lưng một cái, anh thở dài, vốn dĩ thưởng thức cảnh đẹp đúng là sẽ làm người ta thả lỏng, hiện tại anh lại có chút mệt mỏi.

Vườn cánh tay dài như vươn ra, thế nhưng phịch một tiếng, đụng phải giá sách phía trước cửa sổ, một cuốn sách có bìa cứng lung lay hai cái, rốt cục vẫn là "Bang" một tiếng rớt xuống dưới.

"A!" Triển Thiệu Khuynh sửng sốt, anh không muốn làm rối loạn đồ đạc của Liên Hoa, chủ nhân hiện không ở đây, lục lọi đồ vật trong phòng thật là chuyện thất lễ, nhưng làm sao bây giờ đây, anh không cẩn thận chạm vào làm rớt sách của Liên Hoa, bất luận như thế nào trước tiên anh nên giúp cô nhặt lên đã?

Triển Thiệu Khuynh nhẹ nhàng chuyển động xe lăn, đi đến chỗ quyền sách kia rơi xuống. . . . .

Liên Hoa ôm xấp hợp đồng thật dày đi đến cửa phòng thì nhìn thấy đúng cảnh tượng này: mình có đặt ở trên tủ sách một album ảnh rơi xuống nằm trên mặt đất, Triển Thiệu Khuynh đang chuyển động xe lăn muốn nhặt nó lên, đại khái chỉ cách nó khoảng một hai bước, anh sẽ nhanh đi đến bên cạnh, chỉ cần khom người một cái, cuốn album kia sẽ bị Triển Thiệu Khuynh nhặt lên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chương 133: Áp Lực Rất Lớn. .

"A!" Liên Hoa hoảng sợ, rào bước chạy vội đến, cô nhanh chóng khom người xuống nhặt cuốn album ảnh lên, mặt cười ngượng nói, "Đề tôi nhặt, Triển tổng đề tôi nhặt cho, thân thể anh bất tiện, không nên làm chuyện mệt nhọc này. . ." Liên Hoa cầm cuốn album đặt lên vị trí cao nhất trên giá sách, giả vờ sửa sang lại giá sách, cô thở dài một hơi.

Vừa rồi tim cô như muốn ngừng đập, vừa vào cửa liền nhìn thấy Triển Thiệu Khuynh muốn đi nhặt cuốn album kia! Bên trong quyển album là ảnh chụp chung của cô và con trai, làm sao lại rơi xuống chết không được tốt vậy! Nếu cuốn album bị Triển Thiệu Khuynh nhặt lên lật xem, trong đó có vô số ảnh chụp chung thân mật khăng khít của cô và Tiểu Bạch nhất định sẽ bán đứng cô, Triển Thiệu Khuynh biết chuyện của Tiểu Bạch, không phải muốn cô chết sao!

"Tôi không cẩn thận đụng vào giá sách nên cuốn sách đó rơi xuống dưới. . ." Triển Thiệu Khuynh áy náy nói, "Thật ngại, đụng tới đồ của em, nếu không thì em nên kiểm tra lại một chút, quyển sách kia rớt xuống có bị hư không?"

"Không sao, không có gì đâu. . ." Liên Hoa xoay người lại, giả vờ vân đạm phong khinh (*)nói, "Quyển sách đó không quan trọng, rớt xuống cũng không sao, không cần phải để ý nó."

(*) Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì.

Liên Hoa chuyển sang chuyện khác nói: "Triển tổng, tôi mang hợp đồng đến đây. Đây là hợp đồng khuôn mẫu do luật sư của tôi soạn thảo case cho đối tác của tôi, tôi đã thêm những hạng mục công việc chú ý vào hợp đồng case này, tôi cho là đã được rồi. Mỗi đối tác trước kia của tôi đều theo khuôn mẫu này ký kết hợp đồng, chi tiết vấn đề cụ thể tiếp tục ở đây, phần trên hợp đồng là phần cắt giảm tăng thêm, anh xem hợp đồng này trước một chút, có thắc mắc hay muốn sửa chữa phần nào không, bảng giá thù lao, ngày hoàn thành, về phương diện thiết kế yêu cầu vv. . . , chúng ta có thể tiến hành bàn bạc từng bước một. Tôi nghĩ, trong bảy ngày Triển tổng và tôi chuẩn bị những thứ cho hạng mục, hẳn là chúng ta có thể hoàn toàn thống nhất sửa chữa xong hợp đồng, đợi đến thời điểm đó, chúng ta sẽ ký hợp đồng."

Triển Thiệu Khuynh tiếp nhận hợp đồng rất dày, khá nghiêm túc lật từng trang xem, vừa xem vừa gật đầu.

Phản hợp đồng này đã đạt đến hoàn mỹ, đối với việc hợp tác song phương đều hợp lý, lấy giá trị con người nhà thiết kế của Liên Hoa, trong hợp đồng kia kèm theo một chuỗi số không tuy rằng thực kinh người, nhưng căn bản là cũng không quá mức, trong hiệp ước soạn thảo phần chi tiết hợp tác cũng dựa theo thảo luận của hai người lúc trước. Anh nghĩ, cũng bất cứ ai ký hợp đồng điều khoản quan trọng của hiệp ước đều không nhanh được, dù là vạch lá tìm sâu cũng phải kiên quyết sửa chữa, cũng muốn ở chi tiết mỗi phần cần cắt bớt hoặc bổ sung một chút, chỉ ít phần trả thù lao của Liên Hoa, sẽ hạ cũng sẽ không hạ xuống nhiều lắm.

Triển Thiệu Khuynh khép lại hợp đồng, ngừng đầu hỏi Liên Hoa: "Bây giờ ký hợp đồng luôn, có thể chứ?" Anh vốn không có yêu cầu gì đối với Liên Hoa, phản hợp đồng này như vậy đã đủ rồi. Anh muốn tốc chiến tốc thắng cùng Liên Hoa ký kết hợp đồng, đem dài lâu mộng, giữa hai chỉ có pháp luật

đảm bảo anh mới có thể hoàn toàn yên tâm

"Triển tổng không cần trở về suy nghĩ lại sao? Cũng cùng bộ phận pháp luật của Triển thị tham khảo cụ thể một chút điều khoản hợp đồng?" Liên Hoa hết sức kinh ngạc đối với quyết định của Triển Thiếu Khuynh, "Chưa từng có ai ký tên lên hợp đồng ngay tại chỗ, Triển tổng không sợ tôi lừa anh sao? Ít nhất cũng áp chế bằng giá của tôi chứ?"

Dù sao, cô nhận hợp đồng case này bằng giá vô cùng kinh người, cho dù vô cùng giàu có, việc trả thù lao cho cô cũng sẽ đau lòng một phen, đối phương hợp tác nhất định sẽ rất cẩn thận nghiên cứu từng điều khoản một chút, bọn họ cần hợp pháp pháp luật chặt chẽ giao kèo với những yêu cầu của cô, đảm bảo tiền của mình xác thực có thể tiêu trên lưỡi dao.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Áp Lực Rất Lớn. . .(Tiếp Theo)

"Tôi tin tưởng phán đoán của mình, càng tin vào nhân phẩm của em, bây giờ liền ký hợp đồng." Triển Thiếu Khuynh đã lấy bút ký tên ra, nghiêm túc ký tên lên hợp đồng, "Nếu so sánh với những lợi ích nhỏ ấy, thời gian chúng ta bên nhau vẫn quý giá hơn, cần gì phải phí thời gian ở những phần ấy? Chẳng lẽ thiết kế của em không đáng trả khoản thù lao đó sao? Tôi rất rõ ràng, những thứ này đều là vô giá."

"Anh nói như vậy, sẽ tạo cho tôi áp lực rất lớn. . . có phải trước kia tôi quá kiêu ngạo làm cản hay không, để cho Triển tổng có kỳ vọng lớn đối với tôi. . ."

Liên Hoa cảm động, có chút tê dại lo lắng lan tràn ra tứ chi.

Cô là một nhà nghệ thuật, cũng là một nhà kinh doanh, bán đi chính thiết kế của mình để đổi lấy tiền tài, từ trước đến bây giờ cô đều bị đối tác ra sức đè thấp bằng giá để được trả thù lao ít một chút, tựa như thiết kế của cô căn bản không đáng được những con số kia. Nhưng hôm nay, Triển Thiếu Khuynh lại ăn nói khí phách rằng thiết kế của cô là vô giá, mất anh cũng không chớp liền đồng ý trả khoản thù lao đó, điều này lần đầu tiên cô cảm thấy, thiết kế của mình không còn là một món hàng hóa đang treo giá bán, mà là được người thưởng thức nghệ thuật. . .

Triển Thiếu Khuynh đã ký xong hợp đồng, đưa cho Liên Hoa, cười khẽ an ủi cô: "Sẽ không, em vẫn đều rất tốt. Lần này cũng không cần có áp lực, cứ theo trình độ bình thường của em phát huy, nhất định sẽ có hiệu quả hoàn mỹ nhất. Em là người tôi chọn, phải tin tưởng ánh mắt của tôi chứ!" Cô là người phụ nữ anh chọn, là người phụ nữ ưu tú nhất trên thế giới, cô có thể bướng bỉnh nói toạc ra, kiêu ngạo một chút cũng không sao, anh đều nỡ nụ cười bao dung cho cô.

Liên Hoa tiếp nhận hợp đồng, cũng cúi đầu ký tên, thờ dãi, cô khẽ nói: "Tôi sẽ làm hết sức, tôi chỉ có thể bảo đảm lấy ra tài nghệ cao nhất của mình. . ."

Liên Hoa thật sự cảm thấy áp lực rất lớn, hợp đồng case này có tính thử thách cao nhất, người hợp tác rất tin nhiệm phó thác cho cô, hiệu quả thiết kế đòi hỏi rất khó khăn, rất nghiêm khắc, cái này so với thời điểm bình thường càng phải nỗ lực càng tập trung tinh thần mới được, cô không thể để cha của Tiểu Bạch sau khi tiếp quản Triển thị, toàn bộ thiết kế đổi mới mà kém hơn so với tiền nhiệm, cũng không thể để Triển Thiếu Khuynh tin cậy cô vô ích như vậy. . . .

Ba bản hợp đồng đã ký xong, sau khi việc quan trọng nhất đã hoàn thành, Liên Hoa đưa Triển Thiếu Khuynh tham quan từng tầng bên trong Thịnh Thế Liên Hoa. Cô vừa nghiêm túc tuần sát tình hình các bộ phận, vừa nhẹ giọng giới thiệu với anh về ý tưởng bên trong cách thiết kế trang trí, ngẫu nhiên đề cập một số chuyện lý thú trong lúc cô làm việc, làm cho đề tài không bị nhàm chán kém thú vị.

Triển Thiếu Khuynh lắng nghe nồng nhiệt, tuy rằng anh chưa từng thông thạo về thiết kế trang trí, nhưng giọng nói trong trẻo dễ nghe của Liên Hoa chậm rãi giới thiệu từng hạng mục, khiến anh muốn nghe thêm nữa, cô luôn luôn đề cập một ít chuyện cá nhân, lại làm cho anh cảm thấy như nhặt được báu vật. Anh đặc biệt muốn hiểu rõ về Liên Hoa, hết sức tò mò mỗi một phương diện của cô, chỉ cần cô muốn nói tiếp, anh nguyện ý cả đời lắng nghe.

Đi dạo một vòng công ty, Liên Hoa giúp Triển Thiếu Khuynh trở lại phòng làm việc của mình, hai người vừa nâng tách trà lên uống và nghỉ ngơi một chút, cửa đã bịch một tiếng đẩy ra.

"Liên Hoa, vừa rồi người đi qua bộ phận thiết kế có phải cậu không? Tớ biết ngay là cậu trở về!" Một giọng nữ hoạt bát dang cao xuyên qua cửa phòng truyền đến, Uyển Nhu đẩy cửa khép hờ một cái, đưa đầu vào dò hỏi, "Cậu để chúng tôi đi chơi, tại sao lại một mình quay về công ty vậy! Chỉ là cậu trở về vừa đúng lúc, tớ và Mẫn Mẫn hai đứa mình cũng không muốn đi khách sạn điên cùng bọn họ, không bằng chúng ta cùng nhau đi đón Tiểu Bạch. . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 145: Chương 134: Nguy Cơ Tứ Phía

"Uyển Nhu!" Liên Hoa hoảng sợ lập tức lớn tiếng ngăn cản Uyển Nhu tiếp tục nói, "Tớ đang có khách đấy!"

Liên Hoa khóc không ra nước mắt, hôm nay, chuyện cuốn album vừa mới qua, sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, Uyển Nhu sao lại ở trong công ty! Hơn nữa còn đúng lúc như vậy, vừa vào cửa đã không che giấu nói chuyện của Tiểu Bạch. . . .

"Ừ? Sao thế?" Lúc này Uyển Nhu mới thấy rõ còn có một người đàn ông trong phòng, cô cũng sững sốt, lát sau mới gạt mình kính ngạc chỉ vào Triền Thiếu Khuynh reo lên, "Là. . . Là Triền công tử của Triền thị? Tôi không nhìn lầm chứ!"

"Xin chào, tôi là Triền Thiếu Khuynh." Anh nhẹ nhàng gật đầu với Uyển Nhu, thân sĩ lễ độ nói, "Cô là bạn của Liên tổng, là có chuyện tìm cô ấy sao? Vào rồi nói sau."

"Được. . . Được. . ." Uyển Nhu lập tức không có tiền đề liên tục trả lời, không tự chủ được làm theo lời Triền Thiếu Khuynh nói bước vào trong.

Lập tức Liên Hoa biết sự háo sắc của Uyển Nhu tái phát, đã biết cô bạn tốt của mình trời sinh đã không có sức chống cự với soái ca, nếu để cho Uyển Nhu cùng Triền Thiếu Khuynh tán gẫu, nói không chừng chỉ vài ba câu, Uyển Nhu sẽ bị mê hoặc nói ra tất cả chuyện của cô không chút ý thức nói ra, bao gồm cả chuyện của Tiểu Bạch. . . .

"Tớ và Triền tổng đang thảo luận công việc, Uyển Nhu, không phải tớ nói toàn thể nghỉ sao, bao địa điểm cho các người chơi đùa giải tỏa áp lực sao? Cậu cũng đi đi, không cần tiết kiệm tiền cho tớ, muốn chọn gì cứ chọn, thỏa thích hưởng thụ đi, bye bye!" Liên Hoa giữ chặt ngay Uyển Nhu, dùng sức đẩy cô ra khỏi cửa, nhảy mất mấy cái với cô ấy, đúng lúc này Liên Hoa ra ám hiệu cho bạn tốt, "Tớ ở đây có việc, Cậu đi chơi đi. . ."

Uyển Nhu nhìn Liên Hoa, lại nhìn Triền Thiếu Khuynh phong thái thần thái trong văn phòng, như bưng bình tĩnh hiểu ra gật gật đầu, lặng lẽ dựng thẳng ngón tay cái với Liên Hoa: "Vị soái ca kia có phải có tình ý với cậu không? Người nổi nghiệp của Triền thị, người đàn ông cực phẩm đẳng cấp kim cương nha. . . Bốn bề vắng lặng, cô nam quả nữ, đúng là thời khắc cưỡi hổ dễ bốc lửa nhất, gạo nấu thành cơm, Liên Hoa làm tốt lắm, cố lên!"

"Nói bậy gì đó. . ." Liên Hoa không có cách nào với tính cách hoạt bát quá trớn của bạn tốt, mệt mỏi đuổi cô ấy đi, "Trở về sẽ giải thích với cậu, bây giờ cũng đừng gây thêm phiền phức. . ."

Nhìn Uyển Nhu cười trộm rồi đi, Liên Hoa đỡ trán, nguy hiểm thật. . . nguy hiểm thật đã vượt qua nguy cơ này, khiến Uyển Nhu có loại hiểu lầm này, dù sao cũng tốt hơn để Triền Thiếu Khuynh biết được chuyện của Tiểu Bạch, trở về có thể từ từ giải thích với cậu ấy, nhưng trái bom Triền Thiếu Khuynh thì không thể cứu vãn.

Liên Hoa không ngừng hối hận, cô không nên đáp ứng mang theo Triền Thiếu Khuynh đến công ty mình! Nơi này mặc dù là đại bản doanh của cô, nhưng đây là nơi cất giấu vô số nội tình có thể bị tiết lộ bởi những đồ vật và bạn bè của cô, khắp nơi nguy cơ tứ phía, khiến cô lúc nào cũng thời thời khắc khắc đề phòng lo lắng cẩn thận!

Liên Hoa chậm rãi trở lại văn phòng, cô đang suy nghĩ, làm sao mới có thể khiến Triền Thiếu Khuynh trở về nhà, anh vẫn không cần ngồi lại trong cao ốc này, hơn nữa xảy ra vài chuyện như vậy, nhất định cô đã bị giam mấy năm tuổi thọ.

Đang suy nghĩ, đột nhiên trong phòng truyền tới tiếng chuông điện thoại di động dễ thương, Liên Hoa sững sốt, không ổn, tiếng chuông này là của Tiểu Bạch!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Nguy Cơ Tứ Phía (Tiếp Theo)

"Sao không nhận điện thoại?" Triền Thiếu Khuynh đặt tách trà xuống, "Có tôi ở đây nên không tiện nghe sao?"

"Không có a, ha ha, Triền tổng suy nghĩ nhiều rồi." Liên Hoa đành chịu, đi đến chỗ làm việc lấy điện thoại di động ra, nhả xuống nút nghe.

"Mẹ?" giọng nói trẻ con mềm mại đáng yêu trong trẻo của Tiểu Bạch truyền đến, "Sao bây giờ mới chịu nhận điện thoại của con, mẹ đang bận sao? Có phải rất mệt không?" giọng nói của Tiểu Bạch mang theo tui thân cùng quan tâm, dường như Liên Hoa có thể tưởng tượng ra bộ dáng đáng yêu cái miệng nhỏ nhắn đang chu lên của con trai.

"Không có bận, mẹ khỏe lắm à." giọng nói của Liên Hoa cũng mềm nhũn xuống, nhẹ nhàng ra khỏi phòng cách xa Triền Thiếu Khuynh, mới mở miệng hỏi, "Gọi cho mẹ có chuyện gì vậy, không phải bây giờ con đang học sao, con lại lười biếng trốn học?"

"Con quan tâm buổi họp báo của mẹ thôi. . . " Tiểu Bạch áp ứng nói, "Hôm nay thành công không, đây là lần đầu tiên sau khi mẹ trở về thành phố K công khai tuyên bố thiết kế, con rất lo lắng quan điểm trong nước và nước ngoài không giống nhau, những người đó sẽ làm khó mẹ. . . "

"Không cần lo lắng, buổi họp báo khá thành công." Liên Hoa dịu dàng nở nụ cười, "Con học cho thật tốt, mọi chuyện đều có mẹ, không nên lo lắng công việc của mẹ suy nghĩ lung tung, biết không!"

"Dạ, biết là biết, nhưng con làm không được à!" Tiểu Bạch đúng ý hợp tình nói, "Thân là người đàn ông đội trời đạp đất duy nhất trong nhà, làm sao con có thể yên tâm người phụ nữ đang ở bên ngoài dốc sức làm việc chứ, cho nên mẹ nhớ phải kiêng dè! Mẹ phải luôn luôn cảnh giác, cách những người đàn ông có ánh mắt mập mờ xa một chút!"

"Tiểu Bạch! Sao con học những lời đó!" Liên Hoa bất đắc dĩ, "Cái thằng nhóc đại tiểu quỷ này, bụng dạ cũng không thể rộng lượng một chút sao, không cần đa nghi như vậy chứ? Nói những lời như vậy mới là một đứa trẻ, con muốn giống như một người đàn ông phải học cách tin tưởng mẹ nha."

"Ai bảo mẹ lại trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy, hiện tại đây là trong nước, khắp nơi đều là đàn ông tóc đen, mắt đen. . . " Tiểu Bạch nhỏ giọng lầm bầm, bé xác định hồn huyết Mục Thần đại phái đàn sẽ bị đá văng ra, nhưng bên này khắp nơi đều cùng là người Trung Quốc, mẹ là cùng một người đàn ông như vậy sanh ra bé, ở đây khắp nơi đều là loại người đặc trưng này, bất cứ lúc nào đều có khả năng làm tâm hồn của mẹ rung động cướp đi người phụ nữ của bé, bé có thể không lo lắng sao!

"Con nói gì? Mẹ nghe bên kia hình như có người đang gọi con, ngoan ngoãn đi học đi, buổi chiều tan học mẹ sẽ đến đón con, đi học thật tốt nha, bye bye." Liên Hoa hôn gió rồi cúp điện thoại, đi vào phòng, đối mặt với ánh mắt xét đoán tò mò của Triền Thiệu Khuynh, cô làm ra vẻ hoàn toàn không hiểu ý tứ của anh, thân nhiên bình tĩnh ngồi xuống, tìm đề tài làm nhảm, cùng anh tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

Giờ phút này cô hạ quyết tâm tuyệt đối không làm người thông minh, ánh mắt của Triền Thiệu Khuynh là muốn hỏi ai gọi điện thoại tới, muốn biết cô tránh mặt anh đi ra ngoài nói chuyện gì, nhưng cô cứ như không nhìn thấy, chính là không giải thích, anh có thể làm gì cô!

Cô hoàn toàn cho phép đứng lý hợp tình thôi, hai người trong lúc này không có quan hệ gì, sao phải thẳng thắn, thành khẩn với nhau chứ? Chẳng qua chỉ là một cuộc điện thoại thôi, cũng cần cô phải giải thích rõ ràng đối phương là ai sao, còn muốn giải thích về sao đi ra ngoài tránh mặt anh ư? Hay là Triền Thiệu Khuynh cho rằng cô là vợ đến dạy dỗ?

Triền Thiệu Khuynh không có cách nào, anh nhìn ra được Liên Hoa đang giả ngu, thế nhưng cố tình giả vờ không chê vào đâu được, khiến anh nói không nên lời cũng không có một tia phản bác. Theo tiến triển bây giờ của hai người, nếu cô không muốn giải thích, anh thật sự một chút biện pháp cũng không có.

Nhưng anh luôn có một loại cảm giác, cuộc điện thoại cô vừa nhận kia, dường như có liên quan gì đó với anh. . .

Đột nhiên, điện thoại của Triền Thiệu Khuynh cũng vang lên, anh kết nối: "A lô, bác Lãnh, có chuyện gì vậy? Ủ, được. . . . Được, con biết rồi, lập tức trở về liền."

Cúp điện thoại, anh có chút tiếc nuối nói: "Tôi vốn định cùng Liên tổng tìm hiểu tán gẫu một chút, thật đúng là không khéo, công ty xảy ra chút sơ suất, bây giờ tôi cần phải trở về. . . "

"Đương nhiên công việc quan trọng hơn, Triền tổng không cần khách sáo, tôi tiễn anh."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 147: Chương 135: Đồng Loại

Liên Hoa thờ phào một cái, nếu như anh ta ở lại nói chuyện với cô một chút nữa, cô thật sẽ không biết chuyện gì xảy ra. Hôm nay sao lại không vừa ý như vậy, lúc nào Tiểu Bạch cũng có thể lộ ra trước mặt Triền Thiệu Khuynh! Cơ hồ là tất cả tai họa đều xảy ra một lần, xuống một giây nữa, có thể Tiểu Bạch sẽ xông vào phòng làm việc của cô.

Chẳng lẽ số phận phải chăm sóc Triền Thiệu Khuynh như vậy, thay đổi biện pháp để cho cha con họ có cơ hội gặp nhau sao!

Cho nên, nhanh đưa anh ta đi mới giải trừ được, Liên Hoa lập tức đẩy anh xuống lầu, bước chân cũng nhẹ hơn bình thường mấy phần.

Nếu Triền Thiệu Khuynh không muốn đi thì cũng không có biện pháp, bất đắc dĩ ngồi lên thang máy, anh ngẩng nhìn Liên Hoa, trong lòng thờ dài một tiếng, cô gái nhỏ này lúc nào mới có thể hoàn toàn thuộc về anh, sớm chiều gần nhau, bạc đầu không rời...

"Tài xế của tôi tên là Tiểu Phi sẽ tới chờ chúng ta, tôi đưa anh về Triền thị trước, sau đó tôi đi chỗ khác." Xuống thang máy, Liên Hoa vừa đẩy Triền Thiệu Khuynh đi tới cửa chính, vừa nói kế hoạch của mình với anh.

"Tốt." Khoé môi Triền Thiệu Khuynh nhếch lên, đây cũng có thể coi là anh có nhiều thời gian hưởng thụ chung đụng với cô hơn.

“Liên Hoa?” Chợt, một giọng nói quen thuộc từ cửa chính truyền đến, cô theo giọng nói nhìn sang, kinh hãi.

“Mục Thần?” Liên Hoa nhìn người đàn ông anh tuấn đi tới từ cửa chính, mừng rỡ kêu lên.

“Ha ha, không ngờ là anh phải không!” Mục Thần xoay bước tiêu xái đi vào, khuôn mặt anh tuấn như thần Apollon tràn đầy nụ cười: “Có giật mình không, anh đã trở về!”

Liên Hoa cũng chạy tới, miệng quan tâm hỏi: “Anh về lúc nào? Chuyện Moon giải quyết xong rồi? Sao tới tìm tôi lại không gọi điện trước, lỡ như tôi không có trong công ty thì sao?”

Mục Thần lấy tốc độ cực nhanh ôm Liên Hoa vào lòng, nhẹ nhàng ôm rồi buông ra: “Lễ phép gặp lại sau xa cách, không được tức giận!” Anh cũng biết Liên Hoa không thích có người chạm vào bản thân, nhưng một tháng không thấy cô, anh thật sự không nhịn được muốn chạm vào cô, dù cho cô sẽ tức giận, anh cũng sẽ ôm cô.

“Không có lần sau, tôi liền bỏ qua cho anh. . . .” Liên Hoa bắt đầu dỗi, có chút không thoải mái sờ cánh tay vừa tiếp xúc với Mục Thần, dề xuống phản ứng tự nhiên của thân thể. Cô tự an ủi mình đây là lễ phép ở nước ngoài, Mục Thần khổ cực như thể trong một tháng qua, đều là lỗi của con trai cô, cái ôm này là cô xin lỗi Mục Thần vậy.

Mục Thần cười dịu dàng nhìn Liên Hoa: “Tốt. Chuyện ở nước Mỹ đã xử lý hoàn tất, anh vừa mới xuống máy bay, muốn gặp em, liền không ngừng lái xe chạy tới nơi này, xem ra trời cũng chiều cổ anh, anh không phải đúng lúc gặp em sao?”

“Anh thật sự là tới đúng lúc, nếu như trễ một giây, tôi đã rời đi.” Liên Hoa nhìn thật kỹ Mục Thần, cười nói: “Nhìn bộ dáng bây giờ của anh tôi liền yên tâm, tình hình của anh tốt như vậy, chuyện ở Mỹ nên xử lý hoàn hảo mới đúng.”

“Ha ha ha, lúc nào thì có chuyện anh không thể hoàn tất, khó khăn bao nhiêu anh cũng có thể giải quyết, thế gian sẽ không có người đàn ông nào hoàn mỹ hơn anh.” Mục Thần nháy mắt mấy cái cười nói, “Thế nào? Có phải đã động lòng rồi không? Đi đâu tìm được người đàn ông tốt hơn anh?”

Liên Hoa cũng không khách khí đánh trả: “Anh nằm mơ đi, anh cũng không nhìn một chút lần này Moon gặp nguy hiểm là vì cái gì, ruồi bọ không bu trúng không nức, anh điểm yếu đây người, nói gì ưu tú hay không ưu tú!”

“Làm sao em có thể đã thương trái tim của một người yêu em như vậy. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Chương 135.2

Hai người nói chuyện đùa giỡn không coi ai ra gì, bọn họ hiểu rõ, trong lời nói của họ tự nhiên lộ ra sự tin cậy, hiểu rõ lẫn nhau. Đây là thời gian bọn họ vui vẻ, qua thời gian dài chung đụng, hai người có thể xem là bạn bè thân thiết, nói lời đã thương người, đối phương sẽ xem như không có gì, tuy nhiên, sẽ phản kích mạnh mẽ đánh trả lại, anh tới tôi đi cãi nhau nhỏ, tình cảm cũng tốt theo.

Triển Thiệu Khuynh ở một bên lại âm tình bất định, anh nhận ra người đàn ông lại bên cạnh Liên Hoa, lần đầu tiên anh nhìn thấy Liên Hoa thì chính người đàn ông này lại đi vào phòng của Liên Hoa, cũng lái xe dẫn cô đi.

Khi đó, anh còn nghĩ quan hệ của hai người không nhỏ, nghi ngờ bọn họ có phải người yêu hay không, nhưng sau khi tiếp xúc với Liên Hoa liền hiểu, anh phát hiện cô căn bản không có yêu thích ai nhất, người đàn ông kia cũng không có xuất hiện bên cạnh Liên Hoa lần nữa, anh cho là hai người chỉ là đối tượng hợp tác, bạn bè trợ giúp lẫn nhau đơn thuần, cho nên liền quên người đàn ông này.

Nhưng bây giờ, người đàn ông này lại xuất hiện, hơn nữa còn trò chuyện với Liên Hoa rất vui vẻ, lộ ra dáng vẻ vô cùng thân mật.

Quan hệ của hai người là như thế nào? Dáng vẻ của Liên Hoa hình như là rất quen anh ta, thế mà lại tha thứ cho người đàn ông động tay chân với cô?!

Giương mặt Triển Thiệu Khuynh tối sầm, người đàn ông này vừa nhìn liền biết xấu xa, cặp mắt chuột kia nhìn Liên Hoa muốn chảy nước miếng! Liên Hoa, người phụ nữ ngốc này, lại vẫn tiếp tục cho anh ta đụng cô, một chút ý niệm tự vệ cũng không có, tại sao cô có thể cho anh ta nhiều thời gian như vậy, để cho anh ta dây dưa bên cạnh cô! Đối với ông bướm như vậy nên dùng thuốc sát trùng, giết chúng từ trong tã lót!

Hai người bên này lại hoàn toàn không cảm nhận được sóng to gió lớn của Triển Thiệu Khuynh, vẫn còn đang trao đổi một số chuyện.

“Liên Hoa, tất cả mọi chuyện bên kia đã xử lý hoàn tất, em yên tâm, anh có thể ở lại thành phố K trong thời gian dài rồi.” Mục Thần cười với Liên Hoa, “Hơn nữa từ nay về sau sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa, anh đã kiểm chế tính phóng đảng, thù thân như ngọc, về sau anh sẽ rất nghiêm túc giữ mình trong sạch.”

“Liên tổng, vị này là ai vậy?” Triển Thiếu Khuynh không cam lòng để Liên Hoa bị người đàn ông kia độc chiếm, nhẹ nhàng chuyển động xe lăn, đi tới bên cạnh hai người.

“À!” Lúc này Liên Hoa mới nhớ tới Triển Thiếu Khuynh, cô hoảng hồn nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi thế nhưng không nhớ tới Triển tổng, quên giới thiệu các người với nhau rồi!”

Mục Thần theo giọng nói xoay người lại, người đàn ông mặt mày bén nhọn ngồi trên xe lăn, anh cũng dùng ánh mắt uy nghiêm nhìn người đàn ông, Mục Thần không khỏi chau mày: “Liên Hoa, vị này là...”

Anh đánh hơi được tư vị đồng loại trên người đàn ông ngồi trên xe lăn đó, bọn họ cơ hồ là cùng một loại người, thể lực cường hãn, chiếm đoạt xâm lược, cho tới bây giờ đều đứng trên đỉnh Kim Tử Tháp, đối với thứ đồ mà mình nhận định, sẽ dùng tất cả tâm tư đoạt về.

Anh vừa mới thấy trong mắt người đàn ông này nồng đậm địch ý, đó là một loại bài xích, ánh mắt đối với con mồi mà mình mơ ước, người đàn ông kia lấy tư thái phách lối khiêu khích nhìn anh, tuyên chiến với anh.

Rõ ràng, hai người bọn họ đều nhìn trúng một con mồi, đối với Liên Hoa là tình thế bất buộc.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Chương 136: Địch Ý

Ánh mắt hai người giao nhau, giống như sấm sét vang dội ùng ùng.

Bọn họ là cùng một loại đàn ông, ánh mắt giao nhau một cái là có thể hiểu rõ tâm tư và thái độ thù địch của đối phương, tuyên chiến, ứng chiến, hai người truyền tất cả ngôn ngữ bằng ánh mắt, một cuộc chiến tranh, đã lặng lẽ bắt đầu.

Sức chiến đấu và thể lực ngang nhau nên bọn họ cũng không sợ hãi, trong trận chiến tranh giành tình yêu này, hai người đều uy phong凛冽 tuyệt không lùi bước, chính là không chết không ngừng.

Ai chết trong tay ai, phải dựa vào thủ đoạn của mỗi người!

Hai người trao đổi ánh mắt bỏ quên Liên Hoa ở bên ngoài, cô không cảm thấy hai người đang tuyên chiến chút nào, kéo Mục Thần đến trước mặt Triển Thiếu Khuynh, Liên Hoa cười giới thiệu: “Triển tổng, vị này là bạn bè tốt của tôi bốn năm, tổng giám đốc của Moon và Mộ Nguyệt, Mục Thần; Mục Thần đây là người thừa kế Triển thị Triển Thiếu Khuynh, hai người rất giống nhau, đều là con cưng trong giới kinh doanh. Nói không chừng sau này có thể hợp tác với nhau, có rất nhiều cơ hội.”

Triển Thiếu Khuynh nghe Liên Hoa giới thiệu, nghiêm túc nhìn kỹ Mục Thần một phen, ánh mắt khẽ nhíu, anh vươn tay ra: “Thì ra là Mục tổng, rất hạnh...”

Mục Thần, thì ra là tổng giám đốc của Moon và Mộ Nguyệt, Mục Thần, anh biết người này, tổng giám đốc công ty quốc tế Moon và Mộ Nguyệt, nhưng mà cũng là một tiểu tử thôi hai mươi tuổi, tiếp quản công ty của cha mẹ anh ta chỉ có ba bốn năm, mặc kệ là về tuổi hay về công việc, đều còn rất non tay.

Chỉ bằng như thế đã ham muốn phụ nữ của anh, cũng không nhìn phản ứng của Liên Hoa đối với anh ta một chút! Hứa người bọn họ đã quen biết bốn năm, bây giờ Mục Thần còn đang trong quá trình theo đuổi Liên Hoa, thông minh đều biết Liên Hoa không có ý gì với anh ta. Hừ, anh dám khẳng định, Mục Thần có số mạng bị người tàn tật ép, không phải quen biết lâu là có thể đạt được, đối với người phụ nữ xuất sắc là Liên Hoa, giống như mưa to gió lớn theo đuổi cô kịch liệt, giải quyết nhanh mẽ là làm cho cô đắm chìm, mới là giải pháp duy nhất.

Huống chi, Mục Thần trừ thân thể khoẻ mạnh ở ngoài, xét về bộ dáng và khí chất, nói về sự thành thực, cho dù là bàn về quan hệ thân mật với Liên Hoa, có cái gì mà qua anh!

Trong nháy mắt Triển Thiếu Khuynh hoàn toàn thoả mãn, hào phóng khí phách vươn tay, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống Mục Thần gây áp lực, người trẻ tuổi, anh còn quá non tay, trở về tu hành thêm mấy năm nữa đi!

Mục Thần bị kiềm hãm, anh cảm nhận được khí thế cường đại của Triển Thiếu Khuynh, cái khí thế bày kế quyết định thắng bại, đúng lúc này chủ động đưa tay ra vô cùng tình tế.

Mắt màu xanh dương của anh thu lại, lại ngẩng đầu lên, khoé môi anh nở nụ cười nhạt, cánh tay thon dài nhẹ giờ lên, anh nắm tay Triển Thiếu Khuynh: “Triển tổng, nghe danh đã lâu, rất hân hạnh được gặp anh.”

Mục Thần cũng lấy ra toàn bộ khí thế để phản kháng, tạm thời không để cho Triển Thiếu Khuynh chiếm được, tính chất nho nhỏ tạm thời rút về phía sau, nhưng anh tuyệt đối không phải là người nhận thua dễ dàng như vậy, cuộc chiến đấu tới tới anh đi này sẽ kéo dài, thành bại trong nháy mắt chưa có ý nghĩ, nếu như tác chiến trong thời gian dài, anh tin nhất định sẽ không bại bởi Triển Thiếu Khuynh.

Mục Thần dừng cảm đứng thẳng, giống như một cây sừng uy nghiêm, cái bóng màu đen thật lớn bao phủ Triển Thiếu Khuynh. Ánh mắt giao nhau thì Mục Thần nâng cảm không tiếng động nói —— đó là người phụ nữ của tôi, anh muốn cướp cũng không cướp được! Tôi biết cô ấy nhiều hơn anh, tôi có thân thể khỏe mạnh, quan hệ của tôi với cô càng thân mật, chỉ nhiều đây, hoàn toàn có thể giết chết anh trong nháy mắt.

Triển Thiếu Khuynh chỉ cười không nói, mười mấy tuổi anh đã bắt đầu tung hoành ở giới kinh doanh, trải qua sóng gió còn nhiều hơn Mục Thần đi qua đất phẳng, người trẻ tuổi tâm tính quá mức kiêu ngạo, anh cần gì lãng phí thời gian tranh chấp cùng anh ta? Mục đích duy nhất của anh là có được Liên Hoa, cũng không phải muốn đánh bại Mục Thần, giống như Mục Thần giương nanh múa vuốt phát ra khí thế như vậy, muốn áp đảo đối phương để cho kẻ địch rút lui, thật là mảnh khỏe nhỏ nhoi.

Triển Thiếu Khuynh anh chỉ biết nói thẳng, hạ thủ từ trên người Liên Hoa, vậy khốn cô, bắt sống cả người cô, đây mới là phương án tối ưu!

“Há? Hai người sao vậy?” Liên Hoa nhìn Triển Thiếu Khuynh một chút, lại nhìn Mục Thần một chút, trong mắt là một mảnh mơ hồ, hai người này cũng chỉ là gặp gỡ lần đầu, sao cô lại có cảm giác có mùi thuốc súng đây? Hai người này đang làm gì, chỉ dùng ánh mắt trao đổi, bọn họ muốn diễn kịch cảm à. . . . .

Triển Thiếu Khuynh ngẩng đầu, khoé môi cong lên: “Liên tổng, sao không giới thiệu Mục tổng với tôi sớm hơn? Thật là nghe không bằng gặp, Mục tổng còn trẻ mà lại có thành tựu như vậy, tôi thật sự hâm mộ.”

Triển Thiếu Khuynh lại hỏi Mục Thần: “Những ngày qua Mục tổng ở Mĩ xử lí chuyện của Moon sao? Tôi chính thức làm việc lại ở giới kinh doanh đã hơn một tháng, sao chưa từng gặp anh ở thành phố K?”

Mục Thần nhất thời cứng họng, Triển Thiếu Khuynh thật là nham hiểm, há mồm liền nói trúng từ huyết của anh! Nhất định Triển Thiếu Khuynh đã sớm biết những tin tức tình cảm kia của anh ở Mĩ, hiện tại còn cố ý nhắc tới, muốn anh trả lời thế nào! Mặc dù Liên Hoa đã sớm biết những vụ tai tiếng tình cảm kia, cũng không đại biểu là anh nghĩ muốn nhắc tới trước mặt tình địch. . . . .

Liên Hoa vừa nhìn sắc mặt của Mục Thần âm trầm xuống, vội vàng hoà giải: “Mục Thần vẫn là chạy đi chạy lại ở hai nước, lâu không thấy anh ở thành phố K cũng rất bình thường. Triển tổng anh vừa mới trở lại thương trường và cũng bắt đầu hồi phục, vẫn không có gặp Mục Thần cũng không có gì lạ? Nhưng mà cuối cùng hôm nay các người cũng quen biết, sau này có nhiều thời gian hiểu nhau hơn, vậy là được rồi.”

“Hoá ra là như vậy. . . . .” Triển Thiếu Khuynh mỉm cười nhàn nhạt, Liên Hoa giải thích giúp Mục Thần làm cho anh yên tâm hơn rồi, căn bản cô cũng không có ý tứ với Mục Thần.

Giọng của Mục Thần bén nhọn hỏi Triển Thiếu Khuynh: “Đúng vậy, tôi bận ba, thời gian ở thành phố K vốn không nhiều. Triển tổng mới bắt đầu hồi phục ư, tôi nghe nói quá trình này rất khổ sở, anh cảm thấy thế nào?”

“Tôi đã thấy Triển tổng hồi phục, cố gắng và phấn đấu khá động lòng người, làm cho tôi có linh cảm mệnh mông một hồi lâu, sau khổ sở là chú bướm phá kén sống lại, tôi cũng không hoài nghi hiệu lực của tính mạng.” Liên Hoa lại thay Triển Thiếu Khuynh nói chuyện, cô nhìn hai người, “Cho nên, tôi cảm thấy Mục Thần anh cũng có thể thấy loại chói lọi này trên người Triển tổng; nếu như Triển tổng muốn hiểu rõ tin tức tài chính của nước Mĩ, tìm Mục Thần nhất định không sai. Các anh đều có thể hợp tác tham khảo mỗi chỗ, hai người sẽ rất hợp, ánh mắt của tôi rất ít khi sai nha.”

Mục Thần và Thiếu Khuynh liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nói: “Thật sao?”

Trong lòng hai người cùng một ý nghĩ, nếu như anh và đối phương không có Liên Hoa xen giữa, còn có thể trở thành bạn tốt, nhưng bây giờ hai người đều nhìn trúng Liên Hoa, loại quan hệ đối địch này không có biện pháp thay đổi.

“Không tin liền chung đụng thử xem. . . !” Liên Hoa nói xong, không khỏi cảm thấy những lời này của mình thật kì lạ, sao cô giống như đang làm mai cho Triển Thiếu Khuynh và Mục Thần, vì hai người làm cầu nối. . . . .

Liên Hoa len lén nhìn hai người, tốt, bọn họ hẳn không có giống suy nghĩ của cô, chỉ là hai người đều là đàn ông ưu tú, nếu như cùng nhau sẽ đẹp mắt có mỹ cảm. . . . .

Cảnh tượng kiêu diễm trong đầu Liên Hoa bắt đầu chạy, hai người đàn ông suất sắc chạm nhau, nhất định là rất có lực, có thể làm cho cô kích động sẽ có linh cảm.

“Em nghĩ gì mà cười xấu xa mắt hờn như vậy?” Triển Thiếu Khuynh lên tiếng cắt đứt trầm tư của cô, trên mặt Liên Hoa có điểm lạ cũng làm cho cả người anh lạnh sống lưng, cô đang suy nghĩ cái gì không nhất định anh phải biết.

Ánh mắt Liên Hoa loé lên, nhìn trái nhìn phải nói đến vấn đề khác: “Không có gì, chỉ là đang nghĩ, kiến thức của Triển tổng rộng rãi, sẽ thật thương thức tổng giám đốc xuất sắc như Mục Thần mới đúng, có phải bởi vì có tôi ở đây, ngưng ngừng biểu đạt chỉ hận không thể gặp nhau sớm?”

“Ừ, tôi cảm thấy chỉ hận không gặp em sớm hơn, nhiều năm như vậy em chạy đi đâu. . . . .”

“À, tôi chỉ là một nhà thiết kế nhỏ nhỏ, gặp sớm hay muộn cũng đều giống nhau. Cái người này nhiều năm đều nhốt mình trong biệt thự không bước chân ra khỏi nhà, người khác muốn gặp anh cũng không phải chuyện dễ. . . . .”

. . . . .

Mục Thần nhìn Liên Hoa và Triển Thiếu Khuynh trò chuyện anh một câu tôi một câu, mày vắt thành một cục, trong lòng không ngừng dâng lên cảm giác hờn giận, anh khẳng định mình không hề thích cảnh tượng này, rất không thích Liên Hoa và Triển Thiếu Khuynh tán gẫu với nhau như bên cạnh không có người.

Liên Hoa, trước kia cô sẽ không nói chuyện trong thời gian dài với một người đàn ông vừa mới quen biết được một tháng như vậy, chủ đề câu chuyện lại thoải mái thú vị như vậy. . . .

Anh vô cùng hiểu rõ Liên Hoa chậm lụt, cô ở thương trường dù chỉ có một biến động nhỏ cũng rất sắc bén, đối với tình cảm dao động của người khác cũng rất nhạy cảm, nhưng chỉ cần chuyện tình cảm này rơi vào bản thân cô, cô sẽ hoàn toàn tắt radar của mình ngay, không muốn thể nghiệm tình ý của đối phương dù chỉ một chút!

Có biết bao nhiêu người đàn ông đều bại dưới sự chậm lụt trong phương diện này của Liên Hoa, Tiểu Bạch chính là tai mắt chuyện tình cảm của cô, không có một người đàn ông nào đối với Liên Hoa thêm nhỏ dãi mà có thể tránh được sự nhạy cảm trời sinh của Tiểu Bạch. Bé sẽ ra tay trước xử lý người đàn ông đó. Nhưng dù cho ngay từ đầu hướng về phía Liên Hoa mọi tìm chỗ lộ, cô phát giác người đàn ông đó là muốn theo đuổi cô thì ngay lập tức cô xếp người đó vào sổ đen, tuyệt đối không tiếp thụ bất cứ ân cần gì của hắn, bằng mọi cách tránh tiếp xúc với hắn, tất cả tình cảm còn chưa bắt đầu thì đã chấm dứt.

Mục Thần hiểu rõ nhất loại thể chất này của Liên Hoa, anh biết tất cả các thói quen của cô, cho nên mới tự tin bắt được Liên Hoa. Hiện tại cô nhất định chưa có người trong lòng, tất nhiên cũng không tiếp nhận bất kì người đàn ông mới nào. Nhưng hắn không giống vậy, hắn cùng Liên Hoa vốn là có nền tảng hữu nghị thâm thiết, từ tình hữu nghị biến thành tình yêu, hai người hiểu biết tương hỗ cho nhau cuối cùng yêu nhau, đây là thuận lý thành chương (hợp lý lẽ) cỡ nào. Những người khác ở trước mặt anh, không có bất kì năng lực cạnh tranh nào.

Nhưng bây giờ anh bắt đầu hoài nghi bản thân mình, loại ý nghĩ này hắn là không có sai lầm, nhưng vì sao anh cảm thấy Triển Thiếu Khuynh, người đàn ông xuất sắc ngồi trên xe lăn kia, nhìn anh ta và Liên Hoa đứng chung một chỗ, mà lại cảm giác được bọn họ mới là hài hòa xứng đôi!

Giữa bọn họ dường như rất ăn ý làm cho bất luận kẻ nào cũng không thể chen lọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Chương 137: Đúng Người Tương Bồi

Trong một tháng anh rời đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trong thời gian ngắn, sao Liên Hoa lại biết Triển Thiếu Khuynh, để cho anh có một đối thủ cường đại, đủ loại khó khăn, đủ loại xảo trá. . . . . (Tranh: giờ anh mới biết sao, muộn rồi, muộn quá rồi)

Chẳng lẽ, anh vốn nắm chắc có thể bắt được Liên Hoa, nhưng bây giờ không thể khẳng định như vậy. . . .

Mục Thần nắm chặt quả đấm, hưng hăng thăm mắng mình một câu, sao anh có thể để ca người khác mà diệt chí khí oai phong của mình, sao chưa chiến đấu đã không có ý chí, cam tâm nhận thua! (Tranh: ý chí như vậy, anh thua là đúng rồi!)

Anh cẩn thận chăm sóc Liên Hoa ba bốn năm, sao lại có thể để cho một người đàn ông chợt xuất hiện cướp đi, phải biểu thị công khai quyền sở hữu đối với Liên Hoa và Tiểu Bạch, cuối cùng anh mới có thể là nhân vật chính duy nhất ôm người đẹp về!

Không dấu vết chen vào giữa lời nói của Liên Hoa và Triển Thiếu Khuynh, Mục Thần cười nói: “Nơi này tán gẫu, hai người đừng có vui cẻ tán gẫu, còn có tôi!”

Triển Thiếu Khuynh thoáng nâng mắt nhìn Mục Thần, âm thầm đánh giá một câu, Mục Thần có thể tiếp quản Moon và Mộ Nguyệt, quả nhiên cũng không phải là ngồi không. Nhất thời không biết phải làm sao, rất nhanh Mục Thần sẽ tiến bộ đi lên, học được từ trên người Liên Hoa lấy đi sự chú ý của cô, mà không phải muốn đơn thân độc mã đầu. (Tr: Anh cứ ngồi đó mà hoang mang đi anh, rồi anh sẽ mất chị suốt đời)

Chỉ là, người trẻ tuổi còn chưa đủ trình độ, dưới tình huống này, rõ ràng Mục Thần có thể nói đề tài tốt hơn, có thể làm sự chú ý của Liên Hoa chuyển dời toàn bộ đến người anh ta. Nhưng hiện tại anh ta chỉ nói một câu bình thường không có gì lạ, thật là lãng phí cơ hội vô ích.

Ánh mắt Triển Thiếu Khuynh nhẹ nhàng rung động, liếc Mục Thần một cái rồi rời đi. Lực chiến đấu của đối phương chưa đủ mạnh, chuyện tốt nhất đối với anh, anh tuyệt đối sẽ không tốt bụng đi nhắc nhở tình địch, dạy anh làm sao để theo đuổi Liên Hoa.

“Mục Thần, tôi nghĩ anh nghĩ người đứng ở đó là hành vi nghệ thuật, cũng không phải không biết xấu hổ mà đi quấy rầy anh ngăn người.” Liên Hoa cười trêu ghẹo Mục Thần, bỗng nhiên nhớ đến cái gì, cô vội vàng hỏi anh, “À, tôi vẫn quên hỏi anh, anh tới Thịnh Thế Liên Hoa tìm tôi làm gì, có chuyện quan trọng để cho anh không ngừng cười ngửa tới, tuyệt đối không phải là đơn giản tới thăm tôi chứ?”

“Quả nhiên không thể gạt được em, Liên Hoa, anh thật sự có một việc muốn nhờ em!” Lúc này Mục Thần mới nhớ tới chuyện quan trọng, anh ra hiệu muốn Liên Hoa kiếm chỗ nói chuyện, cách Triển Thiệu Khuynh một đoạn, anh mới nghiêm túc nói với Liên Hoa, “Ngày đó em nói một chuyện làm anh suy nghĩ thật lâu, một hacker có thể nhắc lên một trận gió lờ Mĩ, làm cho toàn thể nhân viên của Moon và bộ phận PR xấu hổ, cỏi chuông phải do người buộc chuông, anh còn rất nhiều vấn đề muốn xin người kia chỉ bảo, có thể nói Tiểu Bạch không——”

Liên Hoa nhanh chóng kéo cánh tay Mục Thần, ngăn cản anh nói tiếp: “Tôi biết anh sẽ nói gì —— không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ kêu anh ta, nhận lỗi ở trước mặt anh, đến lúc đó ah có gì, cứ trực tiếp hỏi anh ta. . . .” Liên Hoa ngậm đưa mắt nhìn Triển Thiệu Khuynh, anh không nghe được lời nói của Mục Thần chứ?

Mục Thần hiểu ý tứ của cô, đại khái chính là muốn thông qua Tiểu Bạch biết hacker J, có thể mua chuộc anh ta đầu hàng, cho dù không thể, Moon cũng muốn hiểu J phát hiệm chỗ sơ hở xâm lấn kho dữ liệu, có thể tra chỗ hụt để bổ sung một hồi là tốt, đây là lựa chọn sáng suốt của tổng giám đốc công ty quốc tế.

Nhưng anh có thể đừng nhắc Tiểu Bạch được không, mỗi lần nhắc tới Tiểu Bạch là tim cô nhảy lên, hôm nay chẳng lẽ tất cả mọi người mắc phải bệnh “Nhất định phải nói đến Tiểu Bạch trước mặt Triển Thiệu Khuynh” sao?

Mục Thần gật đầu, cười nói: “Được, em sắp xếp thời gian, bất cứ lúc nào anh rảnh, có kết quả từ anh ta, em có thể lập tức nói cho anh biết!”

“Ừ, tôi về hỏi bé một chút, để bé cố gắng thuyết phục vị hacker kia, coi như là quà xin lỗi. Chỉ là ai có suy nghĩ này, vị hacker kia có nguyện ý hay không, tôi không thể đảm bảo rồi.” Liên Hoa cẩn trọng nói.

Mục Thần hết sức vui mừng, cao giọng cười nói: “Có thể gián tiếp đáp trả cùng hacker như thế cũng rất tốt, một cao thủ có thực lực chân chính cũng là có thể gặp mà không thể cầu. Ừ. . . Buổi chiều hôm nay em muốn đi Thánh Y sao, anh thuận đường chở em đi cùng, sao?”

“Hình như rất không khéo, buổi chiều Liên tổng muốn đưa tôi về Triển thị, hẳn không có thời gian đi đón người với Mục tổng.” Triển Thiệu Khuynh cất giọng chen vào nói, mặc dù anh chỉ nghe hai người nói mơ hồ, nhưng câu cuối cùng này nghe được hoàn chỉnh. Liên Hoa vốn muốn đưa anh về Triển thị làm việc, sao bây giờ Mục Thần lại hẹn cô làm cái khác!

“À” Lúc này Liên Hoa mới nhớ tới là Triển Thiệu Khuynh phải gấp rút trở về Triển thị làm việc, kinh hô, “Triển tổng, thật xin lỗi, lãng phí nhiều thời gian của anh! Tôi sẽ đưa anh về Triển thị, sao anh lại không nhắc tôi là anh có việc gấp, nếu như tạo ra tổn thất thì sao?”

Ánh mắt Mục Thần khẽ động, không chút để ý nói: “Triển tổng về Triển thị? Đúng lúc, tôi thuận đường đi ngang qua đó, không bằng Triển tổng đi xe của tôi đi, nếu như Liên Hoa đưa anh, nhất định phải đi một khoảng rất xa mới có thể về nhà, ngồi xe của tôi cũng không phiền Liên Hoa đi đường vòng rồi.” Anh sẽ phá hư cơ hội Triển Thiệu Khuynh và Liên Hoa ở chung một chỗ bất luận là lúc nào, cho dù mình và Liên Hoa không có cách nào ở chung một chỗ, cũng không để cho Triển Thiệu Khuynh có cơ hội!

Ánh mắt Triển Thiệu Khuynh khinh thường, Mục Thần lại ra chiều này, làm phiền anh và Liên Hoa chung đụng, chẳng lẽ Mục Thần có cơ hội sao?

“Như vậy có thể phiền toái Mục tổng không, lần đầu gặp nhau cứ làm phiền như vậy, tôi sẽ lo lắng.” Triển Thiệu Khuynh giả vờ khách sáo, anh mới không muốn ngồi trên xe Mục Thần, vốn là cùng với Liên Hoa sống chung một thời gian, sao lại đòi thành cùng xe với tình địch rồi? Ai biết Mục Thần có thể bày âm mưu gì trong xe của anh ta hay không, để cho anh sau khi lên xe liền bị uy hiếp, như vậy thật sự là quá bị động. (Tr: em nói này, anh đa nghi như Tào Tháo v, anh là nhân vật chính, ai dám làm gì anh chứ?)

“Không phiền, làm sao sẽ phiền đây?” Mục Thần cũng nộ nộ cười giống vậy, “Mới vừa rồi, Liên Hoa còn nói chúng ta cần hiểu thêm, nói không chừng có thể trở thành bạn tốt thật, tôi thật sự muốn kết giao với Triển tổng, hướng chỉ chỉ là thuận tiện đưa Triển tổng một đoạn đường, sao sẽ phiền đây? Chẳng lẽ Triển tổng không cho tôi chút thể diện, cảm thấy xe tôi không tốt bằng xe Liên Hoa?”

“Dĩ nhiên không phải, tuyệt đối không phải.” Triển Thiệu Khuynh giả cười nói, trong lòng không tiếng động hừ lạnh, xe của Mục Thần tuyệt đối kém hơn xe của Liên Hoa, chẳng lẽ trong xe của Mục Thần sẽ có Liên Hoa ư, nếu như không có đúng người tương bồi, xe quý giá xuất sắc đến đâu cũng có ý nghĩa gì! (Tr: haha, a dth v!)

“Mục Thần, anh cũng đừng làm cho sự tình phức tạp, tôi đưa Triển tổng về là tốt rồi, không nên tranh cãi” Liên Hoa nâng trán, hai người này tranh cãi cái gì!

“Triển tổng đã đồng ý để cho anh chở anh ấy về.” Mục Thần tự nhiên quyết định, anh dịu dàng nói với Liên Hoa, “Cho nên liền giao cho anh đi, đảm bảo đưa anh ấy an toàn về nhà. Em đi vòng qua Triển thị, Triển tổng sẽ thấy ấy vậy. Em đi thẳng về nhà là tốt rồi, ba chúng ta cũng dễ dàng, chẳng phải rất tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Chương 138: Đều Dựa Vào Bản Lĩnh

Liên Hoa khẽ nhủ thầm, cô không thể nói rõ cuộc xung đột giữa hai người đàn ông trong lúc đó bằng lời nói vì điều muốn truyền đạt điều gì đó, ví như bọn họ có chút tựa như có như không cảm tình mãnh liệt, rất khó nói rõ ràng là thương thức hay là căm thù, nhưng cô bị kẹt ở giữa hai người lúc này lại cảm thấy không được tự nhiên.

Chẳng qua là nếu Mục Thần chủ động xin đi giết giặc muốn đưa Triển Thiếu Khuynh trở về, cô cũng không đi truy đến cùng, để hai người bọn họ tự mình giải quyết những chuyện yêu hận tình thù này đi.

Liên Hoa gật gù đầu, hỏi Triển Thiếu Khuynh: "Triển tổng, để Mục Thần tiễn anh, hẳn là không có vấn đề gì chứ? Anh ta là bạn tốt của tôi, nhân phẩm đáng tin cậy, anh cứ yên tâm cùng anh ta giao lưu hiểu biết về nhau một chút, trên thương trường có thêm bạn là thêm một con đường, các anh đều là bạn của tôi, tôi cũng hy vọng các anh có thể trở thành bạn tốt của nhau."

Triển Thiếu Khuynh nhìn Liên Hoa, Mục Thần đã nói đến mức độ này rồi, căn bản anh cũng không thể thốt ra lời không cho Mục Thần tiễn, đành phải gật đầu, anh giả vờ như rất cao hứng và mặt tươi cười: "Có thể cùng đồng hành với Mục tổng, đương nhiên tôi rất vui, em cũng đi làm việc của mình đi."

"Vây là tốt rồi, Triển tổng, hi vọng về sau chúng ta hợp tác thực hòa hợp thực tốt đẹp. Bảy ngày sau, tôi sẽ đứng hẹn bắt đầu hợp đồng case đó." Liên Hoa cùng Triển Thiếu Khuynh nắm tay chào tạm biệt, sau đó nhỏ giọng dặn dò Mục Thần, "Tình trạng thân thể của Triển tổng đặc biệt, một lát anh lái xe cần phải cẩn thận một chút, đừng tưởng rằng sau lưng anh có Moon và Mộ Nguyệt là có thể làm càn, Triển thị mấy đời kinh doanh cũng tuyệt đối sẽ không bại bởi bối cảnh nhà anh, làm mất một sợi tóc của anh ấy, Triển thị sẽ truy sát anh đến chân trời góc biển."

"Hiểu rõ, tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ!" Mục Thần hài hước làm một động tác chào theo nghi thức quân đội, nháy mắt mấy cái, anh cũng không quên nhắc nhở Liên Hoa, "Đừng quên việc tôi nói đó, tôi chờ tin tốt của em!"

Ba người vẫy tay tạm biệt, Liên Hoa nhìn theo Mục Thần giúp Triển Thiếu Khuynh đi ra cửa xoay của cao ốc, không khỏi thả lỏng thờ phào nhẹ nhõm, cùng hai người này nói chuyện một hồi quá, quả thực làm cho cô tốn hơn phân nửa tế bào não, lúc nào cũng luôn luôn nghi ngờ bọn họ trao đổi ngôn ngữ bằng ánh mắt, đây thật không phải là điểm mạnh của cô nha.

Mặc kệ, hai người bọn họ nghĩ muốn yêu thích nhau liền thì yêu thích, nghĩ muốn cùng chém giết thì tự do pk, họ đều là người trưởng thành, bản thân đều có suy nghĩ và cách làm riêng, với cô không có liên quan gì hết.

Bây giờ cô đi lên lầu sửa sang lại văn kiện, sau đó nghỉ ngơi một chút. Tin tức hợp báo buổi sáng từng bước kinh tâm luôn luôn có cạm bẫy, buổi chiều ứng đối với Triển Thiếu Khuynh và Mục Thần đồng thời áp bức, cô mệt mỏi quá. . . Trước khi đi đón Tiểu Bạch, cô vẫn có thể ở trong phòng nghỉ ngơi một lát. . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Chương 138.2

Mục Thần giúp Triển Thiếu Khuynh đi ra cao ốc của Thịnh Thế Liên Hoa, vừa ra khỏi tầm mắt của Liên Hoa, trong lúc đó rốt cuộc hai người kiềm nén không che giấu chiến ý được nữa.

Mục Thần đang chờ lái xe còn chưa đến, anh buông tay ra khỏi xe lăn, ôm cánh tay nhìn thẳng Triển Thiếu Khuynh; Mà Triển Thiếu Khuynh nhẹ nhàng vỗ xe lăn, nhàn nhạt mỉm cười nhìn lại Mục Thần, hai người đàn ông xuất sắc như nhau lại dùng ánh mắt chém giết nhìn nhau.

Sấm sét vang dội kịch liệt mọi người không nhìn được nhường đường cho hai người, đang lúc bọn họ giống như đang đao quang kiếm ảnh khí tràng quá mức cường đại, như thể đến gần bọn họ sẽ bị đao kiếm vô tình lỡ tay làm đá thương người khác.

Vẫn là Mục Thần vẫn không nhìn được mở miệng trước: "Triển tổng, người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, xin khuyên anh một câu, cách xa Liên Hoa một chút, cô không phải là người phụ nữ để anh đùa bỡn!"

Triển Thiếu Khuynh khẽ cười: "Những lời này tôi nên trả lại cho anh, tôi nghĩ, Mục tổng tình sử phong lưu chắc là rất đặc sắc, anh mới không nên khinh nhờn Liên Hoa!" Hai mươi tuổi mới bắt đầu dậy lửa tuổi này thật là khó kiềm chế tính phóng đãng, anh không tin Mục Thần này mấy năm nay đều vì Liên Hoa khẳng khái một mực thủ thân như ngọc!

Mục Thần đến gần vài bước, thân hình cao lớn bao phủ toàn thân Triển Thiếu Khuynh: "Thứ mà Liên Hoa cần là một người yêu để dựa vào, chung quy hiện tại tôi so với thân thể của Triển tổng không tiện càng có thể chăm sóc cô ấy!"

"Anh không hiểu cô ấy, cô ấy chưa bao giờ cần dựa vào người khác." Triển Thiếu Khuynh khí phách nói như đinh đóng cột, "Liên Hoa là người phụ nữ

của tôi, xin anh nhớ kỹ, quá khứ, hiện tại hay tương lai, cô ấy đều là của tôi!"

Ba năm trước đây tôi đã nhận định cô ấy là người phụ nữ của mình, là tôi khổ tâm săn sóc như trân bảo đến bây giờ, anh dựa vào cái gì bây giờ vừa xuất hiện lại đồng dạng nói những lời như vậy!" Mục Thần muốn nắm áo Triển Thiếu Khuynh quát mắng anh, kiềm nén lửa giận trong lòng, anh ta lạnh lùng nói, "Thời gian tôi biết cô ấy so với thời gian anh ngồi xe lăn còn dài hơn, tôi hiểu cô ấy so với hiểu bản thân mình càng sâu hơn, anh cho là có thể từ trong tay của tôi cướp cô ấy đi sao!"

"Ba năm, hừ, năm năm trước tôi đã biết Liên Hoa, thời điểm đó, đại khái anh còn chưa trưởng thành đâu. . . ." Thời điểm đó, anh cùng với Liên Hoa làm chuyện căn bản chính là cảm người chưa trưởng thành xem, hiện tại Mục Thần đứng trước mặt anh khoe từng gian từng trải qua, thật là buồn cười! Triển Thiếu Khuynh cân nhắc lời nói tính ý sâu sa, "Người trẻ tuổi, anh còn phải học hỏi rất nhiều. . . ."

Khóe miệng chứa đựng ý cười, Triển Thiếu Khuynh vô cùng may mắn tự mình tính toán trước, một tháng sau Liên Hoa sẽ bị anh độc chiếm, đúng lúc hai người sớm chiều ở chung, anh sẽ hoàn toàn hàng phục Liên Hoa, vĩnh viễn không cho Mục Thần có cơ hội trở mình. . . .

"Tôi sẽ không lùi bước, cũng sẽ không nhường cho, nếu như anh có bản lĩnh, thì công bằng cạnh tranh, cuối cùng Liên Hoa chọn lựa ai, cuối cùng gả cho ai, cuối cùng ai mới là người thắng!" Khóe môi Mục Thần cũng nhếch lên, anh sẽ không nói chuyện Tiểu Bạch với Triển Thiếu Khuynh, nếu bị Tiểu Bạch phát hiện anh ta theo đuôi Liên Hoa, đến lúc đó chờ đủ loại trả thù cực kỳ tàn ác của Tiểu Bạch đi.

"Như vậy rất tốt, đến lúc đó ai cũng không thể nói gì được nữa." Triển Thiếu Khuynh gật đầu, "Dựa vào bản lĩnh, tôi sẽ khiến anh tâm phục khẩu phục!"

"Hừ, nói đến nước này, cũng không cần nói thêm gì nữa." Mục Thần thấy xe của mình chạy đến, không cam lòng nói với Triển Thiếu Khuynh, "Nhận ủy thác của người phải vì người hết lòng làm việc, Triển tổng, bây giờ tôi đưa anh về công ty."

Triển Thiếu Khuynh lại khoát tay: "Không cần, kế bên này có xe của Triển thị, tôi có thể tự mình trở về." Lúc nói chuyện, Triển Thiếu Khuynh đã nhấn vài cái nút trên xe lăn.

Không quá 5s, một chiếc xe màu xanh lam vững vàng dừng trước cửa Thịnh Thế Liên Hoa, một người trợ lý xuống xe, đứng cúi người nói: "Thiếu gia, ngài gọi chúng tôi, là muốn đi nơi nào?"

"Quay về công ty." Triển Thiếu Khuynh điều khiển xe lăn chậm rãi đi lên xe thể thao, anh mở rộng cửa kính xe vẫy vẫy tay với Mục Thần, "Tạm biệt."

Mục Thần nhìn xe đi mất, tức giận hận không thể đá chiếc xe kia mấy đá. Hóa ra bên cạnh Triển Thiếu Khuynh vẫn có vệ sĩ bảo vệ, căn bản là không thiếu người đưa anh về! Nhưng mới vừa rồi Triển Thiếu Khuynh còn quấy rầy Liên Hoa tự mình đưa về, đợi đến lúc anh muốn đưa Triển Thiếu Khuynh trở về, Triển Thiếu Khuynh liền gọi anh vệ ra không muốn cùng với anh chung xe, thật sự là đề tiện vô sỉ!

Tên âm hiểm, anh tuyệt đối sẽ không để cho Liên Hoa nhớ thương loại người như anh ta! Anh nhất định sẽ đánh bại Triển Thiếu Khuynh!

Một trận ác chiến, không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rõ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Chương 139: Con Nghe Lời Mẹ. . . .

Bốn giờ chiều, trong biệt thự tráng lệ của nhà họ Ôn.

"Mẹ!" Ôn Như Cảnh hưng phấn nhìn mẹ mình đi vào cửa nhà, cô vui sướng gọi một tiếng, sau đó ân cần bưng trà rót nước cho mẹ, nhin không được hỏi luôn miệng, "Mẹ, hôm nay thế nào? Mẹ ở trước mặt nhiều người tố cáo Liên Hoa sao chép như vậy có phải vô cùng hả giận vô cùng sản khoái hay không? Cô ta có sợ đến mức tay chân luống cuống cầu xin mẹ bỏ qua cho cô ta, hiện tại bị nhiều người chỉ trích, bị đám truyền thông phê phán bởi móc lột bộ mặt của cô ta sao chép phải không?"

"Bang!" Ôn Ngừ hất mạnh tách trà mà Ôn Như cảnh đang đưa tới văng trên mặt đất, bà cắn răng cực kỳ phẫn hận, nhưng lại đè nén đến cực hạn, chỉ có thể liên tục lặp lại vài chữ, "Đó. . . . Tiêu tiện nhân đó! Cô ta! Cô ta. . . ."

"Mẹ!" Ôn Như Cảnh bị hoảng sợ, cô hét hoảng lo sợ nhìn mẹ mình, lúc này mới phát hiện, một quý bà luôn dịu dàng cao nhã từ ái như mẹ thể nhưng lại mất đi lý trí không còn dịu dàng, ánh mắt của bà tràn đầy ngoan độc cùng oán hận, âm u đến dọa người. Sắc mặt của mẹ càng tái nhợt tiêu tụy hơn so với lúc bị bệnh nặng, kiểu tóc tinh xảo cũng bị rối bời đổ sụp xuống, tự nhiên già đi mười mấy tuổi!

"Mẹ làm sao vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Ôn Như Cảnh ôm lấy cánh tay Ôn Ngừ, lo lắng hỏi, "Không phải nói hôm nay đi phá hội trường của Liên Hoa, khiến cho tiếng xấu của cô ta lan xa không gượng dậy được sao, sao mẹ lại biến thành bộ dạng này? Là ai chọc mẹ tức giận, Liên Hoa cô ta đã làm gì, có phải cô ta thấy sự việc tồi tệ, liền ngấm máu phun người vũ nhục chúng ta?"

"Cô ta. . . . Liên Hoa chết tiệt kia, tiện nhân nên bị đày xuống Địa ngục, cô ta muốn đuổi tận giết tuyệt mẹ con chúng ta! Ôn Ngừ nghe lời nói an ủi quan

tâm của con gái, liền sụp đổ không thành tiếng. "Hôm nay mẹ chưa ăn được thịt dê, còn khiến cho mình nhức nhối, không chỉ không có vạch trần thiết kế của con tiện nhân sao chép, ngược lại còn bị cô ta dùng một quần chiếu tướng, cô ta ở trước mặt nhiều truyền thông như vậy phản tố Ôn thị chúng ta sao chép. . . . "

"Cái gì!" Ôn Như Cảnh sợ ngây người, "Làm sao có thể, con chuẩn bị đĩa CD cho mẹ, mẹ có chiếu không? Chỉ cần người chứng kiến mở to mắt nhìn phần tư liệu so sánh, chắc chắn đều nhận định Liên Hoa sao chép! Đây chính là thiết kế đăng cấp của công ty FL, Liên Hoa sao chép sáng ý của họ, làm sao có thể không bị mọi người phỉ nhổ! Cô ta tố cáo chúng ta sao chép, có chứng cứ gì nói xấu chúng ta như vậy?"

Ôn Ngữ ghen ngào quát: "Con biết cái gì, con có biết thân phận của con tiện nhân kia là gì không! Cô ta chính là tổng giám đốc Lotus của FL, cô ta ở Mỹ một tay thành lập FL! Phần tư liệu so sánh của chúng ta có thể chứng minh cái gì, cả hai công ty này đều là Công ty của con tiện nhân. . . "

Lau nước mắt, Ôn Ngữ trừng mắt che kín tờ máu nhìn chăm chăm con gái hỏi: "Chuyện cô ta kiện lại Ôn thị, Mẹ đang muốn hỏi con. . . Mẹ vẫn không quản lý thiết kế của công ty, nhưng mà con tiện nhân đưa ra một phần đoạn phim so sánh, một bên là thiết kế của Ôn thị, một bên là thiết kế của công ty ở Mỹ, vậy mà chúng giống đến 80%! Như Cảnh, bộ phận thiết kế đều do con quản lý, rốt cuộc có chuyện sao chép này hay không? Con mau nói cho mẹ biết!"

Hồi lâu Ôn Như Cảnh cũng chưa tỉnh hồn, Liên Hoa lại là tổng giám đốc Lotus của FL, đó là công ty thiết kế FL hàng đầu quốc tế, vậy mà nó là do Liên Hoa tự mình sáng lập dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng! Cùng so sánh với FL, nào là nhà họ Đỗ, nào là Ôn thị, nào là Thịnh Thế Liên Hoa, tất cả đều là con kiến bên cạnh người khổng lồ. . .

Nhưng dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì năm đó Liên Hoa hai bàn tay trắng bước ra khỏi nhà, hiện tại lại có được tất cả, dung mạo xinh đẹp, tài giỏi, vinh dự, giàu có, tình yêu, từng thứ một cô cậu mà không sao có được, Liên Hoa như vậy mà lại dễ dàng đạt được!

Càng quá đáng là, sau khi Liên Hoa đã có tất cả, lại còn nghĩ đến số gia sản ít ỏi này của cô và mẹ, Liên Hoa không tiếc dùng tất cả thủ đoạn, nhất định phải bức hai mẹ con cô đến bước đường cùng! Rõ ràng Liên Hoa không thiếu thứ gì, nhưng vẫn muốn cướp công ty của cô, muốn cướp người đàn ông của cô, muốn dùng danh mục sao chép này để cướp đoạt sạch sẽ tất cả của hai mẹ con cô. . . (Editor: ed đến đoạn này mà chịu không nổi à, lúc mình cướp chồng, cướp nhà, cướp tài sản của người ta sao không nghe hỏi 'tại sao' làm như vậy, bây giờ lại không hiểu 'tại sao' LH làm như vậy..... ta thêm <đạp> con này.)

"Như Cảnh!" Ôn Ngữ hét lớn nói, "Mẹ hỏi con rốt cuộc có sao chép hay không, mau nói rõ ràng cho mẹ, đây chính là chuyện lớn sanh tử tồn vong (chuyện sống chết)!"

"À. . . à!" Ôn Như Cảnh phục hồi tinh thần lại, ngập ngừng ấp a ấp úng nói, "Không, không có sao chép. . . Chúng con chỉ là trộn lẫn lộn xộn sáng ý của các công ty nước ngoài cùn một chỗ, rồi tiến hành chỉnh sửa sáng tạo lại, chắc sẽ không bị phát hiện. . . "

"Con! Mẹ giao toàn bộ chuyện Ôn thị cho con, con. . . Sao con không có tiền đồ như vậy!" Ôn Ngữ vừa nghe, suýt nữa muốn sặc khí, "Như Cảnh, con bị kẻ lừa đảo không có đầu óc nào dụ dỗ điên rồi sao! Loại chuyện này con cũng dám làm ra! Sẽ không bị phát hiện, sẽ không bị phát hiện thì con tiện nhân làm sao có thể lấy ra chứng cứ, cô ta so sánh tương tự sáng ý bị xào trộn của con, để cho người ta liếc mắt một cái liền nhìn ra là sao chép bất chấp!"

Nói đến đây, thoáng cái Ôn Ngữ lại già nua thêm mấy tuổi, nếp nhăn ngang dọc khắc sâu trên gương mặt già nua đầy nước mắt, bà chỉ tiếc rên rắt không thành thép mỏng: "Con làm ra loại chuyện này, ngay cả nhược điểm cũng bị con tiện nhân nắm trong tay, muốn Ôn thị làm sao đây! Cô ta đã kết hợp với các công ty thiết kế khác khỏi tổ Ôn thị, chúng ta không có chỗ dựa, làm sao chống lại công ty FL đăng cấp quốc tế, đến lúc đó không bỏ ra nổi số tiền mà tòa án phán quyết, nếu Ôn thị bị con tiện nhân cướp đi, đây là con muốn mạng của mẹ phải không! Tôi làm sao lại có đứa con gái như cô vậy, ăn vụng cũng không biết chùi mềp, là muốn tôi tức chết phải không. . . . "

"Mẹ, đừng nóng giận, mẹ đừng tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe. . . " Ôn Như Cảnh sợ đến mức nước mắt ràn rụa, ôm lấy mẹ không ngừng an ủi bà nói, "Mẹ yên tâm, không có việc gì, nhất định chúng ta không sao, Ôn thị là của chúng ta, ai cũng không đoạt được. . . "

"Như Cảnh mệnh khổ của mẹ, hai mẹ con chúng ta đều đáng thương, con tiện nhân kia nhất định không muốn chúng ta có cuộc sống tốt đẹp. . . " lòng mẹ thương con của Ôn Ngữ lại cuộn cuộn tuôn ra, những lời chỉ trích con gái vừa rồi lại không cánh mà bay, bà ôm con gái khóc rống nước mắt chảy ròng, giống như một mụ đàn bà chanh chua chửi đổng ác độc nguyên rủa Liên Hoa, "Con tiện nhân kia làm nhiều việc ác, nhất định sẽ gặp báo ứng, cô ta phải bị đoạn tử tuyệt tôn cả đời bất hạnh, sau khi phải chịu tất cả tra tấn sau thì bị đẩy vào mười tám tầng Địa ngục. . . Nếu cô ta thật sự cướp đi Ôn thị, mẹ sẽ đập đầu chết trước cửa nhà cô ta, để cho tất cả mọi người biết cô ta là loại đàn bà ác độc thế nào, cô ta vì tiền bức chết mẹ, mẹ cũng không tin còn có người nguyên ý làm ăn buôn bán với người như vậy. . . " (Ed: ta thật chịu không nổi hai mẹ con nhà nỳ, vừa đánh trống vừa la làng à)

"Mẹ, mẹ đừng như vậy, hai mẹ con chúng ta cũng không ai được bỏ ai, mẹ đừng nói lời như vậy. . . Ôn thị là do chúng ta khổ cực mới có được, nhất định sẽ có biện pháp bảo vệ nó. . . " Ôn Như Cảnh khóc nức nở an ủi mẹ mình, một ý nghĩ trong đầu chợt lóe, cô giật mình nhớ tới, "Đúng rồi, con đi tìm Yến Thừa, anh ấy nhất định sẽ giúp chúng ta, con phải đi cầu xin bác Đỗ, bọn họ nhất định sẽ giúp chúng ta chống án, Ôn thị sẽ không bị cướp đi!"

Nói xong, Ôn Như Cảnh muốn lao ra cửa đi liền.

"Con là kẻ đàn độn mà, vẫn là con nghĩ người nhà họ Đỗ là kẻ ngốc! Con đã quên mấy ngày hôm trước con nghe được lời nói của Yến Thừa, cậu ta đã quyết định muốn đá con đi, còn muốn giúp con tiện nhân cướp lại Liên thị, bây giờ con còn đi cầu cậu ta, không phải tự mình đi nghe chửi sao!" Ôn Ngữ túm chặt con gái đồ ập xuống quá xúc động mắng Ôn Như Cảnh, "Nhà họ Đỗ có một người nào ngốc không, mặc dù mấy năm gần đây con cùng Yến Thừa kết giao yêu đương, cũng chưa có kết hôn nếu không được pháp luật bảo đảm, người nhà họ Đỗ còn không muốn chuyện của mẹ con chúng ta đá được liền đá đi sao! Nhất là trong tình huống bây giờ, Ôn thị sẽ bị mấy công ty thiết kế đăng cấp ở Mỹ liên kết khỏi tổ, chắc chắn nhà Đỗ chỉ sợ tránh né không kịp, làm sao có thể giúp chúng ta!"

"Vậy bây giờ làm sao hả mẹ, chúng ta làm sao bây giờ. . ." Ôn Như Cảnh nghe mẹ nói, tay chân đều lạnh buốt, "Chúng ta liền khoanh tay chịu chết không có cách nào sao. Ngoại trừ nhà họ Đỗ có thể giúp chúng ta, chúng ta còn có thể làm gì bây giờ? Nếu Yến Thừa đồng ý giúp chúng ta, thỉnh cầu tác động bác Đỗ ra tay, bác ấy nhìn Liên Hoa từ nhỏ đến lớn giống như là cha và con gái, lời bác ấy nói nhất định Liên Hoa sẽ nghe, như vậy có thể hóa giải hết chuyện này! Bằng không, hai mẹ con chúng ta rơi vào tay Liên Hoa, thật sự là chết không có chỗ chôn. . . ."

Ôn Như Cảnh không biết là ông cụ Đỗ đã sớm cùng Liên Hoa trở mặt, lời nói của ông cụ đã không hề có phân lượng. Nhưng bây giờ cô cũng chỉ có thể nắm lấy cái cơ hội hư vô mờ mịt này, ép buộc bản thân tin tưởng, cách này nhất định có hiệu quả, chỉ cần nhà họ Đỗ nguyện ý giúp đỡ, chắc chắn Ôn thị sẽ không có việc gì. . .

"Đúng. . . Đây là cách duy nhất, chúng ta phải là cho nhà họ Đỗ cùng đứng chung một chỗ với chúng ta, nhất định phải khiến cho Yến Thừa vĩnh viễn đứng bên cạnh con, làm cho ông cụ Đỗ thừa nhận con là con dâu của ông ấy. . ." Ôn Ngữ cũng nhìn thấy con đường hi vọng, lâm bâm tự mình nhắc mãi.

Suy nghĩ thật lâu hết lần này đến lần khác, đột nhiên Ôn Ngữ nắm dùng sức nắm lấy cánh tay con gái, mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt kiên quyết, giống như con Sói đói khát vằn con gái: "Như cảnh, con nói cho mẹ biết, con cùng Yến Thừa hoan ái gần đây nhất là lúc nào, chuyện sinh hoạt của các con trong lúc đó đều nói cho mẹ biết!"

"Mẹ!" Ôn Như Cảnh kinh ngạc, "Mẹ hỏi cái này để làm gì, cái này có thể giúp gì sao. . ."

Móng tay Ôn Ngữ đâm thật sâu vào trong cánh tay con gái, gần như điên cuồng thúc giục nói: "Nói mau! Chu kỳ sinh lý của con, số lần các con sinh hoạt vợ chồng nói rõ ràng cho mẹ! Tất cả đều dựa vào con, bây giờ còn thẹn thùng cái gì, chính sự quang trọng hơn!"

Ôn Như Cảnh lo lắng không yên, nhưng cũng do mẹ nghiêm khắc ép hỏi nên thật thà trả lời đầu đuôi gốc ngọn, Ôn Ngữ trầm tư một lát, cười ha ha quát: "Trời không tuyệt đường ta, vận mệnh vẫn đứng về phía chúng ta!"

Kéo lỗ tai con gái qua, Ôn Ngữ nhỏ giọng bên tai Ôn Như Cảnh nói ra kế hoạch của mình.

Đợi đến lúc bà nói những việc cần thiết xong, sắc mặt Ôn Như Cảnh đã trắng bệch, hai mắt rung rung, môi cô run run, lại không thể tập trung nói ra thành câu: "Mẹ. . . Nay. . . Sao mẹ. . . Con. . ."

Ôn Ngữ dịu dàng vuốt ve hai má con gái, giọng điệu trong miệng lại âm trầm nghiêm khắc kinh khủng đến cực điểm: "Như Cảnh, con ngoan nhất, hoặc là bây giờ nghe lời mẹ sau này gả cho Yến Thừa cả đời làm quý bà; hoặc là bị con tiện nhân Liên Hoa cướp đi tất cả, mẹ con chúng ta chỉ có con đường chết. . . Tự con chọn đi."

"Con. . . Con nghe lời mẹ. . ."

Ôn Như Cảnh run rẩy một hồi lâu, cuối cùng nhẹ giọng nói ra lời đồng ý. Cô gắt gao nhắm mắt lại, để nước mắt chậm rãi từ trong hốc mắt chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Chương 140: J Có Chuyện Muốn Nhấn!

Năm ngày sau đó, Liên Hoa ở bên trong phòng của con trai trong nhà, bắt đầu đi liên tục cùng Tiểu Bạch giằng co với nhau.

"Mẹ, hôm nay con buồn ngủ, không đi ra ngoài!" Tiểu Bạch dùng tấm chăn mỏng quấn quanh mình thật kín, dùng sức đem mặt mình chôn vào trong cái gối, lắc lắc thân thể nhỏ nhắn của mình không chịu xuống giường, âm thanh mềm mại êm ái của bé rầu rĩ nói, "A, con buồn ngủ quá a, vừa động dậy đều không muốn động. . . . ."

"Tiểu Bạch!" Liên Hoa dùng sức xốc chăn lên, lộ ra thân mình nhỏ nhắn tròn vo như cục thịt của Tiểu Bạch, khe khẽ vỗ mông nhỏ của con trai, Liên Hoa cười nói, "Tiểu Bạch, mùa hè nóng vậy, con muốn mình chôn ở trong chăn ngọt ngào đến ngã bệnh có phải không? Mau đứng lên, đã gần mười một giờ rồi, con ngủ gì nữa!"

"Buổi sáng con học cho nên mệt mỏi, bây giờ một chút sức lực cũng không có, con cần phải ngủ. . . . ." tiểu pp của Tiểu Bạch vênh lên tiếp tục nằm lý trên giường, hạ quyết tâm tuyệt đối sẽ không xuống giường, ăn vạ phát phát tay, bé nói thẳng, "Mẹ đi làm đi, con sẽ ngoan ngoãn ở nhà, con đang ngủ, tạm biệt mẹ. . . . ."

"Không cho phép chơi xấu như vậy! Ai nói mình là nam tử hán đại trượng phu, ai nói mình là người đàn ông duy nhất trong nhà, bây giờ sao lại dám làm không dám nhận, làm sao để mẹ dựa vào con đây!" Liên Hoa dờ khóc dờ cười đối với con trai, chỉ có thể không ngừng thuyết phục, "Đừng giả bộ ngủ, mẹ biết con chính là không chịu đi ra ngoài gặp cái người mà con sợ hãi kia! Tiểu Bạch, lúc ban đầu con làm cũng không biết sợ hãi, sao bây giờ lại biết sợ hãi rồi hả? Là con trai mẹ nên thoải mái đi cùng mẹ, đi nhận lỗi của con và thành thật xin lỗi, sau đó đem đầu đuôi gốc ngọn sự việc nói ra, bằng không mẹ sẽ tức giận! Mẹ tuyệt đối không có con trai không dám đối mặt với sai lầm của mình như vậy!"

"Mẹ!" Tiểu Bạch đột nhiên ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì thời gian dài chôn đầu vào gối nên mặt đỏ lên đỏ mỗ hời, giống như chiếc bánh bao nhỏ đỏ ửng rất đáng yêu, bé bấu môi, cắn giận vung quả đấm nhỏ, hét lên, "Mẹ, con không phải không dám đi gặp chú ấy đâu! Con khi nào không dám đi nhận sai, không dám đi xin lỗi, con tuyệt đối là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, tại sao mẹ có thể nói con như vậy, con là con trai bảo bối của mẹ mà!"

Liên Hoa buông tay hỏi: "Được, con trai bảo bối, con nói, vì sao con không chịu rời giường, không chịu cùng mẹ đi ra ngoài, không chịu đi gặp Chú Mực?"

Tiểu Bạch lập tức cúi mặt xuống: "Là con không muốn đi gặp chú ấy thôi, tên đại phôi đàn đáng ghét như vậy, ở Mỹ tung ra nhiều tin tức rách nát như vậy, còn không biết xấu hổ quần lấy mẹ. . . . . sao da mặt chú ấy lại dày như vậy, cũng dạng như vậy, còn dám tiếp tục ý đồ bất chính với mẹ. . . . ."

Thời gian trước bé vừa chỉ huy J diệt uy phong của Mực Thần đại phôi đàn, ở Mỹ muốn làm danh tiếng thật lớn, hiện tại Mực Thần đại phôi đàn trở lại, nhất định là bởi vì bé gần đây muốn J điều tra chuyện của Ôn thị và Đỗ gia, làm cho Mực Thần đại phôi đàn có cơ hội nghỉ ngơi, xử lý xong xuôi cục diện rồi rảnh ở Mỹ. . . . .

Một ý nghĩ khác trong đầu Tiểu Bạch nhưng sao bé không biết xấu hổ mà nói ra khỏi miệng chứ, thực ra cũng bởi vì mẹ mới nói ra cái nguyên nhân kia nên bé nghĩ không muốn đi gặp Mực Thần. . . . . Hôm nay mẹ muốn ép bé đi xin lỗi tên trướng thối kia! Ngẫm lại bé thật sự cảm thấy không cam lòng! Liên Tĩnh Bạch bé đối phó với Mực Thần đại phôi đàn đang thêm nhỏ dãi mẹ của bé, không được để trướng thối cướp đi mẹ của mình, sai chỗ nào chứ! Để cho bé đi cúi đầu xin lỗi tên trướng thối, bé làm sao cũng không cam tâm!

"Tiểu quý bụng dạ hẹp hòi, con lại bắt đầu nói những lời như thế. . . . . " Liên Hoa vỗ vào đầu con trai một cái, "Con muốn mẹ nói bao nhiêu lần, Mực Thần cùng mẹ chỉ đơn thuần là bạn bè quan hệ hợp tác, chú ấy không có một chút khả năng nào trở thành của ba của con. . . . Không được tùy hứng, đi thay quần áo nhanh lên, buổi trưa chúng ta cùng đi ăn cơm, con nhất định phải đi xin lỗi Mực Thần, một chút cơ hội trả giá cũng không có!"

Tiểu Bạch như muốn ăn vạ: "Con không đi! Con suốt ngày đều muốn ở trong nhà --"

"Liên Tĩnh Bạch!" Liên Hoa hơi hơi nghiêm mặt, "Thức dậy đi tắm rửa người đầy mồ hôi của con, sau đó thay quần áo mang giày, bây giờ ngay lập tức!"

"Được rồi. . . ." Tiểu Bạch phát cáu, nếu tranh cãi thêm với mẹ, nhất định bé sẽ chọc mẹ tức giận.

Tiểu Bạch yên lặng bò dậy, mang đôi dép lê nhỏ nhắn đi tắm. Bé cũng biết có thu hoạch tốt, hôm nay có thể nghe được những lời này của mẹ, mẹ cam đoan không cho Mực Thần đại phôi đàn cơ hội, điều này có còn hơn không~

Liên Hoa nhìn theo Tiểu Bạch chạy đi, thờ dài, cũng xoa xoa thăm mồ hôi trên trán, aizzz, con trai đã lớn, thật sự là không nên mang theo! Mỗi lần cùng bé tranh luận loại sự tình này đều là một phen tra tấn vật vả. . . .

Nửa tiếng sau, hai mẹ con đã chuẩn bị xong, Liên Hoa còn nghiêm túc kiểm tra lại quần áo của con trai, vừa lòng gật đầu, chợt nhớ tới một chuyện, cô lên tiếng hỏi: "Tiểu Bạch, mẹ cho phép con làm chuyện đó sao, có phải cùng tên hacker J kia liên lạc không? Hôm nay chú Mực chính là muốn hỏi con vấn đề này, J làm sao trả lời con, con nói chi tiết cho chú Mực, cũng không được phép tùy tiện nói bừa nha!"

"Mẹ để cho con làm việc, con lúc nào quên đâu. . . . ." Tiểu Bạch đắc ý nhếch cằm lên, "Mẹ yên tâm, J hỏi âm con đều nhớ rõ, nhất định sẽ hoàn toàn nhấn chìm cho chú ấy!"

"Vậy là tốt rồi." Liên Hoa nắm lấy bàn tay mềm mại của con trai, tạm biệt thím Ngô, rồi đi ra khỏi nhà.

Lái xe Tiểu phi đã chờ ở trước cửa, Liên Hoa cùng Tiểu Bạch lên xe, Tiểu phi liền nhấn chân ga, văng vẳng lái về phía Hướng Nhật.

Thấy hai mẹ con xuống xe đi vào khách sạn, Mực Thần liền cười tiến lên đón tiếp: "Liên Hoa, Tiểu Bạch, hai người tới rồi!"

"Mực thần, để anh đợi lâu." Liên Hoa nheo mắt pp của con trai, nói với Tiểu Bạch, "Tiểu Bạch, chào chú đi!"

"Chào. .Chú. . Mực" Tiểu Bạch không cam lòng kéo dài giọng điệu chào hỏi Mực Thần, chào xong liền tránh núp sau lưng Liên Hoa, mắt cũng không thèm nhìn Mực Thần một cái.

"Chào Tiểu Bạch" Mực Thần không thèm để ý, một đôi mắt màu lam tràn ý cười nhìn hai mẹ con, "Thời gian không còn sớm, chúng ta vào chỗ gọi món ăn đi!"

Ba người đi vào gian phòng tinh xảo thoải mái, gọi vài món ăn, không lâu sau, toàn bộ đồ ăn đều được đưa lên bàn, người phục vụ khom người, đóng cửa lại rồi rời đi.

Liên Hoa thoáng nhìn Tiểu Bạch không coi ai ra gì, đang chuẩn bị cầm đôi đũa nhỏ ăn, ánh mắt sắc bén đảo qua, làm cho Tiểu Bạch nhất thời để đũa xuống, ánh mắt lóe ra tia thấp thỏm không yên.

Liên Hoa lạnh lạnh nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, giọng nói mang theo uy hiếp hỏi con trai: "Tiểu Bạch, không phải là con đã quên, vừa rồi con còn nói con có lời gì muốn nói với chú Mực, con muốn nói cái gì?"

"Hả, Tiểu Bạch muốn nói gì?" Mực thần có chút hăng hái hỏi, "Muốn nói cái gì cũng được nha." Trên mặt anh là nụ cười dịu dàng hiền lành, Mực Thần đã

quyết định muốn làm cho Tiểu Bạch này cảm động một chút, anh sẽ lấy thiện ý làm tan đi sự phản kháng của Tiểu Bạch, tiểu tử kia một ngày nào đó có thể tiếp nhận anh.

"Đúng. . . . . Thực xin lỗi. . . . ." Tiểu Bạch cắn răng đấu tranh tâm lý một lúc, rốt cục không cam lòng không muốn nói ra những lời này, "Con không nên đùa dai, không nên lấy chuyện làm ăn của Moon ra đùa giỡn, sự kiện kia ở Mỹ gây ra ảnh hưởng xấu như vậy, đều là lỗi của con. . . . ."

"Ha ha, Tiểu Bạch, việc không liên quan đến con, cũng không phải lỗi của con, không cần áy náy !" Mục Thần cười ha ha, yêu thương nhìn Tiểu Bạch, anh an ủi nói, "Nói đến cùng vẫn là chú Mục trước kia làm chuyện sai lầm, cũng là Moon thực sự quản lý và khoa học kỹ thuật chỗ thiếu hụt, đều cùng lúc này bộc phát ra. Bây giờ Tiểu Bạch đói bụng không, chúng ta ăn cơm, chuyện kia đừng nhắc lại nữa!" Nói xong, anh gấp đồ ăn mà Tiểu Bạch thích yêu nhất, ý là lấy lòng nhóc con kia một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 155: Chương 140.2

Liên Hoa phân bác lại nói: "Mục Thần, anh không cần nói như vậy để Tiểu Bạch trốn tránh trách nhiệm, là lỗi của nó, nó sẽ thừa nhận. Tiểu Bạch, nói rõ ràng chuyện này, chờ chú Mục tha thứ cho con thì mới được ăn cơm."

"Chuyện này nói rõ ràng rồi mà, anh vốn không có trách Tiểu Bạch, ăn cơm thật ngon đi!" Mục Thần cười với Tiểu Bạch, để cho nhóc con kia ăn cơm thật ngon là tốt rồi.

"Con trai mà, bướng bỉnh ham chơi là bình thường." Mục Thần tận sức nói tốt Tiểu Bạch với Liên Hoa, "Tiểu Bạch mới mấy tuổi, Liên Hoa em không cần lấy tiêu chuẩn của người lớn áp đặt cho Tiểu Bạch, bé giữ lại tính tình trẻ con là chuyện tốt, lần này có thể chỉ huy người khác làm ra tin tức kinh hoàng ở Mỹ, Tiểu Bạch thật sự rất lợi hại, em nên cao hứng mới phải!"

Ánh mắt Mục Thần vung trộm liếc nhìn Tiểu Bạch nghiêm túc ăn cơm, nhóc con kia có vì anh cầu tình mà sinh ra chút hảo cảm với anh? Tiểu Bạch nhất định phải sớm một chút thừa nhận anh, có đồng đội Tiểu Bạch này, anh theo đuổi Liên Hoa nhất định là làm ít công to.

"Nó gây ra chuyện sai lầm, sao anh còn có thể khích lệ nó chứ! Anh không cần làm hư nó...." Liên Hoa bắt đầu đi, nhìn Tiểu Bạch hỏi, "Tiểu Bạch, nói cho chú Mục nghe, về sau còn làm như vậy không, sau này con phải làm thế nào?"

"Thỉnh thoảng sẽ không làm loại chuyện đó..." Tiểu Bạch miệng chứa đồ ăn, vừa nhai nuốt vừa lẩn lộn nói không rõ ràng, "Thỉnh thoảng phải cười giỡn thật nhiều, nói chuyện tốt nhất. . . . . khụ khụ khụ khụ!" Đang nói, Tiểu Bạch bỗng nhiên trong miệng bị mắc nghẹn, toàn bộ mặt lập tức đỏ bừng lên, bắt đầu liên tục ho khan không ngừng.

"Cẩn thận một chút, không phải mẹ đã dặn trong miệng có đồ ăn không được nói sao. . ." Liên Hoa vội vàng rót nước cho con trai, vừa cho Tiểu Bạch uống nước vừa nhẹ nhàng vỗ lưng cho bé, "Con chậm một chút, không thể nuốt xuống một ngụm rồi nói tiếp sao. . ."

"Tiểu Bạch có sao không, có muốn đi bệnh viện xem một chút không, bé ho khan rất kịch liệt?" Mục Thần không có kinh nghiệm nuôi con nhỏ bị hoảng sợ, luống cuống tay chân không biết hỗ trợ như thế nào.

"Khụ khụ. . . khụ!" Tiểu Bạch cố sức nuốt nước trà vào cổ họng đang bị đồ ăn tắc nghẽn, gương mặt trắng mịn cũng không hề lộ vẻ mặt đau đớn, bé mới xấu hổ nói, "Mẹ, con không sao. . . Vừa rồi ăn hơi nhanh chút. . . . ."

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!" Mục Thần nhẹ nhàng thở ra, dịu dàng nói với Tiểu Bạch, "Thích gì cứ việc từ từ ăn, không cần phải gấp, Tiểu Bạch, con thích ăn gì có thể tiếp tục chọn. . ."

Mục Thần âm thầm đắc ý, xem ra Tiểu Bạch thật thích đồ ăn ở khách sạn này, không uống phí anh để trợ lý Không Vi Hiên sưu tầm nhiều mỹ thực ở thành phố K, có thể làm cho Tiểu Bạch hài lòng, bọn họ vất vả chút cũng không uống phí.

"Ăn cơm có thể cuồng cuồng sao! Về sau không được như vậy!" Liên Hoa thực bắt đầu đi với con trai, cô nhủ thầm hỏi, "Vừa rồi con hằm hằm hồ hồ nói cái gì làm cho chúng ta nghe không rõ, lặp lại lần nữa đi!"

"Tiểu Bạch lè lưỡi: "Con nói là. . . . con sẽ không như vậy, về sau sẽ học cho tốt chí tiến thủ mỗi ngày (hướng về phía trước)."

"Ai muốn nghe lời nói khách sáo phổ thông này, mẹ muốn nghe con nói cụ thể!" Liên Hoa vẫn không hài lòng với Tiểu Bạch, con trai tuyệt đối vẫn đang đối địch với Mục Thần, nói những lời này cũng như chưa nói vậy, cô chất vấn Tiểu Bạch, "Con quên lúc đi đến đây mẹ nói gì với con sao, con cứ tiếp tục không nghe lời như vậy sao?"

"Liên Hoa, không nên luôn phê bình Tiểu Bạch đâu, bé rất đáng yêu rất thông minh, không nên làm mất đi bản sắc của bé." Mục Thần vội nói chen vào,

vì giảng hòa can ngăn hai mẹ con, "Thức ăn mang lên lâu như vậy rồi, em một miếng vẫn còn chưa ăn, đây em mau nếm thử món bên này, một lát nguội rồi sẽ không ngon! Chúng ta vừa ăn vừa tán gẫu, Tiểu Bạch hãy ăn nhiều một chút!"

Liên Hoa không còn cách nào, đành phải tạm thời buông tha cho Tiểu Bạch, để cho bé cứ cúi đầu ăn cơm. Cô thì cứ tùy ý cùng Mục Thần tán gẫu, lời nói thoải mái, vui vẻ làm cho bầu không khí bữa cơm càng vô cùng khoan khoái, nhưng mỗi lần Liên Hoa và Mục Thần nói đến đề tài thâm nhập, muốn đề cập đến giới hạn suy nghĩ về chuyện tình cảm trong lòng thì Tiểu Bạch dùng đủ loại phương thức đánh gãy lời nói của hai người, nói chêm vào chọc cười một phen, làm cho chủ đề kia cuối cùng cũng không tiến hành được.

Liên Hoa rất nhanh nhìn thấu suy nghĩ coi chừng của con trai, vừa không biết làm sao lại mang tức giận nhìn Tiểu Bạch, cô còn có thể làm sao để Tiểu Bạch con trai nhà mình an tâm đây? Cái gì cần nói cô đã nói hết rồi, nhưng Tiểu Bạch sao vẫn cứ công kích đối với động vật giống đực không sai biệt khác tiếp xúc cô, lúc nào cũng lo lắng cô sẽ bị cướp đi đây. . . Mục Thần thật sự là bị tai bay vạ gió, vừa vận gặp phải Tiểu Bạch tùy hứng nhất, luôn luôn phản kháng nhất. . . .

Sau khi Mục Thần mấy lần bị cắt ngang lời, cũng phát hiện ra Tiểu Bạch kháng cự ý tứ của anh. Mặc dù anh bị Tiểu Bạch đã kích một cách nhỏ nhặt, nhưng anh rất nhanh phần chấn tĩnh thần. Thay đổi cách suy nghĩ, tình hình bây giờ là anh cũng không nhất nhất chiếm ưu thế, ít nhất anh bây giờ còn có cơ hội được Tiểu Bạch đã kích, quá trình theo đuổi của anh Tiểu Bạch hết sức có khả năng bài xích, đã được anh làm cho Liên Hoa cùng Tiểu Bạch rất cảm động tiếp nhận anh, mà tên Triển Thiệu Khuynh kia hoàn toàn không biết Tiểu Bạch tồn tại, theo xuất phát điểm thì bên kia thua xa, nhất định là không có kết quả tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Chương 140.3

Rốt cuộc bữa trưa vẫn diễn ra như bình thường, nhân viên phục vụ đưa lên trái cây và món điểm tâm ngọt, Mục Thần càng tận tâm chiêu đãi Tiểu Bạch, hỏi han ân cần lấy điểm tâm trái cây đầy trên bàn trước mặt cho Tiểu Bạch, chỉ sợ bé không hài lòng đồ ăn hôm nay.

Liên Hoa lau nước trái cây dính trên khóe miệng con trai, đột nhiên nhớ đến một chuyện khác, cô ngừng đầu hỏi Mục Thần: "Đúng rồi, không phải anh muốn hỏi chuyện của vị Hacker kia sao, tôi mang Tiểu Bạch đến chủ yếu là vì chuyện này, sao hôm nay không thấy anh nhắc đến chuyện này?"

"À, à!" Mục Thần cũng giật mình nhớ tới, hôm nay tâm tư của anh dường như tất cả chỉ muốn lấy lòng Tiểu Bạch và nghiêm túc cùng Liên Hoa nói chuyện với nhau, trái lại quên mất đại sự này của công ty!

Mục Thần nhìn Tiểu Bạch dịu dàng hỏi bé: "Tiểu Bạch, chú Mục muốn hỏi con về chuyện của vị Hacker đó, chính là cái người đã loan truyền tin tức của chú, hacker đã xâm nhập vào dữ liệu Moon, con có thể nói những việc con biết cho chú mục hay không vậy?"

Tiểu Bạch nuốt miếng bánh ngọt cuối cùng trong miệng, dưới ánh mắt bức cung của mẹ, nói ra đầu đuôi gốc ngọn sự việc mà bé biết: "Chú nói cái người hacker tên J, là người con nhận khi đầu tư trên mạng lưới trên Wall Street, con chưa từng gặp J, cũng không biết tướng mạo, tuổi tác, tính cách, gia đình. Con chỉ cùng hắn trao đổi chời đùa náo loạn trên mạng thôi, thỉnh thoảng giúp hắn đầu tư làm ăn một chút, giúp cho hắn kiếm chút tiền mà thôi. Chẳng qua là chúng con là bạn vong niên, hắn rất tin nhiệm rất bộc trực thành khẩn với con, hắn đối phó với Moon xác thực là con chỉ thị hắn, bản thân J không có chút thù hận với Moon. . . Những điều con biết chỉ vậy, những phương diện khác không biết."

Tiểu Bạch nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một hồi, mới nói ra chuyện quan trọng nhất: "À! Con nghe mẹ nói chú muốn chiêu an J, thu nhận hắn vào công ty để hắn phục vụ Moon? Vấn đề này con đã hỏi hắn rồi, hắn hoàn toàn không đồng ý!"

"Tiểu Bạch, con có nói cho hắn biết chú nguyện ý để cho hắn ra giá hay không, chỉ cần hắn nguyện ý làm việc ở Moon, đãi ngộ gì cũng có?" Mục Thần nhủ mảy, truy hỏi Tiểu Bạch.

J là người thế nào cũng không quan trọng, nhưng nếu hắn không muốn phục vụ cho Moon, đây là sự đáng tiếc, thậm chí, nếu phục vụ cho công ty đối địch của Moon, hắn để những cơ sở dữ liệu của Moon bị rò rỉ cho đối phương, nhất định công ty sẽ có tai họa ngập đầu!

Tiểu Bạch gật đầu: "Con nói cho hắn biết, hơn nữa hắn còn hiểu rất rõ về Moon, biết đã đi nhất định sẽ có lương cao địa vị cao, chỉ là hắn vẫn cự tuyệt, nói sẽ không bán mạng cho bất cứ công ty nào, rất không tự do. . . ."

"À. . ." Mục Thần tiếc nuối một hồi, đây đúng là một tin tức vừa may mắn vừa không may mắn, J không muốn phục vụ cho Moon, nhưng thứ hắn theo đuổi là nhân văn đã hạc (*) chính mình thoải mái vui vẻ, cũng sẽ không bị người khác mua chuộc, hắn có phải có thể có tư tưởng qua loa phóng túng không?

(*) Nhân văn đã hạc: không ràng buộc. Như những đám mây trời nổi.

Liên Hoa hoài nghi hỏi con trai: "Con nói đều là sự thật, có thể cam đoan với mẹ?" Cô lo lắng con trai lòng dạ hẹp hòi muốn lừa gạt Mục Thần, chỉ có cô hỏi, mới có thể hỏi ra đáp án chân thật.

"Dạ, con nói cho hần biết, con cam đoan hần thật là một mực phủ quyết!" Tiểu Bạch cũng nghiêm túc gật đầu, trong lòng lại gian trá cười lớn, bé cũng không nói ra J sao phải cự tuyệt, J đưa ra quyết định này thật ra là bé giờ trò ma mãnh!

Ha ha, là bé Tiểu Bạch dẫn dắt từng bước khuyên nhủ J, nói với hần ở Moon lương cao đến đâu có thể kiếm bao nhiêu tiền, liều chết liều sống bất quá chỉ là một mức lương cố định, làm sao bằng được với bé giúp J đầu tư đạt được một khoản lợi nhuận? Huống chi, có một câu thành ngữ tiếng Hoa gọi là gì nhỉ. . . Đúng, là "Hãy cho ta một con cá hơn cho việc đánh bắt cá", J không phải là tên ngốc tài chính nha, bé có thể dạy J đầu tư dự đoán chứng khoán những hạng mục hấp dẫn để kiếm tiền a! Vậy vì cái gì J để cho bản thân bị vây hãm ở trong các điều mục của công ty không được tự do, làm một kiếm được ít, nói thế nào cũng không có lời a!

J bị bé hết sức thuyết phục, đặc biệt là bé đồng ý dạy J kỹ xảo phía sau đầu tư, J nhất quyết gọi bé mở miệng một tiếng lão đại, mở miệng một tiếng sư phụ, nghĩ đến hai người nhất định chênh lệch tuổi rất lớn, làm cho Tiểu Bạch cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Cũng không phải không biết xấu hổ, Tiểu Bạch tuyệt đối không có khái niệm chịu thiệt, đổi lại, J cũng sẽ dốc túi truyền dạy kiến thức kỹ xảo hacker máy tính cho bé. Tiểu Bạch không khỏi lấp lánh mắt một hồi, không đến vài năm, tin rằng Tiểu Bạch bé chính là một thể hệ mới của hacker đẳng cấp internet. . . .

"Aizz, J không có ý quy thuận, chúng ta cũng đành từ bỏ ý niệm này rồi. . . ." Mục Thần lộ ra biểu tình tiếc nuối cùng thương tiếc, khe khẽ thở dài.

Còn Tiểu Bạch lén lút cười như nở hoa, che cái miệng nhỏ nhìn lên vẻ mặt mất mát của Mục Thần, vẫn nhìn rất lâu, mãi cho đến khi bé cảm thấy đã nhìn đủ rồi, Tiểu Bạch mới cất giọng, cố ý bày ra nét mặt treo người mắc câu: "Chỉ là. . . . . Chỉ là J cũng có lời nhắn để cho con truyền đạt cho tổng giám đốc của Moon. . . . .

"J nhắn cho chú? Hần muốn nói với chú cái gì? Là chuyện gì?" Mục thần sững sốt, không nghĩ tới vẫn còn có chuyển biến như vậy, nhưng J lưu lại là lời tốt còn là lời nói xấu, tim của anh vẫn cứ biến động theo. . . . .

"Hần nói a -- ừ, hần nói. . . . ." Tiểu Bạch lấp lửng một hồi, mới nhẹ nhàng từ trong túi áo của mình lấy ra một cái usb màu xanh đen, đưa đưa trước mặt Mục Thần, hà hê nói, "Hần nói ở đây hần phát hiện chỗ hỏng cùng bug của dữ liệu công ty Moon, bây giờ muốn giao toàn bộ cho tổng giám đốc của Moon, chuyện này xem như là bồi lễ, hi vọng chú không cần trách tội hần."

"Đưa nhỏ hư hỏng, chuyện này sao không nói sớm!" Liên hoa vội vàng lấy usb, nhẹ nhàng đưa cho Mục Thần, cô nhẹ nhàng vỗ đầu con trai, "Con chính là muốn nhìn chúng ta sốt ruột có phải hay không, có thứ này tại sao không lấy ra sớm một chút!"

"Hi hi, con quên mất. . . . ." Tiểu Bạch giả vờ ngây ngốc, bỏ nhào vào trong ngực Liên Hoa làm nũng một hồi.

Mục thần cầm usb, có chút mừng rỡ giống như kinh hi, thế nhưng J lại nói tất cả chỗ hỏng mà hần nắm chắc cho Moon, trộm cũng có đạo đức, ngược lại J thật sự là một vị hacker có thực lực lại có nhân phẩm! Chỉ đáng tiếc là, không có cách nào thu hần vào dưới trướng, luôn là có một chút tiếc nuối, nhưng có thể có cái kết quả này, có thể có được phần tư liệu này, cũng đã làm cho anh không cầu gì khác.

"Mục Thần, có phần tư liệu này, rốt cuộc hôm nay anh không có mời khách uống phí rồi. Tiểu Bạch cũng xem như là làm chút chuyện thực tế cho anh, anh xem như nể mặt tôi, xem như nó tuổi còn nhỏ dại, đừng chấp nhất nó." Liên hoa nói với Mục Thần: "Bữa trưa của chúng ta cũng ăn gần xong rồi, anh lấy được tư liệu, vẫn là mau trở về xử lý những chỗ hỏng đó đi, lần sau chúng ta tán gẫu tiếp, chuyện của Moon quan trọng hơn."

"Anh không có trách Tiểu Bạch, em cũng không cần trách bé nữa." Mục thần nắm chặt usb xinh xắn, đứng dậy nói với Liên Hoa và Tiểu Bạch: " Có được phần tư liệu này thật là niềm vui ngoài ý muốn, anh bây giờ xác thực là nóng lòng muốn trở về, muốn lập tức trở về dựa theo chỗ hỏng của tư liệu để hoàn thiện hệ thống, cho nên anh sẽ không nói lời khách sáo gì với em và Tiểu Bạch, để tài xế đưa hai người trở về, chúng ta ngày khác lại tụ họp."

Liên hoa từ chối: "Tôi mang theo tài xế, cùng Tiểu Bạch trực tiếp về nhà là được rồi, anh đi làm việc đi, không cần phải để ý đến chúng tôi. Bạn tốt bao nhiêu năm, lại khách sáo thì thật kỳ cục rồi!"

Mục thần cười, không nói thêm gì nữa, cùng Liên Hoa và Tiểu Bạch đồng thời rời khỏi phòng, ở trước cửa khách sạn tất cả lên xe, rẽ theo hướng khác nhau chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 157: Chương 141: Chuẩn Bị Xong

Tiểu Phi nghe lời lái xe đưa mẹ con Liên Hoa về nhà, có lẽ bởi vì Tiểu Bạch giành co cả buổi trưa với Liên Hoa, lên xe liền mở mắt không ra, nằm trong lòng Liên Hoa ngủ thiếp đi rất nhanh. Liên Hoa ôm con trai, đắp cho bé thêm một cái chăn mỏng, nhìn dung nhan yên ổn của Tiểu Bạch khi ngủ, cô cũng có chút buồn ngủ rồi, khó có được ngày nghỉ, trở về cô cũng muốn ngủ bù một giấc thật tốt!

Về đến nhà, Liên Hoa ôm Tiểu Bạch xuống xe đặt trên giường, bản thân cũng về phòng nằm xuống giường nghỉ ngơi, vừa định ngủ, di động liền đổ chuông.

Âm nhạc du dương không nhanh không chậm vang lên, Liên Hoa đấu tranh liên tục, tiếng chuông vẫn không ngừng, bắt đầu rồi, cô phải xuống giường nhận điện thoại.

Đề nén lửa giận vì bị đánh thức, Liên Hoa ấn nút nghe: “Này, xin chào.”

“Xin chào, Liên tổng, tôi là Triển Thiếu Khuynh.” Giọng nam cực kỳ dễ nghe vang lên, nói một câu đơn giản liền dập tắt lửa giận trong lòng của Liên Hoa.

“Triển tổng?” Liên Hoa đảo qua ý nghĩ, nghi ngờ hỏi, “Tìm tôi có chuyện gì không?”

Triển Thiếu Khuynh khẽ cười: “Liên tổng, vật sở hữu cô gửi trong thư đã chuẩn bị xong, tôi muốn hỏi cô một chút, chúng ta có thể bắt đầu đơn case này rồi sao?”

Liên Hoa kinh ngạc nói: “Tất cả đều chuẩn bị xong? ! Thật giống như toàn bộ yêu cầu của tôi sao?”

Lúc trước đối tượng hợp tác của Liên Hoa chưa từng có ai làm xong trong mười ngày, vì yêu cầu của cô có chút hà khắc, ngày đó nói bảy ngày đều là phỏng đoán, cô suy đoán Triển Thiếu Khuynh còn muốn tiếp tục xin mấy ngày, anh làm sao có thể hoàn thành trong năm ngày? Có thói quen là sẽ khó hoàn thành, những thứ kia đều phạm vi to lớn của case cô chọn, bởi vì điều kiện hợp tác cần phải có tài lực hùng hậu và quan hệ rộng lớn, nếu không có thì không thể hoàn thành!

“Đúng, tôi đã chuẩn bị xong tất cả yêu cầu của cô, mỗi một chi tiết nhỏ đều xử lý thật tốt, cũng có thể hoàn mỹ không khuyết điểm. Trước tiên cô có thể đến xem thử, có chỗ nào không vừa lòng có thể sửa đổi.” Triển Thiếu Khuynh cúi đầu cười nói, trong tay anh cầm là tóc hoa râm trong thư của Liên Hoa, cô có nhiều thói quen nhỏ không muốn cho người khác biết, những thứ này anh đang nắm trong tay, làm cho anh có một loại độc hưởng bí mật của Liên Hoa.

Triển Thiếu Khuynh mới đầu còn chưa tin những yêu cầu của Liên Hoa có nhiều hạn chế, cũng không thấy được hạng mục gì mà tốn bảy ngày chuẩn bị, nhưng khi thấy tài liệu Liên Hoa gửi tới bằng e-mail, anh thật sự bị hù sợ một chút, thật là hạng mục kinh người!

Liên Hoa nói trong thư rất chân thành, vì chung đụng cả ngày với người ở giữa nên cần có ý nghĩ khéo léo, cô đều có yêu cầu nghiêm khắc với việc ăn, ở, đi, đứng, hi vọng Triển thị có thể dành cho cô điều kiện tốt nhất, để cho cô có thể có tâm trạng tốt nhất bắt đầu công việc, tạo ra thiết kế hoàn mỹ nhất. Lúc ấy Triển Thiếu Khuynh còn có chút hăng hái chuẩn bị một đồng thói quen của Liên Hoa, yên lặng ghi nhớ thứ cô yêu thích vào trong lòng, vì cô cố gắng làm cái tốt nhất.

Cô không uống cà phê, bất kỳ cà phê nào cũng không được, uống cà phê một ngày một đêm cô sẽ không ngủ được, cho nên lúc mời cô tuyệt đối không được mời loại thức uống này; buổi trưa cô nhất định phải ngủ trưa, đặc biệt cung cấp cho cô cái gối bằng nhung lông vịt, hoà quyện với hương thơm Lavender quý nhất, mới có thể ngủ an ổn; lúc cô đi ngủ làm thiết kế thì đồ uống phải duy trì ở mức 39 độ C, nếu không sẽ làm cho ý tưởng của cô mất hết; cô không thích ăn đồ ngọt, nhưng khi ý nghĩ bộc phát, cô cần đồ ăn của hàng Mille Feuilles để duy trì ý tưởng, món điểm tâm ngọt này là số lượng có hạn ở cửa hàng, đảm bảo chất lượng chỉ có năm ngày, nên phải Triển thị phải cung cấp liền, thật là hết sức khó khăn. . . . .

Triển Thiếu Khuynh lần đầu tiên cảm thấy Liên Hoa là một nhà thiết kế đại tài, là một người có tiếng, có giá cực cao trên thế giới, những thứ vụn vặt này không phụ thân thể cô, nhưng làm cho anh như đầu một hồi. Liên Hoa yêu cầu rất nhiều thứ dù có tiền cũng không thể có được, làm cho anh khôn khéo suy nghĩ, làm tất cả biện pháp khó khăn lắm mới đủ tất cả. . . . .

“Thật không?” Liên Hoa vẫn không thể tin được, “Mặc dù tôi rất tin tưởng Triển tổng sẽ không lừa, thế nhưng chuẩn bị xong mọi thứ nhanh như vậy, thật sự dọa tôi rồi!”

“Là thật, toàn bộ đã sẵn sàng.” Triển Thiếu Khuynh có chút thấp thòm hỏi, “Tôi có một chuyện muốn nói, bình thường cuộc sống của Liên tổng đều nghiêm khắc như vậy sao?”

Nếu như lúc nào anh cũng dùng những thứ này nuôi Liên Hoa, như vậy một năm sẽ tiêu hao hàng trăm triệu trở lên, có tiền cũng hết, có những dù có tiền căn bản cũng đâu mua được, cho dù là Triển thị, có lẽ cũng không có cách nào bảo đảm cung cấp quanh năm suốt tháng cho Liên Hoa.

Nếu như sinh hoạt hằng ngày của Liên Hoa cũng tiêu chuẩn như vậy, như vậy sau này anh càng phải cố gắng kiếm tiền rồi, anh sẽ cho người phụ nữ của mình những thứ tốt nhất, sao có thể để cho cô bị ủy khuất. . . . .

Liên Hoa cười khẽ một tiếng: “Dĩ nhiên không phải, sao có thể chứ! Những thứ này chỉ là yêu cầu của tôi lúc thiết kế, anh cũng biết rồi, yêu cầu của tôi có chút hà khắc, đang ở thời kỳ cùng đối tượng hợp tác tiếp xúc hiểu rõ, tôi cũng cần thỏa mãn những yêu cầu này, mới có thể dần hiện ra ý tưởng hoàn mỹ nhất, đối tượng hợp tác như vậy là rất ít rồi. . . . .Hàng năm tôi chỉ tự mình nhận có mấy đơn case, thời gian là một mặt, mặt khác chính là đối tượng hợp tác rất khó cung cấp những điều kiện của tôi, vậy tôi cũng không có cách nào!”

Liên Hoa bắt đầu rồi, cô nhận case là tiến hành thiết kế riêng cho công ty hoặc người, cô luôn cần hiểu biết hạng mục được yêu cầu, cùng đối tượng hợp tác tiến hành trao đổi, lại càng dựa vào ý tưởng và linh cảm, cần tập trung chú ý tới hạng mục.

Thật ra thì nếu như không phải cần tiếp xúc với người khác, nếu như hạng mục chỉ nhằm vào đồ vật của bản thân, tựa như đơn thiết kế kim cương Nam Phi, cô có một loại tập trung tinh thần khác là dẫn Tiểu Bạch theo mình, ở chung một chỗ với con trai, cho dù là tán gẫu, chơi đùa hoặc là yên tĩnh không nói gì, cô thiết kế cái gì linh cảm cũng bốn phía.

Nhưng đơn case này hoàn toàn không được, cô tuyệt đối sẽ không mang con trai đi cùng để chạm mặt với Triển Thiếu Khuynh, Tiểu Bạch tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt Triển Thiếu Khuynh, cho dù cô bị hạ nhục của Triển thị hấp dẫn đến đêm ngủ không được, tuyệt đối cũng sẽ không dẫn con trai theo!

Cho nên, cô chỉ có thể sử dụng yêu cầu hà khắc tới yêu cầu Triển Thiếu Khuynh, anh không có cơ hội thấy Tiểu Bạch, chỉ có thể ít rủi ro nhiều phiền toái một chút, vì cô cung cấp linh cảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: 142: Ngày Mai Đến

Liên Hoa nghĩ đến đây, đột nhiên đùa nghịch muốn nói đùa: "Thực ra mời chính tôi đảm nhiệm thiết kế cho khách hàng còn có một đặc điểm, chính là khách quen rất đặc biệt. Ngay cả rất nhiều công ty đã trở thành đối tác hợp tác cố định với tôi vài năm, tôi nghĩ, bọn họ có lẽ đều rất vất vả đặt mua rất nhiều thứ như vậy, nhất định là muốn trên người tôi kiếm tiền về rồi."

Triển Thiếu Khuynh ở đầu bên kia điện thoại cũng nhẹ nhàng cười: "Làm sao có thể chứ, bọn họ nhất định là nhìn đến thiết kế độc nhất vô nhị vô cùng khéo léo của Liên tổng. Cho nên không tiếc số tiền lớn cũng muốn mời em về tiếp tục thiết kế, làm sao để ý đến tiền chứ." Anh trở về lại lật bản hợp đồng xem lại lần nữa. Thì ra anh đã chuẩn bị chiết khấu phương diện tiền thù lao mọi thứ được tính ra cụ thể. Thật là Liên Hoa ở trên hiệp ước đã vì khách hàng tiết kiệm tiền. Mời Liên Hoa vài lần cho đủ hao tổn này được lợi nhuận. Nhưng hao phí chuẩn bị những thứ này, tự nhiên có thể mời được Lotus tự mình đến thiết kế càng trân quý, giá trị tuyệt đối thiết kế của cô phải là số tiền này, mời một nhân tài như cô thật là nhìn xa trông rộng.

Triển Thiếu Khuynh lại hỏi: "Tôi đã vừa chuẩn bị tốt toàn bộ, hợp tác khi nào thì bắt đầu đây?"

"Ách. . . Tôi còn một ít việc chưa xong. . . " Liên Hoa xấu hổ, cô vốn là muốn Triển Thiếu Khuynh nhất định sẽ yêu cầu kéo dài thời hạn, cho nên bản thân mình mọi thứ định chuẩn bị từ từ, cho đến bây giờ còn thiếu không ít. Nếu bây giờ mà bắt đầu cùng Triển Thiếu Khuynh tiến hành ở chung tìm hiểu cọ sát, sẽ không tiện rất nhiều. . .

"Liên tổng bên đó còn thiếu cái gì, có muốn tôi hỗ trợ hay không?" Triển Thiếu Khuynh ân cần hỏi. anh đã có được một chút tiến bộ, anh muốn gặp cô, muốn cùng cô một chỗ, loại tình cảm tha thiết làm cho anh không chờ đợi lâu được nữa.

Liên Hoa vội nói: "Không cần, không cần, những thứ bên đây của tôi đều tương đối vật vãnh, hơn nữa còn là tôi vì mình chọn có vẻ tốt hơn. Như là dụng cụ vẽ tranh chuyên nghiệp, máy quay ghi lại cùng giấy, vv. . . Không ít đều cần bên kia FL chuyển qua đây, có lẽ không có nhanh như vậy. . . "

Cô vẫn còn nhớ bức tranh tư thế oai hùng thời điểm phục hồi sức khỏe của Triển Thiếu Khuynh là một bức tranh cảnh hấp dẫn hoàn mỹ nhất. Mấy thứ này đều cần thiết, hai mươi ngày này đối với cô mà nói, cũng là đi tìm hiểu tính cách của Triển Thiếu Khuynh thiết kế ra, cũng là vì tìm về linh cảm ngày đó kích thích, thể hiện ra cái loại sức sống hoàn mỹ này.

"Vậy muốn khi nào thì có thể chính thức bắt đầu đây?" Anh còn phải chờ bao lâu nữa đây?

Liên Hoa yên lặng tính toán một lát sau, nói như đinh chém sắt: "Hai ngày, trong vòng hai ngày tôi sẽ mang toàn bộ dụng cụ vẽ tranh mang đến Triển thị và biệt thự của anh, sau đó có thể chính thức bắt đầu!"

"Được, tôi chờ em." Triển Thiếu Khuynh thờ dãi, lúc này anh cũng không hài lòng, lại cắn răng đáp ứng. Hai ngày đã là nhẫn nại cực hạn đối với anh, thời gian nhiều hơn chút nữa, anh sẽ bắt đầu nhớ cô có chút đau lòng rồi.

Cô đi về thư phòng, lấy sổ ghi điện thoại ra, không ngừng gọi điện thoại thảo luận các ngành, cô muốn giao phó Thịnh Thế Liên Hoa và FL cho các ngành quản lý, cũng muốn nói cho trợ lý đi chuẩn bị các dụng cụ vẽ tranh cũng đồ dùng. Đương nhiên, cô càng nghiêm túc sắp xếp tốt chuyện của Tiểu Bạch. Tuy rằng không thể nói với con trai cô cùng với một người đàn ông ở chung suốt tìm hiểu, nhưng cô bởi vì mình kế tiếp công việc nhiều bề bộn, mà chú ý con trai hơn nữa. Cô có ý dặn thím Ngô chăm sóc Tiểu Bạch nhiều hơn, còn lại điện thoại đi Thánh Y, để cho các vị thầy cô cang quan tâm Liên Tĩnh Bạch.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, trợ lý đã mang những thứ cô muốn đến Triển thị và biệt thự của Triển Thiếu Khuynh, tất cả xem như đã hoàn thành, ngày mai là có thể chính thức đi Triển thị bắt đầu đơn Case kia.

Buổi tối, Liên Hoa nghiêm túc dặn dò Tiểu Bạch đang chuẩn bị ngủ: "Tiểu quái, mẹ gần đây sẽ rất bận rộn nhiều việc, hiện tại tiếp nhận một đơn thiết kế làm ăn, cho nên sẽ lập tức đi công tác, có lẽ sẽ thường xuyên tăng ca bề bộn nhiều việc mệt chết được, mẹ vốn không có nhiều thời gian cho con. . . Tiểu Bạch, con phải tự chăm sóc chính mình, nhất định đừng để mẹ lo lắng nhiều, được không?"

"Dạ!" Tiểu Bạch nghiêm túc gật đầu, vỗ vỗ tay mẹ, cười nói, "Cũng như trước đây, con biết rồi, trước kia mẹ cũng thường xuyên làm việc như vậy, con có thể tự chăm sóc tốt cho mình mà!"

Tiểu Bạch ngẩng đầu liếc mắt nhìn Liên Hoa một cái. Hằng năm, mẹ tự mình nhận rất nhiều thiết kế, có khoảng thời gian đều làm việc như vậy, bé từ nhỏ

đến lớn cũng đã quen, không có gì kỳ lạ! Bây giờ mẹ lại nghiêm túc dặn dò bé một lượt, đây mới là kỳ quái.

"Ngoan, con là tuyệt nhất, Tiểu Bạch, trong khoảng thời gian này chờ mẹ làm xong việc rồi, nhất định khao thưởng con thật tốt, bởi con thật tốt!" Liên Hoa cười hôn trán con trai, "Cho nên ngủ đi, hôm nay mẹ ngủ cùng con!"

Đền phòng ngủ từ từ tắt, Liên Hoa ôm Tiểu Bạch, cho con trai một nụ hôn ngon, an ổn đi vào mộng đẹp.

Ngày mai, chính là thời gian cô bắt đầu công việc, đi đối mặt với Triền Thiểu Khuynh, đi vì Triền Thiểu Khuynh thiết kế thật tốt, đó là cha của Tiểu Bạch, cô cần phải cố gắng mười hai vạn phần.

Cùng lúc đó, bên trong bóng đêm nhìn không rõ, ở trong biệt thự Ôn thị, hai người Ôn Như Cảnh cùng Ôn Ngữ đang xì xào bàn tán.

"Ôn Như Cảnh, nói cho mẹ biết, kết quả thế nào?" Ôn Ngữ khẩn trương hỏi, "Có hiệu quả không? Mau nói cho mẹ biết."

"Mẹ. . . ." Cả khuôn mặt của Ôn Như Cảnh đều đỏ lên, "Mẹ, mẹ không cần gấp như vậy. . . ."

Ôn Ngữ nổi giận, vội vàng nói: "Con có đi làm theo lời mẹ nói hay không? Mẹ sắp xếp những người đó con đều đi gặp sao, cũng là con hoàn toàn không nghiêm túc nghe lời mẹ! Bây giờ là thời điểm xấu hổ sao, bây giờ cả người con chính là mấu chốt, con có thể làm được mức độ gì, hoàn toàn liên quan đến thành bại toàn bộ Ôn thị chúng ta, liên quan đến sống chết của mẹ con chúng ta!"

"Con có làm, con đều đi gặp những người đó, nghe theo lời mẹ đi làm. . . ." Ôn Như Cảnh lập tức khóc, "Con đã cố hết sức, chưa từng có làm qua những chuyện này, con đều vì nghe lời mẹ đi làm. . . ."

"Tốt, Như Cảnh ngoan, như vậy là tốt rồi!" Ôn Ngữ vừa cười lên, "Hiệu quả đó thế nào, xác định không?"

Ôn Như Cảnh lau nước mắt: "Bây giờ còn chưa có. . . ."

"Không sao, hẳn là bảy tám ngày mới có thể xác định. . . ." Ôn Ngữ nghiêm túc gật đầu, "Chúng ta không nóng nảy, chúng ta còn có thời gian. . . ."

Ôn Như Cảnh nhất gan hỏi: "Mẹ, mẹ xác định sẽ không bị Yến Thừa nhận ra, chúng ta nhất định có thể đạt được mục đích của chúng ta sao?"

"Ôn Ngữ ôm lấy con gái: "Sẽ không, ai lại hoài nghi con chứ, con nghe mẹ, buổi tối còn có người khác, cố gắng nhiều bao giờ cũng đạt được mục đích, đi thôi, con cố lên. . . ."

Ánh mắt Ôn Như Cảnh lóe lên, nước mắt trên mặt còn chưa khô, lại chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý trước ánh mắt của mẹ.

Đêm đã khuya, ngày mai rất nhanh sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Em Làm Thế Nào Hiểu Rõ Tôi

Sáng sớm, trời trong nắng ấm thời tiết trong lành, Liên Hoa tạm biệt Tiểu Bạch, ngồi trong xe nhà chạy tới cao ốc Triền thị, hôm nay, là ngày cô chính thức bắt đầu đơn case mới!

Khi Liên Hoa tới cao ốc Triền thị xử lý công việc thì vẫn chưa đến tám giờ, Liên Hoa vừa đi vào đại sảnh, liền bị thư ký nữ nụ cười chào đón nhận ra được, thư ký truyền đạt cho cô rằng cô rất được tổng giám đốc Triền và Triền thiếu gia hoan nghênh, cũng nhiệt tình dẫn cô đi dọc theo đường tầng chót.

"Bây giờ Triền lão gia đang ở đâu, Triền thiếu gia đang tiến hành khôi phục hả?" Ở trong thang máy Liên Hoa tò mò hỏi thư ký, không phải Triền Thiểu Khuynh nói tám giờ anh mới có thể tới công ty để khôi phục sao, hiện tại đã đến? Nếu như nói Triền lão gia cũng ở đây, cô tới cửa nhất định phải đi chào hỏi một chút. . . . .

Thư ký cười híp mắt nói: "Hôm nay Triền tổng cũng không có đến công ty, chỉ dặn chúng tôi nhất định phải tiếp đãi Liên tổng thật tốt. Xác thật hôm nay Triền thiếu gia đến công ty khá sớm, nhưng mà anh ấy cũng giao cửa cho tôi, đợi Liên tổng tới rồi mới cô đi lên, mặc kệ anh có tới công ty hay không."

Liên Hoa sờ mũi một cái, nhân viên và thư ký của Triền thị thật là hoà nhã, cô mới tới Triền thị chỉ hai ba lần thôi, liền bị nhân viên tiếp đãi như vậy; cô càng nghĩ rằng hội đồng mới thiết kế Triền thị là vô cùng quan trọng, kinh động tới Triền lão gia, ông cụ nhất định cũng hi vọng sau khi Triền Thiểu Khuynh kế thừa sẽ có thiết kế rung động hoàn mỹ hơn, tha thiết hy vọng cô.

Ài, Liên Hoa cảm thấy bản thân mang trọng trách quá nặng, một đơn case này, có lẽ cô thật muốn học máu, phải sử dụng toàn bộ năng lực của mình để hoàn thành rồi.

Thư ký dẫn Liên Hoa tới tầng cuối, cúi giới thiệu với cô phòng làm việc và phòng nghỉ ngơi được Triển thiếu gia đặc biệt bố trí, cũng dẫn cô đi dạo hết các khu ở tầng cuối, đợi đến lúc Liên Hoa nhớ hết, thư ký mới xoay người rời đi.

Liên Hoa đối với an bài của Triển thị vẫn là tương đối hài lòng, bây giờ tầng cuối là toàn bộ thiên hạ của Triển Thiếu Khuynh, mỗi phòng tắm phòng sinh hoạt thiết bị đầy đủ, anh càng vì cô bố trí phòng làm việc, nơi này chất đông vật sở hữu mà trợ lý Triển thị đã cực khổ đưa tới: giấy vẽ không lố và các loại màu vẽ, một cây bút vẽ nhỏ như da, lại càng không nói máy chụp hình và phần mềm máy tính được cài đặt riêng, những thứ này đều là những thứ cô yêu cầu Triển Thiếu Khuynh, là những dụng cụ chuẩn bị cho công việc.

Liên Hoa trầm ngâm chốc lát nhìn tài liệu chính tề chất đống, cảm thấy thứ đồ mới tinh, giấy bút đơn giản và máy chụp hình, máy vi tính, cô cầm các loại đồ xinh xắn đi ra khỏi phòng làm việc, từ từ đi về phía phòng phục hồi của Triển Thiếu Khuynh.

Cầm thẻ ra vào thư ký cô ý đưa cho cô, Liên Hoa nhẹ nhàng quét một cái trước phòng phục hồi, cửa cảm ứng liền mở ra, Liên Hoa vừa đi vào, vừa cầm thẻ ra vào nhận được bỏ trong túi xách, đây là chỗ về sau cô sẽ đi vào quan sát Triển Thiếu Khuynh, sẽ rất tốt. Đi vào phòng, cũng giống như lần trước, nhân viên y tế ở nơi này ai cũng bận rộn, mà Triển Thiếu Khuynh đang rèn luyện hồi phục trên dụng cụ, anh nằm ngang ở máy móc, hai chân ở dưới nghe lời bác sĩ mà duỗi ra, lại co vào, động tác của anh đã lưu loát thuần thục hơn nhiều lần trước, giống như đã lâu không cần sửa chữa phụ kiện, từ từ khôi phục bộ dạng như mới.

Nhưng mỗi động tác anh đều cắn răng nhin đau, mồ hôi không ngừng chảy xuống kịch liệt, nhỏ xuống từ trên gương mặt đao khắc của anh, trên dụng cụ hồi phục lạnh lẽo, mồ hôi cơ hồ là hội tụ thành một vũng nước đọng, không tiếng động thể hiện rõ ràng Triển Thiếu Khuynh đã cố gắng cả buổi sáng.

Liên Hoa lại ngây ngẩn cả người, mặc dù người Triển Thiếu Khuynh buông lỏng nằm trên sân phơi, hai mắt vẫn khoẻ mạnh như cũ, cánh tay như cái cung, hai chân anh đang cố gắng thoát tình trạng tàn phế, anh mỗi bước mỗi một vận động, cũng làm cho từng đường cong của cơ thể dần sức, anh đã thấy hi vọng để sống, cho nên càng thêm điên cuồng muốn thoát khỏi bệnh tật hành hạ anh!

Bức hoạ này, càng thêm rung động càng thêm mỹ lệ hơn lần trước, lần trước thì Triển Thiếu Khuynh dưới màn mỏng mặt đá, vẫn còn muốn tìm mọi cách nẩy lên trong kẽ đá, mà bây giờ, mà bây giờ, anh đã chạm được không khí tốt đẹp, đã thấy thế giới bên ngoài rồi.

Một gốc chồi non sẽ nhô lên khi chịu áp bức, quanh thân tràn đầy hi vọng sinh tồn, liều mạng hấp thụ dinh dưỡng, liều mạng kháng cự tảng đá chèn ép, cố gắng hơn, cố gắng hơn nữa, sẽ hoàn toàn thoát chết từ trong tảng đá! Là có thể trở thành một thân thể khoẻ mạnh độc lập! Xuân về hoa nở, cả vườn đầy mùi thơm, nó cũng kịp thời nở đóa hoa xinh đẹp. . . . .

Trong lúc giật mình, Liên Hoa đã ngây dại. . . . .

Không biết qua bao lâu, lâu đến lúc Triển Thiếu Khuynh đã luyện xong giai đoạn phục hồi, anh nghỉ ngơi một chút, vừa ngẩng đầu nhìn về phía Liên Hoa, nhẹ giọng hỏi: “Liên tổng, cô đã đến rồi. Hôm nay, tới ngày cô phải hiểu tôi toàn bộ, còn ở tại nơi này ngây ngô nửa ngày?”

Triển Thiếu Khuynh nhận lấy khăn lông y tá đưa đến, mồ hôi đầy đầu, hỏi tiếp: “Cô cần tôi làm chuyện đặc biệt gì sao? Cô muốn hiểu tôi như thế nào?”

Liên Hoa mới tỉnh táo lại từ trong mê vờng rung động, linh cảm nổi điên trong cơ thể cô, cô cúi đầu vội cầm bản vẽ phác hoạ đông tây, đầu không ngẩng lên: “Hôm nay là ngày thứ nhất, tôi nhất định sẽ hiểu rõ hành trình của Triển tổng, mới có an bài của thân thể. Về phần Triển tổng anh. . . . Anh không cần cố ý làm gì, thậm chí để thực hiện nhất chính là làm như tôi không tồn tại, bình thường là sao, bây giờ là vậy là được rồi. Tôi cũng cần tin tức thật, hi vọng Triển tổng nhấn nhủ trong thiết kế thật của mình chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Em Làm Thế Nào Hiểu Rồi Tôi (2)

Triển Thiếu Khuynh hiểu gật đầu: “Được, tôi đây sẽ không quản em, kế tiếp tiếp tục huấn luyện được rồi.”

Liên Hoa vừa nghe vội vàng lên tiếng giữ chặt anh: “Triển tổng, tôi có một yêu cầu quá đáng, mời anh đáp ứng làm người mẫu của tôi, có thể chứ? Tôi muốn lưu lại hình dáng của anh, vì kế tiếp làm một tham khảo để hiểu rõ Triển tổng, không biết anh có đồng ý không?” Liên Hoa đưa ra bút chì và bản phác hoạ, nhưng không đủ lắm, linh cảm của cô đang kêu gào nhanh xuất lấy ra dụng cụ vẽ tranh tốt hơn, lập tức bày ra đầy đủ các loại hình ảnh.

“Hử?” Triển Thiếu Khuynh ngẩng đầu, nhìn về phía Liên Hoa trên mặt kia giống như trăm móng vuốt bút thiết dày vỏ cào xé tim, khóe môi anh mỉm cười nhạt, “Em là có ý gì?”

“Tôi muốn đi lấy bàn vẽ và thuốc màu, muốn vẽ lại hình dáng của anh.” Liên Hoa đứng lên nhìn thẳng Triển Thiếu Khuynh, mạnh mẽ đối kháng sáng giọng nói, “Ngày đó bức tranh kia của tôi có phải còn đang ở trong tay của Triển tổng hay không? Bức đó cho dù tặng cho anh, nhưng làm trao đổi, mời anh phải cho tôi cơ hội vẽ lại một bức... “

Ngữ khí của cô đã là uy hiếp mà không phải là thương nghị, nếu anh không đồng ý, như vậy cô sẽ đấu tranh đến cùng.

Ai cũng đừng nghĩ ngăn cản linh cảm bộc phát của cô, cho dù Triển Thiếu Khuynh không đồng ý trở thành người mẫu của cô, cô cũng nhất định phải có bức tranh của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Ở Chung

Ánh mắt của hai người giao nhau, ánh mắt của Liên Hoa căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình tuyệt không lùi bước, ánh mắt của Triển Thiếu Khuynh thì nghiền ngẫm cao thâm tràn đầy hứng thú, hai đôi mắt đen như mực kịch liệt đối chiến, trong mắt người phụ nữ không thấy mềm mại đáng yêu đều là kiên quyết, trong mắt của đàn ông một mảnh trầm tư hoàn toàn thâm thúy.

"Được, tôi đồng ý, cô cứ việc vẽ." Rốt cuộc Triển Thiếu Khuynh nháy mắt mấy cái, không tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Liên Hoa, anh gật đầu một cái đồng ý yêu cầu của cô, ném khăn lông đi, tiếp tục khôi phục chức năng.

Anh nắm chặt ngón tay, xoay người đưa lưng về phía Liên Hoa, không dám nhìn cô nữa.

Đối diện nhìn thẳng vào mắt của Liên Hoa, sẽ nhìn thấy ánh mắt quật cường bất khuất cứng rắn nghiêm túc của cô ấy, anh sợ mình không thể kiềm được nhào tới cô, chẳng lẽ Liên Hoa không biết, ánh mắt khiêu khích tuyên chiến của cô ấy, sẽ khơi lên tất cả dục vọng chinh phục của đàn ông. . . .

Khóe môi Triển Thiếu Khuynh nở nụ cười rục rịch, anh cố để xuống ý nghĩ muốn tiếp tục nói chuyện với cô, cưỡng chế mình phải đặt tâm trí vào khôi phục thể lực. Anh không được phân tâm chú ý Liên Hoa, không thể để cho cô nhạy cảm phát hiện anh mất hồn không chuyên tâm, càng không thể để cho cô biết, là anh đang tỏa ra sức quyến rũ dẫn dụ cô đến vẽ anh, rồi cố tình để cho cô mở miệng nhờ vả, mới gật đầu đồng ý. . . . .

Anh biết chỗ tử huyệt của cô, cô dễ dàng bị anh làm chấn động làm cho mê hoặc, anh đang vui đầu nghiêm túc khôi phục chức năng, khiến trong lòng cô kích động nảy ra linh cảm kịch liệt, chính cô cũng không biết, khiến anh khéo léo lợi dụng.

Đây là hình tượng ngày thứ nhất, Triển Thiếu Khuynh quyết định sẽ dùng hình ảnh mình mồ hôi đầm đìa cố gắng khôi phục chức năng khiến cô rung động và trầm mê, quả nhiên, trên người Liên Hoa có bệnh chung của mọi thiết kế sư nghệ thuật gia, không hề có năng lực chống cự cái đẹp, lập tức vui đầu vào quan sát công việc của anh, quyết không buông tha vẻ xuống tư thái của anh.

Thật ra thì nói, anh và Liên Hoa đều cùng một dạng người, lúc làm việc nghiêm túc cố gắng, trong lĩnh vực mình chuyên nghiệp phát huy hết khả năng thiên phú và kiên quyết, bọn họ sẽ thương thức người chuyên nghiệp, lúc làm việc rất không thích người chọc cười người khác đục nước béo cò hay không tập trung, anh càng cố gắng nghiêm túc trong công việc, lại càng có khả năng hấp dẫn đến chú ý của Liên Hoa.

Mà bây giờ, chính là giờ làm việc Liên Hoa và anh, anh cần dựa theo trình tự khôi phục chức năng, sau đó đi phê chuẩn công văn quản lý sự vụ, đó là những thời khắc anh chăm chỉ làm việc có thể phát ra sức quyến rũ, anh giống như tên nhóc luống cuống tay chân ở trước mặt người mình yêu, chẳng giống như Liên Hoa ở trước mặt đang cố gắng làm việc, như vậy mới có thể khiến cô hài lòng tán thưởng, khiến cô hiểu rõ một khía cạnh của anh.

Cô sẽ yêu thương anh như vậy, tuyệt đối!

Cho tới trưa, quả nhiên Triển Thiếu Khuynh làm việc như sắp xếp trước của mình, lúc mười giờ kết thúc khôi phục chức năng, bắt đầu xử lý chuyện của công ty.

Liên Hoa đi theo anh vào phòng làm việc, nhìn bộ dáng anh làm việc, cô liền lẳng lặng ngồi ở một góc phòng làm việc, cố gắng vẽ linh cảm mới vừa ra. Liên Hoa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía Triển Thiếu Khuynh, nghiêm túc tỉ mỉ theo dõi động tác mà mình coi trọng hồi lâu, nhìn thần thái cùng suy nghĩ của anh trong lúc này, nhìn lúc anh đang làm việc tản ra khí thế và cơ trí, khiến cô nảy sinh ra ý tưởng mới, vội vàng ghi nhớ nội dung lại trên laptop, cũng khiến cô bắt đầu lần nữa hoàn thiện bản vẽ của mình, lần nữa bổ cục bút pháp cùng đường cong.

Liên Hoa nhìn cảnh tượng này liền nảy sinh ý tưởng, khi cô hoàn thành bức họa Triển Thiếu Khuynh nồng đậm khí chất của anh, khi cô hoàn toàn vừa lòng với vẻ tinh thần của bức vẽ, như vậy, thiết kế mới của Triển thị sẽ có linh hồn, cô có thể dựa theo tính túy này, thiết kế các sản phẩm hạng mục!

Một buổi sáng nhanh chóng trôi qua, mười hai giờ, Triển Thiếu Khuynh khép laptop lại, vừa ngẩng đầu, liền thấy Liên Hoa đang nghiêm túc viết chữ vẽ tranh, ở bên cạnh cô, để tách trà và điểm tâm cô yêu cầu, nhìn cô còn đang trầm mê trong vẽ tranh thiết kế, anh phải thật lòng chiều đãi cô mới được.

Triển Thiếu Khuynh gọi điện thoại cho trợ lý: "Đưa thức ăn lên đây đi, nhớ mang theo thứ tôi dặn dò, phần cơm hai người."

Trợ lý rất nhanh đưa tới thức ăn, mùi thơm của mỹ vị lập tức đầy tràn căn phòng, Triển Thiếu Khuynh chuyển động xe lăn đi tới sau lưng Liên Hoa, lập tức rút ra cây bút họa trong tay cô, nhìn ánh mắt nghi ngờ không hiểu của cô, Triển Thiếu Khuynh nghiêm mặt nói: "Mười hai giờ, nên ăn cơm! Cô đã nói cô không có bệnh chung của thiết kế sư, bây giờ ngay cả ba bữa cơm bình thường, cô vẫn vui đầu vào trong công việc!"

Liên Hoa ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn thời gian, quả nhiên là nên ăn cơm, cô chợt dâng lên cảm giác giống như là bị Tiểu Bạch bắt được quả tang cô không ăn cơm đúng giờ, hai cha con này thật giống nhau, đều nghiêm khắc bắt buộc cô ăn cơm. . . .

"Ách, tôi sẽ ăn, tôi sẽ đi lấy thức ăn, vừa về vừa ăn. . . . ." Liên Hoa le lưỡi một cái, mắt còn nhìn chăm chăm bản vẽ, miệng sơ sệt đồng ý.

Ánh mắt của Triển Thiếu Khuynh trở nên sắc bén: "Không được, lúc ăn cơm cũng cần cô tập trung như khi thiết kế, tới đây, chúng ta cùng nhau ăn cơm!"

Nhìn dáng vẻ Liên Hoa cơ hồ là quên ăn quên ngủ, tại sao anh có thể tin tưởng cô có thể tự chăm sóc mình tốt trong ba bữa cơm? Anh phải nhìn chăm chăm cô để cô bỏ bút vẽ xuống, bức bách cô nhanh chóng ăn cơm trước, thiết kế vẽ tranh cái gì, không phải còn có thời gian ư, cô phải chú ý thân thể, vừa ăn vừa vẽ là hành động không tốt cho bản thân!

Trong lòng Liên Hoa chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, quả nhiên! Quả nhiên hai cha con này rất giống nhau, cô đã nhượng bộ đến trình độ này còn chưa đủ, nhất định phải nhìn chăm chăm cô ăn cơm thật ngon!

Nhưng khi cô thiết kế, mỗi lần ăn cơm trưa đều một nhọc, nhất định phải ngủ nửa giờ, ngủ sẽ đánh mất ý tưởng, còn phải tìm kiếm hứng thú lại từ đầu. . .

Ánh mắt Triển Thiếu Khuynh càng thêm bén nhọn, như muốn nói nếu cô không gạt đầu thì không bỏ qua, Liên Hoa chỉ có thể không liếc mắt nhìn bản vẽ chưa xong, bị anh lôi đi ăn cơm.

Trong bữa cơm hai người chìm trong suy tư của riêng mình, Triển Thiếu Khuynh muốn nói chuyện với Liên Hoa, muốn hiểu cô hơn một chút, nhưng lại sợ khi mình mở miệng sẽ không nhận được nói nhiều lời tán gẫu với cô, ngày thứ nhất đã khiến cô cảm thấy anh quái dị, sau này Liên Hoa sẽ né tránh anh, vì vậy Triển Thiếu Khuynh liền có vẻ lạnh nhạt lễ độ, vẫn duy trì một khoảng cách với Liên Hoa; mà Liên Hoa vẫn còn nhớ tới ý tưởng thiết kế, cũng âm thầm so sánh Tiểu Bạch và Triển Thiếu Khuynh đôi cha con này thật giống nhau, trong lúc trầm tư, ngược lại không cảm thấy không khí bữa cơm này có chút bế tắc.

Ăn cơm xong, hai người đều trở về phòng nghỉ ngơi của mỗi người nghỉ trưa, Liên Hoa thêm thiếp nửa giờ, lại bò dậy tiếp tục tìm kiếm ý tưởng, cố gắng miêu tả ý tưởng trong đầu, cô thế nhưng ở mỗi một khắc đều có linh cảm mới, lại có trải nghiệm bất đồng với Triển Thiếu Khuynh, thật là làm cho chính cô cũng giật mình.

Cho nên, cô nhất định phải khắc sâu những ý tưởng này, đó là quỹ đạo mà cô hiểu về Triển Thiếu Khuynh, là tư liệu thiết kế sống sau này.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Mất Hồn

Triển Thiếu Khuynh tỉnh lại lúc một giờ rưỡi, anh xoay xe lăn đi tới phòng làm việc tiếp tục xử lý công sự, sau đó vào phòng phục hồi thể lực rèn luyện đổ mồ hôi như mưa hết một giờ, trong khoảng thời gian này, Liên Hoa luôn bên cạnh anh, Triển Thiếu Khuynh vừa nâng đầu liền có thể nhìn thấy bóng dáng của cô, hai chân đang cố gắng phục hồi không còn vấp vả đau đớn nữa.

Bốn giờ chiều, Triển Thiếu Khuynh thay quần áo ướt đầm mồ hôi, nhìn Liên Hoa nghiêm túc chìm vào thế giới của riêng cô, nhìn cô cúi đầu tỉ mỉ vẽ tranh, không khỏi nở nụ cười.

"Liên tổng, bây giờ tôi muốn trở về biệt thự để tiến hành rèn luyện bên ngoài, cô cũng đi cùng sao?" Cho dù không đành lòng quấy rầy cô, Triển Thiếu Khuynh vẫn mở miệng hỏi, "Tôi trở về biệt thự sẽ không về công ty, nếu như Liên tổng đi theo, tốt nhất nên mang theo thứ gì đó ở Triển thị đi."

Liên Hoa nhất thời bừng tỉnh trong nguồn cảm hứng của mình, cô nhìn Triển Thiếu Khuynh, lập tức lưu loát nói: "Tôi đương nhiên sẽ đi cùng, Liên tổng chờ tôi ba phút, ta thu dọn tài liệu hôm nay chút đã!"

Triển Thiếu Khuynh ở bên ngoài thiên nhiên non xanh nước biếc phục hồi chức năng, đây là cảnh tượng cô tuyệt đối không thể bỏ qua, cô chưa từng thấy anh trong hoàn cảnh như thế, cho nên nhất định sẽ đi cùng anh.

Ừ, đây là yêu cầu của công việc. Liên Hoa tự thuyết phục mình, cũng âm thầm bảo đảm với Tiểu Bạch, cô không bị Triển Thiếu Khuynh hấp dẫn, tuy hân hoan nịnh nọt như vậy, nhưng cô đã thấy hàng nghìn cánh bướm gặp vô số người, sẽ không dễ dàng dao động!

Nơi khôi phục chức năng bên ngoài của Triển Thiếu Khuynh vẫn ở tòa biệt thự sang trọng này của anh, nhưng là ở phía sau biệt thự, là một mảng rừng rậm lớn, cỏ thụ chọc trời che đi thời tiết nóng bức của mùa hè, thực vật xuân ý dào dạt làm cho người ta nhất thời cảm thấy sáng khoái tinh thần, cơn trùng kêu vang chim hót líu lo.

Liên Hoa nhìn xung quanh phủ màu xanh lá cây mát mẻ, cả người thả lỏng, thì ra giữa thành phố K ồn ào náo động này, còn có một thiên nhiên xanh hoá như thế, đây là một bảo khố khổng lồ, cô tự tin trong khung cảnh này, nhất định có thể nảy ra linh cảm hoàn mỹ, nhất định có thể càng khắc sâu những hình ảnh Triển Thiếu Khuynh.

Ở nơi tốt đẹp này, Triển Thiếu Khuynh đứng lên khỏi xe lăn, bắt đầu luyện tập đi bộ ở lối nhỏ giữa rừng. Bên cạnh anh có bác sĩ cường tráng, một người nhẹ nhàng dắt anh, để cho hắn tập từng bước bước đi trên mặt đất, không ngừng đi về phía trước.

Chân của anh còn lâu mới khôi phục hoàn toàn, nhưng bác sĩ nói tuyệt đối không thể để cho anh chỉ khôi phục chức năng trên mặt sàn bằng phẳng, hai chân của con người đều có thể bước đi trên bất kì hoàn cảnh nào, cho nên nơi Triển Thiếu Khuynh khôi phục chức năng được an bài ở trong rừng rậm này, đợi đến khi anh có thể chậm rãi bước đi, nhất định sẽ không té ngã trên mặt đường nhấp nhô.

Liên Hoa ngồi ở dưới tàng cây, trên đùi đặt một xấp phác họa thật dày, cô nâng cằm lên nhìn Triển Thiếu Khuynh đang chậm rãi dịch bước, không khỏi mất hồn.

Hai chân của anh rõ ràng không có thích ứng với đường nhỏ không bằng phẳng trong rừng, mỗi một bước đều hao phí rất nhiều thể lực, có thể đi đứng lên nhưng vẫn còn giống như trẻ con lung la lung lay học đi, thỉnh thoảng mất thăng bằng sẽ ngã xuống, thật may là có bác sĩ đỡ, anh mới không ngã xuống đất.

Mỗi lần sắp ngã bác sĩ đều đỡ anh dậy, để cho anh tiếp tục tập đi tới, Triển Thiếu Khuynh không chút nhục chí bắt đầu lần nữa, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu lần lượt từ trên trán anh lăn xuống, gương mặt anh tái nhợt mặt là đến cực hạn, đôi môi đỏ thắm cũng mất đi huyết sắc.

Liên Hoa không nháy mắt nhìn Triển Thiếu Khuynh cố gắng trong từng bước đi, đồng thời lòng của cô cũng hơi đau nhức, anh là người kiên cường bất khuất, là người đàn ông kiêu ngạo, nhưng thật bị ai anh lại bị ốm đau khổ sở phải chịu hết hành hạ, trời cao đồ kỵ anh tài, tại sao anh phải chịu đựng khổ sở như thế. . . . . Không chỉ anh khôi phục chức năng khổ sở, cô là người đứng xem cũng bị cảm giác đau đớn đó lây nhiễm, có chút không chịu được phải rời mắt. . . . .

Giống như đã rất lâu, mà cũng chỉ trong một cái chớp mắt, khi Triển Thiếu Khuynh ngồi lên xe lăn lần nữa, khi thay quần áo xong quay trở lại rừng cây thì Liên Hoa vẫn đang ngơ ngác trầm tư suy tư.

"Liên tổng?" Triển Thiếu Khuynh phát phát tay trước mặt cô, "Cô làm sao vậy, trời sắp tối rồi, đừng ngồi dưới đất nữa, cô có khỏe không?"

"A!" Liên Hoa kịch liệt bùng tỉnh, nháy nháy mắt trở lại thực tế, vừa nhìn sắc trời, quả nhiên đã chạng vạng tối.

Liên Hoa đứng lên, vỗ vỗ bùn đất trên người, áy náy nói: "Triển tổng, thật là xin lỗi, một buổi chiều tôi đều ở đây thất thần trầm tư, không có vui đầu vào trong công việc. . . . ."

Cô nhìn Triển Thiếu Khuynh ở nơi này khôi phục chức năng, đã mất hồn đau lòng đến không muốn làm cái gì, cô biết Triển Thiếu Khuynh kiên cường bền bỉ, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến, anh sẽ bất khuất đối kháng với con bệnh liên tục trong thời gian dài như vậy, mỗi một thời khắc đều nỗ lực cố gắng, tư thế bất khuất không bỏ cuộc, quả thực khiến cô cảm thấy hoảng sợ. . . . .

Triển Thiếu Khuynh cười nói: "Không sao, hôm nay chỉ là ngày thứ nhất cạo sát, sau này vẫn còn rất nhiều thời gian tìm hiểu, cô không cần gấp gáp như vậy, từ từ đi không có chuyện gì."

"Cám ơn, tôi hiểu rồi." Liên Hoa thờ dài, trong lòng đánh dấu Triển Thiếu Khuynh là nhân vật cực kỳ nguy hiểm, anh muốn làm chuyện nhất định sẽ không bỏ cuộc, đó là một người đàn ông hung ác lang tính (như sói), không ngủ không nghỉ theo dõi chiến đấu với con mồi, cho dù gặp bao nhiêu trắc trở, cũng nhất định sẽ nhào tới nó.

Cho nên, cô nên vì một người đàn ông như vậy tạo ra vương quốc riêng thuộc về anh, để cho trên mỗi thiết kế của anh sẽ vô cùng tinh tế, đánh cuộc tôn nghiêm của một nhà thiết kế, cô tuyệt đối sẽ không thua!

Liếc mắt nhìn thời gian, Liên Hoa khôi phục nét mặt thường ngày: "Thời gian không còn sớm, tôi phải trở về, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đến Triển thị, hi vọng ngày mai có thể có nhiều trải nghiệm và tiến bộ hơn."

Triển Thiếu Khuynh kéo Liên Hoa lại, ngẩng đầu lên nói: "Liên tổng, đây là lần đầu tiên cô chính thức đến nhà của tôi làm khách, ở lại ăn bữa cơm đi. Bây giờ đã sắp bảy giờ, đã đến thời gian ăn cơm, cô hãy cho tôi một cơ hội chiêu đãi cô?"

Triển Thiếu Khuynh nháy mắt mấy cái, khoe mắt lóe lên tia gian trá, anh giống như lơ đãng nói đến, "Hôm nay đầu bếp ở phòng bếp chính là đầu bếp hoa anh thảo, hắn làm rất nhiều món ăn hoa anh thảo nổi tiếng, một mình tôi cũng ăn không hết, Liên tổng hãy ở lại nể mặt ta cùng nhau ăn đi. . . . ."

Liên Hoa sững sờ, nếu bây giờ cô về nhà, nhất định Tiểu Bạch đã ăn rồi cơm, nếu tới hôm qua cô đã xin phép con trai hôm nay phải tặng ca, như vậy tới nay ở ăn một bữa cơm tối ở Triển gia, chắc không có gì đi?

Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận, cô ở lại là bởi vì hôm nay món ăn là do đầu bếp hoa anh thảo làm. . . . .

Mặc dù, vào lúc ăn cơm cô hận không nuốt luôn đầu lưỡi, món ăn mỹ vị khiến Liên Hoa luôn miệng khen ngợi, ăn những mùi vị quen thuộc này, thật khiến cô rất cảm động vui mừng.

Không ngừng ăn được không chỉ vì món ăn mỹ vị, mà còn vì những ký ức có cha mẹ ở bên tràn về.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 163: Nhìn Tôi

Triển Thiệu Khuynh mỉm cười nhìn Liên Hoa ưu nhã cầm chiếc đĩa ăn cơm, anh nhìn ra cô rất thích những món ăn này, nhưng tương ăn cùng lễ nghi của cô lại hoàn toàn không luống cuống khó coi, cô phong tình cúi đầu gấp thức ăn, sau khi ăn khuôn mặt liền nở nụ cười.

Cô rất đẹp, anh luôn cho rằng cô rất đẹp, nhưng mỗi một lần gặp nhau, anh đều cảm thấy cô đẹp hơn một chút, trong thời gian một ngày làm việc, anh đều kèm chế rung động không dám tỉ mỉ nhìn cô, hiện tại, trong ánh nền lấp lánh, anh không cố kỵ nghiêm túc ngắm nhìn cô.

Hôm nay, anh hiểu cô hơn một chút, cô là người nói là làm, không trì hoãn không lười biếng, lúc cô đang làm việc thì hùng hổ mạnh mẽ vang dội, vô cùng chuyên nghiệp khiến người ta kính nể. Triển Thiệu Khuynh chợt nhớ tới, không biết là ai từng nói qua, lười là đại kỵ của nhà thiết kế, có lẽ một phút lười biếng là có thể hủy diệt toàn bộ linh cảm.

Những lời này rất đúng với Liên Hoa, anh chưa từng thấy bất kỳ một người nào đã là tổng giám đốc công ty cấp quốc tế mà vẫn không ngừng chăm chỉ giống như Liên Hoa, chỉ một ngày hôm nay, Liên Hoa đã viết đầy nửa cuốn bút ký, cô còn phác họa rất nhiều hình vẽ. . . . .

Thật ra anh rất rất muốn nhìn Liên Hoa đã viết và vẽ cái gì, nhưng tự tiện nhìn tác phẩm của cô hình như không tiện lắm, ngày hôm đó anh cảm bức về của cô, liền chọc giận Liên Hoa đến bây giờ còn chưa nguôi giận, nếu như anh mở miệng nữa, có lẽ sẽ chọc cô tức giận hơn.

Anh cứ như vậy lảng lảng nhìn cô là tốt rồi, nhìn từng cái nhăn mày nụ cười của cô khi không làm việc, nhìn cô hưởng thụ hạnh phúc ăn món mình thích, cứ như vậy ngồi chung một chỗ với cô, cũng đủ khiến anh cảm thấy một ngày cực khổ khôi phục chức năng không mệt chút nào. Ít nhất, mồ hôi nỗ lực của mình đã lọt vào trong mắt của cô, cũng khiến cô ghi tạc trong lòng.

Rốt cuộc Liên Hoa đã để đĩa xuống, thỏa mãn bụng ly trà lạnh lên uống, cười với Triển Thiệu Khuynh nói cảm ơn: “Cảm ơn Triển tổng chiêu đãi, món hoa anh thảo vẫn không chê vào đâu được, khiến tôi có lộc ăn, rất cảm ơn anh.”

“Cô thích là tốt rồi, tôi cũng rất vui mừng.” Triển Thiệu Khuynh cười tủm tỉm nhìn Liên Hoa, “Như thế nào, còn muốn ăn cái gì nữa không?”

Liên Hoa lắc đầu: “Không cần, tôi ăn no rồi.” Cô đứng dậy, “Quầy rầy Triển tổng lâu như vậy, cũng tới lúc phải về. Ngày hôm nay tôi thấy được rất nhiều thứ, khi trở về sẽ sắp xếp tốt tư liệu, ngày mai tôi nhất định sẽ càng cố gắng hiểu Triển tổng hơn, sẽ không xảy ra tình huống như buổi chiều nữa.”

“Cô phải đi sao?” Triển Thiệu Khuynh sững sờ, thật vất vả chung đụng cả ngày, sao cô lại gấp gáp rời khỏi như vậy?

Liên Hoa gật đầu một cái: “Tôi cần phải trở về, Triển tổng đã mệt nhọc một ngày, cũng nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng.” Nghĩ đến Triển Thiệu Khuynh này gần như liều mạng khôi phục chức năng, Liên Hoa không nhịn được lại nói, “Triển tổng, tôi thấy hôm nay anh rèn luyện có phải quá gấp không? Giờ anh mới bắt đầu khôi phục chức năng, thân thể vẫn quan trọng hơn, không nên nóng lòng như vậy, mặc dù không biết đến bây giờ mới có thể đứng lên bước đi, mà tôi có thể nhìn cho ra sự tiến bộ của anh. . . . .”

Khuôn mặt Triển Thiệu Khuynh ngưng tụ, anh nhìn thấy lo lắng cùng chăm sóc trong mắt Liên Hoa, điều này làm cho anh cảm thấy rất hài lòng, nhưng ý tứ của Liên Hoa là đang chất vấn anh khôi phục chức năng không có hiệu quả tốt, trong lòng của cô, cho dù thời gian lâu cỡ nào anh cũng không có cách nào giống như người bình thường!

“Liên Hoa, cô đừng đi——” Triển Thiệu Khuynh nghiêm túc gọi Liên Hoa lại, “Cô đứng ở nơi đó, xem tôi——”

Khi nói chuyện, Triển Thiệu Khuynh chuyển động xe lăn, anh đi tới chỗ cách Liên Hoa 7, 8 mét, sau đó, nhẹ nhàng đứng lên trên xe lăn, anh nhìn thẳng Liên Hoa, từ từ di chuyển hai chân, từng bước một bước về phía cô!

“Anh muốn làm gì! Triển tổng, anh ngàn vạn lần không được cậy mạnh, nhanh chóng ngồi xuống đi!” Liên Hoa cơ hồ sợ ngây người, tại sao Triển Thiệu Khuynh lại gắng gượng đi bộ! Hai chân Triển Thiệu Khuynh bất tiện, nếu như bị ngã, phòng ăn lại không có bác sĩ y tá chuyên nghiệp giúp một tay, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì không may, bảo cô làm sao giải thích với mọi người!

Liên Hoa kinh hoàng tìm kiếm khắp nơi: “Người đâu? ! Bác sĩ ở đâu? ! Triển tổng, anh có chuyện gì thì ngồi xuống nói, đừng động đây!”

“Em đừng cử động, em cứ đứng đó, tất cả không được nhúc nhích!” Triển Thiệu Khuynh phát ra khí thế cường hãn, nhìn chằm chằm Liên Hoa uy hiếp nói: “Cô dám cử động một chút coi! Cô đừng cử động, tôi sẽ đi tới——”

Triển Thiệu Khuynh kiên định bước từng bước, mặc dù khi nhích mỗi bước chân, cử động một cái, từng bước nhỏ đi về phía trước, đều khiến anh cảm thấy lòng dạ tan nát đau đớn, cũng khiến anh chảy mồ hôi hột, nhưng anh hoàn toàn không trông nom không để ý, một thời gian dài không đi lại nên hai chân không cách nào thích nghi đi bộ, nhưng khát vọng trong lòng anh không thể tiếp tục để nén.

Anh muốn cô biết, anh đã có thể đứng lên có thể đi bộ, anh muốn đến gần cô, dùng sức lực của mình, từng bước một đi về phía cô!

Những ngày tháng khôi phục chức năng, mỗi đêm mỗi ngày anh mồ hôi đầm đìa nhin đau nhin khổ, chính là vì giờ khắc này. Gần hai tháng khôi phục chức năng giống như sống trong địa ngục, anh đã nhẫn nhịn tới bây giờ, mặc dù đi đứng vẫn không tốt, nhưng anh thật sự có thể tự mình đứng lên, tự

mình bước đi mấy bước rồi. Anh nhất định phải ở trước mặt Liên Hoa, để cho cô nhìn thấy thành quả mà anh cố gắng!

Anh giống như yêu cầu của cô, đã có thể đứng lên. . . . .

Liên Hoa cứng ngắc thân thể, động cũng không dám động, lại lo lắng gấp đến độ mặt, không ngừng cố gắng thuyết phục Triển Thiếu Khuynh: “Triển tổng, tôi đi qua đó, tôi đi qua không được sao! Thân thể của anh là quan trọng nhất, anh không cần cố gắng đi bộ một mình như thế, mau dừng lại đi!”

Bây giờ cô vô cùng muốn xông lên phía trước, dắt díu Triển Thiếu Khuynh kéo đến chỗ ngồi, mặc kệ là bạn hợp tác làm ăn, hay là người đã từng có chuyện tình một đêm với cô, cho dù là người xa lạ bèo nước gặp nhau, cô đều không có cách nào nhìn một người tàn tật gian nan cô hết sức từng bước bước về phía trước! Ngày hôm nay cô nhìn thấy toàn bộ quá trình khôi phục chức năng của anh, thân thể Triển Thiếu Khuynh căn bản không cách nào chịu gánh nặng như vậy, sao anh cứ cố chấp giãy vò bản thân mình, liều mạng chứng tỏ cho người khác thấy!

Nhưng câu nói “Cô dám cử động thử xem” kia của anh khiến cô không dám nhúc nhích một bước. Anh là người nói được làm được, nơi đây lại là nhà của anh địa bàn của anh, anh rõ nơi này như lòng bàn tay, bát đĩa trong phòng ăn đều có thể trở thành hung khí đã thương người, nếu như cô không nghe lời anh làm ra hành động gì, nói không chừng Triển Thiếu Khuynh sẽ làm ra chuyện cực đoan gì. . . . .

Nếu như anh bởi vì cô đi chuyển, càng tự làm khổ không thương tiếc chính mình, bảo cô làm sao an lòng!

“Triển tổng, còn ba bước nữa, anh xem, anh đã đi được khoảng cách xa như vậy, tôi đều thấy, tốc độ khôi phục chức năng của anh thật là kinh người!” Liên Hoa nhìn kỹ sắc mặt của Triển Thiếu Khuynh, tái nhợt cơ hồ trong suốt dọa người, cô không dám động đậy, chỉ có thể khinh ngôn tế ngữ thương nghị với anh, “Triển tổng, mấy bước cuối cùng cứ để tôi đi qua, tôi đỡ anh ngồi xuống ghế sa lon——”

“Dừng động, tôi có thể, chỉ có ba bước ——” Triển Thiếu Khuynh vẫn cố chấp, anh muốn tự mình bước đến bên cạnh Liên Hoa, ai cũng không thể thuyết phục anh!

Liên Hoa nhìn Triển Thiếu Khuynh xiêu vẹo sắp sụp đổ vẫn từng chút từng chút bước đi, trong lòng cô run sợ, chỉ sợ trong lúc anh bước đi sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ sợ anh sẽ vì quá cố sức mà lưu lại di chứng gì, cô đảm đương không nổi trách nhiệm này đâu. . . . .

Liên Hoa cũng cực kỳ nghi ngờ, anh đây là muốn làm gì, có chuyện gì không thể nói thẳng, mà muốn tự mình bước đến bên người cô! Nếu như quả thật phải kể tai nói nhỏ, cô bước qua chỗ anh cũng như nhau thôi, tại sao anh một thân thể bất tiện muốn gắng gượng, muốn tự mình bước từng bước một đi tới chỗ cô!

Chẳng lẽ là anh muốn khoe khoang với cô quá trình khôi phục chức năng của anh nhanh như thế nào, muốn chiêu cáo thiên hạ anh đã có thể đứng lên đi bộ, sau đó không lâu nữa sẽ không cần ngồi xe lăn nữa sao!

Đứng. . . . . Đứng lên. . . . .

Trong đầu Liên Hoa chợt lóe lên một chuyện, cô nhớ tới vài ngày trước cô liên tục ở trước mặt Triển Thiếu Khuynh nói “Chờ anh có thể đứng lên”, nói là đợi đến lúc đó, cô mới nguyện ý tiếp nhận xác thịt mà anh thiếu cô. . . . .

Trái tim Liên Hoa nhất thời mất mấy nhịp, chẳng lẽ bây giờ Triển Thiếu Khuynh là muốn nói với cô, anh đã có thể đứng lên có thể giống như người bình thường sao? Triển Thiếu Khuynh là muốn nhắc nhở cô nhanh chóng thực hiện giao hẹn, muốn cô tiếp nhận thân thể của anh, để cho cô đòi lại vài đêm anh thiếu cô. . . . .

Trên mặt Liên Hoa âm tình bất định, trong lúc nhất thời vẻ mặt không ngừng biến đổi, nếu như Triển Thiếu Khuynh thật sự là có chủ ý này, cô nhận chính là tự tìm đường chết! Cô nên biết anh là loại người gì, nếu như anh quyết định phải làm, như vậy cô sẽ không thể trốn đi đâu được. . . . .

Nhưng ban đầu cô đã giao hẹn với Triển Thiếu Khuynh, trong thời gian làm việc toàn bộ đều là công việc, tuyệt đối không có chút tình cảm riêng tư nào, Triển Thiếu Khuynh cũng không nên thay đổi thất thường như thế mới đúng!

Thoáng nhìn đồng hồ treo trên vách tường, thời gian đã chỉ tám giờ rưỡi đêm, tâm Liên Hoa lạnh đi hơn phân nửa, lúc này, đã không còn là thời gian làm việc cô đã giao hẹn với Triển Thiếu Khuynh rồi. . . .

Liên Hoa còn đang suy nghĩ miên man lo lắng, Triển Thiếu Khuynh đã bước đến bước chân cuối cùng, lập tức chân thực đứng ở bên người Liên Hoa.

Khoe môi anh nhàn nhạt mỉm cười, tinh thần hơi tỉnh táo lại, chờ hần thu hồi con này chân trái, hần liền hoàn toàn dựa vào bản thân năng lực đi tới Liên Hoa bên cạnh. . . . .

Một khắc cuối cùng, tình hình đột biến!

Chân trái của Triển Thiếu Khuynh chợt mềm nhũn, gân bắp thịt mặt nhọc đến cực hạn cố gắng chống đỡ không một bước cuối cùng, anh luống cuống không cách nào ra lệnh cho hai chân giữ thăng bằng lần nữa, chỉ có thể mặc cho thân thể theo quán tính ngã xuống.

Không khống chế được sức lực khiến cả người anh nghiêng về phía trước, bây giờ, đặt ở trước mặt Liên Hoa chỉ có hai lựa chọn, hoặc là để mặc Triển Thiếu Khuynh ngã về phía trước, hoặc là tự mình làm đệm thịt, xoa dịu phần nào lực đạo sắp xuống!

Liên Hoa không hề nghĩ ngợi, thân thể mềm mại sau một giây liền vững vàng bắt được cánh tay Triển Thiếu Khuynh, cơ thể thành bức tường mềm mại, ngăn cản anh ngã xuống. Kích động cứu người đã chiến thắng lo âu trong lòng, cho dù như thế nào Liên Hoa cũng không có cách nào nhìn anh ở trước

mặt mình ngã xuống, mà mình không giúp anh.

Liên Hoa thở dài, mặc kệ anh chợt phát điên đòi đứng lên, cố chấp liều mạng cất bước đi tới trước mặt cô làm cái gì, cô tuyệt đối sẽ không tro mắt mặc cho Triển Thiếu Khuynh ngã xuống, cứu người là quan trọng nhất, thân thể an toàn là nhu cầu cấp thiết nhất, sinh mạng là quý nhất, cô nhất định sẽ cứu người trước nhất.

Nhưng cho dù Liên Hoa kịp thời kéo Triển Thiếu Khuynh lại, cho dù cô cố gắng hết sức giữ anh đứng vững, nhưng Triển Thiếu Khuynh theo quán tính, vẫn không ngừng nghiêng về phía trước.

Rốt cuộc, anh kéo theo Liên Hoa, cùng nhau nặng nề té lăn quay trên sàn nhà.

“A!” Cho dù trên sàn nhà đã phủ lên tấm thảm thật dày, lúc Liên Hoa ngã xuống trên mặt đất vẫn nhện không được kêu lên một tiếng sợ hãi, không phải là bởi vì lưng bị đụng ngã mà cảm thấy đau đớn, mà là Triển Thiếu Khuynh hoàn toàn nằm ở trên người của cô, sức nặng của anh hoàn toàn đè ở trước ngực và bụng của cô, thậm chí cơ thể hai người không có một khe hở nào!

“Sao vậy, cô rất đau sao?” Triển Thiếu Khuynh không để ý hai chân đau đớn của mình, hốt hoảng muốn kiểm tra xem Liên Hoa có bị thương không, tay của anh nhẹ nhàng thử thăm dò tứ chi sống lưng của Liên Hoa, cẩn thận hỏi, “Nơi này đau hay không đau, là bị đụng vào chỗ nào?”

Liên Hoa lại giùng giởng muốn đứng dậy: “Tôi không sao, Triển tổng có thể đứng lên không, vừa rồi anh có bị thương không ——”

Hiện tại chỉ cần Triển Thiếu Khuynh rời khỏi người cô, không đè lên cô nữa, tất cả đau đớn của cô sẽ biến mất! Nhưng tại sao Triển Thiếu Khuynh không nhúc nhích tí nào?

À, chẳng lẽ thương thế của anh vô cùng nặng, không động được?

Liên Hoa lập tức khẩn trương, cô lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy, còn có thể cử động không, chân có khỏe không?” Ngón tay dài nhọn lo lắng vuốt ve ở trên người Triển Thiếu Khuynh, Liên Hoa sợ anh gãy xương ..., cho nên mình không dám cử động chút nào.

“Liên Hoa, cô đừng cử động, nhìn tôi. . . . .” Triển Thiếu Khuynh nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Liên Hoa trong lòng rất ấm áp, thân thể cao lớn hoàn toàn bao phủ Liên Hoa, anh cường chế che mặt Liên Hoa lại, khiến ánh mắt của cô không thể dời đi đâu, “Cô xem, tôi có thể đứng lên, tôi có thể đi, tôi có thể dựa vào sức lực của mình đi tới bên cạnh cô ——”

“Tôi đều thấy! Thấy rất rõ ràng!” Liên Hoa bị Triển Thiếu Khuynh áp đảo trên mặt đất, cô không dám đẩy thân thể mệt nhọc quá độ của anh ra, lại bị tình thế dán sát chặt chẽ của hai người làm cho lúng túng không thôi, Liên Hoa nhìn ánh mắt của Triển Thiếu Khuynh, bất đắc dĩ nói, “Nếu như anh không có việc gì, có thể thử đứng lên trước có được hay không? Tôi đi mời bác sĩ tới xem anh, cũng cho người rót nước, vừa rồi anh chảy rất nhiều mồ hôi, Triển tổng ——”

Triển Thiếu Khuynh cắt đứt lời nói của Liên Hoa, kiên định nói: “Gọi tôi lại, gọi tên tôi.”

“Triển tổng, này ——” Liên Hoa vẫn không có biện pháp thay đổi cách xưng hô.

“Một lần, gọi tôi một lần.” Triển Thiếu Khuynh giật giật thân thể, càng tăng thêm áp lực ở trên người Liên Hoa, bộ phận ngủ say giữa hai chân ngáng đầu, anh không tự chủ tìm tư thế thoải mái hơn, cách lớp quần áo dính sát da thịt Liên Hoa. Ánh mắt anh nhìn cô, như ma thuật mê hoặc cô, “Liên Hoa, gọi tôi một lần.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Tình Yêu Của Anh

Khuôn mặt Liên Hoa lập tức đỏ bừng, cơ thể truyền đến xúc cảm nhạy bén, cái đó nóng bỏng cứng rắn, vật tượng trưng cho phái nam của Triển Thiếu Khuynh, cách lớp áo dính chặt vào trên chân cô.....

“Một lần, tôi gọi anh một lần, Triển Thiếu Khuynh anh mau đứng dậy đi!” Liên Hoa cuống quýt đầu hàng, thức thời mới là trang tuần kiệt, cô mới không vì một cái xưng hô liền chọc giận Triển Thiếu Khuynh, khiến anh làm chuyện gì quá đáng hơn! Gọi anh là gì cũng được, chỉ cần anh không để vật kia chọc vào người cô!

Chẳng biết tại sao, bây giờ Liên Hoa còn có tâm tư nghĩ một loạt chuyện, ừ, nhìn dáng dấp, Triển Thiếu Khuynh và cái kia của anh không khác gì năm năm trước, trong thương trường đòn anh bắt lực chính là nói vậy; còn nữa, lấy tư thế bây giờ của hai người, cô có thể đi kiện Triển Thiếu Khuynh quấy rầy cô không? Anh là người tàn tật, đại loại trong tình huống này không cách nào nhúc nhích, có thể miễn tội thì phải, vậy cô sẽ bị thua thiệt, trắng trợn bị chiếm tiện nghi.....

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe em kêu tên tôi, tôi thật sự vui mừng.” Triển Thiếu Khuynh thỏa mãn cười đến nổi mặt mày cong cong, “Về sau cứ gọi tôi

như vậy, có thể không?” Quen biết năm năm, rốt cuộc anh đã nghe được cô gọi tên anh, vô số người kêu tên anh, nhưng khi cô gọi tên anh thật dễ nghe làm sao!

“Được, được, đương nhiên là không có vấn đề!” Liên Hoa thử xô đẩy Triển Thiếu Khuynh, đẩy anh khỏi người cô, “Một lần, anh có thể không, anh để tôi thật đau đó..... Có lời gì thì đứng lên rồi hãy nói, anh mới kịch liệt vận động nên tìm bác sĩ tới chẩn bệnh, bất động như vậy rất dễ bị thương.....”

Giọng nói ôn hòa mềm mại của Liên Hoa giống như thuốc có tác dụng mạnh tới tâm, khiến nhịp tim Triển Thiếu Khuynh không thể kiềm chế đập nhanh, người phụ nữ phía dưới, sao lại chọc người thương làm cho người thích như vậy, tại sao một cái nhún mảy một nụ cười cũng làm lòng anh nhớ thương!

Cô luôn kiêu ngạo tự tin, bây giờ lộ ra dáng vẻ hốt hoảng luống cuống, cô đang ở dưới người anh, sao anh có thể nhẫn nại nữa.....

Buộc chặt hai tay, Triển Thiếu Khuynh vòng Liên Hoa trong lòng ngực mình, anh nhẹ nhàng nói: “Tôi có lời muốn nói với em, tôi sẽ nói chậm, em tốt nhất hãy nghe tôi nói xong đã.”

“Anh yêu em, Liên Hoa, anh yêu em.” Triển Thiếu Khuynh thâm tình vô hạn nhìn thẳng con người Liên Hoa, giống như muốn nhìn vào sâu trong linh hồn của cô, quăng xuống từng trái bom vào lòng cô, “Anh muốn nói cho em biết, anh yêu em, anh muốn theo đuổi em, anh muốn cưới em! Em là người phụ nữ duy nhất anh muốn, Liên Hoa, hiện tại và tương lai anh đã quyết định số mạng của chính mình, nhất định cả đời đây đưa yêu thương em.....”

Liên Hoa ngây người, đôi mắt sáng đen như mực của cô dưới lời nói của Triển Thiếu Khuynh biến thành mắt muối, cảm giác ngứa xiu không ngừng lan tràn, rất nhanh chạy dọc toàn thân, trong đầu loạn thành một cục bột nhão, suy nghĩ không ngừng vận vẹo, cả người cô cũng co rút lại.

Triển Thiếu Khuynh nói cái gì, cái gì ai đây đưa ai, cô hoàn toàn không nghe vào, giống như nghe được chuyện không nên nghe, những lời đó là Triển Thiếu Khuynh nói sao?

Ha ha, mới vừa rồi, cô nhất định là nghe nhầm đi? Ai nha, Triển Thiếu Khuynh đang nói cái gì, sao cô hoàn toàn nghe không hiểu.....

Ừ, nghe không hiểu cũng không cần nghe cho kỹ, khi anh nói chuyện, cô trầm tư thất hồn lạc phát một phen, nên cái gì cũng không nghe.....

Triển Thiếu Khuynh không cho Liên Hoa cơ hội ngán người, giọng nói trầm thấp từ tính giống như đang ní non tâm sự với người yêu: “Liên Hoa, em hiểu ý của anh, tiếp nhận thực tế thôi..... Anh xác định vào năm năm trước chúng ta đã hấp dẫn lẫn nhau, số mạng để cho chúng ta gặp lại, tạo cơ hội để cho chúng ta có cơ hội sống chung tìm hiểu nhau, em trốn không thoát đâu! Ngoan ngoãn yêu anh, ngoan ngoãn trở thành vợ của anh người yêu của anh, em không có quyền phản kháng tình yêu của anh, không có quyền cự tuyệt anh cung chịu, em chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng trốn không thoát sự truy đuổi của anh! Cho dù giả bộ ngu ngốc có thể lừa gạt vượt qua kiểm tra, làm bộ như thật sự không xảy ra chuyện gì sao? Em thật là đáng yêu đơn thuần.....”

Liên Hoa vẫn có dáng vẻ u mê, ánh mắt động tác đều không tập trung, nghe tai trái liền lọt ra tai phải, cô quyết không tin tưởng bây giờ mình là đang bị thổ lộ, hơn nữa người thổ lộ còn là Triển Thiếu Khuynh, được người đàn ông duy nhất phát sinh quan hệ với cô, được ba ruột của con trai mình thổ lộ.....

Nếu như, cô vẫn làm bộ như không nghe, vẫn không biết rốt cuộc Triển Thiếu Khuynh nói gì, như vậy, hợp tác giữa bọn họ vẫn có thể tiến hành bình thường, cho nên cô vẫn không nghe gì, tuyệt đối là không nghe gì.....

“Tình yêu của anh, em không chịu nhận lấy, anh liền báo ân với em trước, trả lại vài đêm hoan ái mà anh thiếu em năm năm trước ——” Triển Thiếu Khuynh thấy Liên Hoa còn không chịu đối mặt thực tế, vừa đóng vai ác vừa mong đợi nói, “Em nhất định là của anh, Liên Hoa, nói cũng vô dụng, anh liền làm.....”

Môi mọng nóng rực hướng đến đôi môi đỏ mọng mà anh hằng mong ước, bao nhiêu lần nửa đêm thức tỉnh, đều nhớ lại tư vị hôn môi cô trong biệt thự hai tháng trước, mà bây giờ, mỹ nhân trong ngực, anh động lòng không bằng hành động.

Khi hai đôi môi lần nữa dán sát nhau, khi mùi vị nhớ nhung và mơ ước biến thành sự thật, lưỡi của Triển Thiếu Khuynh linh động như gió nhanh chóng chui vào trong miệng Liên Hoa, càn quét trong khoang miệng của cô, lấy khí thế hô phong hoán vũ, ở trong môi Liên Hoa nhắc lên một cơn sóng thần.

Giờ khắc này, anh thật mong đợi Liên Hoa có thể tiếp tục giữ vững vững sờ bây giờ, anh sẽ có đầy đủ lý do muốn làm gì thì làm, thân thể cảm dục năm năm khát vọng người yêu cỡ nào, muốn xâm chiếm lấy người dưới mình, người phụ nữ mà anh yêu thầm..... Con người Liên Hoa trong nụ hôn lửa nóng từ từ trở nên thanh minh, rốt cuộc ánh mắt của cô đã có tiêu cự, đập vào mi mắt chính là tròng mắt Triển Thiếu Khuynh khẽ nhắm lại, trên mặt anh là thần sắc say mê, tư thái êm ái nhiệt tình, giờ khắc này, anh mỹ lệ hấp dẫn người như vậy.

Một lát sau, Liên Hoa mới phát giác tình cảnh bây giờ của mình, cô đang bị Triển Thiếu Khuynh đè ở phía dưới, trong miệng mình là môi lưỡi Triển Thiếu Khuynh, răng môi hai người quấn quýt thân mật, bàn tay nóng bỏng của anh đang dán lên đường cong trên cơ thể cô, bao trùm chỗ cao ngất trên người cô!

Liên Hoa giật mình tròn to mắt, cô hung hăng cắn đầu lưỡi đang càn quét trong miệng mình, dùng sức từ chối.

Triển Thiếu Khuynh bị đau phải mở mắt, có chút thất vọng mà tỉnh táo, nhưng anh càng không cam lòng buông Liên Hoa ra, thân thể cao lớn giống như là trấn an người bạn nhỏ, hoàn toàn giữ chặt Liên Hoa đang giãy giụa.

Môi lưỡi anh quấn quanh càng thêm dịu dàng mê người, người phía dưới bị chọc giận vẫn như cũ, bộ vị nhạy cảm của Liên Hoa vẫn giống như năm năm trước, anh không muốn buông tay, nếu chuyện đã đến nước này, như vậy anh tuyệt đối sẽ không buông tay!

Đề mặc con mồi bên môi lên trổn, tuyệt đối không tác phong của Triển Thiếu Khuynh anh!

Liên Hoa nhíu mi tâm lại, đừng đưa trái phải cúi đầu muốn thoát khỏi Triển Thiếu Khuynh, mười ngón tay dùng sức nhéo anh, tại sao? Tại sao phải biến thành cái kết quả này!

Hôm nay không phải là ngày đầu tiên cô bắt đầu làm việc, không phải lần đầu tiên cô tới và ở cùng nhau để quan sát, để tạo ra thiết kế hoàn hảo nhất! Tại sao cô chỉ là ham mỹ vị lưu lại ăn com tối, chuyện lại phát triển thành như vậy!

Triển Thiếu Khuynh nổi điên gì nhất định tự mình đứng lên tới đi tới bên người cô, trời đất xui khiến ngã xuống trên người cô, ghê tởm hơn chính là, tại sao Triển Thiếu Khuynh có thể đề ép rồi thổ lộ với cô, thổ lộ phải không, lại còn dám cường hôn bức bách cô!

Liên Hoa nhìn tròn mắt Triển Thiếu Khuynh gần ngay trước mắt, cặp mắt kia như sao sáng thâm thúy hiện tại đang nổi lửa, anh đang cố gắng dẫn cô cùng nhau thiêu đốt cùng nhau sôi trào, đáng chết, chỉ biết dùng vũ lực khí thế tới dọa nạt phụ nữ, tên đàn ông này thật là đáng chết!

Càng đáng chết hơn chính là, Liên Hoa thể nhưng cảm thấy thân thể cũng bắt đầu nổi lên lửa nóng, cảm giác tê dại vô lực bắt đầu lan khắp thân.....

Liên Hoa dùng sức bấm mình, hiện tại cô phải giữ vững tỉnh táo, cô tuyệt đối sẽ không khuất phục dưới vũ nhục bằng cường quyền này!

Đầu gối cong lên, Liên Hoa dùng hết hơi sức toàn thân, hung hăng đánh trúng chỗ kín của Triển Thiếu Khuynh.

Liên Hoa ở trong lúc nguy cấp đã sử dụng một chiêu mà đàn ông trên đời này đều sợ, một hai lạng thịt trên người Triển Thiếu Khuynh yếu ớt sẽ bởi vì chủ nhân của nó làm những chuyện như vậy mà chịu đựng hành hạ trừng phạt, cô cũng không tin bộ dáng như vậy, Triển Thiếu Khuynh còn có thể tiếp tục phát xuân không chịu động thân!

Quả nhiên gương mặt của Triển Thiếu Khuynh bởi vì đau nhức ở hạ thân mà biến thành màu mướp đắng, thân thể của anh co rúc, chỗ mẫn cảm nhất nhu nhược nhất chịu một điểm công kích, liền phóng đại ngàn lần trong thần kinh, Liên Hoa nặng nề va chạm, quả thật chính là khiến anh trải qua đau đớn vì tai nạn xe cộ lần nữa, huyết dịch cả người cũng chảy xuôi đến thân, toàn bộ chú ý cũng tập trung chỗ đau đớn đó!

“Người phụ nữ ác độc, em muốn phá hủy hạnh phúc cùng ‘tính phúc’ tương lai của mình sao!” Triển Thiếu Khuynh khàn giọng, giọng nói trầm thấp mang theo chưa thỏa mãn dục vọng cùng đau đớn khó nhịn, che bên tai Liên Hoa nói, “Liên Hoa, em không hài lòng với nụ hôn của anh sao, em biết không, vài năm nay anh không có luyện tập ——”

Liên Hoa nhắm ngay cơ hội này, lập tức đẩy Triển Thiếu Khuynh ra, rốt cuộc cô đã tìm được giọng nói của mình, gần như quát to: “Chớ có nói đùa! Rốt cuộc anh đang nháo cái gì!”

Triển Thiếu Khuynh bị Liên Hoa mạnh mẽ đẩy ra, anh lao đảo lộn nửa vòng trên đất, cánh tay bắt được sàn nhà mới đứng vững, hạ thân đau đớn còn chưa tản đi, cau mày cả giận nói: “Ai nói anh đang nói giỡn, anh không có cần quấy!”

“Tôi không phải là người phụ nữ mà anh có thể đùa bỡn, nếu như vì một đêm năm năm trước kia, anh không cần phải nhục nhã tôi như vậy!” Liên Hoa vừa vội vàng hấp tấp bò lên, vừa quát với Triển Thiếu Khuynh, “Tôi thừa nhận năm đó còn trẻ ngu ngốc tâm cao khí ngạo, tôi có mắt không nhìn thấy thái son, dùng tiền vũ nhục với Triển công tử, nhưng nhiều năm như vậy, sao anh còn nhớ mãi không quên như vậy! Cùng lắm thì tôi đây không lấy tiền công lần này để bồi tội với anh, nhưng anh không thể dùng phương thức đến báo thù tôi, muốn lừa gạt tình cảm của tôi để vũ nhục tôi, chẳng lẽ không phải là đang nói đùa!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Nổi Sợ Lớn Nhất

"Liên Hoa, đây không phải là trả thù, không phải là nhục nhã, đây là tâm ý thật sự của anh, là toàn bộ tình yêu của anh ——" Nhìn Liên Hoa run rẩy vẫn, Triển Thiếu Khuynh nói thật chậm rãi, mỗi một câu chứa đầy tất cả dịu dàng và kiên định trong cuộc đời này của anh, "Anh yêu em, anh muốn em, anh đã nhận định em, em cho rằng anh nói như vậy với người phụ nữ mình không thương sao?! Liên Hoa, em muốn trốn tránh tới khi nào, tin tưởng tình yêu của anh rất khó khăn ư, em không tin nhân phẩm của anh, không tin sức quyến rũ của bản thân em sao!"

Liên Hoa sững sốt một giây, sau khi Triển Thiếu Khuynh nói xong, cô đứng dậy đứng hình một giây.

Một giây sau, Liên Hoa nhanh chóng sửa sang quần áo của mình lại, cũng không quay đầu lại đẩy cửa phòng ra, giống như là chạy trốn chết.

Nhìn Liên Hoa tông cửa chạy ra, Triển Thiếu Khuynh không kịp đứng dậy, bây giờ cơ thể của anh không thể nào đuổi theo cô, anh nhẹ nhàng ngồi dậy, thất thần vuốt môi của mình.

Anh đã hành động hơi nhanh phải không, hôm nay chắc không hù cô chứ?

Nhưng anh không thể nhẫn nại nữa, anh biết bên ngoài còn có bao nhiêu người thêm thù ông, biết những người cạnh tranh kia đều giống như mục thần xoa tay không an phận, điều này khiến anh không muốn chờ đợi nữa thu Liên Hoa vào lòng bàn tay của mình, ở trên người cô dán lên nhãn mác bị mình độc chiếm, để mấy tên đàn ông kia không dám có ý nghĩ gì khác, cũng không dám nhìn loạn cô nữa!

Từ đêm hôm đó năm năm trước đến bây giờ, từ hai tháng trước gặp lại cho tới bây giờ, chẳng lẽ tiến triển này là nhanh sao? Năm đó hai người tiến hành tiếp xúc thân mật nhất, chẳng lẽ nụ hôn này còn có thể đột nhiên sao. . . . .

Triển Thiệu Khuynh khẽ nhắm hai mắt lại, hôm nay anh hằng hái nói ra tất cả cho Liên Hoa biết, bước đầu tiên đi theo đuổi cô, sau đó sẽ phải cố gắng theo đuổi và sủng ái cô, khiến Liên Hoa hoàn toàn trở thành của anh!

Giữa bọn họ áp ủ 5 năm, tình yêu của anh hoàn toàn không thể kìm nén, khi tình yêu tràn đầy sẽ bùng nổ mãnh liệt. . . . .

Liên Hoa chạy lên xe Tiểu Phi, chỉ có thể nặn ra một câu "Về nhà", kéo tấm che ngăn giữa ghế trước và ghế sau, cô liền mất hết sức lực, hoàn toàn tê liệt ngã xuống trên ghế sau.

Cô bị dọa sợ, bị Triển Thiệu Khuynh dọa sợ. . . . .

Cô thể nhưng bị mấy bước đi độc lập của anh dọa sợ, nhìn thấy anh ngã liền sợ hãi, bị anh nghiêm túc thô lỗ dọa sợ, bị nụ hôn nhiệt tình của anh dọa sợ. . . . .

Liên Hoa che kín mặt của mình, thật là khủng khiếp, tại sao hôm nay lại như vậy, mọi chuyện xảy ra đều rất kinh khủng, Triển Thiệu Khuynh thể nhưng nói là làm! Quả thực khiến cô không hề chuẩn bị gì kinh sợ, là kinh sợ lớn nhất đời này của cô!

Cho đến bây giờ cô còn sợ phát run toàn thân, thật ra kinh sợ lớn nhất không phải cái này, hành động và lời nói của Triển Thiệu Khuynh thật ra không đủ để cô hoảng sợ, cô sợ chính là bởi vì Triển Thiệu Khuynh thật tâm, anh nghiêm túc nói như vậy, giọng nói không có một tia đùa giỡn. . . . .

Đây không phải là đùa giỡn, đây là sự thực không thể phủ nhận!

Liên Hoa nhắm chặt hai mắt, nếu như mọi hành động của Triển Thiệu Khuynh đều là giả bộ, là muốn trả thù cô, như vậy cô tuyệt đối sẽ không bị khiếp sợ như vậy, nhưng Triển Thiệu Khuynh phản bác lại cô, nói những lời đó của anh là xuất phát từ nội tâm, điều này làm cho cô rung động sợ hãi khác sâu, khiến tâm tình của cô có chút không tập trung thấp thòm sợ hãi, nên cô không chút do dự xoay người rời khỏi.

Lái xe nhanh chóng lái xe về Liễu gia, hai tay Liên Hoa run rẩy tự ôm lấy mình, từ sâu trong tâm dâng lên lạnh lẽo, cô ra quyết định, cô không dám đối mặt với Triển Thiệu Khuynh nữa, không bao giờ nguyện đi gặp anh nữa.

Cô thể nhưng trở thành con mồi của anh, anh là thợ săn không ngừng săn bắn, lại coi cô là con mồi! Tại sao anh có thể nói yêu cô muốn theo đuổi cô, tại sao có thể thật lòng muốn để tương lai của cô và anh chồng vào nhau!

Liên Hoa chưa từng cảm thấy hối hận năm đó mình lòng bông như thế nào như bây giờ, cô chộc phải người đàn ông không thể chọc nhát, cô sớm nên biết, có thể ở trong mắt thâm mỹ của cô trở thành một người đàn ông xuất sắc siêu phàm, sao lại tầm thường được. . . . .

Năm đó cô đã sai lầm trên chọc anh, năm năm sau mình liền nếm phải hậu quả xấu và báo ứng, Triển Thiệu Khuynh là người cô không thể yêu nhất, bởi vì sự tồn tại của Tiểu Bạch, cô sẽ đối xử với anh một cách khách sáo nhất đồng thời giải quyết việc chung giữa anh đơn giản nhất, tại sao anh có thể nghiêm túc yêu cô như vậy! Người bị anh yêu sẽ gặp nhiều khổ cực, cô hoàn toàn có thể đoán được. . . . .

Một ngày chung đụng cọ sát với nhau, cô nhìn thấy Triển Thiệu Khuynh kiên cường tuyệt không nổi giận, anh mạnh mẽ cường thế như thế, là người đàn ông hung hãn như lang sói, cô biết bị anh đề nắm tới rất kinh khủng, có lẽ chính là không thể trốn đi đâu được, có khả năng sẽ bị ăn vào trong bụng. . . . .

"Tiểu Phi, nhanh một chút, tôi muốn nhanh chóng về nhà!" Liên Hoa lo sợ không yên mở hai mắt ra, thúc giục tài xế.

Cô không có dũng khí, dưới cường thế của Triển Thiệu Khuynh, cô lùi bước sợ hãi, không thể cứng rắn chống cự anh, cô không có lòng tin với thắng lợi, cô không có cách nào tranh tài với người khác, nếu hai người cạnh tranh anh sẽ đuổi kịp cô trước, nên cô tránh anh trước. Người đàn ông nguy hiểm trí mạng giương một tấm lưới lớn, chỉ cần đến gần, sẽ chết không nơi chôn thân!

Cho nên cô phải nhanh chóng về đến nhà, lập tức né tránh ở trong nhà không đi ra ngoài nữa. Cô phải hoàn toàn không liên quan đến sự vụ của Triển thị, không cho Triển Thiệu Khuynh có bất cứ cơ hội nào, cứ như vậy thoát đi ma chướng của anh, không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa!

Tiểu Phi gật đầu nói: "Vâng."

Xe rất nhanh về đến nhà, Liên Hoa sau khi xuống xe liền chạy về trong phòng, chôn mặt mình trong chăn, liều mạng thôi miên mình. Cô phải ngủ, ngủ một giấc cái gì cũng quên hết, sau khi cô tỉnh ngủ chính là một ngày chim hót hoa thơm tốt đẹp, mình không phải con mồi thấp thòm chạy trốn, cũng không có một thợ săn vô địch đang đuổi bắt cô. . . . .

"Mẹ, mẹ về rồi hả?" Còn không đợi Liên Hoa ngủ, giọng trẻ con mềm mại ngọt ngào ở ngoài cửa nhẹ nhàng gõ cửa, "Mẹ ở đâu? Con nghe di Ngô nói sắc mặt mẹ thật không tốt, hôm nay mẹ rất vất vả, mẹ rất mệt mỏi sao?"

Liên Hoa mở mắt, hốt hoảng lập tức đứng dậy, cô nhìn trong gương sửa sang lại vẻ ngoài, mới gượng cười mở cửa phòng: "Tiểu Bạch, con còn chưa ngủ sao? Mẹ rất tốt, không có việc gì."

"Hiện tại mới chín giờ, con không mệt. . . . ." Tiểu Bạch nâng cằm nhỏ tế tế nhìn Liên Hoa, trong con ngươi đen nhánh lóe sáng dần hiện ra lo lắng: "Mẹ, mặt của mẹ tái nhợt quá, thật không có chuyện gì sao?"

Liên Hoa cong người xuống ôm con trai, thân thể ấm áp mềm nhũn của Tiểu Bạch ở trong ngực, rốt cuộc cô đã cảm thấy được một tia thân thiết ấm áp, hôn gò má mềm mại của Tiểu Bạch, Liên Hoa nhắm mắt lại cười nói: "Tiểu Bạch ngoan, mẹ thật không có việc gì."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Một Trận Bão Táp

Editor: Trà sữa trà xanh

Tiểu Bạch ôm cổ Liên Hoa, ngửi mùi thơm trên mái tóc cô, chột, mi tâm của Tiểu Bạch chau chặt, mặt nghiêm túc chất vấn Liên Hoa: "Mẹ, trên người mẹ có mùi người khác, rốt cuộc là thế nào!"

Liên Hoa sững sờ, mùi vị người khác, Tiểu Bạch nói gì, những lời này rất quen thuộc. . . . .

Đầu lông mày thanh tú của Tiểu Bạch vo thành một nắm, chu cái miệng nhỏ nhắn kêu lên: "Cái mùi này giống với mùi lần trước! Mẹ, mẹ và người đàn ông này làm cái gì, vừa ở cùng Mục Thần xấu xa sao, tại sao trên người mẹ lại có mùi này!"

"Vị. . . . . Mùi vị. . . . ." Liên Hoa ngây dại, con trai của cô nói không sai, cô bị Triền Thiếu Khuynh hôn, nên để lại mùi vị của anh sao? !

"Là ai, rốt cuộc có phải là Mục Thần xấu xa không! Không phải mẹ nói hôm nay đi thiết kế sao, sao lại ở với chú ấy? !" Tiểu Bạch phát điên, lách người lên tỉ mỉ nhìn Liên Hoa, "Mẹ, hôm nay còn xảy ra chuyện gì, mẹ có bị thương không, có bị khi dễ không, mẹ nói cho con biết nhanh lên!"

Liên Hoa bất đắc dĩ bóp cằm con trai một cái: "Tiểu Bạch, hôm nay mẹ không có gặp Mục Thần, mẹ không có chuyện gì, con yên tâm, tuyệt đối không có xảy ra ra chuyện gì! Hôm nay mẹ là đi công tác, hơn nữa về sau mẹ không cần đi nữa, có thể ở nhà với con. . . . ."

"Thật sao? Mẹ sẽ không ra ngoài gặp người khác sao?" Tiểu Bạch khẽ yên tâm chút, không phải là ở cùng Mục Thần thì tốt rồi, vậy mẹ sẽ không gặp nhiều nguy hiểm, nếu mẹ thật sự không cần đi thiết kế nữa, vậy sẽ không gặp mấy người đàn ông muốn cướp mẹ của bé nữa.

Nghĩ một hồi, bé lại hoài nghi hỏi, "Mỗi lần mẹ nhận thiết kế không phải là phải bận rộn một tháng hay hai tháng mà, sao lần này chỉ có một ngày, chẳng lẽ đã kết thúc?"

Liên Hoa ôm Tiểu Bạch vào trong ngực: "Đúng, bản thiết kế đã kết thúc. . . . . Đi, chúng ta đi rửa mặt rồi ngủ!" Cô sẽ không gặp lại Triền Thiếu Khuynh, đồng thời bản thiết kế đến đây chấm dứt, dù là vi phạm hợp đồng phải bồi thường, cô cũng không đến Triền thị nữa.

Nằm ở trên giường ôm Tiểu Bạch mềm mại, Liên Hoa khẽ nheo mắt lại, trong mắt dần hiện ra vẻ suy tư. Lời nói của Tiểu Bạch nhắc cô nhớ tới một việc, con trai nói lần này mùi vị trên người cô giống với lần trước, cái này có phải là đại biểu, Triền Thiếu Khuynh không chỉ cưỡng hôn cô để lại mùi vị một lần hôm nay, mà trước kia, anh cũng từng làm chuyện như vậy với cô!

Hồi tưởng lại hình ảnh Tiểu Bạch nổi giận ngày đó, hình như là. . . . .

À, là ngày đó! Là lúc cô và Mục Thần cùng nhau dự tiệc rượu ở Triền thị, chỗ tiệc rượu cử hành chính là biệt thự của Triền Thiếu Khuynh. . . . .

Ý tưởng lóe lên trong đầu Liên Hoa, thì ra là như vậy! Triền Thiếu Khuynh ở trong biệt thự, đêm đó nhất định đã phát hiện cô!

Thì ra, ngày ấy cô mới vừa trở lại thành phố K, đã bị Triền Thiếu Khuynh phát hiện, đêm đó anh nhìn thấy cô, thậm chí trong lúc cô không phát giác liền chạm đến cô, có lẽ khi cô đang đứng trong phòng nghỉ ngơi, anh đi vào hôn trộm cô, mới lưu lại mùi vị theo lời Tiểu Bạch. . . . .

Liên Hoa nhất thời cảm thấy thấy khí lạnh toàn thân xông thẳng tới tim phổi, ngày đó khi cô quay về thành phố K, đã tạo nghiệt duyên với Triền Thiếu Khuynh!

Một đêm kia, trong lúc cô hoàn toàn không biết gì, đã bị thợ săn hung ác để mắt tới, đã rơi vào tình thế hết sức nguy cấp rồi. . . . .

Thân là con mồi, cô phải thoát đi cạm bẫy tử vong này như thế nào. . . . .

Liên Hoa ôm sát Tiểu Bạch trong ngực, muốn từ trên người con trai hấp thu một chút ấm áp cùng sức mạnh, cuối cùng, không dưới mấy lần trần trọc trở mình suy nghĩ lung tung, rốt cuộc cô mới bỏ qua run sợ trong lòng rơi vào mộng đẹp.

Cùng lúc đó, ở trong biệt thự Ôn gia, đang lặng lẽ nổi lên một trận bão táp.

Đỗ Yến Thừa đang không cam lòng ngồi trên ghế sa lon, đè nén sự mất kiên nhẫn vào trong lòng, nói với Ôn Như Cảnh phía đối diện: "Như Cảnh, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, sao cô vẫn dây dưa không rõ không chịu buông tay đây! Tôi thừa nhận là tôi không tốt, mà tôi cũng nói là sẽ bồi thường cho cô và đi Ôn rồi, cô chỉ cần nghe lời tôi buông tay, tôi sẽ cho các cô một số tiền lớn, để cho cuộc sống sau này của các cô không lo áo cơm!"

Trong nấc to của Ôn Như Cảnh bỗng nhiên phủ một tầng hơi nước, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, giống như là chịu rất nhiều uất ức, sợ hãi khóc kể lể: "Yến Thừa. . . . . Yến Thừa sao anh có thể đối xử với em như vậy. . . . . Chúng ta ở bên nhau năm năm rồi, anh —— anh thật sự nhẫn tâm muốn chia tay với em sao! Ôn thị gặp nguy cơ lớn nhất, em và mẹ đều luống cuống tay chân, sao anh có thể làm như vậy. . . . . Anh phải chặt đứt quan hệ với em, muốn em và mẹ tặng Ôn thị cho Liên Hoa, rồi cuộc anh xem tình cảm những năm này của chúng ta thành là cái gì! Liên Hoa trở về, anh liền vì cô ta bỏ mặc em sao!"

"Như Cảnh!" Đỗ Yến Thừa cau mày, "Chuyện này không liên quan đến Liên Hoa! Tôi và cô chia tay bởi vì tình cảm của chúng ta đã phai nhạt, thoải mái không trói buộc nhau; tôi để cho cô trả Ôn thị lại cho Liên Hoa, không phải là vì tốt cho cô sao! Cô cho rằng Liên Hoa tố cáo Ôn thị cô có khả năng chiến thắng sao, cuối cùng không phải Ôn thị cũng thuộc về Liên Hoa thôi! Bây giờ cô trả công ty lại cho Liên Hoa, cô ấy còn có thể nhớ tới công lao cùng khổ lao những năm này cô và đi giúp cô ấy kinh doanh, nể tình các cô nhiều năm cực khổ, cô ấy sẽ đối đãi tốt với cô, nếu như đợi tòa án phán quyết. . . . . Chẳng lẽ cô hi vọng người dân thành phố K xem chuyện cười của cô, bọn họ sẽ đâm cô tới tận cột sống mới bỏ qua sao!"

Ôn Như Cảnh khóc như mưa, cô té quỵ xuống đất, ôm chân Đỗ Yến Thừa khóc rống nói: "Yến Thừa. . . . . Yến Thừa, em yêu anh, em không thể không có anh. . . . . Không có công ty cũng không sao, em không thể không có anh——"

Đỗ Yến Thừa cúi đầu, nhìn bộ quần áo Ôn Như Cảnh mặc hôm nay, áo ngủ lụa mỏng viền tơ nửa kín nửa hở, tứ chi lộ lỏ cùng vóc dáng mê người chọc người khác yêu thương. Anh dùng lực nuốt nước miếng một cái, ép buộc mình dời tầm mắt đi, lạnh lùng nói: "Như Cảnh, hôm nay chúng ta nhất định phải nói rõ ràng tất cả! Cô không thể giống như một tuần trước quyến rũ tôi như vậy, cho dù lần đó tôi và cô lên giường hoan ái, khiến cô có cơ hội kéo dài chuyện này, nhưng lúc này đây tôi thật sự muốn chia tay với cô, tuyệt không có khả năng thương lượng!"

Ôn Như Cảnh gần như tuyệt vọng tê liệt ngã xuống đất, nước mắt của cô mang theo dấu vết sâu nhất, theo gương mặt không ngừng rơi xuống.

Đỗ Yến Thừa ghét bỏ muốn thoát khỏi cô, đá chân, lạnh lẽo nói: "Tôi sẽ không bạc đãi các cô, không có công ty, Đỗ gia sẽ cầm tiền tôi để cho các cô sống cuộc sống như cũ, cô sẽ sống thoải mái thôi. Như Cảnh, cô là người phụ nữ một thông minh và hiểu chuyện, cô phải biết nếu không nghe theo lời tôi sẽ có hậu quả gì chứ?"

"Thông minh, ha ha, thông minh. . . . ." Ôn Như Cảnh nhắm hai mắt cười khô, giống như là đánh mất thần trí, chỉ là không ngừng lặp lại lời nói của Đỗ Yến Thừa, "Cô thông minh. . . . . Cô hiểu chuyện. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Điều Này Đại Biểu Cái Gì!

Editor: Trà sữa trà xanh

Đột nhiên, cô ngưng khóc thút thít, chậm rãi mờ mắt, trên khuôn mặt vốn nhu nhược hiện ra vẻ mặt dứt khoát kiên quyết, giống như phần đầu quên mình phải hoàn thành cái gì đó, trong ánh mắt của cô chứa ánh sáng lóng lánh bén nhọn.

Ôn Như Cảnh chậm rãi đứng lên, cô nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, dịu dàng nói với Đỗ Yến Thừa: "Yến Thừa, em có một chuyện muốn nói cho anh biết, mặc dù bây giờ anh tuyệt tình muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với em, nhưng em vẫn cảm thấy anh có biết quyền lợi. . . . ."

Đỗ Yến Thừa không nhịn được phát tay một cái, hấp tấp nói: "Có lời gì nói nhanh lên, nói xong chúng ta sẽ nói tiếp!"

Ôn Như Cảnh bước nhẹ đi tới một góc phòng khách, lấy ra một túi hồ sơ da trâu, cô lại đi trở lại bên cạnh Đỗ Yến Thừa, đưa thứ đó cho anh: "Yến Thừa, gần đây em cảm thấy thân thể rất không thoải mái, cho nên hôm nay em đến bệnh viện kiểm tra. Anh xem, đây là chẩn đoán bệnh chứng của em. . . . Nếu như anh xem xong, vẫn muốn chia tay với em, này —— vậy chúng ta liền ——"

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt Ôn Như Cảnh lại nổi lên nước mắt, cô cắn răng không để cho nước mắt tràn lan, nhưng vẻ mặt ép buộc nhẫn nại này tuyệt đối là khiến người ta đau lòng.

Cô vẫn không cách nào nói đầy đủ câu "Chúng ta liền chia tay", càng làm cho Đỗ Yến Thừa mềm nhũn trong lòng, dù sao Như Cảnh cũng đi theo anh năm năm, là bạn gái anh sủng ái quý trọng nhất, cho dù hiện tại anh vì Liên Hoa muốn buông tay cô, nhưng trong lòng anh vẫn có chút không bỏ được nhìn cô đau lòng khổ sở cùng với đáng về nhu nhược. . . . .

Thờ dài, Đỗ Yến Thừa bất đắc dĩ nhận lấy bệnh án, anh âm thầm trầm tư, Như Cảnh nói thân thể cô không thoải mái, chẳng lẽ là đã bị bệnh gì? Cho dù

thật sự là cần tiền đường bệnh, chỉ cần cô nói ra, chỉ cần cô chịu chia tay chịu trả Liên thị lại cho Liên Hoa, Đỗ gia sẽ bảo đảm tiền thuốc thang cho cô.

Mở túi hồ sơ ra, phía trên là một loạt danh từ riêng y học khiến Đỗ Yến Thừa một hồi ngất xỉu, cái gì là kiểm tra máu hcg, cái gì là β -hcg lên cao, thứ anh có thể hiểu chỉ có một hàng chữ trên tờ cuối cùng, "Chẩn đoán chính xác có thai".

"Có thai? Chẩn đoán chính xác có thai?" Trên mặt Đỗ Yến Thừa biến thành đủ loại màu sắc, vẻ mặt cũng thay nhau biến đổi, anh lập tức ném sổ khám bệnh lên trên khay trà, rống to hỏi Ôn Như Cảnh: "Có thai? Rốt cuộc phần hồ sơ này là ý gì, những đồ này đại biểu cái gì?!"

Nhất thời trong tim Đỗ Yến Thừa dâng lên dự cảm chẳng lành, có thai, đây là mang thai, chẳng lẽ Như Cảnh cô. . . . .

"Điều này đại biểu là em mang thai!" Ôn Như Cảnh dịu dàng nhìn Đỗ Yến Thừa, xấu hổ e sợ cười nói, "Điều này đại biểu anh sắp làm cha rồi. . . . ."

"Cô chém gió!" Đỗ Yến Thừa quả thực hoảng sợ, không dám tin luôn miệng lặp lại, "Cô tìm lang băm ở bệnh viện nào, sao có thể chẩn đoán ra kết quả này! Tôi không tin, chúng ta mỗi một lần làm xong đều có các biện pháp để phòng, làm sao có thể!"

Gương mặt nhả nhặn của Đỗ Yến Thừa chợt trở nên âm hiểm độc ác, anh nhìn chằm chằm Ôn Như Cảnh chất vấn: "Trừ phi —— trừ phi đứa nhỏ này không phải của tôi, cô đừng mơ tưởng gạt tôi, sao cô có thể mang thai!"

"Anh —— em theo anh năm năm, chẳng lẽ em lại là một người phụ nữ lăng lợ sao! Sao anh có thể vu oan em như vậy!" Ôn Như Cảnh lập tức tê liệt ngã xuống trên ghế, cô che mặt đau thương khóc ồ lên, "Em chỉ đến bệnh viện kiểm tra thân thể, vừa vận tra được mang thai, bác sĩ nói cái thai mới được vài ngày, đứa bé có phải là của anh không, chẳng lẽ anh cũng không biết sao! Một tuần trước lần đầu tiên anh tới tìm em nói chia tay, một lần kia không phải chúng ta làm rất kịch liệt rất vong tình, cuối cùng quên mang bao, vừa đúng kỳ kinh nguyệt của em, trừ anh ra, em có thể sanh con với ai! Nếu anh không tin, mẹ con bọn em chỉ biết đi chết thôi, dù sao anh cũng không muốn bọn em ——"

"Tôi —— tôi không phải có ý này ——" Đỗ Yến Thừa lập tức không còn kiêu ngạo nữa, anh cầm giấy chẩn đoán bệnh lật tới lật lui, đúng là dấu của bệnh viện tốt nhất thành phố K, chứng minh Ôn Như Cảnh mang thai. Lấy tính tình dịu dàng đơn thuần của Như Cảnh, năm năm qua cô tập trung tinh thần đặt ở trên người anh, cô càng không thể nào tìm người khác. Thời gian và kết quả đều trùng khớp, hình như đây là sự thật, anh sắp làm cha. . . . .

"Đừng khóc, em mang bầu, khóc nhiều không tốt cho đứa bé ——" Đỗ Yến Thừa phiền não ngẩng đầu, nhìn Ôn Như Cảnh khóc thê thảm, không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở cô. Anh đưa khăn giấy cho Ôn Như Cảnh, nhẹ giọng nói, "Như Cảnh, đừng khóc, em ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút."

Ôn Như Cảnh cố gắng ngưng khóc thút thít, khổ sở cười: "Nói chuyện gì, anh sẽ vì em mang thai mà không chia tay, cũng không buộc bọn em nhường Ôn thị, anh yêu em cùng đứa bé, có thể yêu luôn Liên Hoa sao? ! Anh bảo em và đứa nhỏ làm sao bây giờ, nó là huyết mạch của anh, là đứa bé của anh, nếu anh để nó trở thành đứa bé không có cha, là đứa con riêng. . . . ."

Đỗ Yến Thừa phiền não nắm tóc, nhắm mắt lại trái lo phải nghĩ, chính là không tìm được biện pháp giải quyết hoàn mỹ nào. Anh đã đồng ý với Liên Hoa nhất định sẽ trả Liên thị lại cho cô, nhất định sẽ nhất đao lưỡng đoạn với Như Cảnh, nhưng bây giờ Như Cảnh mang thai đứa bé của anh, một bên là Liên Hoa khiến anh động lòng trông mà thèm, một bên là con cái cốt nhục tương liên, bảo anh buông tay cũng không được. . . . .

Không biết bẽ gãy bao nhiêu tóc, rốt cuộc Đỗ Yến Thừa mở mắt, ánh mắt của anh đã tràn đầy vắng lạnh, con ngươi đen nhánh giống như là hàn thiết lạnh lẽo, không mang theo một tia nhiệt độ.

"Như Cảnh, sau khi em sinh đứa bé ra anh sẽ cho em một số tiền lớn, em không được phép xuất hiện trước mặt người Đỗ gia, hoặc là. . . . ." Đỗ Yến Thừa cắn răng, vì Liên Hoa, anh phải làm ra quyết định tàn nhẫn nhất trong cuộc đời này, "Hoặc là, bây giờ em đi phá thai, làm như chưa có chuyện mang thai này, điều kiện bồi thường khi chúng ta chia tay tăng lên gấp đôi!"

Anh muốn đứa bé, nhưng anh không cần Ôn Như Cảnh, anh có thể chỉ mang theo đứa bé sống cùng Liên Hoa. Không, anh có thể không có đứa bé, tựa như trên thế giới này căn bản không có sinh mạng vừa tồn tại được mấy ngày này! Anh xử lý hết chuyện của Ôn thị và Như Cảnh, là có thể sống hạnh phúc bên cạnh Liên Hoa.

So với chuyện tay trong tay với Liên Hoa suốt đời, cái gì cũng không quan trọng, so sánh với cùng bảo toàn Đỗ gia và tránh họa, cái gì cũng không có ý nghĩa. Sau này anh vẫn sẽ có con với Liên Hoa, nhưng nếu như đón nhận Như Cảnh, nhất định sẽ bị Liên Hoa xem là tội liên đới trả thù trừng phạt, khiến người của Đỗ gia không có kết quả tốt!

"Yến Thừa! Anh không thể. . . . . Anh không thể như vậy!" Ôn Như Cảnh khủng hoảng lập tức ôm chặt bụng, cô thật sự không nghĩ đến Đỗ Yến Thừa thể nhưng lại ra lệnh phá thai, anh vì muốn quay lại với Liên Hoa, thật sự không cho cô đường sống!

"Anh có thể, Như Cảnh, anh nghĩ lại rồi, em tốt nhất vẫn nghe lời phá thai đi, như vậy chúng ta sẽ dễ dàng hơn!" Đỗ Yến Thừa nhìn dáng vẻ không nghe theo của Ôn Như Cảnh, mắt âm hiểm nheo lại, anh từng bước từng bước mà ép sát đến gần Ôn Như Cảnh, "Anh nghe nói đứa bé mới được mấy tháng đều rất bỏ đi, giống như tùy tiện vấp ngã một cái, phôi thai liền hư, Như Cảnh, em xem như không có đứa bé này, chúng ta cứ coi như chưa từng có nó. . . . ."

"Không, không! Anh không thể giết chết đứa bé của em, đó cũng là con của anh đó!" Ôn Như Cảnh không ngừng hét chói tai, hốt hoảng lui về phía sau tránh né ác ý của anh, cô vội vàng nhìn về phía đồng hồ báo thức, thời gian đã đến, sao người còn không đến. . . . .

Đang lúc Đỗ Yến Thừa sắp bức bách Ôn Như Cảnh đến góc tường, sắp lôi kéo cô quăng thử một chút thì một tiếng rống to cắt đứt trận dây dưa của hai người.

"Tất cả đều dừng lại cho tôi! Ai dám động đến cháu của tôi, ai muốn giết chết đứa cháu đầu tiên của tôi!" Một giọng nói già nua uy nghiêm chọt truyền từ ngoài cửa đến, sau đó, ông cụ Đỗ tức giận đằng đằng bước nhanh đến, chỉ vào Đỗ Yến Thừa mắng, "Anh được đấy Yến Thừa, có năng lực phải không! Lời nói vừa rồi của các người tôi đều nghe thấy, bây giờ Như Cảnh mang thai con của anh, anh lại dám đối xử như vậy, thế nhưng chuẩn bị giết chết đứa cháu đầu tiên của tôi sao!"

"Bác Đỗ!" Ôn Như Cảnh bị dọa sợ, thấy ông cụ tới, cô vội lau đi nước mắt nhào tới cạnh chân ông cụ, "Bác cứu con...con không muốn chết—— ngài có lòng từ bi, đừng giết chết đứa bé của con——"

"Như Cảnh mau đứng dậy đi!" Ông cụ mặt từ ái quay đầu nhìn về phía Ôn Như Cảnh, nhẹ nhàng vỗ về cô dịu dàng nói, "Đứa bé ngoan, không có ai muốn giết đứa bé của cô, đó là đứa bé của Yến Thừa, là cháu nội của tôi, chúng tôi thương yêu nó còn không kịp, sao lại làm vậy với nó được——"

Đỗ Yến Thừa cau mày lại, bất mãn với cách xử sự của cha anh: "Cha! Con không muốn đứa bé này!"

"Yến Thừa. . . . ." Ôn Như Cảnh khóc như đứt từng khúc ruột, sợ hãi núp ở sau lưng ông cụ, âm thầm rơi lệ khóc ồ lên.

Ông cụ thiếu chút nữa trực tiếp tát con trai một cái, tức giận nói: "Đứa con thú! nghỉ ngơi đứa con của Như Cảnh không phải của anh sao, sao anh có thể nói ra lời nói không bằng cảm thú như vậy!"

"Cha, con——" Đỗ Yến Thừa còn muốn giải thích, lập tức bị cha xô đẩy lùi đến cửa.

"Anh đứng ở chỗ này tỉnh táo lại cho tôi, lát nữa tôi trở lại thu thập anh!" Ông cụ giận dữ trở về bên cạnh Ôn Như Cảnh, thở dài, nhẹ giọng an ủi cô nói, "Như Cảnh, Đỗ gia còn có ông cụ là tôi ở đây, nếu cô đã mang thai máu mủ của Đỗ gia chúng tôi, tất cả đều do tôi làm chủ."

"Bác, là con không tốt, đều là con sai. . . . ." Ôn Như Cảnh nước mắt nức nở nghẹn ngào, làm bộ đáng thương cắn môi nói.

Ông cụ bảo đảm với Ôn Như Cảnh: "Bé ngoan, không phải là lỗi của cô, là Yến Thừa nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, khiến cô đau lòng, yên tâm, tôi sẽ không để cho nó uất ức cô!"

Nói xong, ông lại rống giận một hồi với Đỗ Yến Thừa: "Nếu không phải là mẹ Ôn nói tới nay thấy con tới nơi này sắc mặt không tốt, mẹ Ôn lại có chuyện ra ngoài, cho nên gọi cha thuận đường tới nơi này xem vợ chồng son các con đã xảy ra chuyện gì, có phải con chuẩn bị giấu giếm chuyện này với cha!" Ông cụ giận đến phẫn nộ, "Con có khả năng phải không, con muốn giết chết cháu nội của cha phải không, ngược lại thật sự là đứa con trai tốt của cha! Hôm nay đã không gạt được cha, con cũng đừng nghĩ tự mình làm chủ nữa!"

"Cha, không phải như thế. . . . ." Đỗ Yến Thừa vô lực giải thích, anh biết cha hy vọng có cháu đã sắp mê mẩn rồi, cha nhất định sẽ bức bách anh cưới người phụ nữ đang mang thai đứa bé chưa chắc là của anh, nhưng những năm này anh đều phòng ngừa, chính là không muốn lâm vào tình trạng kết hôn với người mình không yêu! Bây giờ anh càng không nghĩ ra, tại sao chuyện tới nay lại trùng hợp để cha anh phát hiện, khiến anh không còn xử lý được nữa!

"Không phải như vậy, vậy là cái gì!" Ông Đỗ hàm hồ cắn răng, "Con đừng nói chuyện, nếu như trong mắt con còn có người cha này, thì tất cả nghe theo cha!"

Nhất thời khuôn mặt của Đỗ Yến Thừa tái nhợt, anh biết, đến lúc này, đã không có cơ hội lật bàn. . . . .

Ông cụ dịu dàng nói với Ôn Như Cảnh: "Như Cảnh ngoan, Đỗ gia sẽ không bạc đãi cô, tôi sẽ bảo Yến Thừa cưới cô, tất cả chuyện kết hôn, tôi sẽ thương lượng với mẹ cô. Trong vòng ba ngày, tôi nhất định chọn một ngày cho hai người cử hành hôn lễ!"

"Cha!" Đỗ Yến Thừa còn muốn phản bác, lại bị một ánh mắt sắc bén của ông cụ chặn lại không dám nói một câu.

Ông cụ lại an ủi Ôn Như Cảnh rất nhiều lời, mới chịu dẫn theo Đỗ Yến Thừa trở về, trước khi đi, ông không quên nói mấy câu: "Như Cảnh, cô yên tâm, chỗ Yến Thừa có tôi, cô và con của cô vẫn còn Ôn thị, về sau đều là thành viên Đỗ gia, ngàn vạn lần không được nghĩ quá nhiều. Cô tốt nhất nghỉ ngơi đi, sau khi tôi trở về liền kêu bác sĩ riêng của Đỗ gia tới điều dưỡng cho cô, cô liền an tâm dưỡng thai, chuẩn bị làm cô dâu đi!"

Ôn Như Cảnh then thùng e lệ gật đầu, kích động nhỏ giọng nói cảm ơn: "Cảm ơn bác——"

"Còn gọi bác? Nên gọi là gì rồi hả?" Ông cụ bất mãn nói.

"Cha. . . . ." Ôn Như Cảnh ngập ngừng nửa ngày, rốt cuộc mới nhỏ giọng xấu hổ sửa lại

"Ha ha, con dâu tốt, cháu nội tốt của cha!" Ông cụ nhất thời cười ha ha, phát tay một cái với Ôn Như Cảnh nói: "Cha dẫn đứa con trai thú này đi, hôm nay con nghỉ ngơi thật tốt, yên tâm đi!"

Ở trong ánh mắt đưa tiễn của Ôn Như Cảnh, một già một trẻ Đỗ gia rất nhanh ra khỏi biệt thự, biến mất ở trong bóng đêm. Ôn Như Cảnh thở dài một hơi, cô xoa mồ hôi lạnh trên đầu, ngồi ở trên ghế sa lon thật lâu, vẫn không phục hồi tinh thần sau một đêm y hệt Yun-night Speed. . . . .

Sau một lúc lâu, cửa biệt thự Ôn thị từ bên ngoài nhẹ nhàng mở ra, Ôn Ngữ bước nhẹ đi vào, thận trọng ngồi xuống bên cạnh con gái, lo lắng ân cần hỏi: "Như Cảnh, sao, như thế nào? Thành công không. . . . ."

Ôn Như Cảnh chậm rãi mở hai mắt ra, thoáng nhìn mẹ cô đang nóng nảy, lạnh lạnh nói: "Thành công, con đã mang thai, làm sao ông cụ có thể không

nhận con. . . . ."

"Vây thì tốt, vậy thì tốt!" Ôn Ngữ lập tức hưng phấn, kích động không ngừng nắm tay của con gái cười nói, "Con xem, con nghe theo lời mẹ, không phải bây giờ cái gì cũng dễ giải quyết rồi sao! Con sẽ gả vào Đỗ gia, Ôn thị sẽ không bị tiểu tiện nhân thân tóm, chỉ là để cho con bị một chút xú uất ức, người một nhà chúng ta đều được cứu ——"

"Mẹ!" Ánh mắt Ôn Như Cảnh lập tức lạnh lẽo, "Chuyện này mẹ hãy giữ kín trong bụng, không được nói cái gì! Nếu như bị bất cứ người nào biết, mẹ nghĩ rằng chúng ta còn có thể sống không!"

"Nhưng đứa bé cũng không nhất định là ——" Ôn Ngữ còn muốn nói tiếp, lại bị móng tay bén nhọn của con gái đâm vào cánh tay bà.

"Nhưng cũng không nhất định là không phải!" Ôn Như Cảnh hung tợn nhìn mẹ cô, "Chúng ta coi như không có xảy ra chuyện gì, nếu ai nói ra, sẽ xuống mười tám tầng địa ngục! Chuyện kia vĩnh viễn không thấy được mặt trời, càng không thể tiết lộ cho Đỗ gia, mẹ biết con vẫn luôn được bọn họ tin tưởng, nếu như chuyện này bùng nổ ra, chúng ta sẽ có kết quả gì. . . . ."

"Được, tốt!" Ôn Ngữ kinh sợ gật đầu, quyết định tuyệt không nói chuyện vài ngày trước cho bất luận kẻ nào biết.

Một âm mưu, lặng yên không tiếng động bị giấu giếm đi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Điện Thoại Đã Tắt Máy

Ngồi trong xe với cha, Đỗ Yến Thừa nghiêm mặt hết sức bất mãn, trầm mặc hồi lâu, giọng nói trầm thấp oán trách cha: "Cha, sao cha có thể quyết định cuộc sống sau này của con như vậy, tại sao có thể vội vã buộc con cưới Như Cảnh! Con đang nói chia tay với Như Cảnh, con đang bảo đảm với cô ấy, để Đỗ gia đoạn tuyệt quan hệ với Ôn gia. . . . ."

"Chia tay với cô ấy? Con bảo Ôn Như Cảnh mang theo con của con rồi đi sao? Con cháu Đỗ gia ta tuyệt đối không thể trở thành con riêng, tuyệt đối không thể lưu lạc bên ngoài!" Ông Đỗ chậm rãi ngồi dậy, tức giận đặng đặng giáo huấn con trai, "Yến Thừa, chuyện con làm con phải gánh chịu, bây giờ Như Cảnh mang thai con của con, chẳng lẽ con muốn không bằng cầm thú không cần cô ấy!"

"Con cũng không muốn đứa bé của con lưu lạc bên ngoài, cho nên con mới bảo cô ấy phá thai, để cho tất cả mọi người chúng ta đều nhẹ nhõm. . . . ."

Đỗ Yến Thừa lầm bầm nói, "Đứa bé kia không nên tới, nó không thể sinh ra. . . . ."

Ông cụ tức giận, bàn tay chỉ vào con trai run rẩy quát: "Con bị ma ám rồi phải không! Con lại muốn giết chết con của con! Con không muốn nuôi đứa bé kia, như vậy cứ để ông cụ này nuôi cháu nội! Không uống phí một chút tâm huyết nào của con, con chỉ cần cưới Như Cảnh về, chuyện sau này không cần con quan tâm!"

"Ba! Con không thể sống với Như Cảnh ——" Đỗ Yến Thừa khổ sở ôm đầu, giọng nói nghẹn ngào nói, "Ba, con yêu Liên Hoa, con tìm cô ấy nói chuyện, cô ấy đã đồng ý với con, chỉ cần con trả Liên thị lại cho cô ấy, đoạn tuyệt quan hệ với Như Cảnh, cô ấy sẽ quay về với con. . . . . Cô ấy cũng không làm khó Đỗ gia chúng ta, như vậy không phải rất tốt sao ——"

"Hồ đồ! Bây giờ Liên Hoa sẽ đáp ứng loại người như con sao! Con suy nghĩ chút đi!" Ông cụ kinh ngạc, bức tức cắt đứt lời của anh, "Con không xem một chút bây giờ Liên Hoa là người có địa vị gì, Mục Thần và Triển Thiếu Khuynh bên người cô ấy có địa vị gì, cô ấy sẽ coi trọng con sao, sao bây giờ con còn ngây thơ như vậy!"

Gương mặt ông cụ tức giận đến trắng bệch, thì ra là con trai nhà mình đi tìm Liên Hoa, bị cô ta bỏ bùa mê, quyết tâm muốn hai nhà Đỗ Ôn nội loạn!

Liên Hoa có thể lừa gạt Yến Thừa như thế, nhưng sao gạt được ông! Nếu không phải là ngày đó ông và Liên Hoa nói thẳng với nhau, ông cũng sẽ tin cô ấy sẽ vì tình cảm trong quá khứ quay lại với Yến Thừa, nhưng chuyện năm đó không lừa gạt được Liên Hoa, chuyện này đã không có cách nào cứu vãn! Hai mẹ con Ôn gia đoạt đi tất cả của Liên Hoa, Đỗ gia lại dốc sức giúp đỡ cùng một guộc với hai mẹ con này, Liên Hoa cơ hồ là căm giận Ôn gia và Đỗ gia, cho dù như thế nào, cô ấy đều không bỏ qua hai nhà. . . . .

Đỗ Yến Thừa bị lời nói của cha đã kích trầm trọng: "Liên Hoa không phải là người không nhớ tình xưa, tình cảm từ nhỏ đến lớn hai mươi năm của chúng con, cô ấy sẽ không quên con. . . . . Cha, con muốn Liên Hoa, tại sao con có thể cưới Như Cảnh được, con không muốn cô ấy!"

"Không muốn Như Cảnh? ! Vậy mấy ngày trước con còn lên giường với cô ấy! Cha nghe thấy các con tranh luận, ngày đó không phải con quyết định nhất đao lưỡng đoạn với Như Cảnh sao, muốn tìm cô ấy ngã bài đàm phán ư, nhưng cuối cùng con lại làm chuyện đó, khiến Như Cảnh mang thai con của con!" Ông cụ Đỗ càng thêm tức giận, ánh mắt tức giận lạnh lẽo không ngừng bắn về phía trên người Đỗ Yến Thừa, "Ngày ấy nếu con không động vào Như Cảnh, sao bây giờ cô ấy lại mang thai! Liên Hoa bây giờ một lòng một dạ đối phó Ôn thị, có lẽ tòa án sẽ rất nhanh mở phiên tòa thẩm lý án kiện Ôn thị sao chép này, con cho rằng ba muốn dính líu với Ôn thị ư, không phải là do con không có tiền đồ sao!"

"Cha, cha dạy con đi, cha cho con biết có biện pháp nào khác không. . . . ." Đỗ Yến Thừa cúi đầu vừa xấu hổ lại hối hận, sao anh biết một lần đó liền trúng thưởng, năm năm qua, anh làm xong luôn phòng tránh, chính là một đêm đi tìm Như Cảnh ngã bài nói chia tay, lại bị hình ảnh cô ta níu non và sự mát mẻ của cô ta dẫn dụ, hai người liền làm chút chuyện này, chết cũng không xong, chính là một lần như thế, lại trúng thưởng mang thai!

"Làm thế nào? ! Bây giờ đi về chuẩn bị cưới vợ Như Cảnh! Cháu của cha nhất định là do con dâu sanh ra được, con muốn đứa bé, nhất định phải đối xử tốt với mẹ đứa bé!" Ông cụ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tức giận nói, "Con muốn cưới cũng phải cưới, không muốn cưới cũng phải cưới! Trong vòng ba ngày, cha sẽ chọn ngày cho con cưới Như Cảnh về Đỗ gia!"

Ông cụ thu lại khoe mắt âm hiểm, nếu Ôn gia và Đỗ gia đều chịu công kích trả thù của Liên Hoa, hiện tại Như Cảnh lại mang thai đứa bé của Yến Thừa, ông nhìn xa trông rộng ra quyết định. Đỗ gia muốn sát cánh với Ôn gia, sẽ không buông tha mấy thiết kế độc quyền của Ôn thị, cũng sẽ không buông tha đứa cháu thật vất vả mới có, cũng biến Ôn thị trở thành bức tường lấp kín chống lại công kích của Liên Hoa, khiến cho Đỗ gia tồn tại nhỏ nhất. Ôn thị gì đó có thể tự do chuyển dời đến Đỗ gia, Ôn Như Cảnh cũng có thể bình an sinh hạ cháu của ông. Yến Thừa sẽ không chịu chút uất ức nào.

Đỗ Yến Thừa lập tức tê liệt xuống, tương lai, hình như hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo, anh hoàn toàn cách xa Liên Hoa, phải sống chung với Ôn Như Cảnh. . . . .

Một ngày sau, tầng chót tòa nhà Triển thị.

"Số điện thoại quý khách vừa gọi không liên lạc được, the phone you. . . . ."

Triển Thiếu Khuynh phiền não cúp điện thoại, lại như vậy, anh muốn gọi Liên Hoa, nhưng cô gái nhỏ đáng giận này lại không chịu mở máy!

Hôm nay cô nên tới Triển thị tiếp tục công việc tiếp tục cò sát tìm hiểu với anh, cô nên tiếp tục thiết kế, nhưng đã một ngày cô còn chưa xuất hiện, tại sao cô có thể vì chuyện tối ngày hôm qua, liền hoàn toàn biến mất không thấy xuất hiện nữa!

Tìm ra một số điện thoại khác, Triển Thiếu Khuynh vội vàng bấm gọi.

"Xin chào, ngài khỏe chứ, nơi này là phòng bí thư của tổng giám đốc Thịnh Thế Liên Hoa, xin hỏi ngài có chuyện gì?"

"Tôi là Triển Thiếu Khuynh Triển thị, giúp tôi thông máy với tổng giám đốc của cô!" Triển Thiếu Khuynh đè nén tức giận, trầm thấp nói.

Thư ký Lương Phong kinh ngạc, giọng nói càng thêm nhu hòa nói: "Thì ra là Triển thiếu gia, ngài khỏe chứ. Tổng giám đốc của chúng tôi hôm nay có chuyện, chưa có đi làm, ngài có chuyện gì, chờ Liên tổng trở lại tôi có thể nhắn giúp ngài?"

"Không cần!" Triển Thiếu Khuynh nổi giận, "Cô ấy đang ở đâu, nói cho tôi biết địa chỉ!"

Lương Phong nghiêm túc trả lời: "Triển thiếu gia, chuyện này thuộc về thông tin riêng tư của Liên tổng, thứ cho tôi không thể nói cho ngài biết."

"Vậy số điện thoại của tài xế riêng của cô ấy, cô ấy đi đâu, khi nào thì trở về? !"

"Thật xin lỗi, những tin tức này đều không được tiết lộ, xin hỏi ngài còn có chuyện gì sao?"

Triển Thiếu Khuynh bức tức cúp điện thoại, một tay lấy điện thoại di động ném tới trên giường, giận đến hận đập mạnh xe lăn, chẳng lẽ cô quyết định không bao giờ xuất hiện ở thành phố K, không bao giờ gặp anh nữa sao!

Tối hôm qua anh thổ lộ rồi hôn cô, chẳng lẽ dọa cô hư rồi sao? ! Khiến cô giống như chim sợ cành cong hoàn toàn biến mất, hoàn toàn sợ hãi tránh né anh. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Gen Của Triển Thiếu Khuynh

Editor: Trà sữa trà xanh

"Cô gái đáng chết, em cho rằng em có thể hoàn toàn biến mất giống như năm năm trước sao, biến mất khiến anh không tìm thấy sao. . . . ." Triển Thiếu Khuynh hận đến cắn răng, "Vô luận là FL hay là Liên Hoa Thịnh Thế, thậm chí là Ôn thị hay Đỗ gia, những thứ này đều rồi rắm em không cắt đứt được đâu. . . . . Liên Hoa, năm năm trước trên người em không vật dư thừa không vương bận, mua vé máy bay là có thể biến mất trong biển người, nhưng bây giờ em có nhiều trách nhiệm phải gánh vác, chuyện của công ty cũng được, chuyện báo thù Ôn thị cũng tốt, nhưng tuyệt đối không thể nào trốn được!"

Triển Thiếu Khuynh tức giận điên cuồng uống mấy ly nước lạnh, hoàn toàn tỉnh táo suy nghĩ: anh muốn bắt Liên Hoa cũng không khó khăn, cô có công ty lớn như vậy, muốn hoàn toàn biến mất không thực tế chút nào, mà khó ở chỗ phải bức cô ra ngoài, để cho cô cam tâm tình nguyện tới gặp anh. Điều này

đối với Liên Hoa người bị kinh động né tránh thực tế rất khó khăn!

Triển Thiệu Khuynh phát hiện bây giờ anh không có một tia đầu mối về chỗ của cô, Liên Hoa tương đối giữ bí mật những thông tin riêng tư của mình, anh lật tung nước Mĩ tìm tin tức về FL, tất cả đều không đề cập qua bất kỳ chuyện riêng gì của cô, anh cho người đi tìm địa chỉ của Liên Hoa và hướng cô hay đi về, nhưng ngay cả hướng đi mà tài xế hay chở cô cũng không tra được, chẳng lẽ anh muốn biết cô đang ở đâu, chỉ có thể đi tìm Mục Thần người rất thân quen với cô sao!

Triển Thiệu Khuynh lập tức cảm hận bác bỏ đề nghị này, cố gắng tìm kiếm thông tin từ tình địch, nhất định sẽ bị Mục Thần chê cười đùa cợt, càng không tra ra được thông tin hữu dụng nào!

Lại nghĩ tiếp, Triển Thiệu Khuynh gọi điện thoại cho trợ lý: "Trừ chuyện tiếp tục nhìn chăm chăm Thịnh Thế Liên Hoa, anh tìm người nghiêm mật quan sát Ôn thị cùng Đỗ gia, chỉ cần có ngọn gió nào thổi động cô, lập tức báo cho tôi biết!" Chắc cô đã bắt đầu trả thù kẻ thù của mình? Anh quan sát tình hình bên kia, nhất định có thể nắm trong tay hành động của Liên Hoa nhanh nhất. . . . .

Cúp điện thoại, trong mắt Triển Thiệu Khuynh tràn đầy tự tin như thợ săn, khoe môi cong lên mang theo một chút cuồng ngạo, giương lên đường cong bí ẩn.

Liên Hoa, em muốn trốn vào đâu! Bất luận em núp ở chỗ nào, nhất định không tránh nổi tình yêu của anh!

"Hắt xì!"

Liên Hoa xoa xoa lỗ mũi, cảm giác ê ẩm khiến cô cảm thấy rất không thoải mái, không khỏi lại liên tiếp nhảy mũi mấy cái nữa.

"Mẹ, mẹ bị cảm sao?" Tiểu Bạch dừng động tác trong tay lại, ngược đầu một đôi mắt sáng ngời nhìn Liên Hoa, "Có phải tối hôm qua con ngủ không ngoan, giành chần với mẹ khiến mẹ bị cảm lạnh?"

Liên Hoa xé khăn giấy xoa xoa lỗ mũi, lắc đầu một cái nhìn con trai nói: "Không có việc gì, mẹ không có cảm, chỉ là chợt muốn nhảy mũi." Cúi đầu sờ sờ tóc Tiểu Bạch, Liên Hoa nói sang chuyện khác: "Hôm nay Tiểu Bạch viết chữ như thế nào? Buổi chiều đã học được bao nhiêu chữ? Trước kia học cái gì, lấy ra đưa mẹ kiểm tra một lát?"

Khoe miệng Tiểu Bạch lập tức rũ xuống: "Mẹ. . . . . Chữ Hán rất khó viết, con viết rất khó coi. . . . ."

Liên Hoa rút ra một xấp điền chữ trên bàn, cười an ủi con trai: "Mẹ hiểu, cho nên mẹ sẽ không nghiêm khắc, chỉ là muốn xem nét chữ của con thôi, thái độ học tập có được hay không. . . . ." Một đứa bé bốn tuổi có thể viết chữ đẹp sao, ở nước Mĩ thì Tiểu Bạch chưa có tiếp xúc qua chữ Hán, sau khi về nước cô cũng chỉ bảo Tiểu Bạch mỗi ngày viết năm chữ, để cho bé tích thiếu thành đa, từ từ tiến bộ thôi.

Lật xem bài tập đến nay của Tiểu Bạch, mặt của Liên Hoa chuyển nhiều mây không thấy nụ cười, Tiểu Bạch suy đoán là sự tình bại lộ rồi, cúi thấp đầu, ánh mắt len lén nghiêng mắt nhìn sắc mặt của Liên Hoa. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé viết đầy lo lắng và khiếp đảm, không dám nói.

Liên Hoa khép quyển bài tập cuối cùng lại, rút cuộc chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu Bạch, con có thể giải thích với mẹ một chút không, tại sao nét chữ hán hiện tại của con giống hệt ngày thứ nhất con bắt đầu viết chữ hán? Hai tháng này, mỗi ngày con luyện viết chữ hơn một giờ, chẳng lẽ không có chút tiến bộ nào?"

Tiểu Bạch thầm than một tiếng xong đời, ngáp ngừng nửa ngày, nhưng không nói được lời gì.

"Con đã không nói, vậy chúng ta sẽ tới kiểm tra một chút đi." Liên Hoa cười lạnh, "Cầm một quyển sách bài tập mới, mẹ đọc con viết, xem con nhớ bao nhiêu!"

Mặt của Tiểu Bạch lập tức đỏ lên, thấy chuyện này thật sự là không gạt được, Tiểu Bạch mới chủ động thừa nhận sai lầm: "Mẹ, con nói thật, mẹ đừng tức giận —— con thấy những chữ hán kia tựa như vẽ, cho nên đều từng nét từng nét tô lại vào tập, khi viết từng chữ con đều giống như vẽ một bức họa, thật ra thì những chữ kia con đều không nhớ. . . . ."

Liên Hoa thờ dãi, quả nhiên là thế! Cô không cam lòng hỏi tới: "Bình thường vẽ con đều nhớ, viết chữ lại không nhớ sao? Con coi chúng thành bức họa, chẳng lẽ rất khó nhớ thứ tự các nét vẽ sao?"

Tiểu Bạch uất ức ngẩng đầu, chu miệng nhỏ nhỏ giọng ai oán nói: "Mỗi ngày đều viết nhiều như vậy chữ, sao con có thể nhớ được! Tại vì chữ Hán có nhiều chữ không giống nhau, vẫn là từ đơn tiếng Anh tốt nhất, chỉ đúng 26 con chữ cái ——"

"Con chính là đang ngại biện cho bản thân thôi!" Liên Hoa ngắt lỗ tai nhỏ như ngọc của con trai, "Nếu không phải là hôm nay mẹ đặc biệt viết chữ với con, sao có thể phát hiện những ngày qua con rất lười biếng! Bảo con viết nhiều lần là vì muốn con nhớ những chữ kia, nếu như con cứ một mực nghĩ vậy, thì có nhớ được gì! Nếu như mỗi ngày học năm chữ hơi nhiều, sao con không nói cho mẹ biết, chẳng lẽ mẹ không thể giảm bớt cho con sao!"

Tiểu Bạch le lưỡi một cái, lôi kéo tay cô làm nũng: "Con cũng không phải là không nhớ hết, tên của con, ‘ lớn ’, ‘ nhỏ ’, ‘ người ’, ‘ một ’, ‘ hai ’, ‘ ba ’ những chữ này con đều nhớ!"

Tiểu Bạch đến giá sách cầm một chồng sách, phía trên là bé viết tên của mình, như hiến vật quý đưa cho Liên Hoa xem, cố gắng tiêu tan lửa giận trong cô: "Mẹ, mẹ xem con viết tên con này, ‘ Liên Tiểu Bạch ’ ba chữ này viết rất tốt đó! Đây là tên mẹ đặt cho con, con muốn cảm ơn mẹ!"

"Con nha!" Liên Hoa bắt đầu đi gõ đầu con trai, thật là tiểu tử tông khiến cô mệt nhọc, khiến người ta hận cũng không phải là không yêu, nghĩ đến sau này còn chăm sóc Tiểu Bạch đến trưởng thành, tương lai vài chục năm, không biết cô còn bị con trai chọc tức bao nhiêu lần nữa. . . . .

Không biết tại sao, Liên Hoa chợt nhớ tới Triền Thiếu Khuynh, Tiểu Bạch biến thành bộ dáng này, có phải phần lớn liên quan đến anh! Nói không chừng chút tật xấu của Tiểu Bạch đều di truyền từ anh, đều là bị anh lây thói xấu!

Nhưng buồn bực là, cô căn bản không thể tìm tới cửa chỉ trích Triền Thiếu Khuynh dạy hư con trai của cô! Cho dù là bây giờ hay là tương lai, mỗi lần Tiểu Bạch khiến cô tức giận thì Triền Thiếu Khuynh đều không đếm xỉa đến, bình thản hưởng thụ ngày nhàn nhã, không bị con trai chống đối chọc giận.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Thiệp Mời

Editor: Trà sữa trà xanh

Tiểu Bạch dùng sức lay dao động cánh tay: “Mẹ, mẹ xem này, chỉ liếc mắt, con có thể viết chữ không tệ đâu!”

“À, mẹ sẽ nhìn!” Liên Hoa mãnh liệt kéo suy nghĩ lại, làm bộ cúi đầu lật xem chữ của Tiểu Bạch, lỗ tai lạng lẽ đỏ lên.

Vừa rồi cô nghĩ gì vậy! Sao lại nhớ tới Triền Thiếu Khuynh! Cô rõ ràng quyết định phải cắt đứt quan hệ với anh, sao còn nhớ tới anh!

Mặt của Liên Hoa đỏ lên, kích thích tới hôm qua còn chưa biến mất ư, hiện tại Triền Thiếu Khuynh mới ảnh hưởng đến cô.....

Trên người Tiểu Bạch mặc dù có gen của anh, nhưng người sinh và nuôi Tiểu Bạch là cô, Triền Thiếu Khuynh chỉ cống hiến một con tinh trùng cực kỳ bé nhỏ, con trai là của cô, tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ gì với anh!

Nhất là chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô đã bị Triền Thiếu Khuynh coi là con mồi, nếu như anh phát hiện Tiểu Bạch, phát giác giữa hai người đã sớm có thành quả, cô sẽ không thể trốn đi đâu được, sẽ bị Triền Thiếu Khuynh dùng thủ đoạn càng mãnh liệt hơn truy kích, anh sẽ không bỏ qua cô, càng không bỏ qua cho huyết mạch của anh là Tiểu Bạch.....

Liên Hoa không tự chủ nắm chặt quyển sách trên tay, đầu ngón tay dùng lực đến trắng bệch, cho dù như thế nào, Tiểu Bạch tuyệt đối không thể bị Triền Thiếu Khuynh phát hiện, tuyệt đối không thể bị anh cướp đi!

Tiểu Bạch không phát giác Liên Hoa không thích hợp, làm nũng cười nói: “Mẹ, chỉ có viết hơi tệ thôi, cô giáo ở nhà trẻ nói con rất lợi hại, nói tiếng anh của con rất giỏi, nghe đọc của con đều rất tốt ——”

Liên Hoa buông lỏng tay cầm quyển sách ra, dùng sức ngắt gương mặt hồng hào của con trai: “Từ lúc ra đời con đã đi học tiếng anh, nếu không tốt thì mẹ sẽ hoài nghi con có ngốc không! Tiểu Bạch, hay là mẹ quá nuông chiều con, nên con sinh tật làm những chuyện thật quá đáng, mẹ quyết định hủy bỏ ngày nghỉ của con, cho nên bắt đầu từ ngày mai, tiếp tục đến nhà trẻ!”

Muốn ăn núp một lá cây, tốt nhất thả nó vào trong rừng cây, ở trong nhà trẻ, bên trong một đám trẻ, cơ hội Tiểu Bạch bị phát giác sẽ giảm bớt đi. Cô không nỡ đưa Tiểu Bạch về nước bên ngoài, hiện tại càng không thể nào buông tha bảo thủ ở thành phố K cùng con trai trở về nước Mỹ, cho nên, cô không thể không đưa Tiểu Bạch đến nhà trẻ, chỉ có thể giảm bớt thời gian tiếp xúc với cô, tỷ lệ bị phát hiện mới có thể thấp nhất.

Nếu như nhất định bắt cô lựa chọn, cô nhất định sẽ không để Tiểu Bạch trở thành Triền Thiếu Khuynh, cô có thể vì Tiểu Bạch mà mạnh tay với Triền Thiếu Khuynh, nếu như không có bom không định giờ là Tiểu Bạch ảnh hưởng, Triền Thiếu Khuynh muốn săn thú ư, cô cũng không nhất định sẽ thua!

Tiểu Bạch nghe xong lời này, trên mặt lập tức không cam lòng đứng lên: “Mẹ, mẹ nghĩ thật tốt, con muốn ở cạnh mẹ sao! Hừ, mẹ đáp ứng với con sẽ ở bên con, nhưng con chỉ xin nghỉ một ngày hôm nay ở cùng với mẹ, ngày mai lại phải đi học, mẹ nói chuyện không biết giữ lời ——”

“Là ai không giữ lời trước?” Liên Hoa quét qua mũi dọc dừa của con trai, “Ai nói ngày ngày chăm chỉ học hành tiến bộ? Người nào lười biếng không có đạt mục tiêu, không chịu học? Ngày mai đến nhà trẻ, xem bạn bè con đã viết được chữ gì rồi, con mới cảm thấy xấu hổ sao!”

“Mẹ, bọn họ mới nên xem trình độ tiếng anh tới mức nào rồi, phát âm của họ còn không đủ tiêu chuẩn..... Về sau con sẽ cố gắng học viết chữ, mẹ, không đến vườn trẻ nữa ——” Tiểu Bạch kéo dài giọng muốn cô kè mặc cả, lúc này, điện thoại vang lên Liên Hoa, tiếng chuông thanh để nghe truyền khắp cả thư phòng.

“Được rồi, Liên Tinh Bạch, ngoan ngoãn nghe lời mẹ, ngày mai đi học!” Liên Hoa lấy điện thoại ra chuẩn bị bắt máy, không quên tiếp tục dặn dò con trai, “Đúng rồi, bắt đầu từ hôm nay học lại chữ hán, một ngày ba chữ, phải viết rồi đọc mới có thể vận dụng, con dám lười biếng nữa đi!” “Biết ——” Tiểu Bạch vui đầu trong cánh tay, bắt đầu đi khuất phục dưới cường quyền của mẹ.

Liên Hoa ấn nút trả lời, giọng nữ dịu dàng uyển chuyển truyền đến: “Liên tông, ngài khỏe chứ, tôi là Lương Phong.”

“À? Lương Phong, có chuyện gì không?” Liên Hoa cầm điện thoại di động đi ra thư phòng, hồi thư ký ở đầu kia điện thoại, “Nếu như chuyện công ty không giải quyết được, thì gửi vào hộp thư của tôi, tôi sẽ lập tức xử lý.”

“Không phải, công vụ đã theo ngài dẫn dò giao cho các quản lý cùng tổng giám xử lý xong rồi.” Lương Phong liếc nhìn ghi chép điện thoại hôm nay, báo cáo với Liên Hoa, “Liên tổng, hôm nay nhận được mấy chục cuộc gọi, Triển Thiếu Khuynh——”

Không đợi cô nói xong, Liên Hoa liền cắt đứt lời cô: “Chuyện của Triển thị không cần đề ý đến, có người điện thoại tới tìm tôi thì nói tôi không có ở đây, chuyện bên kia tôi sẽ ủy thác luật sư của tôi đi xử lý, về sau cô không cần báo tôi về chuyện của anh ta!”

Cô mới không muốn biết Triển Thiếu Khuynh đã gọi bao nhiêu cuộc, anh gọi điện thoại là vì cái gì thì kệ anh, cô núp ở trong nhà không đến công ty chính là không muốn có liên quan với anh! Về chuyện vi phạm hợp đồng lần này cô đã tìm luật sư xử lý rồi, tiền bồi thường không tính là gì, quan trọng nhất là cô không bồi thường chính mình.....

“À? Vậy thì không nói chuyện Triển thị.” Lương Phong nuốt vào câu nói kia, lật một ghi chép cuộc gọi khác, cầm lên một thư mời màu đỏ mạ vàng, báo cáo với Liên Hoa: “Liên tổng, còn có một việc, chuyện này nhất định phải nói cho ngài. Mới vừa nhận được một thiệp mời từ Đỗ gia, nói là Đỗ gia sắp kết thân với Ôn thị, ngày mai Đỗ Yến Thừa cưới vợ là Ôn Như Cảnh, muốn mời ngài dẫn theo bạn tham gia hôn lễ.....”

“À?!” Liên Hoa kinh ngạc, suýt nữa ném điện thoại đi, nắm chặt ống nói, cô luôn miệng hỏi tới, “Tin tức này là thật sao, Đỗ Yến Thừa Đỗ gia thật sự muốn kết hôn với Ôn Như Cảnh Ôn thị sao, ngày mai bọn họ cử hành hôn lễ sao?!”

Nơi cử hành tiệc cưới là khách sạn năm năm trước cô tổ chức kết hôn, nhưng hôn lễ này là của Ôn Như Cảnh và Đỗ Yến Thừa, điều này không thể tưởng tượng nổi?

Trái bom Đỗ Yến Thừa này cho tới nay chưa từng khơi lên ngọn gió gì giữa Ôn gia và Đỗ gia, mặc dù lời nói của anh không có trọng lượng cũng không có thực quyền, nhưng luôn kháng cự không chấp nhận Ôn Như Cảnh, sao bây giờ lại muốn kết hôn với cô ta? Lấy ông lão Đỗ gia gian trá, ông ta nhất định không đồng ý đón nhận Ôn thị ngay lúc này? Vụ kiện FL liên thủ với mấy công ty cấp quốc tế vụ khống Ôn thị sắp mở phiên toà, người sáng suốt đều tránh còn không kịp, Đỗ gia lại giống như là hoạn nạn thấy chân tình kết thân với Ôn thị, là vì cái gì đây?

Trừ phi, Ôn Như Cảnh làm thủ đoạn gì, khiến Đỗ gia cam tâm tình nguyện nhanh chóng cưới cô vào cửa.....

“Liên tổng, ngài đang nghe sao?” Lương Phong lo lắng, cô rất chú ý đến ân oán giữa Liên tổng và Ôn gia Đỗ gia, trước kia Liên tổng thiếu chút nữa gả cho Đỗ Yến Thừa, bây giờ Đỗ Yến Thừa cưới kẻ thù của Liên tổng là Ôn Như Cảnh, trong lòng Liên tổng sẽ thoải mái sao.....

“Cô chuyển lời tới Đỗ gia, nói tôi sẽ đi, ngày mai tôi nhất định có mặt, sẽ đến chúc mừng đôi vợ chồng này trăm năm hạnh phúc.....” Liên Hoa nói với thư ký, một đôi mắt sóng nước tràn đầy ánh sáng khôn khéo mưu tính.

Mặc kệ Ôn gia và Đỗ gia giở trò quỷ gì, cô sẽ đánh tan hết! Hôn lễ ngày mai cô nhất định sẽ xem hết toàn bộ quá trình, nhất định sẽ nhìn kỹ xem bọn họ đang có kế hoạch gì.

Cho là hai nhà kết thân là có thể ngăn cản cô trả thù sao? Hừ, vậy thì chờ xem đi!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Hạ Gục Trong Nháy Mắt

Triển Thiếu Khuynh bước vào phòng làm việc, liền nhìn thấy thiệp mời đỏ như lửa, sau khi anh mở ra xem, nghiên cứu từng chữ một phen, mới đặt nó xuống.

Khỏe môi anh giương lên một nụ cười hài lòng, anh biết, kể từ khi gặp lại Liên Hoa, thế giới này đã bắt đầu quan tâm anh, bắt đầu ở khắp nơi suy nghĩ cho anh, muốn anh đạt được nguyện vọng!

Anh đang rầu không cách nào nhìn thấy Liên Hoa, không có cách nào tìm thấy bóng dáng cô, Đỗ gia liền tạo cơ hội cho anh! Mới vừa ngủ gật đã có người đưa gói đầu, phong thư mời hôn lễ này của Đỗ gia tới thật đúng lúc!

Đỗ Yến Thừa và Ôn Như Cảnh muốn kết hôn, anh dám cam đoan, Liên Hoa nhất định sẽ xuất hiện! Hai kẻ thù của cô muốn kết thân nên cử hành hôn lễ, sao cô có thể ần núp không xuất hiện, suy nghĩ của cô trừ mặt thiết kế, còn dư lại có lẽ đều đặt lên việc báo thù Ôn thị và Đỗ gia, ngày quan trọng như vậy, cô không thể nào vì tránh anh mà không xuất hiện!

Về chuyện Đỗ Yến Thừa và Ôn Như Cảnh kết hôn. . . . . Anh tin tưởng cô gái nhà mình có thể nắm chặt thế cục, cho dù như thế nào cũng không thua kẻ thù. Anh không cần quan tâm hay dùng thủ đoạn, không cần giúp cô san bằng con đường. Nếu như anh làm nhiều việc quá, về sau Liên Hoa biết, nói không chừng cô không những không cảm kích, có thể nói một câu là anh không tin tưởng cô.

Thoáng nhìn dòng chữ "Mang theo bạn gái" trên thư mời, Triển Thiếu Khuynh lại nhăn mày lại, lầy suy nghĩ bây giờ trong lòng Liên Hoa, cô tuyệt đối không thể nào tới tìm anh làm bạn trai, nói không chừng, cô sẽ đi tìm bạn tốt của cô là Mộc Thần. . . . .

Nếu như là vậy, Mộc Thần nhất định sẽ nắm cơ hội này, che chở trăm bề đồng thời thân mật với Liên Hoa, lấy biểu tượng trai tài gái sắc làm người ta hiểu lầm quan hệ của hai người, khiến đàn ông sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm, không dám nghĩ đến Liên Hoa nữa!

"Ai ——" Triển Thiếu Khuynh thờ dãi, chuyển xe lăn đi tới trước cửa sổ sát đất, cho dù Liên Hoa vì trốn tránh anh mà chọn Mộc Thần làm bạn trai, anh cũng nhất định xuất hiện trong tiệc cưới của Đỗ Yến Thừa. Bởi vì cô sẽ đi, cô nhất định sẽ đi.

Cô đi, anh không thêm đề ý hôn lễ này là của ai, nhưng cô sẽ tìm ai làm bạn trai. Anh đang nghĩ, nếu anh có thể nhìn thấy Liên Hoa, mặc kệ đứng bên cạnh cô là hộ hoa sứ giả, đoá hồng liên này cuối cùng đều thuộc về Triển Thiếu Khuynh anh thôi!

Ngày mai, anh nhất định sẽ ngăn cô lại không cho cô đi, sẽ bày tỏ tấm lòng với cô lần nữa, sẽ để cô biết, hai người bọn họ đều hấp dẫn lẫn nhau, bọn họ sẽ có tương lai vô cùng tốt đẹp!

Về phần Mộc Thần, hừ, ở trong mắt của anh chỉ là một thằng nhóc, hoàn toàn không có uy hiếp gì! Liên Hoa càng thêm không có ý nghĩ gì với Mộc Thần, để cho Mộc Thần tạm thời bảo vệ Liên Hoa cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn bên cạnh Liên Hoa không có một bóng người, trừu chọc vô số ong bướm khiến anh có nhiều tình địch hơn. Chờ Triển Thiếu Khuynh anh hoàn toàn hồi phục, chờ anh hoàn toàn chinh phục được Liên Hoa, để coi ai sẽ là người cười đến cuối cùng!

Hai ngày sau, tiệc cưới Đỗ gia cử hành ở khách sạn xa hoa nhất thành phố K.

Trang trí trong khách sạn đã sớm đổi mới hoàn toàn cực kỳ lộng lẫy, hiện trường bên ngoài tiệc cưới bố trí kiểu tây phương đúng chuẩn, khắp nơi là công vòm lụa mỏng tung bay cực kỳ phi phạm, thảm màu đỏ xuyên qua công vòm, kéo dài đến khi trước mặt xuất hiện một đài cao, nơi này là nơi thực hiện nghi lễ, nơi cha xứ tiến hành lễ cưới, Đỗ Yến Thừa sắp cùng Ôn Như Cảnh hoàn thành hôn lễ.

Bao quanh lễ đàn, từng hàng ghế được đặt chỉnh tề, mới mười giờ sáng, khách quý đã tụ tập chật nhà tân khách, không ngừng có nam nữ mặc lễ phục tinh xảo bước xuống xe đi vào. Hôn lễ còn chưa bắt đầu, phần lớn mọi người đều không nhìn được ngồi xuống vị trí chờ đợi, ba năm một đám cưới quen biết bạn bè cười nói xã giao. Mọi người trao đổi với nhau bằng những ánh mắt ngẫm hiểu, Đỗ gia và Ôn gia kết thân, hôn lễ cử hành vội vàng như thế, vừa đúng lúc Ôn thị bị công ty cao cấp ở nước ngoài khỏi tổ, Đỗ gia vẫn tiếp nhận con dâu Ôn Như Cảnh này, đương nhiên làm người ta không khỏi sinh nghi, tiệc cưới này quả thật quá đúng lúc rồi.

Mọi người đều bởi vì quan hệ kinh doanh mấy đời của Đỗ gia mà tới, hơn nữa điều họ mong đợi đương nhiên chính là đề tài đang thịnh hành nhất ở thành phố K, hôm nay Liên Hoa sẽ tới hay không, không biết cô sẽ gây ra sóng gió gì trong lễ cưới này? Phải biết, hôm nay là hôn lễ của kẻ thù Liên tông, ở lúc Ôn Như Cảnh hạnh phúc nhất cho cô một kích trí mạng, nhất định sẽ nhắm vào hai mẹ con này!

Mọi người cứ nhàn nhả tán gẫu, cúi đầu nhìn thời gian, chỉ còn hơn 10 phút nữa là hôn lễ bắt đầu, bọn họ thầm nghĩ, lúc này Liên tông còn chưa tới, sẽ không tới sao? Chắc hẳn là do mấy lời đồn đãi gần đây, Đỗ gia sẽ không mời Liên Hoa mới đúng, cũng đúng, nào có ai mời kẻ địch của mình tới nào loạn?

Mọi người đang suy nghĩ, một chiếc xe BMW đỏ như lửa dừng sát ở trước cửa khách sạn nơi tiếp đãi, màu sắc phách lối càn rỡ trong rất nhiều xe nổi tiếng khiêm tốn trở nên bắt mắt, cửa xe mở ra, người đi xuống càng làm cho mọi người kinh ngạc.

Mộc Thần nhẹ nhàng cười bước xuống xe, anh tuấn hơn người, bộ âu phục màu đen kinh điển được làm bằng thủ công tôn lên vóc dáng của anh giống như là chú rết hoàn mỹ nhất, vô cùng anh tuấn. Đôi mắt màu xanh dương giống như là thủy tinh hấp dẫn người, tức khắc liền quyến rũ trái tim thiếu nữ.

Sau khi anh xuống xe, nhẹ nhàng đi về phía sau xe, Mộc Thần lịch sự mở cửa xe ra, Liên Hoa mặc lễ phục màu đỏ nhanh nhẹn xuống xe.

Dáng vẻ cao quý động lòng người, hơn nữa còn mặc lễ phục màu đỏ chói mắt, cô lập tức thành tiêu điểm chú ý. Màu đỏ tôn lên nhan sắc cô, vô cùng tinh tế tôn lên đáng về quyến rũ diễm lệ, ở bên trong hôn lễ màu trắng kiểu tây phương, màu đỏ thuần khiết nhất nhiệt liệt nhất giống như ngọn lửa, thoáng chốc thiêu đốt tầm mắt của mọi người. Hôm nay cô dâu nhất định sẽ mặc áo cưới màu trắng, mọi người không khỏi đánh giá nhan sắc của Ôn Như Cảnh và Liên Hoa, tuy nhiên đều âm thầm thờ dãi, Liên tông mặc lễ phục màu đỏ tuyệt đối là trong nháy mắt hạ gục cô dâu! Hơn nữa nhìn về bạn trai của Liên Hoa và chú rể hôm nay, mọi người liền lắc đầu, Đỗ Yến Thừa so sánh với Mộc Thần sao!

"Liên tông và Mộc tông đến rồi!" Tân khách đang trò chuyện xôn xao, trong nháy mắt về mặt của bọn họ càng thêm hăng hái, xem ra, hôm nay sẽ có một vở kịch hay, Liên Hoa và Ôn gia Đỗ gia tam phương tề tựu, hôn lễ có thể cử hành thành công không còn chưa chắc chắn!

Liên Hoa ưu nhã mỉm cười với tân khách: "Tôi tới chậm, may là chưa trễ, xin chào mọi người!"

"Liên Hoa!" Mộc Thần đi lên phía trước, đứng ở bên cạnh Liên Hoa chống nạnh cánh tay, ý bảo cô đặt tay vào, "Thời gian đã không còn sớm, chúng ta mau vào thôi."

Liên Hoa cười một tiếng, dịu dàng đưa tay luồn vào cánh tay Mộc Thần, trong miệng lại nhỏ tiếng thầm nói với anh: "Không phải tại anh mới đến trễ sao! Ai bảo anh còn thay đổi lễ phục đồng thời trang điểm lại, trên đường đi còn chạy tới phòng trang điểm làm đầu! Thật không biết anh là phụ nữ hay em là phụ nữ. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rở Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 172: Ngọc Nghêch Đáng Yêu

Mục Thần lơ đãng cười một tiếng, nhỏ giọng cười đùa: "Hôm nay là ngày đặc biệt, vào ngày này, chúng ta đương nhiên phải là đóa hoa tươi đẹp nhất! Em thiên sinh lệ chất không thể soi mói, anh thì khác, chỉ có thể dựa vào trang điểm làm đẹp mới có thể tự tin đứng trước mặt em!"

Đúng là hôm nay anh đã tốn rất nhiều tâm huyết, nếu đã tới tham gia hôn lễ của Đỗ Yến Thừa và Ôn Như Cảnh, vậy anh nhất định phải cùng Liên Hoa giành hết danh tiếng của cô dâu và chú rể, khiến hôn lễ của bọn họ lưu lại một vết đen khó quên nhất! Xem bọn họ còn dám làm ra chuyện đó đối với Liên Hoa nữa không, bọn họ còn dám tiếp tục làm điều ác không!

Liên Hoa lười ờn ào với Mục Thần, cùng anh đi vào trong một đám người, chào hỏi xã giao với tân khách.

Nếu không phải hôm nay một thân một mình cô tới thật sự khiến người khác chú ý, cô mới không mời Mục Thần làm bạn trai của cô. Trong hôn lễ Ôn Như Cảnh, cô trong con mắt của kẻ thù thật cô đơn lẻ bóng, thoát nhìn rất đáng thương cô độc. Không khỏi khiến người ta cảm thấy cô kém hơn Ôn Như Cảnh đã lập gia đình, nhất là Ôn Như Cảnh còn gả cho vị hôn phu trước kia của cô, một mình cô ra sân quả thật khiến rất nhiều người có thể ảo tưởng đi[[dlqd ra chuyện xưa bị thương gì đó!

Hết cách rồi, cô phải dẫn theo một người đàn ông, hơn nữa nhất định phải vượt trội hơn Đỗ Yến Thừa nhiều, tìm xung quanh, Liên Hoa chỉ có thể bắt đắc dĩ lựa chọn Mục Thần, ít nhất sẽ không bị người khác nói, về mặt khí thế Mục Thần liền áp đảo chú rể Đỗ Yến Thừa một mảng lớn, ở trong mắt người ngoài, cuộc tỷ thí này cô thắng không nghi ngờ gì được.

Triển Thiếu Khuynh lặng lẽ ngồi ở dưới tầng cây, anh trơ mắt nhìn Liên Hoa kéo Mục Thần đi vào, cô giống như ngọn lửa bùng nổ, khiến tất cả kích tình của anh bắt đầu cháy rừng rực. Trang phục tinh xảo khiến cô càng xinh đẹp mê hoặc lòng người, chỉ mới hai ngày không gặp cô, rốt cuộc cô đã xinh đẹp hơn tự tin hơn rồi. Trên mặt cô hình như hoàn toàn không bị chuyện anh tỏ tình hai ngày trước ảnh hưởng, tinh thần còn sáng láng toả sáng, vậy cô trốn tránh anh làm gì? !

Nếu như hiện tại cô cho là giả bộ không sao cả liền hết chuyện, vậy thì cô đừng né tránh anh nữa, cô cứ biến mất không tung tích, chỉ làm anh cảm thấy giữa hai người có tia lửa, cô là sợ hãi mới không dám lộ diện!

Triển Thiếu Khuynh nhìn chằm chằm Liên Hoa, nhìn cô kéo tay bạn trai lễ độ xã giao với tân khách. Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, bạn trai của cô chính là Mục Thần, hai người ở bên nhau giống như đôi thân tiên hiệp lữ, trai tài gái sắc hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh, khiến cho tân khách vui tai vui mắt hâm mộ nở nụ cười. Cô toàn tâm vui đùa vào hàn huyên xã giao, hoàn toàn không chú ý tới anh, không nhìn thấy anh đang trong chỗ bí mật, nhiệt tình nhìn cô!

Triển Thiếu Khuynh phần hận nhũn chặt lông mày, không đến mười phút nữa tiệc cưới sẽ bắt đầu, không phải là cô cố ý tới trễ, khiến anh không có cơ hội đến gần cô trước hôn lễ, nói cho rõ ràng những lời đó với cô! Lấy sự thông tuệ cùng mưu lược của Liên Hoa, cô hoàn toàn có thể tính ra những chuyện này!

Cô cứ như vậy né tránh anh ư, có phải chờ hôn lễ kết thúc, cô sẽ lập tức biến mất, khiến anh không thể nói lời nào với anh phải không?

Đang suy nghĩ, hiện trường đã nổi lên khúc nhạc du dương, người điều khiển chương trình cao giọng tuyên bố: "Các vị tân khách, hôn lễ lập tức bắt đầu, xin mọi người an vị, nghênh đón chú rể cùng cô dâu bước đến!"

"Thiếu gia, tôi đây ngại qua đó?" Qua một hồi thật lâu, Triển Thiếu Khuynh vẫn ngồi trên xe lăn bất động, trợ lý luôn đứng sau lưng Triển Thiếu Khuynh nhẹ giọng hỏi.

Triển Thiếu Khuynh nhìn động tác của Liên Hoa, cô đã cùng Mục Thần ngồi xuống, bọn họ chọn chỗ ngồi hàng trước có vị trí tốt, vừa nói vừa cười tán gẫu với tân khách bên cạnh.

"Đẩy tôi qua đó, tôi muốn ngồi ở phía sau chỗ ngồi bí ẩn." Anh muốn ở phía sau nhìn chằm chằm từng cử động của Liên Hoa, tuyệt đối không thể để cho cô lẩn trốn!

Chờ toàn bộ tân khách ngồi xuống, người điều khiển chương trình nhìn vòng quanh hội trường, phát tay với ban nhạc, khúc nhạc du dương êm tai chậm rãi vang lên, cha xứ nhìn chú rể mặc âu phục phẳng phiu đi lên đài cao phía trước, chuẩn bị cử hành hôn lễ. Toàn trường yên tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía đôi diện đài cao, nghênh đón cô dâu đến.

Rốt cuộc, từ một đầu thâm đồ, cô dâu nhanh nhẹn đi tới, Ôn Như Cảnh mặc áo cưới màu trắng nõn có tà phía sau kéo dài, tay cô dâu nâng hoa trắng nõn, đeo đồ trang sức kim cương xa hoa, được một người đàn ông trung niên dẫn đi, ưu nhã cười chum chim chậm rãi đi tới. Trên mặt cô đỏ ửng thẹn thùng e lệ, mắt nhìn thẳng về chú rể ở lễ đường, dư quang ở khóe mắt lại lảng lẽ liếc về tân khách.

Xa xa nhìn thấy trong tân khách một người phụ nữ mặc lễ phục màu đỏ xinh đẹp, khóe môi Ôn Như Cảnh nâng lên nụ cười xảo trá, ngẩng đầu ưỡn ngực phóng cho Liên Hoa một ánh mắt sắc bén, kiêu căng ngẩng cằm lên, khiến áo cưới trên người hoàn toàn kéo căng lên, gần như liều lĩnh đi trên thâm đồ.

Liên Hoa nhìn thấy Ôn Như Cảnh, đã giật mình một hồi.

Đây là chuyện gì xảy ra, là chuyện ngẫu nhiên, hay là tất cả đều bị người an bài? Ôn Như Cảnh mặc áo cưới đó, rõ ràng chính là áo cưới mà năm năm trước cô mặc trong hôn lễ!

Trong mắt Liên Hoa rơi vào trầm tư, chẳng lẽ hôn lễ cử hành quá vội vàng, Đỗ gia trực tiếp lấy áo cưới năm năm trước ra dùng? Hay là Ôn Như Cảnh muốn làm cô đau nhói, chủ động yêu cầu mặc áo cưới này? Ôn Như Cảnh chuẩn bị ở trước mặt cô hoàn thành hôn lễ năm đó cô chưa hoàn thành, nói cho cô biết, là Ôn Như Cảnh cô ta đang mặc áo cưới năm đó của cô, gả cho vị hôn phu trước kia của cô. . . . .

Mặc kệ nguyên nhân là gì, Liên Hoa nhìn áo cưới màu trắng mà Ôn Như Cảnh mặc, tay nâng hoa cô dâu màu trắng, được một người trung niên họ hàng xa không biết từ đâu tìm được điu lấy đi trên thảm đỏ, cô chỉ cảm thấy buồn cười và bất đắc dĩ.

Áo cưới năm đó cô chỉ mặc qua một lần, là do hai nhà Liên Đỗ có tình mời nhà thiết kế nổi tiếng may riêng cho cô, cũng coi là một áo cưới xinh đẹp xa hoa, nhưng dù sao cũng là thiết kế của năm năm trước, áo cưới theo phong cách dân sát người, thật ra không thích hợp với Ôn Như Cảnh, phong cách bị cắt xén có vẻ rất quái dị. Ôn Như Cảnh mặc áo cưới trắng, bộ dáng cao nhã đoan trang chậm rãi dạo bước đi về phía lễ đường, ở trong mắt nhà thiết kế Liên Hoa càng thêm bị bắt bẻ gay gắt, quả thực là cảnh tượng vô cùng buồn cười.

Huống chi, Ôn Như Cảnh cho là cô ta đã cướp được Đỗ Yến Thừa, gả vào Đỗ gia đáng giá khoe khoang sao? Vẫn cho là Đỗ Yến Thừa là một người đàn ông best-seller sao, có thể làm cho năm năm sau cô vẫn nhớ mãi không quên sao? Ôn Như Cảnh thật là ngu ngốc đáng yêu, cô ta cảm thấy mặc áo cưới trước kia của cô có thể dă kích cô, ôi, chắc mẹ con Ôn gia này không phải vì nguyên nhân này nên muốn mời cô tới tham gia hôn lễ chứ? Thật không biết là người nào đã góp ý cho Ôn Như Cảnh ý tưởng tự tin này. . . . .

Ánh mắt của mọi người đều nhìn theo cô dâu đang bước tới, rốt cuộc đã tới lễ đường phía trước, Ôn Như Cảnh chạy tới bên cạnh Đỗ Yến Thừa, ở bên trong lễ đường, cô cúi đầu mỉm cười buống lòng tay người đàn ông dẫn cô tới.

Đỗ Yến Thừa từ trong tay vị kia đón cô dâu, cổ gồng áp chế không muốn trong lòng, trầm mặc tiến hành theo quá trình hôn lễ.

"Xin hỏi Đỗ Yến Thừa tiên sinh, anh có nguyện ý cưới tiểu thư Ôn Như Cảnh bên cạnh làm vợ, bỏ qua. . . . ." Cha xúr cười đọc lên câu hỏi mà mọi người đã thuộc nằm lòng, gần như y hệt nói nhảm hỏi thăm anh có nguyện ý lấy vợ không.

Phiền nào trong lòng Đỗ Yến Thừa càng sâu, anh rất muốn rống to nói anh không muốn, anh muốn cưới Liên Hoa, không phải Như Cảnh bên cạnh!

Nhưng cha ngồi dưới đài đang nhìn chăm chăm, chỉ cần anh nói sai, cha sẽ xông lên không nể mặt anh mắng to, tân khách đã tới đủ, hôn lễ đã cử hành, anh còn có biện pháp gì. . . . .

Đỗ Yến Thừa thoáng nhìn chỗ ngồi của cha, ánh mắt hoàn toàn ngưng ngẩn.

Ở dưới đài bên trong tân khách, một người phụ nữ diễm lệ mặc lễ phục màu đỏ hoàn toàn hấp dẫn sự chú ý của anh, anh kinh ngạc, sao Liên Hoa cũng ở dưới đài!

Danh sách tân khách đều do Như Cảnh lựa chọn, tại sao cô mời Liên Hoa tới, là muốn làm gì! Như Cảnh không thể chờ đợi, nhất định ở trước mặt Liên Hoa gả cho anh, khiến Liên Hoa hoàn toàn dứt khoát với anh, khiến anh hoàn toàn không có cơ hội theo đuổi Liên Hoa sao!

Cô ngồi dưới đài, liên tục nhìn anh cưới Ôn Như Cảnh cô hận thấu xương, cô sẽ nghĩ anh như thế nào, sẽ oán hận anh vô tình vô nghĩa cỡ nào. . . . .

Bầu không khí nhất thời nặng nề, cha xúr đã hoàn toàn nói xong, nhưng chú rể vẫn cứ quay đầu nhìn về phía dưới đài, không để ý tới cô dâu chút nào, càng không nói sẽ đồng ý cưới vợ với cha xúr!

Tân khách nhỏ giọng ồn ào, tất cả mọi người đều nhìn ra Đỗ Yến Thừa đang nhìn Liên Hoa, nói thật, cho dù bảo ai chọn, tuyển tài chọn mạo hay là chọn cái gì, cũng không vứt bỏ Liên Hoa chọn Ôn Như Cảnh, bây giờ Đỗ Yến Thừa nhìn chăm chăm Liên Hoa cũng là chuyện bình thường! Ha ha, Liên tổng không hề làm gì cả, nói không chừng thật sự có thể quây buổi lễ này không tiến hành được. . . . .

"Yến Thừa, Yến Thừa!" Nụ cười của Ôn Như Cảnh tái đi, cô hoàn toàn không dự liệu được, mời Liên Hoa tới nơi này, chẳng những không thấy Liên Hoa đau lòng, ngược lại khiến Yến Thừa ở trong hôn lễ nhìn cô ta sững sờ! Cô dùng sức cắn răng, nhỏ giọng kêu gọi Đỗ Yến Thừa, hôm nay là hôn lễ của hai người bọn họ, tại sao anh có thể không chừa chút mặt mũi nào cho cô!

Thấy Đỗ Yến Thừa còn không hồi hồn, Ôn Như Cảnh không để ý sẽ mất thể diện, đi lên phía trước hung hăng nắm cánh tay của anh, nhỏ giọng nhắc nhở bên tai anh: "Yến Thừa, anh phải chọc ba tấc giận mới chịu sao, trước mặt nhiều tân khách phải làm đến mất thể diện như vậy sao! Chúng ta đang cử hành hôn lễ, anh nên nói tôi nguyện ý!"

Lúc này Đỗ Yến Thừa mới xoay đầu lại, con mắt của cha dưới đài quả thực là muốn róc xương lóc thịt anh, anh thật sự luống cuống.

Trước mặt nhiều tân khách, dưới sự uy hiếp của cha, coi như anh không muốn kết hôn với Như Cảnh, lại suy nghĩ phải giải thích với Liên Hoa như thế nào, phải làm gì đây? Việc đã đến nước này, thật sự không có cơ hội vãn hồi rồi. . . . .

"Tôi đồng ý." Anh buồn bực nói, trên mặt vẫn thất hồn lạc phách.

"Vây xin hỏi tiểu thư Ôn Như Cảnh, cô có nguyện ý gả cho. . . . ." Cha xứ thở phào nhẹ nhõm, hỏi tiếp Ôn Như Cảnh.

"Tôi nguyện ý!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Lạnh Lẻo Như Trời Đông Giá Rét

Editor: Trà sữa trà xanh

Liên Hoa nghiêm túc nhìn hôn lễ từng bước một tiến hành, cô cảm giác như mình quay về quá khứ, năm năm trước nếu như không xảy ra gì, nếu như cuộc đời của cô không có những chuyện ngoài ý muốn kia, có phải cô cũng giống như hôm nay đi cạnh MC dẫn chương trình, mặc áo cưới trắng đứng trên đài, cùng Đỗ Yến Thừa trao đổi nhẫn cưới với nhau, sau đó cô chính thức gả cho d[[dlqđ Đỗ Yến Thừa. . . . .

Liên Hoa bất giác sợ run cả người, giả thiết này quá khủng bố! Nếu như năm năm trước thật sự là phát triển như vậy, nhất định không có cô bây giờ, không có FL không có Tiểu Bạch, cuộc sống cô sẽ rất tịch mịch cô đơn! Gã cho Đỗ Yến Thừa người đàn ông không chẳng ra sao này, cuộc đời của cô chắc chắn bị phá hủy!

"Liên Hoa, hôm nay em không làm gì sao?" Nhìn Liên Hoa vẫn nhàn nhã quan sát hôn lễ, Mục Thần cảm thấy rất quái dị, "Khó có khi chứng kiến hôn lễ của Đỗ Yến Thừa và Ôn Như Cảnh, em quyết định buông tha cơ hội tốt như vậy, không ra tay sao?"

Liên Hoa kỳ quái liếc mắt nhìn Mục Thần: "Vì sao em phải ra tay, em có thể ra tay thế nào?"

Mục Thần nhỏ giọng nói: "Ví dụ như xông lên phía trước, giống như lúc trước vậy, vén lên những chuyện xấu của bọn họ. . . . ." Anh trở về thành phố K mới biết, Liên Hoa đã chính thức tuyên chiến xuống tay với Ôn gia, những ngày đó gió nổi mây phun phong vân biến ảo, thế nhưng anh lại bỏ lỡ.

"Này! Anh cho rằng em là người lòng dạ ác độc sao!" Liên Hoa oán trách nói, "Hôm nay là ngày đại hi của người ta, mặc dù em hận hai người kia, nhưng không đến nỗi muốn phá hủy ngày hạnh phúc nhất trong đời họ! Bọn họ khó có lúc vui mừng như thế, em để cho bọn họ hưởng thụ qua vui mừng cực hạn, rồi ra tay khiến bọn họ bị thương cực hạn, chẳng phải là tốt hơn sao?" Nếu như hôm nay cô gây ra chuyện gì, không phải là cũng như Ôn Như Cảnh Ôn Ngữ năm đó sao, đều không hề có nhân tính?

"A ~" Mục Thần kéo dài giọng, tiến tới bên tai Liên Hoa, nhỏ giọng nói, "Người có thể nói ra lời như thế, mới thật sự là quyết đoán sát phạt ——"

"Anh đi chết đi!" Liên Hoa đâm vào ngực Mục Thần, nhỏ giọng phản kích, "Anh giết giết em đại náo hôn lễ, vậy anh là người gì. . . . ."

. . . . .

Triển Thiệu Khuynh ngồi ở hàng sau, nhìn vành tai và tóc mai của Liên Hoa và Mục Thần chạm vào nhau nhỏ giọng nói nhỏ, bộ dạng thân mật, anh hận nắm chặt nắm tay. Liên Hoa cố ý làm như vậy để chọc giận anh sao, thân mật với Mục Thần, để cho anh biết khó mà lui sao!

Trên mặt anh âm trầm một mảnh, ánh mắt lạnh lùng không ngừng bắn về phía Mục Thần trước mặt, thư ký ngồi cạnh anh cũng không khỏi rụt người, muốn cách núi lửa sắp phun trào một chút.

Giờ phút này, hôn lễ đã cử hành xong, ông cụ Đỗ gia lên đài đọc diễn văn kết thúc, cười nói với tân khách dưới đài: "Các vị nể mặt đến tiệc cưới của con trai tôi, tôi cảm kích khôn cùng! Tiệc đứng đã chuẩn bị tốt, mời mọi người theo tôi đến nơi đó ăn cơm, Yến Thừa và Như Cảnh đi thay quần áo chuẩn bị, lập tức tới Đỗ gia mời rượu!"

Mọi người đều gật đầu một cái, đứng dậy cười chúc ông cụ Đỗ, sau một hồi khách sáo chúc mừng, mọi người được dẫn tới một chỗ ở bên ngoài khách sạn dùng cơm.

Đi đến bữa tiệc, bao quanh là một hồ nước nhân tạo không lồ, nước hồ dập dờn xanh biếc như ngọc, khiến bầu không nóng nực của mùa hè trở thành hư không. Trong tầm mắt nơi nơi đều là cây cối cùng hoa cỏ, vây quanh hồ nhân tạo, như ẩn như hiện ngăn cách ra rất nhiều không gian.

Nơi này cũng được bố trí tỉ mỉ một lần, hai bên bờ hồ dưới tàng cây là bàn ăn được che dù, lựa mông trắng nõn trải trên mặt bàn, thức ăn đặt ở trên bàn ăn càng nồng nặc hi khí, hình dáng được bày biện cẩn thận tinh xảo, rượu đỏ cà phê lay động đặt chung một chỗ chính tề, để khách tự thưởng thức.

Liên Hoa kéo cánh tay Mục Thần, cũng đi theo đám người đến nơi này, Mục Thần lời kéo Liên Hoa thưởng thức phong cảnh, nhìn hồ nhân tạo ở trung tâm thờ dài nói: "Quả nhiên mùa hè nên đến những nơi có nước, nơi này mát mẻ hơn nhiều hôn lễ vừa rồi."

"Đúng, đúng sao ——" Về mặt Liên Hoa chột căng thẳng, ngón tay cô nắm chặt ống tay áo Mục Thần, ngẩng đầu hỏi, "Hôn lễ cũng cử hành xong rồi, khi nào thì chúng ta mới về?"

Mục Thần cười nói: "Hôn lễ đã xong, chẳng lẽ không dùng tiệc mà đi về? Người tới nơi đây đều là tổng giám đốc quản lý cao cấp bình thường rất khó gặp, dầu gì cũng phải lên tiếng chào hỏi toàn bộ, mới không uổng phí chuyến đi lần này."

Liên Hoa gật đầu một cái: "Vây cũng tốt. . . . . Chúng ta đi hàn huyên một lần ——"

Hai người đang chuẩn bị đi tìm vị Lý tổng ở gần nhất trò chuyện, liền bị người khác ngăn lại.

"Liên Hoa!" Khuôn mặt Triển Thiếu Khuynh âm trầm, chắn trước mặt Liên Hoa, "Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút, em theo anh tới chỗ này!"

Liên Hoa có chút giật mình nhìn Triển Thiếu Khuynh, ánh mắt không tự chủ trốn tránh ánh mắt của anh.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới anh sẽ tới tham gia hôn lễ! Lấy sự vụ công ty của Triển Thiếu Khuynh một ngày kiếm tỷ bạc, cùng thời gian anh khôi phục chức năng, làm sao có thể nặn ra một ngày hôm nay tới đây tham dự tiệc cưới!

Chẳng lẽ, anh là vì tới ngăn cô lại, Triển Thiếu Khuynh biết cô nhất định sẽ tham dự, cho nên ném tất cả sự vụ lại, chạy đến nơi đây. . . . .

Mục Thần thoáng nhìn về mặt Liên Hoa, bước nhẹ lên phía trước, chặn ánh mắt Triển Thiếu Khuynh nhìn Liên Hoa, anh lạnh lùng nói: "Triển tổng, hôm nay mọi người là tới chúc mừng tiệc mừng Đỗ gia, anh tìm Liên Hoa có chuyện gì? Có chuyện thì để ngày khác rồi nói, tôi và Liên Hoa muốn đi chúc mừng cô dâu chú rể!"

"Liên Hoa!" Triển Thiếu Khuynh chuyển động xe lăn, vòng qua Mục Thần trực tiếp đối mặt với Liên Hoa, anh thành khẩn vươn tay, "Liên Hoa, em qua đây, anh có việc nói với em!"

Liên Hoa vẫn né tránh, cô trốn sau lưng Mục Thần, lạnh lùng nói: "Tôi còn có chuyện, không có thời gian nói chuyện với anh."

"Hừ, anh thấy rồi đó, Liên Hoa căn bản không muốn nói gì với anh!" Vừa dứt lời, Mục Thần liền lôi kéo Liên Hoa đi qua trước mặt Triển Thiếu Khuynh, sai bước đi xa, rất nhanh thoát khỏi tầm mắt của anh.

Triển Thiếu Khuynh thoáng chốc sững sờ ở bên này, không phải anh tức giận Mục Thần phòng vệ và bài xích anh, hẳn là bị đã kích, mà nguyên nhân chính là suy nghĩ của Liên Hoa!

Liên Hoa căn bản không nguyện ý liếc nhìn anh một cái, thần thái và động tác của cô, tất cả đều là sợ tránh né anh không kịp! Liên Hoa thật sự muốn tránh né anh, muốn triệt để đoạn tuyệt quan hệ với anh, mới có thể lạnh lùng như trời đông giá rét với anh. . . . .

Cho tới nay, anh đều cho rằng mình ở trong mắt Liên Hoa đã chiếm giữ một chỗ, mấy ngày nay Liên Hoa tránh né anh có lẽ là vì xấu hổ, nhưng khi cô ở trước mặt anh biểu lộ bài xích tránh né anh, khiến anh không thể nào tiếp nhận! Tại sao cô có thể tình nguyện đứng sau lưng Mục Thần tìm kiếm bảo vệ, cũng không nguyện ý nói mấy câu với anh!

"Thiếu gia, lão gia ông ấy mới tới đây, đang nói chuyện với tổng giám đốc khách sạn Nhan Hi, lão gia nói có chuyện tìm ngài, tôi đẩy ngài đi qua?"
d[[dlqd Thư ký nhận một cú điện thoại, tiến lên báo cáo với Triển Thiếu Khuynh còn đang sững sờ.

Triển Thiếu Khuynh không còn hơi sức phát tay một cái: "Nếu ba tìm tôi, vậy chúng ta đi." Anh cần điều chỉnh suy nghĩ một chút, đối mặt với Liên Hoa như vậy, anh nên chọn lựa bước kế tiếp như thế nào, mới có thể khiến cô thay đổi suy nghĩ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Cô Sợ Nước.

Editor: Trà sữa trà xanh

Liên Hoa đi theo Mục Thần dọc theo hồ nhân tạo, đến khi không nhìn thấy Triển Thiếu Khuynh nữa, hai người mới dừng lại.

Mục Thần gấp chút thức ăn cho Liên Hoa, đưa cho cô rồi nhẹ giọng hỏi: "Liên Hoa, Triển Thiếu Khuynh đã làm gì em, tại sao em lại né d[[dlqd tránh anh ta? Có phải, có phải là anh ta xâm phạm em ——" Anh nhạy cảm nhận ra Liên Hoa không thích hợp, cô tuyệt đối không trốn tránh ai cả, anh chưa bao giờ nhìn thấy cô tránh né một người như vậy, chẳng lẽ Triển Thiếu Khuynh thật sự đã làm chuyện gì, khiến Liên Hoa tức giận né tránh anh ta!

Đó không phải là chuyện tốt gì, Mục Thần rất rõ ràng, cho dù có người thật sự chọc tức Liên Hoa, cô cũng không né tránh không dám gặp mặt, nhưng Triển Thiếu Khuynh chọc cô tức giận, lại có thể khiến cô xử sự khác thường, có thể nói Triển Thiếu Khuynh là người đặc biệt với Liên Hoa. . . . .

"À? Không có, không có chuyện gì!" Liên Hoa đang ăn điểm tâm, nghe lời nói của Mục Thần suốt nửa thì bị sặc, cô ho khan hai tiếng, cười nói, "Em chỉ là hủy một đơn ủy thác của Triển thị, ha ha, không muốn nghe anh ta quần lý em nói chuyện hợp tác thôi ——"

"À, như vậy sao." Mục Thần gật đầu một cái, đây là một lý do rất bình thường, nhưng sao anh lại cảm thấy bên trong còn có nội tình?

Liên Hoa đưa cho Mục Thần một ly cocktail, lời kéo anh nói: "Đã ăn xong rồi, đi, chúng ta đi tìm tân khách hàn huyên một chút đi!"

Hai người lại bắt đầu chậm rãi dạo bước trong bữa tiệc khổng lồ, dọc theo hồ nhân tạo một đường hàn huyên với tân khách, nên bọn họ đã làm quen được với rất nhiều người già trong thương giới chỉ nghe tên không thấy mặt, vì cơ hội tiến tới hợp tác sau này, đương nhiên hai người còn gặp một vài người quen.

Hiện tại, Mục Thần đang trò chuyện vui vẻ với một người hợp tác tên là Mộ Nguyệt, Liên Hoa không thân quen với bọn họ, nên ở một bên khách sáo chen vào vài câu nói nhất thời không thú vị. Cô lại kiên trì một hồi nữa, rốt cuộc rí tai nói với Mục Thần: "Các anh cứ nói tiếp, em đi qua bên kia nghỉ ngơi một chút."

Nói xong, cô gật đầu một cái rồi cáo từ, rời khỏi Mục Thần đang nói chuyện vui vẻ với khách hàng, đi tới trước một bàn ăn yên tĩnh bên hồ. Nơi này có một lùm cây cao lớn rậm rạp, bóng cây vừa phải, vừa vặn có thể để cô thoải mái nghỉ ngơi.

Liên Hoa chậm rãi khom người cầm lấy thức uống trên bàn, chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. Mặt hồ quá lớn, khoảng cách của hai người rất xa, tân khách lại thưa thớt phân bố bên bờ hồ, mấy chỗ gần nhất hầu như không có người, nếu bảo cô vòng tới vòng lui bên cô, chân mang giày cao gót của cô nhất định mỏi chết.

Ngẩng đầu nhìn phía đối diện hồ, hình như là cô dâu chú rể đang đi mời rượu, Liên Hoa quyết định bất động ở chỗ này, cô muốn nhìn Ôn Như Cảnh mời rượu cô, có thể cười ra tiếng không?

Chợt, cô chỉ cảm thấy sau lưng có một đôi tay lạnh lẽo tàn khốc, đôi tay kia ở phía sau lưng cô mạnh mẽ đẩy, sức lực rất lớn khiến cô ngã vào bàn ăn, sau đó theo quán tính ngã qua bên hồ, chút sức lực còn lại khiến cô tiếp tục ngã xuống, giày cao gót trên chân cô lao đảo một cái, hai chân hoàn toàn mất đi không chế. . . . .

"A!" Liên Hoa thét chói tai, cô không khống chế được cơ thể, chân của nàng đã rời khỏi mặt đất, cả người ngã xuống mặt hồ!

Nghe có tiếng la, người ở lân cận vội vàng chạy tới nơi này, vòng qua lùm cây, bọn họ liền nhìn thấy Liên Hoa sắp rơi xuống hồ!

"Liên Hoa!" Đôi mắt màu xanh dương của Mục Thần đỏ lên, vội vàng nghiêng người về phía trước, cố gắng bắt được cánh tay Liên Hoa, nhưng Liên Hoa ngã xuống quá nhanh, căn bản không có cách nào kéo cô lại!

"Bùm!" Liên Hoa chỉ kịp hốt hoảng nhìn Mục Thần một cái, liền khơi dậy một mảnh bọt nước trong hồ nước, hoàn toàn chìm vào trong mặt nước.

"A a a!" Nữ tân khách chạy tới nhất thời cũng sợ hãi hét ầm lên, ồn ào lộn xộn gào thét "Cứu mạng", "Mau cứu người!", "Là ai té xuống rồi!" Vô số lời nói vang lên, hiện trường nháo loạn.

Sắc mặt Mục Thần trắng nhợt, lập tức cời âu phục áo khoác xuống, nhanh chóng nhảy vào trong hồ nước, anh vội vàng tìm kiếm Liên Hoa tại nơi cô rơi xuống, sao cô lại rơi xuống hồ, bây giờ có sao không!

Tiếng thét chói tai của mọi người càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều tân khách chạy tới, mọi người lo lắng ồn ào lộn xộn la ầm lên: "Thế nào rồi, là ai rơi xuống nước?"

"Hồ này sâu ít nhất năm sáu mét, không biết Liên tổng có biết bơi không!"

"Ai biết bơi, mau cứu người đi?"

"Tôi không biết, ai biết bơi, cứu người quan trọng hơn——"

Mọi người lập tức bàn tán xôn xao, chú rể hôm nay cũng men theo tiếng huyên náo đi tới, Đỗ Yến Thừa nhíu mày: "Các vị, nơi này sao vậy, tất cả mọi người đứng ở chỗ này làm gì?"

Trong đám người, có người cao giọng nói: "Liên tổng rơi xuống hồ nước rồi!"

"Liên Hoa sao?" Nhịp tim của Đỗ Yến Thừa nhất thời mất đi một nhịp, anh tức giận gào thét, "Sao Liên Hoa lại rơi xuống nước, cô ấy không thể nào chủ động đến gần hồ nước, là ai đẩy cô ấy xuống? ! Phía dưới có người cứu cô ấy chưa, cô ấy không biết bơi!"

Mọi người nhìn nhau, vừa nghi ngờ tại sao chú rể Đỗ Yến Thừa hiểu rõ Liên Hoa như vậy, thấy cô rơi xuống nước liền lo lắng tức giận như vậy, vừa khiếp sợ với lời nói của Đỗ Yến Thừa, chẳng lẽ Liên tổng thật sự là bị người ta đẩy xuống sao? Ở chỗ này người nào bị tình nghi nhiều nhất?

Đỗ Yến Thừa thấy không có người nào trả lời, sắc mặt nhanh chóng nổi giận, anh liều mạng cời tây trang cao cấp xuống, tháo nút áo ở cổ tay, tung người nhảy xuống cứu người.

"Yến Thừa!" Ôn Như Cảnh kéo tay Đỗ Yến Thừa, mặt cầu khẩn nói, "Anh không thể xuống đó, hôm nay là hôn lễ của chúng ta, anh cứu cô ta, thể diện của em sẽ mất hết——" Cô sẽ trở thành trò cười của tất cả mọi người trong thành phố K, chú rể trong hôn lễ thiếu chút nữa nhìn Liên Hoa mất hồn, bây giờ còn bỏ cô lại đi cứu người phụ nữ khác, cô ở Đỗ gia còn có địa vị gì. . . . .

"Tránh ra!" Đỗ Yến Thừa nhanh chóng tránh Ôn Như Cảnh ra, anh nhảy xuống, vội vàng bơi sâu xuống hồ.

Anh biết rõ hơn ai khác, giờ phút này Liên Hoa nguy hiểm cỡ nào! Cô tuyệt đối không đến gần hồ nước, càng không nhảy xuống! Bởi vì Liên Hoa, cô

Sau khi Liên Hoa rơi xuống nước, đầu tiên là dùng sức đập nước muốn tự cứu mình, nhưng khi gương mặt cùng lỗ tai của cô bị nước tràn vào, cái lạnh thấu xương di chuyển khắp toàn thân cô. Đầu ngón tay của cô đều là xúc cảm nước, trong miệng là nước tung trào vào, lỗ mũi cũng vùi vào trong nước, cô bắt đầu không thể hít thở. . . . .

Nhiệt độ của nước còn lạnh hơn băng, toàn thân cô đắm chìm trong nước, Liên Hoa ngờ ngác tròn tròn mắt, thân thể vừa động liền không nhúc nhích được, cô vẫn đang chìm xuống, từ từ chìm xuống nơi sâu nhất của hồ nước. . . . .

Cảm giác sợ hãi cuốn tới, cô sợ nước, cô không thể buông tay như vậy, nhưng cô sợ nước, chứng sợ nước không cách nào cứu vãn. . . . .

Trong lúc giật mình, cô nhớ lại mẹ, khi cô mười tuổi, cô cùng mẹ mình trượt chân rơi vào một dòng sông, mẹ vì cứu cô, ôm cô không ngừng kêu cứu, nhưng cuối cùng, mẹ con cô vẫn âm dương chia cách. Cơ thể mẹ ấm áp biến thành lạnh lẽo, nước nuốt sống người mẹ của cô, mang người mẹ tốt nhất đời này của cô đi. . . . .

Từ đó cô liền sợ nước, sợ đến nỗi không dám bước ra cạnh hồ nước, nhà của cô cũng không có bồn tắm, cô sợ bị chìm trong nước, cho dù năm đó cha cô đã dẫn cô đi khám vô số bác sĩ tâm lý, đều không thay đổi được gì. . . . .

Trước mắt thoáng hiện lên hình ảnh mẹ dịu dàng và lương thiện, mẹ săn sóc ôm hôn cô, quan tâm yêu thương cô như vậy, khuôn mặt giọng nói của mẹ, chợt hiện rõ trước mắt Liên Hoa.

Mẹ, con sắp được gặp mẹ sao. . . . .

Tầm mắt của Liên Hoa từ từ trở nên mơ hồ, ánh sáng màu trắng thoáng hiện ngay trước mắt, trước mắt cô hoa lên, hoàn toàn mất đi ý thức.

Mục Thần không biết Liên Hoa đang gặp nguy hiểm, anh đang nỗ lực tìm kiếm bóng dáng cô, trong lòng lo lắng rối loạn, chỉ có thể nói thầm Liên Hoa nhất định em không có việc gì, anh sẽ mau chóng tìm được em!

Khách sạn đào hồ nhân tạo này chủ yếu để cho khách dạo bước ngắm cảnh, trên mặt nước trồng rất nhiều thực vật thủy sinh, hoa sen cỏ lau thủy tiên dây đặc, làm cho người ta trong khoảng thời gian ngắn căn bản không nhìn thấy vị trí của Liên Hoa. Mục Thần chỉ có thể miễn cưỡng lặn xuống, nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng Liên Hoa dưới đáy nước, đợi đến khi cơ thể nhện không được sắp hết hơi, mới quay trở lại mặt nước, tiếp tục lao xuống. . . . .

Trong lòng Mục Thần cực kỳ hối hận, đều là lỗi của anh! Hôm nay anh làm bạn trai của Liên Hoa, nên chăm sóc bảo vệ cô, nhưng thế nhưng nhất thời không đề ý tới, khiến cô rơi xuống nước!

Khi anh nhìn thấy vẻ mặt kia của cô, là sợ hãi cực độ, cô sợ nước! Liên Hoa chắc chắn không biết bơi, nếu như anh không tìm được cô, nói không chừng Liên Hoa sẽ nguy hiểm tới tính mạng!

Trong lòng Đỗ Yến Thừa càng thêm nóng nảy, từ nhỏ lớn lên cùng Liên Hoa, anh đương nhiên biết Liên Hoa sợ nước! Anh biết cô vì chuyện di Liên qua đời, căn bản không dám xuống nước, nếu như rơi vào trong nước, Liên Hoa hoàn toàn không có năng lực phản kháng! Hôm nay là ai muốn hại Liên Hoa, nhất định là có người đẩy cô vào trong nước!

Đỗ Yến Thừa sốt ruột cứu người nên nhanh chóng lặn sâu vào trong nước, anh thấy Mục Thần, tức giận nắm cổ áo Mục Thần lên, chất vấn: "Anh có thấy Liên Hoa không! Có thấy rõ là ai đẩy cô ấy xuống không! Liên Hoa sợ nước, cô ấy ngâm dưới nước thời gian quá dài, nhất định sẽ mất mạng đấy!"

Mục Thần tức giận đẩy tay Đỗ Yến Thừa ra, tức giận nói: "Ai cho phép anh nguyên rủa Liên Hoa, cô ấy nhất định không có việc gì, nhất định không có việc gì!"

Đỗ Yến Thừa cau mày, cổ dề khăn trương xuống, cũng tự an ủi mình: "Đúng đúng, cô ấy sẽ không có việc gì. . . . . Cứu người quan trọng hơn, chúng ta đợi xong chuyện rồi nói tiếp!"

Vào giờ khắc này hai người bỏ qua những hiềm khích lúc trước, bọn họ cùng liều mạng tìm kiếm một người phụ nữ, trong lòng đều có suy nghĩ giống nhau, tuyệt đối không thể để Liên Hoa xảy ra chuyện gì!

Mặt hồ rộng lớn, cho dù hai người hợp sức, việc tìm kiếm cũng rất khó khăn, Mục Thần và Đỗ Yến Thừa lần lượt lặn xuống lại hiện lên, hoàn toàn không tìm thấy Liên Hoa.

"Liên Hoa, em ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!" Trong lòng Mục Thần truyền đến sợ hãi, anh sợ Liên Hoa gặp bất trắc, cô không thể có chuyện gì ngoài ý muốn, tuyệt đối không thể mất tính mạng ở chỗ này. . . . .

Tân khách chạy tới nơi này càng nhiều, biết rõ tình hình, mấy vị hàng năm đoạt kiện tướng bơi lội cũng lập tức nhanh d[[đqd chóng cởi áo khoác, dứt khoát nhảy xuống nước. Lúc này, còn có gì quý hơn tính mạng! Chuyện gì cũng có thể để ra phía sau, cứu người mới là quan trọng nhất!

Chương 175: Sóng Lớn Nổi Dậy

Người nhảy xuống hồ cứu người không ngừng tăng, cứu hộ đội trong khách sạn cũng hốt hoảng nhảy xuống cứu người. Nếu như trong khách sạn của bọn họ xảy ra án mạng, khiến nhà thiết kế Liên Hoa cấp quốc tế vui thân trong hồ, chẳng phải sẽ hoàn toàn mất hết danh tiếng, về sau đừng nghĩ ở lại thành phố K nữa!

Liên Hoa rơi vào trong hồ đã hơn năm phút đồng hồ, trong lòng Mục Thần dâng lên dự cảm chẳng lành, cho dù đã cố gắng an ủi chính mình, anh cũng không khỏi nghĩ tới Liên Hoa có thể gặp bất trắc không, cô rất sợ nước, có thể kiên trì lâu như vậy sao!

Mục Thần không để ý tới cơ thể mệt mỏi, mạnh mẽ lặn xuống đáy nước, hiện tại anh chỉ có thể đánh cược một lần, tin tưởng Liên Hoa nhất định vẫn còn ở dưới đáy nước chờ anh cứu, nhưng cô đang ở nơi nào dưới đáy nước. .

Mấy loại cây thủy sinh dưới nước quần quít lộn xộn, chợt có một vệt màu đỏ hấp dẫn lực chú ý của Mục Thần, trong lòng anh đột nhiên dấy lên hi vọng, màu sắc đỏ có thể chính là Liên Hoa không, có phải cô đang ở phía trước không!

Nhanh chóng bơi tới chỗ vệt màu đỏ, Mục Thần cực kì sợ hãi, quả nhiên người trước mắt chính là Liên Hoa, cô đang lẳng lặng lơ lửng giữa một lùm củ sen, váy đỏ phiêu diêu, mắt đóng thật chặt, giống như tượng đá hoàn mỹ nhất, đã không còn sức sống!

Mặt của cô trắng như Linh Ngọc trong suốt, không có chút sức sống nào, không ngừng có nước tràn vào môi và mũi của cô, cô cứ lơ lửng giữa những loài cây thủy sinh, không có một chút động tác phản kháng giãy giụa nào, không biết là hôn mê, hay là ——

Nhịp tim Mục Thần nhất thời hụt mấy nhịp, bộ dạng Liên Hoa có cái gì không đúng, cô —— cô còn sống không!

Hai tay run run vuốt nhịp tim Liên Hoa, dưới bàn tay vẫn còn nhịp đập vững vàng, mặc dù trở nên yếu ớt chậm chạp, nhưng xác thực vẫn còn đập!

Mục Thần lập tức vui vẻ, Liên Hoa còn sống, cô phải lập tức lên bờ, được bác sĩ cứu! Anh nhanh chóng xuất ra tốc độ nhanh nhất của mình, nhô toàn bộ cổ đại quần vòng quanh Liên Hoa, vững vàng ôm lấy eo nhỏ nhắn của Liên Hoa, anh tung người lên bơi lên trên mặt hồ.

"Tìm được tìm được rồi!" Chờ Mục Thần ôm Liên Hoa nổi trên mặt nước, người ở trên bờ nhất thời hoan hô một hồi. Thấp thỏm trong lòng bọn họ đã có thể buông xuống, Liên Hoa được người cứu đỡ lên mặt nước, chỉ cần kịp thời hô hấp, chắc sẽ không có chuyện gì!

Nghe tiếng mọi người hoan hô, những vị cao thủ bơi lội xuống nước cứu người đều nổi lên, bọn họ nhìn thấy Mục Thần đã tìm được Liên Hoa, đang thận trọng ôm cô bơi vào bờ, đều thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ từ từ bơi vào bờ, yên tâm giao Liên Hoa cho Mục Thần, không dính vào chuyện này nữa.

Mục Thần là bạn trai của Liên Hoa, Liên Hoa rơi xuống nước liền nhìn thấy đáng về anh kinh hoàng lập tức nhảy xuống cứu cô, tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau, cho rằng quan hệ của hai người này không bình thường, hai người này là trai tài gái sắc, anh hùng xả thân cứu mỹ nhân, trở thành một giai thoại sau này.

Nhưng lại có một người rất bất mãn, trên tóc Đỗ Yến Thừa nhỏ xuống từng giọt nước, cấp tốc bơi tới bên cạnh Mục Thần, từ nhỏ anh đã bên cạnh an ủi Liên Hoa, chỉ có anh mới có thể chăm sóc tốt chứng sợ nước của cô!

"Đưa Liên Hoa cho tôi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy!" Bơi tới bên cạnh Mục Thần, anh trực tiếp đưa tay muốn cướp Liên Hoa qua.

Mục Thần cao to vạm vỡ, một cái lắc mình liền tránh khỏi tay Đỗ Yến Thừa, anh đang cố gắng loại bỏ dị vật trong miệng mũi Liên Hoa, để đầu Liên Hoa nằm trên đầu vai anh, thoáng nhìn Đỗ Yến Thừa bơi tới, hung hăng nói: "Anh muốn làm gì, tại sao giành Liên Hoa với tôi!"

"Từ tiểu học tôi đã học bơi, chính là vì bảo vệ Liên Hoa! Tôi biết rằng... chăm sóc Liên Hoa như thế nào, lúc nhỏ mỗi lần cô rơi xuống nước đều là tôi an ủi cô ấy, anh đưa cô ấy cho tôi đi!"

"Đồ tổng, hừ, chuyện trước kia còn có ích gì, đừng quên, bây giờ anh đã có vợ, hôm nay là hôn lễ của anh, về sau anh cách xa Liên Hoa một chút cho tôi!" Mục Thần nói xong, liền gia tăng tốc độ bơi vào bờ.

Đỗ Yến Thừa một thân một mình sững sờ chốc lát, bị lời nói của Mục Thần nhắc nhở, nhưng vừa nghĩ tới Liên Hoa hôn mê bất tỉnh, bộ dáng cô suy yếu thật đáng thương, không khỏi gọi lên những ký ức thuở nhỏ. Liên Hoa không sợ trời không sợ đất kiêu ngạo nhất trên đời này lại sợ nước, khi còn bé mỗi lần anh an ủi cô bị nước dọa sợ, đều phải dụ dỗ cô một hồi. . . . .

Đỗ Yến Thừa cắn răng, lại bơi lên đuổi theo Mục Thần đang sắp cập bờ. Hôm nay anh kết hôn thì thế nào, anh muốn quan tâm Liên Hoa chăm sóc Liên Hoa, ai cũng không thể ngăn cản anh hỏi han chăm sóc người yêu cũ của anh!

Triển Thiệu Khuynh trở lại hiện trường, liền nhìn thấy một cảnh tượng như sau: ở bên một góc hồ có một đám người vây quanh, mà trong hồ nhân tạo, có

ba người đang bơi nhanh tới, Liên Hoa, Mục Thần cùng Đỗ Yến Thừa.

Ba người vừa cặp bờ, lập tức được kéo lên. Cả người Liên Hoa ướt sũng, bên má cô tái nhợt, mắt nhắm thật chặt, không biết là ngủ thiếp đi hay là đã hôn mê, cả người nhỏ giọt đang được Mục Thần ôm vào trong ngực, đi từng bước một lên bờ.

Mà Đỗ Yến Thừa cũng ướt đầm đi theo lên bờ, anh ta đang đối đầu với Mục Thần, cố gắng giành Liên Hoa, lại nhiều lần bị khí thế của Mục Thần bức bách, không thể đụng vào vạt áo của Liên Hoa.

"Mục tổng, bây giờ anh để Liên Hoa xuống, hiện tại cô ấy cần nằm ngang để hô hấp nhân tạo, anh muốn hại chết cô ấy sao!" Đỗ Yến Thừa giận dữ, anh hận tại sao không phải là mình tìm được Liên Hoa, lại bị Mục Thần giành được tiên cơ, Mục Thần còn để phòng anh cẩn thận như vậy!

"Cái này tôi đương nhiên biết, không cần anh lắm mồm!" Mục Thần cẩn thận ôm Liên Hoa, anh đương nhiên muốn làm người hô hấp nhân tạo cho cô, nhưng không phải ở chỗ này trước mặt mọi người!

"Mục tổng và Đỗ tổng!" Quản lý khách sạn sốt ruột đứng chờ ở bên bờ, ông lập tức tiến lên nói với Mục Thần và Đỗ Yến Thừa, "Khách sạn chúng tôi đã kêu xe cứu thương, bác sĩ thì ở phía trước, xin bế Liên tổng tới nơi đó, cho bác sĩ chuyên nghiệp tới chẩn bệnh!"

"Hừ!" Mục Thần hừ lạnh một tiếng với Đỗ Yến Thừa, ôm Liên Hoa đi tới xe cứu thương.

Đỗ Yến Thừa bị mất mặt, nhưng vẫn đi theo quản lý, anh cũng lo lắng bệnh tình của Liên Hoa, không hy vọng cô xảy ra chuyện gì. . . . .

Triển Thiếu Khuynh sững sờ nhìn mọi chuyện, lâm bầm hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra, đây là thế nào?"

"À, là Triển công tử sao!" Trong đám người có người nhận ra Triển Thiếu Khuynh, anh một câu tới một lời thuật lại chuyện vừa rồi, còn không ngừng cảm khái, "Mục tổng thật là hoạn nạn mới thấy chân tình, mới vừa rồi bộ dạng cứu Liên tổng thật là liều mạng, Liên tổng thật có phúc lớn!"

Nghe tân khách bên cạnh đàm luận, sắc mặt Triển Thiếu Khuynh lập tức trở nên tái nhợt, tại sao có thể như vậy, anh chỉ đi theo cha xã giao một phen, chuyện có chuyện long trời lở đất. . . . .

Triển Thiếu Khuynh ân hận nắm chặt quả đấm, một quyền đánh tới xe lăn dưới người. Trong lúc anh rời đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Tại sao Liên Hoa lại trượt chân rơi xuống nước, rồi chìm vào đáy hồ sau đó hôn mê, suýt nữa gặp bất trắc! Tại sao Mục Thần và Đỗ Yến Thừa nhẩy xuống hồ cứu cô, khiến Mục Thần trở thành anh hùng, còn bày tỏ tấm lòng cho mọi người thấy!

Anh hận Mục Thần, thừa dịp Liên Hoa hôn mê bất tỉnh đã chiếm tiện nghi của cô! Người phụ nữ kia là của anh, một sợi tóc một vạt áo tất cả của cô đều thuộc về anh, tại sao người khác có thể chạm tới! Chẳng lẽ cho là anh hùng cứu mỹ nữ là có thể đánh lạc hướng dư luận, là có thể khiến Liên Hoa cảm kích lấy thân báo đáp ư, có anh ở đây, Mục Thần đừng mơ tưởng được như ý!

Anh càng hận mình hơn, anh không làm được gì cả, giống như lần đầu tiên nhìn thấy Liên Hoa ở biệt thự, cô rơi vào tình cảnh gì anh cũng không cách nào cứu! Chân của anh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, không thể giống như một người đàn ông bình thường, trong lúc cô gặp nguy hiểm nhất giải cứu cô, không để cô chịu khổ như vậy!

Về mặt của Triển Thiếu Khuynh trở nên thâm trầm, cặp mắt đen bóng khó dò, bên trong đang nổi từng đợt sóng lớn.

Anh đã sai rồi, anh không nên vì Liên Hoa lạnh nhạt liền mất lòng tin, không nên để Liên Hoa rời khỏi tầm mắt của anh, khiến cô gặp phải chuyện như vậy. . . . .

Anh thề với mạng sống trong tương lai, anh tuyệt đối không để Liên Hoa rời khỏi anh nữa, không để cô chịu nổi khổ gì nữa! Anh không sợ bất kỳ khó khăn hiểm trở nào, cố gắng hết sức theo đuổi trân trọng cô; sẽ nỗ lực khôi phục chức năng, sớm ngày khôi phục khỏe mạnh trở lại, làm một người đàn ông để cô dựa dẫm!

Mục Thần đặt Liên Hoa cẩn thận nằm trên băng ca, bác sĩ vội vàng khám cho cô, chuyên nghiệp hồi phục nhịp đập cùng hô hấp của cô, nhưng Liên Hoa vẫn không tỉnh lại, khiến Mục Thần lo lắng không dứt.

"Bệnh nhân không có gì đáng ngại, chỉ là ở trong nước quá lâu dẫn đến đại não thiếu dưỡng khí, thật may là cứu lên kịp thời, chỉ là tạm thời hôn mê thôi." Bác sĩ mở miệng an ủi Mục Thần, "Hiện tại bệnh nhân cần phải đến bệnh viện làm kiểm tra, ít nhất phải nằm viện quan sát một ngày, nhìn triệu chứng của cô sẽ tiếp tục trị liệu."

"Được!" Mục Thần gật đầu một cái, đi theo bác sĩ lên xe cứu thương, anh ở bên cạnh Liên Hoa bảo vệ cô, nắm tay cô không ngừng tiếp sức cho cô.

Đỗ Yến Thừa cũng muốn đi theo xe, lại bị ánh mắt sắc bén của Mục Thần cùng với thân quyến Đỗ gia kéo anh lại, Đỗ Yến Thừa không thể làm gì khác hơn là trở mặt nhìn xe cứu thương đi mất, trên mặt đều là cô đơn.

Cười khổ lắc đầu một cái, Đỗ Yến Thừa chậm rãi xoay người trở về phòng nghỉ ngơi. Anh còn có thể làm gì nữa, đã đăng ký kết hôn với Như Cảnh, trước mặt mọi người cử hành hôn lễ với cô, coi như anh lo lắng Liên Hoa rơi xuống nước, muốn đi theo chăm sóc cô, nhưng không có can đảm? Trước không nói Liên Hoa tuyệt đối sẽ không thích loại đàn ông không quyết đoán như anh, còn quyền lực uy nghiêm của cha nữa, nếu như anh thật sự bỏ lại tiệc cưới hôm nay đi bồi Liên Hoa, nhất định sẽ bị cha bóp chết, nói anh có ý khiến Như Cảnh khó coi, nói anh không suy nghĩ cho đứa bé, nói anh bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa. . . . .

Thôi thôi, anh vẫn nên trở về thay quần áo ướt đi, tránh cho tân khách có cơ hội nhìn thấy kịch vui nữa.

Tân khách đều quay người rời đi, chỉ để lại Ôn Như Cảnh ngây ngốc đứng ở chỗ này, cô mặc lễ phục tinh xảo, sắc mặt lại xanh mét khó coi.

Tân khách một mặt chỉ vào Ôn Như Cảnh bàn luận xôn xao, nhỏ giọng nói hôm nay cô dâu đã bị chú rể làm cho bề mặt, nhìn thái độ của Đỗ Yến Thừa với Liên Hoa đi, nhìn lời nói cừ chi của chú rể đối với Ôn Như Cảnh đi! Trận chiến không khói thuốc giữa Liên gia và Ôn gia này, Liên tông không đánh mà thắng, nói không chừng Ôn Như Cảnh chẳng những mất đi Ôn gia, lại còn không bắt được trái tim của chồng mình đấy. . . . .

Cho dù Ôn Như Cảnh có năng lực chịu đựng mạnh hơn nữa, cũng không chịu được ánh mắt như kim châm của mọi người. Cô bực tức xoay người rời đi, cau mày đi vào phòng nghỉ ngơi của trong khách sạn.

Ôn Như Cảnh tìm được mẹ của mình, kéo Ôn Ngữ vào trong phòng, mở miệng liền chất vấn: "Mẹ, mẹ nói cho con biết, có phải là mẹ đẩy Liên Hoa xuống nước!" Năm đó họ dời đến Liên gia thì biết Liên Hoa sợ nước, hôm nay người có thể làm ra chuyện này, hiềm nghi lớn nhất chỉ có mình mẹ cô!

Ôn Ngữ bị con gái chỉ trích nên sắc mặt khó coi một hồi, nghiêm mặt nói: "Đúng, là mẹ sắp xếp người làm! Mẹ đối phó tiểu tiện nhân đó còn không phải là vì con sao! Hôm nay cô ta tới quyến rũ hôn phách của Yến Thừa, nếu như không trừ khử cô ta, cho dù bây giờ con đã gả cho Yến Thừa, mẹ con chúng ta cũng không có kết quả gì tốt! Như thế nào, tiểu tiện nhân kia té xuống hồ chết đuối rồi phải không, cô ta sợ nước như sắp chết. . . . ."

"Liên Hoa không chết, cô ta rơi xuống hồ, ngược lại khiến Yến Thừa không để ý mặt mũi của con, nhảy xuống cứu cô ta! Sao mẹ lại hồ đồ như thế, bây giờ không thể để xảy ra chuyện!" Mặt của Ôn Như Cảnh tức giận nên tái đi, "Mẹ cho rằng con không hận u, cô ta đến liên khiến Yến Thừa đối với con như vậy, con hận không thể lột da sống cô ta! Chỉ là hôm nay trước mặt nhiều tân khách như vậy mẹ lại gây án, sao mẹ lại gây án như vậy! Cho dù người nào có óc cũng biết chuyện này là do hai mẹ con chúng ta làm, mẹ muốn hại cô ta hay là muốn hại chúng ta! Còn nữa, Yến Thừa chỉ lo cứu cô ta không để ý tới con, khiến con không còn mặt mũi nào trước tân khách, con thật sự hận không thể chết ngay ——"

"Tại sao mệnh của tiểu tiện nhân kia lại lâu như vậy, đẩy xuống nước còn không chết!" Ôn Ngữ hận đến cắn răng, "Con yên tâm, mẹ đã dặn dò người đẩy cô ta xuống nước, lúc ấy bốn bề vắng lặng không có chứng cứ, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu! Về phần Yến Thừa. . . . . Cuối cùng vẫn là tiểu tiện nhân kia quyến rũ nó!"

"Như vậy sao. . . . ." Ôn Như Cảnh thả lỏng khuôn mặt, "Mẹ cần phải xác định người kia tuyệt đối tin tưởng được, không thể khai chúng ta ra. . . . . Đối phó Liên Hoa vẫn nên tự thân động thủ mới yên tâm nhất, ai biết người khác có đáng tin hay không!"

Ôn Ngữ thờ dãi: "Mệnh Như Cảnh của mẹ thật khổ, về sau con phải làm sao đây, Yến Thừa kia, để sẽ cho con đặt chân vào Đồ gia sao. . . . . Mẹ nghĩ, trừ phi chúng ta hoàn toàn trừ khử con tiện nhân kia, nếu không nó vẫn không có cách nào hồi tâm ——"

"Mẹ, nếu như mẹ muốn đối phó Liên Hoa, hãy đợi khi cô ta hạnh phúc nhất mà xuống tay!" Trong mắt Ôn Như Cảnh lóe lên ánh sáng tàn nhẫn, kéo tai mẹ cô qua nói nhỏ, "Muốn vô duyên vô cớ trừ khử cô ta thật sự quá dễ coi, chúng ta phải khiến cô ta mất đi thứ yêu thích nhất, đau lòng muốn chết! Con đang mang thai không thích hợp ra cửa, mẹ đi điều tra yêu thích của cô ta, tìm một người đáng tin trừ khử thứ cô ta thích nhất, nhất định phải làm cho Liên Hoa cảm thấy đau lòng khổ sở, để cho cô ném thứ tư vị mất mát ——"

"Tốt. . . . . Đúng lúc con tiện nhân kia đang nằm viện, mẹ sẽ đi thăm cô ta! Phải tra ra xương sườn mềm cùng yêu thích của cô ta, nhất định khiến cô ta gặp báo ứng ——"

"Mẹ đi đi, chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại!"

Ánh mắt Ôn Như Cảnh giống như người điên, cô bị Đỗ Yến Thừa bức đến đường cùng, tất cả hận ý đều chuyển sang Liên Hoa, người kia là trời sanh d[[dlqđ phải đối nghịch với cô, Liên Hoa phải chịu trừng phạt!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Anh Đi Ra Ngoài!

Editor: Trà sữa trà xanh

Liên Hoa chậm chậm mở mắt, đập vào mắt là màu trắng khiến cô hoa mắt, híp mắt trầm tư một chút, mới vừa rồi cô ở dưới đáy nước nhìn thấy mẹ, sao mới vừa mở ra mắt ra đã ở trong một gian phòng màu trắng? Mẹ cô đi đâu rồi, lại bỏ cô đi nữa sao, tại sao không dẫn cô đi theo . . . . .

Chưa xót xông lên đầu, Liên Hoa chỉ có thể nhắc nhở mình, mẹ đã qua đời vài chục năm rồi, ở thế giới nào đó nhất định hi vọng cô có thể sống thật tốt, nếu cô còn sống, phải thực hiện hi vọng của mẹ sống thật thật tốt.

Thờ dãi, cô nghiêng đầu, nhìn thấy một hàng người đứng trước giường bệnh, trừ bác sĩ y tá mặc áo trắng bên ngoài, còn có một số người khác, nhìn thấy cô tỉnh lại, đều bật cười.

Mục Thần tiến lên mừng rỡ kêu lên: "Liên Hoa, em đã tỉnh!"

"Ừ, khi em rơi xuống hồ đã bất tỉnh, sau đó được đưa đến bệnh viện sao ——" Liên Hoa cố gắng nhớ lại mình đã xảy ra chuyện gì, "Em ngủ bao lâu rồi, bác sĩ nói em thế nào?"

Mục Thần cẩn thận đỡ Liên Hoa dậy, cho bác sĩ tiến lên kiểm tra nhịp tim cho cô, còn an ủi: "Em đã ngủ hơn một giờ, bác sĩ nói không có vấn đề lớn, tối nay phải nằm viện quan sát một chút, nếu như không có chuyện gì, ngày mai có thể xuất viện."

Triển Thiệu Khuynh vòng qua người Mục Thần, chuyển xe lăn đi tới trước mặt Liên Hoa, trong mắt tràn đầy quan tâm, "Liên Hoa, có khó chịu chỗ nào không?"

Liên Hoa vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc trầm thấp, nhất thời toàn thân cương cứng. Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn Triển Thiệu Khuynh một cái, sau đó lại lạnh lùng quay mặt đi.

Liên Hoa không còn hơi sức nói: "Hiện tại cơ thể tôi khó chịu, Triển tổng ở lại chỗ này không đón tiếp chu đáo được, xin mời anh về trước đi. . . . . Tôi không có gì rồi, Triển tổng trở về bảo dưỡng cơ thể của anh thì tốt hơn."

Thấy Triển Thiệu Khuynh cũng ở nơi đây, khiến cô nhất thời khủng hoảng khẩn trương lên. Hiện tại cô bị tổn thương nặng nề, tinh thần cùng thân thể đều tổn thương, trong khoảng thời gian ngắn, không có hơi sức gì đối phó Triển Thiệu Khuynh. Bây giờ nếu để cho anh bên cạnh cô chính là tự tìm đường chết, cô bệnh nặng không có sức chống cự, nhất định sẽ bị anh nhìn chằm chằm nuốt luôn vào bụng, nếu anh như mưa giông gió bão ở bên tai cô mọi tìm thỏ lộ, còn làm ra chuyện thân mật hấp dẫn cô, có lẽ cô sẽ không còn lực phản kích, sẽ đầu hàng anh.

Sắc mặt Triển Thiệu Khuynh càng dịu dàng hơn: "Liên Hoa, cơ thể anh không có việc gì, em mới là bệnh nhân, anh chỉ muốn lặng lẽ nhìn em là tốt rồi, có mấy lời, anh còn chưa nói hết ——"

Liên Hoa gồng gằng ngồi dậy, giận đến mức cầm bình hoa bên mép giường lên đánh tới hướng Triển Thiệu Khuynh: "Tôi không muốn nhìn thấy anh. Chuyện anh nói tôi không muốn nghe chút nào, đi ra ngoài cho tôi!"

Nếu như hung hãn tức giận có thể đuổi anh đi, cô không ngại biến thành người đàn bà chanh chua, cho dù mất thể diện hay mất đi tính cách thiện lương, cô cũng không thể để cho Triển Thiệu Khuynh tới gần mình, tuyệt đối không thể!

Bác sĩ vội vàng đề Liên Hoa lại, y tá ổn định cổ tay của cô lại, một hồi khuyên can mới khiến Liên Hoa bình tĩnh lại.

Mục Thần nghiêm mặt cường chế đẩy Triển Thiệu Khuynh cách xa Liên Hoa: "Triển tổng, hiện tại Liên Hoa cần dưỡng bệnh, anh đừng ở chỗ này chọc giận cô ấy! Liên Hoa mới vừa tỉnh lại, nhìn thấy anh khí huyết dâng trào bệnh tình càng nặng hơn, anh không phải đến thăm cô, ngược lại là tới hại cô!"

Triển Thiệu Khuynh liếc mắt nhìn Liên Hoa dúi đầu vào trong gối nằm, nhìn cô đang tránh né anh, liếc nhìn Mục Thần muốn đuổi anh đi, nhẹ nhàng cười một tiếng, anh dịu dàng nói với Liên Hoa: "Anh tỉnh lại thì anh yên tâm, anh đã dặn dò bệnh viện, cần gì cứ gọi họ. Nếu hiện tại em không muốn gặp anh, này —— vậy ngày mai anh lại đến!"

Nói xong, anh nhẹ nhàng chuyển động xe lăn, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Anh theo xe cứu thương một đường đi tới bệnh viện, cùng với Mục Thần canh giữ trước cửa phòng cứu cấp, trong lòng nóng nảy không ít hơn ai, anh rất sợ Liên Hoa xảy ra điều gì ngoài ý muốn, khiến anh không có cơ hội cứu vãn. Bây giờ nhìn thấy Liên Hoa tỉnh lại, cuối cùng anh đã có thể thả lỏng, mặc dù Liên Hoa vẫn lạnh lùng với anh, nhưng lạnh lùng không thể tổn thương anh, anh có thể nhất thời rời khỏi cho cô hết giận, nhưng không có nghĩa là anh sẽ buông tay. Anh Triển Thiệu Khuynh sẽ xuất ra tất cả dịu dàng, từ từ hòa tan cô!

Mục Thần đưa Triển Thiệu Khuynh đi, mới nhẹ nhàng đi vào phòng, thận trọng hỏi Liên Hoa: "Liên Hoa, đừng nóng giận, anh ta đã đi rồi. . . . . Em uống nước không?"

"Không tức giận, em không sao." Liên Hoa ngồi dậy, lắc đầu một cái cười nói: "Còn uống nước gì, uống trong hồ đủ rồi ——"

"Ừ, là anh nghĩ không chu đáo!" Mặc dù Mục Thần không hiểu thái độ của Liên Hoa với Triển Thiệu Khuynh, nhưng vào lúc này, anh không dám chọc tức Liên Hoa, an nhìn Liên Hoa ngây ngốc nói xin lỗi, "Liên Hoa, là do anh, anh nên ở bên cạnh em chăm sóc tốt cho em, lại để em một mình, khiến em trượt chân rơi xuống nước ——"

"Đừng nói nữa... Đừng nói mấy lời xin lỗi mong em tha thứ, em không có tức giận!" Liên Hoa lắc đầu nói, cô chắc chắn là có người đang giờ trò, cô cảm thấy rõ ràng là có người đẩy cô xuống, về phần hung thủ là người nào, không cần nói cũng biết.

Hai mẹ con Ôn gia thật sự là to gan lớn mật quá rồi, ban ngày ban mặt dưới mí mắt đông đảo tân khách, lại dám đưa cô vào chỗ chết! Hừ, chắc những ngày qua bọn họ sống quá thảnh thơi rồi, đợi cô khỏi bệnh xuất viện, sẽ đến lúc bọn họ bị trừng phạt!

Liên Hoa nhìn thấy ánh mắt lo âu của Mục Thần liền nói: "Em không sao, anh đừng khẩn trương, chỉ là từ nhỏ đã tương đối sợ nước, hôm nay chột té xuống nước mới sợ tới mức bất động. Về sau em sẽ cẩn thận hơn, anh đừng để trong lòng, chuyện này là ngoài ý muốn đâu đoán trước được, cần bản không phải lỗi của anh." Hôm nay cô che giấu sự thật với Mục Thần, chính là vì tự tay cô ra tay đối phó kẻ thù mới đã tay!

Mục Thần cũng không vì lời nói của Liên Hoa mà thả lỏng, anh nhẹ nhàng nói: "Liên Hoa, tóm lại chuyện em rơi xuống nước là do anh không chăm sóc tốt em, lúc em đề nghị đi tới bên hồ, anh nên nhìn ra em không thích ở bên mép nước, nếu như khi đó chúng ta liền rời đi, em sẽ không suýt chút nữa chết

chìm? Về sau nếu có việc gì thì trực tiếp nói cho anh biết, chuyện em sợ nước vẫn luôn không nói ra, hôm nay nếu anh không biết bơi lội không cứu được em.. chẳng phải em sẽ. . . . ."

Liên Hoa cau mày, cắt đứt lời nói của Mục Thần: "Mục Thần, không cho nói nữa! Em có chút mệt mỏi muốn ngủ một lúc, anh đi ra ngoài giúp em gọi điện thoại cho thư ký Lương Phong, nói em đang ở trong bệnh viện, mấy ngày nay không thể đến công ty, có chuyện thì tới tìm em, anh cũng đi nghỉ ngơi một chút đi."

"Được, những chuyện kia giao cho anh, người yên tâm, nghỉ ngơi đi." Mục Thần đỡ Liên Hoa nằm xuống, đắp mền kín cho cô, mới nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Liên Hoa đuổi Mục Thần đi, vốn nghĩ nằm xuống nhắm mắt nghỉ một lúc, ai biết cơ thể càng lúc càng mệt mỏi, rốt cuộc lại ngủ thiếp đi. . . . .

Cho đến khi một âm thanh dịu dàng d[dlqd như tiếng kêu của mèo truyền vào tai, Liên Hoa mới hoảng hoảng hốt tỉnh lại, cô dụi mắt, chăm chú nhìn sang.

"Mẹ?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 177: Phát Hiện Kinh Người

Tiểu Bạch ghé sát vào giường bệnh của Liên Hoa đang nằm, đôi mắt nhỏ gần như tiến sát vào mặt Liên Hoa, bé luôn luôn không ngừng nhỏ giọng gọi mẹ, vừa thấy Liên Hoa tỉnh lại, càng nắm chặt tay Liên Hoa không thả: "Mẹ, mẹ tỉnh rồi!"

"Tiểu Bạch!" Bỗng nhiên con trai xuất hiện làm Liên Hoa phát hoảng, vừa thấy sắc trời bên ngoài, cô hoảng loạn ôm Tiểu Bạch hỏi, "Ai nói cho con biết mẹ ở đây, bây giờ mới hơn bốn giờ, sao con lại trốn học, là ai dẫn con tới?"

"Mẹ, con gọi điện cho dì Mẫn Mẫn, dì ấy nói mẹ hôn mê phải nằm viện, con liền lên kút bắt taxi, dựa theo địa chỉ dì ấy nói rồi chạy tới đây..." Tiểu Bạch trèo lên giường bệnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ sợ hãi, "Mẹ, mẹ không sao chứ - -"

"Sao tên gia hỏa Mẫn Mẫn này lại nói cho con biết... Con còn nhỏ mà tự mình bắt xe, nếu lỡ xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ!" Liên Hoa ôm sát con trai nghĩ tới liền sợ, "Nếu con xảy ra chuyện gì, mẹ sẽ không sống nổi đâu - -"

Liên Hoa lo lắng hết nhìn rồi lại xem Tiểu Bạch, nhất định là Lương Phong nói tin tức cô nằm viện cho Uyển Nhu và Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn che giấu nhưng Tiểu Bạch cố gắng hỏi, liền lòi ra! Cô vuốt ve Tiểu Bạch hỏi: "Con đã tới bao lâu rồi, bác sĩ và y tá đều không để ý đến con sao, con là một đứa bé sao có thể chạy loạn?"

"Mẹ, là con lo lắng cho mẹ thôi... Con vừa mới đến, người bên ngoài thấy bộ dáng nhỏ bé của con, căn bản không hỏi liền để con đi vào, gian phòng này cũng không có người trông coi, con liền vào được." Tiểu Bạch sờ sờ tay Liên Hoa, ngón tay ấm áp truyền tới sự quan tâm của bé: "Mẹ, có phải thân thể mẹ không được khỏe không? Là vì tức giận Tiểu Bạch, mới nằm trên giường bệnh sao? Sau này con sẽ không lười biếng không học tập, đảm bảo sau này đều nghe lời!"

"Con ngoan, đến để mẹ hôn một chút!" Liên Hoa ôm con trai hôn rồi lại hôn, cọ gò má Tiểu Bạch trấn an bé, "Mẹ không có việc gì, thật sự một chút cũng không có, con chạy tới mới hù chết mẹ... Con ngoan, không phải nói con bảo vệ bản thân thật tốt sao, sau này đừng làm chuyện này nữa..."

Lúc Mục Thần bung hoa quả đã được rửa sạch đến, vừa thấy mẫu tử hai người ôm nhau trên giường bệnh, anh kinh hãi: "Tiểu Bạch? Sao con lại tới đây?"

"Hừ!" Tiểu Bạch nhăn nhó cái mũi, hừ lạnh. Vì sao mẹ sinh bệnh, người bên cạnh bồi mẹ lại là con sói lớn Mục Thần!

Liên Hoa sờ sờ đầu Tiểu Bạch, nói với Mục Thần: "Tiểu Bạch tự mình chạy tới xem em, cũng làm em giật mình. Đúng rồi, anh vừa đi đâu vậy?"

"Anh đi rửa hoa quả, không nghĩ tới không ở đây một chút, Tiểu Bạch đã tới rồi." Mục Thần tiến lên ngồi bên giường, anh cười đưa cho Tiểu Bạch quả đào, "Đây, Tiểu Bạch ném thử đi!"

Đầu Tiểu Bạch nhìn lướt qua, chỉ lo nói chuyện với Liên Hoa: "Mẹ, chừng nào mẹ có thể ổn? Là bệnh gì, có nặng lắm không?"

"Mẹ không có việc gì, Tiểu Bạch đừng lo lắng." Liên Hoa cười an ủi, "Con ngoan, về nhà đi, trong bệnh viện khắp nơi là bệnh nhân, con đứng ở đây liên sinh bệnh bây giờ! Mẹ sẽ được xuất viện rất nhanh!" Liên Hoa còn nhớ câu nói kia của Triền Thiệu Khuynh trước khi rời đi, nói ngày mai anh còn có thể tới đây, nếu Tiểu Bạch ở lại bồi cô, nếu không khéo cha con hai người có thể gặp mặt, làm cho cô không còn không chế được tình hình!"

Tiểu Bạch lại ngồi bất động trên giường: "Không cần, con muốn ở với mẹ!"

Liên Hoa đỏ dãi nói: "Tiểu Bạch, con nghe lời! Đêm nay mẹ muốn ở trong bệnh viện, đâu có chỗ cho con ngủ? Trong bệnh viện bác sĩ và y tá nhiều như vậy, nhất định có thể chăm sóc tốt cho mẹ, chắc ngày mai có thể xuất viện rồi, Tiểu Bạch trở về chờ đón mẹ được không?" Cô chẳng qua là uống chút nước trước khi chết đuối, chẳng phải bệnh nặng gì, nằm viện một đêm chắc hẳn có thể xuất viện rồi, cô cần xuất viện sớm một chút, ở bệnh viện cô không thể yên tâm về Tiểu Bạch, con trai cô nhìn thấy cô nằm viện sẽ lo lắng lắm.

"Thật sự?" Mày Tiểu Bạch vẫn nhăn lại, nhỏ giọng hỏi, "Mẹ nhất định phải hoàn toàn hồi phục để về nhà, được không?"

"Được, nhất định sẽ khỏe mạnh cường tráng về nhà!" Liên Hoa hôn Tiểu Bạch một chút, "Tối ngày mai mẹ tự mình đi đón con tan học được không? Con đi học cho thật tốt, đợi buổi tối tan học, mẹ trở về nhà!"

Tiểu Bạch nghiêm cẩn gật đầu: "Vâng!"

Sờ đầu con trai, Liên Hoa cười nói với Mục Thần: "Em còn muốn ở bệnh viện, Mục Thần, còn muốn làm phiền anh đưa Tiểu Bạch về nhà, những người khác em sẽ lo lắng, anh dẫn Tiểu Bạch về giao cho bảo mẫu, nhìn bé bình an liền đi!"

"Được." Mục Thần cười gật đầu, mở hai tay để ôm Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch đến đây, để chú Mục ôm con, nghe mẹ con nói dẫn con về nhà!"

"Mới không cần chú ôm!" Tiểu Bạch nhếch miệng lên tránh né cái ôm của Mục Thần, trượt xuống giường, không muốn lại nhìn Liên Hoa một chút, nói tạm biệt vài lần, mới lưu luyến không rời chuẩn bị đi.

Liên Hoa, anh đưa Tiểu Bạch về trước, nhất định đảm bảo an toàn của anh, sẽ lấy ít đồ dùng hằng ngày cho em, lập tức trở lại!" Mục Thần bảo đảm với Liên Hoa, Tiểu Bạch vẫy tay một cái, "Tiểu Bạch, chúng ta đi!"

Ngoài cửa phòng một người phụ nữ mặc đồ đen mang kính râm nghe đến đó, đoán người trong phòng muốn đi ra, cô ta nhanh chóng vọt đến hành lang. Người phụ nữ giấu ánh mắt sau kính râm, phát hiện bí mật kinh người rồi!

Cô ta luôn luôn ẩn núp ở trong này, thấy rõ ràng đứa bé kia đi vào phòng bệnh, nghe được đoạn đối thoại của bé và Liên Hoa, đứa bé này gọi Liên Hoa là mẹ, thậm chí trên gương mặt kia có mấy phần hình dáng lúc nhỏ của Liên Hoa, như vậy xem ra, đứa bé này chính là con trai của Liên Hoa!

Người phụ nữ kích động che miệng mình, ngăn chặn tiếng thét chói tai suýt phát ra, hóa ra, chỗ hiểm của Liên Hoa ở đây, Liên Hoa che giấu một bí mật động trời, giấu con trai không để cho người nào biết!

Ha ha, mà chuyện này tao đã biết, Liên Hoa, mày xuống tay độc ác với tui tao bao nhiêu lần, lần này đến phiên mày rồi!

Yên lặng cười gian một hồi lâu, thấy Mục Thần nắm tay đứa bé trai ra ngoài, người phụ nữ nhìn hành lang bốn bề yên lặng, cuối cùng mới nhấc chân đi theo....

Ngày thứ hai trời trong xanh nắng ấm, đã mười giờ sáng, Liên Hoa cảm thấy thân thể mình hoàn toàn bình thường, kiên trì nhất định phải ra ngoài đi dạo. Nằm ở trên giường luôn bị Mục Thần nhìn chăm chăm, làm cô cảm thấy mười phần bức bối, bản thân uống vài ngụm nước hôn mê một chút, đâu cần khăn trương bức bách cô nằm?

Mục Thần không lay chuyển được Liên Hoa, đã được bác sĩ chẩn đoán cam đoan, anh mới cho phép Liên Hoa đi hoa viên dưới lầu một chút, nhưng vẫn không quên tiếp tục dặn dò: "Nhớ mặc nhiều quần áo một chút, cẩn thận bị cảm lạnh!"

"Đã biết!" Liên Hoa bất đắc dĩ, rõ ràng là người đàn ông nhỏ tuổi hơn cô, sao lại giống cụ già như thế!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Kinh Hãi

Mục Thần cẩn thận ở bên cạnh giúp đỡ Liên Hoa, nếu không cô sẽ phản đối quyết liệt, anh thuyết phục rồi đi đến cầm xe lăn đẩy cô đi dạo ở công viên. Cho dù bây giờ Liên Hoa có bảo đảm cô có chạy 800 mét cũng không có vấn đề gì, nhưng Mục Thần vẫn không yên lòng, liền nhanh xuống cầu thang cẩn thận đỡ cô, khiến cho đầu Liên Hoa xuất hiện mấy vạch đen, phòng bệnh của cô ở lầu hai, xuống có mấy bậc cầu thang thì có vấn đề gì?

"Chậm một chút, Liên Hoa, em đi chậm một chút thôi!" Mục Thần lấy tay ở phía sau của mình đỡ Liên Hoa, thấy cô đi trên đường đá mà đi nhanh như vậy, thì không nói làm nhảm nữa.

"Biết rồi, biết rồi, em đã biết rồi, anh đừng có lải nhải nữa được không..." Liên Hoa bất đắc dĩ nói, năm đó lúc cô có thai Tiểu Bạch, cũng không có ai ngăn cản cô! Sao bây giờ cô chỉ bệnh có một chút thì liền trở nên yêu chiều như vậy...

Hầu như ánh mắt của Mục Thần đều dán trên người của Liên Hoa, mỗi bước đi của cô anh đều nhìn không chớp mắt, anh làm nũng nói: "Anh lo cho cơ

thể của em, bệnh em vừa mới khỏi, em nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi cho tốt..."

"Cơ thể của em rất tốt!" Liên Hoa chớp mắt, cô muốn trêu chọc Mục Thần một chút, cô nở một nụ cười quyến rũ với Mục Thần, nhân lúc anh đang ngây người cô liền nhấc chân lên chạy thật xa, đến một cái cây lớn cô liền dừng lại, nhìn Mục Thần vẫn còn đang đứng ngẩn ngơ ở đó, cô cười ha ha: "Anh xem, em nói em đã khỏe rồi, em cũng không có lừa anh!"

Mục Thần bị hành động của Liên Hoa làm cho sợ, anh bước nhanh về phía trước, rồi dừng lại ở bả vai của Liên Hoa, nghiêm túc nhìn cả người cô một chút, sau đó về mặt có hơi thả lỏng ra. Anh dang hai tay ra rồi lập tức ôm Liên Hoa vào trong ngực, cầm đầu ở trên tóc của Liên Hoa, dùng toàn bộ cơ thể của mình để bao bọc cơ thể mảnh mai của Liên Hoa, rồi lẩm bẩm ở bên tai cô nói: "Em đừng có chạy lung, nếu như có xảy ra chuyện gì nữa thì anh sẽ làm sao..."

Liên Hoa bị hành động của Mục Thần làm cho lúng túng, cô cố gắng dùng sức đẩy Mục Thần ra, tránh cái ôm ấm áp của anh, cô không thích tiếp xúc thân thể cùng với người khác, bị Mục Thần ôm chặt như vậy làm cho cả người cô cảm thấy không được tự nhiên. Mà Mục Thần nói như vậy làm cô cũng không biết làm sao, cô chỉ chạy vài bước ở trên đất, thì cô thể có chuyện gì, có phải Mục Thần còn bị cô dọa sợ rồi phải không, bây giờ còn chưa có bình tĩnh lại...

Dù Liên Hoa cố dùng sức cũng không có đẩy hai tay Mục Thần ra được, cả người cô đều chống cự lại nhiệt độ cơ thể của anh, bị Mục Thần ôm một lúc lâu, càng làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên và dần vật, nên cô không khỏi kêu gào với anh ta, "Mục Thần, anh, anh mau buông em ra... Em sắp không thở nổi nữa rồi..."

Mục Thần vừa nhìn thấy dáng vẻ mặt đỏ tới mang tai của cô, anh lập tức buông lỏng tay ra, rồi kéo Liên Hoa ngồi đến trên ghế, rồi anh ân cần hỏi han: "Người em có thoải mái hay không, để anh đi rót cho em một cốc nước? Không được, anh sẽ kêu bác sĩ đến kiểm tra cho em một chút, hôm qua em rót xuống nước nên có chút ảnh hưởng đến não, lúc này em chạy chắc rất khó chịu!"

"Không cần." Liên Hoa vội kéo tay Mục Thần lại, anh thật sự muốn chạy đi gọi bác sĩ, nhưng rõ ràng là cô không có chuyện gì, kêu bác sĩ đến làm trò cười à...

"Thật sự không cần chứ? Em có thấy chóng mặt hay buồn nôn không?" Sau khi Mục Thần đưa Tiểu Bạch trở về thì Liên Hoa liền rơi xuống nước, nghĩ đến chuyện đó anh liền thấy sợ, bây giờ anh hận không thể để Liên Hoa ở trong mắt mà bảo vệ, để cho cô chân không chạm đất mà vẫn nằm, để cô đang hoảng ở trong tầm mắt của mình, anh mới có thể an tâm.

"Mục Thần!" Liên Hoa hơi tức giận, cô kéo anh ngồi vào bên cạnh mình, "Anh xem bây giờ anh có hình dáng gì, vẫn là tổng giám đốc quyết đoán mãnh liệt của Mộ Nguyệt kia à! Em bảo đảm em không có chuyện gì, bác sĩ cũng đã nói em không sao rồi, bây giờ anh không cần nhìn chăm chăm hành động của em, còn như vậy nữa, em không có bệnh mà bị anh nhìn ra có bệnh!"

Mục Thần chỉ là gật đầu thuận theo, "Ừ..." Đương nhiên anh biết bác sĩ nói Liên Hoa không bị thương, nhưng anh rất lo lắng cho cô và cũng không vì lời nói của bác sĩ mà anh yên tâm được, bây giờ Liên Hoa đang tức giận, anh cũng chỉ có thể ép buộc mình dời tầm mắt của mình, không nhìn cô nữa, anh mới có thể không lo được lo lắng với cô.

"Mục Thần, chuyện công ty anh vẫn còn nhiều, anh cũng đừng chăm sóc bảo vệ em như vậy nữa, hiện tại em không có bệnh gì cả, trưa nay em chuẩn bị xuất viện, hôm qua em còn đồng ý với Tiểu Bạch nay đi đón bé đấy." Liên Hoa nhẹ nhàng an ủi Mục Thần, "Em ở phòng Vip phòng bệnh tốt nhất, bác sĩ, y tá và nhân viên y (*) rất tốt, hôm qua anh chăm em một đêm còn chưa có nghỉ ngơi, bây giờ anh về ngủ rồi xử lý công việc một chút đi, anh ở đây, không phải muốn làm cho em luôn không yên lòng sao?"

(*) nhân viên y: Nhân viên tại bệnh viện, bệnh nhân hoặc thành viên gia đình thuê cho bên bệnh nhân, hỗ trợ y tá cho bệnh nhân chăm sóc và giúp đỡ hàng ngày

Nhưng Mục Thần vẫn kiên quyết nói: "Bên kia không có chuyện gì quan trọng hết, anh ở đây với em là được rồi..."

"Nếu anh không đi, em sẽ nổi giận đấy! Sau này chúng ta cũng đừng làm bạn nữa, có phải anh muốn kết quả như vậy không..." Liên Hoa nghiêm mặt, "Mục Thần, em không hi vọng bạn của em vì em rơi xuống nước mà bỏ đi trách nhiệm của mình, anh muốn thay đổi thương trường trong nháy mắt, muốn quan tâm quyết sách của Moon và Mộ Nguyệt, mà không là em, bạn bè đã hoàn toàn hồi phục!"

Bị Liên Hoa trách mắng như vậy, mặt Mục Thần cứ chớp liên tục, anh ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Liên Hoa đang dạy dỗ mình, dưới lời vàng ngọc của Liên Hoa, Mục Thần như một đứa trẻ làm sai mà cúi đầu nói: "Anh biết rồi..."

"Vậy... Anh đi đây?" Tất nhiên là dưới ánh mắt của Liên Hoa thì Mục Thần đành đứng dậy đi, không muốn nhìn Liên Hoa, hi vọng cô có thể giữ lại anh ở lại một chút, nhưng Liên Hoa chỉ mỉm cười rồi xua tay tạm biệt với anh, cũng không có giữ anh lại.

"Đi nhanh đi, em liền lên lầu trở về phòng bệnh, anh yên tâm, khắp nơi toàn là bác sĩ, nếu như em có chuyện gì em sẽ gọi bọn họ!" Liên Hoa tạm biệt Mục Thần, "Tạm biệt, chiều em liền xuất viện, tài xế của em sẽ đến đón em, anh không cần tới đâu."

Mục Thần không muốn quay đầu lại, mới vừa đi được hai bước, anh nhanh chóng quay đầu lại rồi chạy tới. Rồi lại một lần nữa dang tay ôm Liên Hoa, trong lúc Liên Hoa hoảng hốt, anh hôn lên gò má của cô, anh hôn như chuồn chuồn lướt nước.

"Anh!" Liên Hoa lập tức nhảy ra, nhưng Mục Thần đã chạy đi rồi và anh nở một nụ cười rất xấu xa, hôn một cái hôn gió với Liên Hoa rồi vui vẻ rời đi.

Liên Hoa khẽ cắn môi, cô dùng sức lau đi vết hôn ở trên mặt, coi như anh đã nhanh chạy trốn, nếu không để xem cô có bóp chết anh ta không. Ngoại

trừ cô tiếp nhận nộ hân của con trai mình, thì những người khác hôn đều phải chết!

Nhất thời, Liên Hoa cũng không còn tâm tình đi dạo hoa viên nữa, cô đi dọc theo lầu hai rồi bước từng bước một lên lầu trở về phòng bệnh của mình, thối thối, coi như bị em trai găm một chút đi, Mục Thần đã xuống nước cứu mạng cô, cái này cũng miễn cưỡng coi như tạ lễ đi.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, một luồng sức mạnh mạnh mẽ liền hướng về phía cô ập tới.

Hai bàn tay giống như xích sắt quấn lấy bà vai cô, ôm lấy cô rồi ép cô đến ghế sofa gần cửa phòng, cái ghế sofa đen dài nhất thời đã bị hai người đè đến chìm xuống.

"A..." Liên Hoa kêu to, đột nhiên xảy ra chuyện kinh sợ này làm cho cô mất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Số Phận

Edit: Thanh Xuân.

Bóng đen đè chặt trên người Liên Hoa, tứ chi hai người dán chặt vào nhau, đường cong cơ thể kết hợp chặt chẽ, không một kẽ hở.

"Triển tổng? !" Liên Hoa hít vào một ngụm khí lạnh, tại sao anh ta lại ở trong phòng bệnh của mình, sao lại nhào tới như điên!

"Anh ta chạm vào chỗ nào của em?" Con người đen kịt của Triển Thiếu Khuynh, kéo lên ánh lửa tức giận, hung hăng hỏi.

Anh đứng trong phòng bệnh nhìn thấy tất cả cảnh tượng ở vườn hoa dưới lầu, Liên Hoa và Mục Thần thân mật ôm nhau, hai người bọn họ sánh bước ngồi chung với nhau, thân mật khăng khít nói chuyện với nhau, trước khi Mục Thần đi, lại to gan hôn Liên Hoa! Góc khuất anh không nhìn thấy, không biết Mục Thần có làm cái gì với Liên Hoa hay không!

Đáng chết, ngày hôm qua anh chỉ tạm thời tránh lui, không muốn cô sau khi chết đuối tâm trạng lại không tốt, nhưng không có nghĩa là Mục Thần có thể thừa dịp không có anh mà vào, có thể chạm cơ thể của cô được!

Thế nhưng người phụ nữ đáng chết này lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt, lại dám để Mục Thần hôn, quả nhiên là do anh quá mềm lòng với cô rồi !

Anh là người có tính độc chiếm mạnh mẽ, với bạn đời tuyệt đối phải phục tùng và trong sạch, trong lòng anh chỉ có một mình Liên Hoa, tại sao cô có thể để người đàn ông khác chạm vào! Đối xử dịu dàng với Liên Hoa nhưng bây giờ lại là kết quả này, anh sớm nên để cho cô biết được sự lợi hại của anh, để cho cô hoàn toàn trở thành anh, làm sao Liên Hoa còn có thể lạnh lùng, nhất định sẽ không né tránh anh nữa? !

Sự ghen tỵ hoàn toàn che mờ trái tim Triển Thiếu Khuynh, ngọn lửa đỏ ngầu thiêu đốt hai mắt anh, hai tay giống như dây leo điên cuồng sinh trưởng, giam cầm Liên Hoa trên ghế sofa, ngón tay nóng hổi men theo những nơi Mục Thần đã sờ qua, không ngừng càn quét trên người Liên Hoa, trên người cô, chỉ có thể lưu lại tư vị của anh!

"Anh muốn làm gì, buông tay!" Liên Hoa bất ngờ không kịp đề phòng, chờ cô lấy lại tinh thần, đã bị cánh tay sắt của Triển Thiếu Khuynh cố định xung quanh, không thể động đậy được nữa, cô gấp gáp đỏ bừng cả mặt, uốn éo gầy gầy dưới thân Triển Thiếu Khuynh, "Mau buông tôi ra, nơi này là bệnh viện, anh muốn làm gì!"

"Liên Hoa, bác sĩ và y tá đã bị anh đuổi ra ngoài rồi, hôm nay cũng nữa đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn nữa!" Đôi môi mỏng của Triển Thiếu Khuynh như đoàn lửa mạnh, gào thét cuốn lấy đôi môi đỏ mọng của Liên hoa, môi lưỡi mang theo uy hiếp cường đại, trong nháy mắt nuốt hết hơi thở của Liên Hoa.

"Ừm —— ừ ——" Thoáng chốc Liên Hoa tròn to hai mắt, nghiêng đầu né tránh nộ hân của anh, nhưng chỉ để cho anh thừa dịp có sở sở chui vào, đầu lưỡi ẩm ướt lặng lẽ chui vào giữa răng cô, điên cuồng mà nóng bỏng khiến tim cô đập dữ dội, khiến cho hơi thở cô rối loạn, làm cho cùng cô trầm luân theo nộ hân của anh.

"Em là của anh, nơi này nơi này, nơi này nơi này, tất cả đều là anh!" Triển Thiếu Khuynh điên cuồng hôn xuống khoe môi Liên Hoa, ánh mắt của cô, chớp môi của cô, gương mặt của cô, mỗi nơi hôn một chút, cũng mạnh mẽ tuyên bố chủ quyền của mình, nhất là vị trí mà Mục Thần đã hôn qua, anh hận không thể cắn dấu răng lên, hoàn toàn che hết dấu vết của Mục Thần!

Liên Hoa gần như tuyệt vọng phát hiện thân thể của mình lại luân hãm, cảm giác tê dại lan tràn, cô chỉ có thể liều mạng dùng toàn bộ sức lực, đẩy đầu Triển Thiếu Khuynh cách xa mình ra, cô cắn phẫn nói: "Anh là gì của tôi, dựa vào cái gì mà anh quản chuyện của tôi, anh buông tôi ra! Mau buông ra!"

"Em là của anh, em không được để người khác chạm vào !" Triển Thiếu Khuynh vùi vào cổ Liên Hoa, tỉ mỉ hôn xương quai của cô, bàn tay cuồng ngạo đã tiến vào bên trong quần áo cô, hoàn toàn đè lên làn da mềm mại trơn bóng của cô mà, hơi thở nóng rực phun vào bên tai Liên Hoa, "Liên hoa, anh yêu em, anh làm tất cả đều là vì yêu em, cho anh, đừng cự tuyệt anh. . . . ."

Trên ghế sa lon, ngọn lửa thiêu đốt như muốn hòa tan không khí, hai người quần áo xốc xếch, Triển Thiếu Khuynh mạnh mẽ chiếm đoạt, Liên Hoa phản kháng quả thật giống như đóa hoa trong cuồng phong, không có bất kỳ tác dụng thay đổi thế cục nào cả.

Lúc Triển Thiếu Khuynh đang muốn cởi bỏ quần áo trên người Liên Hoa, thì một tiếng chuông điện thoại vui vẻ chọt vang lên, cả phòng bệnh cũng phát ra tiếng hát du dương trong trẻo, khiến động tác dây dưa thành một đoàn của hai người đều dừng lại.

Ấn đường Triển Thiếu Khuynh nhú lại, là ai phá hồng phong tình vậy chứ, vào lúc này lại gọi điện thoại tới! Nhưng cho dù bây giờ trời có sập xuống, cũng không thể ngăn cản anh đoạt lấy Liên Hoa, anh không dừng tay được, tim của anh cũng bị Liên Hoa làm cho đau đớn!

Môi lưỡi nóng rực tiếp tục tàn sát bờ bãi ngực Liên Hoa, Triển Thiếu Khuynh nhớ lại tất cả các thủ đoạn năm năm trước, anh muốn kéo Liên Hoa cùng rơi vào vực sâu dục vọng với anh, để cho tai cô không nghe được tiếng nhạc chói tai kia. . . . .

Liên Hoa sững sờ, tiếng chuông này là ca khúc Bách Bảo, cô vì con trai mà cài đặt tiếng chuông đặc biệt, là Tiểu Bạch gọi điện tìm cô!

"Anh tránh ra, tôi đi nghe điện thoại ——" Cơ thể Liên Hoa bị kỳ xảo mỹ hoặc của Triển Thiếu Khuynh, nhưng tinh thần cô lại gấp gáp muốn đi nhận điện thoại, thân thể và tinh thần không cách nào đồng nhất, khiến mặt cô đỏ tấy tới mang tai suy yếu vô lực, rồi lại khổ sở giữa muốn đi nhận điện thoại. . . .

"Đừng đi, em nhìn anh, anh ở đây, đừng đi nhận điện thoại. . . . ." Triển Thiếu Khuynh như thiên sứ hấp dẫn ma quỷ, ngậm hồng anh trước ngực Liên Hoa, lâm lâm thuyết phục cô.

Còn thiếu một chút nữa, còn thiếu một chút nữa, là anh có thể công thành đoạt đất rồi. . . . .

"Ba!" Trong tai Liên Hoa cũng chỉ có điện thoại của Tiểu Bạch, nhìn Triển Thiếu Khuynh trước mắt còn dây dưa không dứt, cô cắn răng, lập tức quăng lên một cái tát, "Triển Thiếu Khuynh, anh muốn cưỡng bạo tôi sao? ! Đây là anh nói yêu tôi, anh như vậy là quan tâm tôi trân trọng tôi sao?"

Cô muốn đánh tỉnh anh, hiện tại việc anh đang làm cường là bạo cô, là đang chà đạp tự ái và kiêu ngạo của cô! Anh ngăn cản cô đi nhận điện thoại của Tiểu Bạch, là muốn để cho cô gấp chết sao! So với chuyện của Tiểu Bạch, việc gì cũng có thể đặt lại phía sau, chuông reo lâu như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi!

Triển Thiếu Khuynh bị đánh một tát này nên động tác hơi chậm lại, cúi đầu, đôi mắt một mảng mờ mịt.

Liên Hoa nhân cơ hội này vội vàng lao xuống ghế sa lon, cô vội vàng sửa sang lại quần áo bị kéo xuống, cầm điện thoại di động lên ấn nút nhận, giọng nói còn mang theo dục vọng khàn khàn và trầm thấp, lo lắng hỏi: "Tiểu Bạch, con làm sao vậy?"

"Xin hỏi là mẹ của Liên Tĩnh Bạch sao?" Trong di động là một giọng nữ xa lạ nồn nóng hốt hoảng, "Tôi là giáo viên nhà trẻ Thánh Y, cũng là chủ nhiệm lớp của Liên Tĩnh Bạch. Mười phút trước, ở nhà trẻ em ấy từ lầu hai ngã xuống bị thương. . . . . Chúng tôi đã gọi xe cứu thương đưa em ấy đến phòng cứu cấp bệnh viện Thời Vũ, xin ngài nhất định phải nhanh chóng đến đây!"

Liên Hoa buông lỏng điện thoại ở trong tay, oành ... một tiếng rơi xuống mặt đất, đèn trên màn hình vẫn còn đang lóe lên, cuộc gọi vẫn đang tiếp tục, nhưng Liên Hoa cái gì cũng không nghe được.

Cô chỉ cảm thấy máu cả người cũng ngừng chảy, như bị đóng băng lại, hung hăng đâm vào máu thịt tim phổi của cô vậy, lòng đau như bị xé nát, cổ họng ngọt ngọt, suýt nữa cô phun ra máu. . . . .

Hung hăng bóp lòng bàn tay mình để giữ vững tinh táo, mặt Liên Hoa trắng như tờ giấy, tại sao lại như vậy, Tiểu Bạch của cô, tâm can bảo bối của cô, con trai tốt nhất trên thế giới của cô, làm sao lại đột nhiên té trên lầu xuống!

Rốt cuộc nó bị thương như thế nào, có nguy hiểm tới tính mạng hay không!

Lúc này, Triển Thiếu Khuynh đã khôi phục thần trí, dục hỏa trong mắt bị áy náy thay thế, ngồi lên xe lăn trước mặt nhìn Liên Hoa nói xin lỗi: "Liên Hoa, vừa rồi là lỗi của anh, ta nhận lỗi với em, sau này sẽ không bao giờ như vậy nữa. . . . ."

Nhưng khi anh ngẩng đầu lên nhìn Liên Hoa, lại bị sợ hết hồn, Triển Thiếu Khuynh cẩn thận hỏi: "Liên Hoa, em không sao chứ? Sao vậy, trong điện thoại nói cái gì?"

Liên Hoa bị giọng nói của Triển Thiếu Khuynh làm cho bừng tỉnh, cô hoang mang sợ hãi vòng qua Triển Thiếu Khuynh, cặp mắt mất hồn, giống như là bị người ta khống chế, nhanh chóng đứng dậy, xoay mở cửa phòng, giống như một con gió thổi bay ra ngoài. . . . .

"Liên Hoa!" Triển Thiếu Khuynh lo lắng sửng sốt, vội vàng chuyển động xe lăn đuổi theo cô, "Em muốn đi đâu?"

"Bệnh viện Thời Vũ. . . . . Thời Vũ. . . . ." Liên Hoa lâm lâm nói thầm trong miệng, đặng đặng chạy qua hành lang, theo cầu thang chạy xuống lầu dưới, ánh mắt của cô không có tiêu cự, sự vội vàng trong lòng đã bịt kín mắt cô, tất cả suy nghĩ trong đầu cô chỉ có một, cô muốn tới bệnh viện Thời Vũ, cô muốn dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bên cạnh Tiểu Bạch——

Nhưng càng gấp càng phạm sai lầm, dưới chân mất thăng bằng, giày của cô trượt một cái, cả người Liên Hoa lao đảo muốn té xuống lầu!

"Cẩn thận!" Triển Thiếu Khuynh tay mắt lạnh lẽo đẩy xe lăn xuống cầu thang, cánh tay cường tráng vững vàng kéo Liên Hoa lại, cố định cô thật chặt tại trên đầu gối mình, trong lòng anh cảm thấy vừa may mắn lại vừa sợ, thật may là lần này anh ra tay kịp thời, lần này là anh cứu Liên Hoa, cuối cùng anh cũng không để cô sẽ ở bị thương trước mặt mình. . . . .

Liên Hoa lại liều mạng phản kháng , thân thể điên cuồng giãy giụa đi xuống lầu dưới, bây giờ Tiểu Bạch của cô như thế nào rồi, cô không có thời gian, phải lập tức đi gặp Tiểu Bạch!

"Em muốn đi đâu, anh dẫn em đi. . . . . Em đừng làm anh sợ, em muốn đi đâu anh sẽ dẫn em đi!" Triển Thiếu Khuynh lại khóa chặt Liên Hoa, vừa rồi cô dễ dàng mất đi thần trí như vậy nhất định đã xảy ra chuyện, làm sao anh yên tâm để cho nàng một mình chạy tới chạy lui! Xe lăn đủ để chống đỡ sức lực của hai người, anh muốn giam cầm cô ở phía trên, cô muốn đi chân trời góc biển, một mình anh sẽ bồi cô!

"Thời Vũ —— bệnh viện Thời Vũ, dẫn tôi đi bệnh viện Thời Vũ!" Liên Hoa nghe xong lời này, giống như là bắt được cây cỏ cứu mạng, cô nhìn thẳng vào mắt cầu xin Triển Thiếu Khuynh, trong miệng run rẩy không ngừng lặp lại những lời này, chỉ cần có thể để cho cô nhanh lên một chạy đến bên cạnh Tiểu Bạch, muốn cô làm gì cũng được. . . . .

"Được,được! Chúng ta phải đi ngay!" Triển Thiếu Khuynh ôm chặt Liên Hoa, nhẹ nhàng hôn lên tóc mai cô, "Em ngoan, em muốn đi đâu cũng được ____"

Nói xong, một bên anh điều khiển xe lăn chờ Liên Hoa đi xuống lầu, vừa gọi điện thoại cho hộ vệ của mình và trợ lý, để bọn họ chuẩn bị xe với tốc độ nhanh nhất tới đón anh và Liên Hoa.

Xe một đường chạy tới bệnh viện Thời Vũ, gương mặt lo lắng của cô rút thành một cục ngồi trên ghế, trong miệng cô lặng lẽ nói lẩm bẩm, nhưng khi Triển Thiếu Khuynh cố gắng an ủi cô hỏi cô đã xảy ra chuyện gì thì Liên Hoa lại không nói một lời. Ánh mắt của cô giống như là phủ một tầng bụi đất, chỉ còn lại lo lắng và sợ hãi, chỉ còn lại mục tiêu duy nhất là bệnh viện Thời Vũ, hỏi nữa không nói những lời nào.

Triển Thiếu Khuynh nhìn Liên Hoa như vậy, mi tâm cũng nhăn lại, Liên Hoa nhận cú điện thoại kia là ai gọi đến, rốt cuộc người kia đã nói cái gì, làm sao chỉ trong nháy mắt đã biến cô thành cái bộ dạng này! Hiện tại trên mặt cô đều là lo lắng mất hồn, hoàn toàn đánh mất tự tin và thần thái kiêu ngạo, khiến anh vô cùng lo lắng và đau lòng!

Anh chỉ có thể thúc giục tài xế tăng tốc độ lái xe, có lẽ đến mục đích, Liên Hoa tới bệnh viện Thời Vũ là tốt rồi. Anh cũng yên lặng nhớ lại một vài bệnh viện, Thời Vũ ở thành phố K này nổi tiếng nhất là khoa nhi, mặc dù những khoa khác cũng không kém, nhưng tuyệt đối không giống như khoa nhi nhất chi độc tú, Liên Hoa vội vã chạy tới Thời Vũ, chẳng lẽ là con của bạn ngã bệnh đến đó chẩn bệnh hay sao?

Triển Thiếu Khuynh vẫn còn cúi đầu trầm tư, tài xế đã dừng xe trước cửa bệnh viện. Anh chợt lấy lại tinh thần, kéo Liên Hoa xuống xe, nhẹ nhàng nói với cô: "Liên Hoa, em xem đã đến bệnh viện Thời Vũ rồi, em muốn tới đây làm gì?"

Liên Hoa vừa nhìn tên bệnh viện, nhất thời giống như bị đánh thuốc kích thích, thần kinh trên mặt run lên, cô lo lắng vọt vào trong bệnh viện, như ruồi không đầu, tìm từng phòng bệnh một.

"Em muốn đến khoa nào, em nói cho anh biết, anh dẫn em đi!" Triển Thiếu Khuynh nhanh tay nhanh mắt tiến lên kéo cô, "Em muốn tìm ai, anh tìm giúp em!"

Liên Hoa kéo Triển Thiếu Khuynh, trong mắt nổi lên một tầng nước mắt: "Phòng cứu cấp, phòng cứu cấp khoa nhi, nó ở đâu?"

Rốt cuộc trong lòng cô khôi phục một chút bình tĩnh, đã đi tới bệnh viện Thời Vũ, cô cách Tiểu Bạch càng ngày càng gần! Ở tại bệnh viện xa lạ này, cô căn bản không hiểu rõ phân bộ khoa ở đây, muốn tìm đến chỗ Tiểu Bạch phải tốn không ít thời gian, mặc kệ là ai, trước hết cô phải hỏi phòng cứu cấp ở đây rồi mới nói tiếp!

"Được, anh dẫn em đi!" Triển Thiếu Khuynh nhẹ nhàng kéo Liên Hoa, liếc mắt một cái nhìn về phía trợ lý bên cạnh, trợ lý vội vàng đẩy xe lăn qua, đẩy Triển Thiếu Khuynh và kéo Liên Hoa cùng nhau đi tới phòng cứu cấp khoa nhi.

Trước cửa phòng cấp cứu, đã có người đứng chờ ở đó, người phụ nữ diễm đạm vừa thấy Liên Hoa đi tới, vội vàng tiến lên chào hỏi: "Ngài khỏe chứ, tôi là cô giáo của Liên Tĩnh Bạch, tôi đã thấy ngài tới đón em ấy, ngài chính là mẹ của em ấy——"

"Tiểu Bạch thế nào, bây giờ nó đang ở đâu, có bị thương nặng không? Tôi muốn thấy nó, cô dẫn tôi đi!" Trong mắt Liên Hoa đã hoàn toàn tỉnh táo, cô cực kỳ tỉnh táo nói với cô giáo.

Từ vừa mới nghe tin con trai gặp chuyện không may thì luôn hoảng hốt, đau đớn đến mức như long trời lở đất, Liên Hoa đắm chìm trong đau lòng hoảng hốt rất lâu nên tay chân luống cuống. Có lẽ từ lúc cô bắt đầu đến bệnh viện Thời Vũ, càng ngày càng đến gần Tiểu Bạch, sự xót xa và lo lắng của cô đã bị côcấn rặng thu lại, ba cô dạy cô càng hốt hoảng thì càng phải bình tĩnh hơn, càng là loại tình huống như bây giờ, cô lại càng không thể để bản thân loạn lên được!

Mình không thể lo lắng cho Tiểu Bạch sẽ bị loạn, con trai thông minh cơ trí, từ nhỏ động tác của nó lại linh hoạt, gặp chuyện đều gặp dữ hóa lành, rốt cuộc có bị thương nặng hay không vẫn chưa biết được mà! Huống hồ, mặc kệ Tiểu Bạch xảy ra chuyện gì, mặc kệ Tiểu Bạch bị thương thành cái dạng gì, cô vẫn là mẹ của Tiểu Bạch, cô sẽ bảo vệ con trai cả đời. . . . .

Tất nhiên cô giáo biết bậc cha mẹ rất lo lắng, lập tức dẫn Liên Hoa đi về phía một gian phòng bệnh.

Sắc mặt Liên Hoa tái nhợt đi vào, cô vừa nhìn người nằm ở trên giường, trên tay chân quần đầy băng gạc, trên mặt con trai cũng dán băng, nhất thời nước mắt rơi như mưa. Cô nhào tới trước giường Tiểu Bạch, bàn tay run run vuốt ve mặt của con trai, lầm bầm nói: "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch —— là mẹ, mẹ tới rồi ——"

"Mẹ?" Tiểu Bạch từ từ mở mắt, yếu ớt kêu một tiếng, muốn bật cười trêu chọc Liên Hoa vui vẻ, lại không cẩn thận động tới vết thương, há miệng kêu đau một tiếng.

"Tiểu Bạch!" Liên Hoa cầm thật chặt bàn tay mềm nhũn của con trai, chỉ biết liên tục gọi tên Tiểu Bạch.

Mà ở cửa phòng bệnh, Triển Thiếu Khuynh nhìn một lớn một nhỏ trong phòng, trên mặt đã thành một mảng u ám.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Gặp Nhau

Editor: Trà sữa trà xanh

"Mẹ, mẹ —— mẹ đừng khóc. . . . ." Tiểu Bạch giờ đôi tay nhỏ bé ra, muốn lau nước mắt cho Liên Hoa, nhưng cánh tay bị băng lại bằng vải rất chặt khiến bé không nhúc nhích được, nhìn bé cố gắng giơ tay ra khiến người ta tan nát cõi lòng, thế nhưng bé lại như người đàn ông thực thụ cắn răng nhịn đau, dịu dàng an ủi mẹ, "Mẹ, thật ra thì không đau chút nào, nhìn dọa người thôi, con không có việc gì. . . . ."

"Tiểu Bạch ngoan, con đừng cử động. . . . ." Liên Hoa dịu dàng đề tay của con trai lại, hôn hít cánh tay bị quần băng của Tiểu Bạch, nước mắt lưng chùng trong mắt, nhẹ nhàng nói, "Mẹ biết con tuyệt nhất rồi, con ngoan ngoãn nằm xuống, đừng có lộn xộn. . . . . Mẹ không khóc, bảo bối của mẹ là giỏi nhất, tại sao mẹ lại khóc——"

Cô mỉm cười lau nước mắt, mặc dù tinh thần Tiểu Bạch không phần chấn có chút hỗn loạn, nhưng con trai vẫn còn nói chuyện, còn có thể cử động nhỏ nhẹ, tuy phòng bệnh này không phải phòng chăm sóc đặc biệt, không có những sợi dây quần quanh trên người Tiểu Bạch duy trì tánh mạng của nó, vì vậy Liên Hoa rất vui mừng.

Từ lúc cô nhận điện thoại biết Tiểu Bạch ngã xuống lầu bị thương, đến khi cô lo lắng ngồi xe chạy tới bệnh viện, đại khái tốn hơn một giờ. Trong thời gian một tiếng có thể xảy ra bất cứ chuyện gì, cô không biết Tiểu Bạch bị thương thành hình dáng gì, cũng không biết một thân một mình bé ở phòng cứu cấp được chữa trị như thế nào, phòng cứu cấp là chỗ kinh khủng cỡ nào, không biết nuốt đi bao nhiêu sinh mệnh, cô chỉ sợ con trai sẽ giống như mẹ cô mười mấy năm trước, khiến hai mẹ con cô âm dương cách biệt. . . . .

Cám ơn trời đất, chuyện không có tệ nhất, Tiểu Bạch phúc lớn mạng lớn, mặc dù tinh thần bé không phần chấn có chút hỗn loạn, nhưng xem ra vết thương của bé không nghiêm trọng lắm. Chỉ cần con trai không nguy hiểm tính mạng là tốt rồi, cô sẽ không mất đi con trai, tâm can của cô không bị người khác khoét đi, cô đã không cầu gì khác. . . . .

Một người đàn ông già nua hơn 60 tuổi đi lên phía trước: "Xin chào Liên tổng, không ngờ Liên Tĩnh Bạch lại là con của cô. . . . . Tôi là hiệu trưởng Thánh Y, là nhà trẻ chúng tôi không chăm sóc tốt Liên Tĩnh Bạch, tiền thuốc thang đều do chúng tôi gánh chịu. . . . ." Hiệu trưởng cúi người chào Liên Hoa, chân thành nói xin lỗi: "Liên tổng, cô có yêu cầu gì cứ việc nói, chúng ta có thể bàn bạc giải quyết ——"

"Bệnh án của Tiểu Bạch đâu? Người nào của bên ông gọi bác sĩ, hãy nói rõ cho tôi biết thương thế của Tiểu Bạch? Hiện tại tôi không muốn bàn bạc chuyện này với bên ông, tình trạng của con tôi mới là quan trọng nhất!" Liên Hoa lạnh lùng cắt đứt lời nói của hiệu trưởng, dịu dàng an ủi cảm xúc của Tiểu Bạch, cũng không thèm nhìn đám người Thánh Y vây trước giường bệnh, "Các người đứng ở bên giường làm gì, không biết như vậy thì sẽ bị ngạt thở không ——"

Sắc mặt hiệu trưởng khó chịu, nhưng chỉ há miệng, liền dẫn theo tất cả công chức đi tới ghế sa lon trong góc của phòng bệnh. Một vị thầy giáo trẻ tuổi chạy đi: "Tôi sẽ đi gọi bác sĩ. . . . ."

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ cầm sổ khám bệnh tiến vào, ông đẩy mắt kiếng, vừa nhìn bệnh án vừa giãng thích với Liên Hoa: "Đưa bé ngã xuống từ lầu hai cao 10 mét dài, cánh tay phải gãy xương, phần mềm ở chân bầm tím, tay chân có nhiều vết thương, còn có một chút tổn thương nhỏ ở sọ não. . . . . Chỉ là 5 phút sau xe cứu thương đã chạy tới nơi, kịp thời tiến hành cấp cứu, sau khi đưa đến bệnh viện đã được kiểm tra và trị liệu, cánh tay gãy xương đã bó thạch cao, vết thương ngoài da đã băng bó xử lý tốt, hiện tại bé rất ổn định, ở trong phòng bệnh tình dường sẽ tốt, không cần chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt. Một đứa bé bốn tuổi ngã xuống từ lầu hai, nội tạng và đại não không có gì đáng ngại, chỉ là tai nạn này, quả thật chính là kỳ tích! Đứa bé không có việc gì, người lớn có thể yên tâm."

Liên Hoa thờ phào nhẹ nhõm, gãy xương cũng tốt, da thịt bị trầy cũng tốt, những thứ này đều không phải là chuyện lớn gì, chỉ cần Tiểu Bạch không tổn thương nội tạng hay đại não bị thương nặng, không đe dọa sinh mạng hay không cứu được, cô liền an tâm.

Cầm tay Tiểu Bạch, Liên Hoa lại hỏi bác sĩ: "Tổn thương ở sọ não có thể ảnh hưởng đến trí lực của bé không? Con tôi bị gãy xương có bị để lại di chứng không, có thể khôi phục bình thường không, về sau lúc viết chữ vẽ tranh có bị ảnh hưởng không?"

Chỉ cần con trai không nguy hiểm tính mạng, cô không thêm để ý vết thương của Tiểu Bạch có thể lưu lại di chứng không, nhưng cô biết rõ con trai mình kiêu ngạo, nếu như do bị thương lần này ảnh hưởng trí lực của bé, khiến tay phải của bé không thể vẽ tranh hay thiết kế, chỉ số thông minh vượt xa những đứa bé khác, nhưng không cách nào phát huy trí tưởng tượng được, cho dù ngoài mặt Tiểu Bạch giả bộ không để ý không quan tâm, nhưng bé nhất định sẽ cảm thấy đau lòng khổ sở . . . . .

Bác sĩ cười cười, nghiêm túc nói: "Hệ thống trao đổi trong cơ thể bé rất tốt, nhìn bé nằm trên giường bệnh, gãy xương lần này sẽ rất khó lưu lại di chứng, tổn thương sọ não nhỏ cũng không đáng ngại; nhiều nhất chỉ lưu lại một chút ít vết sẹo, nhưng khi bé lớn lên, sẽ nhạt dần."

"Vậy thì tốt!" Liên Hoa lặp lại lời của bác sĩ cho Tiểu Bạch nghe, hỏi tiếp, "Bác sĩ, Tiểu Bạch bé. . . . ."

. . . . .

Triển Thiệu Khuynh lẳng lẳng nhìn từng người trong phòng bệnh, nhìn Liên Hoa nóng lòng không ngừng hỏi bác sĩ, nhìn đứa bé nằm ở trên giường có đôi mắt giống hệt anh, đang lệ thuộc nhìn Liên Hoa; nhìn các thầy giáo ở nhà trẻ bức rức ngồi ở một bên, ánh mắt họ ảm đạm nhìn nhau, không dám tiến lên quấy rầy người trước giường bệnh.

Anh an vị ở trong góc, luôn giữ im lặng không làm gì, bởi vì, anh đã hoàn toàn ngây dại.

Mặc dù đứa bé nằm trên giường quần băng khắp người, vết thương trên mặt bị băng bó lại, nhưng ánh mắt anh vẫn đủ xuyên thấu qua lớp vải che kín tướng mạo, nhìn thấy dáng vẻ chân thật của đứa bé!

Giương mặt đó, tuyệt đối giống gương mặt anh chín phần!

Đứa bé kia nằm trên giường, giống như mèo con yếu ớt nhẹ nhàng gọi Liên Hoa là "Mẹ", đứa bé đã đoạt đi tất cả yêu thương cùng tâm ý của Liên Hoa, đến bây giờ cô vẫn không phát giác hiện trường còn có anh, chỉ không ngừng dự đoán đứa trẻ, hỏi bác sĩ con trai của cô như thế nào. . . . .

Trong lòng Triển Thiệu Khuynh chậm rãi sôi trào, đứa bé kia đại khái bốn năm tuổi, rõ ràng chính là kết quả của cái đêm năm năm trước, chính là đêm anh phong lưu với Liên Hoa, thì ra họ đã có con với nhau!

Đó là con anh, là mầm mống anh lưu lại một đêm năm năm trước, do Liên Hoa thai nghén thành cây giống lớn lên khỏe mạnh ngày hôm nay!

Trong lòng Triển Thiệu Khuynh mừng như điên, anh có con trai bốn tuổi, anh thế nhưng có con trai với Liên Hoa!

Cảm giác mừng như điên đi qua, trong lòng Triển Thiệu Khuynh lại kéo đến tức giận! Thì ra là như vậy, thì ra là Liên Hoa vẫn luôn tránh né anh, là vì sợ anh biết sự tồn tại của con anh, sợ anh biết được giữa hai người đã có quan hệ không thể tách rời, sợ anh không bao giờ buông tha cho mẹ con hai người!

Đáng chết, cô đã sinh đứa bé ra, tại sao còn trốn tránh không chấp nhận tình cảm của anh! Anh là cha của đứa bé, tại sao cô có thể tước đoạt quyền lại anh yêu thương con ruột của mình!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Em Không Có Lời Gì Muốn Nói Với Anh Sao

lòng hận không thể xông lên phía trước, anh phải nhìn kỹ con trai của mình, hỏi thăm rốt cuộc tại sao con trai bị thương nằm bệnh viện, anh muốn gánh chịu trách nhiệm mình chưa bao giờ thực hiện, ôm con trai đang bị thương vào trong ngực, thật tốt hôn vào mặt con. . . . .

Anh càng muốn tiến lên tóm lấy Liên Hoa rống to mấy câu với cô, hỏi cô tại sao lại giấu diếm mọi chuyện với anh, hỏi cô rốt cuộc muốn hai cha con anh như người lạ đến bao lâu, hỏi cô sau này cô sẽ làm như thế nào. . . . . Anh là cha của con trai cô, sinh mệnh của hai người hoàn toàn đan vào từ năm năm trước, chẳng lẽ cô vẫn muốn kháng cự anh, còn muốn đứa bé không nhận cha sao!

Nhưng khi nhìn Liên Hoa bỏ nhào lên người con trai, cẩn thận hỏi thăm bác sĩ, gương mặt con trai nhỏ nhắn tái nhợt, cực kỳ yếu ớt vô lực nằm trên giường, ánh mắt anh lập tức mềm mại, sát khí toàn thân tiêu tán toàn bộ.

Trong lòng chậm rãi tích tụ niềm vui sướng nho nhỏ, đó là người phụ nữ và con trai của anh, anh có thể ôm hai người vào trong ngực, từ nay về sau, anh sẽ yêu thương Liên Hoa và con trai!

Anh phải nói chuyện với Liên Hoa, anh phải thật tự nhiên đến gần con trai, sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc con trai đang bị thương, cố hết khả năng của chính mình yêu thương hai mẹ con, nhưng không phải là xông lên phía trước, biến ngày gặp lại vui sướng thành ngày cãi vã. . . . .

Rốt cuộc Liên Hoa đã hỏi bác sĩ xong, Tiểu Bạch đang bị thương, dưới tác dụng của thuốc giúp giảm đau phần nào nên bé đã nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Cho dù bé đang ngủ, nhưng vẫn nắm thật chặt ngón tay Liên Hoa, giống như sợ cô biến mất, hơi thở đều đều ngủ say.

Lông mi thon dài của Tiểu Bạch khẽ run, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không bình thường, thỉnh thoảng muốn hoạt động tay chân, lại động đến vết thương, vì vậy cái miệng nhỏ nhắn không thoải mái nhẹ nhàng ngoa ngoáy, ngay cả lông mày thanh tú của bé cũng nhíu lại.

Liên Hoa hôn trán con trai, dịu dàng rút ngón tay ra, Tiểu Bạch lập tức bị kinh động ngồi bật dậy, miệng nói lẩm nhẩm điều gì.

"Tiểu Bạch ngoan, mẹ sẽ luôn ở bên cạnh con, vĩnh viễn không rời khỏi con. . . . ." Liên Hoa vội vàng đè động tác của bé lại, nhỏ giọng dụ dỗ bên tai bé. Dịu dàng vỗ ngực của bé, cho đến khi Tiểu Bạch đã ngủ say, cô mới đặt tay bé xuống, nhẹ nhàng đắp chăn cho Tiểu Bạch, mới xoay người lại.

Nàng nhìn hiệu trưởng ngồi trên sa lon trong một góc, nhẹ nhàng đi tới, lông mày khẽ nhíu thoáng nhìn mấy vị lãnh đạo, cuối cùng mở miệng hỏi: "Các người đều là người phụ trách Thánh Y sao? Các người có cần giải thích chuyện này chút không, tại sao con trai của tôi lại ngã xuống lầu, là do giáo viên không trông coi, hay là thiết bị trường học cũ kỹ xảy ra ngoài ý muốn, các người đã đi điều tra chưa?"

Hiệu trưởng thở dài, kể lại toàn bộ đầu đuôi: "Chỗ đứa nhỏ ngã xuống là tòa nhà ở phía Nam nhà trẻ, một bên tiếp giáp khu dân cư, tòa nhà này là nơi không có người đến, cho nên rất yên tĩnh vắng vẻ. Từ tình huống hiện trường xem ra, khi Liên Tĩnh Bạch ngã xuống xung quanh không có những người khác, cho nên chúng tôi suy đoán, Liên Tĩnh Bạch chơi đùa trên lầu trượt chân ngã xuống ——"

"Trượt chân ngã xuống? Tại sao đứa bé khác không trượt chân ngã xuống, sao ông không trượt chân ngã xuống? Ông để cho một đứa bé bốn tuổi đơn độc leo lên một tòa nhà không người, đây là trách nhiệm chăm sóc trẻ nhỏ mà Thánh Y của ông phụ trách sao!"

Liên Hoa cười lạnh, thì ra là con trai cô chính là một đứa bé ngu dốt không có đầu óc sao! Ông ta nói thật tốt, làm sao có thể tự mình ngã xuống! Hôm qua cô mới vừa "trượt chân rơi xuống nước", hôm nay liền tới Tiểu Bạch "trượt chân ngã lầu", chẳng lẽ hai mẹ con cô là đồng thời teo não, cơ thể không giữ vững thăng bằng được sao!

Sắc mặt của hiệu trưởng bỗng chốc đổi xanh, ông biết vị Liên tổng này gần đây vang danh ở thành phố K, ông biết cô là nhà thiết kế cấp quốc tế, là vị nữ cường nhân quyết đoán sát phạt kiên nghị kiên cường, ân oán giữa cô và Ôn thị Đỗ gia bị báo chí viết sánh ngang tình tiết máu chó, thủ đoạn của cô đối với kẻ thù càng ngoan độc. Nhưng tất cả chỉ là những thông tin nghe được tin bên ngoài, nhưng khi chính thức gặp mặt cô, khi ông trở thành đối tượng công kích của cô, từng lời nói của cô thật khiến người ta thấy khó chịu! Chỉ là một người phụ nữ hai mươi mấy tuổi, sao lại có khí thế hùng hổ dọa người như vậy!

Có thể tiến vào nhà trẻ Thánh Y học tập, phụ huynh của bọn trẻ đều là nhân vật lớn trên thương trường chính trị, đối với người hiệu trưởng như ông, họ càng khách khí hơn, từ lúc nào ông đã bị người ta chỉ trích như vậy! Cổ tình chỉ trích thẳng mặt như vậy, một câu phản bác hay lời giải thích đều không thể nói ra, dù sao, đứa bé bị tai nạn trong trường học của ông. . . . .

Một vị cô giáo ở bên cạnh suýt nữa khóc lên, cô ta hung hăng cắn môi, rốt cuộc lấy dũng khí, tiến lên nói xin lỗi với Liên Hoa: "Thật xin lỗi, đều là do tôi sai, là tôi không trông coi tốt đứa bé của ngài. . . . . Tôi sẽ giúp đỡ ngài đi tìm kiếm nguyên nhân Liên Tĩnh Bạch xảy ra chuyện, mặc dù căn cứ vào tính đặc biệt và sự riêng tư của bọn trẻ trong trường, nhưng vườn trẻ có đặt máy theo dõi ở cửa trường, nơi Liên Tĩnh Bạch xảy ra chuyện không có người chứng kiến và màn hình giám sát, tôi sẽ cố gắng hỏi thăm từng giáo viên và bọn trẻ —— chờ tra rõ, tôi sẽ xin từ chức, ngài muốn thế nào tôi cũng làm được. . . . ."

"Ai ——" Liên Hoa ngược lại không trách cứ vị giáo viên nữ, Tiểu Bạch trưởng thành sớm nên không chơi cùng các bạn cùng tuổi, cô biết rõ con trai mình ở nhà trẻ thích núp ở chỗ không người đọc sách vẽ tranh, không có người chứng kiến cũng là chuyện bình thường; bọn trẻ trong Thánh Y đều là con cháu của quan lớn nhà giàu, vì không muốn tiết lộ tin tức thân phận của đứa nhỏ, trong sân trường không có theo dõi vẫn còn tin được.

Liên Hoa bắt đầu đi khoát khoát tay: "Ai. . . . . Cô giáo, không phải là lỗi của cô, Tiểu Bạch không gặp nguy hiểm, cô đừng để trong lòng. Hiệu trưởng, tôi không muốn trách các người, tôi chỉ hi vọng Tiểu Bạch là đứa bé cuối cùng xảy ra bất trắc, ông trở về cũng nên loại bỏ những vật nguy hiểm ở sân trường đi. Tôi ở đây chăm sóc Tiểu Bạch, các người cũng trở về đi, điều tra ra kết quả gì, có phát hiện mới, nhớ báo cho tôi biết."

Cô phát tay đuổi những người này ra ngoài, trong lời nói cũng không trách cứ vị giáo viên kia. Cô lớn tiếng với hiệu trưởng là bởi vì ông kia cho đến bây giờ luôn bày ra vẻ mặt thanh cao, không có ý muốn xin lỗi cô chút nào, còn cô giáo này nói có đúng hay không, cô biết lỗi lầm không phải thuộc về mình cô ấy. Tiểu Bạch từng nói với cô, nói giáo viên của bé rất dịu dàng rất cẩn thận, nếu như người nọ bởi vì chuyện này mà mất việc, ngược lại là cô không đúng.

Người trong phòng chậm rãi rời đi, Liên Hoa lại đi tới đầu giường, nhìn xem nước biển truyền cho Tiểu Bạch còn bao nhiêu, kéo góc chăn cho bé, nhìn khuôn mặt bé ngủ say mà ngẩn người.

Lúc này, Triển Thiệu Khuynh mới khe khẽ chuyển d[đlqd động xe lăn, anh chậm rãi tới gần giường bệnh, lặng yên không tiếng động đi tới bên cạnh Liên Hoa.

"Em không có lời gì muốn nói với anh sao!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Nó Là Con Trai Của Anh

Triển Thiệu Khuynh ngồi ở bên giường nhìn rất lâu, có lẽ Liên Hoa cũng không có phát hiện anh đi tới bên cạnh cô, cuối cùng anh cũng không nhẫn nại được liền nghiêm mặt hỏi: "Em có muốn giải thích với anh một chút không, tình huống hiện tại là như thế nào?"

Liên Hoa giật mình cô vội xoay người lại, thì thấy khuôn mặt anh tuấn của Triển Khuynh gần trong gang tấc, cái khuôn mặt mê người hấp dẫn kia bây giờ như gió thổi bão giông tố sắp đến, gió bão gì nó đều tích tụ lại hết.

Triển Khuynh thấy Tiểu Bạch rồi, dĩ nhiên Triển Thiệu Khuynh vẫn luôn ở trong phòng!

Bây giờ, đầu óc Liên Hoa là một mảnh lộn xộn hỗn loạn, nó như hai cái hành tinh va chạm kịch liệt với nhau, như là vô số ngôi sao cô còn chưa chiếm được, cô ngơ ngác nhìn Triển Thiệu Khuynh và không nói ra được lời giải thích nào.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, dưới tình huống nguy hiểm đến tính mạng ở trước mắt như thế này, cô lo lắng cho Tiểu Bạch đến mức không thể nghĩ ngợi được gì nữa, cho nên cô hoàn toàn bỏ qua việc phải phòng bị Triển Thiệu Khuynh! Cô hoảng hốt không có sự chọn lựa nào khác, chỉ cầu xin anh đưa cô tới bệnh viện Thi Vũ, sau đó cứ như vậy mà đưa anh đi thẳng tới chỗ của con trai, để cho anh đứng bên cạnh xác nhận hết toàn bộ!

Cô có trốn tránh hay đề phòng ngăn cản thì cũng không có trốn thoát khỏi sự an bài của vận mệnh, đây là hai cha con, cuối cùng cũng đã chính thức gặp nhau...

Cô sợ bom lâu rồi cũng sẽ bùng nổ, Triển Thiệu Khuynh nhìn thấy Tiểu Bạch, biết cô sinh con trai cho anh, biết cô vẫn đang phí tâm tư để giấu đi cái chân tướng này, nhất định trong lòng rất là phần nộ!

Anh nói với cô những lời yêu thương kia, không biết có thể chống đỡ được lửa giận hiện tại của anh không? Nếu như sự tức giận của anh không có cách nào khống chế, nói không chắc bước tiếp theo là trút giận sang người khác để ứng phó với cô, mà nếu như anh yêu cô là một tình yêu chân thành, biết được Tiểu Bạch đang tồn tại, Triển Thiệu Khuynh sẽ dựa vào Tiểu Bạch, sẽ có một thế mạnh áp đảo để xâm chiếm cuộc đời của cô...

Về mặt Liên Hoa liền biến sắc, rất là hoang mang. Cô không biết phải làm sao, cô nên nói cái gì với anh, cô có thể giải thích rõ chân tướng, sau này có thể đối mặt với bất kì hành động nào của Triển Thiệu Khuynh sao?

Mặc kệ Triển Thiệu Khuynh có làm như thế nào, về sau cô cũng phải cho anh quyền làm cha, cho dù lúc li hôn cắt đi quyền giám hộ con trai, nhưng cha mẹ vẫn có quyền lại thăm con, cô giấu Tiểu Bạch lâu như vậy là không công bằng với Triển Thiệu Khuynh, anh là cha ruột của Tiểu Bạch, cô không có quyền không cho anh tiếp cận Tiểu Bạch.

Cô cũng không giữ Tiểu Bạch để một mình mình độc hưởng, với truyền thống dòng họ của Triển Thiệu Khuynh nhất định bọn họ sẽ coi trọng huyết thống, mặc kệ về sau cô và Triển Thiệu Khuynh có ra sao thì Tiểu Bạch nhất định sẽ được Triển gia chấp nhận, trước đây bọn họ không biết, nhưng bây giờ...

Bây giờ về mặt Liên Hoa rất là khổ sở...

"Liên Hoa, em không có lời gì muốn nói sao?" Triển Thiệu Khuynh nhìn sắc mặt sững sờ của Liên Hoa, trong lòng anh vừa đau lại vừa tức giận, trong ánh mắt anh tràn đầy sự chờ mong, hi vọng cô có thể nói thẳng ra chân tướng ở trước mặt anh, anh nhẹ nhàng hỏi "Em có muốn nói cho anh biết hay không, chuyện liên quan đến đứa bé?"

"Đứa bé... Đứa bé và anh không có quan hệ..." Liên Hoa rất hoang mang nên đã nói ra vài chữ như vậy.

Sau khi nói xong, Liên Hoa liền chột dạ không dám quay đầu lại nhìn anh, cô hận không thể cắn đi đầu lưỡi của mình, cô đang bị làm sao vậy, sao lại nói những câu nói đó chứ!

Cô cắn môi, miệng lại mở ra mấy lần muốn giải thích, nhưng cũng không có cách nào nói ra được một chữ.

Vừa nãy cô và bác sĩ hiệu trưởng đã nói hết tất cả mọi chuyện và chắc Triển Thiệu Khuynh nghe được, cô gọi Tiểu Bạch là con trai, Tiểu Bạch cũng gọi cô là mẹ, cô và Tiểu Bạch có quan hệ ràng ràng như vậy, nhất định Triển Thiệu Khuynh sẽ căn cứ vào tuổi tác tướng mạo của Tiểu Bạch mà xác nhận đó là con trai anh... Bây giờ còn nói những câu này ở trước mặt hắn, lúc này còn ở trước mặt Tiểu Bạch không thừa nhận quan hệ hai người là cha con, sao Triển Thiệu Khuynh có thể tin được chứ!

Quả nhiên, sắc mặt Triển Thiệu Khuynh lập tức trở nên u ám, lúc này trong mắt tràn đầy sự chờ mong nhưng bây giờ lại trở nên tức giận, anh bóp lấy cằm của Liên Hoa, bề mặt cô để cho cô nhìn thẳng vào mình: "Em dám nói thêm câu nữa, em dám nói đứa bé này không có quan hệ với anh."

"Liên Hoa, em lại dám sống vụng trộm với con trai anh, em vẫn luôn gạt anh." Triển Thiệu Khuynh lại quay đầu nhìn đứa bé đang nằm trên giường kia nó khuôn mặt giống với lúc mình khi còn bé, mắt anh đều muốn ra rủa hết rồi, "Em còn muốn không thừa nhận! Đúng lúc, ngay trong bệnh viện, chúng ta kêu bác sĩ đến lập tức làm giám định xác nhận cha con."

Cô làm sao dám, làm sao dám, đến lúc này rồi còn cần rằng không thừa nhận! Cho dù anh đã thấy đứa bé, đã hoàn toàn xác nhận con trai mình, sao Liên Hoa còn muốn nói dối nữa, lẽ nào cô cho rằng con mắt của anh bị mù rồi à!

Suy đi nghĩ lại, lửa giận của Triển Thiệu Khuynh ngày càng tăng lên, Liên Hoa không thừa nhận quan hệ của anh và con, chính là muốn cắt đứt quan hệ

của cô và anh, cô vẫn quyết định muốn trốn khỏi anh, ngay cả con cũng không cho anh nhận, có phải cô đang muốn nhanh đưa con rời đi không, để anh lại giống như năm năm trước, hoàn toàn mất đi liên lạc với cô.

Mặt Triền Thiệu Khuynh càng thêm u ám, anh đè cằm Liên Hoa lại, rồi đẩy cô ngã ở trên giường bệnh, anh cũng từ từ, từ xe lăn đứng lên, thân thể cao to kiên cường lại tiếp tục đè ở trên đường cong của cô.

Anh nhìn đôi mắt Liên Hoa, rồi nhỏ giọng nhưng kiên quyết nói ở bên tai cô: "Liên Hoa, em trốn không thoát rồi, năm năm trước, lúc em ở quán bar trên chóc anh, em liền chạy trốn! Bây giờ lại bị anh phát hiện chúng ta lại có một đứa con trai, em cho rằng anh sẽ bỏ qua cho em à? Nói thật đi, em nói cho anh biết, đứa bé này là của ai..."

Hơi thở nhẹ mà ấm nóng của anh phun vào ở gò má và bên tai Liên Hoa, giọng nói âm trầm mà khàn khàn gọi cảm của Triền Thiệu Khuynh như muốn trêu chọc người, có thể bây giờ Liên Hoa đã cảm thấy sợ đến sồn cả tóc gáy rồi.

Giọng nói của anh mềm mại mà dễ nghe, có thể trái tim hần hung dữ tràn ngập sát khí nhưng chỉ cần cô không thuận theo mà chọc giận anh, thì anh sẽ lập tức xé cô ra, đưa cô vào bụng ăn sạch.

"Đứng..." Liên Hoa từ từ nhắm mắt lại, vừa cam chịu mà vừa lại thừa nhận, "Nó là con trai của anh, năm năm trước đêm đó tôi cùng anh... và sinh ra Tiểu Bạch, giấu anh lâu như vậy, là tôi có lỗi với anh..."

Cô không thừa nhận cũng vô ích thôi, Triền Thiệu Khuynh có thể kêu bác sĩ tới giám định cha con, còn giằng co với hần không bằng cô thừa nhận luôn. Tất cả đều không giấu được anh, cô lại giấu không thừa nhận, cũng chỉ là lừa mình dối người thôi.

Một cái hôn bỗng nhiên rơi xuống bên môi cô, dịu dàng mà tinh tế ngấm lấy bờ môi cô, Liên Hoa cả kinh liền mở mắt ra.

Cô đang đau lòng không phải là không thừa nhận sự thật này, cô chỉ có thể hết sức nhắm mắt lại rồi kiên cường cắn răng nói ra, sao Triền Thiệu Khuynh lại nhân cơ hội này mà cúi đầu hôn cô!

"Liên Hoa, không có ai nói với em, nhắm mắt lại ở dưới cơ thể đàn ông là hoạt động hôn à..."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Anh Có Thể Sờ Con

Editor: Trà sữa trà xanh

Hai tay Triền Thiệu Khuynh nắm thật chặt Liên Hoa, nhẹ nhàng hôn khoe môi cô, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: "Liên Hoa, anh thật sự rất vui mừng, anh thật sự rất vui mừng vì em đã chịu nói ra chân tướng..... Đó là đứa bé của chúng ta, chúng ta có con trai..... Tại sao em vẫn không nói cho anh biết, tại sao không chịu tiếp nhận tình cảm của anh....."

Trên mặt Liên Hoa ửng đỏ, bây giờ là lúc để nói chuyện yêu đương sao, hai người bọn họ đang đè trên giường bệnh của Tiểu Bạch, mọi cử động đều có thể kinh động Tiểu Bạch, tại sao có thể làm vậy như vậy!

Cô nghiêng đầu muốn giãy giụa né tránh nụ hôn của anh: "Triền tổng, anh—— umh umh ——"

Nụ hôn nồng nhiệt chặn lại lời cô chưa nói xong, Triền Thiệu Khuynh trừng phạt cô: "Em đã đồng ý với anh, về sau gọi anh là Thiệu Khuynh, nếu em không nhớ được anh liền hôn đến khi em nhớ mới thôi!"

"Triền——"

Lại là một nụ hôn kịch liệt, Triền Thiệu Khuynh hứng thú nhìn Liên Hoa, ánh mắt tràn đầy mong đợi, anh hi vọng cô có thể tiếp tục không nghe lời.

"Thiệu Khuynh, Thiệu Khuynh!" Liên Hoa lập tức đổi lời, khe khẽ đẩy Triền Thiệu Khuynh ra nói: "Anh buông em ra có được không, hai người chúng ta đang đè trên giường Tiểu Bạch, ngộ nhờ đánh thức con, khiến con không ngủ ngon thật tốt thì làm thế nào? Trên người con còn bó thạch cao với găng ông truyền nước biển, nếu vô ý đụng phải con sẽ làm nó rất đau, chúng ta đừng náo loạn trên giường con, chúng ta làm cha mẹ, phải đặt con ở vị trí đầu tiên....."

Cô nhớ trong phòng bệnh cô còn có một cuộc kích tình chưa xong, hiện tại động tác Triền Thiệu Khuynh còn nóng hơn lửa, cô không thể dẫn lửa lên thân dẫm lên vết xe đổ, không thể để cho Triền Thiệu Khuynh tiếp tục hoàn thành động tác đó; càng không thể cùng Triền Thiệu Khuynh cùng nhau đè trên giường bệnh Tiểu Bạch giãy giụa đùa giỡn, lòng của cô đều dồn lên con trai đang bị thương, bất kỳ chuyện có thể tổn hại Tiểu Bạch, cô đều kiên quyết phản đối và cấm đoán.....

Triền Thiệu Khuynh thoáng nhìn con trai nằm trên giường đang nường mảy lên, nhìn khắp người đứa bé đeo băng và nhiều vết thương khác, một chút

xú lử dục dấy lên trong lòng lập tức bị dập tắt.

Đúng, hiện tại anh không còn cô độc nữa, không còn có thể tự do phóng túng làm loạn nữa.

Bây giờ anh đã làm cha phải gánh vác chức trách của người cha, mọi chuyện anh đều phải suy nghĩ cho con trai. Nhóc con này bị thương khắp người nằm trên giường bệnh, hiện tại anh nên quan tâm chuyện đứa nhỏ, mẹ của đứa bé đã trốn không thoát, nhưng anh lại không biết hiểu gì về con trai, anh cần cẩn thận hỏi rõ ràng chuyện tình của đứa nhỏ.

Dù sao, đó là bảo bối ruột thịt của anh, trong năm năm qua anh đã bỏ lỡ quá nhiều chuyện về đứa nhỏ, hiện tại, anh cần bàn bạc với Hòa Liên về đứa con của bọn họ.....

Triển Thiệu Khuynh lật người ngồi ở bên giường, đặt Liên Hoa ở trên đùi, ôm cô trong ngực, lẩm bẩm hỏi “Liên Hoa, đứa bé mấy tuổi, nó tên là gì? Hôm nay đã xảy ra chuyện gì, sao nó biến thành bộ dáng này? Mới vừa rồi anh ở bên kia đại khái nghe bác sĩ nói đứa bé không có việc gì, nó có khỏe không? Thương thế cụ thể là như thế nào, đứa bé cần chăm sóc đặc biệt sao?”

Liên Hoa dùng sức từ chối trong chốc lát, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi cánh tay đang trói buộc như xích sắt của Triển Thiệu Khuynh, chỉ có thể dùng động tác vô vị lại.

Cô dần thành thật ở bên trong lồng ngực Triển Thiệu Khuynh, nghiêng người về phía trước nhìn Tiểu Bạch, chân đạp trên người bé hai bị hai người giày giũa trên giường bệnh mà lộn xộn, cô vội dịu dàng đưa tay đắp kín chăn mềm, sờ trán của con trai, cô mới chậm rãi trả lời: “Nó gọi Liên Tình Bạch, như danh là Tiểu Bạch, năm nay bốn tuổi rưỡi, ra đời ở nước Pháp, lớn lên ở nước Mỹ, hai tháng trước theo em đến thành phố K. Hôm nay nó..... Vốn là đến nhà trẻ, cũng không biết thế nào, nó ngã xuống từ lầu hai, giáo viên vườn trẻ cho em biết nên chạy tới bệnh viện, thật may là, Tiểu Bạch không có chuyện lớn gì..... Thương thế của nó không có gì nguy hiểm đến tánh mạng, chỉ cần tĩnh dưỡng, là có thể từ từ hồi phục.....”

Liên Hoa thở dài trong lòng, nếu hôm nay bị Triển Thiệu Khuynh phát giác sự tồn tại của Tiểu Bạch, anh có quyền lợi hiểu về chuyện của Tiểu Bạch, cô có thể giấu diếm tất cả mọi chuyện của Tiểu Bạch, nhưng bây giờ, Triển Thiệu Khuynh quan tâm hỏi thăm về Tiểu Bạch, cô không thể tiếp tục tước đoạt quyền lợi làm cha của Triển Thiệu Khuynh.

Tiểu Bạch là con trai của Triển Thiệu Khuynh, điều này không thể phủ nhận, trước kia anh vắng mặt trong sinh mệnh của Tiểu Bạch, hiện tại, cô sẽ từ từ nói với anh những chuyện lúc trước.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch?” Triển Thiệu Khuynh nhẹ nhàng gọi tên con trai, anh ôm Liên Hoa, khom người nhìn về phía Tiểu Bạch đã ngủ say, tiếng hít thở có quy luật cùng cái mũi nhỏ khẽ run, cái miệng nhỏ hồng cùng mái tóc mềm mại, đều làm cho lòng anh mềm nhũn ra.

Mà điều duy nhất không được hoàn mỹ, chính là trên gương mặt trắng nhỏ bị trầy da được dán băng keo cá nhân lên, trên người đầy vết thương bị quán băng lại, bây giờ Tiểu Bạch không khỏe mạnh cường tráng, phải chịu vết thương chẳng chịt, phải nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, còn nhỏ tuổi đã phải chịu đau đớn hành hạ.....

Khuôn mặt Tiểu Bạch nhỏ nhắn suy yếu tái nhợt khiến anh đau lòng, lần đầu tiên nhìn thấy con trai, không ngờ lại là tình huống như thế, Tiểu Bạch đang ngủ nhưng lại khẽ cau mày thường xuyên không yên ổn dịch chuyển cơ thể, tiểu bảo bối của anh, hiện tại vết thương có đau hay không....

Nhẹ nhàng cong ngón tay lên, Triển Thiệu Khuynh cẩn thận đến gần như hèn nhát, từ từ đưa ngón tay dòi về phía gò má của Tiểu Bạch, rút cuộc ngón tay dài nhọn hình như chạm vào mặt của Tiểu Bạch, dưới ngón tay là xúc cảm mềm nhũn, thế mà anh nhất thời cảm động đến suýt nữa mũi đầy chua xót.

Làn da của Tiểu Bạch mềm mại trơn bóng, vóc dáng và gương mặt của bé nhỏ nhỏ, Triển Thiệu Khuynh sững sờ dừng động tác lại, sợ mình sơ ý sẽ đánh thức con trai, sợ tay mình xù xì làm đau Tiểu Bạch.

Liên Hoa nhìn động tác Triển Thiệu Khuynh rất thận trọng, khiến nhất thời trong tim cô dâng lên cảm giác áy náy.

Những năm này cô cố ý giấu diếm sự tồn tại của Tiểu Bạch, cô tước đoạt quyền lợi quan tâm đến yêu con trai của Triển Thiệu Khuynh, khiến anh không tham dự vào quá trình lớn lên của con trai. Nhìn động tác dịu dàng bây giờ của anh, cùng ánh mắt nghiêm túc cẩn thận, Triển Thiệu Khuynh sẽ là một người ba tốt.....

Liên Hoa dịu dàng nhìn Tiểu Bạch, ngón tay cô cũng sờ lên bên mặt kia của con trai, nhẹ nhàng chỉ điểm Triển Thiệu Khuynh nói: “Anh có thể sờ xoa nắn con, giống như em nhẹ nhàng chạm vào vậy, chỉ cần đừng động đến vết thương của bé, sẽ không sao——”

Triển Thiệu Khuynh như đứa bé hiếu học, cẩn thận học động tác của Liên Hoa, lòng bàn tay khổng lồ chế chỗ dưới cằm Tiểu Bạch, năm ngón tay mềm nhũn dính vào gò má của Tiểu Bạch, tay của anh lớn như vậy, mặt của Tiểu Bạch nhỏ như thế, anh nhẹ nhàng bao phủ lên, liền bao phủ hết một nửa khuôn mặt của con trai.

Tay của anh dưới làn da trắng nõn non mềm như da bánh bao, có vẻ ngăm đen cường tráng với những khớp xương rõ ràng, tràn đầy dấu vết tháng năm. Ếm ái vuốt ve mặt của Tiểu Bạch, Triển Thiệu Khuynh như người cha trong đời lần đầu tiên ôm con, trên khuôn mặt là nụ cười khúc khích.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Kéo Dài Đến Cuối Sinh Mệnh

Edit: Thanh Xuân.

Tiểu Bạch đang ngủ bị bàn tay vuốt ve gương mặt làm cho không được thoải mái, cậu cau mày một cái, tay giờ lên muốn phát nhẹ vật trên mặt, nhưng vừa động thì lại động đến vết thương, cậu nhủ mày lại, áp ứng thì thăm một cái gì đó, bẹp bẹp miệng giật giật, thì lại ngủ thiếp đi.

Triển Thiếu Khuynh vội vàng rút ngón tay lại, đối với bất kỳ phản ứng nào của con trai anh đều cảm thấy mới lạ và hoảng sợ, trước kia anh lại không tiếp xúc với trẻ con như vậy, chỉ sợ vừa rồi mình sờ loạn một hồi sẽ đánh thức Tiểu Bạch, càng sợ vết thương của Tiểu Bạch sẽ trở nên nghiêm trọng hơn, phải chịu nhiều đau đớn hơn.....

Anh sờ lỗ mũi một cái, lại quay đầu nhìn về phía Liên Hoa, trong nháy mắt, anh bị ánh sáng tình mẫu tử của người phụ nữ nhỏ của mình làm cho kinh diễm.

Liên Hoa nhẹ nhàng nắm tay trái không có gãy xương của Tiểu Bạch, dịu dàng vỗ cậu dụ dỗ cậu tiếp tục ngủ. Toàn bộ của tâm lực của cô đều hòa tan ở trên người con trai, theo từng cái hô hấp của cậu mà hô hấp. Cô cứ như vậy nhìn Tiểu Bạch, cẩn thận chăm sóc chăm sóc cho cậu.

Giờ phút này trong mắt Liên Hoa chỉ có Tiểu Bạch, ánh mắt dịu dàng của cô bao quanh con trai đang ngủ say, quả thật hận không thể thay cậu chịu đựng tất cả đau đớn này.

Lúc này, cô thân là mẹ tình thương của mẹ bắt đầu đông đầy, một lòng đau khó nhịn. Tiểu Bạch không có nguy hiểm tính mạng dĩ nhiên là tin tức tốt nhất, thật ra thì Khả Nhi có thể tránh được tai họa bất ngờ hôm nay, hoàn toàn không giống như bây giờ nằm ở trên giường bệnh.....

Cô tự trách bản thân, nếu như không phải là cô sợ Triển Thiếu Khuynh nhìn thấy Tiểu Bạch, ngày hôm qua bảo Tiểu Bạch phải đi học, để cậu đang hoảng đi nhà trẻ, có phải sẽ không xảy ra chuyện như vậy hay không? Nếu như cô để Tiểu Bạch ở lại trong phòng bệnh cùng với nàng, có phải có thể tránh khỏi tất cả bị kịch hay không?

Nếu như Tiểu Bạch lưu lại, cho dù Triển Thiếu Khuynh tới phòng bệnh của cô thấy Tiểu Bạch, nhưng mà cũng chỉ là kết quả giống như hiện tại, nhưng nói như vậy, Tiểu Bạch vẫn khỏe mạnh, cậu vẫn hoạt bát đáng yêu gây họa khắp nơi, tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ nằm trên giường bệnh.....

“Liên Hoa, em đừng buồn——” Triển Thiếu Khuynh nhảy cảm nhận ra cảm xúc Liên Hoa xuống thấp, anh siết chặt bên hông Liên Hoa, ôm cơ thể cô càng sát với nhịp tim của mình hơn.

Anh nhẹ giọng nói: “Tiểu Bạch không có việc gì, đó là chúng ta của con trai, nó nhất định có đủ kiên cường chịu được đau đớn, nhất định có thể rất nhanh hồi phục sức khỏe, em yên tâm, bé trai chịu chút khổ không có gì, Tiểu Bạch sẽ trưởng thành hơn khỏe mạnh.....”

Anh lầm lẫm, chờ đến lúc Tiểu Bạch khỏe mạnh, anh nhất định cũng muốn thành công hoàn toàn khôi phục bình thường! Cả nhà ba người bọn họ khỏe mạnh bình an, tương thân tương ái được ở chung một chỗ, đây mới là hạnh phúc lớn nhất.

Liên Hoa lầm bầm nói nhỏ: “Tiểu Bạch, là do tôi không chăm sóc tốt cho Tiểu Bạch, tôi không phải là một người mẹ tốt, tôi khiến Tiểu Bạch chịu khổ nhiều như vậy ——”

Triển Thiếu Khuynh nhẹ nhàng hôn lên tóc Liên Hoa, cũng lầm bầm an ủi nàng: “Em là người mẹ tốt nhất, em là người phụ nữ hoàn mỹ nhất trên thế giới, Liên Hoa, em ngàn vạn lần không được tự trách..... Sau này tất cả mọi chuyện đều có anh, anh là ba của Tiểu Bạch, anh sẽ bảo vệ tốt mẹ con hai người.....”

Vừa nói chuyện, Triển Thiếu Khuynh rút một tay ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay mà Liên Hoa nắm tay Tiểu Bạch.

Bàn tay to của hán bao lấy tay Liên Hoa, Liên Hoa tay lại nắm tay Tiểu Bạch, tay của anh nắm đen cứng trắng, tay Liên Hoa thon dài trắng nõn, tay Tiểu Bạch nhỏ nhắn mịn màng, tay cả nhà ba người bọn họ chặt chẽ nắm với nhau, cùng sưởi ấm cho nhau cùng chung cảm xúc với nhau, giống như là vĩnh viễn không xa rời nhau, chặt chẽ đan vào một chỗ. Liên Hoa đang áy náy đến hơi run bàn tay lập tức có nguồn nhiệt, bàn tay ấm áp của Triển Thiếu Khuynh nắm chặt tay cô và tay Tiểu Bạch, vô thanh vô thức chống đỡ lấy cô thể của cô, không nói lời an ủi gì với cô, không để cho cô đến mức suy sụp.

Giống như con thuyền đi qua bão táp chợt phát hiện có cảng có thể cập bến, giống như động vật toàn thân đông cứng chợt nhích tới gần lò lửa, cảm xúc vẫn còn căng thẳng của Liên Hoa lập tức thả lỏng.

Từ trước tới nay cô chưa từng trốn sự dịu dàng và tình yêu của, khẽ nhắm hai mắt lại, Liên Hoa chủ động nhích tới gần lồng ngực Triển Thiếu Khuynh. Cô để mặc cho mình cảm nhận ấm áp từ trên người anh, phóng túng mình không cần phải quật cường gượng chống nữa.

Cô mệt quá, chuyện của con khiến cô quả thực là chết một lần, ngày hôm qua cô rơi xuống nước cơ thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục dường như đã đến cực hạn, hiện tại, hiện tại chỉ một chút thôi, cô sẽ tạm thời giao tất cả mọi việc cho Triển Thiếu Khuynh. Anh là ba Tiểu Bạch, anh nên quan tâm đến chuyện của Tiểu Bạch.....

Không khí lập tức trở nên yên tĩnh mà tốt lành, Triển Thiếu Khuynh thấy Liên Hoa chủ động tới gần, nhẹ nhàng nheo mắt lại, trong lòng anh đang yên lặng lập một lời thề, trong tương lai anh sẽ làm cảnh tượng như bây giờ mỗi một ngày đều tái hiện, cứ như vậy kéo dài đến cuối sinh mệnh!

Mỗi một ngày như thế, anh đều muốn ôm Liên Hoa trong ngực, nhìn bên cạnh hai người con trai nằm ngủ, yên lặng hưởng thụ niềm vui đoàn tụ một nhà ba người.....

Triển Thiệu Khuynh không khỏi bắt đầu suy nghĩ tới tương lai, đợi đến thương thế Tiểu Bạch chuyển biến tốt, đợi đến lúc anh cũng hồi phục hoàn toàn, cả nhà bọn họ ở cùng một chỗ, rảnh rỗi thì du lịch khắp nơi, anh sẽ giống như tất cả những người cha khác, cõng con trai trên cổ đi xem triển lãm, sẽ gạt Liên Hoa thỏa mãn nguyện vọng của Tiểu Bạch, sẽ dẫn mẹ con hai người đi mua nguyên liệu nấu ăn, sẽ cùng Liên Hoa dỗ Tiểu Bạch ngủ.....

Một nhà ba người cũng không cần cái gì oanh oanh liệt liệt, nhà của bọn họ đúng là âm áp nhất mỹ mãn nhất, anh và Liên Hoa về đến nhà thì coi bỏ hào quang trong công ty, chỉ trở thành cặp vợ chồng bình thường nhất và cha mẹ bình thường nhất, sống qua ngày sẽ yêu thương cái nhau các loại, giáo dục con trai Tiểu Bạch nghịch ngợm gây sự giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.....

Triển Thiệu Khuynh không khỏi cong khoe miệng, cuộc sống như thế mặc dù bình thản, nhưng tràn đầy cảm giác hạnh phúc cũng đang không ngừng dạt dào.....

“Mẹ?” Tiểu Bạch chợt mơ mơ màng màng mở mắt, thần trí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nên bắt đầu gọi Liên Hoa, “Mẹ, mẹ, thật là đau.....”

“Tiểu Bạch, mẹ ở đây!” Liên Hoa bị lời nói hoảng sợ của Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo lại, cô cuống quýt giãy khỏi lồng ngực Triển Thiệu Khuynh, Tiểu Bạch nằm bên cạnh lo lắng nhìn anh, lo lắng hỏi, “Tiểu Bạch con đau ở đâu, con có nhìn một chút, mẹ đi gọi bác sĩ tới!”

Tiểu Bạch lại chớp mắt mấy lần, rút cuộc mới tỉnh táo, cậu lộ ra hàm răng trắng nõn của mình, cười xin lỗi: “Mẹ, vừa rồi con chưa tỉnh ngủ nói lung tung, con không đau ——”

“Làm sao có thể không đau!” Liên Hoa một chút cũng không có bị an ủi, đứng dậy ấn chuông điện trong phòng bệnh, “Tiểu Bạch, mặc kệ có đau hay không, chúng ta đều phải gọi bác sĩ tới khám cẩn thận một chút, cũng nên thay nước biển ——”

“Mẹ, con thật sự không đau!” Tiểu Bạch thấy lời nói mình không có tác dụng, cậu nằm ở trên giường bệnh cũng không có biện pháp đi ngăn cản động tác của mẹ, một đôi mắt to lập tức bắt đầu nhìn loạn khắp nơi trong phòng, lúc này, cậu mới phát hiện ra Triển Thiệu Khuynh vẫn ngồi ở trên giường bệnh của mình.

Mặt trắng nhò chợt nghiêm, nhìn Triển Thiệu Khuynh hỏi “Chú là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Chú Muốn Tranh Mẹ Với Con Sao?

Editor: Trà sữa trà xanh

Tiểu Bạch nhướn mày lên, nhìn chăm chăm người đàn ông xa lạ này.

Mặc dù bé còn nhỏ tuổi, nhưng đã theo mẹ gặp qua vô số lãnh đạo vĩ nhân, trải qua sóng to gió lớn, nhưng khi mới lướt nhìn người này một cái, trực giác Tiểu Bạch mách bảo, người trước mặt này là nhân trung long phượng khí chất bất phàm, là người Trung Quốc tóc đen mắt đen xuất sắc nhất mà bé từng gặp qua.

Xuất sắc, tóc đen mắt đen, người Trung Quốc.....

Trong lòng Tiểu Bạch kinh ngạc, hoàn toàn ăn khớp với điều kiện của mẹ đưa ra, đây tuyệt đối là người đàn ông có thể hấp dẫn ánh mắt của mẹ!

Cảnh giới trong lòng bé lập tức tăng lên tới mức cao nhất, ánh mắt Tiểu Bạch dò xét quét từ đầu đến chân Triển Thiệu Khuynh, trong lòng càng không ngừng đánh giá.

Hơn ba mươi tuổi, là một ông chú rồi, hoàn toàn cách xa tuổi thanh xuân của bé, số tuổi không được!

Đáng đáp thì còn miễn cưỡng coi là bộ dáng con người, dĩ nhiên cũng kém hơn về đáng yêu đẹp trai của bé, diện mạo không xứng!

Chiều cao, người kia đang ngồi nên không nhìn ra. Thôi đi, sau này bé nhất định sẽ cao hơn, chiều cao không đạt tiêu chuẩn!

Về phần vóc người, người này là tỷ lệ tam giác ngược hoàn mỹ, hừ, chờ bé lớn lên, nhất định có thể hoàn mỹ hơn so với người này, vóc người còn phải cố gắng!

Tiểu Bạch vĩnh viễn nghiêm túc quét mắt nhìn Triển Thiệu Khuynh từ đầu đến chân một lần, cuối cùng rút ra kết luận: người này hoàn toàn không có sức quyến rũ, mẹ nhất định sẽ không bị người đàn ông xa lạ này câu đi, chưa đủ đáng sợ!

Triển Thiệu Khuynh nhìn Tiểu Bạch hận không thể cầm Kính Viễn Vọng nhìn vẻ đáng yêu của bé, trong lòng cưng chiều dịu dàng, anh không tránh không né, thoải mái mặc cho Tiểu Bạch nhìn không rời mắt.

Khi Tiểu Bạch nhìn xong, trên mặt lại lộ ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm, khiến Triển Thiệu Khuynh không khỏi muốn trêu chọc con trai, rốt cuộc Tiểu Bạch đang nhìn cái gì, đã nhìn ra cái gì?

Triển Thiệu Khuynh khe khẽ hỏi: “Con tên là Tiểu Bạch phải không? Con nhìn chú xong rồi, có lời gì muốn nói sao?”

“Là con nên hỏi chú là ai trước, chú nên trả lời trước đây! Sao con chưa bao giờ gặp chú?” Tiểu Bạch không cao hứng hỏi, người đàn ông bé chưa từng gặp mặt này khiến bé cảm thấy rất quái dị, tại sao đôi mắt của người này lại có vẻ yêu mến giống như ánh mắt mẹ nhìn bé? Mẹ là người đặc biệt nhất trên thế giới, người này ở đâu xuất hiện, tại sao lại nhìn bé như vậy!

Triển Thiệu Khuynh nhìn bộ dáng không vui của Tiểu Bạch, cảm thấy đáng về này con trai nhà mình thật đáng yêu đến bùng nổ. Anh đã vắng mặt trong bốn năm trưởng thành của con, sau này sẽ không bỏ qua bất luận một cái nhăn mày hay một nụ cười vui mừng giận dữ của Tiểu Bạch nữa.

Mà bây giờ, anh cần nói rõ thân phận của mình cho Tiểu Bạch biết, để Tiểu Bạch biết, giữa hai người bọn họ có quan hệ cha con máu mủ tình thâm.

Dịu dàng, Triển Thiệu Khuynh nhìn ánh mắt của Tiểu Bạch, giới thiệu mình với bé: “Tiểu Bạch, chú là Triển Thiệu Khuynh, là ba ruột của con, ba đã cùng mẹ con sinh ra con. Trước kia ba không biết sự tồn tại của con, bây giờ ba con chúng ta gặp nhau, kêu một tiếng ba cho ba nghe đi.” Triển Thiệu Khuynh cực kỳ mong đợi nhìn Tiểu Bạch, chờ con trai nói lên tiếng ba đầu tiên.

Tiểu Bạch lại hoàn toàn ngây người, bé có nghe lầm hay không, người đàn ông xa lạ trước mắt này, người gọi là Triển Thiệu Khuynh này dám nói là ba của bé, nói là người ba cùng mẹ sinh ra bé, nói muốn bé gọi một tiếng ba với một người ba đột nhiên xuất hiện!

Nếu người đàn ông này nói thật → người gọi là Triển Thiệu Khuynh chính là ba của bé → năm đó mẹ và Triển Thiệu Khuynh sinh ra bé → hiện tại Triển Thiệu Khuynh xuất hiện muốn nhận lại bé → là muốn mượn cơ hội cướp đoạt người mẹ người gặp người yêu của bé sao!

Nếu người đàn ông này nói dối → người này không phải ba của bé → mẹ và người kia căn bản không có quan hệ → đáng chết tên lười gặt này lại dám khi dễ bé còn nhỏ nên lừa bé sao!

Đầu nhỏ của Tiểu Bạch xoay vòng rồi xoay vòng, những suy đoán từng chút một được tổng kết lại trong đầu bé. Trên mặt bé hết trắng rồi đỏ, đỏ lại xanh, đôi mắt cơ hồ là tràn ngập lửa giận nhìn Triển Thiệu Khuynh, bé muốn sửa chữa đánh giá về người đàn ông này, người này không phải là không đáng sợ, rõ ràng là phần tử cực kỳ nguy hiểm, còn bại hoại hơn đại bại hoại Mục Thần!

Mặc dù Mục Thần cũng thèm muốn mẹ của bé, nhưng Mục Thần chưa bao giờ nói sau này sẽ làm ba của bé, càng không trực tiếp giả mạo ba của bé, sẽ không lừa bé!

Tiểu Bạch giận đến mức hận không thể cầm thứ gì đánh tới Triển Thiệu Khuynh, cơ thể có hạn, bé chỉ có thể nằm ở trên giường the thé nói: “Con mới không cần biết chú là ai! Chú đi ra ngoài nhanh, nơi này không hoan nghênh chú, con không muốn nhìn thấy quả trứng thối là chú, chú cách xa mẹ con con ra!”

Lúc này, Liên Hoa đang mời bác sĩ vào phòng bệnh, cô vừa nhìn thấy hiện trường, nghe con trai không lễ phép kêu la, đứng ở trước cửa ra lệnh cho Tiểu Bạch “Tiểu Bạch, không cho phép nào loạn nữa!”

Liên Hoa đi tới trước giường, vừa giúp bác sĩ và y tá kiểm tra nhịp tim đập và âm thanh của phổi, mạch đập lượng huyết áp, tốc độ truyền nước biển, vừa giáo huấn Tiểu Bạch: “Mẹ dạy con thế nào, làm sao cô lại không lễ phép như thế!”

“Hừ!” Mặc dù Tiểu Bạch không thể lộn xộn, lỗ mũi nhỏ nhếch rất cao hừ lạnh một tiếng, lỗ mũi hằm hừ nhìn Triển Thiệu Khuynh, “Con chỉ lễ phép với người tốt, không lễ phép với người xấu mới gặp đã bày ra vẻ mặt tươi cười! Mẹ, người này nói xằng nói bậy, mẹ nhanh chóng đuổi chú ấy ra đi, con không muốn nhìn thấy chú ấy!”

Tiểu Bạch tính toán, mặc kệ rốt cuộc Triển Thiệu Khuynh là người tốt hay người xấu, rốt cuộc chú có tâm tư gì với mẹ, cách xa người này nhất định không phải sai lầm!

Đầu Liên Hoa đầy hắc tuyến nghe con trai đồng ngôn đồng ngữ, thật có lỗi liếc mắt nhìn Triển Thiệu Khuynh im lặng không lên tiếng, trong lòng cực kỳ khó xử và xấu hổ.

Nếu như không phải cô che giấu Tiểu Bạch chuyện về Triển Thiệu Khuynh, cho tới nay mới tiết lộ qua chuyện cha ruột của bé, Tiểu Bạch sẽ không bài xích Triển Thiệu Khuynh như thế, càng sẽ không ở ngay trước mặt Triển Thiệu Khuynh nói xấu anh khiến người làm ba như Triển Thiệu Khuynh khó xử.....

Trên mặt Triển Thiệu Khuynh lại không thấy lửa giận, chỉ là nhàn nhạt nói một câu: “Bác sĩ tới, hay là để bác sĩ khám cho Tiểu Bạch trước đi.”

Làm sao anh sẽ so đo với con trai của mình, Tiểu Bạch mới mấy tuổi, người làm cha như anh đương nhiên phải nhường nhịn một chút, huống chi đứa bé chột nghe tin tức này, nhất thời khó có thể tiếp nhận, anh sẽ luôn luôn nhớ trên người mình gánh vác trách nhiệm làm cha, luôn ghi nhớ người làm cha phải bao dung nhường nhịn con trai, chỉ có như vậy, Tiểu Bạch mới có thể sớm ngày đón nhận anh.

Tiểu Bạch lại cứ cố tình không tiếp nhận: “Ai bảo chú làm bộ tốt bụng, con mới không nghe lời của chú, con không có bệnh gì, không cần bác sĩ khám!”

Liên Hoa bị làm khó, cô không thể nghiêm khắc với con trong khi con bị thương đầy mình, nhưng cũng không thể khiến hảo ý của Triền Thiệu Khuynh bị Tiểu Bạch xuyên tạc, hiện tại cô nên sắm vai thuốc bôi trơn giữa hai cha con họ, nên điều chỉnh bầu không khí này lại.

“Tiểu Bạch đừng nói trước nữa, chờ bác sĩ kiểm tra xong, chúng ta lại nói tiếp ——” Từ đầu đến cuối Liên Hoa không nói ra lời gì hóa giải cục diện căng thẳng giữa hai cha con họ, chỉ là nhẹ nhàng nói một câu trì hoãn thời gian, “Chờ mẹ bảo đảm thân thể Tiểu Bạch không có việc gì, Tiểu Bạch muốn nói cái gì cũng có thể, mẹ cũng có chuyện muốn nói với con.....”

Nếu như muốn nói chân tướng cho Tiểu Bạch biết, nói thế nào cũng phải trong hoàn cảnh yên tĩnh riêng tư, không phải nói ở trong nhà đóng cửa bảo nhau, nếu như ngay trước mặt bác sĩ và y tá nói ra chân tướng, có thể sẽ trở thành chuyện bàn tán khắp phố lớn ngõ nhỏ ở thành phố K, lập tức lưu truyền thành chuyện xưa ai cũng ưa thích, mà nhân vật chuyện xưa chính là hai vị ngôi sao thương giới mới là cô và Triền Thiệu Khuynh, nội dung chuyện xưa là ân oán tình cừu yêu đầy cầu huyết giữa hai người.....

Tiểu Bạch nghe lời không nói thêm lời gì, thuận theo lời của bác sĩ làm kiểm tra, bác sĩ y tá vì thay băng và truyền nước biển cho Tiểu Bạch xong, rồi dọn một phen những chú ý khi chăm sóc Tiểu Bạch với Liên Hoa, an ủi con cô không có việc gì, chờ bọn họ kiểm tra xong, mấy vị mặc áo choàng dài trắng từ từ xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Nghe âm thanh cửa đóng lại, Tiểu Bạch lập tức làm nũng ngẩng đầu nhìn Liên Hoa, nũng nịu làm nũng: “Mẹ, chú ấy là người xấu, chú ấy sẽ không đối xử tốt với con? Con sợ chú ấy, mẹ để chú ấy đi ra ngoài có được hay không!”

“Tiểu Bạch!” Lúc này sắc mặt Liên Hoa không tốt, “Con nói gì đó, cho dù là gặp chú hoặc đi nào lần đầu tiên gặp, con cũng không thể nói ra những lời như vậy! Con đã nói những lời gì, chẳng lẽ mẹ không nghe thấy ư, con quanh co lòng vòng âm thầm làm mấy chuyện xấu, rốt cuộc là học ai!”

Mấy câu nói ngắn ngủn của Tiểu Bạch, khiến cô cảm thấy con trai âm hiểm phức tạp. Mặc kệ đối tượng Tiểu Bạch muốn hăm dọa có phải là Triền Thiệu Khuynh hay không, bé làm như vậy là sai rồi, thông minh là chuyện tốt, nhưng giống như Tiểu Bạch như bây giờ, một đứa bé trai còn nhỏ tuổi đã học chanh chua, thì nhất định là chuyện xấu!

“Mẹ.....” Giọng nói Tiểu Bạch nức nở, cùng với cơ thể đầy vết thương được băng bó lại càng khiến người ta yêu thương, “Người kia nói là ba của con, mẹ, con không thể tức giận sao! Chú ấy nói như vậy với con là có ý gì, là muốn cướp mẹ đi sao, như vậy còn không phải là người xấu à..... Mẹ rõ ràng bảo đảm cả đời này ở cạnh con, tuyệt đối không tốt với người nào khác, bây giờ mẹ lại quên mất, muốn bỏ rơi Tiểu Bạch đi với chú ấy à.....”

Nghe Tiểu Bạch nói, rốt cuộc mặt của Triền Thiệu Khuynh liền đen lại, con của anh lại muốn chiếm đoạt phụ nữ của anh, Tiểu Bạch nói như thế, chính là muốn anh đánh đòn Tiểu Bạch sao!

Anh thương yêu quan tâm Tiểu Bạch là một chuyện, anh còn yêu mẹ của con trai hơn, trong tim anh chỉ có Liên Hoa, ai cũng không thể ngăn cản anh yêu cô!

Bàn tay Triền Thiệu Khuynh lôi kéo, kéo Liên Hoa vào trong ngực của mình, cánh tay sắt của anh ôm Liên Hoa thật chặt, khiêu khích nhìn Tiểu Bạch, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Bạch, con sai lầm rồi, nửa đời sau này của Liên Hoa sẽ bên cạnh ba, trừ con ra, cô ấy chỉ có thể đối tốt với ba!”

Tiểu Bạch lập tức bị chọc giận xù lông: “Người đàn ông kia, trong lòng chú chính là người phụ nữ của con, buông mẹ con ra nhanh!” Nói xong, bé liền muốn ngồi dậy kéo Triền Thiệu Khuynh ra, có thể là do vết thương còn đau nên khó có thể nhúc nhích chút nào, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhìn mẹ bị người đàn ông kia ôm vào trong ngực, nóng nảy đỏ bừng, “Không cho phép chú đụng vào mẹ con!”

“Tiểu Bạch, con đừng lộn xộn! Buông tay, Thiệu Khuynh, anh buông tay ra!” Liên Hoa cố gắng tránh thoát lồng ngực Triền Thiệu Khuynh, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng, hiện tại là tình huống gì!

Triền Thiệu Khuynh cứng rắn ôm cô, khoe khoang chọc giận Tiểu Bạch, khiến cô cực kỳ muốn né tránh ngực của anh; Tiểu Bạch bị chọc giận liền tiếp muốn ngồi dậy, mỗi động tác đều làm cho cô cảm động đau thay con trai.....

Hai cha con cứ cật lực với nhau!

Cô vốn tưởng rằng hôm nay Tiểu Bạch bị thương lực chiến đấu sẽ giảm bớt, sau khi bé biết Triền Thiệu Khuynh là ba của bé, sẽ không hành động quá khích gì, ai ngờ Triền Thiệu Khuynh lại cố tình trêu chọc Tiểu Bạch, mỗi tiếng nói cử động đều khiêu khích chọc giận bé, hình như không cách nào ngừng nghỉ chiến hòa được!

Hai con báo một lớn một nhỏ tranh đấu kịch liệt, tiểu báo tử là tâm can báo bối của cô nên cô nhất định sẽ nghiêng về, đại báo lại rất mạnh khiến cô không cách nào phản kháng.....

“Tiểu quý, chẳng lẽ mẹ con không có nói cho con biết, ba là đàn ông của cô ấy, là ba của con sao!” Triền Thiệu Khuynh biết rõ Tiểu Bạch nóng nảy, lại cố tình ôm chặt Liên Hoa, anh ôm Liên Hoa nhẹ nhàng hôn hít nói: “Tiểu Bạch, con còn quá nhỏ, người Liên Hoa cần chính là ba, chỉ có ba mới có thể làm cho mẹ con hạnh phúc, một nhà ba người chúng ta đoàn tụ, con phải cảm thấy vui mừng mới đúng!”

Triền Thiệu Khuynh nhìn xéo con trai, hình như phương diện nào đấy của Tiểu Bạch đã bị Liên Hoa làm cho hư hỏng rồi, hôm nay anh cố tình muốn sát phạt uy phong của con trai!

Anh sẽ khiến Tiểu Bạch biết, về sau trong nhà rốt cuộc là ba lớn hay con lớn! Ở trong chiến dịch tranh đoạt Liên Hoa, là anh có thể hưởng dụng phụ nữ

của anh, hay là Tiểu Bạch có thể chiếm lấy mẹ bé!

“Chú!” Tiểu Bạch bị lời nói Triển Thiếu Khuynh chọc giận đến nổi gương mặt phát hồng, không biết bé lấy đâu ra sức lực, dám chống người ngồi dậy!

“Á!” Liên Hoa thấy thế, bị dọa sợ đến nỗi nhịp tim muốn ngừng đập, tình thương của mẹ bộc phát, bỗng nghiêng đầu qua, lập tức tránh khỏi tay Triển Thiếu Khuynh, bỏ nhào lên phía trước ôm lấy Tiểu Bạch, luôn miệng dụ dỗ bé, “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch con đừng tức giận, mẹ sẽ đuổi chú ấy đi! Con nằm xuống đi, ngộ nhờ lộn xộn đụng tới vết thương ở tay phải, sau này xương không tốt thì làm sao.....”

Trần an Tiểu Bạch đang tức giận không được, Liên Hoa liền dùng sức như lôi kéo trâu kéo Triển Thiếu Khuynh ra, vừa đỡ vừa kéo anh đến xe lăn bên cạnh giường, không để ý anh có đồng ý không đẩy anh đi ra ngoài: “Anh trở về trước đi, Thiếu Khuynh, anh trở về trước có được không.....”

“Chú muốn tranh mẹ với con sao? Dám cướp phụ nữ của con! Hừ, chú nhất định phải chết!” Tiểu Bạch nằm ở trên giường bệnh, tức giận cắn răng, phần hận hung tợn nói!

Những lời này của Tiểu Bạch không bị Liên Hoa và Triển Thiếu Khuynh nghe được, Liên Hoa đang đẩy Triển Thiếu Khuynh nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh.

Triển Thiếu Khuynh quay đầu lại muốn giải thích: “Liên Hoa, anh ——”

Liên Hoa lại gần như khẩn cầu nói: “Em biết rõ trong lòng anh muốn nhanh chóng làm quen với Tiểu Bạch, anh là bị lời nói quá phận của con chọc tức, mới có thể tức giận với con, khiêu khích con..... Nhưng anh cũng thấy bộ dáng Tiểu Bạch bây giờ, con gặp lại anh nhất định sẽ gặp chuyện không may, cho nên anh nên rời khỏi trước đi..... Chúng ta đều không hi vọng bé bị thương nghiêm trọng hơn, anh nên thông cảm với con đi, con bởi vì chột gặp anh, chột biết mình còn có một người ba, mới có thể thất thường như vậy.....Em nhất định sẽ giáo dục con thật tốt, sẽ không để con bài xích anh nữa.....”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 186: Không Phải Là Con Không Cần Thận

Triển Thiếu Khuynh cắt đứt lời cô: "Anh biết, lời em nói anh hiểu, em đừng gấp gáp, trở về xem Tiểu Bạch đi. . . . . Anh ra ngoài lánh mặt một lúc, em vào nói rõ mọi chuyện với Tiểu Bạch, lát nữa anh lại đi vào có được không?"

Mặc dù nói thế, nhưng trong lòng anh bất đắc dĩ thở dài, hình như khi con trai phát hỏa khóc lóc om sòm, Liên Hoa sẽ khuất phục không điều kiện, lập tức đá ba của đứa nhỏ đi. So với con trai, địa vị của anh quả thực là cực kỳ bé nhỏ.

Xem ra, một nhà ba người muốn hòa thuận tường hòa sẽ rất khó khăn, sau này anh cần phải chiến đấu thật tốt với Tiểu Bạch, hai cha con sẽ vì quyền sở hữu Liên Hoa mà tranh đoạt một phen. . . . .

Liên Hoa sững sờ, không nghĩ tới Triển Thiếu Khuynh lại nói như vậy, nóng nảy cương quyết chậm chậm mềm nhũn ra. Cô đẩy anh đi ra ngoài, ở tại cửa ra vào nói với Triển Thiếu Khuynh: "Hôm nay anh về trước đi, Tiểu Bạch phát hỏa không dễ dàng nguôi lại, hay là ngày mai trở lại thì tốt hơn. . . . . Vết thương của con cần phải nằm viện, em không thể bỏ đi, anh về nhà giúp em một chút, đến nhà em tìm di Ngô thu dọn mấy đồ dùng và quần áo của Tiểu Bạch để dùng trong mấy ngày nay, đợi ngày mai cảm đến, đến lúc đó em nhất định nói cho Tiểu Bạch biết mọi chuyện. . . . ."

Triển Thiếu Khuynh bị Liên Hoa thuyết phục, nghe cô nói địa chỉ nhà cô rồi nhớ kỹ, không thể làm gì khác hơn là đi về trước.

Xoay người lại, anh nghiêm túc nói với Liên Hoa: "Khi anh về, sẽ để bác sĩ gia đình tới chăm sóc mẹ con em, nếu như có bất cứ vấn đề gì, bất kỳ chuyện gì về Tiểu Bạch, em phải nhanh chóng thông báo cho anh. . . . . Con không phải con của một mình em, nó cũng là con của anh!"

Mặc dù ngày đầu tiên làm ba, hơn nữa còn làm ba của đứa bé bốn tuổi, nhưng anh là thật lòng thương yêu con trai, muốn quan tâm tất cả mọi chuyện về Tiểu Bạch; huống chi hiện tại Liên Hoa một lòng một dạ lo lắng cho con trai, anh chỉ có thể nhắc nhở cô như vậy, anh là ba của Tiểu Bạch, hai người có chung huyết mạch, khi cô nhìn con trai, sẽ nhớ tới anh.

Liên Hoa gật đầu bảo đảm: "Tiểu Bạch bên này có chuyện gì, em sẽ lập tức thông báo cho anh! Trước kia là em không đúng, em ấy nhân cách bảo đảm, về sau tuyệt đối không lừa anh bất cứ chuyện gì của Tiểu Bạch. . . . ."

Triển Thiếu Khuynh khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ tay Liên Hoa: "Đừng mệt mỏi quá, con rất quan trọng, em càng quan trọng hơn. Ngày hôm qua em còn hôn mê, hiện tại cơ thể mới vừa chuyển biến tốt, nếu như mệt một ngã xuống, Tiểu Bạch phải làm thế nào ——"

Hắn nuốt vào câu "Anh phải làm thế nào" ở phía sau, ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Liên Hoa, không để cô chào tạm biệt, nhẹ nhàng chuyển xe lăn, chuẩn bị trở về. Anh muốn đi an bài cho người phụ nữ và con trai của anh, để cho mẹ con hai người bọn họ được chăm sóc tốt nhất.

Liên Hoa đưa mắt nhìn Triển Thiếu Khuynh đi xa, thở dài, bước nhanh trở về phòng bệnh.

"Mẹ, người kia đi rồi chưa?" Tiểu Bạch vừa thấy Liên Hoa đi vào, vội vàng muốn ngồi dậy, "Mẹ đuổi chú đi chưa, đừng nói là chú ấy còn đứng ngoài cửa!"

Liên Hoa vội vàng đề Tiểu Bạch lại, nóng nảy nói: "Chú ấy đi rồi, con đừng cử động, bác sĩ nói con nhất định phải tĩnh dưỡng, tay bị gãy xương không được hoạt động!" Liên Hoa nóng nảy mồ hôi rịn đầy đầu, trời ạ, tiểu tổ tông của cô, cũng không nhìn bây giờ cơ thể đã ra nông nổi nào, sao lại lộn xộn như thế! Con trai muốn cô lo lắng chết phải không!

"Đi là tốt rồi, con không muốn gặp lại chú ấy——" Tiểu Bạch nhăn mũi, "Người kia thật là đáng ghét, ánh mắt rõ ràng có mưu đồ bất chính với mẹ, động tác của chú ấy với mẹ càng thêm quá đáng, quả thật chính là Đại Sát Ma! Chú ấy không có mẹ ư, sao lại giành với con! Mẹ, rốt cuộc chú ấy là ai, tại sao lại nói là ba của con?"

Liên Hoa đáp chần cho Tiểu Bạch, than thở một hồi, đều do vừa rồi Triền Thiệu Khuynh chọc giận khiêu khích Tiểu Bạch, khiến ấn tượng đầu tiên mà anh lưu lại cho Tiểu Bạch thành như vậy. . . . . Chỉ là cho dù Triền Thiệu Khuynh có ôn nhu với Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng không có sắc mặt tốt với anh.

Ai, lời của Tiểu Bạch đã trễ rồi, Triền Thiệu Khuynh mưu đồ bất chính đã bày ở trên mặt rồi, ra đa là Tiểu Bạch không ở bên cạnh cô, cô liền để Triền Thiệu Khuynh đến gần cô xâm chiếm cô, bây giờ đã không cách nào thay đổi kết cục. . . . .

Liên Hoa nhìn con trai, nhìn ánh mắt mong đợi của con, hỏi Triền Thiệu Khuynh rốt cuộc là ai, cô lại không thể nói xấu ba của bé, chỉ có thể nghiêm túc nói: "Chú ấy là ba của con, là người ba ruột thịt của con, Tiểu Bạch, con phải nhớ, con là con của chú ấy, không cho phép con nói như vậy nữa."

"Cái gì!" Tiểu Bạch bị dọa sợ ngây người, người kia giới thiệu là ba của bé, bé có thể không tin, nhưng lời nói này lại nói ra từ trong miệng mẹ, nghiêm túc nói với bé người nọ là ba của bé, bé không thể không tin tưởng!

Nhưng sao người kia lại là ba của bé! Làm sao mẹ sẽ cùng người kia sinh ra bé, người kia đã biến mất bốn năm rồi, hiện tại từ đâu xông ra!

Cái tên xấu xa kia muốn cướp đoạt mẹ bé, nhất định là muốn cướp mẹ đi! Mọi động tác thần thái của người kia đối với mẹ đều rất quá đáng, tại sao có thể để người xấu đến gần mẹ của bé. . . . .

Tiểu Bạch giống như con cá, nằm trên giường bật lên: "Mẹ, con không có ba, không có! Con muốn nói cho chú ấy biết, cách xa chúng ta ra!"

"Tiểu Bạch!" Liên Hoa bận rộn lo lắng đề con lại, kéo bé thật chặt, để cho bé nằm yên trên giường, "Bảo bối, con đừng cử động, đừng động——"

"Được rồi, chúng ta không nói cái nữa, không nói chuyện của chú ấy——" Liên Hoa lo sợ luôn miệng trấn an Tiểu Bạch, lập tức nói sang chuyện khác. Con trai kháng cự Triền Thiệu Khuynh như vậy, cự tuyệt thừa nhận ba ruột, cô không thể nói tiếp nữa. Ngộ nhỡ khiến con trai kích động làm ra chuyện xấu gì, sẽ khiến cô ân hận vạn năm

Còn nhiều thời gian, hôm nay Tiểu Bạch rất kích động, cơ thể của bé không thể hoạt động mạnh, về chuyện giới thiệu Triền Thiệu Khuynh, về chuyện thuyết phục Tiểu Bạch nhất định phải thừa nhận ba của bé, Liên Hoa bắt đầu lùi chuyện này lại. Cô còn có thể làm sao, đợi ngày khác lại nhắc đến chuyện này.

Cô lôi kéo Tiểu Bạch nói rất nhiều về chuyện khác, nhằm phân tán lực chú ý của con trai. Bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện, trong mắt Liên Hoa rung rung ni non với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, lúc con ngã xuống từ lầu hai con có sợ không? Bác sĩ nói con chỉ bị thương như vậy thật là một kỳ tích, nếu đứa bé khác ngã xuống như vậy, cơ hồ sẽ nguy hiểm đến sinh mạng. Mẹ biết Tiểu Bạch tuyệt nhất rồi, mỗi lần đều gặp dữ hóa lành, con phải nghe lời mẹ, cho dù ở thời điểm nguy hiểm nhất, phải bảo vệ mình, nếu không mẹ nhất định sẽ đau lòng chết mất. . . . ."

Tiểu Bạch há hê cười hi hi: "Mẹ, lúc con ngã xuống, là có bí mật nhỏ nha!"

Bé như hiện vật quý cười trộm nói, "Mẹ còn nhớ rõ lần đó Hollywood chiếu phim《tướng quân ca》 không, chính là đích thân đi tìm mẹ làm hiệu ứng 3D cho bộ phim kia! Lúc ấy mẹ đi theo đoàn phim thưởng dẫn con đến tổ diễn kịch chơi, con ở tổ diễn kịch quen rất nhiều diễn viên và quay phim, phần lớn bọn họ rất chăm sóc con. Bởi vì đó là một bộ phim khoa học viễn tưởng lớn, cho nên trong tổ diễn kịch có rất nhiều minh tinh có bản lĩnh, con có quan hệ rất tốt với một chú lợi hại nhất trong đó, khi chú ấy nhận rồi sẽ dạy con rất nhiều chiêu thức thực dụng, khiến con chịu khổ nhiều. . . . . Chẳng qua khi con rơi xuống lầu, chính là cái khó ló cái khôn nhớ tới, chú đã từng đã dạy con phương pháp tự cứu mình trong tình huống khẩn cấp, con dựa theo động tác làm thử, quả nhiên hữu dụng nha!"

Liên Hoa nghe Tiểu Bạch nói, quả thật lại muốn khóc ra nước mắt.

Bây giờ cô rất cảm ơn những công việc lúc trước, khi cô ở nước Mỹ, trong công việc rất lo là thanh nhân dẫn theo Tiểu Bạch, cho nên mới có cơ hội lần đó, Tiểu Bạch đi theo ngôi sao hành động học tập kỹ xảo phòng thân, mới có thể cứu bé một mạng trong nguy hiểm ngày hôm nay. . . . .

"Tiểu Bạch thật là giỏi, học công phu nửa năm trước con còn nhớ rõ. . . . ." Liên Hoa dịu dàng sờ tóc Tiểu Bạch, nhẹ giọng hỏi thăm, "Là vị minh tinh hành động nào, là Cổ Bích, hay là Tiền Vũ?"

Hai vị này được coi là minh tinh hành động xuất chúng nổi danh nhất trong tổ diễn kịch, không biết là vị nào dạy Tiểu Bạch công phu, gián tiếp cứu Tiểu Bạch. . . .Sau này cô nhất định sẽ tới cửa nói cảm ơn, cảm kích người nọ đã dạy Tiểu Bạch. . . . .

"Thôi đi, công phu của Cổ Bích kia ở đẳng cấp nào, mất mọt trên đỉnh đầu, danh tiếng nát như vậy diễn xuất càng kém hơn, con không có mất mọt học với chú ấy!" Tiểu Bạch khinh thường khề hừ, "Chú Tiền Vũ mới là minh tinh vừa có tài vừa có đức, là chú ấy dạy con điều này! Công phu của chú Tiền

rất lợi hại, lúc ấy con còn vô cùng hâm mộ võ công của chú, khi đánh nhau không cần tìm thế thân, con còn thiếu chút nữa muốn bái chú ấy làm sư phụ ——"

"Đứa bé ngoan, con phải nhớ kỹ chú Tiền Vũ, nếu như không phải là chú ấy dạy con, hôm nay sẽ không biết con như thế nào đây. . . . . Lần sau gặp chú ấy, con nhớ nói tiếng cảm ơn chú ấy. . . ." Liên Hoa hôn ngón tay Tiểu Bạch, lẩm bẩm nói. Tiền Vũ là ân nhân cứu mạng Tiểu Bạch, cô và con trai sẽ nhớ kỹ ân đức của anh.

"Dạ. . . . ." Tiểu Bạch ngáp một cái, mới vừa rồi đại não giãy vò một hồi, khiến cơ thể bé sau khi bị thương càng thêm mệt nhọc, tác dụng của thuốc giảm đau bắt đầu phát tác, ánh mắt của bé có chút không mở ra được.

"Ng Sloan, mệt nhọc thì nằm ngủ đi. . . . ." Liên Hoa vỗ nhẹ con trai, trước lúc bé ngủ nói với bé, "Tiểu Bạch, mặc dù con đã học một chút chiêu thức phòng thân, ở thời khắc nguy cơ có thể có chút tác dụng, nhưng sau này con nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện như vậy nữa! An toàn của con phải đặt trên hết, chỗ nguy hiểm, chuyện nguy hiểm không được dính tới, hôm nay con không cẩn thận ngã lâu, khiến mẹ thiếu chút nữa gặp chết ——"

Tiểu Bạch mệt mỏi, nghe Liên Hoa nói, hơi híp mắt lại, lại lắc đầu nhỏ giọng mơ mơ màng màng nói với Liên Hoa: "Không đúng. . . . . Mẹ, không phải. . . . . Không phải là con không cẩn thận, là có người đẩy con xuống ——"

Nghe giọng nói mềm nhũn của Tiểu Bạch, Liên Hoa chỉ cảm thấy huyết dịch cả người lập tức hạ xuống thấp!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Thấy Rõ Ai Là Hắc Thủ Phía Sau Màn

Edit: Thanh Xuân

Lập tức cảm xúc mãnh liệt từ lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu, Liên Hoa chỉ cảm thấy cả đầu cũng sung huyết chết lặng, chân động muốn nổ tung.

Tiểu Bạch nói bé là bị người khác đẩy xuống!

Cô vẫn không dám hỏi chuyện Tiểu Bạch ngã lâu, cũng là bởi vì cô tin tưởng Tiểu Bạch thật sự là cậu ở trong nhà trẻ không cẩn thận nên mới bị té xuống, cô sợ thân thể con trai sau khi bị thương, còn có thể nhắc tới chuyện này sẽ khiến lòng tự ái của cậu bị tổn thương, nhưng ai biết, cuối cùng lại có ản tình như vậy!

Cô dễ dàng bỏ qua hiệu trưởng và các cô giáo nhà trẻ Thánh Y như vậy, là bởi vì cô vẫn tin tưởng trị an và bảo vệ nhà trẻ Thánh Y. Nơi đó có quá nhiều đứa bé có thân phận đặc biệt không thể có bất kỳ tổn thương gì, tầng tầng lớp lớp bảo vệ tuần tra trong sân trường, ngay mỗi bảo mẫu lựa chọn giáo dục trẻ em cũng phải tra rõ tất cả lý lịch của bọn họ, căn bản cũng không sẽ có người xấu trà trộn vào Thánh Y, cô nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới sẽ là ai nổi lên ý xấu, đẩy con trai của cô xuống!

Cô lại càng tin tưởng đứa con trai của mình, mặc dù Tiểu Bạch không thể nào thích chơi với những đứa bé cùng lứa, nhưng cũng không sẽ trở mặt với bọn trẻ, học sinh Thánh Y cũng được trong nhà bồi dưỡng một phen tí mỉ, cho dù có cãi vã hay bất hòa lớn hơn nữa, bọn nhỏ cũng sẽ không ở sau lưng hạ độc thủ.

Cho nên, cô thật sự tin là Tiểu Bạch không cẩn thận mới có thể té xuống, con cộp vẫn có lúc ngủ gật, con trai bốn tuổi hiếu động ham chơi, gặp phải chuyện ngoài ý muốn cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì.

Nhưng bây giờ chính miệng con trai nói, là có người đẩy bé xuống!

Ai lại gây khó dễ cho một đứa trẻ chứ, ai lại làm hại con trai của cô! Hắc thủ sau lưng đó có phải nhằm về phía cô hay không. . . . .

Ở thành phố K, cô chưa bao giờ công khai thân phận của Tiểu Bạch, biết được Tiểu Bạch là con trai cô chỉ có vài người mà thôi, là ai muốn trả thù cô, cố tình nhằm về phía xương sườn mềm từ huyết của cô mà xuống tay. . . . .

"Bảo bối, con đừng ngủ! Mẹ hỏi con một câu!" Liên Hoa hoảng sợ cầm tay của con trai, giọng run rẩy hỏi, "Tiểu Bạch, con thật xác định là có người đẩy con xuống sao! Con có nhìn thấy là ai làm sao?! Lúc ấy là cảnh tượng gì, làm sao con biết sẽ bị đẩy xuống?"

"Được. . . . ." Tiểu Bạch nâng mí mắt, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ trả lời Liên Hoa, "Lúc ấy con đang ở ban công lầu hai đọc sách, bỗng nhiên có cảm giác sau lưng có một đôi tay, nó hung hăng đẩy con, khiến con từ cửa sổ bay ra ngoài. . . . . Con không nhìn thấy là ai, người kia không một tiếng động đi tới, bởi vì con đọc sách nhìn mê mẩn, hoàn toàn không có phòng bị, mới có thể bị người kia đẩy xuống. . . . ."

Liên Hoa hoảng sợ ôm lấy Tiểu Bạch, cô run rẩy hỏi: "Bảo bối ngoan, mẹ biết, mẹ nhất định sẽ đào sâu ba thước đất tìm ra người kia. . . . . Con mệt thì hãy ngủ một giấc thật tốt, mẹ sẽ luôn luôn ở bên cạnh con, con đừng sợ, ngủ đi, ngủ một giấc. . . . ."

Đỗ Tiểu Bạch ngủ, Liên Hoa gọi hộ sĩ tới cần dặn cẩn thận, về mặt lạnh lùng nhẹ nhàng đi ra ngoài, phong sương trên mặt cô quả thật có thể làm cho vùng nhiệt đới lập tức đông lạnh thành Bắc Cực, khí thế hàn phong lạnh thấu xương khiến bác sĩ trong bệnh viện cũng khẽ run rẩy.

Cô đi vào mới có thể gọi điện thoại cho bên ngoài, mới lấy điện thoại di động ra bắt đầu bấm số điện thoại, cô siết chặt ngón tay, cắn răng nói với đối phương: "Alo? Uyển Nhu, tớ có một chuyện muốn cậu và Mẫn Mẫn đi làm, các cậu xem về mặt tình cảm nhiều năm như vậy, xin nhất định phải giúp tớ chuyện này. . . . ."

Uyển Nhu sửng sốt, bị Liên Hoa này cắn răng nghiêng lợi tức giận hù dọa, nhưng mười mấy năm tình bạn còn đó, cô cũng cắn cắn nha, nghiêm túc trả lời: "Liên Hoa, cậu yên tâm, có chuyện gì cứ việc an bài. Mặc dù tớ và Mẫn Mẫn không có dũng khí vì cậu lên núi đao xuống vực dầu, nhưng chỉ cần là có thể giúp cậu, cậu cũng không cần khách khí sai khiến!"

Liên Hoa nhắm mắt lại, thấp giọng dặn dò Uyển Nhu: "Cậu tới phòng làm việc của tớ, mở học tủ tầng thứ ba phía nam, ở trong đó có một chum chìa khóa, cái chìa khóa đối ứng với vài ngôi biệt thự lân cận nhà trẻ Thánh Y, trên chìa khóa của tớ cũng viết địa chỉ biệt thự. Cậu và Uyển Nhu cầm chìa khóa đi mở cửa, lấy bản gốc băng ghi hình trong biệt thự quay được xuống, mở nội dung ghi hình sáng hôm nay ra, xem thật kỹ nội dung trong băng ghi hình đó, nhìn xem camera có quay được chuyện xảy ra trên lầu hai phía nam nhà trẻ Thánh Y hay không, có chụp được hình ảnh Tiểu Bạch bị ngã từ lầu hai xuống. . . . . Nhất định giúp tớ xem thật kỹ, nhất định phải tìm ra Tiểu Bạch là bị người nào đẩy xuống đấy!"

Nghe được Uyển Nhu nặng nề nghiêm túc bảo đảm nhất định sẽ hoàn thành chuyện này, Liên Hoa mới cúp điện thoại.

Nụ cười trên khóe môi cô mang theo vẻ âm u lạnh lùng, so với lửa giận bùng cháy không giới hạn càng làm cho lòng người sợ hãi, Liên Hoa từ từ đi về phía phòng bệnh Tiểu Bạch, trong lòng một mảng hận ý.

Có lẽ vị hắc thủ phía sau màn kia nhìn thấy trong nhà trẻ Thánh Y không có camera giám sát, tại nơi vắng vẻ đó hành hung cũng sẽ không có người chứng kiến, nên mới có thể xuống tay với Tiểu Bạch!

Hừ, nhưng người kia nhất định không nghĩ tới, cô vẫn còn có một tay phòng bị như vậy!

Liên Hoa đưa Tiểu Bạch đi nhà trẻ trước thì làm đủ bài tập, làm sao cô yên tâm đưa con trai vào một nơi hoàn toàn xa lạ, từ lâu xung quanh nhà trẻ, ở đó sắp xếp hoặc mua hoặc thuê phòng ốc. Mặc dù phụ cận Thánh Y là khu vực vàng, phần lớn là biệt thự và khu nhà cấp cao, nhưng cô vì con trai nên mới không để tiền trong mắt, tiêu hao món tiền khổng lồ mua phòng ốc, mỗi phòng ốc Liên Hoa đều lắp đặt camera ghi hình được mở liên tục, toàn bộ đều quay về phía nhà trẻ Thánh Y. Camera ghi hình có công nghệ mới nhất có thể ghi lại rõ ràng tất cả mọi thứ trong tầm mắt, tuyệt đối sẽ không sót một chút nội dung nào.

Lúc đầu cô dùng camera theo dõi hành tung của Tiểu Bạch, nhìn xem một chút biểu hiện của Tiểu Bạch khi mới vừa gia nhập nhà trẻ, xem cậu sẽ chung sống với những đứa trẻ khác như thế nào, sau đó Tiểu Bạch lại nghiêm túc đi học, cô không hề lo lắng cậu không hợp hay không có thói quen sống chung, đối với mấy camera theo dõi này quên đi luôn. Mặc dù mỗi ngày bọn họ vẫn xem lại băng ghi hình, nhưng rốt cuộc cô cũng không nhìn qua, không ngờ, hôm nay đã có đất dụng võ!

Nếu như không phải là Tiểu Bạch nói có người đẩy cậu té lầu, cô hoàn toàn không nghĩ tới mình còn có một chứng cứ là băng ghi hình như vậy!

Nhưng cho dù tất cả băng ghi hình đều không ghi được cảnh tượng lúc đó, cô cũng sẽ lật tung cả thành phố K lên, cũng phải ra người muốn hại Tiểu Bạch!

Liên Hoa lạnh lùng khế hừ một tiếng, nếu như quả thực có người muốn hại con trai của cô, nếu như hôm nay Tiểu Bạch bị đắc tội cũng có người có ý gây nên, cô sẽ làm người kia muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Lại dám ra tay với tâm can của cô, mặc kệ người kia là ai, chắc chắn là chỉ một chữ "chết"!

Triển Thiệu Khuynh về đến nhà, cảm giác thân thể vẫn còn lảng lảng lay động trên không trung. Anh có con trai, anh và Liên Hoa có bảo bối cốt nhục tương liên!

Cho tới bây giờ anh cũng không biết, hiện nay 31 tuổi mình sẽ có một con trai 4 tuổi, những năm gần đây, có một tiểu sinh mệnh khi anh không biết ở nơi nào đó lặng lẽ lớn lên.

Lúc anh 27 tuổi đã được làm ba, mà khi đó, vừa đúng lúc anh xảy ra tai nạn xe lúc đó là thời gian chán chường nhất thống khổ nhất. . . . .

Mà khi đó, Liên Hoa chưa kết hôn mà có con sinh ra Tiểu Bạch, từ nay về sau anh và Liên Hoa không ngừng liên quan với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 188: Không Thể Không Chết

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, bảo bảo có toàn bộ ưu điểm của anh và Liên Hoa, đáng yêu xinh đẹp thông minh quật cường, ngay cả bộ dáng ăn vạ cũng làm cho người ta yêu thích như vậy, từ nhỏ đã có tâm cơ có quý kẻ thế này, quả nhiên là con của anh!

Đương nhiên càng nhìn con của mình càng cảm thấy tốt, giờ phút này trong lòng Triền Thiệu Khuynh bị cảm giác đau lòng và yêu mến con trai lấp kín, dù sao Tiểu Bạch vẫn còn nhỏ, hôm nay lại gặp bất trắc cơ thể khó chịu, đối mặt với người ba đột ngột xuất hiện là anh nhất thời náo loạn cũng là bình thường, anh làm ba mà chưa từng thương yêu con trai, bây giờ hi vọng Tiểu Bạch nhanh chóng tiếp nhận anh, thật là đã ép buộc con rồi.

Mặc dù anh còn nhớ rõ Tiểu Bạch là hét nói anh là người xấu, còn không quên được động tác con trai cực kỳ kiên quyết bảo Liên Hoa đuổi anh đi, nhưng Triền Thiệu Khuynh cho rằng con như vậy là do anh đã khiêu khích chọc tức bé, anh có động tác thân mật với Liên Hoa, Tiểu Bạch bị chọc giận mới nói vậy. Cứ từ từ, chờ Tiểu Bạch quen thuộc với anh, tự nhiên sẽ biết được ý tốt của anh, nhất định sẽ tiếp nhận anh thích anh.

Có cái gì có thể khó cắt đứt hơn máu mủ không? Dù sao anh cũng là ba ruột của Tiểu Bạch, bảo bảo còn không thừa nhận anh sao?!

Triền Thiệu Khuynh cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc, có Tiểu Bạch, đời này anh và Liên Hoa không cách nào chia cách nhau nữa, người phụ nữ và con trai của anh, thực sự là nhớ đến liền làm cho anh muốn mỉm cười.....

“Thiếu gia, trên mặt ngài.....” Quản gia Tôn biết Triền Thiệu Khuynh muốn ngồi xe về nhà, nên đã đứng đợi trước cửa biệt thự, chờ Triền Thiệu Khuynh di chuyển xe lên xuống xe, ông vừa định khom mình hành lễ, liền nhìn thấy trên mặt thiếu gia có dấu tay rõ ràng, kinh ngạc lập tức nhỏ giọng hỏi, “Thiếu gia má phải của ngài sao thế? Một dấu vừa đỏ vừa sưng, có cần tôi gọi bác sĩ đến xử lí giúp ngài không?!”

Triền Thiệu Khuynh sờ mặt của mình, lúc này mới nhớ tới anh bị Liên Hoa tát một cái, sau đó anh bị một đồng tin tức khiếp sợ nên quên mất tất cả, vết thương trên mặt so với tin tức nổ tung có sức công phá lớn, hoàn toàn là không đáng kể.

Anh vốn là định đi tìm Liên Hoa thăm bệnh, lại bị hình ảnh cô và Mục Thần thân mật nên tức giận đến nỗi đầu óc choáng váng, sau đó muốn lập tức biến cô thành của anh, sau đó lại bị điện thoại của Liên Hoa cắt đứt, anh muốn tiếp tục xâm chiếm, Liên Hoa liền tức giận tát anh một cái, nghiêm khắc khiển trách anh một phen.

Nghĩ đến một màn kiều diễm trên ghế sa lon trong phòng bệnh, mặt của Triền Thiệu Khuynh lại hơi ửng đỏ, nhưng đáng tiếc, chỉ kém một chút, là anh có thể chiếm lấy người phụ nữ của mình.....

Chẳng qua nếu như ban đầu anh thật sự đã làm ra cái gì, cho dù có thể đoạt lấy Liên Hoa một lần, nhưng sẽ làm trễ nãi cuộc gọi của giáo viên báo Tiểu Bạch ngã xuống dưới lầu, lấy thương yêu cưng chiều của Liên Hoa đối với Tiểu Bạch, sau đó, Liên Hoa nhất định sẽ hận chết anh.

Hiện tại cũng tốt, mặc dù hai người không làm được một bước cuối cùng, nhưng anh mượn cơ hội biết chuyện tồn tại của Tiểu Bạch, tương lai sinh mạng của anh và Liên Hoa đã chặt chẽ quấn quít lại với nhau, không thể tiếp tục chia cách.

“Thiếu gia, thiếu gia?” Quản gia Tôn đen mặt nhìn thiếu gia nhà mình, thiếu gia vuốt dấu tay trên mặt cười dịu dàng đa tình, là sao rồi, sao thiếu gia bị người ta đánh lại có thể vui mừng như thế?

“Ông gọi bác sĩ tới, tôi có việc muốn hỏi bọn họ.” Triền Thiệu Khuynh ho nhẹ hai tiếng, nghiêm mặt nói, “Ông nhớ hỏi rõ ràng, gọi những bác sĩ giỏi nhất bên khoa chỉnh hình và khoa nhi đến.”

“Vâng.” Cho dù vẫn còn nghi ngờ, thiếu gia chỉ bị tát một cái khiến gương mặt sưng đỏ, tại sao phải gọi bác sĩ khoa chỉnh hình và khoa nhi, nhưng vị quản gia Tôn ít nói chuyên nghiệp không nói thêm câu nào, chỉ nháy mắt với thư ký kế bên, bảo anh đẩy thiếu gia vào nhà, còn mình thì nghiêng người, chạy đến khu khám và chữa bệnh trong biệt thự, theo lời thiếu gia phân phó gọi bác sĩ tới đây.

Chờ ba bốn vị bác sĩ phù hợp điều kiện đi tới phòng của Triền Thiệu Khuynh, chuẩn bị trị thương cho anh thì Triền Thiệu Khuynh đang sửa sang lại đồ đạc và quần áo hằng ngày mà anh lấy ở nhà của Liên Hoa, những bộ quần áo nhỏ nhắn của Tiểu Bạch khiến anh không ngừng ngạc nhiên, bảo bảo bị bao lại trong những bộ quần áo mềm mại này chính là con trai của anh đó!

Hôm nay còn có một niềm vui ngoài ý muốn, chính là anh biết được địa chỉ nhà Liên Hoa, đi tới trước cửa nhà cô, di Ngô đã biết anh sẽ đến, sau khi mời anh vào phòng, di Ngô giao đồ dùng đã chuẩn bị xong cho anh, hẳn liền nhân cơ hội đi vào phòng ngủ của Liên Hoa và Tiểu Bạch tỉ mỉ quan sát một lần.

Nhìn thấy căn phòng được trang trí ấm áp đáng yêu, khiến anh có cảm giác mình được Liên Hoa cho phép tiến vào trụ sở bí mật của cô, toàn thân toàn ý được tin tưởng được phó thác, hình như anh càng gần gũi với cô hơn, càng hiểu cô hơn.

Triền Thiệu Khuynh vừa thấy bác sĩ đi vào, liền quay đầu nói với bọn họ: “Các người đều là bác sĩ giỏi nhất của khoa chỉnh hình và khoa nhi sao? Có biết phải trông coi chăm sóc đứa bé bốn tuổi có một cánh tay bị gãy xương, toàn thân bị thương không? Nếu như cảm thấy không có vấn đề, vậy tôi liền an bài các người đến bệnh viện Vũ Y chăm sóc một đứa bé, mang theo những thứ đồ này đến đó bây giờ ngay.”

Anh chọn lựa lại những đồ dùng nhẹ nhàng có thể xách được, chuẩn bị đưa những thứ này cho Liên Hoa, tối nay Liên Hoa nhất định sẽ ở lại đó, không có những thứ này thì làm thế nào! Anh cho bác sĩ chuyên nghiệp mang theo những thứ đồ này đến chăm sóc Liên Hoa, cũng coi là hôm nay anh không thể ở cạnh cô, nhưng luôn có thể giúp cô phần nào.

Các bác sĩ lập tức gật đầu bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, Triền Thiệu Khuynh lại cường điệu mấy câu, bảo mấy người này nhất định phải tận tâm trị liệu chăm sóc cho đứa bé, nếu có xảy ra chuyện gì sẽ tính trên đầu họ, sau đó mới để cho bọn họ lập tức chạy tới phòng bệnh của Tiểu Bạch.

Mặc dù bác sĩ Vũ Y bảo đảm vết thương của Tiểu Bạch không có gì đáng ngại, nhưng anh là lần đầu tiên làm cha, hận không thể dâng tất cả những thứ

tốt nhất cho con trai, hiện tại Tiểu Bạch bị thương cần nằm viện, anh bị Tiểu Bạch bài xích không thể ở cạnh Liên Hoa, đành phải phải bác sĩ đáng tin cậy đến, ở nhà tự an ủi bản thân thôi. Triển Thiếu Khuynh an bài tài xế cẩn thận đưa mấy vị bác sĩ đi, còn mình thì cầm túi chườm nước đá nhẹ nhàng thoa vết sưng đỏ trên mặt, đang ngăn người suy nghĩ đến Liên Hoa và Tiểu Bạch, điện thoại di động chợt vang lên.

Triển Thiếu Khuynh xoay người cầm điện thoại lên, vừa nhìn số điện thoại gọi tới, sừng sốt chùng năm giây.

Đây là Liên Hoa gọi điện thoại, hình như, đây là lần đầu tiên cô chủ động liên lạc với anh.....

“Liên Hoa?” Triển Thiếu Khuynh nhận điện thoại, “Sao vậy, em tìm anh có chuyện gì?”

Liên Hoa trầm mặt, cúi đầu nhìn video quan sát mà Uyển Nhu đưa tới, hình ảnh trong máy vi tính dừng lại lúc mười giờ sáng lẻ chín phút bốn mươi ba giây, cô phóng đại hình ảnh lên, dừng ở chỗ vắng vẻ ở lầu hai của tòa nhà phía Nam nhà trẻ Thánh Y.

Dưới ánh mặt trời sáng trưng, Tiểu Bạch ngẩng đầu đi chân trần nghịch ngợm ngồi trên ban công lầu hai, bé cúi đầu say mê nhìn sách, khuôn mặt bình thản; mà ở sau lưng Tiểu Bạch, có một người phụ nữ lặng lẽ đứng đó, cô ta đang duỗi thẳng cánh tay, hung hăng muốn đẩy Tiểu Bạch xuống lầu!

Người phụ nữ ở phía sau dùng rất nhiều sức, cho dù chỉ là thông qua hình ảnh được dừng lại này, cũng có thể khiến người ta cảm thụ được! Cô ta muốn đẩy Tiểu Bạch xuống, là muốn hại chết đứa bé gần bốn tuổi!

Trong mắt Liên Hoa lạnh lẽo, nắm chặt điện thoại di động, trong giọng nói giống như là có hận ý lớn nhất trong đời cô: “Thiếu Khuynh, về chuyện Tiểu Bạch ngã xuống lầu, em đã tra được một chút chứng cứ, con không phải không cẩn thận rơi xuống lầu, là có người ở sau lưng đẩy con, muốn mưu hại con.....”

Liên Hoa nhắm hai mắt lại, cô đặt camera giám sát ở nhà trẻ quả thật không uống công, rõ ràng từ hình ảnh phóng đại có thể nhìn ra tướng mạo của người hại Tiểu Bạch, cô ta, chính là Ôn Ngữ!

Khi Uyển Nhu và Mẫn Mẫn đưa băng ghi hình mà các cô tìm được cho Liên Hoa xem, cô nhận ra hung thủ chính là Ôn Ngữ, phần nộ hận không thể vọt vào trong nhà Ôn Ngữ, chặt Ôn Ngữ thành trăm mảnh róc xương lóc thịt!

Làm sao Ôn Ngữ biết Tiểu Bạch là con trai của cô, làm sao bà ta lại dám mưu sát người khác! Ôn Ngữ cũng là người mẹ, sao lại ác độc quyết tâm xuống tay với một đứa bé bốn tuổi!

Dám động vào con trai bảo bối của cô, dám đẩy ân oán của người lớn đến con trai bốn tuổi của cô, khiến Tiểu Bạch thiếu chút nữa mất mạng, Ôn Ngữ đã làm ra chuyện thế gian không thể tha thứ! Trong lòng Liên Hoa chỉ có một ý niệm, giết Ôn Ngữ, nhất định phải giết Ôn Ngữ!

Lúc biết chuyện cô đang đắng sắng khi muốn đi tìm Ôn Ngữ quyết đấu, nhưng Uyển Nhu và Mẫn Mẫn hợp lực cưỡng quít kéo cô lại, luôn miệng an ủi khuyên giải cô, nói bây giờ là xã hội pháp chế, cô không thể lấy bạo chế bạo, trên tay Ôn Ngữ dính máu tươi, nhưng cô không thể giống như Ôn Ngữ, mọi người có thể thông qua luật pháp có chứng cứ xử lý chuyện này.....

Cuối cùng Liên Hoa đè nén lửa giận cực hạn xuống, bọn Uyển Nhu nói rất đúng, cho dù là quốc gia nào cũng là xã hội pháp chế, cô không thể chính tay đâm chết kẻ thù, không cách nào tự tay thi hành trừng phạt, không thể tự mình báo thù cho Tiểu Bạch.

Chỉ là, tuy không thể chính tay trả thù, nhưng cô có thể thông qua thủ đoạn luật pháp, gián tiếp đạt tới mục đích.....

Cho nên, cô sẽ tố tụng luật pháp, khiến Ôn Ngữ phải chết! Cô sẽ dùng đoạn ghi hình này, tố cáo Ôn Ngữ khiến bà ta phải chết!

Liên Hoa nói với Triển Thiếu Khuynh: “Hiện tại trong tay em có đầy đủ chứng cứ, anh có thể giới thiệu cho em một luật sư xuất sắc nhất trong xử lý các vụ kiện hình sự, em muốn hung thủ phải chết!”

Luật sư tư nhân của cô giúp cô xử lý những hợp đồng tư nhân trên toàn thế giới, công ty luật sư của cô xử lý các tranh chấp thương nghiệp, lúc này cô mới nhận ra, bên cạnh hoàn toàn không có một vị luật sư nào thông hiểu luật pháp hình sự Trung Quốc.....

Cô muốn tố cáo Ôn Ngữ đến chết, trừ đoạn ghi hình không cách nào phủ nhận này, còn cần một vị luật sư xuất sắc nhất, có thể căn cứ là đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình tăng cường tố tụng. Bên cạnh cô không có ai, chợt nghĩ đến Triển Thiếu Khuynh, lúc Triển Thiếu Khuynh đi còn dặn dò cô phải thông báo cho anh biết tất cả mọi chuyện về Tiểu Bạch, cô liền muốn đòi anh một luật sư.

Gia tộc của Triển Thiếu Khuynh ở thành phố K đã cắm rễ sâu, các ngành các nghề đều có người họ quen biết, Tiểu Bạch là con trai của Triển Thiếu Khuynh, Triển gia vì chuyện của Tiểu Bạch cống hiến một luật sư, vậy cũng không tính là quá đáng.

“Cái gì!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Chúng Ta Cùng Nhau

Triển Thiếu Khuynh nghe được lời của Liên Hoa, suýt nữa ném điện thoại trong tay ra ngoài, tin tức này chấn động càng hơn những gì hôm nay xảy ra, anh cho là chẳng qua Tiểu Bạch nghịch ngợm ham chơi mới té xuống, thì ra là lại bị người đẩy đi xuống!

“Liên Hoa..... Lời của em nói là thật sao, là ai muốn hại Tiểu Bạch, muốn đẩy một đứa bé vào chỗ chết?! Trong tay em có chứng cứ gì, tin tức này là thiên chân vạn xác à.....” Nếu như Liên Hoa nói là sự thật, Tiểu Bạch chịu khổ sở là bị người làm hại, hẳn tuyệt đối cũng không sẽ bỏ qua cho người kia!

Liên Hoa cắn răng nói: “Trên tay em có bằng ghi hình ghi toàn bộ quá trình Tiểu Bạch bị ngã lầu, hoàn toàn ăn khớp với lời nói của Tiểu Bạch, ghi được toàn bộ quá trình bà ta đẩy Tiểu Bạch xuống lầu, cũng ghi lại tướng mạo của bà ta, em nghĩ, vô luận là ai cũng không có cách nào phủ nhận.”

“Sao lại như vậy, tại sao có thể có người muốn hại Tiểu Bạch!” Triển Thiếu Khuynh cũng tức giận gào thét, mặt cũng biến thành một mảng âm u: “Liên Hoa, chuyện này giao cho anh, anh sẽ tìm luật sư một tốt nhất, nhất định sẽ người kia đền chết! Lại dám mưu hại con trai của anh, nếu như không khiến người kia nợ máu trả bằng máu, anh thề sẽ không làm người!”

Triển Thiếu Khuynh giận tới mức đánh một quyền về phía giá sách, bình hoa trên bàn thoáng rung một cái, suýt nữa rớt xuống.

Liên Hoa nhẹ nhàng nói cảm ơn: “Cảm ơn anh đã đồng ý giúp đỡ. Hôm nay có thể sắp xếp xong luật sư không, em hi vọng ngày mai sẽ được nói chuyện với luật sư, sẽ nhắc tới việc kiện bà ta, bằng tốc độ nhanh nhất trừng trị bà ta, báo thù cho Tiểu Bạch đang bị thương! Đêm dài lắm mộng, bà ta hận em nhưng sao ác độc như vậy chứ, nếu như Tiểu Bạch có chuyện gì, em thật sự sẽ chết..... Em muốn giết họ, nhất định em sẽ làm cho họ lập tức đi tìm cái chết.....” Nói xong lời cuối cùng, giọng của Liên Hoa cũng trở nên trầm thấp nhỏ nhẹ, nhỏ giọng ní non thể nói.

Đây là ý tưởng chân thật của cô, cô hi vọng lập tức xử trí mẹ con Ôn gia, khiến hai người ghê tởm nhất âm hiểm nhất cay độc nhất này lập tức biến mất trên thế giới. Trước kia trong đầu cô vẫn còn tư tưởng đùa giỡn với họ, phải từ từ hành hạ để bọn họ hưởng thụ hết mọi niềm vui thú trong địa ngục, nhưng bây giờ mẹ con Ôn gia lại tìm được Tiểu Bạch, hơn nữa suýt nữa đã giết chết Tiểu Bạch, cô không cách nào để khoan dung nữa tri hoãn nữa!

Cô đã an bài luật sư FL lập tức thúc giục tòa án mở phiên tòa thẩm lý vụ kiện Ôn thị đạo nhái, vụ án Ôn Ngữ mưu sát Tiểu Bạch cũng muốn phán quyết ngay lập tức, bây giờ cô nhất định phải tiêu diệt họ, tuyệt đối không thể để bọn họ tiếp tục làm hại Tiểu Bạch!

Tại Triển Thiếu Khuynh lại bèn nhảy bắt được mấy câu nói cuối cùng của Liên Hoa, anh lập tức lo lắng hỏi: “Liên Hoa, người ra tay với Tiểu Bạch là ai? Là người em quen biết sao? Em với ai lại có thâm thù đại hận này, lại khiến cô ta ra tay với Tiểu Bạch? Không cho phép em làm loạn, Tiểu Bạch cần được bảo vệ, nên em cũng không thể lộ trước mặt kẻ địch, để cho bọn họ có cơ hội tổn thương em!”

Liên Hoa lạnh lùng đáp: “Chuyện của em cũng không nhọc anh phí tâm, kẻ thù tự em sẽ đi xử lý, tuyệt đối sẽ không dài dòng dây dưa rước họa vào thân. Anh chỉ cần giúp em tìm một vị luật sư, kiện thắng vụ án Tiểu Bạch là tốt rồi, anh là cha Tiểu Bạch, người anh phải quan tâm là Tiểu Bạch, nó còn có rất nhiều chuyện cần dựa vào anh...anh phải làm được là chuyện tốt nhất với nó.”

“Liên Hoa, Tiểu Bạch là con trai của anh, chẳng lẽ anh không thể biết là ai muốn hại con sao!” Triển Thiếu Khuynh tức giận xông điện thoại bên kia rống, “Bây giờ là lúc nào rồi, đương nhiên là chuyện của Tiểu Bạch quan trọng nhất! Em còn muốn gạt anh cái gì, rốt cuộc em trêu chọc người nào, thậm chí ngay cả Tiểu Bạch cũng bị liên lụy tới, anh là cha Tiểu Bạch, chẳng lẽ muốn biết con anh bị người nào tính kế cũng không được sao!”

Anh giận dữ, thế nhưng cho đến bây giờ Liên Hoa vẫn đẩy anh ra xa, chỉ muốn nói tới chuyện của Tiểu Bạch! Đối với tình hình của bản thân cô, kẻ thù nguy hiểm của mình một chữ cũng không nói, bây giờ không muốn nói dự định của mình cho anh biết.....

Nhưng như thế này sẽ chỉ làm anh lo lắng hơn! Nếu như kẻ thù sau lưng Liên Hoa kia đã điều tra ra chuyện của Tiểu Bạch, đã bắt đầu xuống tay với con trai mà Liên Hoa yêu nhất, vì vậy nhất định tình cảnh ngộ Liên Hoa cô đối mặt càng thêm nguy hiểm! Cô biết bảo vệ Tiểu Bạch, biết để cho Tiểu Bạch dựa vào người cha là anh, nhưng tại sao cô lại không biết mình cũng cần được bảo vệ, cũng có thể thỉnh thoảng tỏ ra yếu đuối dựa dẫm vào anh!

Liên Hoa bị chỉ trách một trận trầm mặc, sau một lúc lâu, cô mới chậm rãi mở miệng: “Là Ôn Ngữ..... Là Ôn Ngữ Ôn thị đẩy Tiểu Bạch ngã lầu..... Quả thực là bởi vì em, em liên lụy làm bị thương Tiểu Bạch, là kẻ thù của em tìm được Tiểu Bạch, muốn âm thầm tiếp cận làm tổn thương nó để đối phó em.....”

“Lại là Ôn Ngữ?!” Triển Thiếu Khuynh giật mình, đối với ân oán giữa Liên Hoa và Ôn thị Đỗ gia anh vô cùng hiểu rõ, đối với mẹ con Ôn gia năm đó làm những việc bẩn thỉu kia kiểm chứng so với lời đồn bên ngoài tưởng tận chân tướng hơn nhiều, Ôn Ngữ rõ ràng là thoát nhìn như quý phụ hòa nhã, ai ngờ đến lại là lòng dạ đen tối, năm đó chính là bà ta gạt Liên Hoa ký vào văn kiện từ bỏ tài sản, lừa gạt lấy mất Liên thị, không nghĩ tới hôm nay, Ôn Ngữ không sợ đôi tay dính máu, thế nhưng lại xuống tay với một đứa bé bốn tuổi!

Nghiêm túc mà nói, Ôn Ngữ còn là mẹ kế Liên Hoa, như vậy Tiểu Bạch chính là cháu trai Ôn Ngữ, Ôn Ngữ thật sự là mất hết nhân tính, đối với họ hàng thân thích là một đứa bé vô tội cũng có thể ác độc xuống tay!

“Liên Hoa, em đừng tự trách, Ôn Ngữ làm chuyện như vậy là do trái tim ác độc của bà ta, không phải là lỗi của em.....” Triển Thiếu Khuynh nghe Liên Hoa vẫn còn ý niệm tự nói tự trách mình liên lụy tới con trai, vội nhẹ giọng an ủi nàng, “Ôn Ngữ mất nhân tính muốn mượn Tiểu Bạch để tổn thương em, vì vậy tự nhiên Tiểu Bạch ngã lầu bị thương, chúng ta đều rất khổ sở rất đau lòng, nhưng nếu như Ôn Ngữ trực tiếp đối phó em, người bị thương là em, anh và Tiểu Bạch cũng đau lòng giống như vậy..... Suy cho cùng đều là lỗi của Ôn Ngữ, chúng ta tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho bà ta, dùng pháp luật nghiêm khắc nhất trừng trị bà ta!”

Liên Hoa được Triển Thiếu Khuynh khuyên nhủ nên trái tim an ổn một chút, hít sâu vài hơi, cô nói: “Đúng, quả thực em không nên nói lời như thế lãng phí

thời gian —— chúng ta sẽ thông qua luật pháp để phục thù kẻ thù chứ, Ôn Ngữ phải chết, Ôn thị cũng phải biến mất, em sẽ không để cho họ có cơ hội tro tàn lại cháy, họ nhất định phải nhận lấy trừng phạt!”

“Được, anh giúp em, anh và em cùng nhau đối phó họ ——” Giờ phút này Triển Thiếu Khuynh chỉ muốn bay đến bên cạnh Liên Hoa ôm lấy cô, nhưng hai người thân ở hai nơi, tình cảm chân thành quyết liệt của anh chỉ có thể thông qua điện thoại đưa tới, “Ngày mai anh sẽ cùng luật sư tới bệnh viện tìm em, chúng ta thảo luận tỉ mỉ vụ án một chút, nếu như phán quyết Ôn Ngữ không phải tử hình, chúng ta sẽ kiện bà ta đến chết mới thôi!”

Lại nói mấy câu với Liên Hoa, điện thoại đã bị cúp, Triển Thiếu Khuynh chuyển xe lăn xung quanh trong phòng đi tới đi lui, trong lòng rối bời.

Triển lão gia đi vào phòng, vốn định tự mình đến gọi con trai ăn cơm, nhưng dưới ánh đèn, trên mặt con trai sưng đỏ in một dấu tay thật sự rất bắt mắt, ông giật mình hỏi: “Thiếu Khuynh, mặt của con làm sao vậy! Tại sao lại có một dấu tay, người nào gan to bằng trời đánh con như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Di Truyền Dòng Họ

Triển Thiếu Khuynh ngẩng đầu rồi miễn cưỡng nở ra một nụ cười mím an ủi cha mình nói: “Con không có chuyện gì đâu, không có gì...”

Cũng vì chuyện xảy ra hôm nay mà trong lòng anh bây giờ đang rất rối, dù có nhiều thiên ngôn vạn ngữ nhưng khi đối diện với cha thì anh không có cách nào mở miệng được.

Dĩ nhiên mình là cha của một đứa bé bốn tuổi, nhưng mà con trai của mình lại bị người ta mưu hại làm chi ngã xuống lầu, những tin này làm cho anh chấn động rất nhiều. Vừa rồi anh đã tìm tất cả các luật sư của nhà họ Triển bọn họ cũng khá nổi trội, anh và Liên Hoa sẽ cùng nỗ lực và bảo vệ Tiểu Bạch, đưa người đứng sau lưng ra công lý chịu tội, nên anh muốn chọn một luật sư xuất sắc nhất.

Dù sao ông cụ cũng đã lớn tuổi rồi, những chuyện này có bày ra trước mặt cũng không thể giải quyết được chỉ làm cho cha anh thêm tức thôi còn để cho cha mình lo lắng nữa nên nhất định phải giấu diếm lại.

“Sao lại không có chuyện gì?” Ông cụ cũng sẽ không bị con trai mình lừa gạt dễ dàng như vậy, “Con còn muốn giấu diếm cha mình, đừng quên con là con trai của ta, chỉ cần con chớp mắt một cái là biết con muốn làm gì rồi. Nói đi, hôm nay đã xảy ra chuyện gì, nhìn dáng vẻ của con hình như có tâm sự.”

Giọng nói của ông cụ mười phần chín đã che giấu đi sự lo lắng, Thiếu Khuynh vẫn thành thực thận trọng, 10 mấy tuổi đã bắt đầu tiếp quản công việc của công ty, con trai ông cũng chưa từng gặp qua những sóng gió lớn, dù cho tính thần suy sụp hay bị thương gì đó thì ẩn núp mấy năm, có thể gần hai tháng trải qua ở địa ngục cũng đã bình thường lại rồi, với lại ông cũng không thấy con trai mình có một chút lúng túng nào, nhưng mà sao hôm nay lại thất thường như vậy?

Ông cụ lo lắng, trên mặt Thiếu Khuynh còn có mấy dấu tay, vẻ mặt càng ngày càng bất an, nhất định là đã xảy ra chuyện gì nên nó mới sợ như vậy!

Nhìn ánh mắt Triển Thiếu Khuynh một chút, quả nhiên là không gạt được người cha đứng đầu trong giới kinh doanh xảo trá này, ở trước mặt cha mình anh vẫn còn rất non.

Anh nghĩ một hồi, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Cha, nếu như có người muốn đối phó với con, muốn đẩy con trai con vào chỗ chết, cha sẽ làm thế nào?”

Việc anh lo lắng nhất chính là việc liên quan đến con trai anh, bình thường anh và Liên Hoa rất ghét Ôn Ngữ, căm hận đến nỗi muốn chính tay anh giết chết Tiểu Bạch, lửa giận càng ngày càng mạnh, cái việc không có cách nào kiềm nén được sự tức giận nó rất xa lạ với anh, hiện tại lại tùy ý va chạm vào trong cơ thể anh, với Liên Hoa và Tiểu Bạch hai người này luôn để anh không có cách nào yên tĩnh mà xử lý sự việc.

Lẽ ra anh nên bình tĩnh và nên giữ chặt sự bạo phát lòng thương con của Liên Hoa, như thường ngày cứ bình thường mà sắp xếp sự việc, dùng pháp luật để đưa Ôn Ngữ cùng với mọi thủ đoạn của anh ta ra công lý, nhưng vừa nãy anh vừa bàn bạc với luật sư về vụ án này thì quả thật anh rất hận định muốn đứng lên đi tới trong nhà Ôn Ngữ cầm lấy súng Ak47 quét nhà Ôn Ngữ thành tổ ong! Mới vừa nãy anh còn khuyên Liên Hoa bình tĩnh lại, nhưng mà hiện tại anh lại không bình được...

“Đối phó con? Ai dám trêu chọc con trai của Triển Dực ta?” Cho dù nghe con trai mình nói một câu nếu như, thì suýt nữa ông cụ cũng đã nổi trận lôi đình rồi, ông khề hừ lạnh một tiếng rồi nói với con trai mình: “Thiếu Khuynh, con có biết năm đó ai lái xe đụng phải con không, kết quả của người đó như thế nào?”

“Người đó... Người đó làm sao?” Triển Thiếu Khuynh trầm ngâm, năm đó anh bị tai nạn giao thông cũng đã chín phần chết một phần sống, gần một năm ở trong bệnh viện điều trị và giải phẫu mới giữ được cái mạng. Sau đó hai chân anh tàn phế và anh liền bắt đầu chán chường không để ý tới tất cả, còn việc cha mình xử lý tên tài xế gây chuyện đó như thế nào anh thật sự không biết.

Ông cụ cười cười: “Người đó say rượu rồi lái xe va vào con, con bị thương nặng như vậy, còn người đó chỉ bị thương nhẹ ở ngoài ở bệnh viện mấy ngày

liền hồi phục, tên đó nói là lúc đó tối với đầu óc hẩn mơ màng nên không biết mình đã làm cái gì, nên đã bị giam vào tù và ăn cơm tù. Nhà họ Triền còn nhắc đến vụ kiện với tên đó, kiện anh ta có ý định mưu sát, một tầng một tầng cắn hấn cáo tiếp xuống, mãi đến khi anh ta được phán tội chung thân mới thôi!”

“Cha...” Triền Thiếu Khuynh bất ngờ, thì ra lúc anh bị tai nạn giao thông, cha anh liền vì mà làm nhiều chuyện như vậy.

“Hừ, nếu như cha không điều tra ra tên tài xế kia chỉ say rượu lái xe rồi xảy ra chuyện bất ngờ, mà không phải do ai chỉ thị, thì sao lại phán tội chung thân thôi? Nếu như anh ta có ý muốn giết con cha sẽ để cho anh ta biết hậu quả khi chọc vào nhà họ Triền!” Ông cụ nói rất là hung hăng và thô bạo, “Trong giới kinh doanh có người nào mà không biết người nhà họ Triền là đứng đầu, ai cũng đừng nghĩ đến việc làm tổn thương người nhà họ Triền ngay cả một cọng tóc cũng vậy! Nếu như ta ra tay thì thôi, người không có mắt mới đối phó con, cha sẽ dùng cả tâm huyết của mình để đối phó, cũng phải đòi lại từ người đó gấp trăm gấp ngàn laafn!”

Triền thiếu lắng nghe lời nói của cha mình, bỗng nhiên anh thoải mái nở nụ cười nói: “Cha, con đã hiểu...” Hẩn chợt hiểu ra trong lòng, thì ra vừa nảy sự phẫn nộ của mình là do di truyền từ dòng họ, anh vì con trai và vợ mình mất đi bình tĩnh là chuyện bình thường.

Bây giờ, anh rất có lòng tin nói chuyện của Tiểu Bạch cho cha mình, mặc dù cha sẽ vì chuyện Tiểu Bạch bị thương mà tức giận đến phát hỏa, sẽ rất vui ngâm kẹo dừa với huyết mạch của mình.

Từ trên xe lăn anh đứng lên, từng bước từng bước tiến tới ôm lấy cha mình, rồi nói lẩm bầm bên tai cha mình: “Cha, con có một tin tức tốt muốn nói cho cha... Cha có một đứa cháu, hôm nay con sẽ gặp được con của con!”

sẽ rất vui ngâm kẹo dừa với huyết mạch của mình.

Từ trên xe lăn anh đứng lên, từng bước từng bước tiến tới ôm lấy cha mình, rồi nói lẩm bầm bên tai cha mình: “Cha, con có một tin tức tốt muốn nói cho cha... Cha có một đứa cháu, hôm nay con sẽ gặp được con của con!”

sẽ rất vui ngâm kẹo dừa với huyết mạch của mình.

Từ trên xe lăn anh đứng lên, từng bước từng bước tiến tới ôm lấy cha mình, rồi nói lẩm bầm bên tai cha mình: “Cha, con có một tin tức tốt muốn nói cho cha... Cha có một đứa cháu, hôm nay con sẽ gặp được con của con!”

Ông cụ Triền đang đứng ở bên cạnh con trai mình liền tròn mắt há hốc mồm ngây ngẩn cả người lên, từ bác sĩ mà ông biết được trình độ trắng kiết ở nơi đó của con trai mình, biết Thiếu Khuynh có thể từ từ đi được vài bước và còn ở trước mặt mình thực nghiệm biểu diễn từng bước đi, Thiếu Khuynh xa cách ông bốn năm nay lại có thể thấy Thiếu Khuynh đứng lên đi được làm cho ông rất cảm động!

Lời nói kế tiếp của Thiếu Khuynh càng làm cho con mắt ông muốn lọt ra ngoài, Thiếu Khuynh nói cái gì, nói hôm nay rất cuộc, nói ông có cháu nội!

Trong lúc kinh sợ thì những lời nói này cũng không có hiệu quả tốt gì, Triền Dực nhìn chăm chăm con trai mình, ánh mắt của ông ngày càng sắc bén, ông nhìn ra được cả người Triền Thiếu Khuynh đều lạnh lẽo!

Ông cụ cắn răng nói: “Tiểu tử thú! Đến bây giờ con còn chưa có đủ tư cách làm chuyện đó vậy con trai con từ đâu ra! Không phải con bảo đảm với cha là phải kết hôn với Liên Hoa và chỉ có Liên Hoa làm con dâu của ta sao, chỉ chọn một người là Liên Hoa, đứa bé đó là ai sinh ra? Hừ, mấy năm qua chân của con bị thương tránh nữ nhân như tránh rắn rết, vậy đứa bé kia là con lang thang ở đâu pha trộn lại, con có con trai thì con trai phải có mẹ, chẳng lẽ Liên Hoa lại đồng ý tái giá với con à!”

Triền Thiếu Khuynh bị cha mình chửi đến sừng sốt, sau đó anh lấy tay để lên vai cha mình, cố nén cười lại nhưng cả người lại run rẩy, được một lúc, anh mới từ từ nói: “Cha, là con không nói rõ... Đứa bé đó gọi là Tiểu Bạch, năm nay đã bốn tuổi, nó là con trai của con và Liên Hoa! Năm năm trước con và Liên Hoa từng gặp nhau, sau đó cũng không còn liên hệ nữa, tới hôm nay con cũng mới biết, cô ấy sinh cho con một đứa con trai...”

Triền Thiếu Khuynh mỉm cười, anh thấy cha mình coi trọng Liên Hoa như vậy anh rất vui, cha thích cô ấy vì cô ấy mà răn dạy anh, cũng chứng minh được ánh mắt chọn người của cha anh rất độc đáo, cô ấy là một người phụ nữ xuất sắc hơn nữa còn là người phụ nữ của anh!

“Hà!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Luật Sư Ân

Edit: Thanh Xuân.

Ông cụ cả kinh cảm cũng muốn rút xuống, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy Triền Thiếu Khuynh, ông nhìn lại con trai thêm mấy lần, thậm chí ông cụ luống cuống đi vồ vồ lỗ tai, lại nhéo mình một cái, nghiệm chứng đây không phải là ảo giác của mình, hiện tại cũng không phải đang nằm mơ. . . . .

Chờ ông cụ hoàn toàn xác nhận và tin lời của con trai, ông lập tức kéo Triển Thiếu Khuynh, hỏi liên tục: "Con nói thật?! Con và Liên Hoa thật sự có con? Nói như vậy ba có cháu rồi!"

Gương mặt ông cụ kích động hơn hờ ra mặt, không thể tiếp tục duy trì tính trầm tĩnh nữa, không ngừng lẩm bẩm nói: "Ta có cháu. . . . . Nhà họ Triển chúng ta có hậu, mà đứa bé kia đã bốn tuổi rồi, đến tuổi cái gì cũng hiểu có thể lên nhà trẻ rồi. . . . . Đường như mấy ngày trước trước mắt ta Thiếu Khuynh vẫn đang bị bắt nạt, với tay để cho người ta ôm, trong nháy mắt, bây giờ Thiếu Khuynh cũng là một người cha có con. . . . . Mẹ của cháu ta là Liên Hoa, vậy ta an tâm, tương mạo của hai người Thiếu Khuynh và Liên Hoa đều là siêu phẩm thoát tục, nhất định đứa bé cũng thừa kế toàn bộ ưu điểm của cha mẹ, cũng không biết đứa bé có yêu thích người ông này là ta hay không ——"

"Tiểu tử thôi, sao con không dẫn cháu của ba đến!" Chợt tỉnh táo khi đang lẩm bẩm một mình, ông cụ tức giận lắc lắc bả vai con trai, vừa gấp mà phần nổi rõ, "Hôm nay con gặp được đứa bé, tại sao không dẫn mẹ con nó về, con muốn lão già ta nhớ cháu trai gấp đến chết có phải không! Đứa bé đều đã có, con quyết định lúc nào thì cưới Liên Hoa? Con phải cho con dâu và cháu trai của ba thân phận danh chính ngôn thuận, chúng nó cũng đều là thành viên nhà họ Triển chúng ta, con nhanh lên một chút đi đón chúng nó trở về!"

"Ba đừng có gấp, ba, ba đừng có gấp!" Triển Thiếu Khuynh bị ba mình lắc có chút đứng không vững, gian nan vịn một bên vách tường, gấp giọng giải thích cho ba mình, "Con đương nhiên muốn cho Tiểu Bạch tới gặp ba, nhưng phát sinh một ít chuyện, hiện tại Tiểu Bạch không có cách nào di chuyển, Liên Hoa cũng ở đó cùng với nó, con đang nổi giận cũng là vì chuyện mẹ con họ, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hi vọng ba có thể giúp con ngồi xuống. . . . ."

"Thiếu Khuynh, tới tới, ngồi xuống nói ngồi xuống nói." Lúc này ông cụ mới ý thức được vừa rồi mình quá kích động, vội vàng từ từ đỡ Triển Thiếu Khuynh đến ngồi xuống xe lăn, "Con nói cho ba nghe một ít chuyện của cháu ba, đứa bé lớn lên trông thế nào, tính tình khí như thế nào, thân thể khỏe mạnh hay không?"

"Được." Triển Thiếu Khuynh ngồi trên xe lăn, cũng kéo ba mình ngồi vào cái ghế bên cạnh, mới nói tiếp, "Tên của đứa bé gọi là Liên Tinh Bạch, nhũ danh Tiểu Bạch, lớn lên cực kì thông minh bạch ngọc đáng yêu, gần như giống dáng vẻ của con trong hình khi còn bé như đúc, con nhìn một cái cũng biết là con trai của con, ba vừa thấy nhất định cũng sẽ thích. Tính tình của nó hoạt bát quật cường, còn nhỏ tuổi cũng rất như có ý tưởng, được Liên Hoa giáo dục rất tốt, ba yên tâm."

"Tiểu Bạch, cháu của ba gọi Tiểu Bạch —— dáng vẻ giống con khi còn bé, khỏe mạnh giống như con, vậy thì nhất định là lớn lên giống như bạch ngọc đồng tử, trưởng thành cũng là người có tiền đồ đấy! Một tay Liên Hoa nuôi lớn đứa bé, càng không thể sai được ——" Ông cụ ha ha nở nụ cười, chỉ tưởng tượng tới dáng vẻ của Tiểu Bạch, nhớ tới bộ dạng đáng yêu xinh đẹp của Thiếu Khuynh khi còn bé, ông cụ cực kỳ cao hứng, nhưng lại càng muốn gặp mặt cháu trai, ông hỏi Triển Thiếu Khuynh nói: "Vậy tại sao Tiểu Bạch không thể di chuyển được, tại sao không có cách dẫn nó trở lại đây? Mẹ con bọn nó làm cái gì khiến con tức giận bất mãn, cũng lập tức nói rõ ràng cho ta! Chuyện có thể làm cho con nhức đầu, cũng đáng giá khiến ông cụ ta suy xét một phen. . . . ."

"Là —— là bởi vì Tiểu Bạch bị thương. . . . ." Triển Thiếu Khuynh chớp mắt vài cái, rốt cuộc vẫn phải nói ra tin tức xấu cho ba mình, "Hiện tại đứa bé bị thương cả người nằm ở bệnh viện, cơ thể lại gãy xương nên không nên di chuyển, Liên Hoa đang ở bên cạnh chăm sóc cho nó, mẹ con hai người họ người nào cũng không chịu rời đi. . . . . Cho nên con không thể dẫn mẹ con họ tới gặp ba, xin ba không nên tức giận."

"Hồ đồ, chẳng lẽ ba không nói đạo lý làm người sao, đương nhiên là thương thể của đứa bé quan trọng nhất! Tiểu Bạch bị thương nghiêm trọng không, có nguy hiểm đến tính mạng hay không?" Ông cụ tức giận hận không thể gõ đầu con trai, "Liên Hoa ở bệnh viện chăm sóc Tiểu Bạch, con lại trở về làm cái gì! Cơ hội ở chung cùng với con dâu và con trai tốt như vậy, con chạy trở về làm gì! Nói, Tiểu Bạch bị thương thế nào, ta không tin là Liên Hoa làm mẹ mà không thể chăm sóc tốt cho đứa bé, nhất định có ẩn tình gì đó có đúng hay không!"

"Tiểu Bạch không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là triệu chứng không nghiêm trọng một chút và bị thương ngoài da." Về mặt Triển Thiếu Khuynh buồn bã, rốt cuộc kể lại tất cả mọi chuyện, "Tiểu Bạch là bị người khác đẩy xuống lầu, trực tiếp té từ lầu hai xuống, hung thủ đây nó chính là Ôn Ngữ của Ôn thị, bà ta và Liên Hoa có thù oán, không cách nào đấu thắng Liên Hoa, nên Ôn Ngữ mới xuống tay hại Tiểu Bạch. . . . ."

Bây giờ anh có thể không cố kỵ nói toàn bộ quá trình cho ba mình, không có ý tốt giấu giếm cái gì. Ba nói đúng, mọi người nhà họ Triển bọn họ là bao che nhất, cả nhà muốn yêu thương bao bọc lẫn nhau, Liên Hoa và Tiểu Bạch không chỉ là người phụ nữ của anh con của anh, cũng là con dâu và cháu trai của ông cụ, anh và ông cụ muốn đồng tâm hợp lực cùng nhau xử lý chuyện này, cùng nhau đối phó Ôn Ngữ to gan này dám dẫm đạp thương hại người phụ nữ nhà bọn họ.

Triển Thiếu Khuynh lặng lẽ dấu đi một phần nhỏ mọn, có lẽ, anh vẫn có thể từ trên người ba mình học được một chút ý nghĩ và phương pháp hữu dụng, dù sao ông cụ ăn muối nhiều hơn anh ăn cơm, có một số biện pháp mà anh không nghĩ tới, ông cụ sẽ xử lý toàn diện hơn.

Anh muốn trưởng thành, trưởng thành đủ để che gió che mưa cho Liên Hoa và Tiểu Bạch, để cho họ có chỗ dựa vững chắc.

Phải bảo vệ Liên Hoa và Tiểu Bạch, muốn giải quyết vấn đề mà bọn họ phải đối mặt, anh không ngại mượn kinh nghiệm của ông cụ, dù sao an nguy hai mẹ con bọn họ là quan trọng nhất, nhanh chóng giải quyết cái nguy cơ vô cùng cấp bách này; nhưng theo đuổi Liên Hoa cưới cô về nhà, chuyện này anh nhất định sẽ dốc hết sức, khiến Liên Hoa tâm phục khẩu phục yêu anh.

"Cháu của ta lại bị người hại, vậy mà Ôn Ngữ dám xuống tay hại Tiểu Bạch, vậy con vẫn ngồi chỗ này chờ cái gì!" Ông cụ nghe Triển Thiếu Khuynh thuật lại tất cả, giận đến mức lập tức nổi trận lôi đình, gần như là nhảy cẫng lên sẽ phải xông ra ngoài, "Lá gan người của Ôn thị đúng là muốn phá thùng trời xanh, vậy mà hại cháu trai bảo bối duy nhất của ta, còn muốn giết Tiểu Bạch, cô ta chán sống rồi sao! Vậy ta đây phải đi thay trời hành đạo diệt cô ta!"

"Ba, ba, người bình tĩnh một chút! Cả con và Liên Hoa đều là hận bà ta hận đến muốn chết, hận không thể rút gân lột da giết Ôn Ngừ một trăm lần, nhưng chúng con đều bị vô số con mắt nhìn chăm chăm, không thể làm loại chuyện này trên tay dính đầy vết máu. . . . ." Triển Thiếu Khuynh vội vàng kéo ông cụ, dùng sức ngăn cản ông cụ liều mạng đi tìm Ôn Ngừ, anh nhỏ giọng khuyên nhủ, "Hiện tại trong tay Liên Hoa có một cuộn băng ghi hình ghi lại quá trình Ôn Ngừ hành hung, con và Liên Hoa đã quyết định muốn thông qua thủ đoạn luật pháp đối phó với Ôn Ngừ rồi, nhất định kiện bà ta đến chết! Con mới vừa đang chọn luật sư có thể tiếp nhận đơn ủy thác này, ba, người quen biết nhiều hơn, tài nghệ cũng càng cao, xin ngài giúp đỡ chọn một luật sư có thể thắng kiện, khiến Ôn Ngừ chịu chế tài luật pháp, vì Tiểu Bạch báo thù đi!"

"Đáng ghét đáng ghét! Tại sao không thể nộ máu trả bằng máu, ăn miếng trả miếng!" Ông cụ cố đề xuống lửa giận kia, nhưng ánh mắt gài nua của ông bắt đầu lóe lên ngọn lửa màu lam u ám, "Cũng tốt, thông qua luật pháp kiện chết cô ta, chúng ta quang minh chính đại giết chết cô ta! Chuyện chọn luật sư giao cho ba, nhất định là đội luật sư xuất sắc có thể xử lý loại án này, sáng sớm ngày mai ba sẽ liên lạc một tá luật sư cho con, một tổ luật sư cả năm không ngừng khởi tố, không kiện Ôn Ngừ đó bị tuyên án tử hình thì không bỏ qua! Tòa án Viện Kiểm Sát Cục cảnh sát những chỗ này ba cũng sẽ trình trọng lên tiếng chào hỏi, trong phạm vi hợp lý hợp pháp, dùng tốc độ nhanh nhất tuyên án Ôn Ngừ!"

"Cám ơn ba, có ba ra mặt, cuối cùng con coi là không có phụ một phen ủy thác của Liên Hoa. . . . ." Triển Thiếu Khuynh cười khẽ, "Ngày mai con chọn luật sư xong sẽ đi tìm Liên Hoa bàn bạc, nhất định có thể mã đáo thành công! Ba, cảm ơn sự trợ giúp của ba, chuyện cứ quyết định như vậy đi, chúng ta đi ăn cơm tối đi!"

Ông cụ lại xoa người muốn đi: "Ăn cơm cái gì, một giây ta cũng không chờ nổi rồi, đi xem cháu của ta là điều quan trọng nhất! Con đã gặp Tiểu Bạch không lạ gì, nhưng lão già ta vẫn chưa nhìn Tiểu Bạch một cái! Nó không thể tới gặp ta, ta đi bệnh viện nhìn nó còn không được sao!"

Đi vài bước, ông quay đầu lại hỏi, "Tiểu tử thú, cháu trai bảo bối của ta đang ở bệnh viện nào, nói nhanh một chút!"

Triển Thiếu Khuynh tiến lên kéo ông cụ: "Ba, trước hết người đừng có gấp, con không ở bệnh viện làm bạn với Tiểu Bạch, là bởi vì tiểu tử kia lần đầu tiên nhìn thấy con, sau khi biết con là cha nó, nó lập tức giãy giụa một hồi không muốn gặp lại con, suýt nữa làm vết thương nghiêm trọng hơn. . . . . Con không thể làm gì khác hơn là phải về trước, đợi Liên Hoa giải thích rõ thân phận của con cho Tiểu Bạch biết, đợi đến ngày mai Tiểu Bạch đón nhận con rồi, con lại đi gặp nó nữa. . . . . Nhưng con đã gọi bác sĩ nhà họ Triển am hiểu khoa chỉnh hình và khoa nhi đến bệnh viện kia giúp đỡ rồi, tận tâm chăm sóc tốt cho Liên Hoa và Tiểu Bạch. Chuyện mẹ con bọn họ người không cần phải lo lắng, chờ con và Liên Hoa nói rõ ràng người muốn đi gặp Tiểu Bạch, chúng ta chuẩn bị xong tất cả, người lại đi gặp Tiểu Bạch có được hay không?"

Bây giờ cả người Tiểu Bạch quần băng gạc nhất định sẽ dọa sợ ông cụ, vừa rồi anh miêu tả thương thế của Tiểu Bạch chỉ là hời hợt mấy câu, nếu như ông cụ thấy thương thế Tiểu Bạch thoát nhìn là nghiêm trọng như vậy, nhất định sẽ bị kích thích đến mức đau lòng không chịu được.

Ông cụ hàm hồ nói: "Không chịu thua kém tiểu tử thú, ai bảo con năm đó không giữ chặt Liên Hoa, để con bé từ bên cạnh con chạy đi, một cô gái như con bé một mình nuôi Tiểu Bạch lớn, mẹ con hai người sống nương tựa lẫn nhau, hôm nay con mới gặp được Tiểu Bạch, trước kia chưa bao giờ cố gắng trách nhiệm một ngày, nó lại chịu nhận con mới là lạ đó! Hừ, tại sao trên người con không có một chút dịu dàng che chở mà năm đó ta dành cho mẹ con, đúng là một tên đầu gô! Nhanh lên một chút dụ dỗ được cháu trai bảo bối của ta, nếu Tiểu Bạch không thích con, thì làm sao Liên Hoa có thể gả cho con! Tính mệnh của phụ nữ đều là con cái, không được đưa bé thích, con nhất định cũng là không đùa! Ba mặc kệ con dùng cách gì, trong vòng ba ngày, ba nhất định phải gặp được cháu trai của ba!"

Đầu Triển Thiếu Khuynh đầy hắc tuyến, Liên Hoa có con trai thì quên người yêu là anh đây, ông cụ có cháu trai cũng không làm khó đứa con trai này coi như là quan trọng rồi, hình như, anh cho là cuộc sống trong tương lai anh sẽ cùng Tiểu Bạch không ngừng tranh đấu cướp đoạt, rất nhanh sẽ có thể thực hiện chứ?

Hôm sau, Triển Thiếu Khuynh mang theo người dẫn đầu đoàn luật sư do ông cụ sắp xếp đến bệnh viện Thời Vũ, Liên Hoa nhân lúc Tiểu Bạch lim dim, hai người lặng lẽ tụ họp trong một nhà khách ở bên ngoài bệnh viện.

"Liên Hoa, vị này là luật sư Ân, ba anh liên lạc với luật sư tổ tụng đứng đầu Quốc Nội, chuyên phụ trách công vụ án hình sự, hành nghề hai mươi năm, gần như là chưa từng thua vụ kiện nào." Triển Thiếu Khuynh chỉ vị bên cạnh tuổi đã hơn bốn mươi kia, tây trang thẳng thớm nghiêm túc giới thiệu cho Liên Hoa, "Triển thị sẽ thành lập một tổ luật sư nhỏ cho vụ án lần này, tổng cộng có mười hai thành viên, sẽ không ngừng kháng án không cáo vụ án Tiểu Bạch đi xuống, luật sư Ân là người dẫn đầu đoàn luật sư này, tính chuyên nghiệp là không thể nghi ngờ, em có thể yên tâm nói bất cứ chuyện gì với luật sư cũng được."

Liên Hoa và luật sư Ân nhẹ nhàng mà bắt tay, tự giới thiệu mình: "Luật sư Ân, xin chào, tôi là Liên Hoa người giám hộ của người bị hại trong vụ kiện lần này, ông trực tiếp gọi tên tôi là được rồi. Người bị hại là Tiểu Bạch của con trai của tôi, nó bị Ôn Ngừ đẩy xuống lầu, hiện tại cả người vết thương đang nằm ở trong bệnh viện, cho nên tôi hy vọng Ôn Ngừ có thể bị luật pháp trừng trị, nhận lấy xử phạt nặng nhất!"

"Xin trước hết để cho tôi xem một chút nói chứng cứ mà Triển thiếu đã nói với tôi, nghe nói trên tay cô có một cuộn băng ghi hình ghi lại toàn bộ quá trình hành hung?"

Liên Hoa gật đầu một cái, chiếu lại đoạn video trên máy tính lần nữa.

Cho dù không biết lần thứ bao nhiêu xem đoạn video này, khi Liên Hoa thấy Ôn Ngừ xuất hiện ở sau lưng Tiểu Bạch, dùng sức đẩy nó xuống lầu, thân thể Tiểu Bạch ở giữa không trung có dáng dấp trì hoãn động tác, nhưng cuối cùng vẫn bị ngã xuống dưới lầu, một loạt hình ảnh này làm cho trong lòng Liên Hoa căng thẳng, vẫn là hận không thể tiến lên thay con trai chịu đựng đây tất cả.

Lần đầu tiên Triển Thiếu Khuynh nhìn thấy đoạn video này, lúc anh nhìn thấy bàn tay gây tội ác của Ôn Ngừ phía sau màn bắt đầu hành động, thì quả thật không không chế được sẽ phải nắm được cổ của bất kỳ người nào, dùng sức kéo xé người đó thành hai nửa, tưởng tượng nhiều hơn nữa cũng không sánh bằng một sự thật, tình hình thực tế Tiểu Bạch ngã lầu quả thực là chấn động lòng người đến mức để cho anh phẫn nộ!

Đợi đến toàn bộ video kết thúc, Liên Hoa nhẹ nhàng hỏi: "Cái này làm chứng có, có thể vu khống Ôn Ngữ cố ý giết người không, có thể để cho Ôn Ngữ chỉ có một con đường chết không?"

Triển Thiệu Khuynh dè dặt trả lời, nói: "Luật sư Ân, Ôn Ngữ giống như trực tiếp cố ý giết người vậy, nhất định là có thể bị trọng phạt mới đúng!"

"Dựa vào việc Ôn Ngữ và cô kết thù kết oán, dựa vào đoạn ghi hình này, động cơ giết người và thủ pháp giết người của Ôn Ngữ cũng đã rất rõ ràng, tố cáo Ôn Ngữ cố ý giết người tuyệt đối không có vấn đề." Luật sư Ân ngừng nói, sau một lúc lâu mới nói tiếp, "Nhưng theo một luật sư mà nói, lần này con của cô té lầu cũng không có tử vong, trên thực tế cũng chỉ coi như là vết thương nhẹ, cố ý giết người sẽ phải kết án nhẹ. Cho dù luật sư cố gắng biện hộ tranh chấp đi nữa, nhưng mà cũng chỉ có thể tuyên án Ôn Ngữ vài chục năm tù có thời hạn, muốn phán tử hình, thực sự quá khó khăn."

"Ông nói những lời này, tôi coi như đối với sự chuyên nghiệp của mình ông rất có tự tin, tin tưởng ông không phải là luật sư bình thường, nhất định ông có thể thắng vụ kiện này." Liên Hoa cười nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 192: Không Xong

Edit: Thanh Xuân.

Ánh mắt bén nhọn của Triển Thiệu Khuynh cũng nhìn luật sư Ân, thúc ép hỏi: "Luật sư Ân, ông là người do ba tôi giới thiệu, trình độ nhất định không chỉ là như vậy, chỉ cần theo yêu cầu chúng tôi thắng vụ kiện này, ông còn cần cái gì, cứ việc nói là được rồi."

Về mặt luật sư Ân khẽ dừng lại, mình nhân bất thuyết ám thoại (*), trực tiếp hỏi Liên Hoa: "Liên tổng, xin hỏi cô có thông tin nào khác có ích cho vụ án không, đứa bé kia có quyền lợi và nghĩa vụ đặc biệt gì hay không? Tôi nghe nói cô và đứa bé mới từ nước ngoài quay về, quốc tịch của đứa nhỏ là nước nào? Nếu như là quốc tịch Trung Quốc, theo khả năng kháng án biện hộ của tôi, theo luật pháp, nhưng mà tội phạm cũng chỉ là bị xử tù chung thân, tử hình thì không cách nào đạt tới."

(*) Người quang minh không nói chuyện ám muội.

Hai mắt Liên Hoa sáng lên: "Tiểu Bạch có nhiều quốc tịch! Nó sinh ra ở Pháp, tự nhiên có quốc tịch nước Pháp, sau lại đi theo tôi ở nhiều nơi trên thế giới, để có visa thuận tiện, nên Tiểu Bạch lấy được rất nhiều quốc tịch của các quốc gia, đương nhiên quốc tịch của nó không phải là Trung Quốc!"

"Như vậy cũng tốt, xin Liên tổng lấy danh sách những quốc gia kia sắp xếp lại một chút, tham chiếu thi hành theo luật pháp của những quốc gia kia, nói không chừng là có thể xử tử hình cho kẻ phạm tội!" Luật sư Ân gật đầu nói, "Chỉ là điều này cần một số luật sư hiểu rõ luật pháp của những quốc gia tương ứng kia, tổ tụng vẫn có thể tiến hành tại tòa án Trung quốc, chẳng qua là muốn dùng quốc tịch của Tiểu Bạch làm theo luật pháp nhất định. . . . ."

Triển Thiệu Khuynh lập tức bảo đảm: "Cái này ông không phải lo lắng, Triển thị sẽ tuyển những luật sư kia, cùng gia nhập vào đoàn luật sư dự phiên tòa, tôi lập tức đi sắp xếp ngay!" Nói xong, anh di chuyển xe lăn đi sang một bên gọi điện thoại đi an bài luật sư. Mặc dù bây giờ vẫn không biết rốt cuộc Tiểu Bạch có bao nhiêu quốc tịch, anh quyết định chuẩn bị một lượt các luật sư có nhiều quốc tịch quốc gia khác nhau, lo trước khỏi họa, dùng hết khả năng vì tranh thủ phần thắng vụ kiện!

Liên Hoa khẽ nói một tiếng cảm ơn với Triển Thiệu Khuynh, hỏi tiếp luật sư: "Thời gian, từ lúc tổ tụng đến khi tòa án đưa ra phán quyết cuối cùng, phải mất bao lâu? Tôi không chờ được quá lâu, tôi muốn Ôn Ngữ chết ngay lập tức!"

Luật sư Ân đẩy đẩy mắt kính, tính sơ thời gian, trả lời: "Tính lạc quan nhất, ít nhất cần một tháng."

"Một tháng?" Chân mày Liên Hoa nhíu chặt hơn, "Làm sao lại lâu như vậy, không thể kết án sớm sao? Tôi rất khó chờ một tháng!"

Luật sư Ân chậm rãi giải thích: "Tòa án xử lý loại vụ án hình sự này, phải qua năm giai đoạn là lập án, điều tra, khởi tố, xét xử và thi hành, tuyên án tử hình nhất định phải qua phán quyết của tòa án tối cao, tiến hành từng bước, một tháng đã là thời gian nhanh nhất trên lý thuyết rồi, mà thực tế cần thời gian, nói không chừng so một tháng nhiều hơn, Liên tổng, dục tốc thì bất đạt, cô yên tâm, kẻ phạm tội nhất định chạy không thoát cái kết cục này, vấn đề chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi."

Liên Hoa cau mày nghĩ một lát, bất đắc dĩ thở dài, cô cũng biết tiến hành theo quá trình đương nhiên sẽ cần rất nhiều thời gian, nhất là Tòa án, Viện Kiểm Sát và Cục Công An cùng chung liên thủ xử lý án kiện hình sự, cô lo lắng đi nữa, Triển thị tạo áp lực đi nữa, cũng sẽ không rút ngắn được bao nhiêu thời gian.

Cô lấy bản gốc băng ghi hình đưa cho luật sư Ân, trong ánh mắt tràn đầy kiên quyết âm hàn: "Luật sư Ân, ông là người do Thiệu Khuynh giới thiệu, là người Triển lão gia từ tin tưởng, tôi tin tưởng sự lựa chọn của bọn họ, cũng tin tưởng sự chuyên nghiệp của ông, nên tôi yên tâm giao vụ án của Tiểu Bạch cho ông! Nếu như có thể đạt tới yêu cầu của tôi, có thể để cho Ôn Ngữ bị tuyên án tử hình, bất kỳ yêu cầu gì của ông tôi đều thỏa mãn, sau khi kết án ông cứ việc nói thù lao; nhưng nếu như không kết thúc toàn lực, không kiện Ôn Ngữ đến chết, ông cũng phải nhận hậu quả, tôi và Thiệu Khuynh

không ngại tự tay dính máu tanh, vì Tiểu Bạch, chuyện gì chúng tôi cũng có thể làm được !"

Luật sư Ân tự tin cười một tiếng: "Liên tổng yên tâm, tôi sẽ không làm cô thất vọng, sẽ không phụ lòng Triền lão gia năm đó đề bạt tôi. Chuyện này cứ giao cho tôi, xin cô đợi đến ngày tòa án công khai thẩm lý kết án đó!"

Liên Hoa lại cho luật sư một kim bài miễn tử: "Xin nhờ ông vậy, ông cứ ở phía trước đấu tranh anh dũng, chuẩn bị tất cả tin tức có gây ra những vấn đề gì, đều có chúng tôi xử lý!"

"Có bảo đảm này của Liên tổng, thì tôi càng có lòng tin mạnh tay đi đánh một trận." Trong mắt luật sư Ân có một mảng tính toán, nhẹ giọng nói thầm, "Thật ra thì dư luận cũng là một loại áp lực, tin tức lan rộng ra ngoài kích thích sự phẫn nộ của dân chúng, đây cũng là một loại thủ đoạn. . . . ."

Triền Thiếu Khuynh nói chuyện điện thoại xong trở lại, lập tức chen vào nói bảo đảm nói: "Ông cứ việc đi làm, tôi sẽ cung cấp nguồn nhân lực và vật lực ủng hộ cho ông!"

Ba người thân mật bàn bạc thành một đoàn khăng khít, giờ khắc này, Liên Hoa và Triền Thiếu Khuynh vì con trai mình mà liên thủ, bày mưu tính kế hoàn thiện phương án. Có thể đoán được, hai vị cường nhân giới kinh doanh này sau khi hợp tác sẽ bùng lên sự uy hiếp mạnh mẽ, cái này có thể sánh ngang sức mạnh không kích kinh hoàng của bom nguyên tử, mà mục tiêu tập kích chỉ có một.

Ôn thị, Ôn Ngữ, sắp gặp tai họa ngập đầu.

Tám giờ tối, ở bên trong phòng khách của tòa biệt thự xa hoa nhà họ Đỗ, đèn thủy tinh êm dịu chiếu rọi bóng đêm, bên trong nhà hòa thuận vui vẻ thành một đoàn.

"Trong mấy người chúng ta, tính thế nào cũng là phúc khí ông cụ tốt nhất!" Ôn Ngữ cười đến mặt từ ái, vuốt tay của con gái, nhìn về phía ông cụ Đỗ cười nói, "Tôi thấy cái thai này của Như Cảnh nhất định là con trai, trước hết tôi phải chúc mừng ông lập tức có thể bổn cháu trai rồi!"

"Mẹ!" Ôn Như Cảnh dậm chân một cái, vừa thẹn thùng mà lại e sợ nói, "Lúc này mới mấy ngày, sao có thể nhìn ra là nam hay nữ?" Cô lại nhìn ông cụ Đỗ làm nũng. "Ba, người nghe lời của mẹ con, sinh nam sinh nữ thì cũng là cháu của người, chẳng lẽ vì con sinh con gái nên người cũng không thương con sao!"

Ôn Ngữ chỉ vào con gái lập tức trách mắng: "Con xem con, đừng ý vào ba chồng con thương con, thì muốn vĩnh viễn lỗ mũi lên trời! Đương nhiên cho dù nam hay nữ thì ông cụ cũng sẽ đối tốt với con, trong bụng con cũng là cháu ngoại của mẹ đấy, dù sao mặc kệ nam hay nữ, mẹ đều thương như nhau đấy! Cuộc sống sau này của con và Yên Thừa còn dài, không cho chúng ta thêm bảy tám đứa cháu nữa, chúng ta sẽ không bỏ qua đâu!"

"Ha ha ha ha, bà thông gia, lời này của bà thật là hay!" Ông cụ cười híp mắt nói, "Đỗ gia chúng ta cũng là con cháu đông đảo, nhưng đến thế hệ Yên Thừa chỉ có một đứa con độc nhất là nó. Như Cảnh à, cái thai này cũng chỉ là bắt đầu, sau này con phải khai chi tán diệp vì nhà họ Đỗ, cháu trai hay cháu gái ba đều thương như nhau!"

"Ba, xem ba nói kìa. . . . ." Ôn Như Cảnh làm bộ xấu hổ trốn trong ngực Ôn Ngữ, âm thầm trao đổi ánh mắt với mẹ mình, cô hài lòng cười cười. Lần đầu tiên cô cảm thấy mẹ làm chuyện không tệ, quả nhiên là tàn nhẫn cầm một dao trong lòng Liên Hoa, bỏ đi đứa con trai quý giá nhất của Liên Hoa, khiến cái họa lớn trong lòng này là Liên Hoa không còn cách nào tỏ ra uy phong nữa, cuộc sống của mẹ con hai người các cô là quá tốt rồi !

Hừ, Liên Hoa vẫn còn có mặt bày ra dáng vẻ cao ngạo thánh thiện, thì ra là cô ta có con riêng! Đứa bé bảo bối của Liên Hoa đến đôi mắt cũng giống, nếu không phải là mẹ đúng lúc phát hiện, cũng không biết Liên Hoa mà cả thành phố K bọn họ sùng bái mang theo một đứa con hoang bốn tuổi!

Cũng là mẹ quyết đoán kịp thời, lên vào nhà trẻ của đứa con hoang đó, mặc dù trường học tư nhân này bảo vệ nghiêm ngặt nhất, nhưng ở đó không có camera giám sát, nên mẹ dễ dàng hành động, ở nơi không người đây đứa bé kia xuống lầu. Đứa bé bốn tuổi té từ trên cao xuống như vậy, nhất định là chết chắc!

Cô thật muốn xem, Liên Hoa mất đi con trai, có còn tinh thần trở lại kiểm chuyện với bọn họ hay không!

Ôn Như Cảnh núp trong ngực mẹ mình, âm ngoan cười khẩy.

Ôn Ngữ ôm con gái, nói với ông cụ: "Ông xem, da mặt đứa nhỏ Như Cảnh này chính là mỏng như vậy, lập tức sẽ phải làm mẹ, vẫn xấu hổ nhất gan như thế, khiến tôi làm sao mà yên tâm đây! Sau này vẫn còn có tám, chín tháng phải chịu đựng đây."

"Bà thông gia, bà đây cũng là nhắc nhở tôi, chuyện này phải thương lượng thật tốt. Bây giờ nhà họ Đỗ sẽ xem Như Cảnh thành Phượng Hoàng mà chăm sóc con bé, mặc dù mọi người không ít bảo mẫu bác sĩ, vẫn chăm sóc con bé, nhưng bà là mẹ Như Cảnh, con gái mang thai vẫn muốn mẹ chăm sóc mới yên tâm. Mẹ Yên Thừa mất sớm, lần đầu tiên Như Cảnh mang thai không biết kiêng kỵ, Yên Thừa cũng bận rộn chuyện của công ty không thể thường xuyên phụng bồi Như Cảnh, tôi lại là một ông già, lại càng sợ ý lo là e rằng không nhớ cái gì, trong nhà không có dáng vẻ như chủ nhân, sau này bà nên thường tới nhà họ Đỗ đi! Nếu không hay là nghe lời tôi..., bà cũng chuyển đến nơi này cùng với Như Cảnh, tôi giao chuyện trong nhà cho bà, đợi con bé bình an sinh hạ cháu của chúng ta, tôi và bà cũng có thể yên tâm!"

"Cái này. . . . ." Ôn Ngữ làm bộ khổ sở cười một tiếng, "Ngài cũng biết, Ôn thị chúng tôi vẫn do Như Cảnh quản lý, con bé nghỉ mang thai, toàn bộ công việc cũng đè trên đầu tôi, tôi cũng không dỗi gạt ngai, hiện tại chuyện Liên Hoa khởi tố Ôn thị vẫn còn đang huyền não xôn xao, tôi bị những chuyện này làm sút đầu mề trán, hôm nay cũng chỉ là bỏ ra một ít thời gian tới xem Như Cảnh một chút. . . . . Ai, tôi cũng muốn chăm sóc con gái, chỉ là thật sự không rảnh rồi!"

"Bà thông gia, lời này của bà khách sáo quá rồi, có cái gì có thể quan trọng hơn cháu của tôi!" Ông cụ vung tay lên, "Chuyện Ôn thị đều giao cho Yến Thừa, nó ngày ngày ở bên ngoài vội vàng không thấy bóng dáng, nếu không thể phụng bồi Như Cảnh giải sầu đường thai, thì để cho nó ở bên ngoài vì Như Cảnh xử lý chút chuyện của công ty đi! Tránh lúc nó quay về, lại chọc Như Cảnh mất hứng, vô duyên vô cớ hại cháu của tôi. . . . ."

Ôn Như Cảnh nghe thấy tên của Đỗ Yến Thừa, sắc mặt lập tức trầm xuống, Yến Thừa, chồng mới cưới của cô, từ sau hôn lễ cũng không liếc nhìn cô một cái! Ngày đó vì Liên Hoa, trước mặt mọi người Yến Thừa làm cho cô mất hết mặt mũi như vậy, nhưng sau đó Yến Thừa lại càng hoàn toàn quên mất người vợ là cô!

Ôn Như Cảnh siết chặt tay, trong thâm tâm nhắc nhở mình, không sao, cô nắm chặt ông cụ, chỉ cần ông cụ thừa nhận con dâu là cô, thừa nhận đứa bé của cô, sau này cô vẫn là thiếu phu nhân nhà họ Đỗ. . . . .

"Cái này —— làm sao có thể làm phiền Yến Thừa được chứ. . . . ." Ôn Ngữ do dự không chấp nhận, nhưng cuối cùng vẫn bị ông cụ thuyết phục đồng ý, trong lòng bà cười ha hả, mưu kế ban đầu của mình quả nhiên hữu dụng, thai sau khi Như Cảnh mang gả vào nhà họ Đỗ, Ôn thị gặp phải phiền toái cũng do nhà họ Đỗ tiếp quản, một đứa bé này đã cứu mẹ con hai người!

"Không xong không xong!" Mấy người đang vui vẻ nói chuyện với nhau, bỗng nhiên một nữ giúp việc hốt hoảng từ bên ngoài chạy vào, cô cực kỳ hoảng sợ xông tới kêu, "Lão gia, không xong, cảnh sát cục công an đang trước cửa, nói muốn bắt Ôn phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Bắt Người

Edit: Thanh Xuân.

"Cái gì?!" Ôn Ngữ bị dọa đến khẽ run rẩy, kể từ lúc bà mưu hại con trai Liên Hoa, thì thỉnh thoảng chợt dạ một hồi, mặc dù nghĩ muốn giết Liên Hoa, ý niệm trừ đi cái đinh trong mắt kia mãnh liệt như vậy, nhưng mà đây là lần đầu tiên tự bà xuống tay giết người, Ôn Ngữ vẫn còn cảm thấy sợ, gần đây đều là trốn tránh cảnh sát.

Bà có thể xác định chuyện này không có nhân chứng vật chứng, ngày đó bà cũng đã hóa trang chuẩn bị một phen, sẽ không có người có thể nhận ra bà, đứa bé kia vừa chết lại càng không còn đối chứng. Nhưng nghe được cảnh sát tới cửa, hơn nữa còn là muốn tới bắt Ôn phu nhân, bà vẫn sợ hãi tới cực điểm.

Bà chỉ có thể ở trong lòng không ngừng an ủi mình, Đỗ gia nhất định còn có người phụ nữ khác họ Ôn, nhất định không phải tìm đến bà.....

Mặt ông cụ lập tức cứng ngắt, khiển trách nữ giúp việc nói: "Im miệng, tôi vẫn còn rất tốt, cô kêu la cái gì! Ban đầu học quy củ thế nào, gặp phải chuyện thì vội vàng hấp tấp?! Nói, bên ngoài xảy ra chuyện gì, cảnh sát tới Đỗ gia là vì cái gì, bọn họ muốn bắt người nào!"

Nữ giúp việc vốn là mặt hốt hoảng, bị ông cụ giáo huấn lại càng sợ hãi đau lòng, cô cúi đầu, hoảng sợ không dám nói tiếp nữa.

"Ông thông gia, ngài dĩ nhiên vẫn còn rất tốt, ngài vẫn chờ bồng cháu trai ôm chặt trai đấy! Cô gái này tuổi còn nhỏ, làm việc động tay động chân nhất thời lỡ lời cũng có, ngài đừng chấp nhặt với cô ấy," Ôn Ngữ cười khan giải vây, đè nén lo lắng trong lòng, bà nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ hỏi nữ giúp việc, "Tối, nói cho tôi biết, bên ngoài là xảy ra chuyện gì, cảnh sát muốn bắt người nào, là Ôn phu nhân nào?"

Nữ giúp việc nhìn lên vẻ mặt lão gia một cái, nhỏ giọng sợ sệt nói từng lời với Ôn Ngữ: "Bên ngoài tới vài chiếc xe cảnh sát, cảnh sát xuống xe liền gõ cửa đi vào, hỏi quản gia là phu nhân có ở nhà họ Đỗ hay không, bọn họ khí thế mạnh mẽ đi vào biệt thự, làm cho tất cả người hầu chúng tôi đều không được nhúc nhích, bọn họ nói muốn bắt phu nhân đi nhốt....."

"Bắt —— bắt ta?!" Ôn Ngữ lập tức ngây dại, tại sao cảnh sát phải tới bắt bà, bà không thể nào để lại nhược điểm chứng cứ, cảnh sát tới là vì vụ án nào!

Sắc mặt Ôn Như Cảnh trắng xanh, cô kéo tay của mẹ mình, nhỏ giọng vội vàng hỏi: "Mẹ, chẳng lẽ mẹ không thu dọn hiện trường sạch sẽ, có quên chỗ nào sao!" Mẹ cô khẳng định lúc đẩy đứa con hoang đó rớt xuống lầu không có người chứng kiến, làm sao có thể báo cảnh sát chứ.....

"Không có, mẹ đều làm xong, cảnh sát tới tìm mẹ làm cái gì ——" Ôn Ngữ thì thầm nói, gương mặt bà dịu dàng yêu thương cũng biến mất không thấy, chỉ còn lại sốt ruột và lo lắng, còn có sự vô cùng sợ hãi.

"Bà thông gia, bà đừng nóng vội, nói không chừng là vụ án Liên Hoa vu khống Ôn thị đã bắt đầu thẩm lý, tòa án muốn tìm bà để tìm hiểu tình huống một chút!" Ông cụ Đỗ an ủi mẹ con hai người, "Như Cảnh, con cũng đừng lo lắng, ba sẽ bảo Yến Thừa tìm mấy luật sư tốt nhất, xử lý sạch sẽ vụ án này, không để cho các người chịu một chút uất ức nào."

Mặc dù ông cụ nói như vậy, nhưng trong lòng ông cũng dâng lên cảm giác lo lắng, nếu như chỉ là vụ án dân sự vu khống đạo nhái lẫn nhau, cho dù là mấy công ty cấp quốc tế liên hiệp làm nguyên cáo khởi tố, nhưng cũng sẽ không tới trễ như thế này tìm Ôn Ngữ, còn nữa, người đại diện pháp lý Ôn thị là Ôn Như Cảnh, tới tìm Ôn Ngữ cũng không đúng! Đúng, đúng, chắc là vụ án này, là vụ án Liên Hoa vu khống Ôn thị ——" Ôn Ngữ giống như là bắt một

cây cỏ cứu mạng, không ngừng lẩm bẩm những lời này để thuyết phục mình, nhất định là vụ án Ôn thị, tuyệt đối không thể là chuyện bà mưu hại đứa bé!

Trong lúc đang nói chuyện, mấy vị cảnh sát mặc cảnh phục cũng đã đi vào trong phòng khách, một vị cảnh sát đáng vẻ lãnh đạo quét một vòng ba người trong phòng, cầm thẻ chứng minh thân phận của mình đưa về phía bọn họ, sau đó đi về phía Ôn Ngữ nói: "Xin chào Ôn Ngữ phu nhân. Tôi là phân đội trưởng đại đội thứ ba hình cảnh thành phố K, hiện tại tôi bắt bà vì bà là kẻ tình nghi có ý giết người, là người tình nghi phạm tội, mời phục tùng luật pháp cưỡng chế, tiếp nhận bị bắt. Đây là lệnh bắt từ Viện kiểm soát thành phố K, mời ký tên phía trên, sau đó cùng theo chúng tôi đi tới trại tạm giam trước, đối với tố tụng hình sự, bà có thể liên lạc với luật sư của bà biện hộ giúp bà, hiện tại xin mời theo chúng tôi!"

Đội trưởng nói xong, thì cầm lệnh bắt giữ tới cho Ôn Ngữ nhìn, mấy vị cảnh sát phía sau cũng cầm công tay tiến lên, không nói lời nào cùng Ôn Ngữ lại mang đi.

Ôn Ngữ chỉ cảm thấy hoa mắt, suýt nữa bất tỉnh, tại sao cảnh sát lại tới bắt bà chứ, hơn nữa lý do lại là tội có ý giết người!

"Mẹ!" Ôn Như Cảnh sợ ngây người, nhào tới ngăn cảnh sát lại, "Đừng bắt mẹ tôi, bà ấy không có tội, các anh không thể như vậy với bà....."

Ông cụ Đỗ cũng cực kỳ kinh ngạc, thấy Ôn Như Cảnh mang thai xô đẩy với cảnh sát, vội vàng tiến lên ngăn cô lại, ông cụ kéo cảnh sát tranh luận với bọn họ nói: "Có phải các người bắt nhầm người không, bà thông gia của tôi không thể nào làm chuyện như vậy!" Nhưng cảnh sát căn bản không nghe lời ông nói, ông cụ chỉ vào người đội trưởng kia liên tục dõng dục: "Dừng tay cho tôi, dừng lại! Cậu là đại đội trưởng đội hình cảnh phải không, tôi sẽ gọi điện thoại cho lãnh đạo các cậu, tôi hỏi Lý cục trưởng một chút, cấp dưới của ông ấy đều là người như vậy sao, bắt người lung tung xem kỷ luật như không, xem tôi nói với Lý cục trưởng ác hình ác trạng hôm nay của mấy cậu!" Ông cụ nhớ tới ông bạn già của mình, Lý phó cục trưởng cục công an thành phố K, ông ấy nhất định có thể can thiệp những người này ở đây bắt người trong nhà ông!

Đội trưởng lạnh lùng nói: "Đỗ tiên sinh, đến đây bắt giữ kẻ tình nghi phạm tội là do Trương cục trưởng tự mình ra chỉ thị, tất nhiên Lý phó cục trưởng cũng biết việc này, xin ông không nên gây trở ngại công vụ của chúng tôi, nếu như có bất kỳ ý kiến gì, xin dựa theo trình tự bình thường đi tố cáo tố giác trong quá trình chấp pháp sai lầm, nhưng bây giờ chúng tôi nhất định phải mang theo người hiểm nghi phạm tội đi phá án trước!"

Mấy cảnh sát cường tráng hung hãn sớm đã cùng Ôn Ngữ lại, muốn kéo bà đi. Lúc này Ôn Ngữ sững sờ giống như người đầu gỗ, trong mắt trống rỗng một mảng, trong lòng bà chỉ lẫn quẩn một suy nghĩ, chuyện mình giết người làm sao có thể bị phát hiện, làm sao có thể chứ.....

"Mẹ!" Ôn Như Cảnh té quỵ dưới đất, trơ mắt nhìn mẹ mình bị mang đi, kêu rên một tiếng the thé, khóc không còn dáng vẻ.

"Ba, ba cứu mẹ con, ba cứu bà....." Ôn Như Cảnh quỳ gối trước mặt ông cụ, ôm chân của ông khóc ròng nói, "Người lương thiện hòa nhã như bà, làm sao có thể giống như cảnh sát nói có ý giết người chứ..... Ba, ba phải vì con rửa sạch oan khuất cho mẹ con, không thể để cho bà bị nhốt vào trong trại giam——"

"Đừng khóc, Như Cảnh, con đang mang thai ngàn vạn lần đừng khóc, sẽ không tốt cho đứa bé....." Gương mặt ông cụ âm u đáng sợ, "Con nên đường thai cho tốt, chuyện của mẹ con ba sẽ xử lý, nhất định là có người ở hãm hại bà ấy, ba sẽ trả lại sự trong sạch cho bà ấy....."

Đương nhiên ông cụ sẽ không tin Ôn Ngữ sẽ giết người, giờ phút này ông chỉ muốn biết là ai đang hãm hại bà, ông không thể để cho thân thích nhà mình bị tạt nước bẩn như vậy, nhất định phải giải cứu Ôn Ngữ!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Chuyện Khó

Edit: Thanh Xuân.

Thời gian lại qua ba ngày, ở trong phòng bệnh trắng tinh, mấy vị bác sĩ vây quanh giường bệnh, hướng dẫn đứa bé trên giường tiến hành rèn luyện phục hồi cánh tay lúc đầu, bọn họ dùng lời nhỏ nhẹ dặn dò những phần cần phải chú ý, không kiên nhẫn rườm rà hướng dẫn.

Mấy người này đều là những bác sĩ có trình độ đứng đầu ở trong bệnh viện Thời Vũ, chuyên nghiên cứu về chỉnh hình và phục hồi cơ thể ở khoa nhi, bác sĩ là do nhà họ Triển có ý an bài tới đây phụ trách bệnh tình của Tiểu Bạch, bị viện trưởng ân cần dạy bảo một lần, bọn họ tự nhiên biết đứa bé này quan trọng cỡ nào, không thể mắc sai lầm nào.

Liên Hoa nhẹ nhàng nâng tay phải Tiểu Bạch lên, vì con trai động viên: "Tiểu Bạch, làm theo lời của bác sĩ, con từ từ đưa ngón tay bàn tay phải ra, rồi chậm rãi nắm lại..... Con trai ngoan, mặc dù sẽ rất đau, nhưng vì sau này có thể khôi phục hoàn toàn, con phải nhẫn một chút, nếu đau quá thì tóm lấy mẹ tay, con phải cố gắng lên!"

"Dạ!" Tiểu Bạch nhẹ nhàng gật đầu, nhìn chăm chăm tay phải mình, vẻ mặt kiên quyết bắt đầu thử hoạt động ngón tay của mình. Giờ phút này vẻ mặt cậu vô cùng nghiêm túc, bởi vì động tác đau đớn mà chân mày nhỏ nhíu chặt lại, nhưng vẫn cắn chặt răng không kêu đau một tiếng. Cậu đang cố gắng nắm tay phải lại lần nữa, cố gắng rèn luyện gấp duỗi ngón tay.

Liên Hoa đau lòng không dứt, không ngừng cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán của con trai, mặc dù biết tập luyện là vì tốt cho Tiểu Bạch, có thể nhìn con trai chịu khổ như vậy, trong lòng cô vẫn chưa phải nhin tới cực điểm. Liên Hoa tỉ mỉ nhìn nhất cử nhất động của Tiểu Bạch, ánh mắt vẫn không nháy một cái, cô hận không thể thay con trai chịu đựng tất cả, chuyển hết đau đớn của cậu đến trên người mình.

Thời gian Tiểu Bạch bị thương đã qua một tuần, vết thương trên mặt cậu đã bắt đầu kết vảy, tháo băng gạc ra, cuối cùng một khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn lộ ra. Trên tay chân của cậu vẫn còn quấn băng gạc, không cách nào xuống giường đi lại.

Vết thương nghiêm trọng nhất của Tiểu Bạch —— tay phải gãy xương vẫn còn bó thạch cao rất dày, bác sĩ nói sau 1-2 tuần lễ bị gãy xương là quan trọng nhất, vị trí xương gãy sẽ sưng lên đau buốt, xương vẫn chưa tốt lên nhiều, nhưng vì mau hồi phục, cần tiến hành rèn luyện cơ duỗi ngón tay và cơ dẫn bắp thịt một chút. Trước kia mỗi một ngày đều sẽ có chuyên gia tới xoa bóp kéo duỗi bắp thịt cho Tiểu Bạch, vì hôm nay là ngày đầu tiên Tiểu Bạch tập vật lý trị liệu phục hồi chức năng.

Liên Hoa cũng đã thấy đáng về phục hồi chức năng hai chân của Triển Thiệu Khuynh, anh chịu đựng đau đớn như ở địa ngục vậy, cô là người đứng xem cũng thấy không đành lòng, lần này đến phiên con trai tâm can bảo bối của cô, con bị thương mà lòng mẹ đau, thiếu chút nữa Liên Hoa đã muốn trốn tránh đi, không dám tận mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đau đớn của con trai.

Nhưng Tiểu Bạch vẫn nghiêm túc chịu khó đồng ý rèn luyện, từ từ đi xuống, Liên Hoa thấy được một phiên bản thu nhỏ của Triển Thiệu Khuynh.

Thật ra thì Tiểu Bạch và cha của cậu cực kỳ giống nhau, vô luận là đáng về, thần thái, hay là tính tình, Tiểu Bạch giống như Triển Thiệu Khuynh, bộ dạng cau mày của cậu bây giờ, quả thật hoàn toàn tương tự Triển Thiệu Khuynh.

Liên Hoa cười khẽ, không hổ là huyết mạch cha con tương liên, Triển Thiệu Khuynh có thể chịu đựng được hồi phục chức năng chân bị thương, nhất định Tiểu Bạch không có vấn đề, thật ra thì cánh tay cậu gãy xương cũng không là thương thế lớn, có cha kiên cường như vậy, nhất định Tiểu Bạch cũng có thể chịu được vật lý trị liệu phục hồi sức khỏe!

“Được, đã đến giờ, đã mười phút rồi, hôm nay trị liệu lần thứ hai đến đây chấm dứt!” Bác sĩ phụ trách trị liệu cười nói, “Tiểu Bạch lần này làm rất tuyệt, so với buổi trưa lần đầu tiên thuận lợi hơn nhiều! Rèn luyện cánh tay nhiều hơn, con sẽ bình phục rất nhanh!”

“Vù ——” Tiểu Bạch vừa nghe được lệnh đặc xá, cơ thể vẫn căng thẳng cũng lập tức buông lỏng xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu ửng hồng, trước kia tay hoạt động thoải mái, nhưng bởi vì gãy xương khó có thể điều khiển, vì vậy hoàn toàn kích thích lực chiến đấu của cậu, cậu cố gắng dùng toàn lực hoạt động ngón tay, chỉ là mười phút rèn luyện, cũng đã làm cho cậu có chút thở hổn hển, mệt nhọc quá độ.

“Tiểu Bạch, con ngoan, con thật giỏi!” Liên Hoa lau mồ hôi cho con trai, hôn một cái lên cánh tay của cậu, nhẹ giọng dụ dỗ cậu nói, “Con nghỉ ngơi một chút, mẹ đi tiễn bác sĩ, rồi sẽ tới nói chuyện phiếm với con!”

Liên Hoa đứng dậy, nói với các bác sĩ: “Kết thúc rèn luyện lần này, các vị vẫn nên đi làm việc chuyên của mình đi, lúc cần phải trị liệu phục hồi chức năng, mọi người tới đây là được rồi. tôi sẽ ở lại đây chăm sóc Tiểu Bạch, có xảy ra tình huống gì, ta sẽ thông báo cho mọi người.”

Bác sĩ cười đứng dậy, sau khi nói lời tạm biệt với Tiểu Bạch, xoay người muốn đi ra phòng bệnh, vẫn không quên nhẹ giọng an ủi Liên Hoa nói: “Tình hình phục hồi của Tiểu Bạch rất tốt, Liên tiểu thư không cần lo lắng. Vết xước trên tay chân của cậu ấy đã tốt lên nhiều rồi, chỉ còn lại cánh tay gãy xương, sau khi tĩnh dưỡng một hai tháng, cũng sẽ khôi phục lại như những đứa trẻ bình thường.”

“Cám ơn các bác sĩ chăm sóc, tôi không thể tiễn xa, chuyện sau này còn nhờ vào mấy vị nhiều, xin lưu tâm nhiều hơn.” Liên Hoa khách sáo với mấy bác sĩ một phen, cũng không có cảm động đến mức rơi nước mắt. Dĩ nhiên cô biết mấy vị bác sĩ cao cấp này đều do Triển Thiệu Khuynh an bài tới chăm sóc Tiểu Bạch, một phen tâm ý làm cha của Triển Thiệu Khuynh, cô sẽ thay Tiểu Bạch đón nhận.

Quay người lại, Liên Hoa đóng cửa phòng đi tới bên cạnh Tiểu Bạch, vừa rót con trai uống nước, vừa nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Bạch, cảm giác như thế nào, hôm nay rèn luyện hai lần, còn có thể chịu đựng thêm nữa không?” “Mẹ, cũng không tệ lắm~” Tiểu Bạch cọ cọ bàn tay Liên Hoa, nũng nịu ni non, “Chỉ là lúc động ngón tay thật là đau, tại sao con không có biện pháp khống chế động tác bàn tay, sau này làm sao con có thể vẽ tranh nữa, làm sao dùng Software thiết kế đây chứ.....”

Liên Hoa sờ đầu Tiểu Bạch, cung chiều nói: “Đứa nhỏ ngốc, bây giờ con bị thương vẫn chưa khỏe, dĩ nhiên không có biện pháp khống chế tay hoàn toàn, đợi toàn bộ xương tốt lên, đợi con từng bước một trị liệu phục hồi thành công, thì con có thể giống như trước đây, muốn làm cái gì thì làm cái đó ——”

“Có thật không, vậy con sẽ nghe lời của bác sĩ, càng thêm cố gắng rèn luyện ngón tay! Con muốn giống như mẹ vậy, sau này làm một nhà thiết kế thật lợi hại, tay phải cầm bút vẽ nhất định phải thật khỏe mạnh..... Ừ, sau này con cũng muốn làm một tổng giám đốc rất lợi hại, giúp đỡ mẹ quản lý công ty, để cho mẹ không bao giờ bận rộn như vậy nữa!”

Liên Hoa nhin không được không ngừng hôn lên mặt của Tiểu Bạch: “Đứa bé ngoan, con khỏe mạnh bình an lớn lên, thì cái gì cũng tốt, con ngoan ngoãn lớn lên, mẹ không cầu con lợi hại cỡ nào.....” Giờ phút này Liên Hoa càng thêm thông hận Ôn Ngữ, người đàn bà lòng dạ rắn rết đó, suýt nữa đã giết chết con trai vừa tri kỷ vừa hiểu chuyện của cô! Nếu như không phải Tiểu Bạch biết bảo vệ mình, nếu như lúc cậu rơi xuống lầu bị vết thương trí mạng, hoặc là thân thể sẽ để lại di chứng, cô không quản luật pháp, tự mình tới cửa giết Ôn Ngữ, vì Tiểu Bạch báo thù!

“Ha ha, mẹ, mẹ đừng hôn cổ con..... Thật là nhột thật là nhột, ha ha ——” Tiểu Bạch liên tục tránh né hôn, làm nũng ăn vạ la ầm lên, “Mẹ, mẹ không được khi dễ con nha ~”

“Tiểu Bạch, mẹ làm sao sẽ khi dễ con, mẹ chỉ biết thương con yêu con, đến, để mẹ xem xem vết thương trên mông đít nhỏ của con đã lành chưa!”

“Không cần không muốn, mẹ giờ trò lưu manh!” Tiểu Bạch cuống quýt tránh né, “Đừng tuột quần của con, a a, không được a.....”

Mẹ con hai người đang chơi thành một đoàn, thím Ngô gõ cửa phòng, cầm hộp thức ăn đã làm xong đưa vào phòng bệnh, bà dịu dàng nói với Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, nên ăn cơm thôi, xem thím mang đồ ăn ngon gì cho con! Món ngon để tiêu lại dinh dưỡng, Tiểu Bạch ăn hết thì lập tức trở nên thật khỏe mạnh!”

“Vâng! Cảm ơn thím Ngô!” Tiểu Bạch lập tức thu lại, như tiểu đại nhân gật đầu mỉm cười với thím Ngô, hoàn toàn biến mất dáng vẻ nũng nịu ở trước mặt Liên Hoa, vẻ mặt thơ ấu ăn vạ của cậu chỉ lộ ra trước mặt của mẹ mình, đây là sự tin cậy thân mật nhất giữa hai mẹ con cậu.

“Thím Ngô, gần đây thím cũng vất vả rồi, Tiểu Bạch nằm viện, cũng làm cho thím bận rộn không được rảnh rỗi. Hiện tại mỗi ngày Tiểu Bạch đều cần chút ít nhiều bữa ăn bổ sung dinh dưỡng, thím phải vất vả chuẩn bị thức ăn rồi.” Liên Hoa bận rộn dọn dẹp thức ăn, nói cảm ơn với thím Ngô. Cô mua một căn nhà gần bệnh viện, những ngày này thím Ngô đều ở đó làm xong thức ăn lại đưa đến bệnh viện, mỗi ngày đều bốn ba qua lại mấy lần. Mặc dù cô đã tăng tiền lương gấp đôi cho thím Ngô, nhưng yêu thương của thím Ngô dành cho Tiểu Bạch thì không thể dùng tiền bạc để so sánh, cô thật lòng cảm ơn sự vất vả của thím Ngô.

“Xem Liên tiểu thư nói, nấu cơm thì tính vất vả gì, cô ở lại bệnh viện bồi giường mới là thật vất vả, mặc dù có hộ công giúp đỡ cô, nhưng mọi chuyện cô đều bận tâm, những ngày qua gầy nhiều.” Thím Ngô bày thức ăn xong, cũng đưa chiếc đĩa cho Liên Hoa, “Hôm nay tôi làm nhiều món, Liên tiểu thư cũng ăn chút đi! Những thức ăn này đều theo như trong sách dạy nấu ăn mà bác sĩ nói, rau dưa thịt trứng canh cá trái cây các loại đặc biệt dễ tiêu mà lại có dinh dưỡng, không chỉ giúp Tiểu Bạch khôi phục, Liên tiểu thư ăn chút cũng là tốt, nhìn Tiểu Bạch từng ngày khôi phục, Liên tiểu thư cũng không thể ngã xuống!”

Tiểu Bạch cũng quan tâm nói: “Mẹ cũng ăn đi, một mình con không ăn được bao nhiêu, mẹ mới thật cần bổ sung dinh dưỡng!”

Liên Hoa cười khê: “Được, vậy mẹ sẽ ăn một chút, Tiểu Bạch con phải ăn nhiều mới được!”

Thím Ngô nhìn mẹ con hai người vui đùa ăn cơm, chờ Liên Hoa ăn xong, bà mượn không khí nhẹ giọng hỏi Liên Hoa: “Liên tiểu thư, mới vừa rồi tôi thấy Triển thiếu ở bên ngoài, cậu ấy nói vụ án bên ngoài cũng làm xong, cho nên hôm nay cậu ấy có thời gian rảnh rồi, bảo tôi tới hỏi cô một tiếng, bây giờ cậu ấy có thể đến nhìn Tiểu Bạch một chút không?”

Liên Hoa sững sờ, cô quay đầu lại nhìn Tiểu Bạch vẫn đang còn ăn cơm, có chút nhức đầu, muốn cho hai cha con gặp mặt nhau, quả thật đây là một chuyện khó.....

Những ngày qua cô ở bên tai Tiểu Bạch nhắc tới Triển Thiếu Khuynh vô số lần, nói với cậu người kia cha của cậu, dặn dò cậu nhất định không được không lễ phép, nhưng Tiểu Bạch lại luôn huyền não không cách nào nói tiếp được, chứ đừng nói đến chuyện an bài hai người gặp mặt nhau.

May mắn là, những ngày qua Triển Thiếu Khuynh ở bên ngoài bận tới mất tới mấy xử lý vụ án của Ôn Ngữ, mỗi lần có thời gian tới bệnh viện thăm Tiểu Bạch, thì thời gian đều là buổi tối, Tiểu Bạch ngủ yên rồi, mới không có huyền não âm ỉ. Lần này cô cũng không thể tiếp tục không chế cục diện, cũng không thể vĩnh viễn không cho cha con bọn họ gặp mặt chứ?

Cô không thể kéo dài nữa, có lẽ chờ Tiểu Bạch hiểu Triển Thiếu Khuynh, chờ cậu biết cha cậu một lòng một dạ đối tốt với cậu, nhất định sẽ không bài xích nữa?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 195: Không Được Hồ Đồ!

Nghĩ tới đây, Liên Hoa nói với thím Ngô: "Thím Ngô, bà ở đây giúp tôi trông Tiểu Bạch, tôi đi ra ngoài bàn bạc với anh ấy một chút."

Nói xong, cô vẫy vẫy tay với Tiểu Bạch đi ra ngoài. Cô chậm rãi đi về phía phòng bệnh bên cạnh một gian phòng nghỉ ngơi, sau khi tới đây nhất định là Triển Thiếu Khuynh đứng ở chỗ đó, cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh.

Những ngày qua luôn ở trong bệnh viện không đi ra ngoài, đối với chuyện bên ngoài Liên Hoa cũng hết sức nóng lòng, cô muốn biết rốt cuộc vụ án được xử lý tới đâu rồi. Cô biết sau khi thảo luận với bộ họ thì trong buổi chiều đoàn luật sư đã tới Cục công an báo án, ba ngày trước Ôn Ngữ cũng bị Cục Công An bắt giam rồi, kế tiếp chính là tòa án, Viện Kiểm Sát và Cục Công An thu thập chứng cứ và điều tra vụ án, trong khoảng thời gian vừa dài cũng vừa ngắn này, cô muốn biết theo như lời Triển Thiếu Khuynh tất cả đều an bài xong, là hoàn thành ở mức độ nào.

"Liên Hoa, em đã đến rồi!" Triển Thiếu Khuynh vừa thấy Liên Hoa đi tới, cười chuyển xe lăn nghênh đón, tình tế nhìn cô một chút, Triển Thiếu Khuynh nhăn mày lại, "Liên Hoa, em có thật sự ăn ngon ngủ ngon không, xem em gầy gò tiêu tụy thành cái dạng gì rồi! Chúng ta đều ở đây quan tâm Tiểu Bạch, nhưng em phải chú ý thân thể của mình, tại sao có thể mệt mỏi thành ra như vậy. . . . ."

"Em không sao, thân thể của em rất tốt, anh đừng lo lắng." Liên Hoa ngồi xuống sofa, hỏi Triển Thiếu Khuynh nói: "Anh ở bên ngoài mới thật sự mệt nhọc, chuyện vụ án nhờ có anh lo liệu, như thế nào, ngành liên quan điều tra vụ án xong rồi sao? Không có nhắc tới công tố, rốt cuộc lúc nào thì có thể

mở phiên toà thẩm lý?"

"Anh đang muốn nói với em chuyện này đây, Triển thị nghiêm mật theo dõi tiến triển của vụ án, cũng gây áp lực với cục công an và tòa án, sáng hôm nay rốt cuộc khởi tố, tòa án sắp xếp thứ tự tiến hành xét xử công khai." Triển Thiếu Khuynh nhìn Liên Hoa giải thích, "Mặc dù chúng ta đều cảm thấy thời gian này quá lâu, nhưng thật đã là tốc độ nhanh nhất rồi. . . . . Nếu như theo trình tự, nói không chừng sẽ kéo dài ba tháng nửa năm, còn may mà nhà trẻ Thánh Y cũng hết sức chú ý vụ án này, viện trưởng giao thiệp rộng cũng kéo động các quan hệ, hết sức vội vàng hi vọng sớm ngày kết án."

"Bọn họ dĩ nhiên là nóng nảy, nhà trẻ bọn họ xảy ra loại chuyện mưu hại đứa trẻ, làm sao bọn họ có thể không nóng nảy!" Liên Hoa cười lạnh, "Nhất định bọn họ cũng bị gọi đi hỗ trợ điều tra rồi, cũng biết nguyên nhân Tiểu Bạch xảy ra chuyện. Nhà trẻ có tra ra Ôn Ngữ làm thế nào trà trộn vào trong nhà trẻ? Lấy mức độ an ninh ở Thánh Y, Ôn Ngữ tuyệt đối không thể nào lặng lẽ len vào bên trong nhà trẻ được?"

Ánh mắt Triển Thiếu Khuynh chợt lóe, lạnh lùng nói: "Ngày đó là ngày nhà trẻ Thánh Y mở cửa, cho phép phụ huynh có con chuẩn bị đưa tới nhà trẻ Thánh Y vào tham quan, do người phụ trách giới thiệu đội ngũ giáo viên và phương pháp dạy học cho bọn họ, dùng cái này chiêu dụ học sinh mới. Cho nên Ôn Ngữ xen lẫn vào trong nhóm phụ huynh này, từ cửa chính vào trường học. Thật ra thì các phụ huynh được phép vào nhà trẻ đều là nhân vật có mặt mũi ở thành phố K, vốn dĩ nhà trẻ không phải đề phòng bọn họ nhiều, ai có thể ngờ tới người có địa vị ở thành phố K sẽ nhân cơ hội này gây bất lợi với bọn nhỏ chứ? Ôn Ngữ phải là thừa dịp các thầy giáo không tra, theo dõi Tiểu Bạch đến tầng lầu vắng vẻ đó, sau đó hành hung Tiểu Bạch, sau đó lại cùng các phụ huynh khác đi ra khỏi sân trường. . . . ."

"Hoá ra là như vậy, như thế xem ra, Thánh Y cũng khó chối tội, thế nhưng để mặc cho người khác đi lại khắp nơi, một chút các biện pháp đề phòng cũng không làm. . . . ." Liên Hoa cắn răng, thật sự rất hận Ôn Ngữ thế nào lại ngẫu nhiên đã gặp phải thời cơ này, vào nhà trẻ hại con trai của cô! Cô hít một hơi thật sâu, thành khẩn cảm ơn Triển Thiếu Khuynh nói: "Thiếu Khuynh, tất cả mọi chuyện đều làm phiền anh, cảm ơn anh vì Tiểu Bạch sắp xếp mọi chuyện, em ở bệnh viện không phân thân ra được, tất cả mọi chuyện đều vất vả cho anh rồi. . . . ."

"Tiểu Bạch là con trai của anh, anh vì con làm những chuyện này không phải hợp tình hợp lý sao!" Triển Thiếu Khuynh mong đợi nhìn Liên Hoa, có chút bức rức hỏi, "Hôm nay con tốt không, hiện tại có ngủ không? Em nói rõ ràng mọi chuyện của anh với con chưa, bây giờ anh có thể đi gặp con một chút không?" Kể từ ngày đầu tiên bị Tiểu Bạch bài xích đuổi ra phòng bệnh, thì anh không có thời gian nên chưa từng gặp con trai lúc còn thức. Hôm nay rốt cuộc có thời gian, anh cực kỳ nhớ Tiểu Bạch, vội vàng muốn chính thức cùng con trai hiểu rõ lẫn nhau.

"Ách. . . . ." Liên Hoa có chút lắp bắp, "Tiểu Bạch mới vừa đang dùng cơm, em đi trước xem con ăn xong chưa, sau đó sẽ tới gọi anh có được không?"

"Được, em đi đi, anh chờ." Triển Thiếu Khuynh gật đầu nói.

Liên Hoa lại trở về phòng bệnh, Tiểu Bạch đang ăn no thỏa mãn nheo mắt lại, thím Ngô đã dọn dẹp đồ ăn rồi, thấy Liên Hoa đi vào giống như có lời muốn nói với Tiểu Bạch, tốc độ thím Ngô nhanh hơn, rất nhanh đã mang theo tất cả bát đĩa rồi đi.

"Mẹ ~" Tiểu Bạch cười híp mắt ở bên cạnh Liên Hoa làm nũng, "Ăn ngon no bụng, một tuần này chắc chắn con mập rất nhiều. . . . ."

"Mập rất tốt, Tiểu Bạch tròn vo đáng yêu hơn." Rốt cuộc Liên Hoa mở miệng, "Tiểu Bạch, cha con tới rồi, anh ấy muốn gặp con, con phải thật tốt ——"

"Ai là cha con, con mới không có cha!" Tiểu Bạch lập tức không mỉm cười, hằm hừ lớn tiếng kêu lên, "Mặc kệ là ai, con đều không gặp, cha gì chứ, con không quen biết dù chỉ một người!"

"Tiểu Bạch, những ngày qua không phải mẹ nói bên tai, chẳng lẽ con cũng không nghe vào sao!" Liên Hoa nâng trán, lập lại một lần nữa, "Người con nhìn thấy ngày đó là cha ruột của con, anh ấy tên là Triển Thiếu Khuynh, là cha ruột của con! Hiện tại anh ấy biết mình có một đứa con trai, muốn thương con yêu con, muốn tới thăm con một chút hiểu rõ con, hôm nay nhất định con phải gặp cha con!"

Tiểu Bạch bịt lấy lỗ tai: "Không phải không phải, ông ấy không phải! Ông ấy không phải là cha của con, ông ấy là người xấu muốn cướp mẹ. . . . ."

"Liên Tình Bạch, con có phải là con của mẹ không! Không được làm loạn!" Quả thật Liên Hoa có chút nổi giận gầm nhẹ với con trai, "Cha con rất thương con, không được vô lễ với cha con! Nếu như con không muốn thừa nhận con là con trai của cha con, để cho cha con mất hứng, mẹ cũng không có người con trai này!" Cô có thể cưng chiều Tiểu Bạch, nhưng trong chuyện máu mủ cha mẹ này, cô tuyệt đối không nuông chiều con trai!

"Mẹ. . . . ." Tiểu Bạch bị Liên Hoa hù sợ, cậu chưa từng nghe mẹ nói nghiêm trọng như vậy, mẹ vì chuyện này nổi giận, sẽ bởi vì cậu tùy hứng la lối om sòm không nghe lời, sẽ hoàn toàn không cần cậu nữa!

"Mẹ, con nghe lời, con gặp ông ấy, mẹ đừng không quan tâm con. . . . ." Tiểu Bạch sợ ôm lấy Liên Hoa, "Con thừa nhận ông ấy là cha, ông ấy là ai đều tốt, con đều không sao cả. Nhưng mẹ chỉ có thể thương một mình con, không thể vì ông ấy mà không yêu con nữa, không thể bị ông ấy cướp đi. . . . ."

"Đứa ngốc, cho dù như thế nào đi nữa, con cũng là con trai mẹ thích nhất, ai cũng không bằng con!" Liên Hoa hôn trán của con trai, lập tức lại đáp lại, "Anh ấy là cha con, chỉ có quan hệ với con, mẹ sẽ không bị cướp đi. . . . . Ngoan, mẹ đi gọi cha con, con nhất định phải nghe lời, biết không!"

"Dạ. . . . ." Tiểu Bạch nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý lời của Liên Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 196: Cha 【 Kim Bài Càng Có Lợi 】

Liên Hoa đẩy Triển Thiếu Khuynh đi về phía phòng bệnh, không quên nhẹ giọng nói với anh: "Thiếu Khuynh, Tiểu Bạch thật sự bị em chiều hư rồi, cực kỳ bốc đồng, nếu như con nói chuyện không nên nói với anh, mong anh bao dung cho con, con có thể vẫn còn cần nhiều thời gian để hiểu rõ hơn, mới có thể chân chính tiếp nhận anh....." Cô cần để Triển Thiếu Khuynh chuẩn bị tâm lý đầy đủ, mặc dù Tiểu Bạch bảo đảm sẽ thành thật gặp anh, nhưng ngộ nhỡ không nghe lời cô mà cố tình gây sự, nhưng anh ngần ngại lần không được bị đánh gục.

Triển Thiếu Khuynh hiểu nói: "Anh biết, dù sao Tiểu Bạch tuổi còn nhỏ, anh chỉ muốn gặp con, nghe con nói chuyện một chút là tốt rồi. Tạm thời con không có cách nào tiếp nhận anh thì cũng bình thường, Liên Hoa em cũng đừng trách móc nặng nề Tiểu Bạch, chúng ta có thể từ từ đi."

Bây giờ anh vẫn còn nhớ một tuần trước, lúc Tiểu Bạch nhìn thấy anh thì kích động có vẻ tức giận, đối với chuyện con trai không nhận anh, lúc đó anh vừa yêu vừa hận, nhưng buổi tối mấy ngày này tới bệnh viện, nhìn Tiểu Bạch đáng yêu ngủ ngon, khiến lòng anh chỉ có một khoan tình thương của cha. Sao anh có thể tham món lợi nhỏ Tiểu Bạch chứ, cái này ngưng kết toàn bộ thành máu thịt của anh, cho dù con có làm bất cứ chuyện gì với anh đi nữa anh cũng không trách phạt.

Triển Thiếu Khuynh đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, dù thế nào đi nữa sau này anh có nhiều thời gian, cũng có đầy đủ tự tin có thể thu phục con trai, khiến Tiểu Bạch hoàn toàn quý gối chịu phục. Anh sẽ từ từ làm cho con trai nhận anh, trong lòng chỉ có ngưỡng mộ và sùng bái anh!

"Như vậy là tốt rồi, em rất sợ Tiểu Bạch sẽ giống như trước kia, nhất thời anh không tiếp thụ nổi....." Liên Hoa nhỏ giọng nói, nếu như Tiểu Bạch đối với Triển Thiếu Khuynh giống như đối với Mục Thần, không biết có thể làm anh giận đến mức lập tức bắt Tiểu Bạch lại đánh đòn không? Nhất là ngay từ đầu Tiểu Bạch đã nói không muốn có người cha tàn phế như anh, bây giờ cô có thể làm chính là liều mạng ngăn cản án mạng xảy ra, cố gắng ngăn cản cha con này tương tàn thôi.

Rất nhanh, Liên Hoa đẩy Triển Thiếu Khuynh đi tới trước giường bệnh của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch co rúc toàn thân vào trong chăn, còn là dáng vẻ dút khoát không muốn gặp Triển Thiếu Khuynh.

Cô ngồi ở mép giường, một tay kéo chăn trên mặt Tiểu Bạch xuống, nghiêm nghị nhìn chăm chăm con trai, khẽ nói: "Tiểu Bạch, con xem ai tới?"

Triển Thiếu Khuynh dịu dàng nhìn Tiểu Bạch, nhẹ nhàng chào hỏi với cậu: "Tiểu Bạch, con còn nhớ ta không?"

Tiểu Bạch bị mẹ kéo từ trong chăn ra, chỉ có thể bất đắc dĩ đối mặt với thực tế, cậu ngồi dậy, gạt đầu qua loa: "Ừ....." Cậu liếc mắt nhìn cái người gọi là cha một cái, chợt hai mắt tỏa sáng.

Chiếc xe lăn dưới thân Triển Thiếu Khuynh hấp dẫn sự chú ý của Tiểu Bạch, cậu lập tức có tinh thần, nhìn chăm chăm chiếc xe lăn đó không rời mắt. Cái đầu nhỏ của cậu giống như là máy vi tính không ngừng thoáng qua rất nhiều suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi liên tục.

A, thì ra là người đàn ông ngồi xe lăn nói chuyện với mẹ ngày đó ở Hoa Anh Thảo chính là chú ấy! Chú ấy ngồi xe lăn có nhiều chức năng vẫn khiến cho người khác thêm thường một hồi lâu, khi đó cậu và mẹ đã biết! Lâu như vậy chú ấy ở đâu, tại sao cậu cũng chưa gặp qua chú ấy một lần! Tại sao mẹ không để cho cậu gặp chú ấy, cho nên mới cho phép một người đàn ông có lòng dạ xấu xa với mẹ đến gần mẹ như thế, chẳng lẽ mẹ thật sự động lòng với người này!

Năm đó mẹ cùng chú ấy sanh ra cậu đáng yêu nhất thông minh nhất, có thể khiến ánh mắt cực kỳ kén chọn này của mẹ chọn trúng, nguyên ý vì chú ấy sinh con, không cần phải nói, nhất định là ưu tú nhất xuất sắc nhất! Năm năm sau, có phải bọn họ gặp lại thì đã nổi lại tình cũ hay không, có phải mẹ lại bị chú ấy mê hoặc hay không.....

Trong lòng Tiểu Bạch thấp thòm, nhìn về phía Triển Thiếu Khuynh thì mang theo đề phòng cực hạn, nhưng mắt vẫn luôn không tự chủ nhìn về phía phía dưới, nhìn về phía Triển Thiếu Khuynh ngồi xe lăn.

Cậu suy nghĩ: Chẳng qua là, thấy chiếc đó xe lăn, thấy nó ở khoảng cách gần như vậy, đúng là thành quả hoàn mỹ của thiết kế công nghệ cao! Nếu như cậu gọi chú ấy là cha, có phải chú ấy cho phép cậu sờ nó một cái, để cho cậu sử dụng công dụng của nó một lần chứ? Trước hết bỏ chuyện của mẹ qua một bên, cậu thật sự thích chiếc xe lăn này.....

"Tiểu Bạch, con ngăn người cái gì? Nhìn cái gì chứ?" Triển Thiếu Khuynh nhìn ánh mắt ngốc lăng của Tiểu Bạch, ở trước mặt con trai phát phát tay, "Hỏi hèn, nói chuyện với con đó?" Quý thần xui khiến Tiểu Bạch chỉ vào xe lăn nói: "Con muốn xe lăn của chú, có thể cho con mượn chơi một chút không?"

Liên Hoa ở bên cạnh lập tức đen mặt, vừa rồi rõ ràng cô đã dặn con trai nhìn thấy người phải gọi cha, sao cậu vừa thấy mặt đã muốn đồ của cha cậu chứ! Mặc dù vài ngày trước Tiểu Bạch đã nhìn thấy Triển Thiếu Khuynh qua cửa sổ xe thì mắt đã bị chiếc xe lăn hấp dẫn, nhưng cô cũng không có nghĩ đến bây giờ cậu vẫn nhớ tới xe lăn, mà không phải người ngồi trên xe lăn!

Đáng thương cho Triển Thiếu Khuynh, trong mắt con trai của anh, hình như vẫn không bằng một chiếc xe lăn công nghệ cao.....

"Tiểu Bạch, trước gọi người, con phải gọi chú ấy gì!" Ánh mắt Liên Hoa quét về phía Tiểu Bạch, cảnh cáo cậu phải nghiêm túc nghe lời, cô nhìn về phía con trai truyền lại tin tức: không gọi cha sẽ phải chờ trừng phạt đi.

"Được rồi, con gọi người....." Tiểu Bạch áp ứng thu hồi ánh mắt nhìn về phía xe lăn, hai chữ "Cha" lại nghẹn trong cổ họng, trải qua hành hạ đấu tranh

khó khăn ở trong lòng, lại thêm ánh mắt nghiêm nghị của Liên Hoa, cậu mới nhẹ nhàng nói với Triển Thiếu Khuynh: "Cha..... Cha....."

"Tốt, con trai ngoan, Tiểu Bạch..... Con ngoan nhất, con trai của cha ——" Triển Thiếu Khuynh một lòng thấp thòm, lo lắng chờ đợi Tiểu Bạch gọi anh, trong lòng dấy lên một chút hi vọng, hi vọng con trai hô lên gọi một tiếng.

Nhưng khi tiếng cha mà anh mong đợi đã lâu rốt cuộc truyền vào lỗ tai, anh sững sờ một hồi lâu, hoài nghi mình có nghe lầm hay không, thật lâu cũng không phục hồi tinh thần lại.

Cho đến khi thấy Liên Hoa mỉm cười về phía anh gật đầu, anh mới biết mình thật sự nghe được con trai gọi anh là cha rồi, lần đầu tiên được Tiểu Bạch gọi cha cảm động đến mức thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng.

Anh khẽ nghiêng người ôm Tiểu Bạch, cả người con trai mềm mại ở trong ngực làm cho tất cả cảm xúc của anh đều biến mất, chỉ còn lại toàn thân toàn ý thỏa mãn, có con vạn sự sung túc, con của anh, anh bằng lòng lấy tất cả bảo vật trên thế giới, toàn bộ đồ tốt nhất đều đưa tới trước mặt con trai, chỉ vì vật lộn độ sức anh cười một tiếng.

Tiểu Bạch không cam không nguyện bị Triển Thiếu Khuynh ôm, dưới ánh mắt uy nghiêm của Liên Hoa, cậu không dám để lộ một chút vẻ mặt kháng cự, mẹ thật sự sẽ tức giận. Cho dù mẹ thương cậu cưng chiều cậu đi nữa, nếu như bây giờ cậu cứng đầu cứng cổ kêu la với cha, muốn đẩy cái ôm trong ngực này ra, nhất định mẹ sẽ nghiêm khắc nổi giận với cậu!

Ai, sống ở đâu thì yên ở đấy, mặc dù cậu không thích bị đàn ông ôm, nhưng mà phải cho mẹ mặt mũi không thể kháng cự, cũng cũng thừa nhận người cha này rồi, bị cha ôm cũng không có gì ghê gớm lắm.

Cái ôm trong ngực này rất kiên cố rất cường tráng, bắp thịt rắn chắc hoàn toàn bất đồng với mẹ, là đàn ông ôm, kiên cường vững chắc đến mức khiến người rất có cảm giác an toàn.

Ừm, mùi trên người cha vẫn là không tệ, có cảm giác ấm áp quen thuộc.....

Đột nhiên, Tiểu Bạch ngây ngẩn cả người giống như bị sét đánh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Cám Ơn Em

Tiểu Bạch vui đầu vào trong ngực Triển Thiếu Khuynh, dùng sức khịt khịt mũi, mùi trên người Triển Thiếu Khuynh khiến cậu có cảm giác, Tiểu Bạch kinh ngạc, quả nhiên, quả nhiên là cái mùi này!

Trong ngực cậu dần hiện ra vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra, khoảng cách ôm sát như vậy, mùi trên người ba rất quen thuộc! Trước kia trên người mẹ thường sẽ có mùi của người khác, thì ra là đến từ ba! Thì ra là như vậy!

Thì ra là cậu vẫn luôn hiểu lầm Mục Thần, thì ra người gây rối cho mẹ là ba! Trên người mẹ mang theo mùi của ba, rốt cuộc ba đã làm gì mẹ! Mẹ có bị khi dễ bị chiếm tiện nghi hay không.....

Trên gương mặt trắng nhỏ đã muốn khóc, trong lòng cậu sợ nhéo lên, có phải mẹ đã đồng ý ba theo đuổi hay không, đã có đàn ông nên quên cậu! Khi mẹ không còn là của một mình cậu, vậy trên thế giới này còn có ai sẽ yêu cậu!

Tiểu Bạch bắt đầu chống cự, cậu gãy xương tay phải không thể nhúc nhích, lập tức quơ tay trái không ngừng xô đẩy Triển Thiếu Khuynh. Trước mắt cái ôm trong ngực không hề ấm áp nữa, ba dường như thành một ác ma giương miệng to như chậu máu, giương nanh múa vuốt muốn nuốt cậu và mẹ xuống.....

Triển Thiếu Khuynh thấy động tác Tiểu Bạch, nhẹ nhàng buông lỏng con trai ra, vừa nhìn sắc mặt Tiểu Bạch không vui vẻ, anh có chút xấu hổ mà nói: "Tiểu Bạch, lần đầu tiên ba ôm con, sức tay ôm có chút không kiểm chế được, vừa rồi có phải đụng tới vết thương của con không? Con không sao chứ....."

Liên Hoa vui mừng sờ sờ đầu Tiểu Bạch, vừa rồi con trai hào phóng gọi ba và tiếp nhận Triển Thiếu Khuynh ôm bày tỏ tán thưởng, cô quay đầu về phía Triển Thiếu Khuynh an ủi: "Vết thương của Tiểu Bạch đã không còn đáng ngại, bé trai đầu có yếu ớt như vậy đâu, anh ôm con sẽ không làm đau con! Có phải không?"

Trong mắt Triển Thiếu Khuynh cứng chiu nói: "Tiểu Bạch, mẹ con nói nhiều không có làm đau con, cảm giác con như thế nào? Vừa rồi có phải con nói thích xe lăn của ba không, chờ con khỏe lại, xe lăn tặng cho con chơi có được hay không?"

Nghe lời này, ánh mắt Tiểu Bạch tràn đầy kháng cự bèn nhón lập tức dao động bất định, cậu vụng trộm nghiêng mắt nhìn về phía xe lăn, trong lòng giống như có con mèo đang nhẹ nhàng nằm trên chốc cậu, cậu thực sự muốn chơi, thật là muốn ba đồng ý cái này sau đó thử một chút chức năng của xe

lăn.....

Nhưng mà ba là người xấu muốn giành mẹ với cậu, cậu không muốn cho người này sắc mặt tốt, để ba có thể đến gần mẹ, cướp mẹ đi.....

Liên Hoa lên tiếng: "Thiếu Khuynh, anh đừng nuông chiều con trai, Tiểu Bạch đã cực kỳ tùy hứng, anh không thể cưng chiều con như vậy, sao có thể nghĩ muốn cái gì thì cho con cái đó được! Có đứa bé nào muốn đồ chơi là xe lăn, anh đừng vì tính tình của con....." Tiểu Bạch ở bên cạnh nhanh nhẹn khéo léo đã được Mục Thần quá nuông chiều cậu, thật may cô làm mẹ có thể hắc bạch phân minh (trắng đen rõ ràng) giáo dục Tiểu Bạch, không để cho cậu lầm đường lỡ bước, nhưng nếu như ngay cả ba Tiểu Bạch cũng ngoan theo trăm thuận làm "Hiếu tử", cho dù căn bản Tiểu Bạch có thông minh hiểu chuyện hơn nữa, cũng sẽ bị cưng chiều đến vô pháp vô thiên!

"Tiểu Bạch nên có tốt nhất, một xe lăn sao, đâu có đáng giá gì——" Triền Thiếu Khuynh hoàn toàn quên xe lăn dưới người là do ba anh tự mình theo dõi nhóm nghiên cứu khoa học đỡ Triền thị làm theo yêu cầu cho anh, phải tốn giá trên trời mới chế tạo ra được một chiếc, hiện tại lòng anh tràn đầy chỉ có con trai mình, chỉ cần Tiểu Bạch thích, anh lên trời hái sao để lấy lòng con trai cũng có thể!

Liên Hoa bắt đầu dĩ, chuẩn bị sau này trở về phải thảo luận vấn đề giáo dục Tiểu Bạch với Triền Thiếu Khuynh, bây giờ cha con anh gặp nhau, cô không muốn dội nước lạnh Triền Thiếu Khuynh, lần đầu tiên anh làm cha, không hề đạt tiêu chuẩn cũng sẽ từ từ thay đổi.

Liên Hoa tạm thời bỏ qua đề tài này, ở giữa hai cha con, vừa đùa với nói chuyện với Tiểu Bạch, uy hiếp con trai nên có đáng về đúng mực với ba, khiến Triền Thiếu Khuynh hoàn toàn cảm nhận được ý tốt của Tiểu Bạch, vừa cẩn thận ở trước mặt Triền Thiếu Khuynh thỉnh thoảng che giấu hành động quá đáng của Tiểu Bạch, thỉnh thoảng đôi mắt nhỏ của con trai tỏ ra vẻ không cam lòng, làm một vài động tác đùa dai nhỏ, cũng bị cô che giấu hết. Lần đầu tiên hai cha con chính thức gặp mặt, cô vẫn luôn làm thuốc bôi trơn, để Triền Thiếu Khuynh có thể cảm nhận được không khí nói chuyện thật vui.

Vẫn hàn huyên thật lâu, Triền Thiếu Khuynh chợt nhớ tới một chuyện, anh ngừng đầu hỏi Liên Hoa: "Liên Hoa, ba anh cũng rất muốn gặp Tiểu Bạch, anh có thể để cho ông đi đến gặp cháu trai không?"

"A....." Liên Hoa sững sốt, làm sao ông cụ cũng biết chuyện Tiểu Bạch! Cô vốn tưởng rằng Triền Thiếu Khuynh chỉ để ông cụ giới thiệu mấy vị luật sư tốt, không ngờ, anh nói toàn bộ sự tồn tại của Tiểu Bạch ra, ông cụ là chủ nhà họ Triền cũng rõ ràng sự tồn tại của Tiểu Bạch!

Nếu ông cụ biết được chuyện Tiểu Bạch, nói không chừng vụ án này có ông cụ bày mưu tính kế, một chút chuẩn bị và an bài tốt, cần phải có nhân vật trọng lượng như ông cụ mới có thể có lời nói có trọng lượng.....

Ai, chắc chắn ông cụ cũng rất lo lắng sốt ruột nhớ Tiểu Bạch, chịu đựng gần một tuần cũng không có tới nơi này gặp Tiểu Bạch, đợi Triền Thiếu Khuynh hỏi ý kiến của cô, làm sao cô nhẫn tâm nói không đây.....

"Nếu ông cụ biết rồi, vậy thì mời ông tới gặp Tiểu Bạch thôi....." Liên Hoa nhẹ nhàng mà nói ra, "Em cũng phải ở trước mặt cảm ơn ông cụ đã quan tâm Tiểu Bạch, chắc vụ án này đã hao tổn rất nhiều tâm huyết của ông cụ."

"Vậy anh phải gọi người tới đón ba! Máy ngày nay ông ấy vẫn ở gần bệnh viện, vẫn luôn chú ý bệnh tình của Tiểu Bạch, chỉ là chưa hỏi ý kiến của em, anh không để cho ba đến gặp Tiểu Bạch..... Nếu em đồng ý, nhất định ba sẽ rất vui mừng!" Triền Thiếu Khuynh chậm rãi cười, anh quay đầu lại nói với Tiểu Bạch, "Tiểu Bạch, ba rồi đi một lúc, đợi lát nữa sẽ dẫn theo ông nội tới thăm con, con ngoan ngoãn có được hay không?"

"Anh đi mời ông cụ đến đây đi, em tiễn anh ra ngoài." Liên Hoa khe khẽ đẩy Triền Thiếu Khuynh ra cửa, sắp ra tới trước cửa phòng, Triền Thiếu Khuynh nhanh chóng quay bánh xe đứng lên.

Anh xoay người ôm Liên Hoa vào lòng, như chuồn chuồn lướt nước vừa hôn lên mặt Liên Hoa, xúc động hạnh phúc nói: "Liên Hoa, cảm ơn em, cảm ơn em sinh cho anh một con trai tốt như vậy..... Em vất vả nhiều rồi, em yêu, về sau Tiểu Bạch cũng đã có anh, sẽ không để cho một mình vất vả vì con nữa....."

Liên Hoa bị đột nhiên ôm lên sợ hết hồn, lúc Triền Thiếu Khuynh hôn vào mặt thì cô vẫn chưa kịp phản ứng. Dường như thân thể của cô đã có thói quen anh thân mật, nụ hôn của anh vẫn luôn không ngừng kéo tới, cô cũng quên mất phải đẩy anh ra.

"A!" Tiểu Bạch ở trên giường chợt hét rầm lên, cậu giãy giụa muốn nhảy dựng lên, nhìn hai người ở cửa miệng la ầm lên, "Mẹ, mẹ mau tới đây!"

Triền Thiếu Khuynh vừa thấy đáng vẻ nóng nảy của con trai, lại nhẹ nhàng hôn một cái lên môi Liên Hoa: "Em đi chăm sóc Tiểu Bạch, anh đi đón ba!" Đương nhiên anh biết Tiểu Bạch muốn hấp dẫn sự chú ý của Liên Hoa, đối với đối sách này đây anh lấy bất biến ứng vạn biến, mặc cho Tiểu Bạch quấy rối đi nữa, anh cũng sẽ ôm hôn Liên Hoa nhiều hơn, để cho cô hoàn toàn quen lòng ngực của anh, con trai là của anh, người phụ nữ này cũng là của anh!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Bị Té Hồng Đầu? !

Edit: Thanh Xuân.

Nói xong, Triển Thiếu Khuynh buông Liên Hoa ra, mình ngồi trở lại xe lăn từ từ muốn đi ra cửa.

"Mẹ, mẹ tới đây!" Tiểu Bạch ở trên giường phát điên, mặc kệ vết thương trên người mà vẫn nhảy dựng lên, nhìn bóng lưng Triển Thiếu Khuynh rồi đi rống: "Ai cho chú hôn mẹ con, mẹ chỉ là của một mình con, chỉ có con mới được hôn! Cho dù chú là ba con, cũng không được động tay động chân với mẹ con!"

"Em đi xem một chút Tiểu Bạch, không cần phải để ý đến anh, anh sẽ không để lời của con trong lòng, em yên tâm." Triển Thiếu Khuynh hết sức quan tâm Liên Hoa nói, ánh mắt của anh nhìn về phía con trai mang theo một ít đau tranh. Anh thương Tiểu Bạch cũng chiều con trai đi nữa, anh cũng sẽ không thay đổi ước nguyện ban đầu với Liên Hoa, cái anh muốn vẫn chỉ có Liên Hoa, Tiểu Bạch coi như là quà tặng mua một tặng một, trong lòng anh thích nhất cũng chỉ có cô gái nhỏ của mình.

Tiểu Bạch lăn qua lộn lại nhưng mà cũng chỉ là những mảnh khỏe này, khóc lóc là hết để cướp sự chú ý của Liên Hoa, khiến Liên Hoa chú ý Tiểu Bạch mà bỏ rơi anh, Liên Hoa sẽ vì hiện tại con trai bị thương mà mềm lòng thiên vị, nhưng khi Tiểu Bạch trở thành thói quen, lúc Tiểu Bạch vừa thấy người cha là anh mà nói những lời này, nhất định Liên Hoa sẽ tức giận.

Hừ, tiểu quỷ, phải nói cho dù con là con ta, cũng không thể ngăn cản ta yêu người phụ nữ của mình!

"Ai, em đi nhìn Tiểu Bạch. . . . ." Trong lòng Liên Hoa chưa nghĩ ra câu gì, muốn mắng Triển Thiếu Khuynh ôm hòa thân hôn, muốn quát lớn anh sau này không được vô lễ với cô như vậy, nhưng thiên ngôn vạn ngữ chỉ hợp thành một tiếng thờ dài, cô không bỏ được con trai, hiện tại chuyện quan trọng là phải đi trấn an sự bùng nổ của Tiểu Bạch.

Liên Hoa bước nhanh đi tới trước giường, đề tay chân đang lộn xộn của con trai lại, bắt đầu hỏi: "Tiểu Bạch, con lại sao vậy, ầm ĩ cái gì? !"

"Mẹ, con nghe lời mẹ đối xử tốt với chú ấy, nhưng sao có thể nhân cơ hội chiếm tiện nghi của mẹ! Mẹ chỉ có thể là của con đấy, tại sao chú ấy có thể hôn mẹ!" Tiểu Bạch giống như con cá nhỏ trơn trượt, không an phận nhích tới nhích lui, "Con muốn đi nói cho chú ấy biết, chẳng cần biết chú ấy là ai, đều không cho cướp người phụ nữ của con!"

"Đừng động, nếu vết thương nứt ra thì làm thế nào!" Liên Hoa liều mạng đề Tiểu Bạch lại, "Chuyện giữa ba con và mẹ rất phức tạp, người bạn nhỏ không cần lo nhiều như vậy có được hay không, bây giờ con chỉ cần an tâm dưỡng thương, những chuyện khác đừng quan tâm. . . . ."

Tiểu Bạch lại giận dữ mạnh miệng: "Không được, mẹ không có con nhìn, nhất định sẽ bị bắt nạt! Xem hôm nay, cái đó ba này. . . . . Ai u!" Tiểu Bạch bị Liên Hoa gõ đầu một cái, cậu dùng tay trái che đầu, chu môi nói: "Mẹ đánh con làm gì!"

"Cái gì ba này ba nọ, chẳng lẽ con cũng có mẹ này mẹ nọ sao!" Liên Hoa bị Tiểu Bạch cố tình gây sự chạm đến ranh giới cuối cùng, cô sung mặt lên đề giáo huấn Tiểu Bạch nói: "Cả đời này con chỉ cần biết con có một người ba, con đối với mẹ như thế nào, sẽ phải đối với ba con như thế này, biết không! Không được tùy hứng, đó là ba ruột của con, là người mà cả đời con phải hiếu thuận nghe lời, trước kia con làm gì thì cũng thôi đi, bắt đầu từ bây giờ, không được để cho mẹ nghe lại con nói một câu bất kính với ba con!"

"Biết. . . . ." Tiểu Bạch dưới sự áp bức mạnh mẽ của Liên Hoa, quyết miệng gật đầu đồng ý. Quay đầu, cậu nhỏ giọng nói thầm, "Hừ, ngoài miệng con không nói, sau này con chỉ cần làm. . . . . Dám cướp người phụ nữ của con, nhất định chết chắc!"

"Con lắm bầm cái gì, lại bày mưu kế gì nữa đấy?" Liên Hoa vạch mặt con trai ra, "Tiểu Bạch, mặc kệ con nghĩ sao, hôm nay cũng nhất định phải có lễ phép! Lát nữa ông nội ruột con muốn tới thăm con, ông ấy là ba của ba con, một lát nữa nhất định phải ngoan ngoãn, có lễ phép với ông nội, không được chọc giận ông ——"

Không phải cô muốn để con trai lấy lòng Triển lão gia tử, không phải nghĩ bộ đồ được cây to nhà họ Triển này, chỉ là suy bụng ta ra bụng người thông cảm ông cụ mong đợi và thương yêu Tiểu Bạch. Nếu như lần đầu tiên Tiểu Bạch gặp ông mà náo loạn một trận, nhất định sẽ nặng nề đã thương ông cụ một phen khổ tâm, thật xin lỗi ông cụ vì Tiểu Bạch trẻ người non dạ.

"Mẹ yên tâm, con sẽ đối tốt với ông nội. . . . ." Tiểu Bạch nghiêm túc gật đầu một cái, lại làm nũng khiến Liên Hoa cười lên.

Nụ cười này đã thông sát vô số ông cụ bà cụ, khiến mấy ông cụ hận không thể ôm Tiểu Bạch về nhà nuôi. So với thanh niên trai tráng 20 - 30 tuổi, Tiểu Bạch vẫn luôn tốt với mấy ông cụ năm sáu chục trở lên đến khác thường, ở trong mắt của cậu, những người trước đều vô cùng có khả năng thèm thường mẹ, mà hậu giả tuyệt đối sẽ không giành mẹ cậu. Liên Hoa dặn dò cậu phải đối tốt với ông nội sắp đến, dĩ nhiên cậu một tiếng đồng ý.

Liên Hoa giờ cờ hàng đầu hàng Tiểu Bạch đang làm nũng, bóp cái mũi nhỏ của con trai một cái, cô lắm bầm nói: "Tiểu bại hoại, thật là hết cách với con. . . . Tiểu tổ tông, để mẹ thương con hay là đánh con mới tốt nhỉ!"

"Hi hi, mẹ nhất định thương con!" Tiểu Bạch há hê cợt Liên Hoa, xuất ra bản lãnh toàn thân, nũng nịu tới hóa giải lửa giận của cô lúc này.

Mẹ con hai người đang nói, cửa phòng bị nhẹ nhàng gõ vang, một vị y tá đặc biệt phụ trách bệnh tình Tiểu Bạch đi tới, nói với Liên Hoa: "Liên tiểu thư, bên ngoài có một vị tên là Mục Thần muốn đến thăm Tiểu Bạch, cần tôi mời anh ấy vào không?"

"Mục Thần?" Liên Hoa sững sờ, sao anh ấy tìm được tới nơi? Vừa liếc nhìn Tiểu Bạch, lấy trình độ bài xích Mục Thần trước kia của Tiểu Bạch, cô vẫn không nên để cho hai người ở cùng một chỗ. Cô đứng dậy nói y tá, "Tôi ra ngoài gặp anh ấy, cô giúp tôi chăm sóc Tiểu Bạch một lát."

Liên Hoa đi ra ngoài, vừa thấy Mục Thần, bị khuôn mặt vội vàng cùng lo lắng của anh làm sợ hết hồn: "Anh sao vậy, sao lại biến thành bộ dạng này?"

"Liên Hoa!" Mục Thần bước nhanh tiến lên, nắm tay Liên Hoa không ngừng quan tâm hỏi, "Mấy ngày nay em đã chạy đi đâu, ngày đó em nói mình phải ra viện về nhà, mà anh tìm sao cũng không tìm thấy em! Một tuần này anh lại không thể không bay một chuyến tới Mỹ, dọc theo đường đi anh đều gấp muốn chết! Thật may là anh hỏi thăm được em đang ở bệnh viện Thời Vũ, nếu không thật không biết đi nơi nào tìm em. . . . . Nghe nói Tiểu Bạch đã xảy ra chuyện, có phải thật hay không?"

"Đừng nóng vội đừng nóng vội, ngồi xuống từ từ nói." Liên Hoa kéo Mục Thần ở bên cạnh ngồi xuống, "Tiểu Bạch nằm viện ở đây, thằng bé bị té trên lầu xuống, em vẫn luôn ở nơi đây cùng với thằng bé, loay hoay quên báo cho anh. . . . ."

Liên Hoa nghe lời Mục Thần nói, đối với việc Triển Thiểu Khuynh giữ bí mật vẫn rất hài lòng, ngay cả mạng lưới quan hệ thông thiên của Mục Thần tới bây giờ mới biết tung tích của cô và Tiểu Bạch, hai mẹ con cô ở nơi này rất an toàn. Chuyện vụ án cũng không bị lộ ra tin đồn, nhà họ Đỗ và nhà họ Ôn cũng không chiếm được tin tức, nhất định những ngày qua giống như con ruồi không đầu gấp gấp mò mẫm!

Mục Thần lập tức cực kỳ quan tâm hỏi: "Tiểu Bạch có khỏe không, thương thế của thằng bé thế nào, có nghiêm trọng không? !" Dù sao Tiểu Bạch cũng là đứa bé do anh nhìn lớn lên, cho dù một hai năm gần đây Tiểu Bạch có mọi cách kháng cự anh, nhưng lo lắng trong lòng anh một chút cũng không ít hơn.

"Thằng bé không có chuyện gì lớn, nằm viện một tuần đã bình phục rất tốt, anh đừng lo lắng." Liên Hoa an ủi nói: "Nếu anh tới muộn mấy ngày, nói không chừng thằng bé có thể chạy khắp nơi, phần lớn vết thương cũng tốt lên rồi."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt. . . . ." Mục Thần thở phào nhẹ nhõm, "Anh có thể vào xem thằng bé một chút không, nếu không anh sẽ rất lo lắng."

"Ừ. . . . ." Liên Hoa chần chờ một giây, "Được rồi, chỉ là hiện tại thân thể Tiểu Bạch vẫn chưa bình phục, có thể tâm tình cũng không tốt chút nào, thằng bé nói cái gì, anh ngàn vạn đừng để ý."

"Dĩ nhiên." Mục Thần đi theo Liên Hoa đi thẳng tới phòng bệnh, anh tỉ mỉ nhìn Tiểu Bạch nằm trên giường, trên cơ thể bé nhỏ vẫn còn quần băng gạc, cánh tay phải lại bó thạch cao cố định, trước kia Tiểu Bạch hoạt bát không thể không nằm ở trên giường nghỉ ngơi, thấy thế trong lòng Mục Thần một trận không đành lòng.

Liên Hoa vừa định nói chuyện, thì bác sĩ gọi nói muốn cùng cô tham thảo một phương án trị liệu mới, bắt đầu đi Liên Hoa chỉ có thể rời đi. Trước khi đi, cô sử dụng ánh mắt báo cho Tiểu Bạch, bảo cậu không được quá phận với Mục Thần.

"Tiểu Bạch, vết thương đau không?" Phòng bệnh chỉ còn dư hai người, Mục Thần nhẹ giọng hỏi Tiểu Bạch.

"Chú Mục!" Tiểu Bạch ngồi dậy nhìn Mục Thần, quả thực là chân chó kêu lên, "Chú Mục, rốt cuộc chú cũng tới!" Trong lòng cậu lại giận dữ nghĩ, Mục Thần đứng là âm hồn bất tán bên cạnh mẹ sao những ngày qua cũng không xuất hiện, đây không phải là không công cho chỗ trông mà ba để lại sao!

Bỗng nhiên trên mặt Mục Thần lại hiện ra vẻ mặt như bị sét đánh, ánh mắt Tiểu Bạch lấp lánh nhìn anh, quả thật muốn tông cửa chạy, Tiểu Bạch bị sao vậy!

"Tiểu Bạch, Tiểu Bạch đầu óc của con mình mất không?" Mục Thần sợ có phải do lần này té lầu, khiến Tiểu Bạch té bể đầu? Tiểu Bạch vẫn luôn không nể mặt mũi xoi mói chọc giận anh, lúc nào thì lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng giống như gọi người thân như thế chứ? !

"Con không sao, vết thương nhìn nghiêm trọng, thật ra thì không có vấn đề gì ——" Tiểu Bạch nín hót còn tăng tốc lên tới đỉnh, "Chú Mục, chú thật tốt, còn tới bệnh viện thăm con, quan tâm con như vậy. . . . ."

Mục Thần lại rung mình một cái, tương đối không thích ứng sự thay đổi của Tiểu Bạch: "Ha ha, Tiểu Bạch, con nghỉ ngơi cho tốt, chú đi tìm bác sĩ, hỏi thăm bệnh tình của con một chút. . . . ." Ừ, nhất định anh phải đi hỏi rõ ràng, thật sự Tiểu Bạch không có ngã bể đầu? Vậy thì sao hiện tại như là thay da đổi thịt biến thành người khác!

Tiểu Bạch lại gấp gáp vội vàng dùng tay trái kéo vạt áo Mục Thần, không ngừng bắt đầu nói chuyện như pháo nổ, vừa nói thầm trong miệng, vừa mắng trong lòng: "Chú Mục chú đừng đi! Con có việc nhờ chú!" Trải qua tương đối, hình như cũng chỉ có chú có thể liều mạng với ba, chú đi rồi mẹ làm sao bây giờ, cường địch ở phía trước, chú phải đấu tranh anh dũng, không thể trốn mất à!

"Chú Mục, trước kia con trách nhầm con. . . . ." Thì ra chú không phải là người đàn ông gây rối mẹ, mùi trên người mẹ cũng do cha lưu lại!

"Chú là một người tốt, con cảm thấy được chú dịu dàng với mẹ thế nào tốt với mẹ ra sao. . . . ." So với người ba có hành động ác bá, so với đại phối đàn muốn cướp đi bầu trời là mẹ, thì chú là người tốt nhất trên thế giới rồi !

"Chú phải đối tốt với mẹ con, không thể để cho người khác vượt lên trước được!" Dù sao mẹ cũng không thích chú, chú phí bao nhiêu hơi sức đều vô dụng, nhưng người ba kia thật có thể cướp mẹ đi, chú phải ngăn cản ba nha

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 199: Anh Chậm Năm Năm

Mục Thần thật sự bị Tiểu Bạch hù sợ, anh không nhịn được giơ tay lên, sờ trán Tiểu Bạch: “Nếu như không phải té hồng đầu thì có phải là sốt rồi không? Con là Tiểu Bạch sao, thật sự là Tiểu Bạch à? Vậy con đang luyện nói chuyện cười hả, nếu như vậy thì chuyện này thật sự không buồn cười đâu?” Tiểu Bạch quả thật rất không bình thường rồi, chẳng lẽ té từ trên lầu xuống, liền bị xuyên không?!

Nhưng cũng không đúng, nếu như tính tình Tiểu Bạch thay đổi lớn thì biểu hiện ở trước mặt Liên Hoa cũng rất kỳ lạ, nhất định sẽ làm cho Liên Hoa phát hiện tình ngộ! Anh chỉ là một tuần không gặp Tiểu Bạch, làm sao tính tình Tiểu Bạch có thể trở nên như vậy, sao bỗng nhiên thân thiết đối với anh như thế!

Mục Thần nhìn Tiểu Bạch giống như nhìn người ngoài hành tinh, trước kia anh đã vô số lần mong đợi Tiểu Bạch có thể làm nũng đối với anh, về mặt vui vẻ hòa nhã với anh, lqđ nhưng bây giờ Tiểu Bạch thật sự đã như vậy, nguyện vọng của anh đã được thực hiện, nhưng lại làm cho anh cảm thấy rợn cả tóc gáy!

“Con không có sốt!” Tiểu Bạch cau mày, phui tay Mục Thần xuống, nhỏ giọng cầu nhàu một tiếng, là mấy người có mùa xuân... Mục Thần không ra tay nữa, khả năng mẹ bị ông cha găm đến xương cũng không còn rồi!

Tiểu Bạch bắt lấy Mục Thần rồi nghiêm mặt nói: “Chú Mục, con nói thật, không phải nói chơi! Chú phải theo đuổi mẹ con, không thể để cho những người khác vượt lên trước, không thể để cho người khác được như ý! Con ủng hộ chú, toàn lực ủng hộ chú!”

Mục Thần nghe lời Tiểu Bạch nghiêm túc nói, đầu tiên là sững sờ, sau đó sờ sờ đầu của cậu, đôi mắt màu xanh dương cười đến dịu dàng: “Tiểu Bạch, bây giờ con biết chủ đối với mẹ con rất tốt, đáng tin cậy rồi sao? Mặc dù có chút muộn, nhưng được con ủng hộ, chú sẽ nỗ lực theo đuổi Liên Hoa, tranh thủ sớm ngày làm mẹ con động lòng...”

“Dạ dạ!” Tiểu Bạch gật đầu liên tục, mặc dù Mục Thần làm điều đó, dù sao cũng nhất định không đùa, cậu cũng không cầu xin Mục Thần cướp mẹ bé đi, hy vọng của bé chỉ là Mục Thần tạo cho cha một chút phiền toái cực lớn, tuyệt đối không thể để cho cha cậu thuận lợi!

“Tiểu Bạch, mặc dù lần này con bị thương rất khó chịu, chỉ là quả thật biết nhiều chuyện hơn!” Mục Thần có một cảm giác sung sướng thuận lợi mây quang đăng mặt trời mọc, anh lấy lòng trước mặt Tiểu Bạch lâu như vậy lqđ, rốt cuộc lại để cho bảo bối quan trọng nhất trong lòng Liên Hoa thừa nhận anh! Mục Thần nắm quyền bảo đảm với Tiểu Bạch: “Con yên tâm, chú sẽ đối xử thật tốt với mẹ của con, sau này vẫn sẽ thương con như này, con cũng phải giúp chú một chút trước mặt Liên Hoa nha!”

“Hi hi, dạ!” Tiểu Bạch không ngừng gật đầu, kéo Mục Thần bày mưu tính kế cho cậu, một lòng một dạ gây phiền toái cho người cha khó dây dưa nhất. Cậu nói với Mục Thần rất nhiều điểm quan trọng hại người gây bất lợi cho mình, một đôi mắt to tròn đen lấy như ngọc trai đen lóe lên nụ cười gian cùng tính toán.

Hừ, ai bảo cha dám động tay động chân với mẹ! Ai bảo cha còn dám ôm mẹ hôn mẹ! Ngay cả mẹ duy nhất của con, người phụ nữ duy nhất cũng muốn giành, nhìn con không mượn đao giết người đùa chết cha luôn đây!

Hai người thống nhất chiến tuyến, chuyện nóng bỏng nói thành một câu chuyện. Mà ở hành lang bên ngoài phòng bệnh, một giọng nói mười phần già nua hỏi: “Liên Hoa, cháu nội bảo bối của ta ở phòng bệnh này phải không? Hiện tại tinh thần nó có tốt khôn, ta đến gặp sẽ không làm phiền nó nghỉ ngơi chứ?”

Liên Hoa nhẹ nhàng đi lấy Triển lão gia, âm thanh trong trẻo dễ nghe an ủi ông nói: “Triển tổng quá lo lắng, dĩ nhiên chỉ có Tiểu Bạch quấy rầy người thôi, là nó bị thương khiến người vương bận, người bắt chấp đi thăm nó, Tiểu Bạch đang ở bên trong chơi, tinh thần và thân thể đều tốt, người xem nhìn nó là biết.” Cô cùng bác sĩ bàn bạc phương thức chữa trị vừa xong, lqđ đang chuẩn bị đi trở về phòng bệnh thì gặp được Triển Thiếu Khuyết và ông Triển đi tới, cô vội vàng tiến lên nghênh đón, đối với ông cụ như ngôi sao sáng trong giới thương nhân này rất bày tỏ tôn kính cùng kính trọng.

Ông Triển thấp thỏm trong lòng, từ từ đi về phía phòng bệnh, cũng không hài lòng với xưng hô của Liên Hoa: “Liên Hoa à, con cũng không cần khách sáo với ta như vậy, mặc dù ta mặc kệ con và Thiếu Khuyết có quan hệ thế nào, không rõ giữa các con phát triển thế nào, nhưng con kêu ta một tiếng chú Triển vẫn thích hợp. Con là mẹ của cháu ta, về sau nói không chừng cũng là người của nhà họ Triển, là con——”

“Cha!” Thiếu Khuyết xoay xe lẩn, gấp gấp cắt ngang hai chữ “con cháu” mà cha định nói, anh biết rõ Liên Hoa sẽ không thích nghe lời thẳng thừng như vậy, không thích nghe bảo đảm như vậy, anh yêu cô theo đuổi cô, cần dùng hành động lặng lẽ gọt giữa tí mĩ, chứ không phải dựa vào lời nói để dụ dỗ cô.

Thiếu Khuyết đổi đề tài với cha: “Cha, cha không biết rồi, hôm nay Tiểu Bạch gọi con là cha rồi, đây là lần đầu tiên thằng bé gọi con vậy, làm cha rồi, rốt cuộc con mới cảm nhận được những năm tháng trước cha đã vất vả... Hôm nay trạng thái Tiểu Bạch rất tốt, cho nên con mới đưa cha tới thăm nó, Tiểu Bạch vô cùng dễ thương, cha nhất định sẽ thích nó!”

“Vậy sao, ha ha, được được, cha sẽ nhìn cháu nội bảo bối của cha một chút ——” Giọng nói của ông cụ mang theo kích động, rốt cuộc được Liên Hoa dẫn trước, bước vào phòng bệnh của Tiểu Bạch.

Cửa phòng vừa mở ra, Tiểu Bạch quay đầu lại, mong đợi người đến là mẹ, cậu đang chuẩn bị tình hình vì Mục Thần vừa sáng lập. Nhưng người đi vào từ bên ngoài trừ mẹ, còn có cha, hơn nữa còn có ông cụ tóc bạc trắng xa lạ, đây chính là cha của cha mà mẹ nói, ông nội của bé sao?

Thiếu Khuyết tiến vào phòng, giật mình nhìn Tiểu Bạch đang thân mật nói chuyện trời đất với Mục Thần thì cau mày hỏi: “Tổng giám đốc Mục, sao cậu ở chỗ này?”

“Triển công tử?” Mục Thần kinh ngạc hỏi, trong mắt anh mơ hồ là không cam lòng, nhìn tình hình Triển Thiếu Khuynh là đã sớm biết luôn bên cạnh Liên Hoa trong bệnh viện! Tại sao hôm nay anh mới có thể nghe được tin Tiểu Bạch nằm viện, Triển Khuynh lại có thể biết trước chuyện này!

Mục Thần lại thấy Liên Hoa dịu một vị lớn tuổi đi tới, vội vàng đứng lên chào hỏi: “Bác Triển, người cũng đến rồi!” “Ừ, là mục thần à! Cha mẹ con lại đi tuần trăng mật ở đâu rồi, bác cũng hai ba năm rồi chưa có gặp bọn họ đây? Hôm nào gửi lời với bọn họ, nói ông cụ ta nhớ bọn họ! Con cũng đến thăm tiểu Bạch sao?” Triển lão gia cũng chào lại Mục Thần, l'q"đ ông cũng đã mấy chục năm kinh doanh Triển thị nên mối giao hữu rộng khắp, năm đó cùng cha mẹ của Mục Thần — Moon và tổng giám đốc Mộ Nguyệt cũng có không ít hợp tác cùng chém giết, đối với Mục Thần là giao tiếp với người vai dưới truyền từ đời cha mẹ, ông cụ hoàn toàn có đáng về của bậc tiền bối.

Nói với Mục Thần xong, ông cụ cười híp mắt ngồi lên giường, vẫy tay với nhóc con trên giường bệnh: “Ha ha, cháu nội bảo bối của ông, để ông nội nhìn con xem nào!”

Mục Thần nhũn mày lại, lời này của Triển lão gia là có ý gì? Dù là đi theo Triển Thiếu Khuynh tới thăm Liên Hoa cùng Tiểu Bạch, coi như theo vai về nên Tiểu Bạch gọi ông là ông, nhưng Triển lão gia nhất định sẽ không tùy tiện nhận bầy cháu trai như này? Giống như gia tộc, chỉ có quan hệ huyết mạch tương liên mới có thể xưng hô như thế, huyết thống không thể lộn xộn được!

*Huyết mạch tương liên: quan hệ huyết thống ruột thịt

Liên Hoa tiến lên nắm tay Tiểu Bạch, giới thiệu Triển lão gia cho Tiểu Bạch biết: “Tiểu Bạch, đây chính là ông nội con, gọi ông đi.”

“Chào ông nội!” Tiểu Bạch dứt tiếng kêu lên, còn tặng kèm một nụ cười vô địch sáng lạng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhất định chính là vô địch làm nũng, đáng yêu đã đến cực hạn.

“Hay lắm.. Cháu nội bảo bối của ta, để ông nội nhìn thật kỹ một chút ——” Triển lão gia nhẹ nhàng sờ lên mặt Tiểu Bạch, tỉ mỉ nhìn qua: “Ừ, đáng đáp Tiểu Bạch thật đáng yêu, l.q.đ gương mặt thẳng nhóc này thật làm cho ta nhớ tới Thiếu Khuynh khi còn bé! Tiểu Bạch, vết thương có đau hay không...”

Tiểu Bạch dính vào trong ngực Liên Hoa, giọng non nớt nói với ông cụ: “Ông nội, con không đau, mẹ nói nam tử hán phải dũng cảm! Con muốn có thể chịu được cực khổ, về sau mới có thể bảo vệ mẹ!”

Trên mặt ông cụ cười như một đóa hoa, hận không thể ôm cháu nội vào trong ngực dỗ dành: “Tiểu Bạch thật hiểu chuyện, thật là một chàng trai dũng cảm! Cháu nội ông giỏi lắm, sao con có thể ngoan như vậy chứ!”

Liên Hoa cười nói: “Lúc Tiểu Bạch ngoan làm cho người ta thương, quậy lên, cũng làm người ta tức giống vậy.”

“Ừ, giống hệt Thiếu Khuynh khi bé! Liên Hoa, con ở cạnh Tiểu Bạch đủ dùng không, ăn, mặc, ở, đi còn thiếu gì, cháu của ta chịu giày vò như vậy, ta muốn bồi thường nó thật tốt...” (chắc ý đề cập lúc bé bị thương chứ không phải nói chị Liên Hoa chăm sóc không tốt)

Thấy cha và Liên Hoa, Tiểu Bạch trò chuyện thân mật với nhau, Triển Thiếu Khuynh nói với Mục Thần: “Tổng giám đốc Mục, chúng ta ra ngoài dạo đi, để cho bọn họ trò chuyện một chút.” Anh muốn bắt đầu diệt trừ tình địch, dĩ nhiên Mục Thần là uy hiếp lớn nhất đầu tiên.

“Được.” Mục Thần gật đầu đồng ý, anh nghe Triển lão gia nói không hiểu ra sao, ông cụ sao lại thân mật với Tiểu Bạch như thế, đây quả thực là giống như đối với cháu nội ruột thịt! Có lẽ những ngày này xảy ra một vài chuyện anh không biết, cần hỏi thăm Triển Thiếu Khuynh một phen.

Đi ra khỏi phòng bệnh, hai người tới vườn hoa nhỏ bệnh viện Thời Vũ, Triển Thiếu Khuynh ngồi trên ghế dựa, trực tiếp mở miệng nói với Mục Thần: “Tổng giám đốc Mục, cậu thích Liên Hoa phải không? Cho đến bây giờ cậu vẫn không chết tâm phải không? Tôi muốn thông báo cho cậu... cậu không có một tia tỷ lệ thành công.”

“Lời này của Triển công tử từ đâu mà đến, tại sao anh lại đại diện cho Liên Hoa nói mấy câu như này!” Mục Thần bị mấy câu nói đó chọc giận, vừa nãy anh còn đang vui mừng vì kéo được đồng minh Tiểu Bạch, vừa nãy còn chuẩn bị thi thố tài năng theo đuổi Liên Hoa, tại sao Triển Thiếu Khuynh xuất hiện liền trực tiếp phủ nhận tâm ý của anh!

“Tổng giám đốc Mục, cậu tới chậm rồi, cậu tới chậm năm năm, đã không có một chút sức chiến đấu nào cả!” Triển Thiếu Khuynh nhẹ nhàng nói, nói ra lại đã kích nộ nhất đến Mục Thần: “Anh chắc còn chưa biết, Tiểu Bạch là của con trai ruột của tôi, là Liên Hoa đã vì tôi mà sinh đứa con này! Năm năm trước thì chúng tôi đã bắt đầu, Tiểu Bạch là sự tiếp tục giữa chúng ta, từ lúc Tiểu Bạch ra đời, sinh mệnh của tôi và Liên Hoa đã sớm nối liền một dây, cậu không có cơ hội!”

“Cái — cái gì?” Mục Thần bị những lời này làm chấn động nên nhất thời đầu óc mơ màng, bên tai anh không ngừng lặp lại lời Triển Thiếu Khuynh nói: “Con trai của tôi”, “Đứa con của tôi”, anh bị kinh ngạc đến ngây người, làm sao biết chứ, Tiểu Bạch sao lại là con trai của Triển Thiếu Khuynh!

Anh cùng với Liên Hoa hợp tác ba bốn năm, chứng kiến Tiểu Bạch lớn lên, lại chưa từng nghe Liên Hoa đề cập tới cha của Tiểu Bạch, hình như căn bản người này chưa từng tồn tại trên đời lqđ. Anh chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ có một người lấy thân phận cha của Tiểu Bạch xông tới, hơn nữa người kia còn là Triển Thiếu Khuynh! Là anh rất lo lắng rất sợ có đối thủ!

Năm năm trước Triển Thiếu Khuynh còn chưa xảy ra tai nạn xe cộ thì như mặt trời ban trưa, không thể nào có liên quan đến Liên Hoa mới hai mươi một tuổi... Chuyện này, không phải là Triển Thiếu Khuynh đang gạt anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 200: Đánh Tâm Lý Là Thượng Sách

Về mặt Mục Thần bối rồi nhìn Triền Thiểu Khuynh, trong lòng hoài nghi. Anh cùng với Liên Hoa đã có mối tương giao mấy năm cho tới bây giờ chưa từng nghe cô nhắc qua Triền Thiểu Khuynh, Tiểu Bạch càng hoàn toàn không biết chuyện cha nhóc, Liên Hoa trở về thành phố K đã hơn hai tháng, Triền Thiểu Khuynh gặp cô rất lâu, những ngày này cũng không có ai nhắc tới chuyện này, nếu như Tiểu Bạch là con trai của Triền Thiểu Khuynh, làm sao có thể giấu giếm lâu như vậy?

Mục Thần nhìn chăm chăm thẳng vào Triền Thiểu Khuynh, muốn xem Triền Thiểu Khuynh có đang cố ý lừa gạt hay không, nhìn trên mặt anh sẽ có một chút chột dạ hay không lqđ, nhưng thần sắc lạnh nhạt của Triền Thiểu Khuynh quá mức kiên định, khiến một chút xíu hoài nghi trong Mục Thần lòng biến mất...

Lấy nguyên tắc và khí phách của nhà họ Triền, nhất định sẽ không tùy tiện nhận huyết mạch lung tung, lấy kiêu ngạo cùng cốt khí của Triền Thiểu Khuynh cũng sẽ không dùng những chuyện này nói dối để đá kích và đánh tan anh, mờ ám sau lưng thế này, là loại chuyện anh và Triền Thiểu Khuynh đều khinh thường.

Mục Thần tỉ mỉ so sánh Triền Thiểu Khuynh cùng Tiểu Bạch, cho dù không muốn thừa nhận Tiểu Bạch là con trai của Triền Thiểu Khuynh, nhưng anh càng so sánh lại càng phát hiện trên người Tiểu Bạch giống như Triền Thiểu Khuynh. Thật ra thì về mặt và hình dáng Tiểu Bạch giống y hệt Triền Thiểu Khuynh, chờ Tiểu Bạch lớn lên, đại khái chính là gương mặt và vẻ ngoài giống Triền Thiểu Khuynh. Hiện giờ Tiểu Bạch còn nhỏ tuổi, nhưng lại tàn mát ra khí thế cùng cử chỉ đơn thuần đều giống như Triền Thiểu Khuynh...

Mục Thần lập tức lạnh cả người, thì ra là như vậy, thì ra là, là như thế này.....

Khó trách, Liên Hoa như có như không đối khác với Triền Thiểu Khuynh, năm năm trước bọn họ đã có một đoạn tình cảm, lần nữa gặp mặt, Liên Hoa liền biểu lộ đặc biệt với Triền Thiểu Khuynh...

Khó trách, hôm nay thái độ của Tiểu Bạch đối với anh lại thay đổi lớn, là bởi vì ngay cả Tiểu Bạch cũng nhìn ra mối quan hệ giữa hai người, lấy tính cách yêu mẹ của Tiểu Bạch, nhất định là hi vọng có người có thể ngăn cản Triền Thiểu Khuynh...

Khó trách, Triền lão gia cũng tự mình đến thăm Tiểu Bạch, Tiểu Bạch chính là cháu nội ruột thịt của Triền lão gia, ông cụ nhất định thương yêu nâng ở lòng bàn tay, tới thăm cháu nội nằm viện, dĩ nhiên lòng ông cụ tràn đầy đau lòng cùng yêu thương...

Anh, thật sự chậm rồi, chậm năm năm, cũng không có cơ hội nữa...

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Mục Thần đã bình tĩnh cảm xúc một chút, mắt nhìn Triền Thiểu Khuynh, hung hăng cắn răng nói: “Vậy thì sao, cho dù Tiểu Bạch là con trai của anh, hiện tại Liên Hoa cũng độc thân chưa cưới...” Đôi mắt màu xanh dương của Mục Thần tràn đầy áp chế nhẫn nại mạnh mẽ, lời vừa nói ra là tự thuyết phục mình, cũng không cam lòng và khuất phục như vậy, anh dùng hết hơi sức toàn thân tẩn ra sự uy hiếp khí thế, gió nhẹ nước chảy nói với Triền Thiểu Khuynh: “Tôi sẽ không thua bởi anh, mặc kệ như thế nào, tôi sẽ không buông tha Liên Hoa —”

“Không, Mục Thần, cậu cũng sớm đã thua rồi...” Triền Thiểu Khuynh không ngại rắc muối lên vết thương của Mục Thần, đối xử với tình địch muốn cướp đoạt Liên Hoa với anh, anh sẽ lạnh lẽo như trời đông giá rét: “Một tuần qua, cậu càng thêm thua thêm bất kỳ thứ gì. Cậu không biết chuyện của Tiểu Bạch, không biết tại sao nó bị thương, không biết người hại nó là ai, không biết tôi và Liên Hoa đã đồng tâm hiệp lực vất vả cho chuyện con của chúng tôi, cậu bỏ qua quá nhiều, những thứ này đều là đề tài giữa tôi và Liên Hoa, cậu không thể nào nhúng tay vào! Liên Hoa giao chuyện của Tiểu Bạch cho tôi xử lý, mà cậu, lúc Tiểu Bạch gặp chuyện không may, lúc Liên Hoa lo lắng nhất lqđ, cần ủng hộ nhất, không xuất hiện cũng không có một chút ảnh hưởng, đứng bên cạnh Liên Hoa là tôi, người để cho cô ấy yên tâm nhờ cậy cũng là tôi. Tôi với cậu đều biết, cậu là bạn tốt thiết của Liên Hoa, lúc cô ấy cần dựa vào thì tuyệt đối sẽ không đi tìm một người bạn, cô ấy chỉ sẽ tập trung vào người yêu trong lòng!”

Mục Thần ngây người, anh ta cảm thấy tím tím cổ áo của Triền Thiểu Khuynh, chất vấn anh nói: “Tiểu Bạch... Tiểu Bạch sao, là ai ở mưu hại nó, một tuần này rốt cuộc xảy ra chuyện gì —” Anh ta bỏ lỡ gì, thật sự chẳng lẽ giống như Triền Thiểu Khuynh nói, anh ta đã thua không còn chút nào sao! “Liên Hoa không có nói cho cậu biết sao? Vậy thì để tôi nói cho cậu chết trong rõ ràng, sở dĩ Tiểu Bạch bị thương, là bởi vì bị Ôn Ngữ đẩy xuống lầu, Ôn Ngữ muốn giết Tiểu Bạch...” Khóe miệng Triền Thiểu Khuynh lộ ra một tia giễu cợt, cười nhạo Mục Thần ngay cả chuyện lớn này cũng không biết, Liên Hoa cũng giấu anh ta chuyện của Tiểu Bạch, không trao đổi chuyện quan trọng nhất cùng anh ta, sao Mục Thần lại tự cho là đúng mà có thể theo đuổi được Liên Hoa?

Anh ý vị sâu xa nói với Mục Thần: “Những ngày qua tôi và Liên Hoa đều ở đây đồng tâm hiệp lực vì chuyện của Tiểu Bạch, vì cùng chung mục tiêu cùng mối thù cùng chung tình thương con trai, lòng của chúng tôi gắn gao muốn đi cùng nhau! Tiểu Bạch là huyết mạch chung của chúng tôi, từ năm năm trước tôi và cô ấy đã gắn kết không rời! Mục Thần, không nên lãng phí tâm huyết, Tiểu Bạch đã chịu gọi tôi là cha rồi, chúng tôi một nhà ba người, cậu không chen vào lộn đầu đây!”

Mục Thần bị lời Triền Thiểu Khuynh nói đá kích trong đầu, anh ta có thể nghĩ đến thân là cha Tiểu Bạch nên Triền Thiểu Khuynh dùng đặc biệt quyền lợi sẽ khoe khoang của mình, ẽ dùng lời đánh bại anh ta cho anh ta chết tâm, cũng không có nghĩ đến, lời Triền Thiểu Khuynh nói thật không ngờ trúng tim đen, làm cho anh ta như rơi vào hố bẫy, cả người lạnh lẽo chỉ muốn chạy trốn ——

Những việc này, theo lời Triền Thiểu Khuynh những ẩn tình về Tiểu Bạch, lúc này anh mới vừa gặp Liên Hoa thì căn bản chưa nghe cô nhắc tới một câu! Tiểu Bạch là bảo bối tâm can của Liên Hoa, một cái nhún mày một nụ cười của Tiểu Bạch cũng có thể làm cho cô bận tâm chú ý, nhưng xảy ra chuyện mưu sát tổn thương Tiểu Bạch, cô cũng chỉ sẵn lòng trao đổi với Triền Thiểu Khuynh, một câu cũng không chịu tiết lộ với anh một chút!

Cô thật sự chỉ cho rằng anh là bạn tốt, tốt khoe xấu che với anh, không muốn nói chuyện của Tiểu Bạch cho anh biết chút nào!

Thì ra là anh, đã đã trễ năm năm sao.....

Triền Thiểu Khuynh vỗ vỗ khuỷu tay Mục Thần, giống như là dặn dò với người em thân thiết: “Mục Thần, cậu còn trẻ, Liên Hoa không phải người phụ nữ cậu có thể nắm trong tay, không cần tơ tưởng đến cô ấy nữa. Ngoan ngoan trở về tỉnh lại, tự điều chỉnh tình cảm, cậu cũng là người đàn ông hoàng kim tinh thần toả sáng còn độc thân.”

Nói xong, Triền Thiểu Khuynh liền đứng khời ghế quay người đi. Hôm nay anh có thể nói lời này cũng đã làm rõ, Mục Thần biết được những việc này, ít nhất sẽ một thời gian dài cũng sẽ không xuất hiện trước mặt Liên Hoa. Mục Thần vẫn chỉ là chàng trai hai mươi tuổi đầy sức trẻ, đối phó anh ta dùng vũ lực dùng áp bức là vô ích, chỉ có đánh tâm lý là thượng sách, chỉ có hoàn toàn để cho anh ta tự phát hiện hoàn cảnh xấu, so sánh cảm giác tự ti thì Mục Thần mới có thể biết khó mà lui.

Triền Thiểu Khuynh cũng không phải sợ Mục Thần sẽ kịch liệt theo đuổi Liên Hoa, không sợ Mục Thần có thể làm cho Liên Hoa dao động khuất phục, anh chỉ không muốn để Mục Thần đến gần Tiểu Bạch. Mới vừa này anh thấy Tiểu Bạch lôi kéo Mục Thần thân mật kề tai nói nhỏ, trong lòng tiểu quý có tâm tư gì, anh làm cha thực là có thể nhìn ra được.

Khi anh chưa hoàn toàn thuần phục đứa con nhà mình trước, anh không hy vọng con trai ‘ăn cây táo rào cây sung’ trợ giúp người ngoài đối phó anh, Tiểu Bạch dưỡng binh xuất chiêu đối với anh đều được, lqđ chỉ là, anh không cho phép con trai mượn tay người khác, giúp người khác bày mưu tính kế ra tay trên người Liên Hoa đã kích anh.

Ừm, anh cần đi về xem cha và Tiểu Bạch tiếp xúc như thế nào, mượn cơ hội học tập một chút việc lấy lòng của con trai, khôi phục hình tượng với Tiểu Bạch trước, anh sẽ dùng hết toàn lực nắm bắt lòng của mẹ con hai người.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Càn Rõ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Sắp Mở Phiên Toà

Triền Thiểu Khuynh đi từ ghế trở về phòng bệnh, nhìn cha đang cùng Tiểu Bạch cười vui vẻ náo loạn, Liên Hoa mỉm cười nhìn ông cháu hai người, thỉnh thoảng chen vào nói giải trí, cảnh tượng vui vẻ tốt lành. Triền Thiểu Khuynh cũng lặng lẽ gia nhập vào trong đó, ba đời người vây quanh Tiểu Bạch, cùng nhau cười nói.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, rất nhanh ngày lại qua rồi, Liên Hoa hết sức mừng rỡ với tình hình khôi phục thương thế của Tiểu Bạch, quả nhiên là đứa bé hồi phục rất nhanh, mức độ bình phục của con trai quả thực là mắt thường có thể thấy được, mỗi một ngày đều càng trở nên khỏe mạnh.

Hiện giờ tay chân bị thương của Tiểu Bạch đã bình phục được không sai biệt nên đã tháo băng, chỉ có tay phải bị gãy xương vẫn chưa có hoàn toàn bình phục, nhưng đau đớn đã giảm bớt rõ ràng. Bác sĩ nói cánh tay sưng tấy của Tiểu Bạch bắt đầu từ từ biến mất, vị trí gãy xương cũng bước đầu ổn định, ăn uống chú ý quan trọng dinh dưỡng, cũng có thể hơi gia tăng động tác vận động tay, không cần giống như hai tuần lễ trước để ý không cho phép nhích nhích.

Lời của bác sĩ khiến Tiểu Bạch như được đặc xá, lập tức vui mừng ồn ào muốn xuất viện. Hai tuần này, một đứa bé bốn tuổi như nhóc bị cột vào trên giường không nhúc nhích được, quả thật Tiểu Bạch hoạt bát hiếu động bị buồn bức, nhưng Liên Hoa lại không chút nào nhượng bộ, cô không yên lòng để Tiểu Bạch xuất viện, dù sao tay phải gãy xương là chuyện lớn, vẫn là trong bệnh viện có bác sĩ canh chừng mới tốt, cô sợ sau khi về nhà Tiểu Bạch va va chạm chạm, cho dù tay phải lưu lại một chút hậu di chứng cũng sẽ cả đời khổ não.

Hôm nay là thứ tư, là ngày tòa án mở phiên tòa xét xử vụ án, Tiểu Bạch nói xa nói gần biết chuyện này, cũng không nhận được nửa lời kéo Liên Hoa năn nỉ nói: “Mẹ, con cũng vậy muốn đi tòa án dự thính, mẹ dẫn con đi đi! Rõ ràng con là người bị hại, con phải là nguyên cáo, tại sao con không thể ra tòa!”

“Tiểu Bạch, không nên quậy, mẹ phải làm chuyện nghiêm túc, không phải đi chơi, Tiểu Bạch con thật sự không thích hợp đi đâu!” Liên Hoa sờ sờ đầu của con trai, khẽ cười nói với con.

Hôm nay cô dậy sớm chuẩn bị chạy tới tòa án, thế nào Tiểu Bạch cũng dậy sớm dây dưa với cô! Cô và Triền Thiểu Khuynh kiện cáo Ôn Ngữ là tội danh cố ý giết người, khuyếch đại chuyện Tiểu Bạch rơi lầu bị thương cực kỳ nghiêm trọng, hôm nay Tiểu Bạch gần như hoàn toàn bình phục rồi, tại sao có thể hoàn hảo không hao tổn xuất hiện trên tòa án! Đây không phải là quang minh chính đại nói cho mọi người, thật ra thì Ôn Ngữ cũng không tạo thành bao nhiêu tổn thương cho Tiểu Bạch, khiến quan tòa phán nhẹ hình phạt sao!

“Con cũng biết rõ là chuyện nghiêm túc, chẳng lẽ không thể biết là ai muốn hại con sao!” Tiểu Bạch dẫu môi lên, trên người bé còn đang mặc quần áo

bệnh nhân số nhỏ, tay phải bó thạch cao đeo trên cổ, tay trái lôi kéo Liên Hoa làm nũng: “Mẹ, đưa con đi đi, con còn chưa đến tòa án.”

“Tiểu Bạch, mẹ thật không thể dẫn con đi, con chờ mẹ mang về tin tức tốt đi, người muốn hại con nhất định sẽ cần nhận báo ứng!” Liên Hoa chớp mắt mấy cái, len lén rí tai với Tiểu Bạch nói, “Con trai ngoan, mẹ biết con buồn bực, nói nhỏ cho con một bí mật, chờ hôm nay sau khi tòa án phán quyết, mẹ sẽ tới đón con về nhà! Con phải ngoan ngoãn ở bệnh viện đợi cho tới trưa, sau đó chúng ta sẽ xuất viện! Có được hay không?” Lúc mấy bác sĩ ở bệnh viện Thời Vũ đều bảo đảm Tiểu Bạch có thể xuất viện, cô cũng không đành lòng để con trai tiếp tục giam cầm ở trong phòng, cùng lắm thì sau khi về nhà cô mời mấy bác sĩ chuyên nghiệp tùy thời đợi lệnh, mình cũng chu đáo chăm sóc Tiểu Bạch, vì cuộc sống sau này của bé, tay phải nhất định phải bình phục thật tốt.

“Thật không?” Ánh mắt Tiểu Bạch sáng lên, cười cong hàng mi: “Được, con muốn xuất viện, rốt cuộc có thể không cần ngây ngốc trong phòng bệnh!” Cậu nhóc vui vẻ nhảy tới nhảy lui ở trên giường, giống như một con chim cuối cùng có thể bay ra lồng sắt, hưởng tới tự do của mình.

“Bảo bối, vậy con ngoan ngoãn chờ mẹ, vụ án vừa kết thúc, mẹ sẽ tới đón con!” Liên Hoa hôn một cái lên mặt Tiểu Bạch, vẫy tay từ biệt nói: “Mẹ đi trước, bai bai!”

Liên Hoa đi ra khỏi phòng bệnh, trực tiếp đi về phía chiếc xe thể thao đậu ở trước cửa bệnh viện, cô lên xe, nhẹ nhàng nói: “Thiếu Khuynh, thật xin lỗi, anh chờ lâu chưa? Tiểu Bạch quán em muốn cùng đi ra tòa, làm trễ nải một ít thời gian.”

“Không lâu, lái xe thôi.” Triền Thiếu Khuynh ngồi bên cạnh Liên Hoa cười khê: “Cuối cùng đã tới ngày mở phiên tòa, lqđ đợi hơn nửa tháng, rốt cuộc chúng ta có thể nhìn Ôn Ngữ mưu hại Tiểu Bạch chịu thẩm vấn, để cô ta tiếp nhận chế tài luật pháp!”

“Đúng vậy, ngày từng ngày Tiểu Bạch chuyển biến tốt, em lại chỉ càng hận Ôn Ngữ hơn, nếu như cô ta không ra tay với Tiểu Bạch, làm sao Tiểu Bạch sẽ gặp nhiều đau đớn như vậy!” Liên Hoa nhắc tới Ôn Ngữ liền có vẻ mặt âm trầm: “Ôn Ngữ có thể bị nhốt ở trong trại giam, những ngày qua nhà họ Đỗ có phản ứng gì, không muốn dò thăm tin tức, muốn cứu xui gia Ôn Ngữ không?”

“Em đoán đúng rồi, những ngày qua, ông cụ nhà họ Đỗ cùng Ôn Như Cảnh tìm quan hệ, tìm cách khắp nơi, gần như chạy hết cơ quan công an cùng Viện Kiểm Sát tòa án một lần, nếu không phải là trước đó chúng ta chuẩn bị, dặn dò các ban ngành dưới sự lãnh đạo phong tỏa kín đáo mệnh lệnh, cơ quan trên cũng có nhân tình với Triền thị, nói không chừng bọn họ thật sự có thể bảo lãnh Ôn Ngữ ra, biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ.”

Liên Hoa khoanh tay hừ lạnh: “Bọn họ đều uống phí thời gian, đi cửa sau làm bản thân lo lắng! Cho dù tội phạm không phải Ôn Ngữ, mà là người có địa vị càng khó dây vào hơn, chỉ cần động tới Tiểu Bạch, em cũng sẽ không bỏ qua! Nhà họ Đỗ cùng nhà họ Ôn chạy khắp nơi cũng tốt, lqđ để cho bọn họ chịu tổn tiền cùng dốc sức xã giao mặt lạnh, nhưng tin tức cũng không lấy được, xem bọn họ có nóng nảy không! Vẫn không thấy được mặt người thân, xem Ôn Ngữ bị giam trong trại tạm giam có sợ hay không! Hôm nay mở phiên tòa, em cũng tận mắt xem bộ dáng bọn họ tiêu tụy lo lắng, em hận không thể lập tức thấy Ôn Ngữ tự làm tự chịu, bộ dạng bị phán xử cực hình!”

“Đừng nóng giận, chúng ta đã đợi lâu như vậy, cũng không cần để ý chút thời gian này.” Triền Thiếu Khuynh vỗ nhẹ tay Liên Hoa để trấn an cô: “Chúng ta bây giờ phải lo lắng chuyện mở phiên tòa, em là người giám hộ của Tiểu Bạch, chỉ có em mới có thể ngồi chỗ nguyên cáo, lúc gặp phải điều gì cũng không được tức giận không nên gấp gáp. Chúng ta hi vọng Ôn Ngữ bị phán tội, cho nên thăm phán mà phán quyết chỉ làm qua loa, tòa án nhất định xử không nặng, chúng ta nhất định sẽ chống án, đến lúc đó, chúng ta lại ra sức đánh một trận. Cho nên đợi lát nữa mở phiên tòa, tất cả đều giao cho luật sư nói, em không cần chống lại quan tòa bất kỳ điều gì, bỏ bớt việc bị bắt được nhược điểm gì. Anh cùng cha đã sắp xếp truyền thông, chúng ta cũng sẽ ngồi ở vị trí dự thính, vì em làm chỗ dựa ra trận.”

Liên Hoa gật đầu một cái: “Em biết, hôm nay chỉ là xao son chán hồ, muốn tuyên chiến với nhà họ Ôn và nhà họ Đỗ, phần lớn chuẩn bị của chúng ta đều sau lần sơ thẩm này, nếu dọn vụ án này lên mặt bàn, cũng chưa có gì cần che giấu, huyền não càng lớn càng tốt! Phúc thẩm cùng chung thẩm mới là trọng tâm chính, em có chừng mực.”

* Xao son chán hồ: công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ

Đang nói chuyện, tòa án đã đến, Liên Hoa và Triền Thiếu Khuynh cùng nhau xuống xe, cùng đoàn luật sư đi sau, cùng đi vào tòa án treo quốc huy của thành phố K.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 202: Mở Phiên Tòa

Bọn họ đi vào tòa án, Liên Hoa làm người giám hộ của nguyên cáo, cùng Triền Thiếu Khuynh chia ra hai hướng ở cửa ra vào. Cô và luật sư biện hộ cùng nhân viên làm việc đi về hướng chỗ ngồi của nguyên cáo, lqđ mà Triền Thiếu Khuynh chỉ có thể đi con đường khác, cùng Triền lão gia đã đợi ở bên chỗ ngồi dự thính.

Liên Hoa mới vừa ngồi ở chỗ nguyên cáo không bao lâu, luật sư biện hộ cấp cao nhất án cần dặn dò luật sư đang ngồi ở phía trước chú ý quyết định xét xử trong quá trình mở phiên tòa, chỉ thấy một người mặc quần áo nữ tù nhân đang bị công an áp giải, từ từ đi đến chỗ bị cáo đối diện Liên Hoa.

Thoáng chớp ánh mắt Liên Hoa như hàn đao, một đao bổ về phía người tới, cô hận không lập tức xông lên, chém người làm trăm mảnh!

Ôn Ngữ, Ôn Ngữ mưu hại Tiểu Bạch, năm năm trước cướp tất cả tài sản của cô, làm tổn hại công ty của cha, năm năm sau đây bảo bối duy nhất của cô xuống lầu, khiến Tiểu Bạch chịu đựng nhiều hành hạ! Cô rất hận, thật sự hận lòng người phụ nữ ngoan độc lòng dạ rất!

Thù mới hận cũ đan vào một chỗ, Liên Hoa tức giận liền đứng lên, cô muốn rời khỏi chỗ ngồi, sắc Ôn Ngữ thành từng mảnh nhỏ!

“Tổng giám đốc Liên!” Luật sư Ân vội vàng ngăn cản Liên Hoa, nhỏ giọng dặn dò cô nói: “Tổng giám đốc Liên bình tĩnh! Nơi này là tòa án, chị phải cố gắng giữ bình tĩnh!”

Liên Hoa bị luật sư ngăn lại, nắm thật chặt hai quả đấm, cô đè nén lửa giận trong lòng, nói thầm nhất định phải tính tởm phải bình tĩnh. Thật sự cô không thể xông lên giết Ôn Ngữ, ở tòa án ở trước công chúng, cô cần theo quá trình luật pháp, chờ đợi tòa án chính thức phán quyết...

Cô lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm thẳng vào Ôn Ngữ, nhìn tướng mạo cùng trạng thái bây giờ của Ôn Ngữ vào trong mắt. Khóe môi Liên Hoa nâng lên một nụ cười trào phúng, hừ, thấy bộ dáng yếu ớt tiêu tụy hiện tại của Ôn Ngữ, cô an tâm.

Gương mặt Ôn Ngữ giống như chột già đi hai mươi tuổi, nhăn nhúm như một trái táo phơi gió, mái tóc luôn chải chuốt gọn gàng trước kia, nhưng bây giờ trở nên hoa râm loang lổ. Ôn Ngữ trước đây ăn mặc đắt tiền có vẻ ung dung, nhưng bây giờ, quần áo tù trên người giản dị khiến cô giống như lão phu nhân đơn độc, trở nên tiêu tụy không chịu nổi hết sức đáng thương.

Ánh mắt của Ôn Ngữ đầy chỉ máu, vô hồn nhìn chằm chằm mặt đất dưới bàn chân, bước đi nhẹ nhàng, nhìn ra được, cô ta bị nhốt ở trại tạm giam hai tuần qua là hết sức gian khổ nhiều khó khăn.

Ôn Ngữ chậm rãi ngồi xuống, luật sư biện hộ cho cô ta cũng ngồi xuống. Liên Hoa nắm quyền, nói thầm nhất định phải nhẫn nại, cô ta cần phải đợi tòa án chính thức mở phiên tòa.

Trải qua tòa án rườm rà xác nhận thân phận người trong cuộc, tuyên đọc quyết định xét xử, chờ tất cả quá trình chuẩn bị chấm dứt, quan toà ngồi ở phía trước, rốt cuộc bắt đầu thẩm lý vụ án.

Liên Hoa nhìn chằm chằm Ôn Ngữ thật lâu, nhìn kỹ từ đầu đến chân Ôn Ngữ mấy lần, từ đầu đến giờ cô ta không nói một câu, toàn bộ đều là luật sư biện hộ bị cáo lo chu toàn cô xác nhận Ôn Ngữ đã sa sút tinh thần tới cực điểm. Giờ phút này Ôn Ngữ là “người là đao thớt ta là cá thịt”, chỉ chờ con dao luật pháp lăng trì xử tử cô ta.

Liên Hoa mỉm cười thản nhiên, cảm xúc căng thẳng thả lỏng xuống, hôm nay cô tới xét xử Ôn Ngữ là để chính mắt thấy Ôn Ngữ chịu hình phạt, không cần thiết làm chính mình tức giận, không cần nóng lòng oán hận như vậy.

Cô giao toàn bộ quyền lợi biện hộ cho luật sư Ân, để nhân viên chuyên nghiệp vì cô xử lý các loại tình huống, mà cô bắt đầu rành rang quét nhìn bố trí của tòa án, Tiểu Bạch bị cô ra lệnh cưỡng chế không cho theo tới, nhưng sau khi trở về cô có thể kể chuyện tòa án cho Tiểu Bạch giải buồn. Cảnh tượng nơi này không có gì khác so với trong TV, quan toà, bồi thẩm đoàn, chỗ dự thính, nguyên cáo, bị cáo cùng luật sư từng người đều ngồi ở chỗ ngồi tương ứng, ai cũng có chỗ ngồi cho chức vụ của mình, ở tòa án yên lặng trang nghiêm, không người nào dám lớn tiếng ồn ào.

Bồi thẩm đoàn cùng chỗ dự thính đã ngồi đầy người, cô nhìn xa xa liền thấy Triển Thiếu Khuynh và ông Triển ngồi ở trước, Triển Thiếu Khuynh mỉm cười nhìn cô, tầm mắt hai người giao nhau, anh cười dịu dàng một tiếng, sử dụng ánh mắt động viên cô cố gắng lên; mà trên mặt Triển lão gia bên cạnh cũng nghiêm túc, trông mắt bén nhọn nhìn chằm chằm quan toà ở giữa, tỏa ra khí thế khiếp người của mình. Hai cha con giống như hai thần linh, an tọa ngồi ở nơi dự thính, làm áp trận cho vụ mưu sát.

Ánh mắt Liên Hoa chuyển sang bên cạnh bọn họ, không ngờ thấy được một ký hiệu truyền thông rất quen thuộc, đây này truyền thông Hòa Ký đang lặng lẽ ghi chép toàn bộ quá trình xét xử vụ án.

Liên Hoa hiểu, đây chính là theo lời sắp xếp của Triển Thiếu Khuynh chuẩn bị sau này thôi. Công khai xét xử vụ án hình sự là cho phép phóng vấn đưa tin, lẽ cô nhận ra đây là truyền thông dưới trướng của sản nghiệp nhà họ Triển, do dễ dẫn dắt hướng đi dư luận, đối với sự chuẩn bị phía sau cả bọn họ quả thật đều có chỗ tốt.

Liên Hoa cười nhạt, nhìn về bên cạnh, làm người ta giật mình là, ở bên chỗ ngồi dự thính lại thấy Mục Thần hết sức kỳ lạ!

Kể từ sau ngày đó, Mục Thần bỗng như biến mất, không có tới thăm Tiểu Bạch. Gặp lại lần nữa, khắp khuôn mặt Mục Thần đều là sầu bi, mắt màu xanh dương phờ phạc rã rượi không có hào quang, hoàn toàn không có hăng hái như trước.

Khi Mục Thần phát hiện Liên Hoa đang nhìn anh thì trong mắt giống như có triệu lời muốn nói, rồi rầm u buồn thành. Liên Hoa không hiểu tại sao bạn tốt lại thay đổi đáng vậy trong mấy thời gian ngắn ngủn như vậy, nhưng trường hợp bây giờ khiến cô chỉ có thể cười khẽ với anh một tiếng, không thể kéo Mục Thần quan tâm hỏi thăm.

Liên Hoa thờ dãi, dời tầm mắt nhìn về phía bên cạnh. Cô vui mừng thấy, Ông Như Cảnh và ông Đỗ cũng tới đến tòa án.

Mặc dù gương mặt Ôn Như Cảnh có đánh vẻ đầy đủ dinh dưỡng rất có huyết sắc, nhưng thần sắc trên mặt hết sức hốt hoảng, lo lắng tựa sát bên cạnh ông cụ Đỗ, không chớp mắt nhìn chỗ ngồi bị cáo.

Về mặt trốn tránh của Ôn Như Cảnh không giấu được sự chột dạ lo âu và khẩn trương sợ hãi, mẹ mình đẩy con trai của Liên Hoa rơi xuống lầu, thế nào

thì cô ta cũng không nghĩ tới chuyện này lại bị phát hiện, thế nhưng lại bị tòa án nhắc tới việc xét xử!

Từ ngày mẹ cô ta bị giam giữ mang đi, cô ta cũng ăn không trôi ngủ không yên, mặc dù ông cụ Đồ quan tâm cô ta và đưa bé trong bụng của cô ta, phải người quan tâm cô ta ăn ngon ngủ ngon, l'q"đ nhưng vẫn thăm dò không được tin tức của mẹ ở chỗ giam giữ, để cho lòng cô ta nhanh chóng tiêu tụy suy tàn! Không phải nói mẹ cô ta đã làm chuyện không chê vào đâu được tuyệt không chỗ sơ hở sao, làm sao có thể sẽ bị Liên Hoa khởi tố, bị cơ quan công an điều tra, hiện tại tòa án đưa ra xét xử muốn thăm lý mẹ cô ta cố ý giết người!

Ông cụ Đồ cũng nhìn Ôn Ngừ ở chỗ bị cáo, ông ta chú ý si gia của mình, nhưng quan tâm hơn là Ôn Như Cảnh đang mang thai, ông ta không ngừng an ủi con dâu, Ôn Ngừ tuyệt đối sẽ không có chuyện, nói ông ta đã sắp xếp tất cả đều xong xuôi.

Nhưng Ôn Như Cảnh cũng không cảm thấy buồn lòng một chút. Trên tòa án, luật sư nguyên cáo cùng quan toà nói trùng tim đen các vấn đề khiến sắc mặt cô ta tái nhợt, lqđ bọn họ hỏi tới nhược điểm cùng chỗ sơ hở cũng công kích trực tiếp luật sư biện hộ của mẹ cô ta, khiến luật sư mệt mỏi ứng đối!

Mẹ, chẳng lẽ thật sự mẹ nhất định phải bị phán quyết hình sự, phải bị nhốt trong phòng giam rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Tuyên Bố

Người đang ở bên trong tòa án đều mang tâm tư riêng thì quan toà đảo qua mọi người trong tòa, bình tĩnh chậm rãi nói: “Hiện tại, trong bản án sắp xuất hiện bày ra chứng cứ quan trọng nhất, là một cư dân ở bên cạnh nhà trẻ quay được, quay được cả quá trình người bị hại rút xuống lầu, trải qua các loại kiểm tra kiên định, đoạn phim chân thật hữu hiệu. Xin toàn thể nhân viên quan sát chứng cứ, nguyên cáo cùng luật sư biện hộ sau khi quan sát nếu như có gì đáng nghi, xin trình lên tòa.”

Tinh thần Liên Hoa lập tức tỉnh táo, rốt cuộc, cuối cùng đã tới trọng tâm chính!

Đoàn luật sư giao cho cơ quan công an đoạn phim này thì đã nói rõ vấn đề là người dân bên cạnh nhà trẻ ngẫu nhiên quay được, đây là vì giấu Liên Hoa đặt một chiếc ở bên ngoài. Dù sao Thánh Y cũng là một nhà trẻ tư nhân quý tộc, những trường khác sẽ không hi vọng có người chụp được đáng về lúc đứa bé bọn họ đi học, mà người dân bên cạnh trùng hợp quay vào, cũng sẽ không có vẻ tận lực như vậy.

Lúc đoàn luật sư Triển thị kết hợp hành động, cơ quan công an cùng tòa án lao thẳng đến đoạn quay phim giấu điểm bên ngoài, nhà họ Ôn và nhà họ Đồ cũng không biết trên tay bọn họ có một sát khí như này, hiện tại tòa án phát hình ra đoạn phim này, bây giờ cô sẽ để cho Ôn Ngừ hiện nguyên hình trước tòa trước mọi người!

Ngồi ở chỗ dự thính có rất nhiều người nghe được lời quan tòa nói, cũng nhăn mày lại chuyên chú chờ quan sát chứng cứ này. Bọn họ đều là người giám hộ ở nhà trẻ Thánh Y, là nhân vật tay to mặt lớn ở thành phố K, con cái của nhà mình đang đi học ở Thánh Y, nhưng xảy ra vụ án này khiến bọn họ cũng tới tham gia tòa án sơ thẩm trong lúc cấp bách. Dù sao, một người mang tội giết người có thể tiến vào trong sân trường mưu hại con của người khác, thì có thể sát hại con của bọn họ, đây là vụ kiện cùng nhịp thở cùng bọn họ, là bọn họ cũng khẩn cấp hi vọng tìm ra hung thủ vụ án!

Ánh mắt mọi người lấp lánh chờ đợi quan toà trình chứng cứ, mặc dù bọn họ xuyên qua các mối quan hệ mới biết được ngày hôm nay mở phiên tòa xét xử vụ án, nhưng nguyên cáo là thành thể Liên Hoa, đối với bị cáo Ôn Ngừ của Ôn thị, điều này làm cho bọn họ không khỏi suy đoán vụ mưu sát có thể chỉ là một ân oán cá nhân, mọi người đối với Ôn phu nhân đều có lý giải nhất định, đó là một quý phụ mặt mũi hiền lành hòa ái dễ gần, làm sao có thể làm ra chuyện mưu sát được? Nếu quả thật quay được toàn bộ quá trình hiện trường hành hung, có thể chứng minh rõ cuộc ai là tội phạm, bọn họ mới có thể chân chính an tâm.

Ôn Như Cảnh và ông cụ Đồ cũng ngẩng đầu nhìn về phía màn ảnh, trong lòng ông cụ Đồ vẫn tin tưởng Ôn Ngừ sẽ không giết người, hừ lạnh chuẩn bị nhìn rõ chứng cứ; mà Ôn Như Cảnh đã bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cả người cô một hồi run run, rong lòng không ngừng an ủi mình, chuyện không thể nào trùng hợp như thế, nhân viên phá án không thể nào trùng hợp đi tìm chứng cứ như vậy, sẽ không, mẹ làm chuyện này nhất định là cái đuôi cũng không có lưu lại, không thể nào bị tìm ra chứng cứ...

Trên màn ảnh tòa án, toàn màn hình phát ra cả đoạn phim, một đứa bé lẳng lặng ngồi ở trên ban công đọc sách, sau lưng của bé chợt lặng lẽ xuất hiện một người phụ nữ, người phụ nữ kia đưa hai tay ra, cuối cùng hung hăng đẩy đứa bé từ cửa sổ xuống! Cả đoạn phim rõ ràng có thể quay hết cả động tác, về mặt của hai người, cả khuôn mặt người phụ nữ nhất định là hoàn toàn đặc tả mọi biểu hiện ở trên màn ảnh!

Đó là Ôn Ngừ, là Ôn Ngừ vĩnh viễn giữ vững vẻ cao quý ưu nhã ở trong xã hội thượng lưu, trên màn ảnh, trên mặt bà ta quả thật ác độc như điên dại, bà ta cứ như vậy không chút do dự đẩy đứa bé gần bốn tuổi đẩy xuống, không hề thương hại không hề nhân tính!

Toàn hiện trường xôn xao, thì ra là Ôn Ngừ ra vẻ đạo mạo, lại rắp tâm hại người, người phụ nữ nữ nhân! Ôn Như Cảnh xem xong đoạn phim, quả thật muốn bất tỉnh, lại bị Liên Hoa tìm được đoạn phim này, chuyện mẹ cô ta làm thế nhưng để lại chứng cứ như vậy!

Cô ta sợ hãi lo lắng nhìn về phía mẹ ngồi ở chỗ ngồi bị cáo, cô ta sợ mẹ cô ta xem đoạn phim kia xong thì hòng mất. Nhưng Ôn Ngừ chỉ ngo ngắc sững sờ vẫn nhìn màn ảnh, không có bất kỳ phản ứng, Ôn Như Cảnh sợ, không phải mẹ chịu kích thích quá lớn, hư mất thần trí rồi chứ...

Luật sư biện hộ của Ôn Ngữ cũng đen cả mặt, anh ta được nhà họ Đỗ ủy thác vụ án này thì ông cụ Đỗ bảo đảm người trong cuộc nhất định không có tội phạm, l^q"đ muốn anh ta xuất toàn lực giúp đỡ Ôn Ngữ rửa sạch oan khuất, cho nên lúc này anh ta căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của thân chủ, liều mạng đối kháng luật sư đối phương, nhưng bây giờ tòa án phát hình đoạn phim trùng hợp hiện trường, chứng cứ xác thật như thế khiến cho anh ta không thể biện hộ thêm!

Anh ta không biết người trong cuộc thế nhưng thật sự phạm vào tội cố ý giết, lại vẫn để lại chứng cứ không cách nào phai mờ được như vậy! Điều này làm cho anh ta còn biện tố thế nào, anh ta cũng bị che giấu chân tướng không rõ gì, làm sao có thể tranh luận thắng bên nguyên cáo có chuẩn bị chu đáo!

“Luật sư bị cáo, xin hỏi anh có bất kỳ ý kiến gì đối với nguyên cáo không?” Cho dù cả tòa án cũng im ắng yên tĩnh đã rõ ràng biết, nhưng quan toà vẫn theo trình tự hỏi luật sư của Ôn Ngữ.

Cho đến khi luật sư đầy mặt xanh xao cúi đầu, quan toà vừa gõ pháp chùy của mình, rõ ràng tuyên bố nói: “Căn cứ vào bị cáo cùng luật sư biện hộ đều không đáng nghi, bản tọa tuyên bố tại chỗ, nguyên cáo khởi tố vụ án là thật, hành động bị cáo tạo thành là cố ý giết người! Người bị hại vì người chưa thành niên, mà lại quốc tịch nước ngoài, bản án tổng hợp nhiều mặt, căn cứ luật pháp quốc gia của quốc tịch người bị hại, phần xử bị cáo Ôn Ngữ nhận án tù có thời hạn hai mươi năm, tước đoạt quyền lợi chính trị cả đời, cũng bồi thường người bị hại và người giám hộ Liên Hoa bốn mươi lăm vạn nhân dân tệ, lập tức thi hành!”

Quan toà vừa dứt lời, Ôn Ngữ chợt ngẩng đầu lên, trong mắt bà ta là điên sự cuồng vọng, l^q.đ giống như con khi lao ra từ chỗ ngồi của bị cáo, điên cuồng xông tới Liên hoa: “Ai dám phán quyết ta... ta có tội gì! Tiệp nhân, con hoang của mày có phải đã chết rồi hay không! Mày nguỵ tạo chứng cứ từ đâu, rốt cuộc lấy được từ đâu! Ha ha, có phải là thằng nhóc đáng chết truyền từ âm phủ về cho mày không, tao làm chuyện này sao có thể lưu lại chứng cứ!”

Liên Hoa nhủ mày, lặc mình tránh né tập kích điên cuồng của Ôn Ngữ: “Bà điên rồi! Bà phạm tội giết người, nên tiếp nhận chế tài luật pháp!”

Cảnh vệ của tòa án lập tức khống chế Ôn Ngữ, nhưng Ôn Ngữ là lối giầy giụa om sòm, tóc rối giống như chuồng gà, bà ta như kẻ điên, sụp đổ bắt đầu mắng to: “Tiệp tiện nhân, thằng bé của mày là con hoang, là mày cùng thằng nào quán lấy rồi sinh ra con hoang đó? Tao chính là giết con trai mày đó, ha ha, con hoang của mày không còn, có phải trái tim mày cũng bị lấy đi luôn rồi không! Tao đây là thay cha mày quét dọn địa vị xã hội, không thể để cho mày hủy hoại thanh danh một đời anh minh! Cha mày biết mày có con riêng, có thể giận đến từ trong mộ bò ra ngoài hay không? Hôm nay mày làm người giám hộ của người bị hại, ha ha ha, mày chính là không dám thừa nhận, con trai té xuống lầu chết đi là con hoang của mày!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Con Hoang

Sắc mặt Liên Hoa khó coi xanh mét, cô có thể bỏ qua tất cả vu oan và chửi bới thô tục cô, nhưng tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào nhắc tới Tiểu Bạch, gây khó dễ, tổn thương Tiểu Bạch! Dám dẫm thương con trai cô, chạy không khỏi một chữ “chết”!

Cô tức giận rời chỗ ngồi, tiến lên muốn tát Ôn Ngữ một cái, Ôn Ngữ đẩy Tiểu Bạch xuống lầu không gây nhiều thương tổn lớn về sau, l^qđ sao còn dám nguyên rủa con trai cô chết đi! Ôn Ngữ mở miệng một tiếng con hoang, dám dùng lời bẩn thỉu nhất chỉ trích Tiểu Bạch!

Mặc dù Tiểu Bạch của cô không phải là con hợp pháp, nhưng cho tới bây giờ không ai dám chỉ vào Tiểu Bạch nói một câu con riêng, huống chi là con hoang!

Ôn Ngữ điên mới có thể khiêu khích cô như vậy, đây là tự tìm đường chết!

“Tổng giám đốc Liên, Tổng giám đốc Liên!” Luật sư Ân cuống quýt kéo Liên Hoa, nhỏ giọng khuyên can nói: “Tổng giám đốc Liên ngài không thể động thủ, hiện tại là lỗi của đối phương, nếu như ngài động thủ, như vậy cũng là lỗi của ngài rồi! Tổng giám đốc Liên, nơi này là tòa án, tất cả đều do quan tòa phán quyết, ngài chờ một chút.....”

Đang khi nói chuyện, quan toà nặng nề gõ pháp chùy, trên mặt lộ vẻ giận dữ chỉ trích: “Bị cáo yên lặng! Nhưng nếu bà bất mãn với phán quyết, có thể chống án, nhưng không cho gào thét trên tòa án! Bản tọa án thẩm vấn xử kết thúc, mời theo nhân viên làm việc tiến về phía ngục giam, chính thức bắt đầu bị tù!”

“Ông là thứ gì, cũng dám ra lệnh cho tôi? Tôi là Ôn Ngữ của Ôn thị, tại sao ông phán quyết tôi bị tù!” Ôn Ngữ thế nhưng có thể thoát khỏi tay nhân viên làm việc tòa án, cô ta xông lên trước kéo quan toà: “Có phải ông cũng lén phét với tiểu tiện nhân kia hay không, có phải con hoang của cô ta là của ông đúng không?! Con hoang các người chết rồi, l^lêquydon ông liền lấy tôi làm dê con thế tội..... Ha ha, mặc kệ nói thế nào, Liên Hoa con của người chết rồi, hần đã chết, Liên Hoa, người còn sống làm gì!”

Sắc mặt quan tòa hơn năm mươi tuổi đen dọ người, một ánh mắt quét qua, lập tức bảy tám dân cảnh chen chúc tới, bọn họ ba chân bốn cẳng bắt Ôn Ngữ, ngăn cô ta điên cuồng nhiễu loạn trật tự tòa án.

Quan toà lại một gõ pháp chùy: “Bị cáo Ôn Ngữ lăng mạ nhân viên tòa án, ảnh hưởng tòa án thi hành phán quyết, phạt lao động công ích ba mươi ngày, tiền phạt một vạn! Đồng đình!”

Dân cảnh lập tức lôi Ôn Ngữ ra khỏi tòa án, đưa cô ta tiến về phía xe cảnh sát. Theo tòa án phán quyết, Ôn Ngữ bị tù hai mươi năm, không có ai chống án, không có sửa án, tương lai hai mươi năm của cô ta đã được quyết định.

Quan toà đen mặt đi vào phòng nghỉ phía sau, ông giận muốn đánh người, làm chủ tòa ba mươi năm, cho tới bây giờ không ai dám ở trên tòa vu oan ông như thế! Hôm nay bị cáo lại giống như điên mà nói ông và nguyên cáo cấu thả, nói người bị hại là đứa con của ông! Tuổi Liên Hoa đủ để làm con gái ông rồi, Ôn Ngữ lại có thể phá hoại thanh danh ông như vậy!

Hừ, coi như hôm nay Triển gia không dấn dõ, cấp trên không nhắc nhở, chỉ bằng những lời Ôn Ngữ nói ra, ông cũng sẽ phán quyết thật nặng!

Sau khi chủ tọa rời chỗ, mọi người ngồi trong tòa án cũng rời rít đứng dậy, chuẩn bị trở về. Trong lúc cấp bách tới tòa án nghe thẩm lý vụ án này, cũng không tính là lãng phí thời gian, lqđ bọn họ hiểu được Ôn Ngữ Ôn thị lòng dạ tàn nhẫn, càng thêm kích thích quý phụ la lối om sòm ăn vạ, miệng nói ra những lời khó nghe, hoàn toàn đáng trở thành đề tài hài hước.

Bọn họ từ từ chuẩn bị rời chỗ, ánh mắt lại lạng lẽ nhìn về phía Liên Hoa, tin đồn vị này gần đây vọt lên thành mỹ nữ quá nhiều, mới vừa Ôn Ngữ tiết lộ tin tức khiến cho bọn họ hết sức tò mò, rồi ngai thân phận tổng giám đốc của Liên Hoa, không dám tiến lên hỏi thăm.

Hôm nay cô là người giám hộ của người bị hại ngồi ở chỗ nguyên cáo, mọi người cho là người bị hại có lẽ là đứa bé Liên Hoa nhận nuôi, sau đó Liên Hoa bị Ôn Ngữ chỉ vào lỗ mũi nói đứa bé kia là con trai ruột của cô, đây rốt cuộc là thật hay giả? Liên Hoa là mẹ ruột của đứa bé rơi lâu ư, Liên Hoa hai mươi sáu tuổi sinh ra một đứa con trai, đứa bé kia sau khi rơi lâu rốt cuộc sống chết như thế nào? Cha của đứa bé là ai đây?

Liên Hoa vừa mới rời chỗ ngồi, liền bị Ôn Như Cảnh ngăn cản, Ôn Như Cảnh nhìn Liên Hoa, âm thanh lạnh lẽo lớn tiếng hỏi: “Liên Hoa, mẹ nói là thật sao? Đứa bé kia là con trai của cô, là con riêng của cô sao? Nếu như ba vẫn còn, làm sao có thể cho phép trong nhà có một con hoang không biết cha là ai! Người bị ba giáo dục lớn lên, chính là dạy ra đức hạnh như vậy à, lêu lổng sinh hạ con riêng với đàn ông! Mẹ là vì bảo toàn mặt mũi của Liên gia, nếu ba ở dưới tuổi vàng mà biết cũng khó mà yên nghỉ, ba sẽ bị tác phong của cô làm tức chết lần nữa! Liên Hoa, bây giờ cô lại muốn hại mẹ tôi, rốt cuộc mẹ con chúng tôi đắc tội cô thế nào, để cho cô hận đến mức buộc chúng tôi tìm chết!”

Cô không cam lòng, tại sao mẹ bị phạt tù, mà Liên Hoa vẫn bình an tiếp tục cuộc sống! Liên Hoa rõ ràng làm chuyện mất mặt tày trời, đứa bé kia chính là con hoang, lqđ cô nhất định phải vạch trần Liên Hoa giả nhân giả nghĩa trước mặt mọi người, để mọi người biết Liên Hoa cao thượng hoàn mỹ, đã sớm sanh ra một đứa con hoang không biết từ đâu tới!

Người vừa chuẩn bị rời tòa án quay đầu lại, bọn họ làm bộ như không có chuyện gì xảy ra thương thức tòa án, ánh mắt và lỗ tai đều tập trung vào Liên Hoa và Ôn Như Cảnh. Lòng hiếu kỳ ai cũng có, cho dù bọn họ đều là nhân vật kỳ cựu trong thương giới, giới chính trị, cũng tò mò với cuộc sống riêng tư của Liên Hoa!

Không đợi Liên Hoa động thủ tát Ôn Như Cảnh, một giọng nam tức giận quát: “Ai nói con trai tôi là con hoang! Tiểu Bạch là con trai ruột của Triển Thiếu Khuynh tôi, sống cho thật tốt, cô có chết một vạn lần, con tôi cũng sẽ không rơi một sợi tóc!” Thiếu Khuynh tức giận, di chuyển xe lăn xông lại liền lớn tiếng nói.

Anh đã sớm không nhịn được tức giận, bảo bối của anh bị Ôn Ngữ ác liệt gọi, không chỉ có Watson tức, anh đang dự thính cũng giận đến bốc hỏa! Thật vất vả nhẫn nại đến khi phiên tòa kết thúc, ai biết Ôn Như Cảnh lại không có mặt tiến lên bới móc, vụ án đã kết thúc, anh không thể tiếp tục mặc cho mẹ con Ôn gia vu oan Tiểu Bạch, để mặc người ác khi dễ tổn thương Liên Hoa như vậy!

“À?!” Mọi người vây xem hít một ngụm khí lạnh, bọn họ bị giật mình! Triển Thiếu Khuynh nói thật hay giả, con trai của Liên Hoa thế nhưng là con trai ruột của Triển Thiếu Khuynh?!

“Ai, ông già tôi tới tòa án cũng không phải là chuyện đùa, tôi đây cục xương già mặc dù cũng già rồi, nhưng vì cháu trai ruột báo thù, nên vì bảo bối lấy lại công bằng, tôi không thể lười biếng!” Triển lão gia tử cũng chậm rãi đi tới, giống như đang lăm bằm lâu bầu, nhưng trên thực tế ai cũng biết ông cụ đang nói với người ở đây. Mặc dù ông cụ nói không lớn, nhưng lời nói kiên định càng khiến người tin phục.

Triển lão gia tử nói cũng không ai dám hoài nghi, bọn họ không khỏi nhớ lại, bên trong chứng cứ có một video, l'q'd có thể nhìn ra tướng mạo đứa bé bị Ôn Ngữ đẩy xuống lầu rất xuất sắc, khuôn mặt trắng nõn trông rất đáng yêu thông minh, trong lúc mơ hồ liên tưởng đến dáng vẻ của Liên Hoa và Thiếu Khuynh, quả nhiên là đứa bé của bọn họ!

Con trai của Liên Hoa là con trai của Triển Thiếu Khuynh, là cháu trai của Triển lão gia tử, đây chẳng phải là ——

Trong lòng mọi người run lên, gan người nhà họ Ôn thật to, lại dám chọc đến Triển gia nổi danh bao che điên cuồng, dám ra tay hạ thủ cháu trai của Triển gia, khó trách bị xử nặng như vậy!

“Sao —— làm sao có thể ——” Mặt Ôn Như Cảnh trắng như giấy, làm sao sẽ, làm sao con trai của Liên Hoa lại có quan hệ với nhà họ Triển, làm sao Liên Hoa lại sinh con trai cho Triển Thiếu Khuynh! Tại sao mọi chuyện của Liên Hoa đều tốt, ngay cả con riêng cũng mang dòng máu cao quý!

Không cam lòng trong lòng Ôn Như Cảnh đột nhiên biến mất, xông tới là sợ hãi, làm thế nào, mẹ mưu hại lại là huyết mạch nhà họ Triển, cô nghe nói qua nhà họ Triển bao che cùng thủ đoạn trả thù như thế nào, làm ra loại chuyện như vậy, làm sao mẹ còn có đường lui! Nhà họ Triển và Liên Hoa có chứng cứ, thù mới hận cũ chung vào một chỗ, bọn họ sẽ trả thù mẹ ra sao!

Liên Hoa khẽ cười nói: “Ôn Như Cảnh, con trai của tôi không bị mẹ cô hại chết, nó sẽ sống lâu trăm tuổi bình an cả đời, mà cuộc sống về sau của cô, cũng trở thành địa ngục!” Liên Hoa hát cảm lên, ở bên tai Ôn Như Cảnh, l-q-đ dùng giọng làm người ta rợn cả tóc gáy nói: “Vụ án này tôi sẽ tiếp tục tố lên, một ngày Ôn Ngừ không bị tuyên án tử hình, tôi vẫn tiếp tục kiện! Nếu như Trung Quốc không cách nào thực hiện, Tiểu Bạch có nhiều quốc tịch, như vậy tôi sẽ đi từng quốc gia khởi tố, bà ta chết chắc! Về phần cô...mẹ cô sẽ là hình mẫu cho cô, đây là kết quả tôi chuẩn bị cho các người, cô có vừa lòng không.....”

Nói xong, Liên Hoa nhẹ nhàng đi qua Ôn Như Cảnh, tiếp tục đi đến phía trước.

Ôn Như Cảnh đứng yên tại chỗ, cô bị Liên Hoa hù sợ, bị kết cục không có đường sống của mẹ hù sợ, trước mắt bỗng tối sầm, thân thể Ôn Như Cảnh mềm nhũn đi xuống.

“Á!” Bảo mẫu đi theo Ôn Như Cảnh hầu hạ co thét lên, ôm Ôn Như Cảnh bất tỉnh không biết phải làm sao.

“Gọi xe cứu thương!” Ông cụ Đỗ vốn đang giận Ôn Ngừ dám có ý giết người, nhà thông gia làm ra chuyện như vậy, nhưng vừa thấy Ôn Như Cảnh té xỉu, tức giận của ông chỉ còn chút hốt hoảng, rống to kêu lên: “Nhanh, mau gọi xe cứu thương!”

Triển lão gia từ ở một bên nói: “Ai nha, người tuổi trẻ bây giờ, thật là yếu ớt. Lão Đỗ, thân thể đứa con dâu này của ông hình như không khỏe mạnh, không bằng suy tính đôi một chút? Ít nhất sẽ không có một bà thông gia mang tội giết người!”

“Tổng giám đốc Triển, ông chỉ cần quan tâm chuyện nhà ông là được! Cháu trai của ông quan trọng, cháu của tôi cũng là trân bảo!” Ông cụ Đỗ đi tới bên cạnh Ôn Như Cảnh đang bất tỉnh khẩn trương không được, nhìn về phía Liên Hoa và ông cụ Triển quát: “Nếu đứa bé trong bụng Như Cảnh bị gì, tôi cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!”

Liên Hoa nhú mày, thì ra là như vậy! Thì ra Ôn Như Cảnh có thể gả vào nhà họ Đỗ, là bởi vì mang thai!

Nghĩ tới mẫu bằng tử quý leo lên Đỗ gia, nghĩ tới cả nhà gà chó lên trời giao Ôn thị phiền phức cho Đỗ gia, Ôn Như Cảnh dự tính hay lắm!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Trở Về Nơi Chốn

Chỉ là, lấy tình trạng lúc nàng tham gia hôn lễ của Ôn Như Cảnh, Đỗ Yến Thừa cưới Ôn Như Cảnh tương đối không tình nguyện, hôm nay ở tòa án không thấy bóng dáng Đỗ Yến Thừa có thể thấy được Ôn Như Cảnh bị lạnh nhạt, ông cụ Đỗ chỉ vì đứa nhỏ trong bụng Ôn Như Cảnh?

Hừ, Ôn Như Cảnh mình có phần gì đây, một người mẹ bị phán là người phạm tội giết người, một tập đoàn Ôn thị bị tố cáo, người bình thường làm sao có thể muốn nhận cục diện rối rắm này? Tất cả của mẹ con nhà họ Ôn đều là ăn cắp địa vị và tài sản vốn là của cô, cô còn chưa ra chiêu sau và trả thù mẹ con nhà họ Ôn đâu, cô thật muốn xem, ông cụ Đỗ có thể che chở Ôn Như Cảnh bao lâu!

“Như Cảnh, Như Cảnh cô tỉnh lại đi! Ngần vạn phải giữ được đứa bé!” Ông cụ Đỗ nóng lòng gọi, như Liên Hoa đoán, bây giờ ông chỉ mong đứa bé không có chút tổn thương nào!

“Tổng giám đốc Đỗ, chờ tới lúc Ôn Như Cảnh và đứa bé xảy ra vấn đề, tôi phiên xem ông có năng lực tìm chúng tôi tính sổ không.” Liên Hoa cười khê, cô sợ cho đến lúc này, l-q-đ cả Đỗ gia cũng đã không tồn tại, đối tượng báo thù của cô tuyệt đối không phải chỉ có nhà họ Ôn, nhà họ Đỗ là đồng lõa cũng khó hết tội!

Nói xong, Liên Hoa nhẹ nhàng đi ra khỏi tòa án, Triển lão gia từ và Thiều Khuynh cũng đi theo ra ngoài, thoát ra khỏi không khí đè nén nghiêm trang của tòa án, nhìn thấy sự phẫn nộ của Ôn Ngừ và Ôn Như Cảnh, Liên Hoa lập tức cảm thấy buồn lòng.

Trận đầu khởi tố Ôn Ngừ rốt cuộc đánh xong, hoạt động tiếp theo liền giao cho đoàn đội chuyên nghiệp của Triển thị, cô và Triển Thiều đã nhất trí, người đã thương Tiểu Bạch, tuyệt đối không thể để cho Ôn Ngừ dễ dàng phán hình như vậy, bọn họ quyết định muốn chống án lên trên, đến chết không rời! Theo như luật pháp Trung quốc, cho dù phán quyết chết chậm, cũng sẽ biến thành không hện, không hện biến thành có kỳ, có kỳ lại giảm hình phạt, giảm hình phạt có thể tạm tha, một tội lớn chỉ bị phạt tù mấy năm, cô muốn Ôn Ngừ tử hình lập tức!

“Liên Hoa, sau đi nơi nào?” Triển Thiều Khuynh nhẹ nhàng hỏi, khóe miệng anh chứa đựng nụ cười, hôm nay không chỉ là mở phiên tòa thẩm lý Ôn Ngừ làm tổn thương Tiểu Bạch, l-q-đ anh còn ở trước mặt mọi người, tuyên cáo quan hệ của mình và Liên Hoa, rất nhanh, cả thành phố K cũng sẽ biết anh và Liên Hoa có con trai, hai người bọn họ vĩnh viễn không thể chia tách!

Liên Hoa vừa đi lấy Triển lão gia từ, vừa chậm rãi nói: “Em muốn trở về đón Tiểu Bạch, hôm nay đồng ý nó có thể xuất viện, đứa bé kia ở lại bệnh viện, thì rất buồn bực!”

“Khụ khụ!” Ông cụ chợt ho kịch liệt lên, đôi mắt giào hoạt của ông liếc về phía Triển Thiều Khuynh, ý bảo con trai nói nhanh một chút.

Liên Hoa vội vỗ nhẹ lưng lão gia tử: “Bác Triền, ngài thế nào rồi?”

“Khụ khụ, bác đi tìm phụ tá lấy chút thuốc, bệnh cũ lại tới!” Ông cụ nhẹ nhàng tránh xa Liên Hoa, xoay người rời khỏi, đi tới bên cạnh Triền Thiệu Khuynh thì ông cụ vỗ bả vai con trai, nhỏ giọng thì thầm: “Tiểu tử thôi, Tiểu Bạch phải xuất viện rồi! Đừng quên lời ba dặn dò con! Nếu như không thể thuyết phục Liên Hoa, không thể mang cháu trai ngoan của ba về, con cũng đừng nghĩ về nhà!”

Triền Thiệu Khuynh sờ mũi một cái, cha thật đúng là có cháu trai không cần con trai, nhìn về phía Liên Hoa lại ngại mở miệng cầu người, những việc khó này cũng giao cho anh tới làm.....“Bác Triền không sao chứ, ho khan thật nghiêm trọng, anh không đi xem một chút sao?” Đưa mắt nhìn bóng lưng Triền lão gia tử rời đi, Liên Hoa ân cần hỏi.

Một tuần này ông cụ hầu như đều sống ở bệnh viện cùng với Tiểu Bạch, cô đối với vị nhân vật truyền kỳ trong thương giới này lại có nhận thức mới, không phải ông được nhiều người ủng hộ kinh doanh công ty, lqđ mà là ở một phương diện khác. Cô chỉ cảm thấy Triền lão gia tử ở trước mặt con trai bảo bối của cô, chỉ biết hòa theo theo Tiểu Bạch, Tiểu Bạch thuận miệng một câu cũng có thể làm cho ông cụ vui mừng khá lâu, không có chút khí thế và áp bức của cường nhân thương giới nào cả.

Ông cụ thành một ông nội bình thường, ngậm kẹo đùa cháu thương yêu Tiểu Bạch tận xương, cô tự nhiên đối với mọi người yêu thương Tiểu Bạch hết sức cảm kích, ở chung với Triền lão gia tử cũng hết sức tốt, hai người bắt luận là trò chuyện chuyện Tiểu Bạch, hay là nói chuyện trong thương trường, cũng có thể tìm được điểm giống nhau, quả thật có chút giống bạn tri kỉ. Hiện tại ông cụ ngã bệnh, Liên Hoa không khỏi quan tâm tới.

Triền Thiệu Khuynh kéo Liên Hoa: “Không có việc gì, phụ tá cũng mang thuốc men cần thiết của cha bên mình, là bệnh cũ, em đừng lo lắng.”

“À.....” Liên Hoa gật đầu, cô chân thành cảm ơn anh: “Chuyện vụ án hôm nay đa tạ sắp xếp của anh, xử lý sau này cũng đều giao cho anh, anh và bác Triền vì chuyện của Tiểu Bạch vất vả cực khổ rồi. Hiện tại em phải về bệnh viện, anh cũng đi xem bác Triền một chút đi, mặc dù là bệnh cũ, nhưng cũng cần người quan tâm nhắc nhở bác.” Liên Hoa xoa xoa người muốn đi: “Bái bai, em phải đi rồi.”

“Liên Hoa!” Triền Thiệu Khuynh vội vàng kéo Liên Hoa lại: “Em chờ đi!”

“Chuyện gì?” Liên Hoa quay đầu, nghi ngờ hỏi.

“Ách..... Có phải em đến đón Tiểu Bạch xuất viện không.....” Triền Thiệu Khuynh châm chước lời nói, nhẹ nhàng mà nói ra: “Cha nói, ông muốn chơi với Tiểu Bạch, cho nên để anh hỏi em, có thể để Tiểu Bạch sau khi xuất viện, lqđ dọn đến nhà họ Triền ở một thời gian ngắn..... Cha đã chuẩn bị một gian phòng cho Tiểu Bạch, tâm tâm niệm niệm muốn có thể ngày ngày nhìn thấy cháu trai, bác sĩ và toàn bộ dụng cụ cần thiết đều có, chuyện Tiểu Bạch rèn luyện không cần lo lắng. Ở nhà cũng có bác sĩ chuyên nghiệp, Tiểu Bạch khôi phục thân thể được bác sĩ chỉ dẫn, cũng có thể nhanh chóng hồi phục lại.....”

Đây là chuyện cha dặn dò anh, cũng là tiếng lòng của anh, để Tiểu Bạch dời đến nhà anh, Liên Hoa nhất định cũng sẽ đi theo, lừa gạt Liên Hoa đến sào huyệt của anh ở, đối với anh mà nói mới thật sự là thiên thời địa lợi nhân hòa. Nhưng muốn nói với Liên Hoa không dễ dàng, anh nhìn ra, lòng phòng bị của Liên Hoa rất nặng, anh nói xong lời cuối cùng, không chỉ lấy lý lẽ nói rõ, càng lấy tình để cảm động, lấy lý do ông cụ nhớ nhung cháu trai, đánh bài tình cảm hi vọng Liên Hoa có thể đồng ý.

“Cái này ——” Liên Hoa chần chờ, cô không thể nào yên tâm để một mình Tiểu Bạch ở nơi xa lạ, nhất định sẽ như hình với bóng ở với Tiểu Bạch còn chưa hoàn toàn hồi phục, lqđ cho nên cô không muốn tự chui đầu vào lưới bẫy vào địa bàn của Triền Thiệu Khuynh, không muốn đồng ý anh; nhưng ông cụ đối với Tiểu Bạch thương yêu lại khiến cô không đành lòng, cự tuyệt làm tổn thương lòng ông cụ, ông cụ phí tâm bố trí gian phòng, chuẩn bị dụng cụ, bác sĩ, nhất định là tâm tâm niệm niệm mong đợi Tiểu Bạch có thể qua ở, cô không cách nào cự tuyệt ông nội chân thành thương yêu cháu trai.....

PS: Che mặt cảm tạ mọi người đồng ý diễn khùng với tôi, nguyện ý vì thỏa mãn tâm nguyện của tôi mà cố gắng, ôm một cái hôn một cái! Còn có mấy ngày, có kìm bài cho tôi nha, tôi muốn vào trước xem một chút phong cảnh nơi đó, nếu như đạt mục đích, đã nói rồi đây có thể hứa nguyện quyết không nuốt lời ~~~~~ khuya lắm rồi nhanh đi ngủ!】

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 206: Chương 189

Triền Thiệu Khuynh còn nói: "Liên Hoa, không chỉ là cha nhớ Tiểu Bạch, anh cũng muốn bồi dưỡng tình cảm với bé, quan hệ của cha con bọn anh hiện tại vẫn lúng túng, anh hi vọng Tiểu Bạch có thể hiểu anh nhiều hơn, có thể thật lòng chấp nhận anh...anh muốn bé đến ở cùng anh, có thể không?"

Liên Hoa bị Triền Thiệu Khuynh khản thiết đến mềm lòng. Ánh mắt cô lóe lên, mắt khép hờ không ngừng do dự: "Em biết rõ, em biết nên để Tiểu Bạch và anh hiểu rõ nhau, bây giờ bé vẫn chưa thể cùng sống hòa thuận với anh, cha con hai người nên có thời gian chung đụng, đền bù bốn năm này. Mà em, em không thể....."

"Liên Hoa, không chỉ là Tiểu Bạch, em cũng đến nhà họ Triền đi." Triền Thiệu Khuynh nhìn thẳng Liên Hoa, vì cô chưa quyết định, vì mục đích của mình được như ý, chậm rãi nói ra: "Em đừng quên, hiệp ước giữa chúng ta còn chưa thực hiện xong, em còn chưa thiết kế riêng cho anh, không vì em thiết kế

ra tác phẩm tâm đắc nhất cho Triển thị! Em và Tiểu Bạch cùng đến nhà họ Triển là lựa chọn tốt nhất, thương thế của Tiểu Bạch có thể có hộ lý tốt nhất, tâm ý của cha được thỏa mãn, anh cũng có thể ở chung với con trai, em càng có thể quan sát cuộc sống hằng ngày của anh, về công về tư, đều là trăm lợi mà không có hại!"

Liên Hoa sững sờ, trong lòng lặng lẽ nghiêng về đồng ý, bị anh nhắc nhở, cô mới nhớ tới vẫn quên chuyện này, nửa tháng này đều bận rộn chăm sóc Tiểu Bạch, chuyện cô đồng ý thiết kế cho Triển Thiếu Khuynh toàn bộ quên mất.

Nhưng bây giờ bị Triển Thiếu Khuynh nhắc tới, cô mới biết mình là nhà thiết kế, có nhiều kích động muốn khiêu chiến ý tưởng thiết kế mới, cô vẫn ôm lấy nhiệt tình case này, bị Triển Thiếu Khuynh làm rung động cuộc sống của cô, ý nghĩ chưa xong thiết kế còn khiến cô nhiệt huyết sôi trào. Đơn case này là một đơn vô cùng phong phú tính khiêu chiến và tính sáng tạo, là cơ hội có thể hoàn toàn phát huy năng lực của cô, nếu như không phải ngày đó Triển Thiếu Khuynh thô lộ hù dọa

cô, trong lòng lại sợ Tiểu Bạch gặp mặt Triển Thiếu Khuynh, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý, muốn bỏ đơn này.

Nhưng bây giờ Tiểu Bạch và Thiếu Khuynh đã gặp nhau, tất cả đã không cách nào chống đỡ, cô càng không phải, không cần nữa, trốn tránh Triển Thiếu Khuynh rồi..... Cô nghĩ muốn thiết kế ra thiết kế mới khiến thế giới khiếp sợ, muốn khiến Triển lão gia từ có thể ngậm kẹo đùa cháu, muốn khiến Triển Thiếu Khuynh đèn bừ tình cảm với Tiểu Bạch, vì cô ngăn trở cha con bọn họ gặp nhau mà chuộc tội.....

Tự nghĩ trong chốc lát, cuối cùng loại ý nghĩ này chiếm thượng phong, Liên Hoa rút cuộc gật đầu: "Được, em đồng ý mang Tiểu Bạch đến nhà anh! Hiện tại em đi trước sắp xếp một chút chuyện trong nhà, lqd sau đó chúng ta cùng đón Tiểu Bạch xuất viện"

Triển Thiếu Khuynh lập tức cười vui vẻ: "Nghe được em đồng ý, vậy thì anh yên tâm. Em đi sắp xếp người chuẩn bị dọn đến nhà họ Triển gì đó, anh nói tin tức này cho cha, ông nhất định sẽ vui mừng! Anh cũng cho người làm chuẩn bị một phen, bố trí lại gian phòng, đồ dùng lại một chút!"

"Ừ, được." Liên Hoa phát tay với Triển Thiếu Khuynh, đưa mắt nhìn anh hưng phấn rồi đi, cô cũng

xoay người từ từ đi.

Thở dài, hôm nay cô còn tính toán đón Tiểu Bạch xuất viện về nhà, cho nên trong nhà chuẩn bị đồ ăn mừng Tiểu Bạch về, cũng mời bác sĩ khoa chỉnh hình ở trong nhà, nhưng bây giờ Tiểu Bạch xuất viện sẽ phải đến thẳng nhà họ Triển, cô cần gọi điện thoại hủy bỏ.

Liên Hoa đang cúi đầu nói điện thoại, sắp xếp chuyện vặt vãnh với dì Ngô, chợt bị người xông tới hù sợ.

"Liên Hoa!" Mục Thần xông ra từ một khúc quanh, anh chặn trước mặt Liên Hoa, nghiêm túc nói: "Liên Hoa, anh có lời muốn nói với em!"

Cô vội vàng nói với điện thoại bên kia: "Ừ, dì Ngô, trước tiên là nói tới đây, tôi gọi lại sau!"

Cúp điện thoại, Liên Hoa tiến lên: "Mục Thần, em đang định tìm anh, gần đây anh làm gì, rốt cuộc đi nơi nào? Mới thấy anh ngồi dự thính trong tòa, nhưng lúc kết thúc lại không thấy? Anh xem dáng vẻ bây giờ của anh, làm sao lại tiêu tụy không có tinh thần như vậy?" Nghĩ tới điều gì, l ^ q đ ~ Liên Hoa ân cần hỏi: "Mục Thần, có phải anh ngã bệnh không, hay là công ty lại xuất hiện chuyện khó khăn? Đừng có gấp, chúng ta cùng nghĩ biện pháp!"

Sắc mặt Mục Thần không tốt, đôi mắt kiên định nhìn Liên Hoa, trong mắt màu xanh dương mang theo chấp nhất được ăn cả ngã về không, anh nói với Liên Hoa: "Anh không sao, Liên Hoa, em có thể tới đây với anh một chút không?" Anh đã dự định, cho dù Liên Hoa không đồng ý, anh cũng sẽ cứ nắm lấy bóng cô

không đồng ý, anh cũng sẽ cùng em tới nơi đó.

"Anh làm sao vậy, là muốn đi nơi nào?" Mặc dù Liên Hoa cảm thấy kỳ quái với hành động của Mục Thần, nhưng vẫn gật đầu: "Em đi với anh."

Mục Thần lôi kéo Liên Hoa xuống tầng, đi tới trước một chiếc xe Ferrari màu trắng, anh mới dừng bước.

Mục Thần lỏng mở cốp xe, trong xe chất đầy hoa sen hồng rực rỡ, mỗi một đóa kiều diễm giống như mây nơi chân trời, đẹp không gì sánh được.

Liên Hoa sững sốt: "Này ——" đây là hoa cô thích, Mục Thần chợt mạnh đến một xe hoa, là có ý gì?

Mục Thần quỳ một chân ở trước mặt Liên Hoa, lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, ánh mắt nhìn thẳng Liên Hoa, thâm tình nói: "Liên Hoa, anh yêu em, em có đồng ý gả cho anh không?"

"À?!" Liên Hoa bị sợ lui về phía sau mấy bước, bây giờ đang quay phim thần tượng sao, Mục Thần đang chơi nói thật hay mạo hiểm sao, anh bị người ác chinh rồi hả?

"Mục Thần..... Anh...anh có khỏe không? Anh biết mình đang làm cái gì sao?!" Liên Hoa cau mày nhìn Mục Thần, cô đây là..... Đây là bị cầu hôn đi? Nhưng khi người cầu hôn là Mục Thần, là bạn tốt cô nhận định, làm sao lại quái dị thế này!

"Liên Hoa, cho tới bây giờ anh chưa từng tình táo như vậy, cũng cho tới bây giờ cũng chưa từng kiên định muốn làm một chuyện như vậy, chính anh cầu hôn em, cầu xin

cuộc sống sau này của anh có em làm bạn!" Mục Thần duy trì tư thế quỳ một chân trên đất, thành khẩn chân thành thổ lộ: "Liên Hoa, chúng ta quen biết đã lâu, những việc hoang đường trong quá khứ em đều biết, anh không có cách nào nói những lời ngọt ngào gạt em, nhưng em cũng biết, l.q.đ sau khi anh chân chính biết rõ tim mình, liền một lòng một dạ yêu em, đồng ý làm bất cứ chuyện gì vì em! Mà hiện tại, anh chỉ muốn hỏi em một câu, em đồng ý gả cho anh không, đồng ý để cho anh bảo vệ em và Tiểu Bạch, để anh che gió che mưa cho mẹ con em không?"

"Mục Thần, anh đừng như vậy....." Ánh mắt Liên Hoa ảm đạm, Mục Thần nói chân thành như thế, điều này làm cho cô không cách nào đáp lại!

Giữa cô và Mục Thần, không thể nào vượt qua tình bạn, khi Mục Thần nói không còn là nói giỡn, khi anh bỏ lê ngoài cột nhà, l.q.đ dụng tâm nghiêm túc muốn nói chuyện về cuộc sống sau này với cô, cô cũng không có cách giữ vững tình bạn đơn thuần với anh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rở Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Chương 190

"Liên Hoa!" Trong đôi mắt màu xanh dương của Mục Thần là sự kiên định trước nay chưa từng có, nắm tay Liên Hoa, giọng của anh có vẻ tê tâm liệt phế, "Em đừng ngăn cản anh, đây là anh nỗ lực thật lâu mới dám nói ra khỏi miệng, em để cho anh nói tiếp! Cái gì anh cũng biết, biết Tiểu Bạch là con trai của Triển Thiếu Khuynh, biết Tiểu Bạch là huyết mạch nhà họ Triển, biết Triển Thiếu Khuynh cũng theo đuổi em, biết em và anh ta năm năm trước có một đoạn tình cảm, Liên Hoa, một tuần này anh hầu như không ngủ không nghỉ suy tư, anh không muốn tặng em cho Triển Thiếu Khuynh, khiến Tiểu Bạch trở lại bên cạnh cha bé, mà anh nghĩ tới nghĩ lui, lại phát hiện, anh không có cách nào ngừng yêu em, nếu không có biện pháp buông bỏ!"

"Mục Thần, anh....." Liên Hoa khép hờ mắt, trong lòng dâng lên một suy nghĩ, một loại cảm thụ không biết nói sao lan trong ngực, lời Mục Thần nói khiến cô không biết làm sao.

Trước kia Mục Thần cũng đã nói muốn theo đuổi cô, nhưng chưa từng nghiêm túc và chấp nhất như bây giờ, trước kia đều bị cô nói trêu chọc cười là nói đùa bỏ qua, nhưng bây giờ, Mục Thần thật sự là muốn ép cô không chỗ có thể trốn.....

Cô cau mày lòi ống tay áo Mục Thần, dùng sức muốn kéo anh lên: "Anh đứng dậy đi, chúng ta đứng lên lại nói có tốt không? Chúng ta như thế này rất kỳ quái, anh đứng lên trước đi!"

Mặc kệ như thế nào, cô không thể để cho Mục Thần quỳ gối trước mặt cô duy trì tư thế cầu hôn, Mặc dù hiện tại bọn họ đã không có ở gần tòa án, nhưng cách đường đi của người dự thính vẫn rất gần. Cô và Mục Thần đều là nhân vật trẻ tuổi trong thương giới, bị những người trong thương giới thấy như vậy, còn không biết sẽ truyền ra cái gì. Mục Thần có lời gì cũng có thể từ từ nói, nhưng cô không thể để anh duy trì tư thế cầu hôn, vẫn quý xuống đất bày tỏ tâm sự.

Mục Thần bị Liên Hoa kéo lên, ngón tay của anh giống như là dây leo quấn chặt tay Liên Hoa, nắm tay cô tiếp tục nói: "Liên Hoa, anh không muốn mất em, giữa chúng ta có bốn năm tình cảm, chẳng lẽ kém Triền Thiệu Khuynh xa cách năm năm rồi gặp lại sao! Tiểu Bạch là con trai của anh ta không giả,

sẽ coi Tiểu Bạch như con trai ruột, sau khi em gả cho anh, anh sẽ giao toàn bộ cho em, anh sẽ nâng em cùng Tiểu Bạch ở lòng bàn tay giấu ở ngực, để cho mẹ con hai người sẽ không bao giờ có bất kỳ phiền não nữa....."

Nghe Mục Thần nói, Liên Hoa ngẩn ra, trong lòng cũng một hồi đơn ruột, Mục Thần đã hăm sâu như vậy rồi, điều này làm cho cô cảm thấy một loại thương cảm không rõ. Mặc dù không cách nào tiếp nhận tâm ý của anh không phải là lỗi của cô, mặc dù cô vẫn luôn nói với Mục Thần hai người là không thể, nhưng vẫn dây dưa tiếp tục như vậy, ngay cả cuộc sống tương lai của anh cũng làm trễ nãi, sẽ chỉ khiến cô cảm thấy áy náy hơn.

Trầm mặc hồi lâu, Liên Hoa mới chậm rãi mở miệng: "Mục Thần, em gần đây bận chuyện của Tiểu Bạch không có rảnh rồi, rất nhiều lời cũng không nói rõ với anh được, nhưng bây giờ, có mấy lời tựa như có lẽ không nói rõ không được. Em đã từng nói, em vẫn coi anh là bạn, chúng ta hợp tác lẫn nhau đùa giỡn, Uông quýdon là bạn trong cuộc sống trong công việc, thật xin lỗi, giữa chúng ta thật không thể trở thành tình nhân. Giữ trong giới hạn bạn bè không phải rất tốt sao, tại sao anh muốn cho tình cảm vượt ra khỏi mong đợi, nhiều loạn thăng bằng giữa chúng ta..... Anh là người đàn ông ưu tú về mọi mặt, xứng với người phụ nữ tốt hơn, đáng giá ——"

Lời còn chưa nói hết, Mục Thần liền ôm Liên Hoa

vào trong ngực, hai tay trắng kiết của anh nắm bả vai Liên Hoa, trong giọng nói mang nức nở: "Liên Hoa, anh không muốn người phụ nữ tốt hơn, anh chỉ muốn em..... Toàn thế giới có nhiều người phụ nữ xuất sắc, anh lại chỉ thích một mình em!"

"Mục Thần, anh buông tay!" Sắc mặt Liên Hoa trầm xuống, giãy thân thể muốn từ trong ngực Mục Thần thoát khỏi: "Anh tinh táo một chút, không nên vọng động!"

Cô hồi hận vừa rồi tại sao không đề phòng, tại sao phải khiến Mục Thần ôm chặt cô! Thân thể tự nhiên phản kháng nhiệt độ người đàn ông, cô vẫn không thích tiếp xúc với người khác như vậy, cho dù người nọ là bạn tốt mấy năm của cô Mục Thần, cô cũng không có cách nào ôm anh!

Thật ra thì, thân thể sơ đầu óc càng biết rõ tim mình, nếu như ngay cả ôm cũng không thể, vậy sao cô có thể tiếp nhận Mục Thần, để cho cô gật đầu đồng ý gả cho anh đấy.....

"Em muốn anh tinh táo thế nào, anh phải trở mắt nhìn em nép trong ngực Triển Thiệu Khuynh sao....." Mục Thần ôm Liên Hoa, khổ sở nỉ non. Ngày đó Triển Thiệu Khuynh nói khiến anh rất dả kích, anh tới trễ năm năm, thật không có biện pháp đoạt được lòng Liên Hoa rồi!

Trong tuần này, sợ hãi không lúc nào không xâm chiếm anh, hôm nay anh quyết định được ăn cả ngã về không tới cửa cầu hôn, ôm ý định đánh một trận, muốn lúc tách

Liên Hoa. Giờ phút này Liên Hoa ở trong lòng anh, anh hận không được khảm Liên Hoa vào máu thịt mình, l.q.đ để cho cô không thể tiếp tục thoát ra: "Tại sao em không thể yêu anh, anh có điểm nào kém anh ta, anh có thân thể khỏe mạnh, anh yêu em, anh đối xử với em không kém anh ta chút nào..."

Vừa nói chuyện, Mục Thần vừa định hôn gương mặt cô, anh yêu đến tuyệt vọng, gần như điên cuồng.....

"Mục Thần, anh dừng tay cho em!" Liên Hoa quay đầu, không ngừng tránh né nụ hôn của anh, lúc này Mục Thần đã sắp hỏng mắt, anh mạnh mẽ giam cầm cô, nhưng anh hôn lại chỉ khiến cô muốn trốn tránh!

Điện thoại trong túi chợt vang lên khúc nhạc du dương, Liên Hoa đẩy Mục Thần ra găm nhẹ nói: "Mục Thần, anh thả em ra, em phải nhận điện thoại, anh mau buông ra....."

Mục Thần lại ôm Liên Hoa càng chặt hơn, điên cuồng hôn vào tóc và gương mặt Liên Hoa, anh giống như là mảnh lá cuối cùng giắt ngọn cây vào mùa thu, chính mình cũng biết rõ mệnh sắp hết, lại ham hưởng thụ một khắc cuối cùng điên cuồng. Anh đã nói rõ ràng như vậy, lại chỉ đòi về một câu xin lỗi của Liên Hoa, anh thật muốn mất Liên Hoa rồi, hoàn toàn biến mất từ trong lòng Liên Hoa hầu như không còn.....

Bỗng dưng, Mục Thần cảm thấy cổ áo mình bị tóm, anh bị một cổ lực lượng mạnh mẽ túm lấy, cổ bị cổ áo thít thiếu chút nữa hất thở không thông, anh nôn ọe buồn lòng ra Liên Hoa, hai chân đạp trên mặt đất.

"Thiếu Khuynh!" Liên Hoa bị Mục Thần buông ra, lập tức bổ nhào lên phía trước ngăn cản động tác Triển Thiếu Khuynh: "Anh buông tay mau, anh sắp giết chết Mục Thần rồi! Mau buông ra!"

Triển Thiếu Khuynh tức giận đằng đằng xách Mục Thần theo, mặt như muốn giết người, đáng chết, lạ nếu không phải là anh gọi điện cho Liên Hoa không được, lại nghe loáng thoáng lọt vào tai quen thuộc tiếng chuông, vì vậy liền theo tiếng chuông tìm tới, Mục Thần chẳng phải sẽ xuống tay với Liên Hoa sao!

Triển Thiếu Khuynh bị Liên Hoa luôn miệng khuyên nhủ, bị Liên Hoa dùng sức nắm cánh tay, anh hận ném Mục Thần ra, từng chữ uy hiếp anh ta nói: "Cách xa người phụ nữ của tôi ra một chút!"

mà sau này anh cũng

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 208: Chương 191

"Khụ khụ —— nôn ——" Mục Thần chán nản tê liệt ngã xuống trên mặt đất, che cổ, từng ngệm từng ngệm hô hấp không khí.

"Mục Thần!" Liên Hoa lo lắng muốn tiến lên, hỏi thăm tình huống của Mục Thần.

"Không cho đi, không cho lại gần anh ta!" Cánh tay Triển Thiếu Khuynh giống như xích sắt, khóa chặt Liên Hoa ở trong lòng mình: "Anh ta vừa đối xử với em như vậy, em còn đồng tình với anh ta!"

Liên Hoa cứng họng, bởi vì chuyện vừa rồi, trong lòng cô xác thực không đồng tình với Mục Thần, nhưng tình bạn mấy năm, cô không có cách nào nhìn bạn mình bị thương. Cô thở dài, lẩm bẩm nói: "Thiếu Khuynh, Mục Thần chỉ là thiếu suy nghĩ, dù sao anh ấy cũng là bạn tốt của em, anh để em qua, em chỉ muốn nhìn anh ấy có thương tổn không thôi....."

"Em quan tâm anh ta có bị thương không, như vậy anh sang nhìn là được rồi!" Triển Thiếu Khuynh kéo Liên Hoa cách xa Mục Thần, cẩn thận giờ chân lên, từng bước một đi về phía Mục Thần.

Triển Thiếu Khuynh vẫn chưa đi được như bình thường, anh phải dưỡng thương hai tuần nữa, so với lần trước ở trước mặt Liên Hoa đã tốt hơn rồi, có thể vẫn có chênh lệch rất lớn với người bình thường. Quả~ nhất là đi trên đất, anh phải cố gắng phối hợp tứ chi gấp mười lần, mới có thể khiến thân thể giữ trọng tâm để không ngã xuống.

Trong lòng anh chỉ có một ý niệm, đó chính là tuyệt đối không thể ở trước mặt tình địch mất thể diện! Nếu anh thay Liên Hoa đến xem thương thể Mục Thần, sẽ phải từng bước một đi tới, sẽ phải khiến Mục Thần kinh sợ khiến anh ta khâm phục, sẽ phải biểu lộ ra mình đã hồi phục như thường!

Mục Thần quả nhiên là nhìn ngây người, ánh mắt của anh nhìn thẳng vào Triển Thiếu Khuynh, trong mắt đều là hoảng sợ ngoài ý muốn.

Triển Thiếu Khuynh xuất hiện sau lưng của anh, thất cổ anh ném ra ngoài thì còn vền vẹn chỉ là đồ xe lăn đứng lên, nhưng bây giờ, Triển Thiếu Khuynh không có bất kỳ cái gì để dựa, từng bước một đi tới!

Chẳng lẽ, chân Triển Thiếu Khuynh đã bình phục?!

Trên mặt Mục Thần chán chường, nếu như Triển Thiếu Khuynh đã khôi phục khỏe mạnh, vậy anh còn có cái gì có thể vượt qua Triển Thiếu Khuynh? Trước kia anh cũng chỉ có thân thể này là tiền vốn lớn nhất mạnh hơn Triển Thiếu Khuynh, nhưng những phương diện khác, bất luận là tình cảm năm năm trước với Liên Hoa, hay là tình cảm huyết mạch tương liên với Tiểu Bạch, đều là Triển Thiếu Khuynh mạnh hơn. Nhưng nếu như chân Triển Thiếu Khuynh cũng hoàn toàn hồi phục, anh càng không có tư cách để so sánh.....

Triển Thiếu Khuynh đứng nghiêm, lạnh lùng nhìn xuống Mục Thần, lấy uy thế sấm vang chớp giật nhìn anh chăm chăm mấy giây, mới chậm rãi cúi người, lôi tay Mục Thần nâng anh lên.

Triển Thiếu Khuynh ở bên tai Mục Thần bên tai, lấy giọng chỉ có hai người có thể nghe được nghiêm túc khiển trách anh: "Mục Thần, tình yêu của anh với Liên Hoa chính là muốn như vậy tổn thương cô ấy ư, anh có thể tổn hại cô ấy, ép buộc cô ấy đồng ý! Mục Thần, lần trước tôi đã nói với anh, sẽ để cho anh làm ra chuyện như vậy? Liên Hoa sẽ càng hận anh, sẽ chán ghét anh hơn, anh đây là tự tìm đường chết!"

Hiện tại anh hoàn toàn quên lời này rõ ràng là hai tuần trước Liên Hoa nói với anh, một lần kia anh ghen tỵ điên rồi, muốn mạnh mẽ chiếm Liên Hoa, nhưng anh làm như vậy, chỉ càng đẩy cô ấy ra xa mà thôi!

Mục Thần bị

Triển Thiếu Khuynh hung hăng xát muối trên vết thương, đầu óc bị hất một bồn nước đá, anh nhớ tới hành động vừa rồi, đích xác là phóng túng dùng sức mạnh với Liên Hoa, làm sao anh lại làm ra chuyện như vậy.....

Đúng, anh hiểu rõ Liên Hoa không thích thân mật với người khác, biết cô ấy ghét từ tiếp xúc cơ nào, hôm nay cho dù anh được như ý, thì nhất định sẽ kết thâm thù đại hận với Liên Hoa.

Mục Thần vừa nghĩ tới cô coi anh như Ôn Ngừ Ôn Như Cảnh là kẻ thù, vì diệt anh mà dùng hết tâm cơ và mưu lược, lập tức cảm thấy cả người như rớt vào hầm băng, sắc mặt trắng bệch.

"Hừ, tự giải quyết cho tốt đi!" Triển Thiếu Khuynh đỡ Mục Thần đứng lên, lạnh lùng hừ một câu, lại chịu nhìn hai chân đau đớn, ưu nhã cao quý đi trở lại bên cạnh Liên Hoa, lẳng anh trả lời cô: "Anh ta không có việc gì, em yên tâm, anh không giết chết anh ta, một chút di chứng cũng sẽ không lưu lại. Liên Hoa, anh tới tìm em trở về bệnh viện, cha đã sắp xếp xe và người, chúng ta đón Tiểu

Bạch về nhà đi!"

"Em có lời muốn nói với Mục Thần, anh ở đây chờ em một lúc có thể không?" Liên Hoa liếc mắt nhìn Mục Thần bị đá kích lớn sắp hồng mắt, nói với Triền Thiệu Khuynh: "Mục Thần là bạn tốt của em, cho dù ra tình trạng này, em cũng hy vọng có thể nói rõ ràng với anh ấy....."

Triền Thiệu Khuynh nhìn Liên Hoa, lại nhìn bộ mặt tuyệt vọng của Mục Thần, rút cuộc gật đầu: "Được, nhưng chỉ cho phép nói một câu, Tiểu Bạch còn đang chờ em...em phải nhớ sớm đi bệnh viện đón bé xuất viện!"

Liên Hoa gật đầu, nhẹ nhàng đỡ Triền Thiệu Khuynh ngồi vào xe lăn, cô mới chậm rãi đi tới chỗ Mục Thần.

Ánh mắt cô thấp thỏm, chầm chước chốc lát mới mở miệng nói: "Mục Thần, thật xin lỗi, em không có cách nào tiếp nhận lời cầu hôn của anh, không có cách nào đáp lại tình cảm của anh..... Tình bạn mấy năm chỉ là tình bạn, trong lòng em coi anh trở thành một người anh trai, thật không thể vượt qua khoảng cách này——"

Liên Hoa chân thành hạ thấp người xin lỗi Mục Thần: "Nếu như anh buộc em nhất định phải nói, vậy em chỉ có thể hết sức xin lỗi, về sau chúng ta trừ công việc ở ngoài, cũng không cần gặp mặt nữa. Nếu anh không hoàn toàn quên lãng đoạn cảm tình này trước, lẽ dĩ nhiên em không hy vọng tiếp tục khổ nỗi nhiều anh, không thể bởi vì em mà bị phá huỷ cuộc đời của anh. Thật xin lỗi, Mục Thần—— không, tổng giám đốc Mục, em đợi anh đưa quan hệ của chúng ta trở về quỹ đạo, đến lúc đó chúng ta vẫn là

bạn bè không có gì giết nhau, nhưng nếu như không có cách nào, vậy anh cứ coi làm chưa bao giờ biết một người tên là Liên Hoa, chúng ta gặp lại trên thương trường thôi."

Nói với Mục Thần xong, Liên Hoa khom người cúi chào, vẻ mặt cô tự nhiên, lưu loát xoay người, cũng không quay đầu lại đi về phía Triển Thiệu Khuynh.

Cô nói vài lời này, trong lòng cũng không đành lòng, nếu như không phải là chuyện đến nước này, cô cũng không muốn tổn thương Mục Thần. Đó là bạn lớn năm của cô, cho tới bây giờ cô cũng không có cách nào xuống tay với bạn tốt, không dự vọng tổn thương tình cảm của bọn họ, nhưng hôm nay, cô không chỉ dả thương Mục Thần, hơn nữa còn là dùng lời nghiêm khắc nhất tàn nhẫn nhất, hoàn toàn đâm Mục Thần đến máu chảy không ngừng.

Mặc dù đối với Mục Thần không dậy nổi, nhưng cô cũng không hối hận. Cô phải giải quyết dứt khoát, đau dài không bằng đau ngắn, giờ phút này cô càng thương Mục Thần, l^qđ lại càng có thể để cho Mục Thần nhanh chóng khôi phục. Chuyện tình cảm chưa bao giờ có thể miễn cưỡng, cô không cách nào đáp lại đoạn cảm tình này, sẽ phải để Mục Thần tự do, để cho anh đi tìm người yêu chân chính. Cô chưa bao giờ cho là không làm được người yêu còn có thể làm bạn, lúc Mục Thần vẫn thích cô, cô và Mục Thần đến bạn bè cũng không được.

Liên Hoa đi tới bên cạnh Triển Thiệu Khuynh, nhẹ nhàng đẩy xe lăn của Triển Thiệu Khuynh: "Anh là tới tìm em đi đón Tiểu Bạch về nhà? Em làm xong chuyện rồi, chúng ta đi thôi."

"Ừ." Khóe môi Triền Thiều Khuynh nở nụ cười sáng lạn, hôm nay, là ngày trời cao, ánh sáng chói lọi, Mịch Thần đã bị Liên Hoa đẩy ra ngoài, lại anh cũng sắp nghênh đón người phụ nữ của mình và con trai vào ở chung nhà, tiền đồ sáng lạng! Trừ ——

"A —— Ừm....." Triền Thiều Khuynh đè nén nhỏ giọng rên rỉ, trừ anh vừa cạy mạnh đi, hiện tại chân rút gân kháng nghị.....

Liên Hoa đẩy xe lăn, nghe rõ Triền Thiều Khuynh nhỏ giọng rên rỉ, cô vội lo lắng hỏi: "Thế nào? Là nơi nào không thoải mái sao?"

"Ách..... Chân của anh chuột rút ——" Triền Thiều Khuynh nhỏ giọng nói thầm, vào giờ phút như thế này, tại sao chân có thể xảy ra việc tổn hao uy phong của anh!

"À?!" Liên Hoa cả kinh, dừng xe lăn lại muốn tiến lên xem cho rõ ràng, "Nghiêm trọng không, bác sĩ có nói rút gân phải làm sao không?"

"Em đừng cử động, tiếp tục đẩy xe lăn đi về phía trước, anh không có chuyện gì ——" Triền Thiều Khuynh cắn chặt răng, không muốn ở trước mặt Mịch Thần rụt rè bêu xấu, nói với Liên Hoa: "Anh con chịu đựng được, em đến khúc quanh kia thì dừng lại!" Đến nơi đó rồi xa tầm mắt Mịch Thần, cho dù anh dừng lại trị thương, cũng sẽ không mất mặt trước mặt tình địch.

"Giấy rách có giữ lấy lề!" Liên Hoa tự nhiên biết Triền Thiều Khuynh nhỏ mọn, âm thầm mắng một câu, lại aja tãna tắc đô đầu xe lăn.

Rất nhanh đến sau lâu, cô cuống quýt dừng lại, dè chân anh lại hỏi: "Là chân nào chuột rút rồi, em nên giúp anh kéo duỗi bắp thịt có đúng không?"

"Là chân trái, em giúp anh gờ một cái chân, tụi anh kéo thẳng bắp thịt, một lát là tốt rồi ——" Trên mặt Triển Thiệu Khuynh nhăn nẻi đau đớn, cảm giác rút gân chân tê dại chưa xốt, người rút ra qua gân đều biết rõ, tương đối khổ sở khó nhìn.

Liên Hoa kéo thẳng bắp chân anh, ngón tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve bắp chân, anh nhắm mắt lại hết sức giữ vững duỗi thẳng chân, l/q/đ sau một lúc lâu, Triển Thiệu Khuynh mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Liên Hoa thở phào một cái, tiếp tục xoa chân cho anh, tức giận oán trách Triển Thiệu Khuynh nói: "Xem anh mới vừa cạy mạnh, rõ ràng thân thể còn chưa lành, tại sao muốn tụi mình đi tới! Nơi này cũng không phải là đường anh hay đi, anh cần gì giày vò thân thể mình như vậy, anh muốn mặt mũi trước mặt Mục Thần sao! Thật là không hiểu nổi đàn ông các người, mặt mũi có thể coi như cơm hay nước uống sao, vì mặt mũi anh không muốn sống nữa!"

Triển Thiệu Khuynh ngoan ngoãn nghe Liên Hoa nói thầm, mặc dù là trách cứ oán trách, anh nghe lại hết sức thoải mái. Liên Hoa quan tâm thân thể anh, đối với anh không thương tiếc mình mà cảm thấy tức giận, trong lời nói mặc dù là trách cứ, nhưng bao hàm tình cảm nồng nặc.

Anh đương nhiên không phải đơn thuần ở trước mặt Mục

Thần đùa hồn giành lại mặt mũi, anh nghĩ chinh phục Liên Hoa, anh gương chống thân thể làm Mục Thần khiếp sợ, lqđ là vì quét dọn tình địch của anh, là giống đực đang cầu xin độ sức không tiếc tánh mạng, vì người yêu, không chết không thôi!

Liên Hoa sờ chân Triển Thiếu Khuynh một lần, thấy nó có lẽ đã không có gì đáng ngại, vỗ đầu gối anh, đứng lên: "Hết rút gân rồi, chúng ta nhanh đến đón Tiểu Bạch đi!"

"Được!" Triển Thiếu Khuynh gật đầu, hai người giắt nhau đi về phía xe đậu, chuẩn bị đi đón con trai bọn họ xuất viện về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Chương 192

"Mẹ, cuối cùng thì con cũng được xuất viện rồi!" Tiểu Bạch vui vẻ ngồi trong xe, cả người không ngừng uốn éo, giống như chim sổ lồng mà riu rít không ngừng, "Yeah! Cuối cùng thì cũng rời khỏi nơi chỉ toàn là màu trắng kia, con không muốn lại ở nơi đó nữa!"

"Tiểu Bạch, đừng lộn xộn, cẩn thận tay của con!" Liên Hoa khẽ đỡ lấy cánh tay phải của tiểu Bạch, trên cánh tay của bé còn bó thạch cao nên vẫn phải chú ý khi cử động. Liên Hoa kéo cậu con trai hoạt bát quá mức lại, bắt đắ dĩ khuyên nhủ: "Đúng vậy, bây giờ con đã xuất viện rồi, lqđ cho nên có thể an tĩnh một chút sao? Sau này con không cần ở lại bệnh viện nữa, thời gian tự do còn dài mà, đầu cần phải nóng lòng! Nếu như không cẩn thận lại để tay bị thương thì nhất định phải tới bệnh viện lần nữa đó!"

"Hi hi, con sẽ thành thật không cử động, cuối cùng thì cũng xuất viện, do con quá hưng phấn thôi mà!" Tiểu Bạch le chiếc lưỡi màu, lôi kéo Liên Hoa nói dự định của bé, "Mẹ, sau khi về đến nhà, con muốn tắm một lần thật đã rồi mới ngủ một giấc thật ngon!" Nghĩ đến lúc trong bệnh viện chỉ có thể dùng nước lau người, bé quyết định việc đầu tiên sau khi về đến nhà là muốn tắm một lần thật đã!

"Được, chỉ là khi tắm không thể làm ướt tay phải, con nhất định phải ngoan ngoãn, mẹ sẽ giúp con tắm."

Tiểu Bạch nịnh hót dựa vào người Liên Hoa làm nũng: "Mẹ, mẹ tốt nhất! Con biết gần đây mẹ rất mệt, con nằm viện đã khiến mẹ lo lắng, cho nên sau này con sẽ không để mình lại bị bệnh, nhất định không để mẹ phải bận tâm!"

"Tiểu bại hoại, miệng con lại ngọt như vậy!" Liên Hoa khẽ vuốt tóc con trai, bắt đắ dĩ bị lời ngon tiếng ngọt của tiểu Bạch thu phục, "Mẹ thật sự sợ con, chờ con không bao giờ bị thương sinh bệnh nữa, thật sự làm được việc này thì mẹ mới có thể tin tưởng con! Được rồi, l'q'd con ngoan ngoãn chờ một lát, xe cũng nhanh chóng về đến nhà rồi, con muốn ăn mừng thế nào cũng được, muốn tắm muốn ăn cơm, muốn làm cái gì mẹ cũng chiều con."

Tiểu Bạch trở nên đàng hoàng, nằm bên cửa sổ xe nhìn một lúc, cảnh trí xa lạ dọc đường khiến bé càng lúc càng nghi ngờ, rốt cuộc, tiểu Bạch quay đầu lại hỏi Liên Hoa: "Mẹ, đây không phải là đường về nhà mình? Đây là đi đâu vậy?"

Liên Hoa kinh ngạc, vì phòng ngừa tiểu Bạch không muốn chuyển đến nhà Triển Thiếu Khuynh mà cô định chờ đến nhà họ Triển rồi mới nói cho bé biết, sao tiểu Bạch lại có thể nhận biết đường rẽ như vậy chứ, bây giờ đã phát hiện chỗ không đúng rồi!

Tiểu Bạch cẩn thận nhìn cột mốc ven đường rồi khẳng định nói: "Con đường này không phải đi về nhà chúng ta. . . . . Mẹ, bây giờ chúng ta không trở

về nhà sao? Không phải nói..."

Liên Hoa lúng túng sờ sờ lỗ mũi của mình, cuối cùng thì cũng nói với tiểu Bạch: "Chúng ta về nhà mà. . . . . Nhưng là đi đến nhà ba của tiểu Bạch, ba con rất nhớ con, cho nên muốn đón con qua ở một thời gian ——"

"À!" Tiểu Bạch giật mình kêu lên, "Tại sao muốn đi đến nhà ông ấy, con không đi! Con mới không muốn một người đi tới đó đâu, không cần!" Nói xong, tiểu Bạch bắt đầu vùng vẫy lung tung, vặn cửa xe muốn chạy ra ngoài.

"Tiểu Bạch, con nghe mẹ nói hết ——" Liên Hoa vội giữ con trai lại, ôm bé vào trong ngực nói, "Không phải chỉ có một mình tiểu Bạch, mẹ cũng đi, mẹ sẽ luôn ở cùng con, một khắc cũng không rời. Ba con rất thương con, ông ấy muốn cùng con tìm hiểu nhiều hơn, l.q.đ hơn nữa ông nội con cũng ở đó, con không muốn ở cùng với ông nội sao? Ông nội thương con như vậy, đương nhiên muốn lúc nào cũng nhìn thấy con..., con nhẫn tâm khiến ông nội thương tâm sao?"

"Hừ, dù sao cũng đã ở trên xe, con có không đồng ý thì cũng không có biện pháp thay đổi kết quả này. . . . ." Tiểu Bạch chu môi, lăm lăm

oán trách, "Mẹ chính là muốn việc đã rồi, để con không thể không đi có phải hay không! Con đương nhiên thích ông nội, con đương nhiên nguyện ý ở cùng với ông nội, nhưng tại sao muốn ở cùng ba, hơn nữa mẹ cũng muốn đi. . . . ."

Trong khoảng thời gian này, tiểu Bạch bị Liên Hoa ân cần giáo dục, cũng không dám nói lời chống đối Triền Thiều Khuynh nữa, trên phương diện kính ngữ và xưng hô cũng không dám nói loạn. Trong miệng bé kêu ba nhưng trong lòng vẫn chưa hoàn toàn hoan nghênh Triền Thiều Khuynh, bé đối với việc ba luôn chiếm tiện nghi của mẹ, trong lời nói và hành động luôn biểu hiện ra muốn cướp mẹ đi càng thêm kháng cự. Bây giờ mẹ muốn bé cùng chuyển đến nhà của ba, đây tương đương với việc đưa thổ trắng non mịn ngon miệng vào trong hang ổ của sói xám, sao mẹ lại có thể đồng ý chứ!

Tiểu Bạch giống như một người lớn mà nặng nề thở dài, bé ngẩng đầu nhìn Liên Hoa, haizz, mẹ sẽ không tự bảo vệ bản thân, chúc trách chống lại ngoại lai xâm lược đều đặt trên người bé! Bé là người đàn ông duy nhất trong nhà, nhất định phải tì thủ canh phòng nghiêm ngặt, lqđ tuyệt đối không để mẹ chịu một chút tổn thương, tuyệt đối không để người ta cướp đi người phụ nữ của bé!

Xe dừng lại trước cổng nhà họ Triền, tòa biệt thự này nằm ở khu vực vàng của thành phố K, diện tích hơn một ngàn mét vuông, nhìn từ bên ngoài, cây cối cao vút xanh um phụ trợ cho ngôi biệt thự càng thêm siêu phàm thoát tục. Khu nhà và hoa viên hỗ trợ làm nổi bật nhau, hoa và cây cảnh phối hợp chính tề với từng khu nhà, cảm giác cả chính thể vô cùng mỹ cảm.

Ở nơi tắc đất tắc vàng của thành phố K mà có thể độc chiếm một nơi hào hoa cao nhã như vậy thì nội tình và tích lũy của nhà họ Triền tuyệt đối không phải dùng tiền bạc là có thể suy xét.

Liên Hoa ôm con trai chậm rãi xuống xe, ông cụ Triền đã sớm trông mong ngóng chờ ở cửa, vừa thấy tiểu Bạch, lập tức gọi tâm can lão bối, ôm lấy cháu trai hôn mấy cái.

"Ông nội, cháu đã không phải là đứa bé hai tuổi rồi, ông không cần một nhọc ôm cháu...cháu có thể tự mình đi!"

Tiểu Bạch dùng giọng điệu ngọt ngào nói với ông cụ Triền, bé chỉ thích lòng ngực mềm mại thơm ngát của mẹ, cho dù là ông nội thương bé thì cũng không cần luôn ôm bé. ....//nd///dd~ldq;;;)/....

"Ừ, cháu của ông đã trưởng thành rồi!" Ông cụ Triền không nỡ đặt tiểu Bạch xuống, dặt tay bé đi vào trong sân, "Tiểu Bạch của ông, cuối cùng thì cháu cũng xuất viện rồi, sau này chuyển đến đây ở đi! Ông đã chuẩn bị cho cháu rất nhiều tất nhiên thứ, có thích hay không thích thứ gì thì nhất định phải nói cho ông biết!"

Liên Hoa cười nói: "Bác Triền, bác không nên quá nuông chiều tiểu Bạch, bé trai lại càng không thể nuông

chiều, dương thành tật xấu thì làm sao bây giờ."

Ông cụ Triển cười ha ha nói: "Cháu trai bảo lỗi ông sao có thể bị làm hư chứ, mới năm đó thôi mà đã lớn thế này rồi, bây giờ không phải cũng rất tốt sao! Tiểu Bạch nhất định giống ba nó, là một đứa bé ngoan tri kỷ hiểu chuyện!" Ông cụ bỗng nhiên chợt nhớ mà hỏi Liên Hoa: "Thiếu Khuynh đâu, nó không về chung với con sao?"

Liên Hoa trả lời: "Anh ấy đang ở bệnh viện giúp tiểu Bạch làm thủ tục xuất viện, còn thu dọn những đồ dùng hàng ngày lúc nằm viện, nói là đến tối mới có thể trở về."

□

"À, nên như thế, những chuyện này nên để cho nó làm!" Ông cụ lôi kéo hai mẹ con vào trong biệt thự rồi nói với Liên Hoa: "Bác đã chuẩn bị phòng cho con và tiểu Bạch, lẹ đi nhìn xem có chỗ nào không hài lòng, bác lập tức cho người đi đổi. Bây giờ cũng đã ba giờ chiều rồi, con và tiểu Bạch làm xong thủ tục xuất viện lại chạy tới đây, nhất định là rất mệt, cho nên đi rửa mặt nghỉ ngơi một lát. Bác cho người dẫn bọn con làm quen với bố cục trong nhà, xem phong cảnh trong sân, đợi tới buổi tối thì trở lại, cả nhà chúng ta ở cùng một chỗ, lại ăn mừng tiểu Bạch xuất viện!"

Liên Hoa gật đầu, quản gia biệt thự đi lên dẫn đường cho hai mẹ con, cô lôi kéo tiểu Bạch cùng đi xem phòng mà ông cụ Triển chuẩn bị cho hai người.

Trong phòng, cô cẩn thận tắm rửa sạch sẽ cho tiểu Bạch, sau đó hai mẹ con nhận nhà đi dạo trong khu nhà cao cấp

cửa nhà họ Triền. Cho dù là thấy qua vô số khu nhà cao cấp nhưng Liên Hoa vẫn ngạc nhiên với cách bố trí của nhà họ Triền, quả nhiên là quý tộc thế gia, từng chi tiết đều hoàn mỹ đến không cách nào nói rõ, tiểu Bạch vui vẻ chạy loạn trong rừng cây, hồ bơi và vườn hoa, giống như chú mèo con mới sinh, đối với bất luận cái gì cũng tỏ ra tò mò.

Nhưng còn chưa dạo hết một phần mười khu nhà, hai người đã đi đến một mối, Liên Hoa mang tiểu Bạch trở về phòng nghỉ ngơi, hai người vẫn ngồi say cho đến khi cửa phòng bị gõ nhẹ.

"Liên tiểu thư, tiểu thiếu gia, hai người ở trong phòng sao?" Người hầu nữ ở ngoài cửa hỏi, "Ông chủ kêu tôi lên gọi hai người xuống ăn tối, cần tôi đi vào hỗ trợ không ạ?"

Liên Hoa dụi mắt, nhìn thời gian đã là bảy giờ rưỡi tối, vội giục tiểu Bạch rời giường, hai mẹ con thay quần áo, rửa mặt tinh tảo rồi đi theo người hầu nữ xuống phòng ăn.

Triền Thiếu Khuynh đã đợi trước phòng ăn, vừa thấy hai mẹ con đi tới thì cười nói: "Liên Hoa, chuyện ở bệnh viện đã xử lý xong, em và tiểu Bạch có thể yên tâm ở trong nhà, không cần quan tâm bất cứ chuyện gì. Tiểu Bạch, hôm nay ăn mừng con xuất viện, chúng ta cùng đi vào ăn cơm đi!"

Tiểu Bạch ngoan ngoãn gật đầu: "Được!"

"Liên Hoa, tiểu Bạch, hai đứa tới rồi!" Ông cụ cười ra nhên nhếp tiếp, "Đúng lúc, chân trước Thiếu Khuynh mới vừa vùi, trở về thì hai đứa đã tới rồi. Vì cuối cùng thì nhà

họ Triển cũng đến đông đủ, nói phòng bếp lên món ăn đi!"

Ông cụ lôi kéo tiểu Bạch đi vào bên trong, giống như hiển vật quý nói với cháu trai: "Tiểu Bạch, ông nội nói phòng bếp làm rất nhiều món ăn, đều rất giàu dinh dưỡng, con cũng thích ăn, lẹ một lát nữa ném thớt xem trong nhà làm có ngon hay không, nhất định phải ăn nhiều một chút!" Người hầu đã bưng thức ăn lên, mùi thơm đậm đà lập tức tràn ra khắp phòng ăn.

"Cám ơn ông nội!" Tiểu Bạch cười híp mắt mà gật đầu, đi theo ông cụ tới trước bàn ăn, bé leo lên cái ghế bên cạnh ông cụ, nháy mắt làm nũng nói: "Ông nội, cháu ngồi bên cạnh ông ăn cơm được không?"

"Đương nhiên là được!" Ông cụ lập tức gật đầu, trên mặt cười giống như một đóa hoa, "Tiểu Bạch ngồi bên cạnh ông nội, ông nội chăm cháu ăn cơm!"

"Dạ. . . . . Nhưng mẹ nói, cháu nên hiếu thuận ông nội, phải chiều cố ông nội mới đúng, không thể làm phiền ông nội chăm sóc cháu. Thật ra thì —— thật ra thì cháu muốn ba dứt cháu ăn cơm. . . . . Từ nhỏ cháu đã hi vọng có ba chăm sóc cháu quan tâm cháu, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thực hiện được. . . . . Cho tới bây giờ ba vẫn chưa dứt cơm cho cháu đâu ——" Tiểu Bạch uất ức nhăn nhó lỗ mũi, lại giơ eo cánh tay phải còn bó bột, "Tay phải của cháu không thể cử động, ông nội, ông nói ba ngồi ở cạnh cháu, để ba dứt cháu ăn cơm có được hay không? Cái này xem như là thỏa mãn tâm nguyện của cháu, là quà tặng ăn mừng hôm nay cháu xuất viện——"

"Được!" Triền Thiều Khuynh lập tức đồng ý, mặc dù xương ở đuôi cá đặc biệt nhiều lại nhỏ, rất khó loại bỏ sạch sẽ, nhưng anh không chút do dự gấp phần đuôi cá trên bàn ăn, cúi đầu chuyên tâm giúp con trai gỡ xương.

"A! Ba, cái đó cái đó...!" Không đợi Triền Thiều Khuynh bóc hết cá, tiểu Bạch lại vội kéo tay áo của Triền Thiều Khuynh, thèm thuồng nhìn một món ăn khác, "Sườn chưng tương, ba gấp giúp con hai viên đậu tương ném thịt đi, đậu có vị sườn, nhất định ăn rất ngon!"

"Cái này...!" Triền Thiều Khuynh vội vàng để đuôi cá xuống, xoay người, cẩn thận dùng chiếc đũa gấp từng viên đậu tương nhỏ nhỏ lên bỏ vào trong chiếc thìa trước mặt tiểu Bạch, để cho bé dùng tay trái ăn luôn.

"Còn có con cua, con thích ăn nhất! Ba giúp con bóc một con đi!"

"A —— cháo gà thật là nóng! Ba phải thổi một chút mới có thể ăn....! Bình thường thì mẹ cũng sẽ giúp con thổi tới nhiệt độ thích hợp đó. ...."

"Ồ —— con tôm này vẫn chưa được bóc sạch sẽ đâu, chỉ trên lưng tôm vẫn còn, bóc lại một con thôi. ...."

....///dd!@+)//....

.....

C giọng nói của tiểu Bạch cực kỳ ngọt ngào, dựa sát vào Triền Thiều Khuynh, không ngừng chỉ các món ăn trên bàn, chỉ huýt sáo phục vụ cho bé. Bé cố ý nhắc tới muốn ăn món phiền toái nhất là tôm cá, muốn gấp những viên đậu tương nhỏ nhỏ ^ ^ để thích ăn đậu tương là món ăn mà bé thích nhất.

nhặt nhoe, và quả thức ăn đưa đến miệng ve còn chưa nài lòng, còn thường xuyên vênh môi bắt bẻ làm ẩm ỉ, trái chọn phải nhất với thức ăn Triền Thiếu Khuynh đút cho bé.

Mà Triền Thiếu Khuynh bị những mệnh lệnh này làm cho luống cuống tay chân, nhưng lại càng thêm nghiêm túc cố gắng thỏa mãn yêu cầu của con trai, anh giống như một người hầu tay chân vâng vặc, thậm trọng hầu hạ tiểu Bạch. Anh đang từ từ học tập làm sao để làm một người ba đi từ cách, cuối cùng thì anh biết không chỉ phải nghiêm túc loại bỏ xương cá vỏ tôm sạch sẽ, mà còn phải kiểm tra cẩn thận mấy lần, càng thêm tri kỷ thời người mới có thể đút cho tiểu Bạch ăn.

Liên Hoa ở một bên nhìn một màn này, nhiều lần nhìn không được muốn ngăn cản tiểu Bạch hồ nháo, nhưng ông cụ Triền luôn dùng việc giúp cô gấp thức ăn mà ngăn cô lên tiếng. Ông cụ để mặc cho tiểu Bạch bắt bẻ bởi móc Triền Thiếu Khuynh, đứng ngoài nhìn Triền Thiếu Khuynh bối rối chăm sóc tiểu Bạch không theo một trình tự nào, ông cũng muốn con trai cảm nhận được làm ba khổ cực, khiến Triền Thiếu Khuynh học được chăm sóc con mình.

Liên Hoa không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng ăn cơm, nhìn hai cha con đấu pháp người tới ta đi, từ lúc bắt đầu cô còn lo lắng hai người mà không nuốt nổi cơm, nhưng càng về sau thì hoàn toàn đặt mình ở ngoài xem diễn trò, khẩu vị mở rộng, cô ăn ngon lành mấy món mỹ vị trên bàn.

Nhìn bộ dáng bối rối của Triền Thiếu Khuynh khi bị con trai sai khiến, trong lòng Liên Hoa cảm thấy có chút

Vốn cô còn lo lắng việc ở chung với Triền Thiếu Khuynh, đi vào nhà chính của nhà họ Triền chính là đi vào đầm rồng hang hổ, cô nhắc tới mười hai ngàn phần tinh thần để tới ứng phó với những hành vi gây rối kia của Triền Thiếu Khuynh, lạt cẩn thận đề phòng bị lang tính Triền Thiếu Khuynh ăn vào trong bụng, nhưng cô hoàn toàn không tính đến nhân tố không xác định lớn nhất là tiểu Bạch vào.

Đúng rồi, dọn vào chung với cô còn có con trai bảo bối của cô, tiểu Bạch vẫn luôn công kích bất kỳ người đàn ông nào có ý đồ đến gần cô, cho dù ba bé, tiểu Bạch cũng không hề nương tay. Có Tiểu Bạch ở đây, cô có thể hoàn toàn yên tâm rồi.

Một tuần trong bệnh viện kia, tiểu Bạch phòng vệ Triền Thiếu Khuynh đã đạt tới đao thương bất nhập rồi, từ sau khi đến nhà họ Triền, các mưu mô tầng tầng của tiểu Bạch càng thêm có đất dụng võ. Từ chuyện ăn cơm hôm nay cô có thể đoán được, lễ quý đôn sau này ba con họ chung đụng nhất định là gà bay chó sủa, rất nhanh Triền Thiếu Khuynh có thể hiện được đầu óc thiên tài quái dị và tính tình hoạt bát nghịch ngợm của con trai rồi.

Ừ, sau này Triền Thiếu Khuynh lo ứng phó, tranh đấu với mấy chiêu quỷ rối của tiểu Bạch cũng dư quá sức rồi, cô có thể vô tư rồi, thừa dịp hai cha con ngăm đầu đá nhau, thời gian rảnh rỗi đó có thể cho ra mắt thiết kế của Triền thị ~

Chương 211: Chương 194

Cuối cùng thì Triển Thiếu Khuynh cũng cho tiểu Bạch ăn no, anh cầm khăn giấy lau miệng cho tiểu Bạch đã ăn đến bụng tròn vo, còn quan tâm hỏi: "Còn muốn ăn trái cây sao?"

Anh khẽ thở ra một hơi, quả thật là đút tiểu Bạch ăn cơm còn mệt mỏi hơn việc anh tiến hành một ngày tập vật lý trị liệu, vậy nên anh mới biết nuôi dưỡng một đứa bé khổ cực và một nhóc cỡ nào, trước kia Liên Hoa chính là như vậy, từng chút từng chút nuôi lớn tiểu Bạch, những năm nay một người cực khổ. . . . .

Tiểu Bạch nhảy xuống ghế ngồi, cười híp mắt lắc đầu: "Con ăn no, cảm ơn ba, con muốn đi tìm mẹ và ông nội chơi, ba ăn cơm đi!" Nói xong, bé nhảy nhót chạy tới chỗ Liên Hoa, tay trái kéo Liên Hoa, tay phải tựa sát vào ông cụ Triển, nũng nịu nói: "Chúng ta đều ăn cơm xong, ông nội, ông dẫn cháu và mẹ đi dạo quanh nhà một chút đi!"

"Được, tiểu Bạch, cháu thích đi nơi nào!" Ông cụ không hề từ chối tiểu Bạch, chợt nghĩ đến một chỗ, ông cười nói với cháu trai, "Đúng rồi, ông bố trí cho cháu một phòng đồ chơi, chúng ta đi chỗ đó xem một chút có được hay không? Có rất nhiều rất nhiều đồ chơi, cháu đi nhìn xem một chút có thích hay không!"

Liên Hoa lại nghiêng đầu nhìn Triển Thiếu Khuynh, anh đang sững sờ trước bàn ăn, dường như còn chưa tỉnh lại sau khi tiểu Bạch bỏ anh chạy đi.

Trong lòng Liên Hoa khẽ động, vừa rồi Triển Thiếu Khuynh là thật tâm phục vụ tiểu Bạch ăn cơm, anh giống như một người ba từ ái nhất ôn nhu nhất, cẩn thận chiều cổ tiểu Bạch. Anh đối mặt với việc tiểu Bạch cố ý bắt bẻ và quấy rối mà không hề có một câu khiển trách, càng không hề lộ ra chút thiếu kiên nhẫn, hơi thở của một người ba hiền lành quanh người anh vừa rồi là toàn tâm toàn ý cung chiều tiểu Bạch.

Thật ra thì tiểu Bạch đang lợi dụng sự thương yêu của Triển Thiếu Khuynh để giày vò anh, Triển Thiếu Khuynh tận lực thỏa mãn tất cả các yêu cầu hà khắc của tiểu Bạch, cẩn thận cho con trai ăn no, tiểu Bạch lại phui mông xoay mặt không nhận thức, quảng anh một người vẫn chưa ăn được một miếng cơm một món ăn nào xuống, tự mình đi chơi. Triển Thiếu Khuynh cũng không hề nghĩ đến con trai đã tính toán trước, không có bất kỳ chuẩn bị nào với tình trạng bây giờ.

Trong lòng Liên Hoa khẽ trầm tư, có lẽ, sau khi trở về cô nên nói tiểu Bạch không thể làm như vậy nữa. Cô cho phép hai ba con đùa giỡn và tranh đấu trong phạm vi bình thường, nhưng nếu như là quá đáng đến trình độ này, hình như là không nên. . . . .

Đang suy nghĩ, tiểu Bạch đã lôi kéo tay Liên Hoa, thúc giục: "Mẹ, chúng ta đi nhanh một chút, đi xem những quà tặng ông nội chuẩn bị cho con, đi thôi đi thôi!"

"A, được!" Liên Hoa gật đầu, quay đầu đã bị con trai lôi đi.

Triển Thiếu Khuynh sững sờ, vừa rồi còn là người một nhà tề tựu trong phòng ăn, thoáng chốc chỉ còn dư lại một mình anh, mặc dù một miếng cơm một món ăn còn chưa ăn, một bàn đồ ăn lặng lẽ bày trước mặt anh, nhưng anh vẫn buông đĩa xuống, đã không còn muốn ăn uống gì.

Suy nghĩ một chút hành động vừa rồi của tiểu Bạch, Triển Thiếu Khuynh bất đắc dĩ thở dài, tiểu Bạch đúng là tiểu tử tông mà trời cao phái xuống đòi nợ anh! Nào có cậu con trai nào lại bài xích ba mình như vậy, nào có đứa con trai nào giống tiểu Bạch nghĩ biện pháp đối phó ba mình!

Anh đương nhiên biết tiểu Bạch cố ý ngọt giọng làm nũng với anh, là muốn anh tự chui đầu vào lưới cam nguyện bị sai sử giày vò, cố tình anh lại nguyện ý cung chiều tiểu Bạch, khiến con trai cười trên đầu anh làm mưa làm gió. Dù sao thì anh cũng thiếu tiểu Bạch bốn năm tình thương của ba, mặc kệ con trai nói câu kia "Bởi vì vẫn không có ba cung chiều mà bé cảm thấy đau lòng.." là thật hay giả, anh cũng sẽ cố hết sức mình mà thương yêu tiểu Bạch.

Thật ra thì tiểu Bạch giày vò anh để cho anh chăm sóc ăn cơm, còn so đo cũng không có quan hệ, nhưng sao tiểu Bạch có thể cơm nước xong đã lập tức lừa Liên Hoa cùng rời đi! Tiểu Bạch bởi móc người làm ba như anh, anh đều tiếp chiều, nhưng liên tiếp phá hư thời gian anh và Liên Hoa chung đụng, con trai làm chuyện như vậy sẽ khiến anh tức giận, anh vất vả lắm mới dụ dỗ Liên Hoa tới sào huyệt của mình, tuyệt đối không cho phép cô lại chạy trốn!

Hừ, Liên Tinh Bạch, là lúc để cho con kiến thức một chút năng lực của ba mình, để con biết ai mới

là chủ của nhà này, rốt cuộc Liên Hoa là người phụ nữ của ai!

Triển Thiếu Khuynh chuyển động xe lăn, nói quản gia dọn dẹp các món ăn trên bàn xong thì xoay người đi tới

.....

cán phòng áo chơi đồ chơi cho trẻ vào trong nhà.

Còn chưa tới phòng chơi đã nghe thấy tiếng thét chói tai và tiếng cười trong trẻo ngây thơ của tiểu Bạch, nghe âm thanh này cũng đủ biết, tiểu Bạch rất hài lòng với gian phòng hơn một trăm mét vuông được chất đầy đồ chơi này. Triển Thiếu Khuynh khẽ cười, những món đồ chơi trong này đều là do anh chọn lựa rồi cho người đi mua, tiểu Bạch thích là tốt rồi.

Anh đang chuyển xe lăn đi vào, chạm mặt là một quả banh đang bay qua, tiểu Bạch kinh hô: "A! Cẩn thận!"

Triển Thiếu Khuynh tay mất lạnh lẽ lập tức vung cánh tay lên, chặn lại quả banh trước mặt, quả banh nhảy lên rồi lăn sang một bên, anh ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hai lớn một nhỏ và những món đồ chơi trong phòng, quả banh từ đâu tới, anh chưa từng cho người đặt quả banh trong phòng?

"Tiểu Bạch, còn không mau xin lỗi ba!" Liên Hoa kéo tiểu Bạch đang trốn sau lưng cô ra, "Mẹ đã nói không thể đá banh trong phòng, con còn không nghe, thiếu chút nữa đã đá trúng ba con!"

"Ha ha, Liên Hoa, đừng trách tiểu Bạch, là bác muốn cùng chơi đá banh với bé ——" ông cụ lúng túng cười, "Thiếu Khuynh không có việc gì, không phải vừa rồi nó cũng tránh thoát quả banh sao! Tiểu Bạch có thể có bao nhiêu hơi sức, coi như bị đá trúng, một người lớn như nó còn có thể bị một đứa trẻ đá bị thương sao!"

Lúc này Triển Thiếu Khuynh mới hiểu, sao anh lại quên mất. ha anh cực kỳ mê đá banh. lén đặt một quả banh

trong phòng chơi của tiểu Bạch cũng là bình thường! Ba anh vẫn luôn tiếc nuối không bồi dưỡng được đứa con trai là anh đây trở thành một kiện tướng bóng đá, bây giờ ông cụ lại bắt đầu chuẩn bị bồi dưỡng cháu rồi!

Tiểu Bạch nhặt quả bánh lên, từ từ đi tới trước mặt Triền Thiệu Khuynh, ánh mắt giống như sao mà khế chớp, làm nũng mà cười cười nói xin lỗi: "Ba, thật xin lỗi, con không phải cố ý muốn đá trúng ba. . . . . Nếu không thì ba xuống đá banh với con đi, chắc chắn là ba có thể dạy con rất nhiều kỹ thuật đá banh lợi hại, có đúng hay không ạ?"

Liên Hoa nghe vậy thì khẽ cau mày, tiểu Bạch thật quá mức! Bé cũng không phải không biết hai chân Triền Thiệu Khuynh còn chưa bình phục, cần ngồi trên xe lăn, tại sao có thể yêu cầu anh đứng lên đá banh cùng! Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng dạy con trai có thể cười nhạo khuyết điểm trên thân thể người khác, dù tiểu Bạch có tùy hứng đùa dai đi nữa thì cũng không thể kéo lên vết sẹo của ba bé được!

"Tiểu Bạch, ba dạy con một động tác, chờ con học xong, sẽ dạy những thứ khác có được hay không?"

Triền Thiệu Khuynh nhận lấy quả bánh trong tay tiểu Bạch, chậm rãi từ xe lăn đứng lên, ném quả bánh xuống mũi chân, anh dùng mũi chân khẽ tung vài lần, lại đổi sang chân còn lại tiếp nhận quả bánh, sau đó dùng lực, quả bánh xoay tròn bay lên, vòng vo một vòng trên không trung rồi rơi vào ngón trỏ tay trái anh, còn không ngừng xoay tròn.

"Thật là lợi hại!" Tiểu Bạch nhìn mà tròn tròn mắt, đây là động tác chỉ thấy qua trên tivi, không nghĩ ba lại có thể làm được!

"Chiều Khuynh, gần đây việc tập vật lý trị liệu của con có tiến bộ rất lớn đó!" Ông cụ Triền ở một bên cũng cười đến mặt mày cong cong. "Cháu của con đứng được tốt hơn trước kia nhiều, cũng đã có thể làm một chút động tác! Ba không nghĩ tới, năm đó ba dạy con mấy động tác múa banh, tới bây giờ con vẫn còn nhớ, thật khiến ba vui vẻ mà!"

"A, ông nội, đây là ông dạy cho ba sao!" Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo, lời kéo ông cụ hỏi không ngừng, "Vậy có thể dạy cho cháu hay không, động tác đó rất đẹp trai nha!"

"Vẫn là cháu của ông biết phân biệt tốt xấu, năm đó ông đá banh rất lợi hại đó!" Ông cụ lời kéo tiểu Bạch đến một bên giải thích cho bé nghe. "Động tác này của ba cháu thoát nhìn rất hòa lệ nhưng thật ra không khó, chờ tiểu Bạch luyện được mấy kỹ năng cơ bản của đá banh rồi thì cũng có thể làm rất dễ dàng! Đến, bây giờ ông dạy cho cháu một số động tác cơ bản trước, tiểu Bạch cũng sẽ đá banh rất lợi hại!"

"Được!"

Hai ông cháu cầm tay nhau đi nghiên cứu vấn đề bóng đá, Liên Hoa thở dài, không đi tham gia vào vấn đề vận động như đá banh này.

Cô khẽ đi tới cạnh Triền Chiều Khuynh, nhỏ giọng hỏi anh: "Anh à, con tôi sao, sao lại tới nhanh như vậy?"

Thiếu Khuynh, tiểu Bạch có lúc quá không hiểu chuyện lại hay quấy rối, anh không cần cứ theo con, lúc nên trách cứ nên ngăn lại thì anh phải lấy khí thế của người làm ba ra!"

Triển Thiếu Khuynh nhìn Liên Hoa nói: "Tiểu Bạch không có gì không tốt, tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện cũng là bình thường, con mới lớn tuổi, chỉ cần không phải là chuyện quá đáng, em cũng đừng quá trói buộc con."

"Anh cứ nhường chiều con đi, nhìn con có thể quá đáng hơn với anh hay không. . . . ." Liên Hoa bắt đầu dĩ làm làm một câu, lại ân cần hỏi anh, "Vừa rồi lúc đá banh có phải anh lại cậy mạnh làm loạn hay không, chân của anh có ổn không?" Ký ức buổi trưa vẫn còn mới mẻ với cô, Triển Thiếu Khuynh vì lấy được mặt mũi trước mặt Mục Thần mà ngay cả bị chuột rút cũng có thể nhìn, như vậy thì ở trước mặt tiểu Bạch, nói không chừng anh còn cậy mạnh tới trình độ nào!

"Anh không sao, đá banh một chút còn thoải mái hơn đi bộ nhiều, đây cũng là một phần trong bài tập vật lý trị liệu của anh." Triển Thiếu Khuynh mỉm cười an ủi Liên Hoa, "Em đừng lo lắng cho anh...anh không có việc gì."

"Vậy thì tốt, nếu như vì tiểu Bạch mà thương thế của anh nghiêm trọng hơn, em sẽ rất áy náy!" Liên Hoa chợt nhớ tới một chuyện, hỏi anh: "Em đang muốn hỏi anh, bây giờ đã đến nhà họ Triển, lúc nào thì em có thể bắt đầu thiết kế? Những tài liệu và đồ dùng của em cũng muốn sớm chuyển tới đây, em sẽ không rời khỏi tiểu Bạch, sẽ không

đi theo anh tới công ty hay về liệt thự của anh."

"Những thứ đó anh đã sớm cho người chuyển tới đây rồi, để ở căn phòng sát phòng em, anh đã bố trí nơi đó thành phòng làm việc, lúc nào em cũng có thể bắt đầu thiết kế."

Triển Thiều Khuynh từ từ nói, "Sau này anh cũng sẽ không rời khỏi nhà họ Triển, tất cả dụng cụ làm việc, đồ dùng hằng ngày và dụng cụ tập vật lý trị liệu cũng được đưa đến đây, em có thể hai mươi bốn giờ không gián đoạn mà tìm hiểu anh, anh mong đợi thiết kế của em."

"Anh chuẩn bị xong là tốt rồi, vậy từ ngày mai em sẽ bắt đầu!" Liên Hoa gật đầu nói, "Anh vẫn cứ như cũ là được rồi, trong công việc em sẽ không xem anh là ba của tiểu Bạch, chỉ xem anh như một người mẫu hình thường, dùng thiết kế để ghi chép lại tinh thần và tư tưởng của anh, để tạo ra một thiết kế hoàn mỹ cho riêng anh!"

"Đó là đương nhiên." Khóe môi Triển Thiều Khuynh khẽ lộ ra nụ cười, chỉ cần cô chịu tiếp tục tìm hiểu anh thì nhất định sẽ trốn không thoát tình yêu.

Mặc kệ Liên Hoa xem anh là cái gì, trên thực tế anh cũng là ba tiểu Bạch, quan hệ của hai người đã không ngừng dính líu, cô nguyện ý lừa mình dối người, anh nâng cốc theo cùng, dù sao thì kết quả là không thể sửa đổi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Chương 195

Liên Hoa và Triển Thiều Khuynh nói một chút về những sắp xếp sau này, không biết nói chuyện bao lâu, cô vừa nhìn thời gian xong thì vội vàng kết thúc cuộc nói chuyện với Triển Thiều Khuynh.

Liên Hoa đi lên trước, nhắc nhở tiểu Bạch đã muốn chơi điện rồi: "Tiểu Bạch, đã chín giờ rồi, con cũng nên đi ngủ...! Ông nội cũng mệt mỏi, đừng quấy

ông nội chơi quá mức, l'q'đ con phải để ông nội nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta lại cùng nhau chơi có được hay không?"

"À?" Tiểu Bạch thất vọng kêu rên, "Con còn chưa nói hết với ông nội đâu, con không mệt, một lát nữa đi ngủ có được hay không. . . . ."

"Trẻ nhỏ không ngủ đủ, không ngủ sớm dậy sớm thì sẽ không cao lớn đâu!" Liên Hoa ngược mắt lườm con trai, mơ hồ uy hiếp bé nói, "Bây giờ con nguyện ý đi ngủ hay vẫn hy vọng hôm nay cả đêm đều không ngủ!"

"Con đi ngủ!" Tiểu Bạch lập tức bò dậy khỏi thảm trải sàn, vẫy tay với ông cụ Triền, "Ông nội, cháu nên đi ngủ với mẹ, ông nội cũng sớm nghỉ ngơi một chút, ngủ ngon à!" Bé biết mẹ thật sự có thể làm bé cả đêm không ngủ, bé không thể chọc mẹ tức giận, nhất định phải nghe lời mẹ trên những vấn đề mang tính nguyên tắc này.

"Bác Triền, Thiếu Khuynh, cháu dẫn Tiểu Bạch đi nghỉ ngơi, hẹn gặp lại." Liên Hoa dắt tay con trai, vẫy tay chào tạm biệt hai người rồi xoay người trở về trong phòng.

Trở lại phòng rửa mặt xong, trước khi đi ngủ thì Liên Hoa bắt đầu dạy dỗ tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, khi nào thì con lại trở thành đứa trẻ hư rồi! Sao hôm nay con có thể đối xử với ba con như thế, còn cố ý bắt bẻ giày vò ba con, cách con nói và làm như vậy là sai rồi!" Liên Hoa nhìn chằm chằm tiểu Bạch, nghiêm mặt nói, "Trước kia mẹ đã nhắc con không được phép bắt kính với ba con trong lời nói, l'q'quydon con cũng đã sửa lại cách xưng hô nhưng việc làm hôm nay lại càng sai hơn! Rõ ràng là con không kén ăn nhưng sao có thể dùng chuyện ăn cơm để làm khó ba con chứ! Tại sao không để ý vết thương trên chân của ba con, còn muốn kéo ba con cùng đá banh! Con không thích ba con sao, thật sự cứ phải đối nghịch với ba con như vậy?"

Tiểu Bạch cắn môi, chớp chớp mắt nhưng vẫn không có cách nào nói ra ý kiến của mình trước mặt Liên Hoa. Bé không có không thích ba, Triền Thiếu Khuynh là ba của bé, điều này có thể, nhưng ba muốn cướp mẹ là tuyệt đối không được! Bé mới là người đàn ông duy nhất có thể độc chiếm mẹ, bất luận là ai cũng đừng mơ tưởng giành với bé!

Liên Hoa bắt đầu hỏi con trai lại không nói, chỉ có thể nhìn vào ánh mắt của tiểu Bạch, cường chế ra lệnh: "Tiểu Bạch, mặc kệ con có thích ba con hay không thì cả đời này cũng không thể thay đổi được vận mệnh này. Bây giờ mẹ lại ra lệnh cho con một chuyện, con không được phép làm những chuyện như hôm nay nữa, không được cố ý bắt bẻ giày vò ba con, để ba con không xuống đài được! Cho dù con không phải thích ba thì cũng phải

*đôi xie với ba con như một người đáng được tôn kính,
không thể quấy rối quá phận như vậy!"*

*"Vâng ạ!" Dưới ánh nhìn của Liên Hoa, tiểu Bạch
trịnh trọng gật đầu. . . . .//ddlq+)//...*

*Nếu như mẹ đã ra lệnh cho bé như vậy thì có lẽ bé cần
mưu đồ một chút sách lược bí ẩn hơn, đối phó với ba trên
những phương diện khác. . . . .*

*Sau khi hai mẹ con Liên Hoa rời khỏi, ông cụ và Triền
Thiếu Khuynh cũng đi ra khỏi phòng.*

*Ông cụ khẽ dặn dò con trai: "Thiếu Khuynh, cơ hội đã
bày trước mặt con, có thể thành công hay không thì phải
nhìn xem bản lĩnh của con rồi!" Ông vỗ vỗ vai con trai
cười nói, "Liên Hoa và tiểu Bạch đã chuyển đến trong
nhà, ba sẽ giữ tiểu Bạch để tạo cơ hội cho con, con cần
sớm đuổi con dâu của ba tới tay đó!"*

Triển Thiều Khuynh cười giòn với ba của mình: "Ba, con cho là ba có cháu trai rồi nên không cần con trai nữa, thương tiểu Bạch đến con đều ghen. . . . . Ba thật sự là vì con mà bám trụ tiểu Bạch sao, mà không phải vì ba muốn chơi đùa với tiểu Bạch chứ?" Sau khi ba anh và tiểu Bạch ở chung một chỗ thì càng có phong phạm của một lão ngoan đồng, hoàn toàn thu liễm khí thế uy nghiêm chấn nhiếp trên thương trường lại, chỉ còn lại dáng vẻ cười híp mắt cưng chiều cháu trai mà đi theo sau lưng tiểu Bạch.

"Tiểu tử thừa, lại dám nói với ba anh câu này!" Ông cụ làm bộ tức giận nhưng cuối cùng vẫn cười lên, "Thiếu Khuynh, bây giờ con cũng biết nói giòn rồi, nghĩ lại mấy tháng trước con còn chán chường, muốn chết muốn sống, thật sự là thoáng như ngày hôm qua. Con đừng nghĩ gạt ba, con là bởi vì Liên Hoa nên mới muốn phản chấn trở lại đây! Hừ, con là có nàng dâu nên quên ba rồi, ba là thương cháu trai nhưng cũng thương con trai, còn lâu mới giống đứa như con, một con bạch nhãn lang!"

Ông cụ đẩy con trai về phòng, chăm rãi nói: "Thật ra thì con có đuổi tới Liên Hoa hay không cũng không có bao nhiêu quan hệ với ba, tiểu Bạch luôn nhận thức người ông nội này, hai ông cháu vẫn cứ vui vẻ hòa thuận.

Nhưng con lại không giống, lạ gì đừng xem bây giờ tiểu Bạch chịu gọi con là ba nhưng trong lòng bé vẫn không muốn thừa nhận con là ba của bé! Đa ha, con trai, con muốn đuổi tới Liên Hoa thì trước tiên phải khiến tiểu Bạch tâm phục khẩu phục tiếp nhận con, ba xem con và tiểu Bạch đã bắt đầu tranh đấu rồi, con phải cố gắng gấp chiêu phá chiêu tự vệ phản kích đi! Đúng rồi, ông già này

sẽ không tham gia vào, ba ở một bên xem kịch vui là tốt rồi!"

"Ba, ngài đừng theo giúp tiểu Bạch cho con thêm phiền toái là con đã thỏa mãn rồi. . . . . " Triền Thiều

Khuynh nói móc, "Con chỉ xin ngài đừng bị tiểu Bạch lừa dối mà bắt đầu đôi phở con, ba phải luôn nhớ, con là con trai ruột của ba, ba không thể giúp cháu trai đánh con trai được!"

"Thiếu Khuynh! Nói con có hai câu mà con phóng lên trời rồi! Ba là một ông già hồ đồ như vậy sao, ba cũng hi vọng tiểu Bạch có thể gọi là Triền Tĩnh Bạch chứ không phải là Liên Tĩnh Bạch. —"

Không khí ở nhà chính của nhà họ Triền rất vui vẻ náo nhiệt, mà cùng lúc đó, trong bệnh viện ngoài thành phố K, mấy nhà vui mấy nhà lại buồn.

Một bác sĩ mặc áo blouse trắng kiểm tra cho bệnh nhân một lần rồi gật đầu nói: "Mọi chỉ số của người bệnh đều vững vàng, không có gì đáng ngại, chắc là sẽ nhanh tỉnh lại. Cô ấy cần bình tâm tĩnh khí dưỡng thai, không cần lại tức giận hay chịu kích thích trong ba tháng không ổn định này."

Bác sĩ nói xong thì chậm rãi xoay người rời đi, mà lúc này, lông mi người trên giường run run, đôi mắt chậm rãi mở ra một khe nhỏ.

"Như Cảnh, con đã tỉnh rồi? !" Ông cụ Đỗ mừng rỡ nhìn Ôn Như Cảnh tỉnh lại, quan tâm hỏi thăm cô ta, "Như Cảnh, lỵ cảm giác có tốt không? Con đã hôn mê

rất lâu, cuối cùng thì cũng tỉnh! Thật may, thật may là đứa bé trong bụng con không có chuyện gì. . . . ."

Ôn Như Cảnh chớp mắt mấy cái, mờ mịch nhìn căn phòng trắng toát này, có chút mơ hồ hỏi: "Ba —— con đang ở chỗ nào?"

"Con đang ở bệnh viện, buổi sáng trên tòa con thương tâm quá độ mà ngất đi, con còn nhớ không?" Ông cụ Đỗ ông chậm rãi nói.

"A!" Ôn Như Cảnh lập tức hoàn toàn tỉnh táo, cô ta nhanh chóng ngồi dậy, lôi kéo ông cụ bắt đầu hỏi, "Ba, cuối cùng thì mẹ con có được sít an hay không, bây giờ là ấy thế nào! Bà ấy không thể ngồi tù, con xin ba, ba giúp con cứu bà ấy. . . . ."

"Như Cảnh, con tỉnh táo lại!" Ông cụ Đỗ cố gắng ổn định Ôn Như Cảnh, nhưng Ôn Như Cảnh lại giãy giụa hết sức kịch liệt, ông ta có chút tức giận nói, "Bây giờ con có thoát, mặc kệ vì chuyện gì, lqđ đều muốn giữ bình tĩnh không thể kích động! Con muốn vì người mẹ phạm tội giết người kia mà hại huyết mạch của nhà họ Đỗ sao!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Chương 196

"Ba, con không có, con không có không để ý đứa bé của con! Nó là tâm can bảo bối của con, không ai quan trọng hơn nó. . . . ." Ôn Như Cảnh ôm bụng bắt đầu nức nở, lqđ nhưng vừa bắt đầu khóc thút thít, cô vờ đáng thương cố gắng giữ chặt nước mắt, nghẹn ngào nói, "Thật xin lỗi, con không nên khóc, khóc sẽ không tốt cho đứa bé. . . . ."

Đỗ lão gia thấy Ôn Như Cảnh khóc lập tức không tức giận, giọng nhẹ an ủi cô nói: "Như Cảnh con biết, ba không phải ý này. . . . . Ba không đành lòng nhìn con vì chuyện của mẹ con mà làm ảnh hưởng tới cơ thể, đừng khóc, mới vừa tỉnh lại, nếu lại khóc đến bất tỉnh, cháu của ba sẽ trách ông nội là ba đây!"

"Dạ. . . . ." Ôn Như Cảnh lau nước mắt, yếu ớt hỏi, "Ba, rốt cuộc mẹ con thế nào? Chẳng lẽ, chẳng lẽ mẹ sẽ bị nhốt tù, thật sự không có cách nào cứu vãn sao. . . . ."

"Sao ba có thể để mẹ con bị nhốt tù chứ!" Ông cụ Đỗ vô cùng đau đớn thở dài một hồi, nhìn Ôn Như Cảnh một cái, nói với cô, "Sau khi phiên tòa kết thúc, lại có phát triển mới, con phải chuẩn bị tâm lý! Con xem những thứ này, chẳng lẽ còn cho là có thể cứu bà ấy à. . . . . Sao mẹ con lại giống như người điên đi giết người chứ, hơn nữa đối tượng còn là Liên Hoa và con trai nhà họ Triển! Lúc sát hại đứa bé kia đã để lại chứng cứ không thể chối cãi!"

Ông đưa bài báo mới ra cho Ôn Như Cảnh, trên trang đầu bài báo là tiêu đề nhìn thấy mà giật mình: "Ngày xưa phu nhân hôm nay tội phạm, kẻ giết người trời không tha!" Ôn Như Cảnh nóng lòng cầm lấy, liếc nhìn đọc bài báo nhanh như gió, lè lưỡi thầm nó kể tường tận phiên tòa mở hôm nay. Chữ viết bình thường miêu tả nguyên nhân hậu quả của phiên tòa, mà cường điệu nhấn mạnh là đoạn băng ghi hình làm chứng cứ trên tòa kia, bọn họ xuất hiện trên mặt giấy!

Trên bài báo phân tích cụ thể quá trình mẹ cô đẩy con trai Liên Hoa xuống lầu, thần thái động tác tướng mạo quần áo đều là của mẹ, không có một chút che giấu! Mà tòa tuyên án mẹ kẻ điên cuồng xấu xa cũng bị nói rõ ràng, người điên kia là một phu nhân tiều tụy, theo tờ báo đã bị mọi người thấy rõ. . . .

Nhìn văn hay ảnh đẹp miêu tả tường tận cụ thể, những dòng chữ kia từng từ đâm thẳng vào tim gan, những hình ảnh kinh hồn kia, ngay tức khắc lòng của cô lạnh lại.

Thật, thật sự không cách nào cứu mẹ, ...

Ôn Như Cảnh tuyệt vọng kéo ống tay áo ông cụ Đỗ, lẩm bẩm nói: "Ba, lời đồn đãi của truyền thông sẽ qua rất nhanh, không bao lâu bọn họ sẽ hoàn toàn quên chuyện này, phải hay không? Xin ba giúp con dặn các phóng viên một chút, để cho bọn họ không viết bài về chuyện này nữa, rất nhanh chuyện này sẽ mất tích không dấu vết. . . . ."

"Con cho

*rằng chỉ có bài báo ư, nếu như vậy ngược lại dễ làm!
Nhưng bây giờ trên mạng cũng đang điên cuồng đăng lại
đoạn phim mẹ con giết người, nhà họ Triển huy động tất
cả lực lượng khuếch trương việc này lên, hạ quyết tâm
không chết không thôi, không thể nào dè chuyện này
xuống được!" Tâm lý ông cụ Đỗ quá mệt mỏi lắc đầu,
"Áp lực dư luận quá mức nghiêm trọng, lời người đáng
sợ, nếu như Liên Hoa nhắc tới chuyện chống án, hình
phạt mà mẹ con nhận lấy nhất định sẽ nghiêm trọng hơn!"*

"Sao có thể, tại sao có thể như vậy. . . . ." Ôn Như
Cảnh ngơ ngác ngây ngẩn cả người, bây giờ cô và mẹ
không phải là nên nhìn Liên Hoa đau lòng vì mất máu
mùi mà vui mừng như được tính ư, tại sao kết quả cuối
cùng là hai mẹ con cô khổ sở muốn chết, phải nhận lấy vô
vàng tra tấn!

*Ban đầu mẹ nghe lời của cô, vì mục tiêu không bại lộ, vì
không tiết lộ bí mật, cô mới có thể không mượn tay người
khác mà tự mình đi đẩy con trai Liên Hoa xuống lầu,*

nhưng vì sao lại cố tình để lại chứng cứ để bị toag khởi tố đây! Rõ ràng là chuyện không chē vào đâu được, đến tột cùng là cái gì đã làm thay đổi tất cả quỹ đạo!

Ôn Như Cảnh hoàn toàn sụp đổ khóc lóc cầu xin: "Ba, ba kiến thức rộng rãi, ba mưu tính sâu xa, ba chỉ con đường sáng giúp con đi, muốn con làm gì, như thế nào mới có thể cứu mẹ con. . . . ."

"Hiện tại, cũng chỉ có một biện pháp, con hãy nghe ba nói. . . . ." Ông cụ nhớ giọng ghé vào tai cô nói nhỏ, nói toàn lộ kế hoạch, ông hỏi, "Đây là biện pháp tốt nhất, con cảm thấy như thế nào?"

"Làm sao sẽ đến nước này, ba lại muốn để cho mẹ con giả. . . . . Sẽ không, Liên Hoa nói con trai cô ta không chết, như vậy mẹ con cũng sẽ không bị tuyên án tử hình phải không!" Ôn Như Cảnh vừa nghe xong kế hoạch của ông cụ, lắc đầu không muốn tin tưởng, l. qđ cô khủng hoảng nói thêm, "Mẹ sẽ không bị phán tử hình, mẹ còn có cơ hội ra tù. . . . . Đúng, mẹ có thể giảm hình phạt, có thể rất nhanh hết hạn tù, chúng ta cũng có thể để mẹ sống rất tốt trong tù, không để cho mẹ bị khi dễ bị hành hạ. . . . ."

"Con không nên ngây thơ như vậy, người mẹ con chọn không phải là người dân bình thường, bà ấy mưu sát máu mủ ruột thịt của nhà họ Triền!" Ông cụ Đỗ lập tức phá vỡ ảo tưởng của cô, "Tòa án sẽ không phán tử hình, nhưng nhà họ Triền tùy tiện giết chết một người ở trong tù không cần tốn nhiều sức! Chẳng lẽ con hy vọng mẹ con chết không minh bạch ở xó xỉnh nào đó sao, sau đó một trăm năm cũng không phá được án sao!"

"Ba, con không muốn mẹ con sống trong tù, con muốn mẹ con sống tự do ngoài xã hội!"

"Ba. . . . ." Ôn Như Cảnh nhắm chặt hai mắt run không ngừng, qua hồi lâu, gạt cuộc cô cần môi hạ độc ác, gật đầu nói: "Được, vậy làm như ba nói. . . . . Ba nói rất đúng, cho dù để mẹ vĩnh viễn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cũng tốt hơn ngồi tù rồi không minh bạch chết! Ba, tất cả đều giao cho ba, làm phiền ba hao tâm về chuyện nhà con. . . . ."

"Được, con yên tâm. Con nuôi dưỡng đứa nhỏ trong bụng cho tốt, cái gì cũng đừng quan tâm." Ông cụ đáp chần cho Ôn Như Cảnh, an ủi cô nói, "Mặc dù nhà họ Đỗ không có cách nào chạm đến nhà họ Triển, nhưng nguy tạo một chứng cứ cho mẹ con vẫn chưa phải khó khăn, chuyện này giao cho Yến Thừa đi làm."

"Cám ơn ba. . . ." Ôn Như Cảnh gật đầu, ngẩng đầu hỏi, "Yến Thừa đâu rồi, con vẫn chưa nhìn thấy anh ấy, anh ấy còn đang bận sao?" Ôn Như Cảnh mang theo ba phần mong đợi bày phần thấp thỏm, nhỏ giọng hỏi ông cụ. Nếu như ngay cả té xỉu cũng không làm cho Yến Thừa đến nhìn cô một cái, thì ngay cả đứa nhỏ trong bụng Yến Thừa cũng không hề quan tâm đến, như vậy sau này cô phải lôi kéo chồng mình như thế nào đây. . . . .

"Yến Thừa ——" Ông cụ chân chờ một chút, mới cười nói, "Dương nhiên nó tới thăm con! Chỉ là khi đó con còn ngủ, nó quan tâm đến con, lại đi chuẩn bị chuyện của mẹ con rồi. Con yên tâm nghỉ ngơi, đứa bé quan trọng nhất, cũng đừng giận Yến Thừa, l^qđ sau này ba giúp con dạy dỗ nó!" Ông cụ không đành lòng nói ra chân tướng cho con dâu biết, thật từ đầu tới cuối Yến Thừa cũng không tới, con trai gần như lấy công ty là nhà, hoàn toàn không muốn tới gặp người cha là ông này cùng với người

vợ mới cưới:

"A, là như thế sao. . . . ." Khóe mắt Ôn Như Cảnh rơi xuống một giọt lệ, sao cô không nghe ra ông cụ nói dối chứ.

Mẹ thành người, nàng tội giết người, chồng thành người tâng hình, cuộc sống sau này của cô đều phải dựa vào ba chồng và đứa nhỏ trong bụng, cô nên vì mình mưu tính nhiều hơn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 214: Chương 197

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng khắp trạch viện nhà họ Triển, nhóm người làm ở trạch viện đang làm việc như con thoi, lqđ thỉnh thoảng che miệng cười trộm, cảm thấy hành động cử chỉ và lời đối thoại của các chủ nhân hết sức giải trí.

Ông cụ Triển không ngừng kéo Tiểu Bạch nói nhỏ: "Tiểu Bạch, ông nội thật phải đi, con thật không đi theo ông nội ra ngoài à. . . . . Tiểu Bạch, ông nội dẫn con ra nước ngoài chơi nha, đi rất nhiều rất nhiều nơi thích thú, ăn rất nhiều món ăn ngon!"

"Ông nội. . . ." Tiểu Bạch bắt đầu dĩ kéo tay ông nội, nhẹ giọng trấn an ông. "Ông nội, thương thể của con còn chưa lành đâu, cho nên không thể đi theo ông ra khỏi nước ả! Ông có việc gấp cần đi xử lý ngay, cứ yên tâm đi đi, đừng lo lắng cho con, con sẽ dưỡng thương thật tốt, sẽ không để cho ông nội nhớ."

Ông cụ Triển vẫn không cách nào buông tay: "Bảo bối của ông, làm sao ông có thể yên tâm! Thiết là, khó khăn lắm con mới xuất viện, ông nội mới đón con về nhà ở, lqđ ai biết vài người bạn ở nước ngoài liên tục gặp chuyện không may! Nếu như không phải là người bạn kia của ông gọi điện thoại cả đêm, ông không thể không đi, hôm nay sẽ phải ngồi máy bay rồi đi, ông nội sẽ đi đây. . . . . Tiểu Bạch, lần này ông nội đi, có lẽ mười ngày nửa tháng cũng không thể trở lại, có lẽ đến lúc đó con sẽ quên mất ông nội rồi!"

Tiểu Bạch mắt khép hờ bắt đầu dĩ nhếch khóe miệng, sờ đầu ông cụ giống như là sừng vật, dụ dỗ ông nói: "Ông nội, con sẽ không quên ông! Con luôn nhớ nhất là ông nội của con, cho dù thế nào cũng không quên được! Con và mẹ đang ở nhà, chờ đến khi ông về! Ông, chờ đến lúc ông trở lại, thương thể của con cũng tốt lên nhiều, đến lúc đó chúng ta lại cùng nhau đá cầu cùng nhau chơi đùa, có được hay không!"

"Cháu trai ngoan của ông ——" Ông cụ Triển bị lời nói khéo léo hiểu chuyện của Tiểu Bạch làm cho càng không muốn, ôm cháu trai không buông tay, "A, ông nội không đi, ông nội phải ở chung một chỗ với Tiểu Bạch. . . . ."

Triển Thiếu Khuynh ở một bên nâng trán, không nhịn được giải cứu con trai từ trong ngực ba mình, nói: "Ba, nếu ba thật sự không ra cửa, sẽ không kịp máy bay đó. . . . . Chuyện của chú John quan trọng hơn, lqđ ba đồng ý đi cũng đã mua vé máy bay, thì quyết không thể bỏ. Ba vẫn nên lập tức đi đi, đi xử lý chuyện của chú John, Tiểu Bạch bên này giao cho con đi!"

"Đúng vậy, bác Triển, bác cứ yên tâm đi nước ngoài, con sẽ chăm sóc Tiểu Bạch thật tốt cũng không cần lo lắng gì cả." Liên Hoa

nhìn ông cháu hai người đưa tiễn, cô vẫn đứng ở một bên, bị chọc cho che miệng cười trộm, giờ phút này rốt cuộc cô không nhìn được tiến lên ôm lấy Tiểu Bạch, cười nói với ông cụ, "Chuyện của bác quan trọng hơn, vẫn nên nhanh lên xe, chạy tới sân bay đi!"

"Ai ——" Ông cụ Triền bị con trai và Liên Hoa nói không thể làm gì khác hơn là nhìn đau đùng lên, lại sờ sờ gò má của Tiểu Bạch, ông xoay người dẫn dò Triền Thiệu Khuynh, "Ba phải đi, Thiệu Khuynh, con cần phải chăm sóc tốt Tiểu Bạch và Liên hoa, không để cho mẹ con hai người chịu một chút uất ức, chăm sóc tốt mọi chuyện cháu của ba! Ân, còn có chuyện của công ty, sau khi ba xuất ngoại có chuyện gì cũng đều giao cho con, l^q'd~ mặc dù lão Lãnh có thể giúp con xử lý một ít chuyện, nhưng một vài chuyện quan trọng vẫn cần con tự mình làm, ba ở nước ngoài bận rộn chuyện lão John, tất cả mọi chuyện trong nhà ba mặc kệ! Tất cả trọng trách đều do con gánh vác, Thiệu Khuynh, con cũng phải bảo trọng thân thể, càng không thể ngừng trị liệu, ba hi vọng sau khi trở về, thấy con và Tiểu Bạch đều rất tốt, cũng hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh!"

"Yên tâm, ba, ba yên tâm, đi nhanh đi." Triền Thiệu Khuynh đẩy xe lăn, kéo ba đi về phía xe.

"Bác Triền gặp lại!" Liên Hoa ôm con trai, ở cổng sân trước nhẹ nhàng phát tay nói.

"Ông nội gặp lại, bái bái!" Tiểu Bạch ở trong ngực Liên Hoa, mừng rỡ phát tay một cái, "Ông nội lên đường thuận buồm xuôi gió!"

Ông cụ Triền bị Triền Thiệu Khuynh kéo đến trước xe, lần đầu oán trách: "Tiểu tì thúì, con giục ba đi làm gì! Ba vẫn chưa nhìn cháu trai đi, không chung sống vui vẻ với Tiểu Bạch! Nói không chừng ba quên Tiểu Bạch một lát nữa, nó sẽ gật đầu đồng ý xuất ngoại cùng

với ba! Như vậy con và Liên Hoa mới có thể sống chung thật tốt, hừ, tiểu tì thúì, ba đây còn không phải là vì con. . . . ."

"Ba. . . . ." Trên trán Triển Thiệu Khuynh rơi một giọt mồ hôi lạnh, bất đắc dĩ nói, "Hôm qua con đã nói ba không quấy rối cũng rất tốt, không cần cố ý giúp con. . . . . Hơn nữa ba quán Tiểu Bạch, tuyệt đối không phải là muốn vì tạo điều kiện giúp con, lằng nhằng rõ ràng là ba thật sự không bỏ được thằng bé, muốn dẫn nó xuất ngoại? Con cũng muốn chung đụng với con trai để bồi dưỡng một chút tình cảm, con theo đuổi Liên Hoa cũng cần phải có sự đồng ý và thừa nhận của Tiểu Bạch, nếu như ba dẫn Tiểu Bạch đi, chuyện càng phiền toái hơn. . . . ."

Sự trù tính của ông cụ bị phá hỏng, dùng lỗ mũi hừ nói: "Sao con có thể hiểu khổ tâm của ba, cũng biết mình loạn tưởng! Ba sẽ bảo Tiểu Bạch vĩnh viễn đều không cần để ý con! Đúng, ba sẽ đi nói cho Tiểu Bạch ——"

"Ba, đừng làm rộn, quán gia và người giúp việc đều cười ba. . . . ." Triển Thiệu Khuynh kéo ba mình lại, nhìn chung quanh đình viện một vòng, nhẹ nhàng nói, "Ba là nhà chủ nhân nghiêm khắc nhất, ở trước mặt Tiểu Bạch làm nũng, thì giống như. . . . ."

Biểu cảm trên mặt ông cụ Triển thay đổi liên tục, vừa nhìn ánh mắt người làm quả nhiên đều mang vẻ cười trộm, thẹn quá hóa giận không để ý tới con trai lập tức xoay người lên xe.

Xe chậm rãi chuyển động, ông lại mở cửa sổ xe ra, nhìn về phía Tiểu Bạch vẫy tay, hiền lành cười lớn tiếng nói: "~~~~~"

"Tiểu Bạch, ông nội đi, gặp lại! Ông nội sẽ nhớ con!"

Triển Thiếu Khuynh chậm rãi vẫy tay, đưa mắt nhìn xe chở ba mình đi xa dần, anh thở ra một hơi dài, cuối cùng đã đưa ba đi!

Thật ra thì anh cũng không có cố ý tránh ba mình, ngày hôm qua cũng chỉ là anh cười đùa nói tới những lời đó, l^q'd nói hi vọng ba không cần cố ý giúp đỡ Tiểu Bạch đi đôi phó anh. Nhưng ai biết lại trùng hợp như thế, tối hôm qua, chủ John bạn tốt của ba gọi điện thoại quốc tế tới gọi ba đi trước, ba không từ chối được, chỉ có thể không cam không nguyện rời khỏi Tiểu Bạch bay đến nước ngoài.

Triển Thiếu Khuynh cười khế, sau khi ba rời đi, mặc dù không thể phân tán lực chú ý của Tiểu Bạch, kéo con trai khỏi người Liên Hoa, nhưng như vậy anh và Liên Hoa, Tiểu Bạch một nhà ba người có nhiều thời gian. Hiện tại anh đang cần nhiều thời gian hơn để thu phục con trai, nhiều cơ hội hơn để tới bắt sống Liên Hoa, không có ba ở đây, coi như là để cho anh có không gian phát huy.

Chắc chắn chờ đến lúc ba về nước, anh và Tiểu Bạch không những hoàn toàn hồi phục, lq'd còn có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước yêu thương lẫn nhau, đến lúc đó, anh sẽ chính thức cưới Liên Hoa vào nhà họ Triển, để cho một nhà bọn họ vĩnh viễn đoàn viên.

Triển Thiếu Khuynh chuyển xe lăn, khế cười đi tới trước cửa trạch viện, nói với Liên Hoa: "Ba đã đi rồi, chúng ta vào đi thôi. Có lẽ, hôm nay Tiểu Bạch cũng cần tiếp hành trì liệu cùng anh!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rờ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Chương 198

"A, anh nên bắt đầu trị liệu rồi!" Liên Hoa chợt nhớ tới Triển Thiếu Khuynh trước kia, đây là anh đang nhắc nhở cô, cô có thể đi theo bên cạnh anh để hiểu rõ anh hơn, lqđ bắt đầu từ hôm nay, cô cần phục vụ cho khách hàng là anh, suy nghĩ cho anh.

Liên Hoa nói với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, ba phải đi rèn luyện thân thể rồi, con muốn đi theo không? Quá trình ba trị liệu có bác sĩ và dụng cụ chuyên nghiệp, vì để sớm ngày bình phục, con cũng nên đi theo bác sĩ bắt đầu trị liệu đi?"

Cô muốn đi theo Triển Thiếu Khuynh để hiểu rõ anh, nhưng cô không yên tâm để một mình Tiểu Bạch ở lại bên ngoài, cho nên lựa chọn tốt nhất chính là theo lời Triển Thiếu Khuynh, để Tiểu Bạch và Triển Thiếu Khuynh cùng đi trị liệu. Không phải nói đàn ông cùng nếm đau khổ, tình cảm sẽ thay đổi hay sao? Tiểu Bạch và ba cậu cùng nhau tiến hành trị liệu như thống khổ địa ngục, nói không chừng sẽ có tình cảm hơn? !

"Phải đi cùng với ba?" Tiểu Bạch lặp lại một lần nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ mặt không cam lòng.

Ngày hôm qua cậu bị mẹ buộc phải tôn kính với ba, trong lòng lại đánh chủ ý nhỏ tính không đối xử quá tốt với Triển Thiếu Khuynh, đang không có cách nào đối phó với ba trước, lqđ cậu vẫn tính không chọc nổi thì trốn trước, ai biết hôm nay mẹ lại chủ động sắp xếp cậu và ba ở chung với nhau. . . . .

Cùng chung đụng với người ba một lòng muốn cướp mẹ cậu đi, cậu sẽ rất dễ dàng phá vỡ giao ước với mẹ!

Triển Thiếu Khuynh chuyển xe lăn đi tới bên cạnh con trai, nháy mắt với Tiểu Bạch một cái: "Tiểu Bạch, chúng ta cùng đi rèn luyện thân thể đi! Lúc ba trị liệu sẽ rời khỏi xe lăn đến thiết bị rèn luyện chuyên nghiệp, nếu như hôm nay cũng có thể cố gắng trị liệu, ba có thể cho phép con chơi xe lăn một lát!"

Anh có thể để cho Liên Hoa theo anh để hiểu anh hơn, thật sự là đang lợi dụng con trai, hoặc là đổi một câu nói, anh đang trao đổi điều kiện với Tiểu Bạch, vừa lúc lấy lòng tâm can bảo bối Liên Hoa. Dù thế nào đi nữa anh là ba Tiểu Bạch, làm sao cũng chiều Tiểu Bạch làm "Hiếu tử", làm thế nào dùng điều kiện dụ dỗ con trai, cũng không có gì mất mặt.

Trên gương mặt trắng nhỏ bắt đầu xuất hiện vẻ mặt giãy giụa, ánh mắt của cậu không nhìn được liếc về phía xe lăn dưới người ba, cậu rất thích nó nha, dường như trên chiếc xe lăn cất giấu rất nhiều thành quả khoa học kỹ thuật cao thâm, có rất nhiều rất chức năng cậu chưa từng thấy, cậu rất muốn ngồi lên, sau đó khám phá từng chức năng của nó. . . . .

Tiểu Bạch kéo tay Liên Hoa, nghễnh cằm nhỏ nói: "Mẹ, nếu ba đã cầu xin con như vậy, vậy con miễn cưỡng đồng ý đi! Thật ra thì con không muốn đi trị liệu đâu, lqđ vốn con muốn ở trong biệt thự chơi thám hiểm. . .

. ." Mặc dù nói như thế, nhưng ánh mắt của Tiểu Bạch nhìn chằm chằm vào xe lăn, ánh mắt không dời đi một chút nào, hận không kéo ba xuống ngay lập tức, sau đó mình ngồi lên phía trên chơi.

"Vậy ba cảm ơn Tiểu Bạch rồi." Triển Thiếu Khuynh không phá vỡ kiên nhẫn nhỏ của con trai, thấy bộ dạng Tiểu Bạch tới nghiệp nhìn xe lăn, anh không nhìn được vỡ bấp đùi mình, nói với Liên Hoa, "Tiểu Bạch thích xe lăn như vậy, hiện tại để cho anh ôm con ngồi lên tới Yém Phong đi? Để cho con thử một chút cảm giác ngồi phía trên trước, có thể lĩnh hội được một chiếc xe lăn hội tụ thành quả khoa học kỹ thuật đứng đầu Triển thị."

"Tốt quá!" Tiểu Bạch vui mừng hơn hờ đi lên, cậu chạy đến trước mặt Triền Thiều Khuynh, liềm mạng bò đến trên người bà. Nhưng vừa làm động tác, Tiểu Bạch nghĩ tới điều gì, lập tức lại từ trên người Triền Thiều Khuynh tuột xuống, cậu lắc đầu một cái, nhăn nheo khát vọng của mình nói: "Không được, con không thể ngồi trên đùi bà. . . . . Thân thể bà không được, mẹ nói không thể để hai chân bà quá mệt nhọc, nếu như Tiểu Bạch ngồi lên rồi, có thể cũng quá nặng, sẽ ép lên mạch máu hoặc thần kinh của bà ——"

Triền Thiều Khuynh bị lời nói hiểu chuyện săn sóc của Tiểu Bạch đến mức trái tim ấm áp, anh cũng biết, cho dù Tiểu Bạch một lòng muốn ngăn cản anh và và Liên Hoa chung đụng, lết quý đôn vẫn luôn ở bên cạnh anh quây rối làm âm ỉ, nhưng rốt cuộc vẫn là con trai! Tiểu Bạch là quan tâm anh chăm sóc anh, ở giữa tình máu mủ cha con sâu nặng, Tiểu Bạch quây rối tương bình đến đâu đi nữa, vẫn biết quan tâm đến thân thể của anh, sẽ chăm sóc thương thế của anh.

Liên Hoa cười sờ sờ đầu của con trai, khen thưởng hẳn nói: "Tiểu Bạch thật biết nghe lời, lời mẹ nói ngày hôm qua cũng nhớ! Vốn dĩ mẹ không muốn để con chơi xe lăn, nhưng vì khen thưởng lời nói vừa rồi của, mẹ gật đầu đồng ý, nhưng mà không thể chơi quá lâu, đợi đến lúc bà cần, con nhất định phải trả xe lăn lại cho bà!"

"Liên Hoa, Tiểu Bạch nói thích, chơi nhiều một chút cũng không có gì, thật không hổ là con ta, thừa kế thiên phú nhiệt tình yêu thích khoa học kỹ thuật nhà họ Triền chúng ta!" Triền Thiều Khuynh kéo bàn tay mềm mại

của con trai, cười nói: "Tiểu Bạch suy nghĩ cho ba như vậy, Tiểu Bạch đi theo bên cạnh ba, ba sẽ biểu diễn từ từ mấy chút năng cho con xem có được hay không?"

Cặp mắt Tiểu Bạch sáng lên gật đầu liên tục, tiếng đồng ý giòn giã: "Vâng ạ!"

Liên Hoa nhìn Tiểu Bạch, cậu xoay quanh Triền Thiệu Khuynh, nhìn chiếc xe lăn của ba đến mê mẩn, hoàn toàn không có vẻ đang cố ý bối mớ làm chuyện xấu ngày hôm qua.

Đúng là, mặc kệ Tiểu Bạch thông minh hiểu chuyện, nói cho cùng, bây giờ cậu vẫn chỉ là một đứa bé lớn tuổi, luôn dễ dàng bị sự vật mới mẻ đã đoạt đi sự chú ý, lại luôn rất dễ dàng quên mất ý đồ lúc đầu của mình, một cỗ phiến não đắm chìm trong niềm vui thú mới.

"Vậy hai cha con anh đi trị liệu trước đi, em trở về lấy một vài tài liệu, lập tức tới ngay!" Liên Hoa cùng hai người chia ra, cô vội liếc nhìn Tiểu Bạch, xoay người đi về phía Triền Thiệu Khuynh vì ở nhà họ Triền có sắp xếp phòng làm việc cho cô.

Thở dài, Liên Hoa chỉ hy vọng con trai có thể ở chung hòa thuận với Triền Thiệu Khuynh, có thể từ từ phát hiện ba rất yêu thương và quan tâm cậu, mà không phải chỉ có hiện tại bị lừa gạt bị dụ dỗ một lúc. Nếu như chờ Tiểu Bạch ăn no chơi đã, vừa trở mặt sẽ bắt đầu trên chóc chống lại Triền Thiệu Khuynh, cô thật không biết còn có thể làm gì.

Quan hệ giữa Tiểu Bạch và Triền Thiệu Khuynh cô

đã không thể ra sức, nên làm nên nói cô đều nói cho Tiểu Bạch, tiến triển giữa hai người bọn họ, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên rồi. Tất cả đều dựa vào Triền Thiệu Khuynh rồi, nhìn anh người ba này có thể để cho Tiểu Bạch thuận theo khuất phục đến trình độ nào, dường như cô đang xem diễn, ở một bên nhìn hai cha con này náo đi!

Trong phòng ;àm việc Liên Hoa lấy rất nhiều đồ dùng và tài liệu, bao gồm nhiều kiện lớn dụng cụ vẽ tranh nặng nề, cô hướng dẫn người giúp việc nhà họ Triền một chút xiu nhờ bọn họ chuyển đến phòng trị liệu. Trong một lần triển lãm tranh của Triền Thiệu Khuynh ở cao ốc văn phòng Triền thì, cô tự thân vận động, l[^] q^đ cho nên chọn đều là dụng cụ linh hoạt tinh tế, còn lần này, nếu như cô muốn ở lại nhà họ Triền, người giúp việc lại có thể giúp cô chuyển đồ, cô cũng chuẩn bị làm ra một thiết kế vĩ đại, công đức thiện kỳ sự tất tiên lợi kỳ khí (*), từ lúc bắt đầu, cô sẽ phải lựa chọn dụng cụ tốt nhất.

(*) Quan muốn giỏi phải hiểu rõ người mình dùng.

Khi Liên Hoa chuyển tất cả dụng cụ của mình đến phòng trị liệu, thì thấy Tiểu Bạch và Triền Thiệu Khuynh đang so tài tranh cao thấp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Càn Rỡ Tổng Giám Đốc Dám Cướp Mẹ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.